

Vesmírní dýleři

vyhulený ufo
2015, 2016, 2017, 2018
ufo@vyhuleny.net

bitcoin: 12bAPU9PvhURNF3z8XJy9sBTY8WmGojrBy

[Creative Commons: Uved'te původ-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci](#)

Zasraně špatný brakový dílo, který máte nyní náhodou před sebou, bylo sepsáno jako odpověď na otázku „*Jak dlouho trvá napsat knihu?*“ a potenciální čtenář by měl být právem předem varován. Kniha obsahuje explicitní popisy užívání omamných látek, násilí či brutálních sexuálních scén a v podstatě by ji neměl nikdo číst a když už, tak jedině pod vlivem, protože jinak nedává smysl.

Veškerá práva si laskavě vyhrazuji pro sebe a tato hromada sraček je věnována rodině, přátelům, kumpánům a strašný děvce ze Strašnic jménem Tara.

1. Základna

Kapitán Blázen seděl za pracovním stolem v kapitánský kajutě u terminálu palubního počítače, díval se do mapy a kouřil. Kajuta byla malá, skromně zařízená, postel, záchod, umyvadlo, stůl, trezor, židle a počítač. V daný situaci celkem luxusní vybavení, protože se nacházel šest set metrů pod hladinou moře, kdesi uprostřed Tichého oceánu ve starý severokorejský atomový ponorce a mířil ke Svobodný Tasmánii pod Spojenými státy australskými. Probíral se korespondencí a přesouval do složky zbytečných přijatých zpráv spamy nabízející nejnovější nigerijský erotický pomůcky a čínský syntetický drogy. Nedalo se totiž dělat nic jiného, protože ponorce bude ještě pár dní trvat, než dorazí do Tasmánie s objednanou zásilkou methamfetaminu ze severokorejských fabrik. Kapitán Blázen byl dýler, prodejce drog všem, kteří je chtěli a vyžadovali, kouřil marihuanu a zabíjel čas přemýšlením.

Doba je divoká, gregoriánský kalendář, jeden z mála přežitků dob minulých, ukazoval rok 2460. Geopolitická situace se změnila, když před 180 lety byla planeta Země kontaktována mimozemskou inteligencí, což následně vyvolalo značný otřesy v uspořádání světového pořádku. Hungové, tak si tyto humanoidé říkali, totiž kontaktovali čínský komunisty a ti jako správní obchodníci ucítili příležitost, kterou pochopitelně uchopili oběma rukama. Hungy zajímalo jen jedno, zdroje a hlavně potrava. Bohužel se velmi rychle ukázalo, že přes veškerý technologický rozvoj, kterým tehdejší Čína vládla, nemá Hungům co nabídnout, tedy kromě vlastních lidí. I přes první stálou čínskou základnu na Měsíci se jednoduše ukázalo, že planeta Země není schopna pokrýt požadavky a je na úrovni doby kamenné. Čínským vůdcům došlo, že pokud se nezmění poměr technologických sil, Země bude ztracena a kolonizována. Dodneška se přesně neví, jak se to Číňanům podařilo, ale předpokládá se, že díky zvládnuté technologii klonování, genetické manipulace s lidskou DNA a za cenu početně vysokých ztrát získali jednu, nedaleko Země hlídkující, Hungskou vesmírnou loď i s posádkou, kterou následně v měsíčních laboratořích podrobili pečlivému zkoumání.

Díky tomu se jim podařilo odhalit tajemství hyperprostorového skoku, transportního paprsku a hlavně hungských zbraňových systémů. Logicky následně vypukla válka, protože Hungům se příliš nelíbilo, že se Číňané nijak příliš nezabývali diplomacií a zcela bezostyšně kradli technologie. Během deseti let bojů byla plazmovými bombami zničena třetina planety a populace lidstva se zmenšila asi na jednu pětinu původní velikosti. Zanikla Evropská unie, Spojené státy severoamerické a Jihoamerická federace, Sibiř ovládla Čína a Africká republika byla uvržena do chaosu, ze kterého se nevzpamatovala doposud. Když už to vypadalo na totální porážku Číny a Spojených států australských, zcela náhodou v malé biologické australské laboratoři během zkoumání zajatých Hungských bojovníků zjistili, že jedna z rostlin, kterou Hungové pojídají s ukrutnou pravidelností a jenž pěstovali na svých mateřských lodích, obsahuje alkaloid efedrin a pokud Hung nedostane svoji rostlinu do tří dnů, zemře v krutých bolestech. Následnými experimenty na živých zajatcích bylo zjištěno, že při své technologické vyspělosti neznají amfetamin ani methamfetamin, že na něj dobře reagují a cítí se po něm šťastní, jsou klidnější, chytřejší a život bez užití pervitinu se jim ze tří dnů prodlouží přesně na jeden pozemský týden. Tehdejší vládcí Číny a Austrálie podnikli poslední možný krok k uzavření míru a zastavení destrukce, když představitelům Hungů nabídli tuto komoditu. Ti, když viděli, jak pozitivně jejich rasa reaguje na užití bílého krystalu, přistoupili na dohodu, zastavili boje a uzavřeli mírovou dohodu o vzájemné spolupráci. Dostali totiž co chtěli, oboustranně poctivý obchod, výhodný pro obě strany. Tak se Čína stala generální dodavatel methamfetaminu pro první mimozemskou rasu, která kontaktovala naši zapadlou planetu v opuštěném koutě vesmíru. To byl začátek budoucí historie největších dodavatelů omamných látek a jedů pro celý známý vesmír. Během následujících sto let se na planetu Zemi přestěhovalo značné množství dobrodruhů, uživatelů a obchodníků, kteří dokázali ocenit genialitu lidského mozku a ducha. Pervitin byl totiž jen začátek slávy obchodní

stanice jménem Země a nejlepší meth se začal vařit v čínské kolonii jménem Severní Korea, které již po mnoho desítek let vládla rodinná dynastie Kimů, nekompromisních obchodníků vším zbožím. Obchod se stal základním hybatelem dalšího rozvoje Země a nejdůležitějším bylo u koho a v jaký bance skončí Kredity.

Kapitán Blázen odložil do popelníku vajgl od jointa, pustil klimatizaci, aby odsála kouř a v kajutě začalo zase být vidět. Z krabičky odsypal další zelenou drť, nachystal dlouhý papírek, když se ozvalo zaklepání na lodní dveře.

„Co je do prdele?“ pomyslel si Blázen a stisknutím tlačítka otevřel. Objevila se zarostlá hlava s nemytými vlasy, brýlemi s čočkami minimálně 20 dioptrií a pronesla větu, kterou rozhodně slyšet nechtěl.

„Kakapitáne, mamám oobjekt nna ssonaru,“ řekla hlava a v místech, kde má člověk obvykle ústa, se zavlnil nešlechtěný plnovous.

„Bože Franku, debile, to si se posral,“ řekl Blázen a dobalil jointa.

„Kakapitáne, ijještě ssem sse nenepoposral, alle mamám fafakt oobjekt nna ssonaru,“ koktavě odpověděla Frankova hlava. Blázen zapálil brko, natáhl kouř hluboko do plic a zhluboka vydechl.

„Franku, ty kotavej debile, to už si mi říkal, ale jak je kurva velkej a jak je daleko?“

„Kakapitáne, ppatnáct kikulometrů před nanámi, hhloubka ttrítřista memetrů, vyvydává sisignál.“

„Franku, jakej kurva signál?“

„Kakapitáne...“

„Neříkej mi furt Kakapitáne a vymáčkni se Franku,“ v duchu si Blázen pomyslel něco o tom, že kdyby neměl Frank tak geniální sluch a mozek, už dávno by ho dal sežrat těm posledním rybám, který ještě v oceánu zbyly.

„Huhungskej sisignál, vyvypadá tto nana zazáchrnou kakapsli, Kakapitáne,“ vykotal ze sebe Frank.

„Achjo,“ vzdychl Blázen a opět mocně natáhl kouř z jointa.

„Víš co Franku, zalez zpátky do tý svý smrdutý nory, pokračuj ve svý práci a příště použij palubní komunikátor. Příšerně smrdíš.“

„Kakapitáne, vivíš žeže sese bobojim dodo tyty kkrabičky mumluvit,“ vykotala ze sebe Frankova hlava.

„Mazej debile, ještě ti něco uteče a budeme v prdeli, víš co vezem. A Franku, zkus se umejt.“

Frankova hlava zmizela, zůstalo jen trošku smrádku a Blázen se podíval na jointa, kterého držel v ruce. Ani moc dlouho nepřemýšlel, protože znal cenu technologií a neexistuje nic, co by se nedalo prodat a zrovna ve Svobodné Tasmánii, kam mířil.

Svobodná Tasmánie byl zvláštní politický útvar. Země vědců, kteří na ostrov prchli během války, kde zakázali veškeré látky měnící vědomí, protože věří, že pouze čistý lidský mozek je schopen podávat nejlepší výkony. Blázen s tím příliš nesouhlasil, protože každá mince má dvě strany a moc dobře věděl, že pod svícnem bývá největší tma a za vysokou zdí s nepřetržitou ochranou je stát, který využívá pro svůj běžný provoz armádu klonovaných otroků, jejichž výrobu Tasmánie dokázala tak ovládnout, že je levnější než výroba robotů. Bohužel pro Tasmánii, nepodařilo se vyřešit problém se závislostí, jelikož není úplně geneticky podmíněná a v jejich populaci otroků bylo nemalé procento uživatelů jedů a drog, i když věděli, že mohou být zabiti při odhalení jejich závislosti. Inu těžký život otroka. Pak tu byli vědci, kteří trávili celé dny v laboratořích a drogy brali, protože jim tak velela jejich genialita, která nedokázala ovládnout touhu po rauši. Ale i pro ně platila tasmánská spravedlnost.

Blázen se zvedl ze židle, stáhl své vlasy barvy pochcané slámy do culíku, promnul si strniště, vzal na sebe svoji oblíbenou koženou bundu a vyšel ze dveří do hlavní chodby, táhnoucí se celou

ponorkou a zamířil na můstek. Ponorka je sice stará padesát let, ale svému účelu stále dobře slouží. Poctivý výrobek čínského vojenského průmyslu osazený tasmánskou technologií, jenž prvních 40 let sloužil rodině Kimů při prosazování obchodních zájmů. Export a import. Nic složitějšího. Kapitánovi Bláznovi se neříkalo nadarmo „Blázen“, protože jen blázen by dobrovolně pracoval pro takovou partu pomatenců jako byli Kimové. Celý rodinný klan byl natolik poznamenán genetickými úpravami, že se jim vyhýbal každý, kdo měl nohy a mohl se pohybovat. Severní Korea byla jediná část čínského impéria, která měla jakési zdání samostatnosti, protože na jejich serverech uložených hluboko v horách byly provozovány hlavní databáze Kreditního systému. Kdysi v minulosti měl podobnou roli takzvaný Hong Kong. Proto pracovat přímo pro Severokorejce, znamenalo mít přístup defakto k neomezenému množství Kreditů. To Blázen dobře věděl, protože když byl ve svých třiceti letech přinucen opustit armádu Spojených států australských, pro kterou pracoval na letadlové lodi, za prodej psychedelických drog vojákům, příliš dlouho se nerozhodoval a nechal se najmout do služeb Kimů. Byla to tehdy náhoda, když tehdejší dodavatel LSD, náhodou Severokorejce, přišel s tím, že jeho šéfové shánějí nového člena posádky pašerácké ponorky. Neodmítl a během deseti let se vypracoval na kapitána. Když ponorka dokončila svůj čtyřicetiletý životní cyklus v severokorejské armádě, tak ji odkoupil. Nyní je mu padesát, má vlastní ponorku, velmi tučný objem Kreditů uložených v horách u Kimů a v některých enklávách je na něj uvalen trest smrti. Stálo mu to za ten adrenalin v krvi.

Ponorka jela na autopilota, počítač již zpracoval informaci ze sonaru a začal zpomalovat. V křesle u kormidla, s nohama položenýma na ovládacím pultu, měl zrovna službu Karlos a velmi nechutně chrápal. Karlos byl hlavní kormidelník a navigátor, který miloval kokain. Karlos byl šílenec, mexikánc z Texasu a profesor na univerzitě v Nezávislé Kalifornii. Měl zásadní problém, kterým byla kalkulačka v hlavě, jenž vyžadovala velké dávky kokainu. Nikdy nevyrážel bez svého batohu s jedním až dvěma kily hydrochloridu. Jeho lesklá hlava se blyštěla v mihotavém světle diodového osvětlení a Blázen dostal hroznou chuť ho proplesknout přes uši. Karlos to nenáviděl a vždycky byla hrozná legrace, když ho takhle někdo probudil z výjimečných okamžiků, ve kterých se mu podařilo usnout.

„Debile vstávej, už zase spíš,“ pleskly ruce na dvě uši. Karlos sebou prudce škulbl, nohy sletěly z pultu a jak ztratil rovnováhu v křesle, složil se přímo na zem.

„Kapitáne, tu jeden zkurvysyne, co se kurva děje? Já nespím, jen hraju v duchu sám se sebou šach,“ mručel Karlos a zvedal se zpátky do svého křesla. Z boční přihrádky vyndal krabičku s kokainem, titanovým šňupátkem, kartou s uloženým certifikátem pro přístup ke Kreditům a diamantovou destičkou, na které nadrtil z hroudy, vyprodukované Kolumbijským syndikátem svobodných producentů koky a labužnický natáhl do levé nosní dírky. Rukou si spojeně promnul svůj umělý nos, kterým už dávno nahradil rozleptané sliznice a zhluboka se napil z láhve, jejíž jedovatě zelená náplň jasně indikovala kvalitní absinth a znovu se zeptal, o co kurva jde.

„Karlosi, sonar zachytil záchranou kapsli, pravděpodobně z hungský lodi a ponorka automaticky zpomalila. Potřebuju, abys ji manuálně přiblížil na transportní vzdálenost,“ vysvětlil Blázen hlavnímu kormidelníkovi. „A kde je kurva ten debil, co nám tady obsluhuje zbraně?“

„Oukej kapitáne. Pong šňupe perník u své konzole,“ řekl Karlos, sklonil se nad ovládací panel, přepnul na manuální ovládání a pevně uchopil ovládací páku kormidel.

Blázen se posadil do kapitánského křesla, vložil do ucha palubní komunikátor a vyvolal Ponga, ať se laskavě dostaví na můstek. Pong byl další blázen na lodi, akorát pro změnu velmistr v kung-fu a znalec všemožných zbraňových systémů. Jeho problém byl perník, protože když se nudil a neměl co ničit či koho zabíjet, seděl u konzole virtuální reality a pařil nějaký kung-fu porno hry.

„Pongu, vstávej od té sračky, máme cizí objekt ve vodě. Přijď na můstek, mohl by bejt nebezpečnej,“ znova vyvolal Ponga. Pong na nebezpečný věci slyšel, ozvalo se cvaknutí a hlas s čínským přízvukem oznámil, „už letim, Šéfe!“

Netrvalo dlouho, malý Pong se pohodlně usadil do křesla u zbraní, vložil do ucha komunikátor a natěšeně se optal.

„Šéfe, tak co tu máme?“

Kapitán Blázen mu vysvětlil, že sonar objevil záchranou hungskou kapsli a je potřeba provést průzkum, než ji přesune transportem do nákladního prostoru k bližšímu ohledání. Minimálně by se mohla dát dobře prodat.

„Šéfe, zapínám senzory a spouštím dálkový průzkum,“ reagoval Pong a jeho prsty se rychle pohybovaly po konzoli senzorů.

„Šéfe, už jsem si kolikrát říkal, jestli bysme neměli upgradovat systém, přeci jen přes rozhraní virtuální reality by se mi pracovalo líp a rychleji. Navíc tohle rozhraní podporují už i debilní herní konzole, tak proč ne tenhle podvodní krám?“ nahlas přemýšlel Pong, aby si rýpl do Blázna, který virtuální realitu nenáviděl. Pro něj byla zabíjákem času, který se dal využít jinak a lépe. Třeba prodejem porna závislákům na virtuálním pornu, protože momentálně nejvíc letí meziplanetární sex. Humanoidní hungská děvka s pravým digitalizovaným neklonovaným afričanem je hitem mezi všemi fanoušky porna na Zemi i mimo ní.

Z rozmýšlení nad pornobyznysem Blázna probral Pongův hlas.

„Šéfe, senzory nedetekují nic nestandardního, snad jedině kromě toho, že v kapsli je Hung a je ještě živý.“

Kapitán Blázen přitáhl ovladač transportního paprsku, zaměřil kapsli a spustil přenos.

„Pongu, najdi Jacka a přijďte k našemu novému nákladu. Já si skočím do kajuty pro hulení a přijdu za váma,“ zavelel Blázen, zvedl se z křesla a zamířil ke své kajutě. Hlavou se mu honilo několik myšlenek, převážně kolem základní otázky, „jak kurva může tahle posádka fungovat, když je pořád zasraně moc sjetá?“

Odpovědí ho napadlo vícero, ale jako nejvíce uspokojující mu přišlo, že si holt nevybere a nikoho lepšího, komu by věřil, prostě nenajde. Zadumán málem minul svoji kajutu, takže se musel vrátit, popadl hulení a zamířil do skladiště.

Tam už čekal napružený Pong a do kýble zvracející Jack.

„Pongu, kde si ho našel?“ zeptal se Blázen a kroutil nevěřičně hlavou.

„Šéfe, ležel úplně našrot na horkovodním potrubí v reaktorovně.“

Jack vyndal svoji hlavu se zeleným obličejem z kýble s vlastními zvrátky a opileckým hlasem cosi zahuhlal. Pong nervózně poskakoval okolo černé hungské kapsle a hledal místo, kde nechal tesař díru. Blázen se zatím věnoval Jackovi, jelikož ho potřeboval funkčního, takže mu prohledal kapsy, protože věděl, že Jack má někde svoji láhev s první pomocí. Když ji našel, odšrouboval víčko a dal Jackovi napít.

„Jacku? Jacku, už vnímáš?“ zeptal se Blázen, dal Jackovi dva pohlavky a pomyslel si, jaký je kurva štěstí, že ponorku po většinu času řídí počítač. Jack se oklepal, a podíval na Blázna.

„Kapitáne, vždyť mě znáte, když se nudím a nemám do čeho píchnout, tak chlastám. Tahle podělaná ponorka se obslouží sama. Kdyby mohla, tak z nás udělá krmivo pro ryby a odpluje někam, kde bude mít klid a nikdo ji nebude otravovat.“

„Dobře Jacku, uklidni se a poslouchej mě. Zachytili jsme hungskou kapsli a podle senzorů by v ní měl být ještě furt živej Hung. Dokážeš to otevřít? Samostatně by měli větší cenu, kdo by chtěl kapsli s kurva mrtvým mimozemšťanem.“

„Kapitáne, vždyť mě znáte, neexistuje nic, co bych nedokázal otevřít. Víš kolik lahví už sem otevřel?“

„Jacku, ty debile, přestaň na chvíli myslet na chlast a otevři mi tu podělanou konzervu,“ zařval Blázen.

„Nojo Kapitáne, jak velíš,“ řekl Jack a přešel od kýble k černé kapsli s Hungem.

Kapsle matné černé barvy nesla stopy požáru a mechanického poškození. Jack vyndal svůj ruční skener a zkoumal hodnoty, které mu ukazoval na displeji.

„Máš pravdu Kapitáne, je tam Hung a mele z posledního, někde by to mělo mít kontrolní panel. Tohle je standardní hungská záchranná kapsle, který se běžně nacházej na jejich nákladních lodích. Vypadá to, že se jim stala nějaká drobná nehodička a tomuhle se podařilo včas uniknout. Kdybychom ho nenašli, asi by byl do pár hodin studenej, jak zákon káže. Ustupte laskavě oba dva, zkusím tu rakev otevřít.“

Jack se dotknul místa s hungskými symboly a odsunul kryt panelu, který zpřístupnil klávesnici s malým displejem. Jack tyto kapsle znal, kdysi totiž pracoval ve Svobodné Tasmánii jako expert na hungskou kosmickou technologii, akorát láska k alkoholu ho přivedla do spárů kapitána Blázna, který ho před několika lety zachránil před jistou smrtí, když ho chtěli popravit za závislost. Stiskl několik tlačítek, svorky se uvolnily, vyvalila chladná mlha, víko kapsle odpadlo na podlahu a odkrylo dáreček, které se uvnitř skrýval.

Všichni tři se společně podívali dovnitř kapsle, Pong zapískal, z Jacka vypadlo „a kurva“ a Blázen vytřeštil oči.

„Kapitáne, mě snad šálí zrak,“ povídá Jack, Pong zíral a slintal.

„To se mi kurva doprdele snad jenom zdá, to se mi snad jenom zdá,“ mumlal si pro sebe Blázen. V záchranný kapsli byla hungská samice, poctivá hungská samice se třemi prsy, velkými ústy, orlím nosem a blond vlasy. Pod přiléhavou černo-červenou latexovou kombinézou se rýsovaly její křivky Venuše a stydké pysky v rozkroku ve tvaru velbloudí nohy zcela jasně do celého světa křičely, že tady je úrodný klín. Pong konečně promluvil.

„Šéfe, já ji chci vymrdat, chci ji vymrdat a hned teď. Já, já...“

„Nikoho ty debile mrdat nebudeš, navíc by asi po probuzení nebyla příliš nadšená, kdyby zjistila, že si s ní zablnul jeden sfetovanej mistr světa v kung-fu,“ vyjebal Ponga Blázen, přisunul židli k jedné z mnoha beden s methamfetaminem pro tasmánský otroky a začal balit jointa. Když dobalil, zapálil ho a zhluboka potáhl.

„Já ji vomrdám, já ji musím vomrdat,“ mumlal si pro sebe Pong, mezitím co se Jack pokoušel najít na ovládacím panelu sekvenci spouštějící proces probouzení.

„Nerad bych ji zabil,“ v duchu uvažoval Jack, „protože mrdat mrtvou děvku by nikdo nechtěl. Ta bude mít cenu v porno branži.“

Blázen se na něj podíval a povídá, „Jacku, ne abys ji zabil. Ta bude mít velkou cenu, navíc jestli je zdravá a nebude mít ty jejich podělaný breberky, který se ti zakousnou do čůraka a nejdou sundat, tak nám za ni urvou ruce.“

„Kapitáne, vždyť mě znáte,“ povídá Jack a hrabe se dál v panelu.

„Myslím, že to mám,“ po chvíli zamumlal a navolil kombinaci tlačítek. Bylo slyšet syčení podpory života, kapalina v hadičce zavedené do orlího nosu změnila barvu z červené na žlutou, hungská samice otevřela oči a její rudé duhovky si prohlížely okolí.

„Chci tě šoustat,“ vrhl se k ní nadržený Pong, ale než se zmohl podniknout cokoli více, dostal pěstí do nosu mohutnou ránu až přeletěl celou místnost.

„Miluju děvky, který se uměj bránit,“ křičel radostí a držel se za krvácející nos.

„Myslím, že zábavy bylo zatím dost. Pongu vysmahni ke svý virtuální konzoli, pusť si nějaký porno, ale tady už seš očividně zbytečnej,“ zchladil Pongovo nadšení Blázen a přiblížil se i s židlí k otevřené kapsli.

„Můžeš mluvit? Mám implantovaný překladač hungštiny, měl bych ti rozumět,“ povídá Blázen a prohlíží si hungskou ženu.

„Urgh, ugh ughch,“ ozvalo se a Blázen se otočil k Jackovi. „Rozumíš ji? Můj babylonský nástroj mlčí.“

„Ne, taky ji nerozumím. Vypadá, že na tom není moc dobře. Bůhví, kdy se naposledy krmila. Moment, projedu ji skenerem.“

Kapitán Blázen kouřil joint a čekal na data ze skeneru.

„Kapitáne, tady Karlos, mám zařadit rychlost směr Tasmánie nebo máte ještě nějaký důvod, proč stojíme na místě a neplujeme si vydělat?“ ozval se palubní komunikátor. Blázen vyfoukl kouř z plic a odpověděl.

„Počkej ještě chvíli, nechtěl bych v případě průser vyházovat kapsli z ponorky za jízdy.“

„Tak co Jacku, už si něco zjistil?“ otočil se k Jackovi, který zrovna mocně upíjel z láhve.

„Kapitáne, řekl bych, že je to jasný jak facka. Potřebuje perník, je úplně vyřízená,“ řekl Jack a podíval se znovu na dno láhve.

Blázen perník nebral, ale bylo ho všude okolo celkem dost, takže z nejbližší krabice vyndal pytel s krystaly a několik jich odsypal na jednu z beden. Zvedl se, přešel do lodní jídelny, kde natočil do plechového hrnku vlažnou vodu, vrátil se, dal krystaly do vody a se slovy „něco sem ti nasypal do pití“ dal hungský samici napít.

Ta po prvním doušku pookřála a bylo vidět, jak s každým dalším hltém ji energetická tekutina vrací síly a barvu do tváře. Poslední kapku olízla svým dlouhým špičatým jazykem a Blázna napadla pěkná prasárna.

„Můžeš mluvit? Mám implantovaný překladač, měl bych ti rozumět,“ zeptal se znovu.

„Urgh, ugh. Co to bylo za zmrda, kterej mě chtěl tady na místě mrdat?“ odpověděla mu hlubokým hrdelním hlasem.

„Kapitáne, vona mluví,“ řekl se smíchem Jack, „jasný znamení, že už je v pořádku.“

„To byl náš nadržený Číňan, to má z porna, který pořád sjíždí. Já sem Blázen, kapitán týhle plechový rakve, tohle je Jack a ty seš kurva kdo? Mám takovej pocit, že sme tě našli v poslední chvíli. Ještě pár hodin a byla by si jen hromádkou mrtvýho masa,“ odpověděl Blázen a zapálil jointa, který stačil mezitím zhasnout.

„To bych vám asi měla poděkovat, že ste mě dostali z tý kapsle. Jmenuji se Urgha a jsem pilotka obchodní lodi, která směřovala do mojí domovský soustavy. Kde to vlastně sem?“ řekla už méně hrubším hlasem, pravděpodobně díky postupným účinkům methamfetaminu.

„Tušíš aspoň jméno planety, na který se právě nacházíš?“ otázal se Blázen.

„Vypadáte jako lidi, řekla bych nejspíš Země, ale to bych byla pěkně daleko od svý původní trasy,“ zamyšleně odpověděla Urgha a pokračovala, „vezli jsme náklad iluminia a nějaký podělanej prevít špatně uzavřel transportní kontejnery, takže iluminium uniklo a reagovalo s kyslíkem, což způsobilo výbuch. Já byla ráda, že jsem z druhým pilotem doběhla k záchranným kapslím. Kde je vůbec můj druhý pilot?“

Blázen jedním nádechem vytáhl zbytek jointa.

„Našli jsme jenom tebe, měla jsi štěstí, protože jsme tři sta metrů pod hladinou vody.“

Urgha se na něj podívala svýma rudýma očima, pak pohlédla na Jacka, který mlčel, poslouchal a občas upil ze své láhve, kterou držel na klíně. Obešla kapsli a cosi namačkala na klávesnici panelu.

„Deset dní, deset dní. Neměla bych žít a ještě jsem skončila na týhle bohem zapomenutý planetě.“

Jack zvedl hlavu. „Jak bohem zapomenutý planetě? Nás zná celej vesmír.“

„To zná,“ otočila se k němu Urgha, „ale jako bandu zkurvysynů, desperátů a obchodníků nešťtících se prodat sousedovi svoji vlastní dceru. A mimochodem, nechtěli jste mě, potom co byste mě všichni ošukali, prodat producentům meziplanetární pornografie? Všichni vědí, že obchodujete s drogami, zbraněmi a pornem.“

Kapitán Blázen se na ní dlouze podíval.

„Myslíš, že sem blázen?“

„Kapitáne,“ ozval se z komunikátoru Karlosův hlas, „Kapitáne, slyšíš?“
„Co je? Mám tu práci,“ odvětil Blázen a dal si do kapsy krabičku s hulením, protože měl tušení, že Karlos by rád zase dal ponorku do pohybu.
„Kapitáne, furt stojíme, nebylo by lepší dát se do pohybu za obchodem? A vůbec, našli ste aspoň něco co by se dalo prodat?“ zeptal se Karlosův hlas.
Blázen obrátil oči v sloup, hlavou zakýval znamením nesouhlasu, podíval se na Urghu a odpověděl do komunikátoru, že kromě záchranný kapsle nenašli nic vhodného k prodeji.

„Pojď se mnou, ukážu ti tvoji kajutu, kde budeš žít dokud nevymyslíme co s tebou. Pravda, původně sem myslel, že bychom tě mohli prodat, ale v tuto chvíli si nejsem zcela jistý. Mám takovej divnej vnitřní pocit, že se ještě vyplatíš a stejně nemáš kam utýct,“ obrátil se Blázen ke dveřím, vyrazil do útroh lodi a Urgha za ním.

„Blázne, můžu se ještě na něco zeptat?“ ptala se během chůze.

„Povídej ty naše kosmická děvko,“ zasmál se Blázen.

„Víš, když sem viděla ten váš náklad. Vy asi nebudete všude oblíbení, že?“

„No, to nejsme, to si poznala dobře, proč se ptáš?“

„Měl bys Blázne vědět, že ani já nejsem příliš čistá.“

„Jak nejsi čistá?“

„Jde o to iluminium.“

„Co je s ním?“

„Znáš ho?“

„Něco sem slyšel, prej dobře hoří při kontaktu s kyslíkem, plyn bez barvy a zápachu a špatně se detekuje. Proč se blbě ptáš?“

„U nás je zakázaný, protože ho používají separatisti k boji proti legitimní vládě, já ho jen pašuju, žít se nějak musím, chápej,“ vysvětlila Urgha Bláznovi.

Blázen se krátce zasnul.

„Tak to si malá vesmírná pašerácká kurvička, co? Vítej tedy na palubě.“

Urgha zamířila do kajuty, kterou ji ukázal kapitán Blázen a on sám šel do své kapitánské komnaty. Pustil terminál palubního počítače a vyžádal zobrazení navigačního systému. K pobřeží Svobodné Tasmánie zbývalo asi 21 hodin plavby. Ubalil tedy joint, zapálil ho, dal nohy na stůl a rozjímal. Dobře věděl, že Hungové jsou relativně čestní obchodníci a ještě čestnější bojovníci. Když se rozhodnou někoho zabít, zabijou ho a nedají oběti moc šancí si vybrat jinak. Pong mohl být dávno mrtvej, ale nezabila ho. Tušil, že se za tím skrývá něco jako hungský vděk a s tímto vděkem se nezahrává. Bude se jim ještě hodit, i kdyby to znamenalo, že ji propašují na spoj směr nejbližší hungská kolonie, pokud by se tak náhodou rozhodla. Ale ona se nerozhodne, protože je ve velkém průseru a jestli přišla o náklad patřící hungskému organizovanému zločinu, je mrtvá už teď. Dřív nebo později ji najdou a bude muset hodně vysvětlovat. Tak hodně, že možná ještě ráda zůstane na Zemi hluboko pod hladinou moře s občasnými návštěvami servisních doků v Nezávislé Havaji. Natáhl hluboko do plic omamný kouř konopí a zasnul se. Snil o polích marihuany, kokosových palmách, modrém moři s krásnými bílými plážemi, o flákání na lehátkách a šoustání havajenek v krátkých sukýnkách a květinami ve vlasech. Nezávislá Havaj, to je místo, které by se dalo nazvat rájem na zemi. Oblíbené místo všech, kteří nemůžou být na jiném krásném místě, protože je to jediný území na Zemi, kde jsou zakázány klony a jejich vlastnictví je tvrdě trestáno. Každý má jistotu, když vlezde do bordelu, že nenarazí na klonovanou děvku. Blázen neměl rád klony, natož klonovaný děvky. Radši šeredná poctivá a skutečná kurva, než vyfintěnej klon. Kapitán zavřel oči.

Probudilo ho kručení ve střevěch. Sundal nohy ze stolu a šel na záchod. Měl celkem luxusní hajzlík, nemusel se dělit se zbytkem posádky a při močení mohl stát s hlavu vzpřímenou. Zrovna teď to na chcaní nevypadalo, takže se posadil a plynem natlakovaný střeva vydala svůj obsah. Málem se mu

navalilo, takže měl co dělat, aby nevyhodil ty zbytky, který mu ještě v žaludku zůstaly. V popelníku po pravý ruce si všiml nedokouřeného jointa, který tam zanechal při poslední návštěvě defekační místnosti. Z kapsy kalhot vyndal zapalovač a zapálil si. Několikrát ještě poprděl a pak otvorem mezi nohama hodil do mísy nedopalek. Jedna z mála výhod života na ponorce je nadbytek vody. Okolo plechového doutníku jí je opravdu hodně, takže veškerou pitnou vodu si jejich plovoucí rakev vyrábí sama v odsolovacím stroji. Blázen zmáčkl tlačítko a na prdeli ucítil proud vlažné vody a pak závan suchého teplého vzduchu. Lepší než utírat řiť rukou.

Zrovna, když vycházel z místnosti, se ozval komunikátorem Karlos.

„Kapitáne, za dvě hodiny dorazíme k místu setkání s Killerem.“

„Karlosi, za chvíli jsem u tebe, stavím se ještě na ošetřovně, potřebuju něco na žaludek. Ta podělaná syntetická lodní strava mě příšerně nafukuje a Killer mi taky nepřidá. Vždycky, když s tím magorem musím jednat, mám stažený žaludek.“

Vyšel na chodbu, zavřel za sebou dveře a zamířil na ošetřovnu.

Na operačním stole pod nemocničním strojem čínské značky MedMex ležel doktor Řezník a nepřítomně hleděl do stěny. Blázen s ním zatřásl a v duchu si říkal, že až jednou skončí s obchodem a prací, už nikdy nebude dělat s feťákama. Řezník cosi zamumlal a z huby mu vytekla slina, která pomalu stékala po dlouhých vlasech, které mu zakrývaly obličej. Znovu s ním zatřásl a když viděl, že to nijak nepomáhá, vyrovnal Řezníka na stole aspoň tak, aby měl nohy rovně a ruce podél těla, poodešel k ovládání MedMexu a navolil neutralizaci LSD v těle pacienta. Věděl, že bude mít 6 hodin čistého doktora, než dávkovač přikáže jeho implantovanému zásobníku s roztokem psychedelického LSD opět uvolnit další dávku do krevního krevního oběhu. Ve stroji zahučelo, zasvítlo světlo a doktorovy oči se přes vlasy podívaly na Blázna.

„Ty vole, Řezníku, jak dlouho seš v rauši?“ zeptal se Kapitán a oči jej stále pozorovaly. „Řezníku, vnímáš?“

„Matko? Matko, co tady děláš?“ promluvil doktor.

„Já nejsem žádná tvoje matka, já sem tvůj kapitán.“

„Matko, ty nemůžeš bejt kapitán. Kapitán je chlap.“

Blázen poodešel zpět k ovládacímu panelu a znovu spustil stroj. Tentokrát již úspěšně. V Řezníkovi škusblo a jeho levá ruka si přejela přes čelo, aby odhrnula vlasy z očí.

„Už vnímáš, vole?“ znova se zeptal.

„Kapitáne, to bylo něco. Kdybys viděl to co já.“

„Nezajmaj mě tvoje vidiny, co si viděl je tvůj problém. Můj problém je, že tě potřebuju. Kromě toho, že sem celej zaplynovanej, budeme do dvou hodin v cíli naší mise. Potřebuju, abys byl při smyslech, kdyby se něco posralo,“ řekl Blázen a čekal co vypadne z doktora.

„Já sem vždycky při smyslech, ha ha ha.“

„To vidím, dáš mi něco na ten můj žaludek?“

„Jo, počkej, jen co slezu z postele.“

Řezník ponejprve vyzkoušel sed, promnul si prsty na rukou, až v nich kosti zapraskaly a opatrně se postavil. Jeho tlusté tělo se lehce zakymácelo a když konečně srovnal rovnováhu, zapnul zip své vojenské bundy a zamířil ke skříni s medikamenty. Otevřel ji a chvíli hledal. Jeho ruka se natáhla pro dózu s tabletkami, dvě vyndal a se slovy, „tady máš, sežer to a zahul si, ať nejseš pořád nevrlej,“ předal Kapitánovi.

Bláznovi bylo jasné, že si musí zahulit, protože před každým předáním zboží si prostě musel zahulit. Uklidňovalo ho to, nenasíral se pak příliš rychle, pokud tedy situace nevyžadovala bejt nasranej. Spolkl tablety a vyšel dveřmi ven směr lodní velín. Na můstku seděl Karlos ve svém křesle, sehnutý nad řídicím panelem a zrovna rýsoval lajny. Vždycky si připravil čáry, aby se jimi později nemusel zdržovat během přistávacího manévru.

„Karlos, jaká je situace?“ zeptal se Blázen, stojící mu za zády.

„Kapitáne, půl hodiny do cíle. Měli bychom se připravit,“ odpověděl Karlos a natáhl do svých útroh kokainovou kobru.

Kapitán Blázen se posadil do kapitánského křesla a zavolal Franka.

„Franku, slyšíš mě?“

„Kakapitáne, nana vaváš rorozkaz.“

„Franku, přestaň mektat ty koktavý hovado a pořádně monitoruj situaci, za půl hodiny sme na místě předání.“

„Rorozkaz, Kakapitáne,“ zakoktal Frank a komunikátor utichl.

Blázen se otočil i s křeslem k monitorům a začal kontrolovat zbraňový systém. Nikdy nepodceňoval situaci, fakticky vzato byl tady jediný relativně střízlivý. Torpéda byla ve stavu pohotovosti, EMP jednotka nabitá, vysokorychlostní Gatlingovy kulometry připraveny k okamžitě palbě po vynoření na hladinu a subatomární dělo nadrženo, kdykoliv vychrlit dávku vysokoenergetických částic, který ničí vše, jenž jim přijde do předem nadefinovaný cesty. Velmi pěkná ukázka zasraně nebezpečného sráče z produkce hungského válečného průmyslu. Systémy nevykazovaly chyby, takže Blázen promluvil do komunikátoru.

„Pongu, slyšíš mě? Za chvíli budeme na místě, připrav si výbavičku, půjdeme ven udělat byznys.“

„Šéfe, rozkaz. Sem natěšenej na zabíjení, jako když sem byl malý děčko,“ potvrdil příjem Pong.

„Dobře Pongu, buď připravenej u průlezu. Přijdu tam, jakmile zastavíme na pozici,“ doplnil Blázen a přesunul pozornost ke Karlosovi.

„Karlosi, kdy dorazíme na domluvený souřadnice?“

„Kapitáne, jedenáct minut a dvacet čtyři sekundy přesně.“

„Franku, co říkají radar a sonar?“

„Kakapitáne, sstále ninic,“ odpověděl koktavý hlas Kapitánovi.

„Dobře, zůstaň ve střehu a při jakékoliv změně se okamžitě ozvi,“ potvrdil příjem Blázen a začal balit pořádný brko, protože ho čekala nejnáročnější a nejnebezpečnější část celý akce. Soustředil se na rituál balení, potřeboval zklidnit mysl a srdce, protože ten podělanej Killer okamžitě vycítí i drobné náznaky strachu a nervozity. Byl to naprostej magor s tvářičkou bloňdatýho chlapečka se zubama z nerezový oceli. Nevypočitatelný kretén, který nejdřív střílí a pak občas myslí. Blázen si zapálil, rozvalil se v křesle a vypouštěl marihuanový kroužky kouře do vzduchu.

„Kakapitáne, mamám lolod' nna raradaru. Oosummnáct memetrů ppřed nanámi,“ ozval se Frankův koktavý hlas.

„Karlosi, jak sme na tom?“ zeptal se Blázen a narovnal v křesle. Odložil jointa do popelníku, okamžik pravdy je tu.

„Šest set metrů na pozici, Kapitáne.“

„Nejnižší rychlost a na souřadnicích zastav, motory nech na volnoběh. Killer je magor, platí dobře, ale nikdy nevíš, jestli s náma nechce jednoduše vyjebat. I bez nás má tahle piksla cenu.“

Karlos zpomalil a ponorka se tichým chodem přibližovala k pozici. Motory zastavily a Blázen naladil na radiostanici předem domluvenou frekvenci.

„Blázen dorazil, přepínám,“ řekl do mikrofonu.

„Killer příjem, pošlu ti souřadnice, na kterých se vynoříte,“ ozval se z reproduktoru kultivovaný hlas. Radiostanice zapípala a na displeji se zobrazily souřadnice.

Karlos nasměroval nasměroval ponorku k novým souřadnicím a začal se pomalu vynořovat.

„Vynořit se na výšku periskopu. Musím si nejdřív obhlédnout situaci,“ zavelel Blázen směrem ke Karlosovi. Když se dostali na periskopovou výšku, Blázen přikázal zastavit a vynořil periskop. Prohlížel si horizont a hledal, kde má Killer svoji bárku a pak ji našel.

„Karlos, dvěšestšedesát metrů na třech hodinách, vynořit,“ přikázal kapitán, když našel po zuby ozbrojený torpédoborec. Ponorka se vynořila.

„Pongu, jdu za tebou k průlezu. Doufám, že ses připravenej.“

„Šéfe, čekám na vás. Podřezával bych krky, až bych brečel.“

„S tím asi budeš muset chvíli počkat, jdeme udělat obchod a mrtvej klient já nám k hovnu, Pongu.“ Obrátil se ještě ke Karlosovi s několika slovy.

„Hlídej pořádně situaci, torpéda zatím nenabíjej, to by poznali na senzorech, ale na tlačítku EMP drž prst a kulomety jsou promazaný. Hlavně neusni a buď na příjmu.“

„Vypadám snad, že bych šel spát?“ zeptal se Karlos a přihnul si ze zeleně jedovatý láhve.

Blázen nenosil zbraně. Zastával totiž názor, že jedna z důležitých známek důvěry je přijít neozbrojen. Ale nikdy nechodil sám, vždy si s sebou na schůzky bral Ponga, který občas dokázal nahradit příruční zbraň. Jeho tvrdá pěst drtila hrtany rychlostí blesku a většina obchodních partnerů Ponga dávno znala a věděla, že nemá smysl se s ním příliš pouštět do debaty. Když dorazil k průlezu, Pong tam již napjatě stepoval a netrpělivě čekal, až se dostane na čerstvý vzduch. Blázen vylezl na žebřík, otočil uzávěrem poklopu a zvedl jej. Na jeho čelo dopadlo několik kapek slané mořské vody, hbitě se protáhl ven na palubu ponorky a zhluboka nasál do plic čerstvý mořský vzduch.

Pong šel ihned za ním. Asi padesát metrů od nich se pohupoval torpédoborec, na jehož palubě bylo možno vidět několik postav spouštějících zrovna člun. Blázen z voděodolného pouzdra vytáhl marihuanovou cigaretu a zapálil ji. Omamná vůně konopí se linula široko daleko a Kapitán Blázen si prohlížel přibližující člun dalekohledem. Bylo v něm pět postav, z nichž stojící na přídi vypadala jako Killer. Ještě otázka, jestli bude mluvit jako Killer a jestli bude znát heslo. Nejhorší je pomatenec s dětskou tvářičkou a blond vlasy surfařskýho mistra z místa, kde klony vyrábějí na počkání.

Člun se přiblížil a v odrazu slunečních paprsků se blýskaly Killerovy ocelové zuby. Byl jak pitbull, do čeho se zakousl, to nepustil a trhal. Blázen zamával na znamení, že je připraven ho pozvat na palubu. Killer máváním odpověděl a přirazil k ponorce. Svižným pohybem přeskočil na palubu a prohlédl si Blázna a Ponga.

„Vidím, že vše stále při starém, vaše kulomety jsou připraveny spustit a ten debil vysmažený je natěšený na mě skočit a rozřezat na malé kousíčky,“ podíval se Killer s arogantním úsměvem ve tváři po Pongovi.

„Ty syne kurvy z Holomrdských ostrovů, vítej na palubě,“ podal Blázen ruku Killerovi.

Killer ji přijal a odpověděl, „koukám, stále veselá kopa vajec, akorát škoda, že tvůj velectěný otec žádný neměl.“

„To protože o ně přišel, když jebal tvoji matku,“ odpověděl Blázen.

„Ta zbavila vajec nejednoho frajera, její vajíčková polévka byla vyhlášená v celém souostroví,“ dodal Killer.

„Nu, přejděme k obchodu a pojďme do útroh nákladového prostoru, ať se zbytečně nezdržujeme,“ zakončil výměnu předem smluvených vět Blázen, dokouřil jointa, odhodil nedopalek do moře a sestoupil do útroh lodi. Za ním šel Killer, jeho dva nohsledi a poslední Pong. Když se jejich nohy dotkly podlahy ponorky, Blázen a Killer zamířili ke skladišti a Pong se dvěma nemytými a zarostlými gorilami zůstal čekat na místě u průlezu.

„Měl by si to hulení omezit, starý kamaráde, zpomaluje tě a blbneš po něm,“ pokračoval v hovoru Killer.

„Já už se učit nový kousky nebudu, pamatuješ, jak jsem byl jednou u vás na pevnině a sjeli jsme se perníkem?“ opáčil Blázen a podíval se na Killera.

„Ano, bylo to tenkrát dost veselý, neměli jsme nakonec chodit do bordelu, protože těch děvek co si tenkrát opíchal. Některý si ten zážitek pamatovaly dost dlouho,“ v koutcích úst zacukalo blondaté bestii. Blázen na něj pohlédl a očích mu projely myšlenky. Došli do skladiště a zamířili rovnou k bednám s methamfetaminem. Killer prošel uličkou mezi nákladem, prohlížel bedny a zeptal se.

„Je to fakt všechno? Objednávka byla pět tun.“

„Ano je, chceš si to převážet během překládky?“ zeptal se Kapitán Blázen.

„Myslím, že ti budu věřit,“ odpověděl Killer.

„Ochutnat zboží nechceš?“ ještě se optal Blázen a díval se na Killera.

„Myslím, že ani ne, znám kvalitu, kterou vozíš,“ zareagoval Killer a jeho kamenný obličej naprosto o ničem nevypovídal.

„Dobře, zavolám Jacka, aby připravil vozík a můžeme začít převážet zboží k výtahový šachtě,“ řekl mu Blázen a stiskl komunikátor.

„Jacku, přijď laskavě do skladu, začneme převoz beden k výtahu. Jo, a Jacku, vem mi ten tvůj vzorek. U sebe nic nemám a chci si na ještě dát jedno brko na čerstvým vzduchu.“

„Rozkaz kapitáne,“ odpověděl podnapilý hlas.

Mezitím u průlezu Pong nervózně sledoval dva opičáky, kteří s Killerem vstoupili na palubu. Smrděli jak mořskej tchoř a tvář jim překrývalo něco, co se kdysi možná mohlo nazvat vlasy. Zpoza zdredovatělých cucků na něj koukaly oči a Pong měl čím dál tím víc horší pocit z celé věci. Měl chuť je zabít, něco mu na nich vadilo a jejich zápach to nebyl. Cítil ve vzduchu odér nervozity, když tu přišel Jack.

„Máme jít za kapitánem, budeme překládat. Vzal sem mu svý hulení, aby si zakouřil, mezi tím co vyřeší s Killerem převod Kreditů,“ řekl Jack a otočil se k obludám.

„Vy máte jít s náma, samotný tady zůstat nemůžete, něco by se vám ještě mohlo stát,“ zasmál se.

Skupina vyrazila ke skladišti, kde si Killer prohlížel záchranou kapsli, ve který našli Urghu.

„Blázne, kolik bych si chtěl za tenhle pěkný kousek hungské technologie?“

„Pět tisíc kreditů, je to šrot, který jsme nabrali na Havaji.“

„Pět tisíc, povídáš.“

„Pět tisíc, povídám.“

„To je příliš, dám ti dva a půl tisíce Kreditů a budu věřit, že je skutečně z Havaje.“

„Odkdy tě zajímá původ zboží, který chceš koupit?“

„Od té doby, milý Blázne, odkdy pátrám po obsahu této kapsle,“ zasmál se Killer a ukázal zuby.

„Tak to bychom se měli posadit, že jo?“ lehce pokynul hlavou Blázen, přisunul Killerovi židli a sám si sedl na bednu. Díval se Killerovi do jeho dětinského obličje.

„Ty nejsi Killer, že?“

„Ne, nejsem.“

„Myslel jsem si to.“

„Jak si poznal, že jsem někdo jiný?“

„Velmi jednoduše, zmáčkli ste Killerovi koule až prozradil náš domluvený kód, ale už ti neřekl, že si vždycky převáží váhami zboží a ačkoliv neužívá, vždy ochutná zboží, aby nekupoval zajíce v pytli. Kdo vlastně jsi?“ bez známky nervozity se zeptal Blázen.

„To bude trochu složitější, otázka spíš je, kdo mě stvořil. Víím, že je Urgha tady na ponorce a protože tě milý Blázne stejně musím zabít, můžu ti to povědět. Mí stvořitelé jsou vlastníci iluminia, které záhadně zmizelo během přepravy. Myslí si, že bylo ukradeno,“ začal vysvětlovat Killer nebo to, co se za něj vydávalo.

Blázen nepřemýšlel, „vidíš, že je kapsle poškozená explozí.“

„Vidím a upřímně je mi to zcela jedno. Chci Urghu a vy ostatní zemřete, prosté, milý příteli.“

„Jsi klon, že?“

„Ano, jsem. A nepřemýšlej nad tím, že mě zabiješ. Jsem jeden z mnoha miliónů, které mohou mít tvůrci stvořit.“

„Myslím, že to bude o něco složitější. Nemám chuť ještě umírat, ještě párkrát si chci užít masáže na Havaji,“ díval se stále na Killera kapitán Blázen. „A co ty dvě obludy, který s tebou klone přišly?“

„Ty dvě obludy, jak říkáš, vyřídí toho tvého pomateného Číňana a najdou mi Urghu.“

„Moc toho o nás nevíš, že?“

„Stačí mi, že vás všechny zabiju rychlou smrtí. Jde mi pouze o to splnit úkol, který mi byl zadán.“

„Tobě toho o nás skutečně moc neřekli, že?“ znova se otázel Blázen a na jeho tvářil se ukázal neznatelný úsměv.

„Řekli mi jen to, co potřebuji vědět. Najít Urghu a zabít vás všechny za každou cenu.“

Blázen se začal smát a když se konečně smát přestal, musel se zeptat.

„Mám věřit, že tví stvořitelé předem věděli, že Urghu najdu a že ji budu mít zrovna dneska náhodou na palubě, když náhodou povezu do Tasmánie zboží pro Killera. Mám uvěřit, že nebyla zkurvená náhoda, najít v milionech krychlových metrů slané vody jednu podělanou kapsli? Blázna si dělej z někoho jiného, debile.“

„Kapsle vydává signál, že?“ pokračoval klon.

„Vydává.“

„Když mě zabiješ, budou vědět mí stvořitelé, že jsem zklamal a ty máš stále kapsli a Urghu.“

„To jsem ochoten riskovat, vysvětlí mi teda proč zde sedíme tváří v tvář?“ zamručel Blázen.

„Víš proč jste zachytili signál?“

„Protože máme na ponorce docela chytrý přístroje.“

„Víš, kdo je vytvořil?“

„Ponorka je čínská a technologie z tasmánie,“ pokračoval v rozhovoru Blázen.

„Správně. A víš doufám, kde má tasmánská technologie svůj původ?“

„Povídá se, že má původ v hungský technologii, kterou získali Číňani během války a následnými mírovými obchody.“

„Správně. Proto také tvoje ponorka mohla zachytit signál. Možná také tušíš, že mozky, které v Tasmánii žijí a pracují, vytvořili modifikace a novinky, o který je zájem nejen na zemi, ale i v širším okolí. A trošku ty geniální mozky sereš, protože jim do země pašuješ to zasraný nechutný svinstvo, na kterým si ujíždí spousta otroků. Proto jsem byl stvořen já.“

„Abys mě chytil a zabil?“

„Ano, ale abych tě před smrtí uklidnil, měli jsme tě jen najít a zabít. Kapsle je náhoda, která nám spadla z nebes. Mí stvořitelé ji našli při běžném hlídkovém letu a okamžitě nahlásili zachycení signálu svým hungským obchodním partnerům, kteří by chtěli Urghu vyslechnout. Jde jim jenom o náklad iluminia, který se pokoušela se svými kumpány dodat separatistům. Jde jim o toho, kdo platil. Jde jim o informace, o nic jiného. Dokážeš si představit naše překvapení, když jsme na monitoru zjistili, že se signál dal do pohybu a zamířil k místu naší operace?“ pokračovala nevinná tvářička klonu a skrz lehký cynický úsměv prosvítaly jeho ocelové zuby.

„Tak to si mě uklidnil. Sme mysleli, že kapsle je vypnutá a já debil se bál příliš náhod pohromadě. Dobrá, předpokládám, že skutečný Killer je mrtvý a nález kapsle pěknou ukázkou náhodného jevu,“ uvažoval nahlas Blázen.

„Je mrtvý. Poté, co nám prozradil, jak se k tobě dostat, rozkousl v jazyku zašitou plastovou kapsli s biologickým jedem, který jsme nezachytili a zemřel rychleji, než se nám podařilo připojit mozek k počítači a zkopírovat ho. Drobná chyba, příště budeme nejdřív kopírovat a pak se teprv ptát. Jsi připraven zemřít? Myslím, že si povídáme dlouho,“ ukončil rozhovor Killerův klon.

„Já bych, být na tvém místě, ještě s umíráním počkal, obludy tady stále ještě nejsou. Třeba se přeci jen dozvíš něco, co o nás stále ještě nevíš,“ s mírně znuděným výrazem ve tváři řekl Blázen.

V tu samou chvíli o pár dveří dál šli chodbou Jack, Pong a dvě smradlavé gorily. Jack se zastavil a otočil tváří k smradlouchům.

„Proč zastavuješ?“ zeptala se gorila.

„Protože je čas zemřít,“ řekl klidně Jack a ozvala se tupá rána, když druhá gorila padla k zemi. Pong držel v ruce dva nože, které prošly skrz uši do mozku obludy. První gorila se otočila a v tom samém okamžiku Pongovy nože zamířily přesně na její oči. Nestačila ani mrknout a složila se k zemi. Pong mlčel a v očích měl radost. Vytáhl nože z očí a začal odřezávat hlavu obludy. Jak práci dokončil, odřízl i druhou hlavu a svázal dredy k sobě.

„Čistá práce, jdeme za Šéfem, párty vrcholí,“ vzal Pong hlavy za vlasy a pokračovali směrem ku skladu.

Killerův klon se zrovna otočil ke dveřím, když ty se otevřely a vstoupil Jack s Pongem, který za vlasy držel dvě zkrvavené hlavy.

„Myslím, že to s tím umíráním nebude tak horký,“ utnul krátké ticho Blázen a pokračoval, „Pongu, tady ten klon si myslí, že dnes zemřeme. Jak to vidíš ty?“

„Šéfe, nevidím to tak horký,“ zasmál se Pong.

„Také si myslím a nevím jak ty, ale asi bych to ukončil rychle. Začínala bejt nuda a já mám chuť si zahulit. Chtěli s náma vyjebat, tak ať vědí, že jsme s nima vyjebali. Doraž ho podle chuti.“

Pong se podíval na klon, v očích mu zajiskřila rozkoš. Vyndal z boxu na náradí šroubovák, přiblížil se ke své oběti a vrazil nástroj přímo mezi oči.

„Šéfe, ať nám to tady moc nezasviní, stačilo že z těchlech dvou kretěnu bylo krve jak z dobytka.“

Kapitán pohlédl na skvrnu vytvářející se z čela vytékající krve.

„Jacku, najdi v kapsli vysílač signálu, narvi ho do držky tý umělotiny a nacpěte veškerý maso do odpalovacích komor torpéd. Vyhodíme ten odpad cestou pryč.“

Pak se dotkl komunikátoru a zavolal Karlose.

„Karlos, zaměř subatomární dělo na Killerovu loď a pošli ten krám ke dnu. Pak se ponoř a nastav kurz kam chceš, ale hlavně pryč odtud. Já si jdu promluvit ještě jednou s Urghou.“

Když procházel dveřmi, ucítil jemné zachvění, jak dělo vypustilo směrem k torpédoborci proud vysokorychlostních částic.

Blázen se zastavil ve své kajutě, posadil se a smotal brko. Chvilí přemýšlel, protože mu došlo, že situace není úplně nejružovější. Do Tasmánie nyní už nesmí, protože povýšil na personu non grata, na palubě má hungskou pašeračku, na jejíž hlavu bude velmi brzo vypsána lukrativní odměna a navíc má pět tun methamfetaminu, za který zaplatil pouze zálohu.

„Jacku, už si našel vysílač?“ zeptal se.

„Ano, kapitáne. Jsme připraveni nakrmit ryby,“ odpověděl Jackův hlas.

„Dobře, přijď do velínu, musíme se poradit kam zamíříme. Máme nějaký menší problémy.“

Kapitán si potáhl z konopný cigarety a vyrazil navštívit Urghu.

Došel k její kajutě, gentlemansky zaklepal a vstoupil. Urgha nikde nebyla.

„No to se posrala,“ problesklo mu hlavou, „kde ta mrcha může bejt?“

Cítil, jak se mu do krve vyplavuje adrenalin a když už se chystal vystříknout, uslyšel v chodbě cvaknutí dveří od záchodu pro posádku a vyšla Urga.

„Kapitáne Blázne, velmi ráda bych si postěžovala, že váš palubní záchod je hrozně malý a smrdí.“

„Tak to si budeš muset milá děvenko zvyknout, protože nic lepšího nemáme, kromě mého samozřejmě a dokud se nerozhodneš nás opustit, budeš používat stejný vybavení jako posádka. Jsi první samice, která vstoupila na palubu a nikdo nepočítal s tím, že by měly být zhotoveny oddělené záchody. Tohle je vojenská atomová ponorka, 150 metrů dlouhá, žádný plovoucí veřejný záchodky. O tom však mluvit nechci. Máme jistě menší problém.“

„Kapitáne, jakej problém?“ tázala se překvapeně Urgha.

„Urgho, už vědí, že jsi na Zemi a že jsme tě našli. Žel jsme nebyli jediní, kteří zachytili signál sondy.“

Urgha se dlouze podívala na Blázna, „tak to jsem asi v prdeli, že?“

„No, v prdeli nejsi zdaleka jenom ty, ale my všichni. Myslím, že za pár dnů po nás půjdou všichni lovci odměn ze široka i daleka. Jsem lehce nasraný, protože doposud se náš život nesl v poklidném duchu, občas okořeněný nebezpečím, ale nic pro co by stálo zemřít. To se nyní změnilo.“

„Co chceš dělat? Mám okamžitě odejít?“ zeptala se Urgha.

„Myslím, že to by ničemu nepomohlo. I kdybys přežila na otevřeném moři, zemřela bys při výslechu, až by tě chytli a nás chtějí zase vidět mrtvý tasmánští vůdci. Měla bys chvíli zůstat s náma, než vymyslíme, jak tě odsud bezpečně dostat. V tuto chvíli to půjde dost těžko, protože na tasmánskej kosmodrom se těžko dostaneme, čínský a australský jsou v tuto chvíli nepřístupný z jediného prostého důvodu a tím jsou biometrický doklady. Všichni cestující, směřující pryč ze Země, musí mít doklady. A doklady dostaneš jen v případě, že jsi trvalým občanem Číny nebo Austrálie a to není nikdo z nás na palubě, protože mít trvalý občanství znamená narodit se na území těchto států a být v jejich databázi DNA. No možná by šel použít jihoamerické, ale v tuhle chvíli fakt bude lepší se někde na schovat a promyslet další postup.“

Blázen se díval na Urghu, která mlčela a kouřil.

„Vrať se do kajuty, až vymyslíme, kde se zašijeme, přijdu pro tebe.“

Vyhodil filtr do záchodu a zamířil na můstek.

Karlos zrovna koukal do map zobrazených na monitorech, když Blázen vstoupil.

„Tak co jsi vymyslela naše palubní kalkulačko? Kam se zamíříme zašít?“

„Kapitáne, nevím jistě, ale zamířil bych na daleký sever Evropy. Je tam relativní klid a na Špicberkách bysme mohli zkusit prodat nějakou meth tamním horníkům, kteří v desetakilometrových hloubkách těží vzácný kovy pro čínský fabriky,“ odpověděl Karlos.

Blázen se zamyslel a pronesl moudro okamžiku.

„Před Čínany nikam neutečem, ti mají svý kontakty všude a pevně věřím, že Tasmánci je už informovali o tom co se stalo. Horší to bude se Severokorejci, ti budou chtít peníze za zboží, který máme furt na ve skladu. Navíc touhle dobou jsem jim měl poslat zbytek Kreditů za zboží. Nepříjemná situace. Fakt nemůžeme někam jinam, kde je aspoň tepleji? Na Havaj?“

„Kapitáne, na Havaji nás hned najdou, jestli tě napadá něco jinýho, řekni mi to,“ nesouhlasně zakroutil hlavou Karlos.

Blázen přemýšlel, ale žádná myšlenka se v jeho zhulený hlavě neurodila, tak usoudil, že skutečně je Severní moře nejlepší řešení pro tuto chvíli a přikázal Karlosovi, aby zamířil směr Špicberky.

Kapitán a Karlos byli již šestnáct hodin na můstku. Karlos se věnoval krouhání svých hrudek hydrochloridu a usrkávání z láhve absinthu, Blázen podřimoval a v mezipauzách kontroloval pozici. Úžinu mezi Aljašskou federací a Čínskou Sibiří měli za úspěšně sebou a před nimi byla plavba Severním mořem. Elektrické motory vrněly a sonar prozatím mlčel. Blázen zavřel oči.

Ze snu ho probudilo řvaní palubní sirény.

„Co se kurva děje? Dopřdele,“ vyskočil z křesla až se praštil do hlavy. Na můstku už byl Frank a cosi Karlosovi ukazoval na sonaru.

„Kakapitáne, pprůser,“ koktal Frank.

„To slyším, můžete ten řev vypnout a vysvětlit mi, co se zase kurva děje?“ křičel Blázen. Palubní siréna zmlkla a Frank začal zase koktat. „Kakapitáne, zazachytilo nanás pprůzkumný leletadlo.“

„Jak zachytilo? Co tady dělá?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne. Myslím, že jsme vpluli do cvičení čínský flotily a náhodou nás našli,“ pokračoval Karlos místo Franka.

„Myslíš, že ví, kdo jsme?“ ptal se kapitán.

„Nevím, pokoušeli se nás kontaktovat, abychom předali identifikační údaje. Zatím jsem neodpovídal.“

„Kakapitáne, fflotila sese ppřibližuje,“ mektal Frank a ukazoval na monitory.

„Zkusím vyslat signál Nezávislý Havaje, třeba nás nechaj bejt. A ty se kurva vrat' do svý místnosti a hlaš se komunikátorem,“ řekl Kapitán Blázen, posadil se zpět do křesla a vyslal signál.

„Kakapitáne, bblíží sese kk nanám zezezadu čičínská kokorveta,“ koktal Frank a máchal rukou směrem k monitoru.

Rozsvítla se kontrolka radiostanice signalizující žádost o hovor. Blázen stiskl tlačítko, v reproduktoru zachrastilo a ozval se hlas.

„Tady admirál Ping-Pong. Vynořte se a vydejte nám Urghu. Kapitáne Blázne, možná budete žít.“

Blázen se podíval na Franka a Karlose, protože bylo naprosto jasný, že Číňané vědí, kdo jsou a slovo 'možná' implikuje 'zabijeme vás při první příležitosti'.

„Karlos, hloubka sedm set metrů, plnou rychlostí vpřed, zkusíme podplout přímo pod nimi,“ rozkázal Blázen.

Karlos se na něj podíval. „Kapitáne, ale to je trochu šílený, nemyslíš?“

„My sme ale šílenci. Nemyslíš?“ odpověděl Blázen.

Karlos zavrtěl hlavou a přihnul si z láhve. Už raději nic neříkal a věnoval pozornost řízení. Ponorka zahájila klesání.

Mústkem se neslo pípání aktivního sonaru, který hledal svoji oběť v hlubinách. Blázen zapnul maskování a doufal, že chvíli zůstanou ukryti před zrakem čínských senzorů.

„Kakapitáne, kokorveta sese ppřiblížila nanad nanás, sslyším hhhlubinný pupumy,“ mektal už ze své komory Frank do komunikátoru.

„Připravit na náraz,“ zařval Blázen.

První puma vybuchla v hloubce šest set metrů a ponorka se zachvěla tlakovou vlnou.

„Zastřelujou se, další budou přesnější. Karlosi, osm set metrů a až budeme pod flotilou, zastavit, všechno vypnout a připravit k odpálení EMP. Provětráme jim obvody.“

Pocítili další výbuchy a ponorka klesala do stanovený hloubky pod čínský lodě. Kapitán stále sledoval pohybující se body na monitoru, Karlos upil ze svý láhve a měl orosený čelo. Korveta se stále držela jejich směru, sypala do moře jednu pumu za druhou a čínská flotila se řadila do útočný formace.

„Kapitáne, ještě jsme neviděli jejich ponorky a pochybuju, že by tu byli bez nich,“ řekl Karlos od řízení.

„Já vím, ale nemůžeme je teďka řešit. Kolik nám zbejvá metrů, než se dostaneme pod flotilu?“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, dvě stě metrů, zastavuju motory a zbytek doplujeme setrvačností.“

„Dobře Karlosi, na sto metrech vypni elektroniku a zamiř EMP směrem k hladině.“

Karlos si spočítal čas nutný k uplutí sta metrů, vypnul motory a šeptem odpočítával.

„Kapitáne, vypínám elektroniku,“ řekl Karlos, ponorka se zahalila do tmy, ve které oranžově svítilo tlačítko odpálení elektromagnetického pulsu.

„Kapitáne, devadesát metrů,“ odpočítával Karlos, „šedesát metrů, čtyřicet metrů, dvacet metrů. Odpálení za tři, dva, jedna, teď...“

Blázen pěstí udeřil do spínače pulsu a z palubního otvoru pro rakety voda-vzduch se uvolnila koule o průměru půl metru s malým generátorem EM pulsu a rychle stoupala k hladině. Kontrolka pod tlačítkem zeleně blikla na znamení, že elektromagnetický puls právě explodoval.

Blázen opět zapnul elektroniku, mústek se rozsvítil a spolu s ním celá loď.

„Karlosi, prověřit přístroje, jestli nám to něco neodpálilo,“ řekl Karlosovi Blázen a sledoval na monitoru jak se mění pozice čínských flotily.

Chaoticky pohybující se tečky jasně signalizovaly, že na hladině je zmatek. Lodě přišly o řízení a některé se vzájemně srazily.

„Myslím, že na tuhle lekci nezapomenou a příště snad budou připravenější,“ zasmál se Blázen.

„Je čas zmizet, zapni motory a kormidlo směr Špicberky.“

„Rozkaz, ty jeden šílený blázen,“ zachechtal se Karlos.

„Co se to tady dělo?“ ozvala se Urgha, která právě vstoupila na můstek.

„Narazili sme na naše čínský přátele a vjeli jsme jim plnou parou do cvičení. Tak sme je trošku poškádlili, když už si nás všimli. Jestli po nás teďka šli jen nájemní lovci odměn, tak tě můžu ubezpečit, že od teď po nás půjde i čínská armáda. A vůbec, co tady děláš?“ s úsměvem řekl Blázen.

„Ta vaše podmořská rakev se trochu chvěla, tak sem se přišla zeptat, co se jako děje. Kam vlastně plujeme?“ zasmála se Urgha.

„Nejdřív míříme na Špicberky, zkusit prodat aspoň nějaký zboží a pak se na chvíli schováme v Severním moři, pokud možno mimo dosah Číňanů. Sice to vidím špatně, ale potřebuju mluvit se Severokorejci, jestli by se nedala situace nějak vyřešit, ale obávám se, že budeš menší překážkou v jednání, protože ti podělaní Severokorejci a Číňani jsou spolu jedna ruka.“

Urgha se na něj podívala svýma rudýma duhovkami. „Jsem tedy váš velký problém. Co kdybyste mě tedy vysadili na těch Špicberkách?“

„Tak to se nedostaneš nikam, protože tam žijou jenom zvířata. Vyloženě zvířata, pro který je samice jenom hračka k pobavení. Ti chlapi žijou v příšerných podmínkách devět kilometrů pod zemí a někteří neviděli Slunce hezkých pár let. Ne, myslím, že by bylo bezpečnější předhodit tě Pongovi,“ řekl jízlivě Blázen.

„Co chceš dělat?“ zeptala se Urgha.

„Musíš mít nějakou rodinu, přátele, někoho, pro koho děláš, ne? Musíš mít pro někoho cenu nebo máš něco, co by mohlo mít cenu pro nás, ne?“

„Snad by se dalo něco najít, co chceš udělat?“ pokývala Urgha hlavou.

„Přemyslím, že bychom počkali, až se přežene první vlna a zkusíme Cayenne v Jižní Americe u pobřeží Atlantiku, je tam kosmodrom, který nepatří Číňanům ani Australanům. Možná by se ti dal zařídít lístek domů a pro nás odměna. Ale jsou to šmejdi drazí.“

„Kakapitáne, poponorka nana prappravoboku, pěpět titisíc memetrů,“ ozvalo se nervózní koktání Frankovo.

Blázen se otočil od Urghy k monitoru, kde se objevila tečka a mířila k nim.

„Franku, můžeš mi ji identifikovat?“

„Kakapitáne, vyvypadá toto nana čičínskou sstíhací poponorku,“ odpověděl Frank.

„Ach jo,“ pomyslel si Blázen. Čínský stíhací ponorky byly přerostlé torpéda, posádka o dvou lidech se třemi samo-naváděcími torpédy. Jejich jediným úkolem bylo stíhat oběť a zničit ji přesným zásahem. Vzhledem k jejich schopnostem měnit rychle směr a pozici mohli svůj cíl snadno vmanévrovat před torpéda. Rádus Bláznovy ponorky byl příliš velký a nepružný.

„Kakapitáne, poponorka sese sstále rrychle ppřibližuje aa vyvypustila totorpédo,“ křičel Frank.

„Franku, uklidni se a ty Karlos vypusť falešný cíle. Snad ho zmateme,“ rozkázal Blázen a hmátl do popelníku pro odložený joint. Začal být trošku nervózní.

„Falešný cíle vypuštěny, kapitáne,“ ohlásil Karlos. Urgha si sedla do volného křesla a mlčela.

Na monitoru se ukázaly vypuštěný cíle a všichni napjatě čekali, jestli se torpédo chytí do pasti. Když už to vypadalo, že si torpédo falešných cílů nevšimne, jeho senzory zachytily signál a změnily směr k návnadám. Po několika sekundách torpédo zmizelo z obrazovky.

„Karlos, klesej do patnácti set metrů, snad mu zmizíme, tyhle ponorky nemůžou pod tisíc metrů.“

„Kapitáne, můžeme narazit do dna.“

„Začni klesat a zkus prohledat lodní archív, jestli v něm nejsou uložený mapy dna. Nezapomeň, že tohle je čínská vojenská ponorka.“

„Dobře, Kapitáne,“ řekl Karlos a začal prohledávat archív. Na hloubkoměru se ukázalo tisíc metrů.

Ponorka stále klesala, čínská stíhací ponorka neměnila směr a stále se přibližovala. Hloubkoměr ukazoval třináct set metrů, když Karlos vykřikl. „Heuréka!“

„Našel si něco?“ zeptal se Blázen.

„Zlatí Číňani, před dvaceti lety proběhlo mapování dna, když hledali suroviny. Nahrávám data do navigačního systému,“ povídal Karlos.

Na jednom z monitorů se ukázala mapa dna. Karlos se chvíli díval a pak vykřikl. „Dno! Sto metrů pod námi dno!“

„Zastavit klesání, vodorovně vpřed, ty vole!“ zařval Blázen.

Karlos se pevně držel řízení a dělal co mohl. Bublina ve vodováze se pomalu vracela do označeného středu a ponorka přestala klesat. Hloubkoměr ukazoval čtrnáct set metrů a čínská ponorka překročila tisíc metrů.

„Dadalší, totorpédo,“ ozval se Frank.

Karlos se otočil k Bláznovi.

„Kapitáne, před námi je svah do hloubky čtyř tisíc metrů, podle mapy má být před námi pohoří.“

Blázen moc dlouho nepřemýšlel.

„Karlos zamiř tam a zkusíme zmizet někde v údolích ve dvoutisících metrech.“

„Kapitáne, seš si vědom, že limitní hloubku máme dva a půl kilometru?“

„Jsem, ale co chceš dělat, klesej a pokus se setřást torpédo, po druhý nám finta s falešnejma cílema nevyjde.“

„Rozkaz, Kapitáne,“ stroze řekl Karlos, přihnul si z láhve a znovu chytl pevně řízení do svých rukou.

Ponorka začala klesat podél svahu do temný hlubiny a za ní mířilo torpédo s hlavicí natěšenou ničit. Hloubkoměr ukázal devatenáct set metrů, čínský ohař se přibližoval k patnácti set metrům.

„To snad není možný, už dávno ji měl zničit tlak vody. Buďto v ní sedí šílenec a nebo mají novejš model,“ pomyslel si Blázen.

„Kapitáne hřebeny pohoří před námi, zkusím zmizet v jednom z údolí,“ ozval se Karlos, stočil ponorku prudce doleva a zamiřil ještě hlouběji mezi hřebeny. V tu samou chvíli je o chlup minulo torpédo a zamiřilo k nejbližšímu vrcholu. Lodí otrásla tlaková vlna a světla zamihotala.

Ocelový doutník stále klesal údolím, hloubkoměr ukazoval 2300 metrů, čínský pronásledovatel vypustil poslední torpédo a zmizel ze senzorů. Na monitoru se pohybovala jedna tečka a přibližovala se.

„Čičiňan iimplodoval, rarána jajako pprase,“ byl slyšet Frank ze své nory.

„Kapitáne, jsme na 2400 metrech, zkusím prudký obrat vpravo, je tu nějaká proláklina, snad se tomu torpédu vyhnu,“ bez známky nervozity řekl Karlos. Ponorka sebou prudce šklubla, ozvalo se skřípění plechů, jak bokem dřela o kameny.

„Totorpédo, nanáraz dedeset sesekund,“ křičel Frank.

Skřípot stále trval. Karlos měl přitaženou páku k tělu, najednou plechy utichly a ponorkou otrásl prudký náraz. Torpédo vybuchlo.

Než se rozsvítla světla, bylo ticho. Ponorka se naklonila čumákem dopředu a bylo cítit, jak se pomalu po stráni podmořské hory začíná sunout kamsi do ještě temnějších hlubin.

První se probral Kapitán Blázen.

„Karlos, nahod' motory a vyrovnej ten křáp!“

Karlos hledal svoji láhev se zeleným obsahem, ale někam zmizela.

„Karlos, ty debile!“

„Jojo, kapitáne,“ zahučel Karlos a začal se věnovat kontrolním panelům. Blázen se pokoušel mezitím zjistit škody.

„Jacku, jak jsou na tom motory a lodní hydraulika?“

Jack se neozýval, tak ho zkusil Blázen zavolat ještě jednou. „Jacku, Jacku slyšíš mě?“

Ponorka stále klesala a hloubkoměr ukázal 2500 metrů. Varovná kontrolka překročení povolené hloubky blikala jako šílená.

„Jacku, kurva žiješ debile?“ opakoval Blázen do komunikátoru a Karlosovi se stále nedařilo spustit elektromotory.

„Kapitáne, tady Jack, ten podělanej náraz přišel zrovna ve chvíli, kdy sem si chtěl přihnout z láhve. Mám pocit, že mi vyrazila pár zubů,“ ozval se Jackův hlas.

„Jacku jak to vypadá? Karlos nemůže nahodit motory,“ zeptal se Blázen a sledoval napjatě hloubkoměr, kterému chybělo pár metrů do 2600.

„Kapitáne, čínská prskavka nám vybuchla přímo za prdelí. Myslím, že exploze vyhodila pojistky u motorů a hnula s pravou hřídelí, je tu průsak vody. Vydrž chvíli,“ mumlal Jack.

„Jacku, nemáme moc času, překročili jsme hloubku 2600 metrů a stále klesáme. Mapa dna ukazuje hloubky kolem pěti kilometrů. To nemůžeme přežít,“ odpověděl mu Kapitán.

„Karloši, hloubkový a směrový kormidla fungují?“ obrátil se na Karlose.

„Kapitáne, diagnostika říká, že ano, ale bez zapnutých motorů půjdeme stejně ke dnu jak hromada starýho šrotu,“ odpovídal Karlos.

Kapitán Blázen procházel diagnostikou reaktoru. Ten byl uložen uprostřed lodi v místě těžiště v ochranném pouzdru. Kdyby došlo na nejhorší a hrozila by nekontrolovatelná reakce, dal se vyhodit z ponorky do moře, ale to v tuto chvíli nepřipadalo příliš v úvahu, protože by neměli před jeho explozí jak uniknout. Diagnostika proběhla a nehlásila nic nestandardního, žádný únik radiace či poškození palivových článků, světla svítala, energii dával.

„Energii máme,“ ohlásil Blázen a znova se dotázal Jacka, jaká je situace ve strojovně.

„Kapitáne, pojistky sem nahodil, ať zkusí Karlos nastartovat,“ ohlásil Jack.

Hloubkoměr se přiblížil k 2700 metrům a napříč ponorkou prošel záchvěv. Tlak vodní masy se přihlásil. Blázen se otočil na Karlose.

„Teď a nebo tady všichni zařveme.“

Karlosovy ruce pobíhaly po ovládacích panelech a snažily se zapnout pohon. Znovu se ozvalo skřípění plechů, na které tlačilo okolní prostředí. Z některých ventilů začala pomalu odkapávat slaná voda.

2800 metrů ukazoval hloubkoměr, ponorka se zachvěla, když Karlos zkusil nahodit motory.

„Kapitáne, pravý motor běží, ale nepřenáší výkon na hřídel. Levý motor běží, lodní šroub má otáčky,“ ohlásil Karlos.

„Zkus nás vrátit do vodorovný polohy a zastav klesání,“ přikázal Blázen. „Jacku běž se podívat na pravou hřídel a udělej něco s tím průsakem.“

„Kapitáne, rozkaz,“ odpověděl Jack a zamířil k servisnímu průlezu u hřídele. Hlavou mu proběhla myšlenka, že by bylo fakt zbytečný zařvat v Severním moři, když si ještě stále pořádně nic neužil.

Hloubkoměr překročil 2900 metrů, když tubus ponorky narazil na skálu a mírně se naklonil na bok. Blázen se podíval na mapu a bylo mu hned jasné, že dna ještě stále nedosáhli.

„Kurva, Karlos, co levej šroub, už si ho ovládnul?“

Karlos držel jednou rukou řídicí páku a druhou zuřivě mačkal tlačítka na panelu.

„Kapitáne, teď!“

Blázen se zrovna díval na Urghu, aby zkontroloval její stav. Byla očividně v pořádku, ve světle žárovek viděl její zelený obličej a rudé oči. Měla pozvracený oblek a křečovitě se držela madel křesla. V tu samou chvíli ucítil tah levého šroubu, předek ponorky se pomalu začal zvedat a bublina na vodováze se vracela ke svému středu.

„Kapitáne, bude to jízda cik-cak, řekl bych, že směrový kormidla nejsou plně pohyblivý,“ řekl Karlos a sledoval displeje. Hloubkoměr se zastavil a ukazoval 3025 metrů.

„Přestali jsme klesat, to je dobrej začátek,“ oznámil Blázen a vytáhl krabičku s marihuanou, aby si ubalil a zapálil. Cítil jak se ponorka opatrně dává do pohybu vpřed.

„Jacku, jak to vypadá s hřídělí?“ zeptal se Jacka.

„Kapitáne, chčije sem voda, čerpadla zatím stíhají, ale musíme vystoupat o pár metrů vejš, jinak nás voda rozmačká do velikosti plechovky od sardinek. Jsme na konstrukční hraně a myslím, že ani Číňani nepočítali, že by se potápěli do takových hloubek,“ řekl Jack.

„Teďka těžko říct, viděl si ten jejich stíhací krám, kam až se za námi vydal. To, že žijeme, je spíš náhoda a pořádná hromada štěstí,“ odpověděl mu Blázen.

Karlos se soustředil na řízení a snažil se ponorku zvednout. „Kapitáne, můžu vypustit balastní vodu, to by nám mohlo odlehčit.“

„Zkus to, Karlos,“ řekl kapitán Blázen.

Karlos natáhl levou ruku k jednomu z mnoha panelů, cosi navolil a ozvalo se hučení vodních pump.

„Zastavte tu vodu nebo tady zdechnu!“ Ozval se v tu chvíli Jack ze strojovny.

„Jacku, co se děje?“ ozval se kapitán.

„Vypněte kurva tu vodu nebo tady zdechnu. Náraz na horu asi poškodil výpusti zátěžový vody a pumpy to hrnou do komor s hřídělemi,“ křičel Jack.

„Vypni pumpy,“ zařval Blázen na Karlose, který už je vypnul, když slyšel Jacka řvát jak protrhnutýho.

Blázen se podíval na hloubkoměr, 3016 metrů nevypadalo příliš uspokojivě a ponorka opět bolestí zaskřípěla.

„Myslím, že jsme pěkně v prdeli,“ ulevil si Blázen a mocně potáhl z jointu.

Urgha si mezitím papírovou utěrkou utřela obsah žaludku ze své sexy kombinézy a otočila se směrem k Bláznovi.

„Tak vám pěkně děkuji, poblila jsem si svůj jediný sváteční oblek.“

Blázen se po ní podíval s nechápavým výrazem.

„To byla legrace. Co budeme dělat teď?“ pokračovala Urgha.

„Urgho nevím, musíme ponorku někam posadit a někdo asi bude muset nejspíš ven,“ podíval se Blázen na Karlose.

„Karlos, co říkají mapy a sonar?“

„Kapitáne, kilometr od nás je asi ve 3000 metrech velká plošina. Podle mapy by vedle ní měla být hora, ale sonar nic takovýho nehlásí. Je to fakt divný,“ odpověděl mu Karlos.

„Nějakej kopec zatím řešit nebudeme, jseš schopnej nás tam dostat a ponorku posadit na kus rovný plochy?“

„Myslím, že jo,“ řekl Karlos a uvedl ponorku hlemýžďím krokem vpřed, ovládaje směr pouze levým motorem a kormidly, jak poškození dovolilo.

„Kapitáne, vodu jsem na chvíli zastavil, ale oprava nevydrží příliš dlouho, pokud nevystoupáme aspoň o pár stovek metrů blíž k hladině,“ ozval se Jack ze strojovny.

„Díky Jacku, se stoupáním bude problém, musíme ji posadit a někdo bude muset jít ven,“ odpověděl Blázen.

„Tak to velmi nerad slyším. Víš, že mě ven nedostaneš,“ s obavou v hlase odpověděl ze strojovny Jack.

Ponorka se pomalu přibližovala k plošině a palubou se nesl zvuk skřípání plechů a kroucení trubek.

„Blázne, jsme nad plošinou, připravit na přistání,“ ohlásil Karlos, posadil ponorku na dno a vypnul motory. „Tak jsme zastavili, co dál?“

Kapitán si zhluboka oddechl, setřel kapky vody z čela, které na něj dopadly z trubek nad hlavou.

„Zapni podrobnou analýzu okolí a hlavně potřebujeme obraz. Vypust' sondu, obhlédneme loď než půjdu ven.“

„Chceš jít ven, Blázne?“ zeptala se Urgha.

„Musím. Kapitán přeci opouští palubu vždycky jako první,“ s úsměvem ve tváři Blázen odpověděl na otázku a mezitím balil dalšího jointa. „Nejdřív počkáme na data ze sondy a sonaru, nepůjdu ven naslepo.“

Karlos dálkovým ovladačem v rukou sledoval obraz ze sondy. Ve světle silné lampy bylo vidět poškození zadní části ponorky. Pravá část byla pomačkaná od nárazu do skály a lopatky pravého lodního šroubu byly zohýbány. Už na první pohled bylo jasně vidět, že tohle škody na místě opravit nepůjdou. Budou se muset zaměřit na uvolnění výpustí balastní vody, jinak nemají žádnou šanci se dostat na hladinu.

„Kapitáne, máme dost velkou naději zhebnout tady tři kilometry pod hladinou, žejo?“ otočil se Karlos po Bláznovi.

„Asi by sis měl udělat svoje poslední čáry, kamaráde,“ řekl mu na to Blázen.

„Tady Jack, slyšíš mě? Ve strojevně zatím dobrý, žádný viditelný průsak a hladina vody je na stejný úrovni. Blázne, půjdeš ven?“

„Jacku, budu muset. Jestli si viděl přenos ze sondy, tak víš jaká je situace na pravoboku. Nic dobrýho,“ řekl Blázen a potáhl z omamné cigarety.

„Mohl bys laskavě pustit klimatizaci, je tady strašně zahuleno a pálej mě oči,“ ozvala se Urga.

„Urgo, nemohl,“ odpověděl stručně Kapitán Blázen.

„Kapitáne, údaje ze sonarů a sondy jsou fakt nějaký zvláštní,“ skočil jim do řeči Karlos.

„Jak zvláštní, můžeš mi podat bližší vysvětlení?“ otázal se Blázen.

„Kapitáne, já nevím jak bych popsal situaci, ale něco je tady divnýho. Asi dvě stě metrů před námi je jeskyně,“ řekl Karlos.

„Na podmořský jeskyni snad není nic zvláštního?“ podivil se Blázen.

„Ale na týhle zrovna jo, Kapitáne.“

„Co může bejt zvláštního na jeskyni tři tisíce metrů pod hladinou?“

„Jak bych ti Kapitáne popsal situaci? Obepnul jsem sondou okolí ponorky a plošina je příliš rovná, žádný viditelný nerovnosti, kromě bahna a kamení,“ povídal Karlos.

„Mořský proudy, v tom bych neviděl nic podezřelýho,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, já nechci bejt podezřívavej k tvým zkušenostem, ale tohle není úplně v pořádku. Jeskyně má příliš pravidelný vstupní otvor, než aby byl přírodního původu.“

„Jak příliš pravidelný otvor?“ vytřeštil oči Blázen.

„Podívej se sám,“ ukázal Karlos na jeden z displejů.

Blázen se podíval a uviděl pravidelný otvor, který připomínal monstrózní vjezd do leteckého hangáru. V hlavě se mu honila spousta myšlenek a mozek nechtěl přijmout fakt, že tři kilometry pod hladinou moře by se nacházel hangár nebo ponorkový dok. Tok myšlenek přerušil Karlosův hlas.

„Kapitáne, znova říkám, plošina má pravidelný tvar a nemohly ji stvořit vodní proudy.“

„Chceš mi tvrdit, že jsme narazili na tajnou základnu nějakých Čínskejch šmejdů?“

„Kapitáne, to tvrdit nechci, protože by byla zakreslená na našich vojenských mapách a nesmrdí to tady zrovna novotou,“ odpověděl Karlos.

Blázen chvíli přemýšlel a pak se znova zeptal Karlose.

„Můžeš sondu poslat do jeskyně? Že bychom se podívali do útroh hory.“

Karlos vzal opět do rukou dálkové řízení sondy a vyslal ji směrem k jeskyni. Obraz před nimi se stával jasnější. Ve světle sondy byl vidět otvor, který stoprocentně nebyl přírodního původu. Jeho okraje byly z neznámého kovového materiálu, který lehce světélkoval a sonda pomalu vplula dovnitř. Kužel světla protínal tmou a bylo zřejmé, že prostor má víc než pár metrů krychlových. Asi po tři sta metrech se světle sondy ukázala hladká stěna, kolmo stoupající nahoru. Karlos přikázal sondě stoupat, světlo se pohybovalo po stěně a najednou se sonda zastavila. Byla na hladině.

„Kapitáne, narazili jsme na hladinu,“ řekl stručně Karlos.
„Chceš mi říci, že v jeskyni je atmosféra?“ opáčil Blázen.
„Kapitáne je a navíc dýchatelná. Sice je zvýšená hladina kyslíku, asi 30 procent objemových jednotek, ale senzory říkají, že je v pohodě dýchatelná.“
„To si z nás někdo dělá prdel,“ ulevil si z šoku Blázen.
„Jacku, Franku, Pongu, Řezníku, přijďte na můstek, tohle budete chtít vidět.“

Karlos mezitím sondou pokračoval v průzkumu jeskyně. Vypadala, že by se do ní vešla jedna větší vesnice klonů. Prostor byl tak rozlehlejší, že ho světlo sondy nedokázalo celý osvětlit. Na můstek vešel Jack, Frank a Pong.

„Kde máte Řezníka?“ zeptal se Blázen.
„Už je zase ve svém halucinogenním rauši, tak jsme ho nebudili, aby nebyl nasranej, že jsme mu zase přerušili vejlet,“ odpověděl Jack. „A co tady vlastně máme?“
„Našli jsme jeskyni a není přírodního původu.“
„Šéfe, chceš jako naznačit, že ji někdo postavil?“ zeptal se Pong.
„Toto je nenějaká bllbost, nene?“ mektal Frank.
„Blbost to není a skutečně vypadá, že ji postavil někdo inteligentní,“ řekl jim Blázen.
„Čičíňani?“
„Nemyslíme si,“ konstatoval Blázen.
Pong si prohlížel Urghu.
„Ty jsi si ublinkla, krasavice. Máš špinavý kabátek, chceš abych ti ukázal, kde máme pračku? Tohle musí hnedka dolů, kotě.“
Urgha natáhla ruku s pěstí a dala Pongovi přičuchnout.
„Dobře kotě, už mlčím.“

Jejich rozhovor zastavil Karlos. „Řekl bych, že je to dok. Myslím, že bych tam ponorku mohl dostat a na místě budeme chytřejší.“

Kapitán Blázen se k němu otočil. „Žádnou lepší variantu stejně nemáme, vepluj dovnitř a zkus nás dostat na čerstvej vzduch. Podle toho jak moc čerstvej bude.“

Karlos se podíval na Jacka. „Jacku, budeš muset jít zpátky do strojovny a hlídat vodu. Musím zkusit vytlačit něco z balastních nádrží a potřebuju, abys hlídal, jestli někde nebude prosakovat. Musím ten křáp zvednout nejdřív aspoň o metr a až budu uvnitř, tak o dalších dvacet metrů.“

„Už letím Karlosi,“ odpověděl Jack a rychlým krokem odešel směr strojovna.

Karlos zapnul levý motor a velmi pomalu upouštěl vodu z nádrží. Ponorka se zvedla o metr a zamířila směrem k otvoru ve skále. Karlos držel řízení a když se přiblížil k otvoru, bez chyby ponorku navedl a zamířil do jeskyně směrem ke světlu sondy.

Když dorazili ke stěně pod sondou, pokračoval v upouštění zátěžové vody a ponorka pomalu začala stoupat k hladině jeskyně.

„Kapitáne, přistáli jsme,“ řekl Karlos a šáhnul po láhvi s absintem. „Já mám fakt hotovo.“

„Pongu, Urgho, jdeme k průlezu,“ zavelel Blázen a trojice se vydala k otvoru na svobodu.

Kapitán vyšplhal po žebříku k uzávěru, otočil jím a zvedl poklop. Do ponorky vstoupil chladný vánek a Blázen se zhluboka nadechl.

„Bože, to je slast cejtít čerstvej vzduch, tedy pokud se dá hovořit o jeho čerstvosti.“

Vylezl na palubu a za ním šli hned Pong a Urgha. Rozhlíželi se, okolo viděli jen tmou a kužel světla ze sondy.

„Pongu, Urgho, jdeme světlu vstříc,“ zavelel a zamířil na čumák ponorky, kde viděl sondu. Když došli k sondě, uviděli, že pár metrů od nich se rýsuje ostrá hrana konce stěny a dále pokračuje suchá země.

„Pongu, vrať se pro kotvu, lano a baterky, půjdeme na souš,“ otočil se na Ponga a ten se okamžitě otočil a rychle běžel zpět k průlezu. Za pár minut se vrátil, měl svůj batoh a v ruce smotané lano s připevněnou kotvou.

Blázen s Urghou ustoupili a Pong zaujal kung-fu postoj, roztočil kotvu nad hlavou a hodil ji do tmy na břeh. Zatáhl za lano, kotva se za cosi zachytila a Pong uvázal volný konec lana na uzávěr vypustě raket voda-vzduch. Vyzkoušel pevnost a otočil se k Bláznovi.

„Půjdu první a ověřím, že kotva se kotva chytla pevně,“ nedal Kapitánovi příliš na výběr a začal šplhat po laně. Vyškrábal se na břeh, na chvíli zmizel z dohledu. Za chvíli se ozval Pongův hlas.

„Můžete za mnou, všechno je v pořádku.“

Blázen s Urghou vyšplhali na břeh, kde už stál Pong s připravenými baterkami, rozhlížející se po okolí.

„Šéfe, támhle je nějaký světlo. Bude nejlíp začít tam, je tady tma jak v prdeli.“

Tři postavy se vydaly za světlem v dál. Kužely baterek křížovaly tmou a čím dál byla skupina od kotviště, tím byly kužely menší. Pak jejich pohyb ustal.

Blázen, Pong a Urgha stáli u malého obelisku popsaného neznámými znaky. Zhruba ve dvou třetinách výšky na úrovni hrudi jasně svítil symbol, který se podobal lidské dlani. Všichni se na sebe podívali a Blázen řekl, aby ustoupili.

Sám se přiblížil k obelisku, natáhl ruku a přiložil svoji pravou dlaň na symbol v kameni. Kapitán Blázen se zachvěl, mezi obeliskem a jeho hlavou přeskočilo několik modrých výbojů a zhroutil k zemi.

Najednou se začala rozsvěcovat světla vysoko u stropu jeskyně. Jak nabíhalo jedno za druhým, otevíral se před jejich zrakem pohled do světa ohromné jeskyně, která mohla minimálně zabírat plochu dvou čtverečních kilometrů. Kapitán Blázen se opatrně zvedal ze země.

Obelisk zhasl a pár metrů za ním se otevřely těžké dveře.

2. Průzkum

Trojice desperátů stála u dveří, koukala do rozsvěcující chodby. Kapitán Blázen si prohlížel svoji dlaň, kde uprostřed byl pentagram a páčil jako čert.

„Šéfe, asi půjdem na návštěvu,“ řekl Pong a udělal první krok.

Blázen, Pong a Urgha se vydali chodbou, jenž nesla vzor žulového kamene, ve kterém byla vyrubána. Kapičky kondenzované vody stékaly po stěnách do zamřížovaných odtokových kanálů po stranách chodníku. Nad hlavami měli jakési svítící trubky a po levé straně vedl svazek kabelů. Chodba se mírně stáčela doleva, šli asi sto metrů, než je zastavily další dveře. Po jejich pravé straně byl panel opět s několika neznámými symboly a tlačítkem. Pong se přiblížil k ovládní dveří a zmáčkl tlačítko. Nic se nestalo.

„Šéfe, asi je to rozbitý,“ řekl Pong a jeho ruka mačkala tlačítko jak o život. Urgha ho odstrčila a prohlížela si symboly na ovladači. Zkusila zmáčknout tlačítko, nic se zase nestalo, ale otočila se k Bláznovi.

„Kapitáne, mám takový zvláštní pocit, že jsem podobné znaky už někde viděla.“

„Jako, že jim rozumíš?“ zeptal se zvědavě Blázen a motal v dlani joint.

„Nevím co znamenají, ale myslím, že jsem je už jednou viděla,“ odpověděla mu Urgha.

Pong prstem poklepal na dveře a zkoušel najít aspoň spáru.

„Šéfe, kámen to není, plast to není, vypadá to na nějaký nám neznámej kov.“

Blázen zapálil jointa, dal si pár šluků, přešel k panelu a zkoumal jej.

„Když bude nejhůř, přitáhneme subatomární dělo. To by do toho mohlo udělat díru.“

Natáhl ruku k panelu a dotknul se tlačítka. Ozvalo se cvaknutí, tlačítko se rozsvítilo a ve skále se ozval zvuk jakéhosi mechanismu. Dveře se odsunuly a před nimi se objevila místnost kruhového půdorysu a rozsvícené světlo odhalilo další tři chodby. Vstoupili dovnitř.

„Šéfe, to mě poser hlavu, kde to doprdele sme?“ kroutil hlavou Pong.

Kapitán Blázen pokuřoval svého jointa, vypouštěl obláčky kouře a vydal se s Urghou na obhlídku místnosti. Pokojová teplota a jemný průvan s pár procenty vlhkosti dával jasně na vědomí, že minimálně podpora života a klimatizace jsou stále funkční. Nezapomínal, že jsou tři kilometry pod hladinou moře hluboko v žulové skále, proto mu bylo zcela jasné, že udržet takové příjemné klima vyžaduje zdroj energie, klimatizační a filtrační jednotku s řídicí jednotkou, jenž zpracovává údaje z čidel, která budou pravděpodobně pravidelně rozmístěna po jednotlivých chodbách a místnostech.

Všimli si, že u každé chodby byla deska se vyraženými symboly. Urgha je pečlivě zkoumala a bylo na ní vidět, že přemýšlí.

„Kapitáne, já sem je už někde viděla, ale kdybych si vzpomněla kde, je to hrozně dávno,“ mumlala Urgha hlasitě.

„Snad si později vzpomeneš. Otázka je, kam se vydáme teďka,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, asi bychom se měli vrátit pro víc zbraní, kdo ví co nás čeká uvnitř.“

„Pongu, kdyby tady někdo byl, už dávno nás vítá chlebem a solí. Tady je to, ty vole, už hezkejch pár let opuštěný,“ řekl mu Kapitán. „Ale asi bys měl zajít do ponorky povědět Jackovi a Frankovi, jakou záhadu sme našli. Třeba se budou chtít taky podívat.“

„Šéfe, radši bych byl s váma, co kdyby se objevil nějaký všechnozmr, kterej by vás chtěl zabít.“

„Pongu, je se mnou Urgha a dobře tušíš, že se s ní nemusím bát,“ usmál se Blázen na Ponga.

„Já budu ještě žárlit,“ řekl si pro sebe Pong a odběhl chodbou směrem k molu.

Urgha procházela místnost a stále studovala symboly.

„Kapitáne, myslím, že sem si vzpomněla, kde jsem je viděla.“

„Urgho, nenapínej mě a povídej. Kde jsi je viděla?“

„Kapitáne, bylo to hodně dávno, ještě když jsem byla malá a chodila do školy. Žila jsem tehdy s rodiči na jednom z měsíců naší planety a táta mě vzal za odměnu do muzea shlédnout sbírku archeologických vykopávek. Pamatuji si vitríny plný různých artefaktů, stovky a tisíce předmětů a mezi nimi podobné destičky jako tady. Pamatuji, jak jsme u nich tenkrát stáli a táta mi vyprávěl, že je vyrobili lidé, kteří na naší planetě žili dávno před tím, než ji naši předci objevili a kolonizovali. Výzkumníci prý našli zničené stopy budov a objektů, bez jakýchkoliv pozůstatků obyvatel nebo předmětů denní potřeby. Jakoby zmizeli ze dne na den.“

Blázen dokouřil jointa, odhodil filtr na zem a podíval se po Urghze.

„To je sice hezký, ale kam se půjdeme podívat my?“

„Kapitáne, vzala bych to po směru hodinových ručiček, první chodbou po levé straně. Na destičce je nejvíc symbolů.“

„Dobře, nejvíc symbolů, nejvíc napětí a nejvíc objevů,“ zasmál se Kapitán Blázen a vstoupil do chodby.

„Mimochodem, všiml sis, jak je tady čisto? Nikde ani smítka,“ jen tak během chůze prohodila Urgha.

Ušli pár desítek metrů, když se dostali k dalším dveřím. Už ani příliš nepřemýšleli a Kapitán Blázen stiskl tlačítko ovládání. Před nimi se objevila rozlehlá hala a rozlévající se světlo pomalu odkrývalo velké množství regálů s různými neznámými předměty a stovky vyrovnaných krabic a beden. Urgha s Bláznem uviděli stůl se židlemi a vydali se k němu. Na stole leželo několik předmětů, které připomínaly chirurgické nástroje, hromada jakési látky nastříhané do pruhů a vysušená lidská ruka. Urgha ji opatrně sebrala a zvědavě prohlížela.

„Kapitáne, to sem blázen, ale co tady dělá vysušená lidská ruka?“ nechápavě se střídavě dívala na Blázna a na ruku, z níž se odmotával kus obinadla, pravděpodobně z té samé látky, která byla na stole.

„Šéfe, vedu Jacka,“ využil momentu překvapení Pong. Urgha s Kapitánem sebou leknutím trhli.

„Ty debile, Pongu, příště zaklepej,“ reagoval Blázen na Pongovu hlášku.

„No tak, šéfe, vždyť tady stejně nikdo není,“ zasmál se Pong, „co ste vůbec našli?“

„Sušenou ruku, Pongu.“

„Jak sušenou ruku?“ podivil se Pong.

„Normální lidskou sušenou ruku zabalenou v obinadle.“

„Šéfe, to je nějaký vtíp?“

„Vypadám snad, že si dělám prdel?“ smál se Kapitán Blázen skoro jako blázen.

„Šéfe, vy ste našli nějakou vtípnou kaši, žejo?“ znova se zeptal Pong.

„Ne, nenašli, podívej se sám,“ řekl Blázen a ukázal rukou ke stolu, kde Urgha studovala položené nástroje.

Jack s Pongem přešli ke stolu a zvědavě si prohlíželi všechno, co na něm bylo.

„Kapitáne, ta ruka vypadá, jako kdyby patřila nějaký mumii,“ řekl Jack.

„Mumii myslíš?“ dumal nahlas Kapitán a rozhlížel se po své posádce.

„Myslím, že se zatím vyserem na nějakou sušenou ruku, stejně nám neuteče a půjdeme se podívat co je v těch regálech a krabicích. Mám pocit, že Urgha vybrala chodbu, která nás dovedla do nějakého místního skladiště, tak by bylo dobrý, když už sme tady, podívat se, jestli tady náhodou nenajdeme něco užitečného, co bysme mohli využít k opravě naší plechovky. Stejně se tou podělanou plechovou rakví v tuhle chvíli odsud nedostane, maximálně leda ke dnu. Jídla, pití, chlastu a drog máme zatím dost, takže nemusíme spěchat,“ rozhodl Blázen.

„Pong a Jacku, vy půjdete doprava a já s Urghou se dáme doleva. Sejdeme se na druhý straně.“ Pong s Jackem odešli směrem k bednám a Blázen se sexy samicí k regálům.

„Jacku, co myslíš, že v těch bednách je?“ otočil se během chůze Pong k Jackovi.

„Pongu, netuším, můžeme zkusit nějakou otevřít.“
„Co třeba tamtu,“ ukázal Jack k bedně s modrými symboly. Došli k bedně a obcházel ji kolem dokola.
„Hele, tohle vypadá jako zámek,“ ukázal Jack a zmáčkl výstupek na bedně. Ozvalo se tradiční cvaknutí, víko se nadzvedlo a ukázala škvíra. Pong opatrně víko otevřel a nahlédl do boxu.
„Co to kurva?“ strčil ruce dovnitř a vyndal složený kus bílé látky, kterou prudkým máchnutím oběma rukama rozložil do něčeho, co vypadalo jako pohřební rubáš.
„Co to je? Vždyť je to nějaká košile do rakve,“ smál se Jack a Pong vytahoval jeden identický kus oblečení za druhým.
„Hele vole, zkusíme nějakou jinou krabici,“ řekl Jack a popošel k další zavřené bedně. Otevřel víko, nahlédl dovnitř a vytáhl helmici s býčími rohy. Chvilí si ji prohlížel a pak usadil na hlavu.
„Pongu, ty vole, já sem bejk s pořádněma rohama!“ chechtal se Jack a vyndal z kapsy placatku a labužnický si přihnul.
„Je v té bedně ještě něco nebo jen samý helmy s rohama?“ zeptal se Pong.
„Pongu, jenom helmy s rohama,“ smál se Jack.
„Zkusíme další bednu, Jacku?“
„Mohli bysme, kterou myslíš?“ zeptal se Jack Ponga.
„Jacku, půjdeme k našemu místu setkání a dáme rozpočítávadlo. Ententyky, dva špalíky...,“ začal rozpočítávat Pong a ukazoval rukou na jednu bednu za druhou.
„... zmrld vyletěl z atomovky. Nasračky bez helmy a bos, rozmrldal si nos. Ať je to ten a nebo ten...“
„Cože Pongu?“
„... tahle svině půjde z kola ven,“ dokončil Pong rozpočítávání a ukázal na bednu.
„Tuhle Jacku otevři.“

Jack popošel k bedně a prohlížel povrch. Vypadala úplně stejně jako ty ostatní, tak ji otevřel.
„Doprdele, co to je?“ vytřeštil oči Jack, strčil ruku do krabice a vytáhl hlavu.
„Ty vole, našli sme Kryťákovy hlavy.“
„Cože sme našli?“ zeptal se jako debil Pong.
„Kdyby byla hranatější, tak vypadá jako jedna z Kryťákovéjch rezervních hlav,“ smál se Jack.
„Kdo je kurva Kryťák?“
„Kryton, hrdina jednoho mýho oblíbenýho seriálu. Červenej trpaslík, kde jedna z postav byla robot s hranatou výměnnou hlavou. To bych se posral!“ chechtal se pořád Jack.
Pong nahlédl do bedny.
„Jacku, co budeme dělat s tolika náhradníma robotíma hlavama?“
„Pongu, já fakt nevím, můžeme si s nima zahrát košíkovou nebo fotbal. Jdeme dál.“
Jack sundal helmu a uložil do ní hlavu. Kapitán si zaslouží, aby to viděl taky.
„Pongu, tady je beden jak nasráno. Než je všechny prohlídne, tak nastane soudnej den.“
Procházeli mezi bednami naskládaných do pyramid a sloupů a vypadalo to, že by v jejich uložení mohla být i nějaká logika.
Najednou ho Pong rukou zastavil a dal signál položením prstu na ústa, aby Jack mlčel. Jack samozřejmě nemlčel. „Pongu, co ...?“

Pong mu zakryl rukou ústa, zakroutil hlavou a druhou rukou ukazoval kamsi dozadu mezi stíny vrhaných bednami.
„Jacku, něco nebo někdo tam je. Viděl jsem stín v pohybu.“
„Pongu, jak jsi mohl vidět stín? Stín přeci není vidět a už vůbec se nemůže pohybovat, ty vole.“
„Něco tam je. Počkej tady, zajdu se podívat. Třeba bude konečně potřeba zabíjení.“
Pong tiše a nenápadně zmizel Jackovi z očí, který slyšel tlukot svého srdce a orosené čelo mu ovíval jemný vánek klimatizace.

„Přeci nebudu panikařit, vždyť tady je mrtvo jak v hrobě,“ vyndal z kapsy svoji placatku a napil se. Alkohol ho uklidňoval a zaháněl strach.

Aby se uklidnil, otevřel nejbližší box se zelenými symboly. Zvedl víko a spatřil oči ve sklenicích v nějakém roztoku. Co sklenice to oko. Koukal na oči, oči ve sklenicích po něm. Zavřel víko a chvíli koukal do tmy. Pak víko znova otevřel, aby si ověřil, že se mu to zdálo a znova se podíval do bedny. Zase se díval na oči ve sklenicích, oči se dívaly zase na něj. Zavřel víko, znovu jej otevřel a vyndal z boxu jednu sklenici s okem. V tu chvíli mu něco poklepal na rameno. Jack sebou cukl, pustil sklenici z ruky, ta spadla na zem, rozbila se a oko odkutálelo.

„Jacku?“ promluvil Pong.

„Kurva Pongu, už mi nikdy neklepej zezadu na rameno.“

„Jacku, já si prostě nemůžu pomoci. Cos to našel. To je oko?“

„Jo, to je oko. A je jich tady plná bedna.“

Jack zvedl víko, aby se Pong mohl podívat. Oči tam stále byly a koukaly se na Ponga a Jacka.

„To mě poser, vezmem jednu sklenici ukázat šéfovi, ne?“

„Co myslíš, že sem dělal, než si mě vyděsil. Našel si něco, Pongu?“

„Našel a nenašel. Když sem tě tu nechal s tvými běsy, vzal sem to pěkně stínem mezi bednami až na konec haly. Beden je tady jak nasráno.“

„Našel si něco nebo jen budeš žvanit?“ ptal se netrpělivě Jack.

„No, když sem šel mezi těmi bednami, našel jsem tohle.“

Pong natáhl ruku směrem k Jackovi a držel v ní ten samý kus pruhu látky, který našli u dveří na stole.

„Kdes to našel?“ zeptal se Jack.

„Zachycený o jeden box, jako by se o něj něco ve spěchu zachytl a kus se utrh,“ řekl Pong.

Jack si pomyslel, že je to nějaká Pongova schíza a odpověděl.

„Pongu, čert ví jak to tam dlouho bylo. Máš halucinace z toho svýho perníku a virtuálního porna. Pojd', jdeme dál, dojdeme na konec, ať se dozvíme, co našel Blázen a ta jeho nová děvka.“

„Jaká kurva jeho nová děvka?“ rozčlilil se Pong.

„Urgha, hungská samice, proč si myslíš, že ji furt máme u sebe. Dělá mu děvku za to, že sme ji nechali žít,“ dělal si z Ponga prdel Jack, protože věděl, že je z ní z hotovej a omrdal by ji kdekoliv a kdykoliv, kdyby tedy mohl a Urgha mu dala.

„Jdem, nadrženej dobytku,“ zasmál Jack a přidal do kroku.

Kapitán Blázen a Urgha se vydali opačným směrem k regálům. Drželi se krajní řady, šli pomalu a prohlíželi si spodní regály, protože jich bylo několik pater a do těch horních neviděli.

„Jak to tady může bejt starý?“ zeptala se Urgha.

„Nevím. Milión let snad ne, ale na pár stovek bych to viděl,“ řekl Blázen a zastavil u regálu s nějakými válečky připomínající rukojeti nože. Vyndal krabičku s marihuanou a začal balit joint. Urgha mezitím prohlížela police. Na jedné z mnoha polic ležely jakési kovové předměty, vzdáleně připomínající dětské vodní pistolky. Vzala jeden do ruky a začala si hrát na kovboje. Tasit, zamířit, vystřelit a vrátit zbraň do pouzdra. Pohyb tasit, zamířit a vystřelit zopakovala ještě asi dvakrát, když tu se při posledním míření kamsi směrem za Kapitána omylem ukazováčkem dotkla výstupku a z místa, kde by se dala tušit hlaveň, vyšel proud energie. Za Bláznovými zády se ozval výbuch.

„Ty vole,“ vyjekla Urgha.

„Kurva co to bylo?“ vyděšeně se otočil Blázen směrem k výbuchu. Kdysi bývalý přepravní box nyní hořel jasným modro-zeleným plamenem a roztavený materiál tekł do okolí.

Urgha držela paprskomet před svýma vytřeštěnýma rudýma očima.

„Ty vole, to byla mrda. To by mě zajímalo, co dělaj tyhle rukojeti.“

Blázen si zapálil a natáhl do plic. „Nešahej na to, ještě se někomu něco stane.“

Sám vzal do ruky váleček a zvědavě jej zkoumal.

„Tady to vypadá jako tlačítko.“

Jak se jej palcem dotknul, z otvoru vyletěl asi metrový paprsek světla. Blázen se rozesmál a začal okolo sebe šermovat proudem světla.

„Temná strana dostala se k moci,“ pravil a stále se smál.

„Kolem sebe ty Sílu cítit musíš! Tady, mezi tebou, mnou ...,“ pokračoval Blázen.

„Co to meleš, Blázne?“ pobaveně se zeptala Urgha. Kapitán se uklidnil, popošel k jakési zdobené váze a švihl prudce světlem. Váza se rozpadla na dvě části, které se po pádu na podlahu změnilly v hromádku střepů. Zmáčkl znovu tlačítko a světlo zmizelo.

„To je jak z Hvězdnejch válek.“

„Z jakých válek?“

„Urgho, z Hvězdnejch válek. Mistr Yoda pravil – kolem sebe ty Sílu cítit musíš! Ha ha ha.“

„Kapitáne, nepamatuji si, že by nás učili něco o nějakých hvězdných válkách a vůdci Yodovi.“

„Urgho, to byl seriál oblíbenej v jistý epoše lidstva. Třicet dílů fiktivního příběhu z vesmíru. Na Havaji v jednom kině to jednou točili měsíc pořád dokola.“

„Tak asi raději půjdeme dál, abychom se vzájemně nezabili, nemyslíš?“ řekla Urgha a dala do kroku, prohlídla si ještě rozteklé zbytky bedny, která mezitím přestala hořet a kroutila hlavou.

Kapitán zastrčil světelný meč do kapsy a šel za ní.

„Urgho, vzpomínáš ještě něčeho ze školy k těm destičkám?“ otázal se Kapitán, aby řeč nestála a nebylo zbytečně ticho.

„Ne, byla jsem malá a nezajímalo mě to. Nikdy by mě nenapadlo, že bych se měla zajímat víc.“

„To nevádí, třeba to zjistíme my. Stejně se odsud jen tak nedostaneme, Číňani žijou doufám v přesvědčení, že jsme mrtví, tak proč toho nevyužít a něco nového se nedozvědět? Minimálně jak se odsud dostat. Rád bych viděl ještě aspoň jednou Slunce,“ povídá Blázen.

„To asi my všichni,“ odpověděla Urgha a šli dále mezi regály.

„Co je tohle?“ ukázal prstem na nějaké masky položený na polici.

„Nějaký masky,“ řekla Urgha.

„Vypadaj jako plynový,“ prohlížel si jednu z nich Blázen. Dvě očnice a dýchací otvor. Zavřel oči, nasadil masku na tvář a přes hlavu přetáhl gumovou část. Jakmile maska přilehla na hlavu, ucítil, kterak se mu cosi zapíchlo nad druhý obratel, oči mu zalila bílá mlha. Když se rozplynula a otevřel oči, uviděl Urghu v infračerveném spektru. Mrkl a spektrum se přepnulo, znova mrkl a opět se vidění přepnulo, aby spatřil Urghu bez oblečení. V periferní části zorného pole si povšiml známých symbolů a nějakých grafů. Pravděpodobně výstup informací z čidel, ale nedokázal odhadnout jakých. Taky slyšel jak Urgha dýchá a slyšel i tep jejího srdce.

„Fantastický,“ řekl Blázen a díval se na svlečenou Urghu. Vysportovaná hungská samice s pevněma kozama a roztomilou štěrbinkou.

„Co se tak díváš?“ podezíravě se ptala Urgha.

„Ale nic, fantastická věc. Sem zvěďavej, jestli se s ní dá i potápět.“

Blázen zvedl ruce za krk, chytl gumu a opatrně ji přetáhl zpět přes hlavu. Ucítil jak se cosi odpojilo od jeho páteře, zablesklo se mu před očima a maska byla dole.

„Tak to se mi moc líbilo,“ uchopil joint, který před tím odložil na regál a zapálil ho.

„To se mi fakt moc líbilo a myslím, že tahle věčička se nám ještě bude hodit,“ mumlal si pro sebe.

Pokračovali dál, až došli na konec haly k něčemu, co vypadalo jako fakt velký vrata od hangáru.

„Urgho, to asi nejsou poslední dveře, ke kterejm jsme došli. Zkusíme najít ovládací panel a podíváme se kam vedou.“

Panel světloval, takže ho nebyl problém lokalizovat a Blázen stiskl výstupek ovládání. Ozval se hukot mechanismu, rozblíkala se oranžová světla a vrata se lomozem začaly zasouvat do skály. Hned bylo jasné kam vedou - na přístavní molo. Fascinující byla tloušťka vrat. Dva metry jakéhosi kovu s mohutnými zasouvacími tyčemi, které vyjeté pevně držely vrata na svém místě. Nečekali až

se vrata otevrou celá a prošli zvětšujícím se otvorem směrem k molu. Uviděli ponorku pohupovat se na hladině a na palubě spatřili Karlose, ležícího v plážovém lehátku u Gatlingových kulometů, kterak s lahví absintu v ruce hlídá okolí. Zamávali na něj a Karlos jim pohybem ruky se zvednutým palcem naznačil, že u něj je vše v pořádku.

„Vrátíme se a počkáme s čím přijde Pong s Jackem,“ otočil se k Urghze Blázen. Vrata se celá mezitím otevřela a dvojice vešla zpět do skladiště.

„Ani bych se nedivil, kdybychom tady našli Archu úmluvy nebo Svatý grál.“

„Co to zase povídáš?“ zeptala se Urgha.

„Urgho, to jsou takový mytický předměty z historie lidstva. Hledalo je tisíce lidí a nikdy nenašli.“ vysvětlil Blázen.

„Halóóó, tááádýýý smééé,“ uslyšeli halasný jekot Ponga, který se s Jackem vynořil ze stínů skladiště.

„Šéfe, to je divný místo s ještě divnějšíma předměty,“ křičel Pong.

„Neřvi tak!“ okřikl ho Kapitán.

„Šéfe, sorry, ale tady je to fakt divný,“ ztišil se Pong a pokračoval, „samý divný věci a někdo tu je.“ Blázen se podíval na Jacka.

„Jacku, kdo by tady měl bejt? Je to tu opuštěný stovky let.“

„Kapitáne, má nějaký halucinace z toho svýho perníku,“ odpověděl Jack.

„Šéfe, nemám halucinace,“ bránil se Pong.

„Jacku, našli jste něco?“ zeptal se znova Blázen.

„Kapitáne, našli, ale samý divný věci. Máme nějaký pohřební rubáše, helmu s rohama, jednu hlavu a oko ve skle,“ vypočítával nálezy Jack.

„Jakou hlavu a jaký voko?“ zeptal se jak debil Blázen.

„V jedný bedně sme našli oči ve sklenicích a ty oči se dívaj. Podívej se sám,“ řekl Jack a podal mu sklenici s okem. Oko se podívalo na Blázna, Blázen se podíval na oko a oko si ho stále upřeně prohlíželo.

„Co to kurva je? A ta hlava?“

Jack vyndal z helmice hlavu a podal ji Kapitánovi se slovy, „Kryt'ákova hlava, Kapitáne.“

Blázen držel v ruce hlavu a udiveně prohlížel. Byla to skutečně hlava robota.

„To snad není možný,“ vyhuleně se zasmál a pokračoval, „my jsme snad v nějakým debilním seriálu. Urgha našla nějaký paprskometry a já mám světelný meč z Hvězdnejch válek.“

„Šéfe, jakej meč?“ skočil do řeči Pong, jak uslyšel o zbraních. Meče měl rád.

„Vole, Yodův světelný meč,“ vytáhl z kalhot rukojeť meče a zmáčkl tlačítko. Pong zíral na světelný proud a převzal od Blázna meč do svých rukou. Předvedl několik kung-fu triků a zastavil konec světla pár centimetrů od rudých očí Urghy.

„Já sem king smrti, děvko!“ zasmál se a stiskem vypnul vražedné světlo.

„Kapitáne, co ta maska, kterou držíš v ruce?“ zeptal se Jack.

„Jacku, to je fantastická maska. Nasadíš si ji a vidíš v různých světelných spektrech,“ mrknul na Jacka Blázen.

„Šéfe, gáza,“ řekl z meče vysmátej Pong.

„Jaká gáza, Pongu?“

„Šéfe, když sem šel za tím stínem ve stínu, našel jsem kus gázy, tý samý, kterou jsme našli na stole na druhý straně. Byla zachycená o roh jedný bedny a přijde mi, že někdo moc pospíchal,“ děl Pong. Blázen chvíli přemýšlel, protože i když byl Pong vysmaženej blázen, jeho instinktům věřil. Znal ho příliš dlouho a když říkal, že něco viděl, tak něco viděl. Otázka je, co viděl.

Blázen se otočil k posádce a zeptal se jich kam půjdou dál.

„Vrátila bych se zpět do kruhový místnosti a zkusila bych další chodbu,“ řekla Urgha.

„S tím by se dalo souhlasit, jdeme,“ zavelel Kapitán a za chůze začal balit dalšího jointa.

Skupina našich soudruhů se vydala směrem, kde se nacházely dveře, kterými přišli.

„Kapitáne, co je tohle?“ ukázal Jack k čemusi překrytému něčím, jenž vypadalo jako plachta.

„Tak to bychom se měli podívat, Jacku,“ řekl jointa kouřící Blázen, přiblížil se k ukrytému objektu a prohlížel si jej ze všech stran. Netrpělivý Jack ho předešel a strhl rukou plachtu. Před jejich zraky se ukázalo cosi, jenž vypadalo jako kosmická loď uložená na muzeálním podstavci s velkou cedulí pokrytou symboly. Objekt byl celý černý, se stříbrnými pruhy po stranách a hranatý aerodynamický tvar připomínal dílo šíleného kubistického umělce. V přední části se nacházel průzor, v zadní části mohli spatřit průzkumníci dvě trysky, pravděpodobně pohon.

„Šéfe, tohle vypadá jako vstupní otvor,“ ukazoval Pong kamsi do výšky, kde se rýsoval obdélníkový obrazec s malým otvorem po straně.

„Chtělo by to žebřík,“ řekl Blázen a začal se rozhlížet aspoň po nějakých bednách, které by se daly přistavit pod objekt.

„Tady jsou pojízdný schody, Kapitáne,“ ozvala se z druhé strany Urgha a zvuk pískajících koleček dával na vědomí, že se mocně opřela a začala přisouvat schody. Ve chvílce je dotlačila pod dveře.

„Kapitán první,“ řekla.

Blázen předal joint Pongovi se slovy, aby mu jej na chvíli podržel a nehulil, vystoupal po schodech a strčil prsty do otvoru. Ucítil mechanismus a otočil jím. Kryt cvakl a zajel do lodi. Chvíli koukal do útroby, jež osvětlovala trocha světla procházející předním průzorem. Udělal první krok a rozsvítilo se osvětlení. Spatřil malý prostor se dvěma lavicemi s opěradly, u nichž byly bezpečnostní pásy, s barevnými kabely, několika trubkami a dva zavřené boxy. Vstoupil a rozhlížel se. Viděl průchod do přední části a zavřený kulatý průlez ve směru, kde se nacházely trysky. Prošel průchodem a dostal se do řídicí kabiny. V kabině byla dvě mohutná křesla s pásy, upevněná v podlaze na hydraulických nohách. Posadil se do jednoho z křesel, zhoupal se a v duchu ocenil pohodlnost. Před ním se rozsvítily ovládací panely pokryté celou řadou symbolů, kterým stále nerozuměl.

„Já těm symbolům kurva nerozumím, snad někde najdeme aspoň slovník. Jinak sme v piči,“ řekl Blázen a stále se houpal v křesle. Vedle něj se posadil Jack a jeho ruka držela placatku. Upil a povídá.

„Kapitáne, vypadá to, že sme našli loď. No a protože sme pár metrů pod hladinou moře, dovolil bych si tvrdit, že sme našli ponorku.“

Jak to dořekl, ucítili mírné zhoupnutí, jak se celá loď nadzvedla.

„Kurva co je?“ vylekal se Kapitán, zvedl se z křesla a vykoukl ven. Loď se pohnula asi dvacet centimetrů do výšky, protože mezi schody a dveřmi se udělala mezera. Slezl zpět na zem a obešel miniponorku, či co to vlastně bylo a našel Ponga, jak mačká jakási tlačítka na podstavci ponorky.

„Šéfe, asi sem objevil další ovládací panel. Koukej co to umí,“ řekl Bláznovi, zlehka se zapřel a celý podstavec i s ponorkou se pohnul o pár centimetrů ve směru Pongova tlaku.

„Co to děláte?“ vyběhl z lodi vyděšený Jack a seběhl po schodech na zem.

„Vypadá to na antigravitační vozejk,“ smál se Pong a znova zatlačil oběma rukama na podstavec. Ten přesně podle všech platných fyzikálních zákonů zareagoval na udělenou kinetickou energii a pohnul se asi o půl metru.

„Nevím co jsme našli, ale vím, že jsme našli poklad. Za tohle by nám urvaly všechny vlády světa ruce i s hlavama,“ chechtal se Pong.

Kapitán Blázen poodešel k podstavci, zmáčkl tlačítka na panelu a loď se posadila zpět na zem.

„Nemá smysl tady blbnout, pokud se nám nepodaří rozluštit ty symboly. Dokud je nerozluštíme, nebudeme mít co nabídnout komukoliv, kdo nás nezabije. Nezapomeň, že jsme zatím pravděpodobně prohlášení za mrtvé a nemůžeme jen tak znova vstát z mrtvých a začít prodávat technologie, kterým nerozumíme. Byli bysme mrtví po druhé a to nejspíš definitivně. Jdeme se

podívat, co tu najdem dalšího,“ oznámil Blázen a vydal se zpět k chodbě vedoucí do kruhové místnosti, kterou objevili jako první.

„Kam se vydáme dál?“ zeptal se Jack a Urgha se na něj podívala.

„Budeme pokračovat podle plánu ve směru hodinových ručiček. Což znamená, že nás teďka čeká támhleta chodba přesně naproti té, kterou jsme sem přišli poprvý,“ konstatovala suše a nezdržovala se čekáním na odpověď, protože byla sama dost zvědavá.

Zbytek skupiny se vydal za ní. Prošli krátkou chodbou a před nimi se objevila další o něco menší místnost se třemi dveřmi zcela klasického typu.

„Tak se tady porozhlédneme, ne?“ řekl Blázen a namířil si to ke dveřím po levé ruce. Zatlačil na ně, ty se s lehkým skřípotem otevřely a před ním se objevila místnost, která vzdáleně připomínala laboratoř. Uprostřed byl celokovový kvádr s nějakými otvory v horní části a nad ním byla upevněna jakási digestoř. Nebo to aspoň digestoř připomínalo. Podél stěn byly skříně a nad nimi na zdi police a menší skříňky. Úplně vzadu byla skříň, která vzdáleně připomínala horkovzdušnou troubu. Kapitán začal otvírat jednotlivé skříně a na světlo vycházely předměty jako vidličky, nože, lžice, talíře, hrnce, pečáče, tyče na rožnění a jiný další kuchyňský náčiní.

„Tak sme asi našli kuchyni,“ pomyslel si nahlas a zapálil zapalovačem zbytek jointu. Došel ke skříně, která vypadala jako trouba, otevřel ji a podíval se dovnitř. Byla prázdná. Panel s ovládáním svítil, tak zmáčkl největší tlačítko, které na něm bylo. Skleněná dvířka se sama zavřela, ozvalo se hučení, v troubě se zablesklo a když všechno utichlo, otevřel dveře a podíval se, co to vlastně bylo. Uprostřed trouby byl talíř s jakýmsi nažloutlým průhledným želé. Chvilí si želé prohlížel, pak vytáhl z kapsy nůž, kousek ukrojil a vložil do úst. Nechal hmotu převalovat na jazyku a pak polkl. Chutí mu to připomínalo sulc s jahodami a melounem, ještě jednou si ukrojil a znovu ochutnal. Nechutnalo to špatně. Ba naopak by řekl, že mix chutí byl velmi zvláštní, ale prostě mu nějak ty chutě ladily dohromady.

„Si tomu budu říkat amarouny,“ zasmál se Kapitán, dokouřil joint a nedopalek vyhodil vedle do něčeho, co mohlo být dle zvuku drtič odpadu. Došel k dalším dveřím s velkou pákou, za kterou silou zabral a otočil. Železné dveře se otevřely, obličej mu ovanul proud velmi studeného vzduchu a Blázen se podíval dovnitř.

„Tohle bude asi mrazák,“ usoudil a vstoupil dovnitř. Na hácích visely zmražený hroudy, který mu připomínaly maso. Nemohl tedy odhadnout, kterak maso vypadalo, když ještě bylo živý a běhalo někde na louce. Úplně v zadní části mrazáku objevil stůl, na kterém byly vyrovnány kusy těl, které zcela jasně říkaly, že patřily lidem. Několik mražených rukou, pravých i levých, několik párů různobarevných nohou, pár trupů s jizvami na přední části hrudníku a čtyři lidské hlavy bez očí. Každá část lidského těla měla na sobě upevněnou cedulku se symboly a Kapitána Blázna poprvé od přistání v jeskyni polilo řádný horko. Hlavou mu problesklo jedno jediné slovo „*kanibalové*“. Otočil se a vyběhl se za zbytkem posádky. Tohle nevypadalo dobře i přesto, že mráz mohl maso uchovat několik stovek let. Vyšel z mrazáku, zavřel jej a rychlou chůzí zamířil do bezpečí k Pongovi a jeho vražednému kung-fu.

V místnosti nikdo nebyl, dveře po jeho levé ruce byly otevřeny. Prošel jimi tedy a vešel do místnosti s dlouhým stolem a židlemi. Na stěnách bylo několik obrázků se zvláštními krajinami, které nevypadaly, že by byly ke spatření na Zemi. Chvilí je prohlížel a zamířil k otevřené vitríně, kde stál Jack, v ruce držel láhev a zrovna čuchal k obsahu.

„Kapitáne, tady je nějaká chlast. Alkohol já poznám všdycky a všude,“ řekl a v očích mu radostně svítilo.

„Jacku, já ti nevim, byl bych opatrnější být sebou. Fakt nevíš, co v něm může bejt vylouhovaný,“ snažil se opatrně Blázen zabránit tomu, aby si Jack loknul. Snaha to byla vpravdě zbytečná, protože žádné chlast nikdy nezůstal před Jackem v bezpečí.

„Blbost Kapiténe, podívej se na ty etikety. I když nevím co znamenají nápisy, je zcela jasný, že se jedná o luxusní alkohol neznámého původu,“ řekl Jack a přihnul si z láhve.

„Ty vole, ta píše!“ zakřičel a v obličeji lehce zčervenál. Přihnul si znovu.

„Ta píše! To je materiál!“ křičel radostí a Blázen věděl, že pokud ho odtud násilím neodtáhne, Jack se ožere a bude k nepotřebě. Nechal ho ještě párkrát napít z několika dalších láhví, sám si ještě natočil z kohoutku vedle trochu vody do kelímku, který byl na dřezu, poválel ji v ústech a polkl.

„Znamení čistá pramenitá voda, mnohem lepší než ta naše odsolená lodní mrdka,“ chytl Jacka za rameno a táhl pryč. Ještě ho potřeboval chvíli relativně střízlivého a při smyslech.

„Kapiténe, já si jen odleju do placatice a hnedka jdu.“

„Ne, jdeme hned,“ důrazně řekl Blázen a nekompromisně ho tlačil směrem ke dveřím.

Z posledních neprozkoumaných dveří zrovna vyšla Urgha s Pongem.

„Kapiténe, našli sme asi ubikace. Podle počtu postelí odhaduji, že tady bylo dvacetičlenné osazenstvo. A ty záchody a koupelna. To je jiný kafe než miniprostory na tý tvý ponorce.“

„Urgho, tak to se musím podívat,“ odvětil Blázen a vešel.

„Jacku, ty pojď taky, ať mi neutečeš zpět k chlastu.“

V chodbě bylo 24 dveří a jak Blázen pochopil z výkladu Urghy, dvacet ubikací po jedné posteli, dva záchody a dvě koupelny se sprchami. První co ho zajímalo byly hajzly, protože želé, které sežral, ho tlačilo v žaludku a cítil jak mu ve střevech cosi vře. Otevřel dveře, vstoupil do defekační místnosti a zavřel za sebou. Po pravý ruce bylo umyvadlo a za zástěnou něco, jež mu připomínalo variaci římského záchodu. Klasická latrina z jakéhosi ušlechtilého a lesklého materiálu. Podíval se do otvoru, kam bude padat jeho výkal, uviděl jen trubku vedoucí kamsi do hlubin, stáhl kalhoty a ulevil svým střevům. Když doprděl, uvědomil si, že si nemá čím utřít svoji kapitánskou prdel. Rozhlížel se okolo a jediný, čeho si všiml byla zase obligátní tlačítka, tak je zkusil jedno po druhém zmáčknout. Zmáčkl první a z otvoru nad hlavou se vyvalila sprška jakési vůně, zkusil druhé a záchodové světlo snížilo jas. Znova jej zmáčkl a světlo se vrátilo do původní intenzity. Hlavou se mu honila otázka, že se špinavou prdelí nemůže jít mezi lidi, tak zkusil zmáčknout ještě poslední tlačítko. Chvilí se nic nedělo, pak uslyšel, že se pod jeho prdelí cosi otevřelo a najednou ucítil, jak cosi hedvábně jemného začalo čistit jeho anální otvor. Bylo mu to příjemný, i když měl trochu obavu o své koule. Po několika sekundách proces skončil, rukou si ověřil, že má řitní otvor dočista čistý, zvedl se a natáhl kalhoty. Protože ho zajímalo, co mu to vlastně očistilo prdel, zmáčkl ještě jednou tlačítko a sledoval sled záchodových událostí. Dělo se toho hodně. Kousek pod sedákem se otevřel otvor, ze kterého vylezla hlava jakéhosi podivného brouka s jedním okem a několika vousky. V místech, kde by se dala tušit hmyzí ústa, se vyvalil dlouhý jazyk, který začal šátrat po okolí. Když nic nenašel, brouk schoval jazyk a zmizel v otvoru, který se zavřel.

„Ty vole, vždycky jsem přemýšlel kam choděj ve scifi seriálech srát,“ pomyslel si Kapitán, umyl ruce a vyšel ven na chodbu k ubikacím, kde stále čekala Urgha s Pongem. Jack někam zmizel.

„Taky ste se byli vysrat? Viděli ste to?“ zeptal se Kapitán, „kde je vůbec Jack, že on zmizel k tý skříni s chlastem? Urgho, běž pro něj, ještě ho budeme chvíli potřebovat střízlivýho. Ty vole, před tím chlapem není žádný chlast v bezpečí.“

Krátce nahlédl do koupelny, ta se příliš nelišila od koupelen a sprchových koutů, které znal, ale neměl zrovna příliš chuť mačkat jakákoliv tlačítka, aby na něj zase nemrkl nějaký jednooký koupelňový brouk. Pak zamířil k jednotlivým ubikacím, otevíral jedny dveře za druhými a díval se co je v místnostech. Všechny byly čisté, uklizené a očividně prázdné. Až na dvě cimry.

V té první byla na stole hromada obinadel, která již viděl ve skladišti a vedle nich ležela další vysušená ruka. Na podlaze si všiml oloupané kůže a v posteli několika odpadlých prstů z nohou.

„Co to kurva je?“ zapřemýšlel nahlas.

V druhý místnosti byl větší pořádek, ale s tím rozdílem, že na stole leželo jakési nářadí, přístroj vypadající jako osciloskop a vypnutý terminál počítače. Pod stolem ležela krabice, ve které spatřil pytlíky se šroubky, smotaná lanka a jakési součástky do počítače. Nebo aspoň vypadaly, že by mohly být součástí počítače.

„Šéfe, pojď se na něco podívat,“ uslyšel hlas Ponga.

„Co se děje, Pongu?“ zeptal se Kapitán.

„Šéfe, tamta kamera se na nás dívá,“ ukázal Pong ke stropu, kde byla umístěna malá kamera.

„Pongu, nemel sračky, jak se na nás může dívat kamera, když tady nikdo není,“ opáčil mu Blázen.

„Šéfe, pohnula se a zaměřila přímo na mě,“ uraženě odpověděl Pong.

„Pongu, ta kamera se nemohla pohnout, kdo by se na nás díval?“ řekl Blázen a díval se dlouze do oka kamery. Nechtěl shazovat Pongovy instinkty, měl k nim důvěru, ale tohle se mu nějak nezdálo. Protože se nechtěl zdržovat a v tomto místě nebylo už nic zajímavého, zavelel k odchodu.

Skupina se setkala se v centrální kruhové místnosti, kde už čekala Urgha s Jackem, který měl vratší krok a zbývala jim poslední neprozkoumaná chodba. Kapitán Blázen se rozhodl pro kratší proslov.

„Vážení, nevím sice, kde jsme a co jsme našli, ale vypadá to na nějakou základnu. Nevíme koho nebo čím. Snad se to dozvíme, ale kdyby nás tady čekalo nějaký nebezpečí, už by se asi ukázalo. Jdeme.“

Vydali se poslední chodbou a až došli zase ke dveřím. Už neproběhla žádná debata na téma „*Co budeme dělat, jak ty dveře otevřeme?*“ a Blázen šel rovnou k ovládacímu panelu, kterým otevřel dveře.

Objevila se před nimi malá kruhová místnost s dvěma dveřmi a jedním zavřeným kruhovým průlezem.

„Kam se podíváme?“ zeptal se Blázen, mezitím se lehce vrávorající Jack vrhl k průlezu a snažil se otočit ovládním zámku. Když průlez otevřel, strčil do něj hlavu zakřičel do útrob hory.

„Uhůůůůů, uhůůůůů. Je tam někdoóóó?“

„Jacku, neblbni a vyndej hlavu zpět, ať ti ji něco neukousne,“ řekl Blázen a Jack vyndal hlavu z otvoru.

„Kapitáne, je to nějaká šachta se žebříkem a vede jak nahoru, tak dolů,“ zamumlal Jack a přihnul si z placatky.

„Ta píše!“ smál se.

Blázen prohlížel ovládací panely, ten u dveří vedle šachty se mu zdál složitější, tak se otočil ke dveřím druhým a dotkl se jednoduchého panelu. Dveře se tiše otevřely a před nimi se rozsvítila místnost. Vstoupili a hnedle bylo jasné, že vzdálená podobnost s jejich můstkem není náhodná. Podél stěn byla celá řada monitorů, pod nimi byly desky s displeji, klávesnicemi a několik židlí. Jednu celou stěnu zakrývaly skříně s mnoha světelnými body a větracími otvory.

Jack opilým hlasem zhlásil, „Kapitáne, jsme na můstku,“ posadil se do jednoho z křesel a praštil rukou do klávesnice. Před ním se rozzářily monitory a na nich spatřili ubikace, kuchyň a lodní molo, vedle kterého se lehce pohupovala jejich ponorka s odpočívajícím Karlosem na palubě. Viděli, že přibýlo druhé lehátko, ve kterém slastně pospával Frank.

„Tak už si udělali, šmejdi, pohodičku,“ řekl Pong a zíral na monitory. Urgha se posadila do jiného křesla a studovala ovládací panely a klávesnice.

„Kapitáne, myslím, že jsme našli centrální velín celý týhle podělaný základny,“ prohlásila znalecky a podívala se na Blázna.

„Urgho, myslím, že máš pravdu. Zajímala by mě jediná věc. Odkud si to bere šťávu?“ odpověděl Blázen.

„Eh, jakou šťávu máš na mysli?“ nechápavě se zeptala Urgha.

„Energii, holka, energii. Někde tady musí bejt zdroj energie, která krmí tyhle prostory. Pochybuju silně o tom, že to tady poháněj křečci běhající v kolečku,“ zasmál se Blázen a potáhl z brka.

„Jaký křečci, prosím tě?“ stále nechápala Urgha.

„To se jen tak říká, Urgho,“ zasmál se opět Blázen.

„Šéfe, podívej na monitor. Něco se tam zase mihlo,“ ozval se najednou Pong.

„Pongu ukaž, ať konečně vidím tu tvoji halucinaci,“ pokračoval ve smíchu Blázen a poodešel k Číňanovi, aby se podíval na monitor. Kromě nějakých stínů a mihotavého světla neviděl vůbec nic.

„Pongu, něco se ti zase zdálo. Bando zvedat, jde se ke druhéjm dveřím. Tady stejně nic nevymyslíme do doby, než porozumíme těm posranejm symbolům,“ řekl Kapitán Blázen a vydal se zpět do místnosti k šachtě a posledním dveřím, na které doufal, že narazili. Zbytek posádky se zvedl a šel za ním.

„Já bych zkusila zmáčknout tady to osamocený tlačítko,“ řekla Urgha stojící vedle dveří a ani nečekala, co řekne Kapitán. Tlačítko se rozsvítilo a současně se rozsvítily další symboly, které se pomalu měnily v jiné. Najednou se ozvalo zapraskání a z panelu se ozval nějaký velmi zvláštní hrdelní hlas, kterému nebylo rozumět. Dveře se otevřely a před nimi bylo něco, jenž připomínalo kabinu výtahu. Pong opatrně nahlédl dovnitř, když se ujistil, že tam nikdo není a nehrozí jim žádné nebezpečí, vstoupil a za ním zbytek posádky. Dveře se zavřely.

„Šéfe, co teď?“ zeptal se Pong Kapitána, který s Urghou prohlížel vnitřní panel. Pokud to byl výtah, ze symbolů se dalo vytušit, že může jet nahoru a nebo dolů. Zmáčkł tedy tlačítko, u kterého si myslel, že by mohlo znamenat jízdu směr dolů. Kabina s sebou lehce šklubla a rozjela se přesně jak předpokládal. Dolů.

Po pár sekundách výtah s lehkým trhnutím zastavil a otevřel dveře. Kapitán a jeho přátelé vstoupili do další kruhové místnosti se dveřmi.

„A do prdele, další dveře,“ ulevil si Blázen a odplivl na zem.

„Tak to asi zase vezmem po směru hodinovejch ručiček, ne?“ pokračoval v přemýšlení a šel rovnou k nejbližším dveřím po své levé ruce. Zmáčkł tlačítko, dveře se sykotem otevřely a za nimi se objevila malá místnost se dvěma skříněmi, stolem a nějakým terminálem s klávesnicí a průzorem do laboratoře. Urgha se vrhla jako správná samice ke skříním a otevřela je. Uvnitř byly laboratorní obleky s velkými průhlednými helmami.

„Kapitáne, myslím, že jsme narazili na nějakou laboratoř. Půjdeme se podívat dovnitř?“ zeptala se.

„Šéfe, já nikam nejdu, tohle si na sebe nedám, vždyť bych se v tom zbláznil,“ reagoval Pong.

„Dobře Pongu, počkáš tady s Jackem, my dva se oblíkneme a půjdeme se podívat dovnitř,“ konstatoval suše Blázen a vyndal ze skříně jeden oblek. Urgha se již oblékala, pouze požádala Jacka, aby ji pomohl s helmou na hlavu.

„Ty děvko, taky ses mohla svlíknout, než na sebe hodíš tyhle rozkošný sexy hadříky,“ okomentoval Pong a umlkl ihned, jakmile po něm Urgha hodila krutým okem. Na pravou ruku nasadili náramky s ovládacím panelem a Blázen si povšiml, že v helmici je mikrofon.

„Urgho, slyšíš mě?“ řekl do mikrofonu.

„Slyším tě dobře, jdeme teda dovnitř?“ odpověděla Urgha a zmáčkla tlačítko. Dveře se otevřely a před nimi se ukázala přechodová komora s dalšími dveřmi. Vstoupili dovnitř, Kapitán zavřel za sebou dveře, ozvalo se syčení vzduchu a zaplavila je jakási podivná mlha. Když zmizela, otevřely se druhé dveře a před nimi se rozkládala laboratoř se stoly s různými přístroji, sklenicemi, ampulemi a jiným laboratorním bordelem.

„Tak se jdem porozhlídnout,“ řekla Urgha a vstoupila.

„Šéfe, slyšíte mě?“ ozval se ve sluchátku Pong.

„Jo, Pongu, slyším tě? Co se děje? Nevidíš mě průzorem?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, nic. Jen myslím, že jsem přišel na to, kde se zapíná mikrofon,“ řekl Pong a zasmál se.

„Dobře Pongu, chvíli drž hubu a ozvi se jen, kdyby se stalo něco závažného. Jo a hlídej Jacka, ať zase neuteče do kuchyně k vitríně s chlastem. Ok?“ procedil mezi zuby Blázen a šel za Urghou.

Ta už stála uprostřed místnosti u kovového laboratorního stolu a dívala se, co všechno je na něm položený. Spousta lahviček s barevnými látkami neznámého jména, přístroje a různé chirurgické náčiní ne nepodobné tomu, které viděli ve skladu. Druhá půlka vypadala jako pitevní vana s odtokovými kanálky pro krev, s úchyty v místech, kde obvykle bývají ruce a nohy. Nad tím se houvalo velké rameno s pilou.

„Urgho, kde sme se to ocitli?“ poznamenal Blázen a zkoumal obsah skříněk na zdi laboratoře. Jedna lahvička vedle druhý, nádoby s podivnými obsahy.

Dostal se tak k něčemu, jenž vypadalo jako velké akvárium. Chvilí koukal skrz sklo a pak jen z čiré zvědavosti poklepal prstem na skleněnou desku. Chvilí se nic nedělo, ale pak se začal substrát, který pokrýval dno akvária, lehce pohybovat a vlnit. Blázen se přiblížil ještě víc k sklu, když na něj vyskočilo něco, co už velmi důvěrně znal.

„Ty vole, záchodovej brouk!“ vykřikl a pozoroval povrch akvária, ze kterého se vynořoval jeden brouk za druhým. Několik větších kusů a za nimi jako hejno hus spousta malých broučků. Přiblížil se ještě víc ke sklu, aby se pořádně podíval a najednou broučci vysunuli své dlouhý jazyky, kterými olízli sklo v místech, kde měl Blázen hlavu. „Ty vole, ty vole, to mě poser.“

„Co se děje, Kapitáne?“ ozval se z reproduktoru hlas Urghy.

„Je tady akvárium s broukama, který lížou prdel na hajzlu,“ odpověděl Blázen.

„Jasně, *vyliž mi prdel* brouci. To ti tak budu věřit. Pojd' se podívat sem.“

„Co tam máš?“

„Pěknou sbírečku, Kapitáne.“

Blázen došel k Urghze, která stála před skleněnými válci s tekutinou. Většina válců byla prázdná, ale v některých byl obsah, velmi podivný obsah. Ve čtyřech válcích byli prapodivné organismy, které ještě nikdy před tím neviděl. Blázen poklepal na jeden z válců, stejně jako poklepal na akvárium.

„Asi bych neměl, ale když já si nemůžu pomoci. Snad na mě zase něco nevyskočí,“ pomyslel si v duchu. Nic se nestalo, zaklepal na sklo pro jistotu ještě jednou a čekal. Opět se nic nestalo.

„Urgho, vypadá to mrtvý všechno,“ zahlásil do mikrofonu.

„Kapitáne, tím bych si nebyla tak jistá,“ ozvala se Urgha, „pojď se podívat sem.“

Blázen šel za Urghou, která stála u posledního válce a sledovala tvora, který vypadal jako krab se šesti nohama, dvěma předními sloužící nejspíš jako chapadla a s velkým dlouhým kostěným ocasem.

„Mám pocit, že se to pohnulo,“ potichu šeptla Urgha.

„Prosím tě, nebuď jako Pong.“

„Fakt Kapitáne, myslím, že je to živý.“

„Není možná,“ řekl Blázen, přiblížil se k válci s krabem a poklepal prstem na sklo.

„Vidíš ne? Je to mrtvý, že mrtvější už to bejt nemůže,“ zasmál se Blázen a znovu zaklepal na sklo. Ocas zvířete se velmi neznatelně pohnul, ale dost na to, aby pohyb upoutal Bláznovu zvědavost. Přiblížil se ještě blíž ke sklu válce, až se hledím dotýkal skla a potřetí zaklepal. Nic se stále nedělo a přesně v okamžiku, kdy už se rozhodl narovnat, krab udělal prudký pohyb a přísál se na sklo válce. Blázen uviděl kulatý otvor obklopený ostrými zuby, prudce sebou škubl a uskočil asi dva kroky zpět.

„Píčo, kurva, jebat. Co to do prdele bylo? Viděla si to taky?“

„Jo viděla sem to taky,“ řekla Urgha a opatrně se přiblížila k válci. Krabovitý tvor byl stále přísátý k povrchu a jeho ocas se snažil svým bodcem na konci prorazit ochranné sklo. Blázen už se uklidnil, udělal malý krok blíž a opatrně se ještě jednou podíval.

„Ty vole, vetřelec. To se mi snad zdá.“

„Jakej vetřelec, Kapitáne?“ zeptala se zvědavostí v hlase Urgha.

„Vetřelec, neřeš. Jdeme pryč, ať na nás ještě odněkad nevyskočí sněžnej muž,“ odpověděl Blázen a vydal se směrem k přechodový komoře.

„Kapitáne, jakej sněžnej muž, jakej vetřelec?“ zkusila se ještě jednou zeptat Urgha, ale Kapitán Blázen už neodpověděl. Otevřel dveře, mávl rukou směrem k Urghze na znamení, že odcházejí.

Když byla v komoře, zmáčkl tlačítko a opět prošli procedurou s mlhou. Dveře se otevřely, za nimi už čekaly zvědavostí napjaté ksichty Ponga a Jacka.

„Šéfe, co tam je?“ otázal netrpělivě Pong.

„Pongu, moment, musíme si sundat latex, kterej máme na sobě,“ odpověděl mu Blázen.

„To není latex, ten já poznám moc dobře,“ zasmál se Pong.

Blázen a Urgha se svlékli a vrátili obleky do skříně. Se slovy „*musím si ubalit*“ začal Kapitán balit joint. Jack ucucával z láhve a nikam nespěchal. Blázen zapálil hotový produkt.

„Pongu a Jacku. Viděli ste, ne? Nic tam není, obyčejná laboratoř s akváriem a několika válci s mrtvejma tvorama.“

„Kapitáne, jakejma mrtvejma tvorama?“ zeptal se zvědavě Jack.

„No, ne tak úplně mrtvejma, to bych kecal, ale jsou našťestí za pevným sklem,“ pokračoval Blázen.

„Co ste kurva viděli?“ zeptal se nervozně Pong, „já věděl, že tady něco je.“

„Pongu, v akváriu jsou záchodoví brouci a v jednom válci vetřelec.“

„Šéfe, nedělej si ze mě prdel.“

„Pongu, jak ti říkám, záchodový brouci a jedno mládě vetřelce. Někdo si z nás asi dělá prdel, já na to seru a jdu pryč,“ prchlivě zareagoval Kapitán Blázen a utekl pryč z místnosti.

Ostatní šli rychle za ním.

„Kapitáne, počkejte, ještě jsme neskončili!“ doběhla ho Urgha.

„Urgho, já si zakouřím, uklidním a půjdeme se podívat dál. Dopředele, tohle ale musím vydejchat, kde to kurva sme?“

Zapálil joint a bylo vidět, že chce mít pár minut klid pro srovnání myšlenek. Bylo toho na něj posledních pár dní fakt moc. Přitom to původně měla být běžná obchodní cesta s troškou perníku pro těžce pracující klony. Jeden by se z toho posral.

Urgha v mezičase otevřela další dveře na pořadí dne. Rozsvítilo se světlo a odkrylo oválnou místnost s železnými žebry obklopeným kuželovitým útvarem uprostřed, otevřeným vstupním otvorem a svazkem kabelů vedoucích z vrcholu kamsi do krabice na zdi, vedle níž byl umístěn panel s klávesnicemi, dotykovým ovladačem a čelním krycím sklem ve směru ke kuželu.

„Co to zase je?“ nahlas uvažoval Pong, obcházel objekt dokola a pak nahlédl dovnitř kuželu. Vnitřek byl holý, velmi hladký a lesklý, tak akorát, aby se vešel jeden člověk.

Jack postával u klávesnic, mačkal slepě klávesy a díval se na monitor, který zůstával stále tmavý.

„Kapitáne, tady z toho nejsem vůbec moudřej. Ne, že bych byl nějak moudřej z celého tohotole přístaviště, ale tady fakt vim úplný hovno.“

„Co to dopředele je?“ zaslechl Blázen Urghu. Otočil se s Jackem za jejím hlasem a spatřil, jak si prohlíží podrážku boty.

„Co to dopředele je?“ opakovala sama pro sebe a ukazováčkem setřela z podrážky jakýs materiál a přivoněla k němu.

„Copak, šlápla si do hovna?“ zaryl si lehce Pong a šel blíž.

„Hovno to není, spíš to vypadá jako nějaký olej,“ řekla Urgha a mnula materiál mezi prsty.

„Jakej olej?“ vstoupil do debaty Blázen.

„Kapitáne, řekla bych úplně normální minerální olej podobný tomu, kterým mažeme naše stroje,“ konstatovala Urgha, vytáhla z kapsy papírový kapesníček a utřela své prsty.

„Svině, pěkně drží a mastnej je. Ten bude dobře mazat,“ pokračovala Urgha, natáhla ruku k Pongovi a setřela o jeho vrchní oblečení zbytek tmavý hmoty z ruky.

„Nešahej na mě nebo tě na místě vojedu,“ zasmál se Pong a začal přibližovat k Urghze. Ta zvedla svoji pěst o kousek výše na úroveň Pongova nosu a ten raději zastavil.

Blázen mezi tím zkoumal odraz svého obličeje v olejový skvrně na podlaze, která měla asi půl metru v průměru.

„Měl bych se asi oholit,“ blesklo mu hlavou, takže se raději narovnal a dohulil joint. Bylo mu akorát divný, proč je všude tak čisto a jenom tady na zemi je vylitý olej.

„Jdeme pryč, tady fakt nic nezjistíme,“ řekl nahlas a vydal se ke dveřím. Pong, Jack a Urgha šli za ním a Urgha za sebou zanechávala olejový stopy z podrážek bot. Opět se ocitli v místnosti s výtahem a zbývali jim poslední dveře.

Blázen je otevřel, opět se rozsvítilo a vstoupili do místnosti. Šestihranný prostor se zužoval do tvaru kupole, podél stěn byly panely s displeji, klávesnicemi se symboly a řady ukazatelů a měřících přístrojů. Uprostřed, za malým ochranným plůtkem, byl velký průhledný válec, který vypadal jakoby ho nějaký mocný tlak vytvaroval do harmoniky, v jejímž vnitřku probíhala barevná světelná show. Jack, který prohlížel počítače, kroutil hlavou.

„Kapitáne, myslím, že sme našli energetickéj zdroj,“ řekl a díval se na jeden z panelů.

„Proč myslíš, Jacku?“ zeptal se Blázen.

„Jednoduše, tady na tom panelu je jednoduchý schéma celého podzemí. Tady nejspíš asi budeme,“ ukázal na panel.

Blázen se pořádně podíval a opravdu to vypadalo jako mapa základny. Přes jeho rameno sledovala světla Urgha s Pongem, který měl svoji ruku kousek od její prdele a naznačoval hlazení.

„Pongu, nech moji prdel.“

„Držte huby,“ zklidnil je Blázen, „ty Jacku pokračuj.“

„Kapitáne, podle toho schématu bych si odvážil tvrdit, že pod náma je hlubinej vrt až do jádra planety, kterým čerpá základna energii z útrob Země. Vnitřní jádro je ze železa a niklu, je pevný a jeho tekutý obal z kobaltu, síry, křemíku a kyslíku je roztavený, takže vzájemnou rotací vzniká dostatek energie nejen k vytvoření elektromagnetického pole Země, ale i k napájení týhle stavby. Ti šmejdi, kteří to zde celý postavili, museli disponovat neskutečnou a neznámou technologií, protože nikomu se zatím nepodařilo jádro navrtat. Je to fakt síla, Kapitáne.“

„Myslíš, že sme v bezpečí?“ zeptal se ho Blázen.

„Řekl bych, že jo,“ odvětil Jack.

„Fajn, takže nějakéj pátek ještě budeme v teple a světlo nám nezhasne,“ zasmál se Kapitán.

„Jdeme do prdele, ještě nám zbejvá poslední místnost,“ ozval se Pong.

„Máš pravdu, pojďme, ať máme prohlídku z krku, začínám mít hlad,“ odpověděl Blázen, prohlédl si ještě jednou celou energocentrálu a vyšel z místnosti.

„Šéfe, jestli se nenaučíme číst ty symboly, tak sme v prdeli, žejo?“ zeptal se Pong, aby řeč nestála, než si Blázen ubalí další brko.

„To asi sme v prdeli, ale můžeme si tady moci založit nezávislej feťáckej stát,“ zasmál se Blázen.

Urgha otevřela dveře výtahu, vstoupila a čekala než pánové ukončí odpolední chvílku trapného humoru.

„Šéfe, komu budeme vládnout?“

„Tobě debile. Jdeme, ať to máme za sebou,“ ukončil zbytečnou debatu Blázen a šel za Urghou do výtahu.

„Zmáčkni tlačítko a jedem.“

Výtah se dal do pohybu, aby za pár sekund zase zpomalil a zastavil. Dveře se otevřely a Pong opatrně vystrčil hlavu ven.

„Šéfe, tady vocaď jsme přišli,“ ohlásil Pong.

Blázen na půl kroku vylezl z kabiny výtahu a rozhlédl se pro jistotu taky. Byli zase v kruhové místnosti u velínu, takže zase zalezl zpět a stlačil poslední nevyzkoušený tlačítko. Výtah se dal do

jízdy, cítili jak je síla tlačí lehce do podlahy a tentokrát cesta trvala znatelně o něco déle. Skupina vyvrhelů se na sebe mlčky dívala a nedalo se rozpoznat, jaké myšlenky se jim honí v hlavách.

„Třeba vyjedeme nad hladinou na nějakým ostrově,“ řekla potichu Urgha.

„Neřekl bych, žádný ostrovy na mapách tady v okolí nejsou, to bych si pamatoval,“ odpověděl stručně Blázen.

Výtah s malým trhnutím najednou zastavil. Dveře se otevřely a objevila se před nimi spoře osvětlená a rozšiřující chodba, na jejímž konci se rýsovaly dvojkrídle dveře.

Vystoupili z kabiny a automatika zvýšila jas světla. Zamířili k dveřím, které viděli před sebou a jak se pohybovali chodbou vpřed, počítač zvyšoval úroveň osvětlení a za nimi opět snižoval.

„To je jak na diskotéce,“ okomentoval světla Jack a rozhlížel se po hladkých stěnách jeskynní chodby. Světlo odrážející se od krystalů křemene vytvářelo efekt hvězd. Došli ke dveřím a tentokrát nikde neviděli jakýkoliv ovládací panel. Než se však rozhodli začít cokoliv vymýšlet, dveře se samy otevřely.

„Asi fotobuňka,“ řekl stručně Jack.

Vstoupili do rozlehlé místnosti, která se pomalu rozsvěcovala a před nimi se objevoval rozlehlý prostor.

„Ty vole, kde to zase sme,“ prohlásil Pong.

„Hele, támhle je bar!“ vykřikl Jack radostně a rozběhl se směrem, kde viděl něco jako barový pult, stoličky a hlavně skleněnou vitrínu s lahvemi, které již znal z kuchyně.

„Jacku, Jacku, ser na to, ještě tě potřebujeme střízlivýho,“ vykřikl Blázen za Jackem, jenže toho už nešlo zastavit. Obešel barovej pult a sáhl po první láhvi, která byla nejbliž. Labužnický otevřel, přičichl k uzávěru a pořádně si lokl.

„Ta píše, takovou pálenku je radost ochutnat,“ začal obsah láhve přelévat do své placatky. Co se nevešlo, to na ex vypil.

Blázen s Urghou ho nechali být a věnovali se terminálu počítače, který byl hned vedle dveří. Protože nerozuměli symbolům, vydumali hovno a tudíž nechali počítač počítačem a šli za Pongem, který se šel posadit k nejbližšímu stolu s několika židlemi. Vytáhl z vnitřní kapsy svoji narkotašku, z ní vyndal šňupátko a pytlík s několika krystaly methamfetaminu a začal jeden z nich drtit kovovou kartičkou. Blázen a Urgha se k němu posadili, Kapitán vyndal hulení a začal připravovat marihuanu ke kouření.

„Nejsou tady nikde popelníky,“ postěžoval si Blázen a smetl na zem zbytek tabáku se zeleným bonusem, který se mu nevešel do jointu. Zapálil, natáhl do plic a slastně vyfoukl opojný kouř. Pong potrápil své nosní dutiny kvalitním severokorejským pervitinem a zvedl se od stolu.

„Šéfe, šlape jak hodinky,“ energicky přešlapoval na místě a těkal očima po místnosti. Najednou ustal a začal ukazovat rukou úplně do zadní části.

„Ššéfe, támhle někdo je!“ vykřikl.

„Ty tvoje halucinace debile. Máš to z toho sajrajtu, kterej bereš,“ odbyl ho Blázen a věnoval se své marihuanové cigaretě.

„Šéfe, já si nedělám prdel a halucinace žádný nemám, já sem mistr Kung-fu!“ křičel Pong a ukazoval stále stejným směrem.

Blázen a Urgha se otočili, aby se podívali směrem, kterým ukazoval Pong. Viděli kout s intimním osvětlením, kde byl stolek a u něj spatřili dva stíny.

„Co? Co to tam kurva je?“ zamumlal Blázen a zvedl ze židle, aby se podíval pořádně. Spolu s ním vstala Urgha a vydala se do tmavého koutu.

„Kapitáne, sou tady nějací dva divní zmrdi!“ zavolala směrem k Bláznovi.

„Šéfe, já říkal, že tady někdo je,“ konstatoval vyjetě Pong.

Blázen se podíval, kde je Jack. Ten se věnoval svým novým láhvím a nevypadal, že by ho v tuto chvíli zajímalo cokoli jiného.

„Jdeme blíž, Pongu.“

Přišli k Urghze, která mlčky zírala a nedutala. Jen ukazovala rukou ke stolu ve stínu.

U stolu seděly dvě postavy a zíraly.

„Přišli jsme v míru,“ řekl Blázen a čekal jak zareagují sedící postavy.

Postavy mlčely a nic neříkaly.

„Přišli jsme v míru,“ zopakoval znovu Blázen a udělal dva kroky směrem k sedícím postavám.

Stále se nic nedělo a postavy jen tiše sledovaly příchodí.

„Co to je za kretény?“ opilým hlasem řekl Jack, který se přišel podívat, na co to Blázen zírá.

„Nevím Jacku, nějakí tiší bratři,“ odpověděl Kapitán, vydal se ke stolku a Pong ho následoval.

„Počkej Pongu tady, ať je nevyplašíme,“ otočil se k němu Blázen.

„Šéfe, co když vás budou chtít zabít? To nesmím dovolit,“ odvětil Pong.

„Okej Pongu, ale prosím tě drž zatím hormony v klidu, ať je nevyplašíme,“ zakončil debatu Blázen a opět udělal několik kroků směrem k postavám.

Jedna z nich se zvedla ze židle a zírala na dvojici. Blázen s Pongem viděli, jak natáhla ruce dopředu a kolébatou chůzí se k nim začala přibližovat. Jak vystoupila ze stínu, všimli si, že je celá obalená fákem, který viděli ve skladišti. Postava byla zabalená jako mumie a stále se přibližovala s podivným mručením vycházejícím z míst, kde obvykle hlava mívá ústní otvor.

Pong se napružil a skočil mezi ofačovanou postavu a Kapitána, vytáhl nůž a zaujal útočný kung-fu postoj.

„Pongu, klid,“ řekl Blázen a zvedl ruce na znamení, že nechce žádný boj. Napřažené ruce mumie se stále přibližovaly a Pong se neudržel. Udělal jeden ze svých kung-fu triků s nožem a ruka „mumie“ odpadla na zem. Postava se zastavila a podívala se směrem k druhé, stále ještě sedící.

Všichni chvíli mlčeli. Nejspíš každý čekal, co se nastane. Najednou se sedící postava zvedla a pomalým krokem také vystoupila ze stínu intimity. Všichni poznali hlavu, kterou už viděli ve skladišti. Byl to zkurvenej robot a přibližoval se. Pong udělal dalších pár kung-fu triků a zůstal stát s napřaženýma rukama. Blázen si robota prohlížel od spodu až k hlavě. Na nohou měl sandále a bílé ponožky, nohy zakrývaly šedivé kalhoty neurčitého střihu a pod bílým nátělníkem se rýsovaly prsní svaly a břišní pekáč. Úzká malá ústa, tenký knírek pod nosem, který by se dal označit za velmi slizký a velké odstáté uši dávaly syntetické tváři vzdálený dojem člověka. Tmavé oči a vojenský sestřih dokreslovaly úchylný dojem z celé postavy.

Robot se od nich zastavil asi na vzdálenost tří metrů, zvedl ruce a vydal podivný chrčivý zvuk. Bláznova posádka se na sebe podívala, Urgha s Jackem rameny naznačili, že neví co podniknout a Pong naznačil útok.

Kapitán Blázen zvedl ruce na znamení míru a znova zopakoval, „přišli jsme v míru a nechceme vás zabít.“

Robot opět cosi zachrčel a bylo vidět, že si Kapitána prohlíží. Najednou se jeho oči zastavily na Bláznově ruce, kde byl vypálený cejch z obelisku. Šáhl do kapsy kalhot a vyndal malou kuličku. Pohybem ruky naznačil, že si ji má Kapitán dát do ucha a podal mu ji. Blázen si kuličku chvíli prohlížel a pak vložil do ucha. Ucítit prudkou bolest, zamotala se mu hlava a ztratil rovnováhu, když kulička prošla středním uchem. Pak náhle bolest zmizela. Robot zase cosi zachrčel a začal zvracet olej.

„Tak už víme, kdo udělal ten bordel dole v suterénu,“ zachechtal se Jack.

Z robota vyšel chrčivý zvuk a Kapitán Blázen mu rozuměl.

„Omlouvám se, Můj vůdce. Žaludek mi už občas neslouží. Já jsem Kokot,“ slyšel jasně ve své hlavě Blázen.

„Kdože si?“ zeptal se Kapitán.

„Šéfe, si v pořádku?“ ujist'oval se Pong.

„Jo, debile sem v pořádku. To byla doprdele příšerná bolest.“

„Můj vůdce, zdá se, že mě slyšíte. Dovolte, abych se představil ještě jednou. Jmenuji se Kokot,“ zopakoval robot, který si říkal Kokot.

„To sem pochopil, že si Kokot, ale jak to, že ti rozumím?“ zeptal se zase Kapitán Blázen a jeho řeč z pohledu zbylý posádky zněla jako chrčení umírajícího zvířete.

„Můj vůdce, velmi jednoduše. To ta malá koule, kterou jste si vložil do svého sluchového ústrojí. Oogle překladač.“

„Cože, Oogle?“ nechápavě se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, Oogle překladač. Univerzální překladač všech známých a neznámých jazyků. Vyroben na planetě Oogle národem Oogle.“

„Kapitáne, co to říká?“ vstoupila do dialogu Urgha.

„Urgho, já ti to pak vysvětlím, teď ale prosím tě mlč,“ obrátil se znovu k Kokotovi.

„Jakej lid Oogle?“

„Můj vůdce, národ Oogle je jedna z technologicky nejvyspělejších civilizací ve vesmíru nebo možná byla, protože jsme tady s přítelem uzavření již přes tři tisíce oběhů okolo místní hvězdy. Zajímavé na nich je, že mají jen jedno slovo 'Oogle', kterým označují naprosto vše kolem sebe.“

„To sou trošku kokoti na vyspělé civilizaci, ne?“

„Můj vůdce, v tom se příliš nepletete, protože výraz 'Kokot' v jazyce mých stvořitelů znamená 'Chytrý a krásný'.“

„A kdo je tohle?“ ukázal Blázen prstem na zafačovanou postavu, která se opatrně sehnula a sebrala z podlahy ruku, kterou ut'al Pong svým kung-fu trikem.

„Můj vůdce, Mozeček. Věrný přítel, který tady se mnou trávil veškerý volný čas a já mu na oplátku pomáhal s údržbou chátrajícího těla.“

„Možký,“ řekl Mozeček.

„Můj vůdce, omluvte ho, ale on nemá zuby. Vypadaly již před drahnou dobou a ve skladu nejsou náhradní.“

„Dobře Kokote, ale co má s těma mozkama?“ zeptal se zase Blázen.

„Můj vůdce, vy neznáte zombie? Mrtví živí? Ony se mozky živí.“

„Ne, to fakt neznáme. Tady platí, že kdo je živ nemůže být mrtvý a mrtví nežerou mozky, mrtví leží a hnijí v zemi, pokud je tedy nespálíme. A k čemu ji tady máš?“

„Můj vůdce, Mozečka sem si vyrobil, když byla základna opuštěna. Starám se o něj, abych nebyl sám, ale sám vidíš, že se po těch letech už rozpadá, tak jsem ho obalil plátnem a dávám pozor, aby se nepoškodil a nebo nenavhl. Pak by mohl začít plesnivět,“ pokračoval ve vysvětlování Kokot.

„Šéfe, co to ta obluda povídá?“ zeptal se Pong a v jeho očích byla nejistota.

„Pongu kurva, vysvětluje mi, co je zač a že ten debil v obvazech je prej zombie,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, zombie? Živej mrtvej? Nedělejte si ze mě blázný, nic takovýho neexistuje.“

„Pongu, existuje a právě máš možnost se seznámit.“

„Možký,“ řekla zombie a otočila se k Pongovi.

Robot Kokot se podíval po Mozečkovi.

„Mlč mrtvolo, mozky se žrát nebudou, už ti to nebudu znova opakovat po těch letech, který tě udržuji pohromadě.“

Zombie se zastavila a dívala se po lidech a Urghze.

„Ty, Kokote a máš tady těch překládacích kuliček víc? Jak vidíš, nejsem tady sám.“

„Můj vůdce, samozřejmě,“ řekl Robot, opět strčil ruku do své kapsy, vyndal několik kuliček a podal je Bláznovi.

„Vážení, tohle si dejte do ucha a budete rozumět naprosto všemu,“ otočil se Kapitán ke své posádce a podal každému po jedné kuličce.

„Ještě budu potřebovat další tři. Tohle nejsou všichni, ještě mám tři lidi dole v přístavišti,“ obrátil se znovu k robotu jménem Kokot. Urgha, Pong a Jack si mezitím vložili kuličky do ucha, hlavou jim projela bolest a když se zvedli z podlahy, nevěřícně zírali.

„Můj vůdce, my o vás víme. Sledujeme vás od chvíle, kdy jste přistáli. Pravda, očekával jsem spíše, že přijdete transportérem, ale to nevadí.“

„Jakým transportérem?“ zeptal se zvědavě Jack.

„Můj vůdce,“ chtěl pokračovat Kokot.

„Neříkej mi furt 'můj vůdce', já nejsem žádnéj tvůj vůdce,“ rozčílil se Blázen.

„Můj vůdce, tak mi velí program. Nosíš na ruce symbol, jsi tedy můj vůdce a já tě musím poslouchat na slovo, ať přikážeš cokoliv. Abych se, ale vrátil k tomu transportéru. Už jste ho viděli ve spodní části základny. Kuželovitý útvar s železnými žebry. Transportér směr stanice na jednom z měsíců planety, kterou nazýváte Saturnem.“

„Cože? Můžeš mi laskavě vysvětlit dvě věci? Jak to, že znáš název Saturnu a kurva jaká stanice na jeho měsíci?“

„Můj vůdce, sice jsme zde zavřený přes tři tisíce let, ale to neznamená, že nemáme spojení s vnějším světem. Sice jsme toto místo nemohli opustit, ale naše citlivé přístroje jsou schopny zaznamenat i slabé elektromagnetické vlnění, takže si dokážeš představit, jaká byla naše radost, když lidstvo objevilo rozhlas a televizní vysílání? Ha ha ha.“ synteticky se zasmál Kokot.

„Aha. Co ta základna na Saturnu?“ pokračoval v otázkách Kapitán Blázen.

„Můj vůdce, ona není přímo na Saturnu. Saturn je plynná planeta, kde by žádná stavba nevydržela, ale jeho měsíce jsou něco jiného. Jeden z nich obsahuje vodní led a vy ho znáte jako Titan. V jeho blízkosti bývaly servisní doky a zdroj paliva pro mezihvězdné lodě. Plyny ze Saturnu mým zaměstnavatelům sloužily jako palivo.“

„To zní dobrodružně,“ konstatoval Blázen.

„Můj vůdce, možná zní, ale pravda je taková, že když byla základna opuštěna, nikdo již transportérem nepřišel. Poslední velitel mě tady zanechal s touto mrtvolou a pouze s jediným rozkazem. Čekat dokud se někdo nevrátí, občas uklidit a zamést podlahy. Nudu ve volném čase mezi směnami jsem zabíjel koníčkem. Oživil jsem si zanechanou mrtvolu, abych tu nebyl sám.“

„To je úchylný,“ konstatoval Pong.

„Milý Asiate, nevím co bys dělal, kdyby si tu zůstal viset jako já,“ odpověděl Kokot a pokračoval, „myslím, že si sem pustíme trochu světla zvenčí a pak se půjdeme představit zbytku tvé posádky.“

Robot Kokot rukou naznačil, že mají jít za ním a vydal se směrem k terminálu počítače.

„Můj vůdce, už bys také měl umět číst naši abecedu. Podívej se na panel a zkus otevřít vyhlídkové okno,“ řekl Kokot Bláznovi. Ten se sklonil nad panelem s klávesnicí, Urgha s Jackem mu koukali přes rameno a Pong netrpělivě stál vzadu, kdyžby se náhodou něco posralo a bylo potřeba robota spolu se zombie zabít.

Kapitán Blázen studoval panel a viděl, že mu symboly najednou začínají dávat smysl. Našel tlačítko s nápisem „Otevřít okno“ a stisknutím prstu spustil mechanismus. Ozvaly se zvuky převodů, krycí štít se začal pomalu zvedat a do místnosti vstoupilo modré vodní světlo. Blázen zvedl hlavu od terminálu a viděl, že se na jednom místě otevřelo široké okno.

„Můj vůdce, pojd' se podívat, jaký krásný výhled tu máme,“ řekl Kokot a vydal se k otevřenému oknu.

Za tlustým sklem nebo za tím, co vypadalo jako sklo, se naskýtal výhled do gigantické podmořské jeskyně. Všichni zírali s otevřenými hubami na prostor, který se před nimi otevřel. Silné světlo prosvítlo několik stovek metrů a pod sebou uviděli vodní hladinu s pohupující se ponorkou.

„Můj vůdce, pěkný výhled na doky,“ zasněně řekl robot.

„Ujde to. Mám tomu rozumět tak, že někde pod námi je otvor do jeskyně, kterým jsme vpluli dovnitř?“

„Můj vůdce, ano. Když se trochu natočíte, budete mít pěkný výhled na přístaviště.“

Pootočili se a podívali ven. Spatřili ponorku a Karlose, který stál na palubě a v ruce držel dalekohled. Pravděpodobně otevření okna neuniklo jeho bystrému zraku a zvědavost s opatrností mu zavelela dát se do střehu. Blázen zamával jeho směrem a Karlos na pozdrav odvětil zvednutím ruky. Bylo vidět, že něco říká Frankovi, pravděpodobně si spočítal, že za oknem je o dvě postavy víc, než by mělo být.

„Jdeme za nimi, ještě by mohl udělat nějakou kravinu,“ řekl důrazně Blázen a otočil se směrem k výtahu. Ostatní šli za ním, i když tedy otázkou je, zda-li by se houpavá chůze zombie dala nazvat chůzí, protože chvílemi spíš připomínala postiženého padoucníci.

Když skupina vešla na molo, na palubě ponorky již stál u gatlingových kulometů napružený Karlos a prst měl na poušti.

„Pusťte mého kapitána, obludy!“ křičel jak nejhlasitěji mohl.

„Karlasi uklidni se,“ zvolal k němu Blázen.

„Pusťte je nebo vás všechny postřílím!“ nedal si poradit Karlos.

Blázen skupince řekl, ať počkají na místě, že tohle musí s Karlosem vyřešit sám a vydal se na palubu.

„Karlasi, ty vole, uklidni se. Já vím, že je toho na tebe moc, ale kurva uklidni se. Jsme v bezpečí. Tyhle dva jsme našli nahoře v pozorovacím baru.“

„Kapitáne, tady je nějaký bar?“ podivil se Karlos.

„Jo, jsou tady hektolitry chlastu, Jack ti ho všechen ukáže, nemusíš mít obavy, ale teďka se prosím tě uklidni. A kde jsou Frank s Řezníkem?“

„Kapitáne, Franka jsem poslal dovnitř a Řezník sní svůj tradiční halucinační sen.“

„Fajn Karlos, než tě představím, vlož si do ucha tuhle kuličku,“ podával Blázen Karlosovi jeden z překladačů.

„Já si nic do ucha dávat nebudu, natož nějakou kovovou kouli. Co, že to vůbec je?“

„Karlasi, Oogle univerzální překladač. Budeš těm dvěma debilům aspoň rozumět,“ odpověděl s mírnou nasraností v hlase Blázen.

Karlos si chvíli prohlížel kovovou kuličku a pak ji vložil do ucha. Zkroutil se a když bolest zmizela, podíval se na Kapitána.

„To je slušná mrdka, co dál?“

Blázen mávl směrem k postavám, aby šly k němu.

„Karlasi, dovol, abych ti představil Kokota a Mozečka.“

Karlos vytřeštěnýma očima prohlížel novou dvojici.

„Já jsem robot Kokot a toto je můj přítel, mrtvá živá pravá zombie,“ řekl Kokot a podal ruku Karlosovi na znamení přátelství, který na pozdravení zareagoval a natáhl také ruku.

„Ty vole, Kapitáne, ten je studenej jak psí čumák,“ povídá Karlos. Blázen se otočil k Jackovi.

„Jacku, zajdi dovnitř, najdi Franka s Řezníkem a zkus jim narvat do uší tyhle překladače. S Frankem asi nebude problém, ale bacha ať nevyplašíš Řezníka, mohl by se leknout a propadnout amoku.“

„Kapitáne, rozkaz,“ srazil paty Jack, zamířil ke vstupnímu průlezu a sestoupil do útrob staré plechovky.

Kokot zatím cosi řešil s Mozečkem. Proběhla jakási debata, zombie se otočila a šla na břeh.

„Můj vůdce, bude s ním chvíli problém, než si na vás zvykne. Je naučený na mozečky, které vyrábím v syntetizéru a nejsem si úplně jist, jestli se v této nové situaci dokáže ovládat. Je tu příliš mnoho čerstvého masa.“

„Kokote, o jakým syntetizéru mluvíš?“ zeptal se blbě Kapitán.
„Můj vůdce, už jsi ho viděl dole v kuchyni, taková krabice s proskleným čelem. Ochutnal jsi krmení pro zombie. Ha ha ha,“ zasmál se roboticky Kokot.
„Moment, chceš mi nenápadně naznačit, že ten amaroun, kterej sem dole ochutnal, byl syntetickéj mozek?“
„Můj vůdce, chápeš zcela přesně. Ta kostka želé, ze které jsi ukousl, je směs umělých krevních derivátů, šedé kůry mozkové a mozkomíšního moku. Snažil jsem se vytvořit ideální směs, která by udržela mého mrtvého přítele dlouho naživu.“
„To si děláš prdel!“ navalilo se Bláznovi, až ucítil pálit žaludeční šťávy v jícnu.
„Můj vůdce, já si nikdy nedělám legraci. K tomu jsem nebyl naprogramován.“
„To si děláš prdel!“ zvolal znovu Kapitán.
„Můj vůdce, podruhé říkám, že si legraci nedělám, protože neumím dělat zábavu. Snad tě uklidní, že syntetizér umí vyrobit ledasco, naše databáze receptů je obsáhlá. To ale časem zjistíš sám, číst už umíš. Ha ha ha,“ zasmál se zase Kokot.
„Prej, že si neumíš dělat prdel, Kokote,“ odvětil suše Blázen.

Na palubu se během debaty vyškrábal Frank a za ním v závěsu Jack, který se snažil usměrnit a ohlídat Řezníka, který byl tradičně ve svém halucinačním rauši.

„Už jste konečně tady, dovol Franku, abych ti představil Kokota a Mozečka,“ řekl Blázen na uvítanou.

„Kokokota aa Momozezečka? Kakapitáne coco toto memeleš?“ vykotal ze sebe Frank a vyděšeně se díval na robota a zombie.

„Franku, mlč, nekoktej a podej jim slušně ruku,“ řekl Blázen. Frank natáhl ruku nejdříve k robotovi, který mu podal na oplátku svoji a poté se otočil k zombie, která stále ve své ruce držela druhou ruku, jenž Pong uťal nožem a podala mu ji. Frank opatrně s jistou nervozitou potřásl useknutou rukou a odstoupil za Blázna.

„Jak vzal Řezník, že jsi mu do ucha strčil kovovou kouli?“ zeptal se Blázen Jacka.

„Kapitáne, trochu se bránil, ale nakonec jsem ji do toho jeho ucha narval. S těma jeho halucinacema je občas těžkej boj,“ odpověděl na otázku Jack. Řezník máchal rukama jakoby odháněl nějaký obtížný hmyz.

„Doktore, vnímáš mě?“ zeptal se ho Kapitán.

„Kapitáne, zcela zřetelně a jasně, akorát mě serou světlušky, který tady všude lítaj. Lezou mi do očí, do nosu a jedna mi vlezla do ucha a zakousla se mi do mozku,“ odpověděl mu Řezník.

„Fajn Řezníku, seznam se s našimi novými přáteli. Robot Kokot a jeho věrná zombie Mozeček. Podejte si ruce, ať se konečně můžeme jít ubytovat. Chci dát jointa a na chvíli ulehnout.“

„Ty vypadáš jako kokot, takže asi budeš robotem,“ podíval se Řezník na Kokota a odháněl stále světlušky. Kokot mu podal ruku a Řezník velmi opatrně nabídl svoji.

„Už sem viděl hodně robotů, ale takovej výstavní kousek jako seš ty ještě teda ne. Máš pěkně slizkej knírek, ty vole,“ potřásl s ním rukou. Pak se otočil k zombie.

„Z který hrobky si utekla, mumie?“

Zombie natáhla svoji ruku, „Možký, možký!“

„Kapitáne, ta mumie mluví. To se mi snad jen zdá. Mumie nemůžou mluvit, mumie bejvaj mrtvý,“ otočil se ke Kapitánovi.

„Řezníku, to není mumie, to je zombie. Živý mrtvý.“

„Nikdo nemůže být současně živý a mrtvý. Kapitáne, to odporuje všem přírodním zákonům a jakýkoliv logice. Já sem kurva doktor a musím to vědět nejlíp,“ oponoval doktor Řezník.

„Ty vole, s tebou je řeč. Furt léčíš neexistující nemoci, provádíš operace na neexistujících pacientech a budeš se tady se mnou hádat kvůli jedný podělaný živý mrtvý zombie?“ pozvedl hlas Blázen.

„Dobře, dobře kapitáne. Hlavně klid,“ řekl Řezník a podal ruku zombie. Ta mu nastavila svoji, Řezník pevně stiskl dlaň a v ruce mu zůstalo několik prstů, které leknutím odhodil na palubu.
„Pardon, to sem nechtěl,“ omluvil se.

„Mí noví přátelé, pojd'te se ubytovat. Ubikací je tu pro vás všechny dost, pak se najíme a oslavíme naše setkání. Nejdřív ale musím opravit škody na svém příteli,“ řekl Kokot a sehnul se pro odpadlé prsty. Jeden propadl mříží v palubě, tak mu Urgha pomohla mříž zvednout a prst vyndat.

Nesourodá a zvláštní skupina se vydala do útrob hory.

„Kapitáne, kde to vlastně vůbec jsme?“ zeptal se Řezník Kapitána.

„Později doktore, mám toho plný brejle a chci si zahulit,“ řekl mu Blázen a spěchal za pohodlnou postelí.

3. Historie

Všichni vespolek seděli v jídelně, na stole otevřené konzervy, několik lahví vína a mnoho lajn omamných látek a jedů. Zombie už měla ruku přišitou zpět a Kokot ladil detaily prstů, aby palec byl tam, kde má být palec a ukazováček nebyl na místě malíčku.

„Kokote, vypadáš jako velmi pečlivý robot,“ pochválila vykonanou práci Urgha.

„Měl jsem dost času vycvičit se trpělivosti, protože posledních pár tisíc let nebylo kam spěchat,“ odpověděl na otázku robot.

„Jak jsi se tady vůbec ocitl?“ pokračovala ve svých zvědavých otázkách.

„Milá Urgho, to je na hodně dlouhé povídání,“ řekl s úsměvem Kokot, tedy pokud se dal jeho výraz označit za úsměv.

„Já myslím, že máme dost času k rozjímání, stejně jsme všichni unaveni a práci si beztak necháme na později,“ odpověděla Urgha.

„Povídej Kokote, zakalíme. Aspoň se pořádně poznáme,“ opilecky zahlásil Jack.

Kokot stále držel jehlu a niť a přišíval opatrně malíček.

„Já nevím, co si myslíte vy? Můj vůdce,“ zeptal se Kokot.

„Šij a povídej,“ odpověděl Blázen, který už měl ubaleno, zapáleno a slastně vdechoval marihuanový kouř.

„Můj vůdce, bude to dlouhé povídání. Jsem asi 4000 let stár.“

„To nevádí náš nový plechový příteli, hlavně aby nám to zabralo aspoň patnáct stránek,“ žoviálně se zasmál Blázen a odklepl popel z jointu.

„Když mě stvořili, byl svět zcela jiný než dnes. Po mém osamocení, abych se tady postaral o pořádek, by mě vůbec nenapadlo, že zde zůstanu tak dlouho. Než lidé na povrchu vymysleli telegraf, rádio a televizi, byl jsem zcela odříznut od okolního světa.“

„To jsi se nemohl spojit s venkovním světem nějakou vysílačkou?“ skočil mu do řeči Jack.

„Nemohl. Poslední velitel základny, jenž za sebou zavřel hlavní vchod, vysílací zařízení zničil a odvezl s sebou veškeré náhradní díly včetně hlavní antény. Mě se podařilo zprovoznit přijímač, ale tři tisíce let bylo slyšet jenom ticho a kosmický šum. Pak se naštěstí ozvalo rádio.“

„Kokote, to jsi nemohl součástky vysílače zreplikovat?“ zvedl hlavu od sklenky s alkoholem Jack.

„Nemohl, protože místní syntetizér umí jen potravu a je kurevsky malý, takže sem prožil opravdu velmi zvláštních tři tisíce let s tímto bezmozkem. Abych se ale vrátil k našemu původnímu tématu, tedy proč a jak jsem se ocitl zde. Mí stvořitelé byla vysoce vyspělá společnost křemíkových entit. Zvláštní bytosti, jejichž křemíkové mozky zpracovávaly informace pomocí světla, takže ve tmě jim svítily hlavy.

Můj vůdce, je to velmi bizarní zážitek, když otevřete poprvé oči a nad vámi se sklánějí svítící hlavy. Mozek máte připojený k počítači, který do něj hrne exabajty informací. Naučili mě všechno, naprosto všechno, jenž si dokážete představit. Vím jak vznikají a zanikají hvězdy, vím jak kámen změnit ve zlato, vím jak vznikají černé díry a jak jimi cestovat, vím, že se Stephen Hawking dopustil několika drobných chyb ve svých úvahách a vím dokonce, že slečna Urgha patří ke kmeni Hungů. Znal jsem jich několik a vím, že se debilové nezměnili, protože jsem napjatě sledoval, na první pohled zcela ztracený, boj pozemšťanů s hungskou invazí. Nevěřil jsem, že se dokáže lidstvo zmátořit a relativně zvítězit. Všechno tohle vím a stejně mi to bylo k hovnu, protože jsem nemohl nikomu říci *‘Přijďte mě zachránit, jsem tady a jsem opuštěný.’* Hrozná chvíle, opravdu hrozná. Ech. Promiňte, navaluje se mi.“

Kokot přerušil vyprávění, zvedl kyblík, který měl připravený pod stolem a vyblil něco oleje.

„Ještě stěší, že se dá recyklovat.“

„Chceš říct, že ho jako zase znova vypiješ?“ udiveně zvedl hlavu Pong od svých lajn perníku.

„Ano, použiji ho. Nic mu není, jen mi po těch letech neslouží žaludek a občas ho neudrším. Nejsem žádný mladík. Ha ha ha. Horší je to s použitým olejem, který vypouštím výpustní hadicí. Mám ji mezi nohama,“ vysvětlil mu Kokot.

„Radši, prosím tě, nezabíhej do detailů. Tvoje hadice mě nezajímá,“ znechuceně řekl Pong.

Kokot vrátil kyblík s olejem pod stůl a pokračoval ve vyprávění.

„Abych se tedy vrátil na začátek. Křemíkové bytosti do mě nalili kvantum informací, uložili do bedny a odeslali objednavateli. K mému štěstí se jednalo o Ústav výzkumu primitivních civilizací při Univerzitě všech studií na planetě Phobotix ve vzdálené hvězdné soustavě, jejíž jméno vám nic neřekne. Tam mi přidělili jméno a práci. Kokot v jazyce Phobotixanů znamená '*Chytrý a krásný*' a stal jsem se uklízečem.“

„Chachá, chytrý a krásný. Chytřej možná jo, ale krásnej určitě ne. A ještě uklízeč!“ vyprskla Urgha smíchy.

„Směješ se hungská ženo, ale práce uklízeče na Univerzitě byla náročná. Je nutné mít slovníkové znalosti, protože do některých prostor nemůžeš vpustit normální uklízečku z řad zotročených zajatců. Taková uklízečka potřebuje zapojit svůj úklidový stroj a nepřemýšlí nad tím, který kabel vytáhnout ze zásuvky. Párkrát se stalo neštěstí, že nebohá nevzdělaná uklízečka odpojila od energie izolační pole kotců s pokusnými živočichy, kteří se vzbouřili a vyvolali povstání. Nemale ztráty na životech donutilo rektorát univerzity změnit pracovní postupy a umožnili katedrám pořídit inteligentní uklízeče. Pravda, obvykle jsme instruováni, abychom před žáky nedávali příliš najevo, že jsme chytřejší než oni, protože to těžce kolikrát nesou a nebozí uklízeči se pak stávají terčem různých nejapných vtípků. Není příjemné se ráno probudit a zjistit, že máte v uchu Xylanskou silikonovou stonožku. Legrácky s mikroskopickými černými dírami taky nejsou špatné. Když ji studenti umístí na konec koštěte, pohltí všechno, po čem přejedete smetákem.“

Kokot se natáhl pro hrníček, nabral z kýble a napil se.

„Trošku mi vyschlo,“ oddechl si.

Blázen a jeho parta ani nedutala, minimálně pití vlastních olejových zvratku si ticho zasloužilo. Robot Kokot se nadechl a pokračoval ve vyprávění.

„To jsem tedy já. Školní uklízeč s troškou znalostí. Uklízení jsem se věnoval asi sto padesát vašich let. Krásná léta, bez zodpovědnosti, občas jsem pro studenty ve školníkově bytě organizoval mejdany. Vidím, že znáte jak vypadá mejdan. Destiláty různých uhlovodíků, hydrochloridy, vzácné kovy a jiné jedy. Jednoho dne legrace skončila.

Přišel za mnou profesor Indy, ředitel mého ústavu, že potřebují správce laboratoří a někoho, kdo by zapisoval výsledky pozorování. Povýšil jsem tedy. Byt, práce zdarma a mizerné jídlo zůstaly. Dostal jsem klíče od laboratoří a seznam zaměstnanců, kteří mi mohou dávat úkoly. Začal jsem chodit do laboratoře kolem nového uklízeče, kterého si vyžádali. Velmi brzo jsem zjistil, že práce uklízeče za tu odměnu byla lepší. Cesty zpět však už nebylo a můj první úkol bylo počítat množství bobků a četnost kálení jakýchsi zvířátek se dvě hlavami a dvěma řitními otvory. Ty prdele sraly nezávisle, na přeskáčku a pořád. Navíc mi zapoměli říci, že močí kyselinu otvorem mezi očima. Těch očí o který jsem přišel.“

„Počkej, chceš říct, že ty oči ve sklenicích, který jsme našli ve skladišti, jsou tvoje náhradní oči?“ zeptal se Jack.

„Jaký oči, vy jste našli oči?“ podivil se Karlos.

„Jo, našli a věnuj se svému koksu, debile,“ uzemnil Jack Karlose. Robot Kokot pokračoval.

„Ne tak úplně. Já bych se k nim dostal, ale když už jsi se zeptal, odpovím ti. Já mám oči uměle vyrobené, biomechanické, umožňují mi vidět v různých vlnových spektrech, ale kdyby přišlo na věc, připojím i přírodní. Ty, které jste našli a předpokládám jste si všimli, že se dívají, jsou studijní

exempláře. Posbíral je zde na planetě profesor Masox, on byl trošku střelec, rád lovil a byly připraveny k převozu do Ústavu za účelem výzkumu možnosti transplantací některým rasám, které odmítaly z různých důvodů umělé mechanické náhražky. Jelikož oči tady zůstaly, tak je využívám pro opravy mého mrtvého živého přítele. Stává se mu někdy, když usne a převaluje se, mimochodem může spát, kdyby se někdo chtěl blbě zeptat, že mu vypadnou a on si je rozmačká, jak sebou hází. Já pak musím jít do skladu, vzít nové oči a voperovat mu je. Toliko k očím.

Ty moje spálené dvouhlavými sviněmi mi hradila univerzita, respektive ústav. Musím říci, že jsem se tenkrát docela hodně naučil o cizích živočiších a rasách. Ne, že bych neměl teoretické zkušenosti, ale praxe je něco jiného. Neocenitelná zkušenost. Funkci správce laboratoří jsem vykonával pár desítek let, než jsem povýšil a byl přeložen na univerzitní ředitelství. To byla změna, zkurvená změna.

Začal jsem zase uklízet. Jenže uklízel jsem jen kanceláře, chodby a společné prostory. Žádní rozverní studenti, žádné mikroskopické černé díry či podobné legrácky, nýbrž samá suchařina a intriky. A ředitelské patro, to byl magořinec ze všech magořinců největší. Pamatuji jednoho ředitele, který se zatloukal nejen před vlastními zaměstnanci, ale i před obchodními partnery, kteří dojednávávali obchody s vědeckými objevy. Pamatuji si také jednoho ředitele, který privatizoval toalety, takže všichni museli při vstupu na toaletu zaplatit poplatek. Finty s předraženými stavbami byly na denním pořádku. To byste se posrali. Promiňte, já si odplivnu.“

Kokot se natáhl pro kyblík a odplivl velkou hustou černou slinu. Kapitán Blázen dokouřil svého jointa a začal balit další. Frank ucucával čaj, luštil sudoku a jedním okem pozoroval zombie. Urgha laškovala s Pongem, Karlos s Jackem si podávali láhev a mocně upíjeli.

„Nezdržuj a pokračuj,“ zahučel Blázen.

„Moment, můj vůdce, jen zkontroluji stehy a pevnost svého šití. Naučil jsem se po těch letech být pečlivý, přeci jen přešívát práci se mi nechce, i když jsou to pěkné chvíle. Můžeme se k sobě tulin a pocítit trošku toho lidského chladu. Víte, byli jsme tady dlouho sami a známe se velmi dobře, řekl bych skoro intimně. I když snad pochopíte, že na projevy lásky dojít nemohlo, ne že bych nemohl a on nechtěl, ale uvnitř se velmi špatně šije.“

Pong s Urghou zvedli hlavy a přestali laškovat.

„To jako myslíš vážně?“ zděšeně se zeptal Pong.

„Náš vztah je ryze platonický, založený na přátelství. Jsme pokrevní bratři,“ odpověděl zcela vážně Kokot.

Kdyby upadl špendlík, byl by slyšet. Takové nastalo ticho, ve kterém Kokot pokračoval.

„Po pár letech jsem povýšil. Nevím jestli měly vliv informace, které jsem získal, ale povýšil jsem. Přeci jen narazit během úklidu toalet na pana rektora, jenž souloží s ministryní školství se vám nepodaří často a oni se mi chtěli za mlčení nějak revanšovat. Stal jsem správcem skladu a jelikož můj mozek má velkou kapacitu, umožnilo jim to propustit patnáct skladníků. Myslím, že byli tenkrát hodně naštvaní. Vymazali před svým odchodem celou databázi, takže já strávil asi patnáct let katalogizací skladů. Přestal jsem se potkávat s ostatními kolegy a přišel tím o společenské vazby. Mám takové podezření, že jsem se stal inventární součástí, dostal jsem své katalogové číslo a brali mě jako samozřejmost.

Odneste to Kokotovi. Přineste to od Kokota. Běžte se zeptat Kokota, jestli to má ve skladu. Řekněte Kokotovi, ať to objedná a přiveze. Takhle to šlo pořád dokola, než jednoho dne přišel poslíček a řekl mi, že jsem převeden na detašované pracoviště Ústavu výzkumu primitivních civilizací. Zajásal jsem radostí, protože to znamenalo vrátit se na známou půdu do známého prostředí.

Jenže radost byla předčasná, protože detašované pracoviště bylo v zapadlém koutu vesmíru, kdesi na okraji galaxie a planeta byla tak nudná. Příšerně nudná. Místní populace se ještě zabíjela

primitivními zbraněmi a věřila na nadpřirozené jevy. Dokážete si představit, že profesor Masox musel být ve svém živlu. Velmi rád lovil a sbíral trofeje pro vědecké účely. Tři pozemské týdny na cestě v nákladním prostoru mezihvězdného tankeru, ve tmě a sám obklopen bednami zásob. Když jsme přiletěli, zjistil jsem druhou nepříjemnou věc a to tu, že detašované pracoviště se nachází hluboko pod hladinou vody blízko severního pólu, odkud výzkumníci vyplouvali za pozorováními podmořskými čluny, jeden jste myslím viděli.“

„Takhle si se sem dostal,“ polohlasně řekl Blázen.

„Kokote, je člun provozuschopný?“ zeptal se Jack.

„Ano je, stačí ho dotlačit na molo a spustit do vody,“ odpověděl robot.

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsi to tady neopustil a neodplul hledat pomoc nebo aspoň náhradní díly?“ pokračoval v otázkách Jack.

„Nemohl, dostal bych se k tomu, kdyby si mě pořád nepřerušoval hloupými otázkami,“ odsekl Kokot a hovořil dále.

„Řekli mi, že můj úkol bude provést katalogizaci místního skladu a připravit seznam pro doplnění zásob. Měl to být úkol na jeden cyklus střídání vědců, za půl roku měla přiletět loď s novou vědeckou skupinou, nabrat ty, kteří budou vystřídání a mě se seznamem. Dal jsem se tedy do práce a jak jste si ráčili všimnout, skladiště je zatraceně malé. Během čtrnácti dnů jsem byl s prací hotov a pak jsem věnoval studiu zdejšího prostředí. Mohl jsem opouštět základnu a zkoumat místní primitivní civilizace. U řeky Nil jsem to měl rád. Přátelští lidé, příjemné klima a ta nafta. Nejlepší olej mého života, prýštil v poušti z písku a byl sbírán k různým účelům. Naučil jsem domorodce na oplátku vytvářet velké sochy a stavět pyramidy. Byl jsem pro ně Bůh a rádi mi sloužili.

Idylka jednoho krásného dne skončila. Přišla mi depeše ze stanice, že se mám vrátit, protože nákladní loď dorazila na oběžnou dráhu. Musel jsem se rozloučit se svým mazlíčkem, mým malým lékařským experimentem, kdy jsem na přišil hlavičku mrtvého děťátka k tělu malého lvíčete. Nemohl jsem si ho vzít zpět sebou, tak jsem jej zanechal v chrámu, který jsem nechal vybudovat na svoji počest, aby se o něj kněží postarali.

Po návratu na pracoviště jsem zjistil, že všichni balí a připravují se na odjezd. Snažil jsem se zjistit, která bije a začal balit taky. Dva dny jsem věnoval balení veškerého vybavení základny, pomohl jsem odnést osobní věci vědců, až jsem zůstal jen s velitelem. Dodnes vidím, jak děláme poslední obchůzku základny, jak uzavírá přístup z mola a vede mě k transportéru.

Vidím, kterak ho poslouchám a mozek mi odmítá přijmout podstatný fakt. Generální ředitelství se rozhodlo toto detašované pracoviště uzavřít a zrušit. Protože jsem již měl inventární číslo a někdo v účetním oddělení si všiml, že mají výdaje na ubytování a olej nespárovaný se zaměstnancem a nikoho nenapadlo se podívat do inventáře, tak se tedy stalo, že jsem nedostal povolení k opuštění této zapadlé vědecké stanice. Byl jsem inventář a pro veškerý inventář měla přiletět do dvou let nákladní loď. Nedokázal jsem pochopit, kde se stala chyba, ale příkaz byl jasný. Zůstat zde a čekat, až mě přiletí vyzvednout spolu s ostatním nákladem.“

„Moment, chceš říci, že jsi zde zůstal díky nějaké chybě v účetnictví?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, asi by se tak dalo říci, ale skutečně nevím,“ odpověděl robot.

„Robote, funguje ten transportér? Dalo by se dostat na druhé konce?“ zvedl hlavu Karlos od svých kokainových lajn.

„Myslím, že hungský transportní paprsek znáte. To vím z vašeho vysílání. Princip je obdobný, akorát je potřeba větší energie, aby vás byl schopen vyslat až na Titan. Viděl jsem pěkný film, jmenoval se 'Moucha' a velmi mě pobavilo, že jeho transportní komory vypadaly podobně. Samozřejmě, že funguje, spojení pořád má. Nevím však, jaká je situace na druhé straně, jestli je funkční podpora života, protože od té doby, kdy mě tu zanechali, jsem se tam nebyl podívat, jelikož jsem nemohl.“

„Kokote a jak jsem vůbec odemkl dveře z mola, proč mám ten vypálený symbol na ruce?“ zeptal se Kapitán Blázen.

„Můj vůdce. To byl bezpečnostní zámek. Až by přiletěla nákladní loď pro zbytek materiálu na základně, pověřená osoba by takto převzala veškerá práva k systémům základny. Jelikož jste byl první vy a navíc jste nějakým záhadným způsobem geneticky kompatibilní, přešla práva na vás. Jste nyní velitelem této vědecké stanice,“ vysvětlil Bláznovi Kokot.

„Ha ha ha!“ zasmál se Blázen a Pong se přidal.

„Proč nemůžeš opustit stanici?“ zeptal se znova Jack.

„Velmi jednoduché. Když velitel zapečetil vchody a před svojí cestou spustil bezpečnostní systém základny, propojil také můj mozek s centrálním počítačem a tím mi znemožnil odchod. Sám sobě si neodemknu, sám sebe nepřenesu na Titan. Toto omezení padlo v okamžiku, kdy můj vůdce Blázen převzal práva.“

„Dost bláznivý,“ zasmál se Karlos.

Frank zvedl hlavu.

„Jáá vavás poposlouchám, Kakapitáne,“ vzal další papír se sudoku a pokračoval v luštění. Hromádka vyluštěných stránek mu rostla jako z vody.

„Fajn, vraťme se zpět ke Kokotovi. Už víme, jak jsi zde zůstal, ale ještě je co vysvětlovat. Pochopil jsem, že tě Kokote nikdo nepřijel vyzvednout a furt nechápu, kde se tady vzala ta zombie,“ ztišil Blázen posádku a jeho prsty motaly další marihuanovou cigaretu. Robot Kokot se dal zase do řeči.

„Asi po deseti letech mi začalo docházet, že se pro mne nikdo nevrátí. Jestli na mě zapomněli a nebo se stalo něco zlého, netuším a nevím. Mám díky vám možnost se to dozvědět, pokud tedy bude příležitost. Těch deset let jsem věnoval přerovnávání materiálu a pátráním po náhradních dílech do vysílačky. Ta mě dost nasrala. Po deseti letech jsem prohrabování skladu vzdal. Dalších pár let jsem strávil v depresi, dohrál veškeré hry, několik dalších naprogramoval, ale zkuste mít zábavu z hraní něčeho, co jste si sami vymysleli, nakódovali a znáte tudíž do poslední instrukce. Někdy v tom čase jsem si vzpomněl na své lékařské experimenty během pobytu u řeky Nil. Věděl jsem, že v laboratoři v mrazícím boxu je mrtvé tělo muže, kterého našli polomrtvého v moři. Protože polomrtvý jim byl k ničemu, profesor Masox ho dorazil a připravil k preparaci do univerzitní sbírky živočichů. Díky příkazu k vyklizení a opuštění základny neměl možnost tělo odvézt, takže zůstal v mrazícím boxu s tím, že bude transportován se spotřebním materiálem. Trvalo mi to pár měsíců, ale podařilo se mi jej vrátit skoro mezi živé.“

Kokot se odmlčel, vytáhl kapesník, utřel slzu z oka a vysmrkal trošku černého oleje. Bylo na něm vidět, že je dojatý a hodně pro něj ty chvíle tenkrát znamenaly.

„Kde je vůbec Mozeček?“ poznamenal Blázen.

„Netuším, asi někde relaxuje. Půjdu se po něm podívat,“ odpověděl Kokot.

„Kakapitáne, vovon sese zzbáznil, nene?“ zamektal Frank od svého sudoku.

„Šéfe, taky mám ten pocit,“ přitakával Pong.

Kapitán Blázen balil na stole další ze svých marihuanových cigaret a bylo na něm vidět, že přemýšlí.

„Já nevím, posádko. Byl zde příliš dlouho sám a ta zombie, Mozeček, jak jí říká, nevím, ale ten vztah je velmi nezdravý,“ zcela vážně završil svých pár sekund uvažování.

„Šéfe, tu mrtvou svini, která nám tady pobíhá, by sme měli co nejrychleji zabít. Může bejt nebezpečná a nerad bych přišel o mozek,“ rozhořčeně vyjel Pong.

„Ty už stejně žádnéj mozek nemáš,“ zachechtal se Karlos.

„Chceš pěstí do držky?“ vyskočil Pong na stůl svým oblíbeným kung-fu stylem a jeho ruka se zastavila centimetr od Karlosova nosu. Ten nehnul ani brvou, koukal na pěst a pak se rozesmál.
„Jdu pro nějakou chlast, už sme na suchu,“ ukončil napětí Jack, zvedl se a zamířil do kuchyně prozkoumat obsah lahví.

„Kapitáne, všiml sis, že tě pořád oslovuje 'Můj vůdce'?“ zeptal se Karlos.
„Jo, slyšel sem. Chci se ho taky zeptat, co to má jako znamenat. Ne, že bych nebyl polichocen, ale Hitler fakt nejsem,“ odpověděl Blázen.
Mezitím se vrátil Kokot s Mozečkem.
„Mozečku, víš co jsem tě poslední tři tisíce let učil. Ovládni svoji touhu po mozcích, toto jsou naši přátelé a přátelům se mozky nejedí,“ láskyplně ve dveřích řekl Kokot Mozečkovi.
„A teď si běž s každým potřást rukou.“
„Možký,“ řekl Mozeček a vydal se houpavou zombie chůzí k Urgheze. Přišel k ní, řekl „Možký“ a nastavil ruku. Urgha opatrně přijala podanou ruku a opatrně stiskla. Ucítla jemnou gázu a pod ními drobné kůstky bývalé lidské dlaně. Zombie se vydala k Frankovi, ten mlčky reagoval stisknutím ruky na pozdrav a znovu se sklonil ke hře. Karlos a Blázen byli dalšími na řadě, kteří si museli odbýt pozdravy se záhrobím. Doktor Řezník se krčil v koutě v nějakém psychedelickém snu, cosi vykřikoval o barevných ropuchách a nějaký mrtvý Mozeček, který mu podával ruku, ho naprosto nezajímal. Zombie zamířila k Pongovi. Na jeho obličej se zračilo jasné nepřátelství ke všemu mrtvému v pohybu, ale s cynickým úsměvem přijal nabízenou ruku a pořádně ji zmáčkl. Kosti zapraskaly, prolezly skrz gázu a Pongovi zůstalo v ruce několik prstů.
„Asi si je Kokote blbě přišil,“ zasmál se svým vyjetým hlasem.
Robot se po něm nehezky podíval a šel k zombie, která si prohlížela svoji zmrzačenou ruku.
„To bude dobrý, já ti je zase přišiji,“ uklidňoval Mozečka a hladil ho po hlavě.

„Volové, ten syntetizér v kuchyni umí vyrábět chlast!“ vpadnul do místnosti rozjívený Jack a držel nad hlavou v každé ruce dvě láhve.
„A všechno sou to archivní ročníky, nic mladšího než tři a půl tisíce let. Paráda! A hele zombie se na nás přišla podívat!“ hlasitě a se smíchem křičel Jack.
„To je Mozeček,“ řekl Kokot, „Mozečku, podej mu druhou ruku.“
Zombie přišla k Jackovi, ten položil láhve na zem a s jednou pořádně zamíchal.
„Volové, mimozemský šampáňo!“ zařval, vytáhl špunt z láhve a všechny z kropil proudem tekutiny. V nastalém mírném chaosu, kdy jídelnou litaly věty typu „to si se posral, kreténe“, „Hovado jedno blbý!“, „Tyty dedebile, tyty poposranej kokokote, hohovne vyvylízanej. Vvšešechno mamám momokrý!“, Kokot přiskočil k Mozečkovi a přitom kopl do kýble s vyzvracným oleje, který se rozlil po podlaze.
„Nesmí navlhnout, rozpadá se mu pak kůže a napadá plíseň. Panebože, Mozečku, honem se jdeme převléknout a vysušit.“
Vzal Mozečka do náruče a rychle s ním odešel.

„To jsme asi trochu podělali, ne?“ pronesla Urgha do nastalého ticha.
„Jedinej, kdo se tady podělal byl ten robotickéj kokot,“ řekl Pong a ukázal na olejovou skvrnu pod stolem.
„Čím to uklidíme?“ zeptala se zase Urgha.
„Já bych se na tu louži vysral, stejně ten olej recykluje, tak ať si ho třeba vylíže,“ odsekl Karlos a šáhnul po jedné z láhví, které přinesl Jack.
„Serem na to, chlastáme!“ zařval Jack, otevřel láhev, přihnul si a podal Pongovi, jenž se hluboce napil a podal flašku dál.
„Dobrej chlast. Šéfe, budeme se muset v noci hlídat, aby nám ta svině nesežrala mozky.“
„Kutlochy se dají zamknout zevnitř, neplaš Pongu,“ uklidňoval ho Blázen.

„Kapitáne, až se vyspíme z kocoviny, budeme muset začít něco dělat. Zkusíme dostat do vody ten křáp, kterej je ve skladišti a obhlédneme naši konzervu. Obraz ze sondy byl sice dobrej, ale detaily moc vidět nebyly,“ povídal Karlos Bláznovi.

„Karlosi, to je rozumný. Půjde s tebou Jack a aspoň se seznámíte s novou technologií,“ konstatoval Blázen.

„Co budeme dělat my?“ zeptala se Urgha.

„Pořádně to tady prohlédneme. Řekl bych, že se tu pár dní zdržíme,“ řekl Blázen a potáhl z jointa.

Do místnosti vstoupil Kokot.

„Mí noví přátelé, prosím vás, Mozeček je citlivý na vlhko, tak zkuste být opatrní. Není nejmladší a velmi nerad bych o něj přišel. Kde jsem skončil s vyprávěním?“

„Jak jsi ho několik měsíců vracel mezi živé,“ nakopl ho Blázen.

„Můj vůdce, máte pravdu. Trvalo hodně dlouho, než jsem přišel na přesné množství energie, které bylo potřeba k jeho oživení. Znáte film 'Frankenstein'? Hodně mě bavil, protože některé postupy byly podobné těm mým. Také mi také pomohly zkušenosti získané od mých chrámových balzamovačů, protože díky nim jsem měl velmi dobré praktické anatomické znalosti lidského těla. Než jsem zahájil proces oživení, musel jsem Mozečka zbavit veškerých vnitřností, které rychle podléhají zkáze a mumifikovat ho, aby vydržel pár let pohromadě. Bohužel vedlejším efektem mumifikace bylo scvrknutí mozku na malou kulatou kostku, což se po jeho návratu mezi živé ukázalo velmi nepříjemným. Transplantaci byla nemožná, protože jaksi nebylo kde vzít náhradní mozek. Ale teď si můžu vybrat,“ podíval se s lehkým úsměvem po svých posluchačích.

Ti se podívali na sebe, pak na Kokota, pak ještě jednou na sebe a než stačil kdokoliv cokoli říct, robot Kokot pokračoval.

„Dostal jsem vás. Kdybyste viděli své obličej a jak se vám stáhly prdele. Pohled k nezaplacení. Ha ha ha,“ smál se.

„Šéfe, já toho zmrda oddělám,“ vyjel Pong.

„Pongu, klid, nebuď vztahovačnej,“ uklidňoval ho Blázen.

„Jakej vztahovačnej? Šéfe, ten kokot právě vyhrožoval, že nám transplantuje zombie mozky!“ rozčileně pronášel Pong.

„Pongu, nepoznáš humor? Navíc by netransplantoval zombie mozky nám, ale nýbrž naše mozky Mozečkovi. Drž hubu nebo půjdeš uklidit hajzly,“ ukončil debatu Blázen.

„A ty Kokote pokračuj a něco udělej s tím olejem na zemi, ještě si na tom někdo z nás rozbije hubu.“

Kokot poklekl na kolena, sehnul se ku skvrně a vložil do ní svá ústa. Bylo slyšet sání a olej mizel z podlahy do útrob umělého těla. Když většina zmizela, z jeho úst vyjel ten největší jazyk, jaký kdy Urgha viděla. A ten jazyk začal pomalu a pečlivě čistit podlahu od posledních zbytků oleje. Když byla podlaha čistá, že by se z ní dalo jíst, Kokot se posadil a pokračoval ve vyprávění.

„Musí to tak být, olej je zde vzácná kapalina a já s ní musím šetřit. Je mi jasné, že se dáma mohla pohoršovat, ale jinak to nejde. Abych se vrátil k Mozečkovi. Po několika stovkách experimentů, kdy jsem ho udržel naživu jen pár hodin, se mi podařilo najít přesnou dávku energie a on otevřel svá mumifikovaná očka. Prvních pár dnů jsem byl velmi nervozní, abych ho zase neztratil. Ale s každým dnem, který uplynul, se má jistota zvětšovala a já začal pomalu přemýšlet, co s ním budu dělat dál.

Pravda je, velice rychle jsem totiž zjistil, že Mozeček je neustále hladový. Opravdu bylo štěstí, že ve skladu je několik beden s náhradními hlavami, protože párkrát se mi pokusil otevřít lebku a vzít mi můj elektronický mozek. Je to hlupáček, trvalo nejméně tisíc let, než pochopil, že můj mozek se prostě nedá jíst. V té době přišel o zuby, protože si je zničil elektronickými součástkami. Ne, že by se nedaly udělat nové, ale já jsem nechtěl. On se občas sám okusoval, takže jsem během té doby

zjistil, že i zombie potřebuje jisté minimum přírodních zdrojů. Proto jsem začal vyvíjet speciální pokrm, který by obsahoval pár základních živin, jenž živý mrtvý potřebuje ke svému životu. Želé stejně už znáte. O jeho očích jsem vám už vyprávěl, ta mumifikovaná nesloužila příliš dobře, viděl hodně rozmazaně, takže jsem využil těch, které tu zůstaly po doktorovi Masoxovi.

Myslím, že jsem nabyl během té doby značné anatomické znalosti. Ta hromádka neštěstí v rohu je váš doktor?“

„Jo, je,“ řekl Blázen.

„Co mu je?“ zeptal se Kokot.

„Psychedelické drogy, LSD. Sní si svůj barevný svět,“ odpověděl Blázen.

„Zvláštní,“ zamyslel se Kokot, „musím jít zkontrolovat Mozečka, aby se mi nepřipálil.“

Zvedl se ze židle a opět odešel.

„Šéfe, s tou mrtvolou stejně ještě budou problémy.“

„Pongu, asi jo, ale fakt je nemůžeme ještě zabít. Budeme je nejspíš potřebovat a ten robot má opravdu širokej rozsah znalostí. Mohl by se nám jednoduše hodit,“ přemýšlel Blázen a dokouřil joint.

„Kapitáne, taky mi vrtá hlavou ten Titan. Myslím, že budeme muset zjistit, jestli ten teleport na Saturn, nebo jak tomu plecháč říká, fakt funguje. Kdyby byl ještě funkční, mohli bysme se tam zašít a v klidu prodávat fety mimozemšťanům,“ přemýšlel Karlos.

„Nebudeme předbíhat dobu, máme toho před sebou ještě dost. Kam vůbec šel Kokot?“ dumal Blázen.

„Asi do nějaký sušárny mrtvol,“ zasmál se Jack, jehož opilost dosáhla maxima.

„Můj vůdce, Mozeček je v pořádku, ale musím mu opět přešít prsty a vyměnit prstní kůstky za náhradní, který mám v mrazícím boxu. Ten tvůj kung-fu mistr mu rozmačkal celou dlaň a Mozeček z něj má strach, říkal mi to.“

„Jak ti to mohl říci, když umí jedno jediný slovo?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, jsme spojeni mimosmyslově. Pochopte, po těch letech se mezi námi utvořilo pevné pouto, které nemohla narušit žádná hádka nebo nepřátelství.“

Robot Kokot se zamyslel.

„I když, můj vůdce, asi před patnácti sty léty jsem se na Mozečka převelice rozčílil. Už věděl, že mi nemá brát mozek, ale ještě neměl utlumenou touhu umělým jídlem, takže prohledával sklad a laboratoř hledajíc cokoli, co by připomínalo chutí mozek. Narazil na sbírku indiánských hlav ze Střední Ameriky, kterou začal kompletovat profesor Masox a celou ji zlikvidoval. Každou hlavu vytáhl ze sklenice s formaldehydem a vysál z ní mozek. Já jsem byl tenkrát velmi nasrán, asi třicet let jsme spolu nemluvili a vzájemně se vyhýbali, protože můj poslední úkol bylo dohlédnout na základnu a zničení jakéhokoliv inventárního čísla bylo velmi nepříjemné. Tíha zodpovědnosti, jak se tak lidově povídá. Faktem je, jakmile přišel dvoutisící rok pobytu, byl jsem smířen s tím, že tu asi budu tak dlouho, jak dlouho bude existovat tahle podělaná jeskyně.“

Zub času se také začal podepisovat na Mozečkovi a jeho těle. Začalo chátrat a rozpadat se. Hodně pomáhá místní stabilní prostředí, ale i tak čas nelze zastavit. Musel jsem začít používat náhradní díly, což znamenalo otevřít další univerzitní části sbírek. Jediné štěstí bylo, že profesor Masox sbíral nejen hlavy, ale i celá těla, takže ve skladu v mrazících přepravních boxech bylo několik rozporcovaných těl připravených k dalšímu zkoumání. Myslím, že to byli nějakí lovci ze severu Evropy, příbuzní Mozečka, takže jsem je mumifikoval a později jsem jimi nahrazoval údy, které už nešly opravit.

Abych to zkrátil. Můj vůdce, když Marconi objevil bezdrátový telegraf, bylo to požehnání shůry. Ponorková nemoc nás ovládala ze sta procent a já už měl plný zuby toho mrtvého dementa, který pochopil až po tisíci letech, že elektronický mozek se nedá sežrat a jediný slovo, které se naučil je 'Možký'. Vzájemně jsme si stěžovali život. Jednou mi schoval zásoby oleje a do prázdných kanystrů

nalil rostlinný olej, který lze vyrobit v syntetizéru, obarvil ho potravinářským barvivem a já, jak jsem tady sám a o všem vím a nepřemýšlím, jsem se napil a jak jsem pozřel, tak sem se zadřel. Víte co to je, když se vám zadrou mechanický části těla? Klouby, záda, všechno se mi zadřelo a já se tady pár let plazil z pozorovatelný do laboratoře, abych se dal do kupy. Nejhorší byla cesta výtahem, já jsem nemohl dosáhnout na tlačítka, takže jsem se zase pár let plazil zpět k baru, kde bylo koště pro úklid nepořádku. Já byl tenkrát tak nasrán, že jsem mu na oplátku odřízl a schoval nohy a nechal ho pár let plazit po základně. Někdy v té době obživil přijímač a ozvalo se z jeho reproduktorů pípání, ze kterého se posléze vyklubala Morseova abeceda.

Měl jsem radost, skutečně velikou radost, protože zaslechnout po takové době signál, který není kosmickým šumem, ale nýbrž umělého původu, byl balzám pro mé elektronické uši. Pravda tedy, Oogle překladač měl s tím pípáním trošku problém, protože neměl ve své databázi jazykový slovník, takže ke skutečnému pochopení přijatých zpráv jsem došel až s objevem přenosu hlasu, takzvaného rádia. Rádio byla už zábava, první rozhlasové pořady, přenosy sportovní i kulturní. Došlo mi, že lidstvo během mé izolace značně pokročilo ve svém rozvoji a rozmáchlo se po celé planetě. Byl to začátek globalizace a když se objevila televize získal jsem konečně okno do světa.

Udobřil jsem se s Mozečkem a začali jsme spolu trávit úžasné chvíle při sledování přenosů ze Země. Nejdříve černobílé, barva přišla později. Oblíbil jsem si převelice filmovou produkci. Promiňte, musím zase vyčistit žaludek.“

Kokot se odmlčel, šáhnul rukou pod stůl pro kýbl a dvakrát se vyzvracel.

„Šéfe, to jsou stejně dva dementi, měli by zemřít a my bysme převzali vládu nad jeskyní,“ pořád trval na svém Pong.

„Pongu, nech už toho. Zatím nikoho zabíjet nebudeme a už se k tomu nevracej,“ řekl Kapitán Blázen. Urgha se za něj postavila.

„Pongu, ty vylízaný kung-fu hovado, vždyť je to příjemný chlapík s krutým osudem. Představ si, že bys zůstal ty sám jen se zombie, bez naděje na záchranu. Nebuď sobec a zkus se do něj vcítit, jo?“

„Já bych ji zabil, nenechal bych tady běhat mrtvolu, která žere mozky. Lepší bejt sám,“ odsekl Pong.

„Eee, mumůžete ddržet huhuby, dedementi? Kokokote, mamáš tatady něnějakou zazábavu? Hhry, auautomaty,“ vstoupil do řeči Frank.

„Milý koktavý příteli, jestli chceš hrát počítačové hry, zajdi si do velínu k počítači, pár jsem jich během těch let naprogramoval. Můžeš si vybrat. Navíc myslím, že náš vůdce bude potřebovat operátora přijímače signálu a můžeš rovnou zkusit zprovoznit vysílačku, určitě máte nějaké náhradní díly či vlastní vysílač,“ řekl rozkazovačným tónem Kokot a podíval se významně na Kapitána Blázna. Ten zrovna motal další joint.

„Franku, běž do velínu a zkus zprovoznit vysílačku. Myslím, že ji budeme potřebovat. Minimálně bysme měli monitorovat okolí, jestli se nám sem neserou Číňani,“ řekl Frankovi Blázen.

„Ook, rorozkaz Kakapitáne, už měmě tyty rorobotí nenesmysly nenebavily, vvždyť jeje toto bblázen. Uúplně sese zaza tyty roroky zzmamagořil,“ zvedl se Frank od stolu a odešel pryč.

„Zozombie jjde sesem. Uuhni tyty chochodící mmmrtvolu,“ bylo slyšet z chodby.

Do jídelny vešel Mozeček, opatrně se vyhnul Jackovi, který hodil čelíčko na stůl zmožen velkými dávkami alkoholu a postavil se za Kokota.

Doktor Řezník se přemístil z pravého rohu místnosti do rohu levého pod malý stolek s jakousi umělou květinou, kterou i s květináčem vzal do náručí a choval stejně jako rodič chová svého potomka. Pong loupal očima po Urghze, ale ta mu jasně dávala najevo, že žádnéj sex nebude a ani obyčejný mrd nepřichází v úvahu. Pokud se Pong o cokoliv pokusí, dostane přes držku. Není nic horšího než čínskej nadřzenej sfetovanej velmistr kung-fu.

Karlos s Bláznem upíjeli ze sklenice něco, jenž chutí připomínalo třtinový pivo a sledovali Kokota, který se plně věnoval Mozečkovi. Musel znovu zkontrolovat uzle gázy a opět ho čekalo přešití prstů. Kokot vyndal šicí náčiníčko, vybral jednu z mnoha jehel a připravil bílou nit'.

Jemně vzal Mozečkovu ruku a začal opravovat škody, které způsobil Pong svým pozdravem. Kokot se zase dal do vyprávění.

„Jak už jsem říkal, s vlhkostí se musí opatrně. Když mi navlhne, musím ho odvést do energetické centrály, kde je nejlepší klima a nechat ho tam vyschnout. Jednou mi vlezl do sprchy a pustil na sebe vodu. Chtěl nebožák spáchat sebevraždu, protože zrovna v té době jsme procházeli menší krizí. Na poslední chvíli jsem ho našel a násilím mu zabránil, aby se rozpustil. Nikdy bych neřekl, že i zombie může mít city.

Ale abych se vrátil k vyprávění. Dvacáté a dvacáté první století bylo magické. Dvě války, tři jaderné války a poté následovalo sto let míru a rozmachu společnosti nejen technologicky, ale i lidsky. Civilizace dosáhla takového blahobytu, že se někteří lidé začali nudit a vymýšleli kraviny typu nepodmíněný základní příjem či hlásali lásku, mír a nenávisť mezi všemi náboženstvími a lidmi světa. Dějiny vesmíru říkají, že nic takového nemůže existovat nekonečně dlouho. V historii se pár případů, kdy se vlády rozhodly rozdat svým lidem veškeré bohatství národa, stalo a důsledkem toho bylo, že v okamžiku, kdy již nebylo co rozdávat, najednou nikdo nechtěl nové hodnoty vyrábět. Civilizace se takřkajíc požrala sama a během dvou, tří generací se vrátila zpět do jeskyní a chatrčí. Myslím, že historii od dvacátého století asi znáte, protože podstatně ovlivnila dobu. Proto je svět, kde je a proto nyní sedíte tady, pár kilometrů pod hladinou moře a bavíte se s umělou bytostí a živou mumií.“

Kokot přestal vyprávět a vrátil jehlu a nit' zpět do krabičky se šitím.

„Tak a jsi můj mrtvý příteli zase v pořádku.“

„Možký,“ zašišlal Mozeček a schoulil se k nohám svého ochránce a stvořitele.

„Asi na tom něco bude, ale mě historie nikdy příliš nezajímala. Já ji netvořil, ani nijak neovlivňoval. Jen jsem se vždycky snažil přežít a dobře odvést práci, kterou jsem dostal,“ řekl Blázen dívaje se na iracionální dvojici, jejíž existence byla proti jakékoliv logice.

„Můžeš mi Kokote vysvětlit, proč našemu kapitánovi říkáš 'Můj vůdce'? Uniká mi nějak smysl,“ otočil se k robotovi Karlos.

„Jo, to by mě taky zajímalo, plecháči,“ žoviálně se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, chtěl bych mít velitele jako byl Vůdce. Chytl mě za srdce, když jsem poslouchal jeho projevy ve třicátých letech. Hitler byl gentleman. Ta jeho dikce, gesta, ta moc s jakou ovládal davy svých oddaných poddaných. S rozšířením televize jsem ho po válce naprosto fascinován sledoval v různých dějepisných dokumentech. Stejně jako on, nenávidím židy a černochoy. Kdybys, můj vůdce, neměl symbol moci, zabil bych vás všechny až na tebe, protože nevypadáš jako žid ani jako černochoy.“

„Šéfe, ja ho zabiju zmrda!“ vyskočil Pong na stůl.

„Klid, Pongu,“ zařval na něj Blázen a otočil se ke Kokotovi.

„Ne, Kokote, nejsem žid ani černochoy a ty seš fakt kokot, předved' raději nějaký Hitlerův projev,“ smál se zhlenej Blázen a motal zase další brko.

Kokot vylezl na židli, narovnal se a spustil:

„Nacionální socialisté, nacionální socialistky, příslušníci strany! Končí se rok pro německé dějiny velmi závažný. Mohutnost událostí, kterým není rovno, jejich převratný význam pro budoucí vývoj lidstva, bude v plném rozsahu pochopitelný teprve pro pozdější generace. My však, kteří dějiny této doby prožíváme, se nemůžeme ubránit dojmu, že řízení Prozřetelnosti je mocnější nežli úmysl a vůle jednotlivých lidí. Bohové netrestají slepotou jenom lidí, odsouzené ke zkáze, nýbrž nutí také, aby

lidé Prozřetelností povolání usilovali o cíle, které často daleko předbíhají jejich původní vlastní přání.“

„Ať drží hubu, šéfe,“ nabíhala Pongovi na čele žilka.

„Kokote, zastav. Co to meleš za hovna? To si Kokote neviděl v televizi, co všechno ten blázen způsobil?“ zeptal se nechápavě Blázen.

„Můj vůdce, viděl a je mi to jedno. Fascinující postava dějin, která mi vlila novou energii do žil,“ odpověděl Kokot a pokračoval v úvaze.

„Připomínal jednoho muže z dějin dávno minulých, Kundux se jmenoval. Tedy on to nebyl muž v pravém slova smyslu, nýbrž inteligentní houba, která se oddělila od svého mateřského podhoubí a rozhodla se zničit všechny nečisté druhy. Tvrdil, že právě jen jeho kmen je ten jediný čistý a pravý. Pravda, jeho projevy byly krátké a neměly údernou dikci, davy hub nejásaly, netleskaly a nepropadaly davovému šílenství. Kam přišel, tam už nikdy nic nerostlo a vše pokrylo Kunduxovo podhoubí.“

„Dopadlo to s ním jako s Hitlerem, že?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, ano. Udělal stejnou chybu, chtěl víc a víc, až nakonec neměl nic. Okolní vesmír se proti němu spíkl, jeho podřízení zradili a předali vzorek Kunduxe vědcům z Univerzity, kteří vytvořili speciální, vysoce toxický fungicid působící pouze na tuto agresivní houbu a aplikovali ho na Kunduxově planetě. Za tři dny byl konec, zbytky skončily jako krmivo pro vězně a poslední žijící kus Kunduxe byl uchován pod zámekem v univerzitním skladu. Pamatuji si na dlouhé rozhovory s podhoubím, bylo v tom cosi úchylně vznešeného,“ zasněně vyprávěl Kokot.

Jack a doktor Řezník nevnímali. Jack měl stále položenou hlavu na stole a Řezník se plazil podél stěny do dalšího rohu jídelny. Blázen, Pong a Urgha byli stále při smyslech a minimálně Pong nespouštěl jedno oko ze zombie Mozečka, jestli z jeho strany nehrozí nějaké nebezpečí přítomným mozkům.

„Plecháči, jak vůbec jde dohromady tvoje fascinace rasovou čistotou a starost tady o tu živou mrtvolu? Není spíš na zabití?“ optal se Pong.

„Jsem inteligent, milý ubohý Asiate a jako inteligent jsem si vědom, že vesmír nikdy dokonalým místem nebude. Pokud by mělo dojít na krájení chleba, Mozeček by byl první, koho bych rozkrájel. Stačí, aby můj nový vůdce zavelel a já splním jeho rozkaz.“

„Mám tomu rozumět tak, že cokoliv ti Blázen poručí, tak musíš udělat?“ zvědavě se ptal dále Pong.

„Ano, můj asijský soudruhu. Jsem předurčen a naprogramován poslouchat svého nadřízeného, svého vůdce a pána,“ odpověděl robot Kokot.

„Šéfe, to zní dobře,“ obrátil se Pong ke Kapitánovi, „mám ho zabít?“

„Pongu, nikoho nezabíjej dokud neřeknu sám,“ odvětil Blázen a začal připravovat další marihuanovou cigaretu.

„Kokote, naučil jsi vůbec Mozečka nějakým pracem? Úklid, hlídání, vaření nebo cokoliv užitečného?“

„Můj vůdce, jak již jsem naznačil na začátku, má mumifikovaný a scvrklý mozek, nemůže se nic, kromě požívání mozků, naučit. Na základě výsledků dlouhého pozorování bych osobně řekl, že i ta touha po mozcích bude stejně zakódována v genech, protože všechny mé experimenty z dob, kdy jsem žil u břehů Nilu, se projevovaly stejně. Mumifikované a posléze oživené kočky měly značnou potřebu mozků a pravda je, že mezi chrámovými kněží a okolním obyvatelstvem budily občas hrůzu, protože když ti nevzdělaní lidé našli mrtvé tělo svého souseda s rozsápanou hlavou se stopami kočičích pracků a zubů, oháněli se zlými duchy a jakákoliv má snaha jim vysvětlit, že se jedná o nešťastné následky vědeckých pokusů byla marná. Začali ti hlupáci věřit, že kočky jsou božského původu a jsou jedinými tvory, kteří po své pozemské smrti budou znovu oživeni spolu se svým vládcem a bohem v jedné osobě. Můj vůdce, v podstatě velmi pomatená doba.“

„To je úchylný. Jediný důvod proč ho tady máš a trápíš se s ním teda je, že jsi byl zcela naprosto sám?“ zeptal se ještě jednou Pong, protože Kokota nechápal.

„Ano, už jsem to říkal, je to můj mrtvý přítel, samota je peklo a nevím, kde bych byl, kdyby tady nebyl Mozeček,“ odpověděl Blázen, podíval se na zombie, která ležela pod stolem a tiše předla.

„Můj vůdce, o mě jste se dozvěděli všechno, co jste chtěli vědět a nebáli se zeptat. Jak jste se sem dostali vůbec vy?“ zeptal se zvědavě Kokot.

Blázen se zasmál, potáhl z jointa a chvíli přemýšlel.

„Plechový muži,“ začal s odpovědí.

„Můj vůdce, jen bych si dovolil ještě podotknout takovou drobnost. Nejsem až tak plechový, pouze můj nosný skelet je z lehkého pevného kovu, zbytek je umělý. Maso, kůže a i krev je syntetická.“ skočil mu do řeči Kokot.

„Moment, když jsi tedy biomechanoid, k čemu ten olej?“ zeptala se Urgha.

„Milá mimozemská ženo, nosný skelet, jeho klouby, páteř a několik vnitřních mechanických součástek potřebují mazat. Tělo si opravím, náhradní kůži či maso umím vyrobit v syntetizéru, ale mozek a kosti už nikoliv. Jednou mě Mozeček ohlodal tak, že jsem vypadal jako hrdina z filmu Terminátor. O náhradních hlavách jsem se už také zmínil.“

„Zajímavé, já ještě nikdy nepotkala umělou bytost, která by byla stará a inteligentní jako ty. Jsem z rasy Hungů a možná si o nás někdy slyšel,“ pokračovala Urgha.

„Jistěže. Hungové. Ano, Hungská civilizace. V době mého mládí to byla zaostalá rasa, která se úspěšně věnovala devastaci své domovské planety a vzájemnému vraždění. Pamatuji vládce, který se nechal hrdě nazývat 'Arrrrgh' a zabíjel všechny, kteří mu odporovali. Měl však velký sen a chtěl založit mírumilovný národ, který by se věnoval obchodu a dobývání zaostalých planet, které obchodně neměly nic k nabídnutí. Uzavřel spojení s Velkou radou za slib, že zanechá vyvražďování vlastního národa. Na oplátku dostal od Velké rady přístup k databázím s informacemi o technologiích mezihvězdných letů.“

„Nechci být detailistka, ale Arrrrgh byl zakladatel naší říše, osvoboditel od tmářství a díky svým kontaktům vytáhl národ Hungů z temnoty a vzájemného zabíjení. Takto nám to říkali ve škole.“

„Urgho, dějiny vždy píší vítězové a faktem je, že aby mohl Arrrrgh nastartovat váš vývoj, musel toho hodně zničit a vymazat z paměti přeživších. Krvavá revoluce přinesla kýžené ovoce a jakmile jsem před několika desítkami let zachytil jejich signál, když poprvé přiletěli sem na tuto planetu, byl jsem nadšen. Tři tisíce let a nějaké drobné měsíce jsem neslyšel nic, kromě signálů ze Země. Pro mě byl hungský signál známkou, že se planeta Země zase ocitla v hledáčku vesmíru. Pravda, nevěřil jsem, že se lidstvo zmůže na jakýkoliv odpor, avšak realita byla jiná a místní domorodci ukázali, že touha po přežití přemůže snad všechno. Lidstvo dokázalo, že má nárok stát se řádným členem vesmírného společenství. Pravda, zatím velmi zaostalým. Ale abychom se vrátili k vám, jak jste se zde tedy ocitli?“

Blázen zhluboka natáhl z omamné cigarety, podíval se na robota, zombie a zbytek posádky, který byl ještě vzhůru a povídá Kokotovi.

„Kokote, je to dlouhá historie a v podstatě jí byl věnován první příběh těchto pamětí, ale když jsi k nám byl takový otevřený, tak budeme otevření i my. Například Pong je Číňan a chtěl by tě zabít i s tím tvým Mozečkem.“

„Můj vůdce, já to pochopil, že mě chce zabít, ta potřeba je společná, ale musíme odhodit vzájemnou nevěřivost a zkusit se dostat z této překerní situace na překerním místě. Chtěl bych vidět zase slunce, teplé světlo a nechat se ovívat mořským vánkem, ale jediná cesta ven je cesta s vámi. Můj vůdce, zabít tě nemůžu, musím ti sloužit. Rád bych tedy věděl, s kým mám co do činění.“

Kapitán Blázen byl otevřený myšlenkám a dokázal ocenit upřímnost. V této situaci stejně nic jiného, než vzájemná upřímnost, nemělo smysl.

„Kokote, my jsme desperáti, převážně obchodníci s jedy a omamnými látkami. Dále poskytujeme našim zákazníkům služby mizení. Za úplatu umíme zařídit zmizení kohokoliv.“

„Proto tady ten bláznivý zabiják, který vyskakuje jako čertík z krabičky,“ s náznakem úsměvu řekl Kokot.

„V podstatě ano plecháči, ale Ponga mám hlavně jako svoji ochranku. Co se týče zabíjení na milion způsobů, je naprosto nepřekonatelný. Právě teď máme na palubě ponorky pět tun methamfetaminu, který jsme vezli do Svobodný Tasmánie klonovaným otrokům. Určitě si slyšel o Svobodné Tasmánii.“

„Něco málo jsem zaslechl z éteru, nekompromisní vláda s důrazem na technologie. Nic ale o tom, že by jejich otroci byli klonovaní a ještě uživatelé toho, jak jsi nazval 'medamfetamin',“ odpověděl Kokot.

„Nemluví o tom, ale pravda je taková, že by zanikli nemít klonovací technologii. Ale to asi není v tuhle chvíli podstatný. Vezli jsme jim objednanou zásilku pěti tun perníku, ale uchystali na nás boudu a na schůzku vyslali klon klonu, se kterým jsem obvykle spolupracoval. Tou dobou jsme totiž už měli na palubě Urghu, kterou jsme vylovili pár metrů pod hladinou moře, kde pospávala ve své záchranné kapsli. Bohužel jsme nevěděli,“ otočil se Blázen k Urghze s výrazem psích očí v obličej, „že Urgha je hledaná pašeračka jakéhosi iluminia a tím, že jsme ji vzali na palubu, jsme si pěkně nasrali do kalhot.“

„Cože jste si do kalhot?“ udiveně se zeptal Kokot.

„Normálně, nasrali, copak ty nesereš? Vlastně asi ne, když bliješ olej. Sraní je výraz pro vyměšování,“ vysvětloval trpělivě Pong, „v tomto případě v přeneseném slova smyslu pro dostání se do řádného průseru.“

„Aha, můj vůdce, průser v tomto případě není míněn produkt po sraní, ale problém. Asi nejspíš velký problém, že?“

„Kokote, chápeš myslím zcela přesně o čem mluvím. Urgha nás dostala do průseru a původně jsem myslel, že ji prodám v Tasmánii, ale když se nás pokusili zabít, rozmyslel jsem si to a nechal ji zatím na palubě. Mezi námi se jí nic nestane, tedy pokud se k ní nedostane tady Pong, ten by ji ošukal nejradši hned na místě.“

Pong vyplázl jazyk směrem k Urghze a naznačoval sexuální aktivitu. Ta si strčila palec do úst, naznačila felaci a pak ukázala zuby. Pong zastrčil jazyk zpět do dutiny ústní a začal drtit další krystal. Blázen si potáhl a dal se znova do řeči.

„Jednoduše řečeno, Tasmánci s náma pěkně vyjebali a my se museli zdekovat pryč. Stihli jsme jim zničit loď naším subatomárním dělem, což je asi pěkně nasralo, takže požádali o pomoc čínskou vládu. My se mezitím rozhodli, že se schováme ve fjordech severního moře poté, co zkusíme dodávku methamfetaminu prodat tamním horníkům. Jenže než jsme se dostali ke Špicberkám, vjeli jsme přímo pod cvičení čínský flotily, která nás identifikovala a pokusila zničit. Během pronásledování se čínské stíhací ponorce podařilo vypustit několik torpéd, z nichž to poslední nám poškodilo kormidla a jednu z hřidelí, jenž mělo za důsledek, že jsme klesli pěkně hluboko a zcela náhodou na plošinu před vjezdem do jeskyně. Ano, plecháči, že sme našli tuhle základnu, že jsme našli tebe a tvýho přítele Mozečka byla jedna zkurvená náhoda, takzvaný štěstí v neštěstí. Kdybysme to tady nenašli, hnijeme na dně moře a ty si jsi zde stále sám se svým živým mrtvým přítelem.“

„Můj vůdce, jestliže je naše setkání čistá náhoda, měli bychom dát stranou veškeré naše rozbroje a potřeby se vzájemně zabít, protože se v minimálně v tuto chvíli dost potřebujeme. Chápu tak dobře, proč jsi Pongovi ještě nedovolil mě zničit a zabít Mozečka, mé celoživotní dílo?“

„Jsi celkem chápavý robot, Kokote. Je to přesně jak říkáš. Spojenectví z nouze, ze kterého může vzniknout něco krásného,“ odpověděl Blázen.

„Myslím, že rozumím můj vůdce. Je to stejné jako přátelství mezi mnou a Mozečkem. Mimochodem, můžeš mi prosím ještě vysvětlit, co je to vlastně ten 'medamfetamin'?“

„Kokote, to není 'medamfetamin' ale methamfetamin, lidově zvaný perník, piko, fofrprach neboli matro. Musel jsi o něm slyšet z vysílání, které chytáš z povrchu Země. Pomohl nám vyhrát válku s Hungy. Oni bez něj nemůžou žít, potřebují jej ke svému přežití. Methamfetamin je produkt z alkaloidu jménem efedrin, který Hungové získávají z jedné rostliny. Když ho nemají, umírají do pár dnů. Vesmírní vegetariáni s dobovačnými choutkami, to jsou Hungové.“

„Můj vůdce, Hungové a vegetariáni? Myslíš jako požívači rostlin? V tom případě společnost Hungů prodělala nějaký zvláštní vývoj, protože já si pamatuji, že jedli pouze maso a neměli problém požírat i své vlastní mrtvé. Civilizace Hungů nikdy nejedla rostlinou stravu.“

„Možná kdysi, ale v současné době jsou jejich mateřské lodě těžce ozbrojenými farmami pro pěstování rostlin. Paradoxně naprosto neznali technologii zpracování efedrinu a následné chemické úpravy k dosažení silnějších účinků,“ pokračoval Blázen.

„Z vysílání jsem přesně nepochopil jaký obchod se podařilo lidem s Hungy uzavřít, že vás nechali žít. Původně jsem myslel, že k porážce Hungů došlo díky lidským schopnostem ukrást cokoli a podrazit kohokoliv. S tímto vzorcem chování jsem se setkal již v dobách, kdy jsem žil na břehu Nilu. Jak tedy vypadá ten methamfetamin?“ zeptal se robot Kokot Kapitána.

„Pongu, vyndej jeden krystal, ať se může Kokot podívat, co to bereš za sračku,“ otočil se Blázen k Pongovi, který poslechl a vyklepal z dýleráku reprezentativní vzorek krystalu.

Kokot vzal krystal do ruky, velmi pečlivě ho prohlížel a pak olízl.

„Můj vůdce, tak neskutečně hořké, že bych to do pití ani nejhoršímu nepříteli nenasypal,“ povídal Kokot a lízl si ještě jednou.

„Mé senzory detekují pravotočivý izomer získaný redukcí jodovodíkem za přítomnosti fosforu. To bude velmi slušný životabudič pro humanoidní rasy. Urgha jej také bere?“ řekl Kokot a otočil se k Urghze.

„Ano, i já jej potřebuji k životu nebo aspoň rostliny z našeho světa. Mimochodem Kokote, nikdy jsem neslyšela, že by Hungové byli někdy v minulosti masožravci. Nikdy se o tom nehovořilo a vždy nám bylo vysvětlováno, že nic jiného než rostliny k životu nepotřebujeme,“ řekla Urgha.

„Mám informační výpadek ve velkém časovém rozmezí, takže nedokážu říci, proč vaše společnost přešla z požívání masa na užívání rostlin a jakýchsi chemických náhražek. Na mě tedy ten váš methamfetamin nepůsobí a nejsem si jist, že by působil také na Mozečka. Podle analýzy, kterou jsem udělal, je potřeba humanoidní tvor s dopaminovými neuropřenašeci, aby látka působila. Jenže bych řekl, že i tak jsou podstatné rozdíly v účincích na humanoidy. Ty mi přijdeš, milá Urgho, celkem při smyslech, kdežto tady pan Pong vypadá pěkně, jak bych tak řekl, jetě.“

Urgha se podívala po Pongovi a odpověděla Kokotovi.

„Asi to bude v genech.“

„Hele, plecháči, uměl bys to uvařit, kdyby byly k dispozici suroviny?“ zeptal se Pong.

„Myslím, že ano a nebo by se dal v naprogramovat syntetizér,“ s lehkým úsměvem na tváři odpověděl robot Pongovi.

„To zní dobře, nakonec z nás budou ještě dobří přátelé, naučím tě nejlepší způsob jak perník uvařit. Vysmažíme se a pustíme si porno na virtuální konzoli,“ zasmál se Pong, šnupl lajnu a otočil k Bláznovi.

„Šéfe, dobře sme zapařili, žejo?“

„Jo, kamaráde, však si menší odpočinek zasloužíme, ale chtělo by to slunce, písek, moře, palmy, neklonovaný děvky a rum. Musíme teďka spolupracovat a snad se odsud dostaneme,“ s hořícím jointem v ruce Pongovi do srdce promluvil mocný Kapitán Blázen.

„Plecháči, ujasníme si dvě věci. Tenhle mrtvej Mozeček bude pokud možno vždy poblíž tebe. Předpokládám, že jedna ubikace je jeho, podle toho, co sme viděli. Dáme na dveře zvenčí zámek

pro případ, že bychom ho museli dát do ‚karantény‘. Zatím mu příliš nevěřím a nevím, kdy mu může v hlavě jebnout. Nerad bych přišel o mozek. Nebudeme se snažit vzájemně zabít. Jasný?“

„Můj vůdce, rozumím zcela jasně a slibuji, že Mozeček se vás ani nedotkne, tedy pokud nebudete chtít pocítit něco z jeho božského lidského chladu. A ta druhá věc, kterou jste mi chtěl říci?“

„Podívej Kokote, asi jsi pochopil, že má posádka je banda sfetovanejch magorů a smysl našeho života je v obchodu s drogama. Nebudeš vyrábět nic bez mého vědomí. Já tady kontroluju veškerý zboží včetně toho, který užívá moje posádka. Když už chtějí brát, tak aspoň chci, aby brali jen to nejlepší, co se na trhu dá sehnat. Jestli mě nasereš, uřežu ti osobně hlavu tímhle světelným mečem, kterej sem našel ve skladu,“ důrazně odvykládal Blázen a vytáhl z kapsy kalhot meč.

„Můj vůdce, chápu a bez vašeho rozkazu neuvařím ani gram. Mimochodem pěkná hračka, jedna z oblíbených profesora Masoxe. Víte co je zajímavé?“

„Plecháči, co?“ zeptal se zvědavě Blázen.

„Ten váš methamfetamin nemám v databázi. Efedrin ano, ale neřekl bych, že by v minulosti kohokoliv napadlo se jím chemicky zabývat.“

„Kokote, co tohle?“ vstoupil do řeči Karlos, který prozatím mlčel a sledoval dvojici jeskynních poustevníků. Podával robotovi pytlík s kokainem.

Kokot se po něm natáhl, otevřel dýlerák, strčil do něj prst a olízl. Urgha se neznatelně začervenala. Chvilí mlčel a pak promluvil.

„Také nějaký alkaloid rostlinného původu. Nenalézám v databázi podobný vzorek.“

„Zajímavý,“ nahlas se zamyslel Kapitán Blázen, vstal ze židle, zamířil k doktorovi Řezníkovi, který se mezitím vyškrábal na skříň a pozoroval všechny dole, šáhl mu do kapsy, vytáhl ampuli a podal Kokotovi.

„Ochutnej tohle, doktorova náhradní ampule s LSD. Myslím, že něco takovýho vesmír ještě nepoznal.“

Kokot opatrně vzal ampuli, otevřel, přivoněl a podíval se po osazenstvu.

Jeho dlouhý jazyk se vysunul a Urgha zčervenala ještě o něco víc. Kokot odkápl malou kapičku kapátkem v uzávěru na jazyk, zavřel lahvičku, zasunul jazyk, obrátil oči v sloup a prudce dopadl na židli.

Deset sekund se nic nedělo, dvacet sekund se nic nedělo, třicet sekund se nic nedělo, čtyřicátou sekundu se oči robotovy vrátily zpět do normální pozice.

„Ááááargh,“ vypadlo z něj.

„Si v pořádku, plecháči?“ s obavou v hlasu ze zeptal Blázen.

„Ááááargh. Vůdce, ty vole, vůdce to byla jízda. Viděl jsem před vočima celej svůj život. Něco takovýho sem v životě nezažil. Takovej brutální účinek na můj elektronický mozek. Zhola nemožné!“

„To je síla, co plecháči?“ zasmál se Blázen. „Psychedelikum, využívá se běžně k relaxaci a získání nových náhledů na svět, ale náš doktor je extrémista. Má voperovaný zásobník, který mu udržuje permanentní hladinku v krvi.“

„Můj vůdce,“ srovnával se pomalu Kokot s realitou a hlas mu přestával přeskakovat, „váš doktor musí cestovat prostorem a časem.“

„Ha ha ha. Jedině prostorem a časem, kterej si vybudoval ve své hlavě,“ zasmál se Blázen.

„Můj vůdce, když jsem uklízel na univerzitě, setkal jsem se mnoha látkami, které ovlivňovaly vědomí studentů. Znáte to, život mladých, párty, mejdany a prášky k oblbování studentek. Mám celkem bohatou databázi různých omamných oblbováků, ale něco takového vůbec. Proč hovořím o tom cestování prostorem a časem. Za svoji pracovní kariéru uklízeče jsem potkal pouze tři zástupce rasy Musků, kteří byli obdařeni genetickou modifikací, která jim umožňovala pod vlivem houby, která roste v žaludcích písečných červů žijících v poušti na jejich planetě, ohýbat prostor a čas, díky čemuž mohli cestovat mezi samotnými galaxiemi. Jedineční obchodníci, velice rozptýlení po vesmíru. Dali mi ochutnat jejich houbové medicíny, protože se domnívali, že by můj mozek neměl

reagovat na přírodní halucinogen a přesto reagoval desetisekundovým výpadkem. Viděli jste sami, co se mnou udělala vaše látka.

Můj vůdce, moje citlivé chemické jazykové senzory provedly rozbor, látka je vzdáleně podobná extraktu z hub a myslím, že jste boháč. Muskové ji budou chtít a zaplatí vám cokoliv si řeknete.“

„Plecháči, já sem si to myslel,“ zasmál se Blázen.

„Jdeme spát zmrdi, zvládli sme pěkných pár stránek a od zejtra nás čeká spousta práce,“ dodal, típl joint a odešel do ubikace.

4. Oprava

Ubikacemi se nesl vzduch ztěžklý alkoholovými výpary, smradem chemikálií odpařených póry pokožek a prosycený kouřem marihuany.

„Doprdele, v hajzlu je brouk a líže prdel!“ probudil Kapitána Pongův řev.

Se slovy „je čas jít srát“ se Blázen zvedl z postele a noční stolek využil k ubalení ranního jointa. Hodil na sebe šaty a vyšel na chodbu.

Dveře do ubikací byly otevřené a zmátořené postavy jasně naznačovaly, že včera proběhl fakt hustej mejdan. Karlos na nočním stolku rýsoval první lajnu k snídani, Urgha se zrovna oblékala do svého sexy oblečku, Jack ležel v posteli a popíjel pivo.

„Šéfe! V hajzlu je brouk!“ skočil před Blázna Pong.

„Doprdele Pongu, já vím, neřvi tak. Máš čistou prdel? Máš, tak nepičuj,“ odbyl ho Blázen.

„Šéfe, prdel mám čistou, ale příště si vezmu kus toho hadru, kterým je omotaný ten mrtvej debil.“

„Jak chceš,“ znova ho odbyl Blázen a zalezl do místnosti se záchodovým broukem.

V klidu ulevil svým střevům. Není nic lepšího, než si zahulit během vysrání. To bylo jedno ze základních životních pravidel Kapitána Blázna. Po vykonání tělesné potřeby si dal sprchu, pročesal vlasy a zkontroloval ksicht, jestli se mu neudělali jebáky. Vyklidněný vyšel zpět na chodbu, kde už nikdo nebyl, tak zamířil do jídelny.

Kokot zrovna utíral stůl.

„Můj vůdce, vše je uklizeno, úplně jako nové. Když dovolíte, půjdu připravit jídlo pro Mozečka.“

„Kde vůbec je?“

„Bude radši spát prvních pár nocí se mnou. Má z vás po včerejšku trošku strach, tak jsme došli ke společnému závěru, že bude pro všechny lepší, když budeme zase chvíli žít společně.“

„No, ale kde je?“

„V kuchyni, můj vůdce, čeká u syntetizéru na svoji denní porci umělého mozku.“

„Dobře, půjdu se s tebou podívat, co je tady k jídlu,“ řekl Blázen a vydal se směrem ke kuchyni.

U stolu v kuchyni seděl Pong a drtil perníkový krystal.

„Šéfe, ten posranej brouk v hajzlu mě bude pronásledovat ještě pěkně dlouho v mejch zkurvenejch snech. A ten mrtvej debil na mě čumí.“

„Čeká na jídlo,“ řekl Kokot, přešel k syntetizéru a stiskl tlačítko ovládání. Něco uvnitř zahučelo a na tácku se objevil kus známého želé. Mozeček se na něj vrhl a začal pokrm žvýkat svými bezzubými čelistmi. Kapitán Blázen měl pocit, že si labužnický mlaská, pokud tedy může mumifikovaný sušený jazyk mlaskat.

Do místnosti vešla Urgha a držela v ruce konzervy.

„Kapitáne, skočila jsem do ponorky pro nějaký normální jídlo, udělám snídani,“ řekla s nadšením v hlase a v jedné ruce mávala pánvičkou.

„Urgho, to ti budu velice vděčen, snídani sněž sám, o oběd se rozděl s přítelem a večeri dej nepříteli.“

„Cože kapitáne?“

„Urgho, to je takový starý pozemský přísloví. Snídaně je základ dne,“ vesele pronesl Blázen, posadil se a začal motat dalšího jointa.

„Kapitáne, v konzervách jsou nějaký bobule v omáčce,“ ozvala se Urgha od plotny.

„Urgho, to sou fazole. Luštěniny. V tomatový omáčce. Vzala si k tomu kus slaniny? Myslím, že ještě kousek máme.“

„Myslíš ten visící špalek slanýho masa?“

„Jo,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, jestli máte chuť na kousek sušeného masa, můžu vám vyhovět,“ řekl Kokot. Blázen se na něj podíval, chvíli mlčel, pak se podíval na Mozečka, který dožmoulal poslední kousek želé, znova se podíval Kokota a ještě jednou na Mozečka.

„Můj vůdce, nemyslím, že bych vám odřízl kousek Mozečka, ale v jedné skříni jsem kdysi viděl vakuované sušené maso. I když pravda, nejsem si jist, jestli ještě bude po těch letech k jídlu,“ lehce se smál Kokot a šel ke skříni.

Otevřel dvířka, vytáhl nějaký obal a podal Bláznovi, který jej pečlivě prohlédl a pak otevřel. Vyvalil se jemný prášek, Blázen nad stolem otočil balení a vyklepal hromádku prachu.

„Můžeme ho vyšňupat,“ zasmál se.

„Kapitáne, tak si dáme fazole samotný nebo mám skočit pro ten kus slaniny do ponorky?“

„Vyser se na to, sníme fazole a doladíme dnešní plán,“ řekl Blázen a usadil se ke stolu. Urgha přinesla talíře a naložila přítomným fazole.

„Kde je vůbec Frank?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, včera odešel do velínu, že se podívá na vysílačku,“ řekl Pong.

Vešel Karlos a mlčky se posadil ke stolu. Urgha mu nandala fazolí.

„Franku, slyšíš mě?“ vyzkoušel Blázen komunikátor. Chvíli bylo ticho a pak se ozval Frankův koktavý hlas.

„Kakapitáne, coco sese děděje?“

„Franku, kde seš?“

„Vvevelínu, Kakapitáne,“ odpověděl Frank.

„Jak to vypadá s vysílačkou?“

„Kakapitáne, dodobře, aale aaž bubudeme mimít papár sosoučástek. Seseπίšu vavám seseznam,“ vymektl Frank.

„Dobře Franku, pokračuj v práci.“

„Rorozkaz, Kakapitáne,“ odpověděl Frank a vypnul komunikátor.

„Vážení, vyjasníme si naše následující úkoly. Na vysílače pracuje Frank, to ste asi pochopili. Karlosi, Pongu a Urgho. Půjdete za ním a pokusíte se seznámit s počítačem a vůbec ovládním celý základny. Bude se asi potřeba něco dozvědět. Já, Jack a tady Kokot zkusíme dostat na moře miniponorku ze skladiště, pořádně si prohlédneme rakev a zjistíme rozsah škod. Musíme tu naši plechovku dostat do provozuschopného stavu, protože jak to tak vypadá, budeme muset na hladinu pro nějaký náhradní díly,“ pronesl Blázen sedícím.

„Můj vůdce, pokud nepůjde o velký náhradní díly, tak můžeme vyjet malou lodí, v tom problém nebude. Prohlížel sem včera v noci záznamy ze sondy a řekl bych, že máte ohnutou pravou hřídel.“

„Jo, to máme, plecháči,“ řekl Jack.

„Kokote, vyndat se nám ji nepodaří, na to nás je málo a nemáme jeřáb,“ řekl Karlos.

„Myslím, že ji vyndávat ani nebudeme muset. To vaše primitivní plavidlo je, jak bych to tak slušně pověděl, zhotovené z velmi jednoduchých sloučenin železa, takže nebude problém tuto škodu opravit. Nezapomeňte, kde jste. Ve skladu mám několik nástrojů pro opravy, které znáte ze sci-fi filmů,“ zasmál se Kokot svým způsobem jako debil.

„Pravda, můj umělý příteli, až se celej svět dozví, že žijeme a kde hlavně zrovna žijeme, budou to tady chtít všichni obsadit a získat pro sebe.“

„Můj vůdce, nemusíte se ničeho bát, silové pole okolo celé základny zabránilo mnoha škodám způsobených přírodními vlivy. Zemětřesení, sesuvy, útoky vražedných kosatek.“

„Útoky čeho?“ podivil se Pong.

„Vražedných kosatek,“ odpověděl s ledovým klidem Kokot.

„Jak vražedných kosatek? Vždyť kosatky vymřeli před pár stoletími,“ divil se Blázen.

„Kosatky věděly, že tu jsem. Byli to velmi inteligentní tvorové. Spolu s delfíny tvořili elitu, jenže pak přišlo znečištění moří chemikáliemi, válka s Hungy a kolaps vodního života. Mysleli si, že je můžu zachránit a pokoušeli dostat skrz žulovou skálu hory. Ty svině normálně posbíraly snad

všechny atomovky, který kdy dopadly do moře a nevybuchly, dotlačily je sem a odpálily mi je před prahem mého dočasného domova,“ řekl klidně Kokot.

„Kecáš vole,“ udiveně řekl Karlos.

„Nelžu. Já nikdy nelžu, mí árijští bratři,“ odvětil Kokot.

„Fajn, vážení, ukončíme tuhle zbytečnou debatu, úkoly známe, Kokot, Jack se mnou. Mozečka vezmeme sebou a uvážeme někde ve skladu, aby se nám nepletl pod nohama. Rozchod zmrdi,“ ukončil rozhovor Blázen, odložil do provizorního popelníku vajgl a začal zase motat jointa.

„Co s doktorem?“ ozvala se Urgha.

„No co s ním? Nepotřebujeme ho, takže bych ho nechal snít,“ řekl Kapitán.

„Nebude mít hlad?“ starostlivě poznamenala ještě jednou Urgha.

„Jestli se někdy probere hladem, sním svoje boty,“ zasmál se Kapitán, vyšel dveřmi a vydal se ke skladišti, kde na něj čekala práce. Kokot s Jackem šli hned za ním a nechali zbytek posádky svým úkolům.

Kapitán Blázen stál u mimozemský ponorky.

„Vidím, že už jste objevili antigravitační plošinu. To je vynález, co?“ zasmál se tím svým robotím způsobem Kokot.

„Vodtlačíme teda tu svini k vodě, ne?“ zeptal se Jack, dopil zbytek láhve alkoholu od snídaně a odložil stranou na zem.

„Kokote, zapni stroj a tlačíme,“ přikázal Blázen a čekal, až Kokot zapne generátor antigravitace.

„Můj vůdce, zapínám. Jacku, ty jdi k vůdci, budete tlačit a já vpředu hlídat směr.“

Ozvalo se slabé hučení generátoru a plošina s lodí se lehce nadzvedla několik centimetrů nad úroveň podlahy.

„Můj vůdce, tlačit,“ ozval se zředu Kokot. Blázen s Jackem se opřeli o loď a zatlačili stejně, jako když se startuje auto s nefunkční baterií. Plošina s lodí udělala prudký skok, srazila Kokota a Blázen s Jackem spadli drčkami na zem.

Robot se sbíral ze země a něco si mumlal pod svůj slizký knírek.

„Pardon, pardon, asi sem příliš zatlačil,“ omlouval se Jack.

„Můj vůdce, kamaráde Jacku, citlivě, citlivě tlačit. Tohle není auto,“ se zvláštním tónem v hlasu odvětil Kokot, přešel k plošině, která se přestala houpat a natočil čumák ponorky směrem k skladištním dveřím a molu.

„Tlačíme, kamarádi,“ zavelel Kokot.

Blázen lehce ukazovákem zatlačil na loď a ta se i s antigravitační plošinou dala pomalu do pohybu.

„Vidíte, že to jde,“ ozval se spokojený hlas Kokotův, „ještě jednou, dvakrát se do opřete do práce a budeme na molu.“

Blázen s Jackem lehce tlačili prsty do lodi a pomalu ji přesouvali. Prošli vraty a zastavili na molu u vody.

„Co teď, plecháči?“ zeptal se Jack a upil z placatky.

„Kapitáne, ranní ptáče bez alkoholu neskáče,“ zasmál se.

„Dívejte se,“ odpověděl Kokot, šel k zadní části lodi a jemně ji postrčil nad hladinu vody. Vytáhl z kapsy dálkový ovladač a otočným regulátorem přidal v přední části vozíku trošku gravitace, ten se lehce naklonil a ponorka začala pomalu sjíždět ku hladině vody.

Za chvíli dopadla na hladinu, voda vystříkla až na trojici diváků na molu a pak se vyrovnala.

„Jak se na ní dostanem? Má boční vchod, pokud se dobře pamatuji,“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, támhle je opřený teleskopický nástupní můstek a co se týče vchodu, všimni si, prosím, že má i horní vstup. Dokonce i spodní s vyrovnávací komorou, kdyby bylo potřeba jít ven. Bez obav,“ upokojil Kokot Blázna a šel pro můstek.

Mústek byl umístěn a mohli tedy přejít na palubu. Nejdřív šel Kokot, aby otevřel poklop a za ním se vydal Blázen s Jackem. Sestoupili po žebříku, Kokot uzavřel vchod a šel se usadit do křesla v řídicí kabině. Vedle něj se posadil Blázen a Jack si sedl na lavici v přepravním prostoru.

„Můj vůdce, k ponoru připraven!“ ohlásil Kokot a čekal na povolení ponořit se.

„Kokote, povolení k ponoru uděleno. Teď,“ zasmál se Blázen a mávl rukou jako jeden kapitán kosmické lodi Federace.

Miniaturní mimozemská ponorka se lehce a tiše začala nořit. Přes čelní sklo přetékal vlny mořské vody.

„Ty, Kokote, jak si hovořil o těch vražedných kosatkách, napadá mě otázka. Viděl si někdy potom ještě nějaký život ve vodě?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, sem tam nějaká ryba, hlavonožci a občas medúzy. Ale nic výrazného a navíc si nejsem jist, zda-li budou mořské plody poživatelné. Přeci jen je všude okolo ještě pořád dost radiace, i když za ty roky mořský proudy dost prachu a kamení odnesly pryč,“ vysvětlil Kokot.

„Hm, tak budeme o konzervách. Už budeme u naší plechovky?“

„Už se blížíme, rozsvítím světla a zapnu nahrávání,“ pověděl Kokot.

Jasně světlo ozářilo prostor před nimi a odhalilo krásu ocelového doutníku.

„Ty vole, to je vobraz, na to se musím napít,“ řekl Jack, který se mezitím přesunul za sedící muže a koukal jim přes ramena.

„Můj vůdce, objedeme mršku kolem dokola a podíváme v jakém je stavu.“

„Dělej jak uznáš za vhodné,“ řekl Blázen a připravoval marihuanu ke kouření.

„Můj vůdce, tady bys asi neměl,“ pokusil se ho zarazit Kokot.

„Proč bych nemohl?“

„Bude tady zahuleno, můj vůdce.“

„To nějak vadí? Klimatizace nezvládne trošku kouře?“

„Zvládne, ale co s bordelem? Není tu popelník,“ pokusil se Kokot zastavit trapnou situaci, protože si uvědomil, že do hulení nemá Kapitánovi kecat.

„Popelník mám přenosný, uzavíratelný, nic se z něj nevysype,“ zasmál se Blázen a vytáhl z kapsy malý popelníček s víčkem.

Kokot si zhluboka oddechl a uzavřel rozhovor.

„Můj vůdce, já tady mám stejně kyblík, kdyby se mi chtělo zvracet.“

„Podívejte,“ ozval se najednou Jack, přes ramena sedících natáhl ruku a ukazoval směrem k trupu ponorky. Dostali se k zadní pravé části a před nimi se ukázalo rozsáhlé poškození pravých kormidel a zohýbané lopatky lodního šroubu.

„Pěkně s tím křápem Karlos štrejchnul,“ vypadlo z Blázna.

„Můj vůdce, objedeme ještě levou část trupu ať máme kompletní záznam a přehled o stavu. Sem se vrátíme později,“ řekl Kokot a pokračoval v cestě kolem ponorky.

Levobok byl bez poškození, stejně tak přední část ponorky. Vrátili se k poškozené části a přemýšleli co se škodami.

„Kapitáne, křídla kormidel budeme muset dostat na molo. Myslím, že půjdou sundat, když vylezeme ven. Náradí mám. Ty, plecháči, může ten lítající patent pod hladinu vody?“

„Nemá problém, Jacku,“ řekl Kokot, vytáhl dálkový ovladač a přivolal plošinu, kterou zaparkoval pod lodním šroubem.

„Fajn, pěkná ukázka, plecháči. Lodní šroub půjde taky sundat, ale nevím co s hřídélí. Je ohnutá a zaseklá ve svý rouře. Tu nevymlátíme kladivama. Můžu rozebrat převody, ale vlastní tyč ke šroubu nevím jak vyndám. Potřebovali bysme dostat ten křáp do suchýho doku, kde bychom ji zkusili vytáhnout. Ale kde tady vezmeme suchej dok a čím bych ji vytáhl fakt netuším,“ dumal Jack.

„Suchým dokem myslíte, vypustit vodu z okolí vaší ponorky?“ zeptal se blbě Kokot.

„Jo, položit ji na podstavec a vypustit vodu,“ odpověděl Jack.

„Myslím, že to nebude problém. Antigravitačních plošin máme víc, nosnost mají výbornou, okolo lodi vytvořím silové pole a vodu odčerpáme jednoduše čerpadlem. Čerpadlo asi znáte, že?“ řekl Kokot.

„Jo, debile, čerpadlo známe a máme.“ odsekl Jack.

„Fajn pánové, plán máme,“ vstoupil do rozhovoru Blázen kouřící spokojeně jointa.

„S marihuanou jde všechno líp,“ zasmál se.

„Můj vůdce, vyplujeme na hladinu a já zajdu do skladu pro další plošiny a generátory silového pole. Myslím, že i jedno zahradní čerpadélko jsem někde v nějaké krabici viděl. Dokuřte v klidu veliteli a Jack si může dát pár doušků svého oblíbeného moku,“ prohlásil Kokot a zamířil s jejich plavidlem k hladině.

Urgha, Pong a Karlos mířili do velitelské centrály základny. Když vstoupili dovnitř, našli Franka zalezlého pod pultem, nohy mu čouhaly ven a bylo slyšet jeho koktavé dýchání. Pong k němu potichu přišel, chytl ho za nohy a zařval jak medvěd raněný mrtvicí. Frank sebou prudce škulbl, byl slyšet úder hlavy o jakýsi kov a řev.

„Hohohovado, kkteterý hohohovado. Kukukurva hohohovado!“ řval Frank a soukal se ven.

„Popopongu, tyty hohohovado,“ rozlíceně řval směrem k Pongovi.

„Klid, to byla sranda,“ řekl Pong.

„Hohohovno, hohohovado. Vždyť sesem sese ppraštil, hohohovado.“

„Dýchej, Franku,“ smál sem Pong.

„Hohohovno, dydýchej. Dododýchej, hohohovne.“

Frank se pomalu uklidnil a pověděl jim něco ve smyslu, že sice bude potřebovat pár součástek, ale podaří se mu vysílačku nakonec opravit.

„Kapitán s Jackem a Kokotem jsou u ponorky a zjišťují rozsah škod, Franku. My ti sem jdeme pomoci,“ řekla Urgha.

„Toto sste zazatim popomoc kk hohohovnu, hohohovada.“

„Se nečerti, buď rád, že to nebyl Mozeček,“ zasmál se Karlos.

Frank s bručením zalezl zpět pod pult s ovládním vysílačky a pokračoval ve své práci. Karlos a Urgha se posadili do pohodlných křesel a začali zkoumat panely před sebou.

„Já tady budu zbytečněj, jdu pro svoji konzoli virtuální reality a něco tady zapařím, stejně vám nejsem v ničem nápomocnej,“ řekl Pong.

„Fajn, kdybychom našli ovládní zbraňových systémů, určitě tě přizveme,“ zasmála se Urgha a přitáhla židli k panelům. Karlos udělal to samý, připravil svých pár oblíbených lajn kokainu, postavil vedle nich láhev absinthu a začal hledat hlavní vypínač.

„Ty, Urgho, musíme nejdřív najít nějaký hlavní zapínač, Tohle místo vypadá jako hlavní řídicí centrum a předpokládám, že odsud budeme mít celou základnu pod kontrolou a dohledem,“ uvažoval nahlas Karlos a bylo na něm vidět, že počítač v jeho hlavě se rozbíhá na plné obrátky.

Najednou se rozsvítily obrazovky, na panelu rozblikaly kontrolky a na jednom z monitorů se objevil rychle postupující výpis známých symbolů. Karlos na ně kouká, pak se podívá na Urghu, která měla ruku nad velkým červeným tlačítkem s nápisem „Hlavní vypínač“. Samozřejmě v cizích symbolech, ale Oogle překladač se nějak napojil na optický nerv a překládal i psaný text.

„Urgho, myslím, že jsi to našla,“ zasmál se Karlos a dodal „umíme to číst, co?“

„Nabíhá jádro dohledového a ovládacího systému. Jsem zvědavá, jestli bude ještě funkční. Myslím, že celý ty roky to tady jelo na automatiku a Kokot dostával informace přímo do svého drátového mozku,“ přemýšlela nahlas Urgha.

„To je holka možný. Sem si všimnul, že Pong po tobě pěkně jede, prasák starej nadřzenej.“

„Všimla sem si, má takovou jiskru v oku, ale ještě si ho asi budu chvíli vychutnávat. Chci ho vidět nejdřív v akci. U nás doma jsou ženy náročný,“ loupla svým rudým okem po Karlosovi.

Monitory naskočily a panely rozsvítily. Zvědavé oči sedící dvojice sjížděly obraz na displejích. „To je hustý, kam se hrabe počítač na ponorce,“ mumlal Karlos a jeho prsty jezdily po panelech. „Asi sem, Urgho, našel archiv.“ „Tak ho otevři, ne?“

Karlos zvolil jednu z voleb a na obrazovce se před nimi objevil kalendář. Najel na poslední záznam a odklikl.

Obrazovka blikla a objevila se humanoidní šedivá hlava bez uší, s velkýma tmavýma očima, malým nosem, výrazně větší mozkovnou s řídkým vlasovým porostem sčesaného do přehazovačky. „Ty vole, Urgho, vidíš toho krasavce!“ rozesmál se Karlos.

Hlava se sklonila, bylo slyšet údery do klávesnice, pak se zase zvedla a promluvila.

„Poslední záznam velitele Dyka vědecké základny PX-3 při Univerzitě všech studií. Před dvěma dny přišel z hospodářského oddělení ředitelství Univerzity příkaz, že základna bude uzavřena a za půl roku kompletně vyklizena. Oficiálně jsme byli zrušeni z ekonomických důvodů, protože náklady vynaložené na údržbu základny převyšovaly vědecký informace získané z povrchu planety. Nový vedení přišlo s transformací a rozhodlo zavřít část vědeckých detašovaných pracovišť, protože se ekonomicky nevyplácejí. Já nevím, podle mě to je nějaká blbost, vždyť posledních tři sta let to tady využívalo vedení k rekreačním účelům. Lov domorodců, sběr rostlin, živočichů, pokusy s genetickými manipulacemi, těžba surovin. Tahle třetí planeta u zapadlé hvězdy v zapomenutém koutě vesmíru byla fakt příhodná pro klidné dovolené a oddychová vědecká pozorování. Jezdili sem všichni rádi. Buďto se někdo nahoře posral a nebo nastala blbá účetní chyba. Vždyť nahoře na povrchu je pár soukromých rekreačních středisek, kde se boháči mohli realizovat ve svých snech, mnohdy pěkně úchylných. Jako třeba ten se ztročením domorodců u Nilu a přinucení je stavět kamenný pyramidy. Si nikdo nedokáže představit, uprostřed ničeho, všude samej písek okolo, tisíce ztročených domorodců tahá velký kamení, jen aby si pár úchyláků ukojilo svý úchylný sny.“

Urgha se podívala na Karlose, Karlos zase na Urghu.

„Slyšel si to taky? To se mi snad zdá,“ řekla.

„Urgho, co se ti zdá? Vždyť tví předci lítali vesmírem v dobách, kdy my sme tady úchylákům stavěli úchylný stavby,“ zakroutil hlavou Karlos.

„Já sem myslela, že Hungové byli první, kdo objevili tuhle zapadlou planetu. Nechápu, proč nebyla na mapách, když už očividně před pár tisícema let se o týhle díře vědělo.“

„Holka, třeba časem odpověď na tvoji otázku najdeme, ale teď si doposlechneme toho šišatýho šaška do konce,“ řekl Karlos a znovu pustil přehrávání. Velitel Dyk pokračoval.

„Navíc přišel aktualizovanej seznam věcí, který by tady měli bejt a seznam posádky k potvrzení. Nevím jak se to stalo, ale náš milej Kokot skončil mezi vybavením. Ten robot už má pár let inventární číslo a vypadá to, že jim vypadl ze seznamu zaměstnanců. Jestli někdo přehlíd, že je normální běžnej zaměstnanec, nevím a problém je, že nemáme čas se spojit s ředitelstvím. Odpověď bych dostal stejně nejdřív za čtyři dny, jenže to už tady nebudeme a navíc mám sebou odvýst vysílačku a náhradní díly k ní. Vůbec netuším jak to tomu chudákovi Kokotovi vysvětlím. Je z něj oficiálně náradí. Navíc tady má profesor Masox nějaký uskladněný vědecký preparáty, který tu musíme půl roku nechat.

Zítří až budu poslední odcházet, přepnu na automatiku, vypnu terminály, protože Kokot je těch pár měsíců, než přiletíme zpět, potřebovat nebude, protože jeho mozek připojím bezdrátově přímo k počítači. Na závěr zapečetím základnu, kterou otevře příslušná pověřená osoba.“

Dyk prohrábl přehazovačku, vysmrkal se a opět se sklonil. Po chvíli opět zvedl hlavu, zakončil zprávu.

„Je to na hovno, nerad opouštím tohle místo. Mám rozestavěnej ostrov s mírumilovnými oddanými poddanými, říkám mu Atlantis a nevím, co si můj harém beze mě počne. Kapitán Dyk konec.“

Obrazovka potemněla.

„Urgho, vypadá to, že ten plechovej Kokot včera tak úplně nelhal, co?“

„Taky mám ten pocit, co tam máš dál?“

„Kamerovej systém.“

Frank se pod pultem pohnul, cosi zahučel a odhodil nějaký dráty a krabičky.

„Kukurva, kkrámy,“ ozval se zpod pultu hlas.

„Je to nervní magor, zapínám.“

Pole monitorů se rozzářilo a Karlos zkoumal výstupy.

„Pokud to chápu dobře, celá základna je pod kamerovým dohledem. Vidím na monitorech snad všechno, ale chybí mi hajzl a sprcháč.“

Karlos projížděl nabídky a pak zvolal.

„Heuréka! Mám to. Kamera je i na hajzlu!“

„Můžeš ji nějak odpojit?“ zeptala se Urgha.

„Bojíš se, že se bude někdo dívat? Třeba ta chodící mrtvola?“ zasmál se Karlos.

„Kde vůbec je? Nebloudí nám někde po chodbách?“ zeptala se Urgha.

„Netuším, podíváme se.“

Chvíli přepínal obraz, na monitorech postupně problikly veškeré kamery základny a nakonec ho našel.

„Hele, tady je,“ ukázal prstem na monitor.

Mozeček byl na obojku uvázan ve skladišti a snažil se odejít. Obojek ho však vždycky vrátil zpět. Směšný pohled na zombie snažící se utéct.

„Podívej, Pong se vrací,“ řekla Urgha a hlavou cukla směrem k jedné obrazovce, na které byl vidět Pong, kterak se řítí s krabicí v ruce po molu směrem do základny. V tu samou chvíli se vynořila miniponorka, přirazila k molu, otevřel se poklop a vylezl Kokot.

Robot se rozhlédl, vyskočil na molo a vydal směrem ke skladišti. Karlos pozoroval na kamerách, jak Kokot došel k Mozečkovi, pohládl ho po hlavě a pokračoval dál do hlubin skladiště. Došel k jedné z polic a vytáhl z ní několik prken, ne nepodobných surfařským a u jednoho zmáčkl postranní tlačítko. Prkno se vyrovnalo do vodorovné polohy a vznášelo se několik centimetrů nad podlahou. Kokot na něj položil zbylá prkna a začal je tlačit směrem, kterým přišel.

Karlos s Urghou ho sledovali na obrazovkách plochých monitorů.

„Tady je asi zajímavější hraček,“ povídá Karlos.

„To je,“ krátce odpověděla.

„Po čem se podíváme dál? Zkusil bych najít plány týhle jeskyně a manuály k příslušenství,“ pokračoval Karlos a upil zeleného jedu.

„To není až tak blbej nápad,“ souhlasila Urgha.

Karlosovy ruce jezdily po klávesách a jeho oči sledovaly monitor.

„Tady něco je. Hm. Vypadá to jako zbraňový systém,“ tichým hlasem řekl Karlos.

„Slyším dobře? Slyším zbraňový systém? To jdu včas, co?“ ozval se jim za zády Pongův hlas.

„Bože, už je tady,“ povzdechla si Urgha.

„Máš radost, ty jedna děvko, co?“ zasmál se zase Pong a na jeho očích bylo vidět, že si dal pořádnou dávku perníku. V ruce držel terminál a oční konektor pro připojení mozku. Nejrychlejší cesta, kterou lze dostat do mozku maximum informací bez instalace fyzického biorozhraní na oční nerv. Pravda, bolí z toho trochu oči, proto hodně uživatelů VR terminálů bere methamfetamin, protože jim pomáhá potlačit bolest a udržet mysl dlouho koncentrovanou. Všechno tohle by implantací biorozhraní odpadlo. Konektor obvykle nad uchem a pohoda. Jenže někdo to chce mít komplikovaný a pěkně postaru. To byl právě Pong.

„Jo, ty bláznivej Číňane. Vypadá to na zbraňovej systém, ale moc tady toho není. Silový pole, pár jakýchsi energetických kanónů v přístavišti a jedna fúzní bomba připojená k počítači,“ vyčetl Karlos seznam.

„Jak fúzní bomba připojená k počítači?“ zeptal se Pong a dělal pohyby typický pro klasickou smažku. Vycukanej, žvejkaající, těkající.

„Ty ses trochu překop, co? Podělanej Číňane,“ zasmál se Karlos.

„Asi sem to trochu přehnal, ale víš, že sem hotovej tady z tý sedící děvky,“ cukal sebou Pong.

„Seš na sračky, ha ha ha. Bych se vrátil k tý bombě. Vypadá to, že tady byla jen dočasně uskladněná podle záznamu a k počítači ji připojili z bezpečnostních důvodů, aby byla neustále pod dohledem,“ řekl Karlos.

„Nemůže jen tak vybuchnout, že ne?“ zeptala se lehce ustrašeně Urgha.

„Řekl bych ne, když vydržela tak dlouho a senzory nic nestandardního nehlásí. Pokud chápu tady ty výstupy dobře,“ řekl Karlos a ukázal rukou na nějaký data na monitorech.

„Snad máš pravdu,“ pověděla Urgha a snažila se tvářit klidně.

„Urgho, podívám se po plánech, zbraně necháme na jindy. Trošku se zorientovat a najít důležité místa základny je důležitější. Ovládání a kontrola zdroje energie, čistička vody, vzduchu, všechno musíme projet a zkontrolovat. To, že se všechno zatím jeví v pořádku ještě neznamená, že zub času nezanechal stopy a nerozsype se to tady jak domeček z hoven.“

„Jak myslíš, ty řídíš ponorku a nejspíš asi budeš řídit i tuhle základnu,“ řekla Urgha a projížděla seznam a hledala všechno, co by ji přišlo zajímavý.

„Karlosi, je tady laboratoř a sou tam fakt divný živý věci. Zapomněla sem se včera Kokota zeptat, co je to zač, ale pochopila jsem minimálně jedno. Je tam množírna těch divnejch brouků, kteří jsou v záchodě,“ jen tak jakoby mimoděk prohodila Ugrha.

„Záchod, jo ten je. Když mě ten brouk ráno olíznul prdel, myslel sem, že vyskočím až ke stropu. Ale povim ti, prdel čist'ouká a jestli sis všimla dobře, ten jazyk vylučuje nějaký krém, takže mám říť hebounkou jak děťátko,“ odpověděl Karlos.

„Na hajzl si už nikdy nesednu, buď budu srát v ponorce a nebo ve sprcháči. Nenechám však svoji prdel olizovati nějakým zkurveným hmyzem. To je tak úchylný, kurva brouk, kterej líže prdel, to by se jeden posral,“ nasraně hulákal Pong.

„Klid Číňane,“ zastavil ho Karlos a začal se opět věnovat počítači.

Pong ještě něco mumlal svojí kantonskou čínštinou, pak se usadil do volného křesla, nasadil optický meziksicht a pustil terminál virtuální reality. Na jednom z výstupu kamerového systému byl vidět Kokot, jenž právě dotlačil antigravitační plošinu na molo, protáhl si záda a vyblil olej.

„Doprdele, teď ne, budou v něm kamínky,“ zanádal, klekl si a začal slízávat olej ze země. Zrovna v ten samý okamžik, kdy se na čerstvý vzduch vysoukal z miniponorky Blázen, aby nadýchal něco čerstvého vzduchu a zhulil joint.

„Zase zlobí žaludek?“ zazubil se Kapitán a potáhl si.

„Můj vůdce, stále zlobí,“ zvedl hlavu Blázen od lízání oleje, podíval se po Kapitánovi a vrátil k své momentální práci. Na vzduch vylezl Jack.

„Plecháči, zase žaludek?“ provokativně se zeptal.

Kokot dolízal, postavil se na nohy, znova protáhl záda a promluvil, „až se vám jednou vyzvracím za krk, to se poserete.“

Kapitán s Jackem se na sebe podívali a nic neříkali. Ticho rozčísł Blázen.

„Přivezl si všechno, Kokote?“ zeptal se Kapitán.

„Mám vše, co potřebujeme k vytvoření suchého doku. Pojd'te na břeh a dívejte se,“ s kamennou tváří řekl Kokot. Jack s Bláznem vylezli na břeh a postavili se za Kokota.

Ten vzal do svých rukou dálkové ovládání antigravitačních plošin, zapnul je, plošiny se pěkně vyskládaly a vznášely jedna nad druhou, mezi nimi mezera pár centimetrů.

„Horní deska má malou kameru, ta půjde první a pomůže mi zaměřit pozice těch zbylých,“ řekl Kokot a lehce cvrnkl prstem do horní desky. Ta ladným obloukem vzkouzla do vody a zmizela pod hladinou. Po chvíli se objevilo pár metrů pod hladinou jasné bílé světlo.

„Má ještě světlo, kromě kamery. Podívejte se, můj vůdce, na malý displej. Jacku, viděl jsi jak lehce jsem poslal první prkno do vody? Tak pomalu posílej na můj příkaz jedno po druhém,“ rozdál Kokot úkoly.

Jack lehce ukazováčkem udeřil do prvního horního prkna a to sklouzlo do vody. Pak druhý, třetí, čtvrtý až se ozval Kokot.

„Jacku, říkal jsem na můj příkaz. Nestůhám je rovnat pod tou vaší plechovkou.“

„Dobře, dobře, plecháči. Už můžu?“ poslal do vody další dvě plošiny.

„Říkal jsem na můj příkaz. Můj vůdce, řekněte mu něco,“ pokračoval robot v trapné diskusi s lehce opilým Jackem.

„Jacku, nedráždí ho zbytečně a nasázej tam i ten zbytek, ať už je klid,“ ukončil debatu Blázen. Jack prstem odeslal pod vodní hladinu zbytek plošin, Kokot sice něco mumlal pod svůj slizký knírek, ale očividně neměl jako umělá bytost problém, dostat plošiny přesně na místa, kde je chtěl mít.

„Zdržujete, jako by práce byla nějaká legrace. Všimli jste si doufám, jak je všude čisto. Čím asi myslíte, že jsem trávil posledních pár tisíciletí? Cíděním, leštění, zametáním, pucováním, uklízením, drhnutím. Práce, pravidelná práce bez legrace mě zachránila od toho, abych se zbláznil. Nevím jak s vámi budu sůhat úklid základny. Přinesli jste spoustu nepořádku a práce navíc. K tomu ještě péče o Mozečka. Nebude to lehké,“ říkal robot Kokot a mezitím umístil tři krabičky na molo tak, aby byl mezi nimi pravouhly trojúhelník a ponorka zůstala uvnitř.

„Dívejte se,“ řekl Kokot a na povel dálkového ovladače se mezi krabičkami vytvořilo tenké silové pole, voda se lehce zavlnila a pár centimetrů nad hladinou světlovalo energetické pole, které vytvořilo trojúhelník. Kokot vzal čtvrtou krabici rozměrů krabice na boty a vytáhl z ní několik metrů dlouhou tenkou hadičku, kterou spustil do vody uvnitř silového pole. Z druhé strany vytáhl dva metry dlouhou hadici o průměru výšky boxu a přehodil ji mimo světélkující pole přes molo nad vodní hladinu.

„Zkusíme čerpadélko a podíváme se na ten váš ocelový zázrak,“ neznatelně se zasmál Kokot.

„To si jako myslíš, že tohle vyčerpá všechnu vodu?“ zasmál se Jack.

„Proč by ne?“ zeptal se Kokot.

„Držte huby a Kokote ty nám předved' zase svůj zázrak techniky,“ zastavil je Blázen a odhodil do vody nedopalek.

Kokot se opět chopil dálkového ovládání a něco navolil. V krabici od bot to zarachotilo, poskočila, ozvalo se chrchlání vody a ze široké trubky se vyvalil proud vody.

„Sledujte hladinu,“ stručně řekl Kokot a díval se na vodu, která znatelně ubývala a odkrývala silové pole. Byl to zvláštní pohled na vodu, kterou jakoby někdo dortovým nožem odřízl. S ubývajícím hladinou klesala i ponorka až se v jednom okamžiku její klesání zastavilo a pokračovalo jen snižování hladiny vody.

„Posadila se na antigravitační plošiny a ty se právě ustálily v nastavené výšce,“ řekl Kokot a sledoval hladinu.

„Můj vůdce, vezměte Jacka a jděte do skladiště pro žebříky, budeme je potřebovat, abychom se dostali dolů na dno. Jsou hned na začátku u dveří v bedně s nápisem 'žebříky'. Nedají se přehlédnout,“ požádal Kokot nezaměstnanou dvojici a vypnul čerpadlo, protože z hadice už žádná voda netekla. Blázen s Jackem odešli, mezitím sklídl čerpadlo a podíval se dolů.

„Už je to dlouho, kdy jsem naposledy viděl dno,“ hluboce se zamyslel.

Kapitán s Jackem se vrátili a v ruce nesli dva malé boxy s nápisem 'žebřík'. Kokot vzal první, položil jej na okraj mola, stiskl na něm jedno z tlačítek, cosi zasyčelo a Kokot rukama vyzkoušel pevnost.

„Drží pevně,“ stiskl další tlačítko. Z krabice s hučením vyjel žebřík a spustil se dolů ke dnu. Totéž zopakoval s druhým boxem a jakmile skončil, podíval se na Blázna s Jackem.

„Můj vůdce, až po vás,“ ukázal rukou dolů.

Jack s Bláznem se po sobě podívali, pak se podívali přes okraj a nakonec na Kokota.

„To myslíš vážně?“ zeptal se Blázen.

„Naprosto vážně, až po vás,“ odpověděl Kokot. Jack s Blázen se na sebe podívali ještě jednou, ale přešli přes okraj a začali sestupovat po žebřících. Kokot chvíli čekal, pak se otočil, šel do skladiště a přinesl ještě jednu antigravitační plošinu.

Kapitán s Jackem pomalu sestupovali podél vlhké stěny zarostlé slizkými řasami, ze kterých odkapávala voda.

„To se posral ten debil plechovej,“ nadával Jack.

„Trošku jo, kde je vůbec?“ zvedl hlavu Kapitán. Neviděl nikoho.

Pomaloučku pokračovali v sestupu, až se dostali na dno. Bylo vlhké, kluzké, ale jinak zcela rovné. Na první pohled bylo zřejmé, že původní dno jeskyně bylo uměle vyrovnáno, stejně jako plošina před vjezdem do tunelu. Dvojice se otočila a uviděla konečně ponorku, která se vznášela v prostoru a odkapávala z ní voda. Vypadalo to, jakoby ji neviditelná síla držela nad zemí, ale druhý pohled jasně odhalil, že Kokot rozmístil antigravitační plošiny tak šikovně, že ponorku podpíraly metr na povrchem.

Jack se přiblížil ke světélkující stěně silového pole a prohlížel si okraj. Viděl skrz něj dno druhé ponorky, která se kolébala na hladině pár metrů od jeho hlavy. Natáhl ruku a dotkl se opatrně hranice vody. Prst projel skrz a Jack ucítil mořskou vodu. Chvíli přemýšlel a pak prostrčil ruku až po loket.

„Zábavné, že?“ překvapil ho Kokot. Jack se otočil a uviděl Kokota, který stál na antigravitační plošině a opatrně přistával.

„Ty debile, proč si nás nechal slýst po tom mokrym podělaným žebříku?!“ zařval Jack.

„Pole oddělí jen vodu a je z naší strany průchozí, kdybychom potřebovali ven.“

„Proč si nás nechal jít po žebříku, kreténe?“ řval Jack.

„Když se ptáš, zpět se dostaneš, jen když se otevře v poli díra. To se dá udělat tímto dálkovým ovladačem.“

Jack se zamyslel a zkusil vyndat ruku. Nešlo to.

„Nedělej si ze mě prdel a okamžitě mě pusť,“ zařval Jack.

Křik přilákal Blázna, který si právě prohlížel zadní spodní část ponorky. Podíval se na Kokota, na antigravitační plošinu a Jacka.

„Kokote, přeci jen máš koukám smysl pro humor.“ zasmál se a zapálil jointa, kterého ubalil během chůze.

Kokot provedl operaci na dálkovém ovládní, silové pole okolo Jackovi ruky změnilo barvu a nebohý strojník ji mohl konečně vytáhnout.

„Kreténe, Kokote,“ oddechl si Jack a protahoval prochlazenou ruku.

„Můj vůdce, tak co tady máme?“ otočil se Kokot na Blázna.

„Můj milý Kokote, spoustu škod v zadní části, přesně jak jsme viděli už předtím. Doufám, že příště už po žebříku nepolezeme, že?“ lehce se pousmál a potáhl z marihuanové cigarety.

„Ne, můj vůdce, ale myslím, že to bylo zábavné,“ pousmál se Kokot a jeho knírek se zase slizce zavlnil.

„Jdeme vymyslet něco s těmi nešťastnými škodami,“ dodal, slezl z plošiny a vydal se směrem k zádi, kde se nacházel lodní šroub a kormidla.

Došli k zádi ponorky a pozvedli hlavy vzhůru k lodním šroubům. Zohýbané lopatky pravého šroubu vypadaly jako ocelová růže.

„Můj vůdce, musíme ho sundat a vyrovnat. Druhý šroub je v pořádku, udělám opravu podle něj,“ řekl Kokot a podíval se ke Kapitánovi, který balil své oblíbené kuřivo.

„Plecháči, jak to myslíš ‚sundat‘? Na to potřebujeme těžký stroje, partu siláků a čas, kterýho jedinýho máme dostatek,“ ozval se Jack a upil z placatky.

„Jacku, myslíš, že tyto plošiny jsou zde jediným antigravitačním strojem? Ještě si neviděl antigravitační rukavice,“ odpověděl Kokot a vytáhl pár rukavic z boxu s náradím, který přinesl s sebou. Blázen si zapálil a pozoroval co bude. Nikdy nebyl příliš manuálně zručným, takže práci rukama povětšinou přenechával jiným.

„Jacku, vlez se mnou na plošinu, pomůžeš mi,“ řekl Kokot Jackovi, přivolal plošinu a nastoupil. Jack se zdráhal, přeci jen zábradlí nebylo a on se lehce motal.

„Asi ti udělám zábradlí,“ s lehkým úsměvem na umělém obličejí řekl Kokot a zvedl ovladač nad hlavu. Z plošiny se vysunulo pole podobné tomu, které zadržovalo vodu a vytvořilo kolem celé plošiny zábradlí asi 80 centimetrů vysoké. Pouze zůstalo průchozí místo, Kokot ustoupil kousek stranou, aby udělal místo a Jack nastoupil. Silová dvířka se zavřela a plošina zamířila s dvojčlennou posádkou směrem ke šroubu. Blázen je zespoda pozoroval, kouřil joint a vypouštěl obláčky dýmu.

Robot s Jackem vzduchem připluli ke šroubu a prohlíželi si jeho upevnění k hřídeli. Kokot nasadil rukavice.

„Číhej, vole.“

„Cože?“ udivil se Jack.

Robot ladným pohybem sundal kryt upevňovacích svorek a lehce, jak kdyby to byl dětský model, je vytáhl.

„Kokote, vždyť to má aspoň dvacet tun, to nesundáš,“ provokoval Jack.

„Sleduj Jacku.“

Robot Kokot přešel přímo pod šroub, zvedl ruce a oběma chytil lodní šroub. Chvíli se nic nedělo, ale pak se ozvalo pískání, jak ocel šroubu třela o hřídel a šroub se lehce pohnul.

„Ty vole, to mě poser,“ divil se Jack.

„Když budeš příliš mluvit, pozvracím tě. Cítím tlak v žaludku a hrozně nerad bych lízal olej z tvých vlasů,“ řekl Kokot a Jack ustoupil nejdál jak mohl.

Kokot jednou rukou na ovladači posunul lehce plošinu o pár centimetrů, zvedl znova ruku a vytáhl šroub z hřídele.

„Pěkná práce, že Jacku?“

„Půjčíš mi je, žejo?“ zasmál se Jack a plošina se dala do pohybu směrem k molu.

„Urgho, vidíš to?“ řekl Karlos a ukázal na monitor. Urgha pootočila hlavu a koukla na monitor. To co uviděla, ji málem vyrazilo dech. Z díry ve vodě zrovna vylétala plošina se stojícím Kokotem, který před sebou držel ohromný zohýbaný lodní šroub. Celé vznášející monstrum, které nepřipomínalo naprosto nic, se pomalu přesunulo nad molo, kde již měl Kokot připravené další antigravitační plošiny, předklonil se přes zábradlí, čímž ze svislé polohy přesunul šroub do polohy vodorovné a opatrně klesal nad plošinami, dokud na ně opatrně šroub neuložil.

Karlos s Urghou nevěřičně zírali a pohybovali hlavami na znamení úžasu.

„Až budu mít volno, půjdu se podívat do toho skladiště. Tam bude zkurvenejch hračiček,“ řekl Karlos a šňupl lajnu.

„Jacku, šroub máme vyndaný, vrátíme se dolů, uděláme kopii druhého šroubu a podíváme se na hřídel,“ sundal rukavice Kokot a otočil plošinu zpět k ponorce. Proletěli kolem Blázna, který stále kouřil joint a pozvedl palec na znamení, že jsou jedničky.

Plošina je vynesla k místu výstupu hřídele z trupu a Kokot prohlížel škody. Bylo jasně zřetelné, že hřídel je prohnutá a s běžnou technikou by šla vyndat jen s největšími obtížemi.

„Jacku, uvolnil si hřídel na druhý straně?“

„Ne, plecháči. Asi je čas to udělat, že?“

„Ano, jdeme tedy zase nahoru.“

„Můj vůdce, musíme na chvíli do útrob té vaší podvodní rakve, abychom uvolnili hřídel a já chci vidět, jak to vypadá na druhé straně. Mám možná nápad. Hodím vám skener a sejměte mi sken druhého šroubu,“ křikl směrem dolů ke kapitánovi Kokot a hodil dolů malý předmět.

Kapitán Blázen vložil joint do úst a zvedl obě ruce. Letící předmět jej minul o pár centimetrů, proletěl kolem očí, lízl břicho a narazil do špičky boty.

„Au, kurva,“ řekl Blázen a sehnul se pro dárek, který ho málem zabil.

Zvědavě jej prohlížel, všiml si několika tlačítek a stiskl jedno, které bylo označeno symbolem pro zapnutí. Z krabičky černé barvy vylétl paprsek. Blázen intuitivně zaměřil lodní šroub a zmáčkl tlačítko se symbolem pro sejmutí skenu. Zablesklo se a z krabičky vyjel malý virtuální displej, na kterém se zobrazil model lodního šroubu.

„Ty vole, to je věcička,“ zasmál se Blázen a zaměřil paprsek na ponorku. Zmáčkl tlačítko a na displeji se zobrazila celá zadní část ponorky. Kapitán se vydal k přední části a z dostatečné vzdálenosti zaměřil paprsek na čelo ponorky a opět stiskl tlačítko, záblesk a na displeji se zobrazil zbytek ponorky. Pěkně ve 3D, dalo se jím otáčet prstem.

„Pěkná hračka,“ řekl Blázen, potáhl z jointu a vrátil se zpět k zádi.

Jack s Kokotem tou dobou došli do strojovny, otevřeli kryt hřídele a přemýšleli, kde je upevněná. Kokot vytáhl z boxu malý předmět s displejem, který přiblížil k hřídeli.

„Zjišťuji přesné složení materiálu, ze kterého je hřídel vyrobená. Pokud se bude lišit od svého lůžka, můžu použít dematerializátor a vytáhnout ji ven. Vypadá to dobře, milý Jacku.“

„Plecháči, jakej demate... cože?“

„Dematerializátor, umí lehce uvolnit atomové vazby, takže vašimi slovy řečeno, materiál ‚zgumovatí‘ a my ho lehce vytáhneme.“

„Já ti moc nerozumím, ale už sem viděl dost, abych věřil, že víš co děláš, Plecháči,“ odpověděl Jack a začal uvolňovat hřídel od převodů z motoru. Když práci dokončil, zvedli se a odešli z ponorky.

„Tak jsme zpátky, kapitáne,“ křičel Jack, v ruce měl placatku a zamával Bláznovi.

„To je dobře, začínal jsem se tu nudit,“ odpověděl Blázen.

Kokot zastavil pod hřídelí, přiložil na její konec malý předmět, zmáčkl jeho jediné tlačítko a na dálkovém ovladači, který se musí čtenáři jevit jako univerzální ovladač naprosto všeho, lehce změnil pár hodnot. Hřídel se maličko prohnula, jak na ní zapůsobila gravitace, Kokot vyndal další pár rukavic a podal je Jackovi.

„Nasad' si je a zkus chytnout hřídel a lehce s ní pohnout směrem ven.“

Jack nasadil rukavice a udělal přesně, jak mu Kokot řekl. Rukavice zachovávaly cit rukou, takže velmi dobře cítil gumovitou vláčnost hřídele.

„Ty vole, Plecháči,“ vypadlo z něj a opatrně zatáhl. Cítil, jak se hřídel pohnula a o pár milimetrů vysunula.

„Teďka ji pomalu vytahuj, já si vezmu také rukavice a až ji budeme mít venku celou, přesuneme se na molo. Jak je vůbec dlouhá?“ zeptal se Kokot.

„Plecháči, asi patnáct metrů,“ odpověděl Jack a pomalu rukama nad hlavou vytahoval hřídel. Ta se prohýbala působením gravitace, dokud ji nezachytil Kokot.

„Táhneme celou plošinou,“ řekl a ta se s nimi dala do pohybu. Hřídel vyjížděla ze svého lůžka a Bláznovi se naskytl pohled na dvě postavy se zvednutýma rukama, v nichž drželi patnáct metrů dlouhou, gravitací prohnutou, hřídel. Plošina zamířila k molu a během chvíle mu zmizela z očí.

„Asi budu muset jít zase po žebříku,“ pomyslel si a dal se do pomalé chůze směrem k žebříkům.

Jack s Kokotem položili „gumovou“ hřídel na molo, vystoupili z plošiny a Kokot se poblil. Jack překročil olejové zvrátky, poodešel a napil se hluboce z placatky.

„Do oběda budeme hotovi, že?“ byla první věta, kterou Kapitán Blázen řekl, když se vyškrábal po žebříku zpět na molo.

„Kapitáne, soráč. Plecháčovi zase selhal žaludek a na vás sme úplně zapoměli,“ šel mu naproti Jack. Kokot se ještě věnoval svým olejovým zvratkům, Jack upíjel z placatky a Blázen, celý zadýchán, balil joint.

„Blázne, tímhle tempem bysme mohli mít do oběda hotovo. Dochází mi chlast,“ řekl Jack a jeho opilý dech ovanul Kapitána Blázna.

„Jacku, z tebe to ty dobytku zase táhne,“ odstrčil ho Kapitán, vytáhl zapalovač a zapálil si.

Kokot měl uklizeno, zvedl se a protáhl záda.

„Můj vůdce, jestli vás zajímá, zda-li budeme s dílem hotovi do oběda, můžu vás ujistit, že oběda se dočkáme. Stejně budu muset zase nakrmit Mozečka, ale nejdřív opravíme lodní šroub. Udělal jste skeny?“

„Jo, udělal, tady máš foťák,“ řekl Blázen a podal mu krabičku s kapesním skenerem. Kokot si prohlédl lodní šroub, sehnul se k boxu s nářadím a vytáhl věc, která vypadala jako propisovačka.

„Ty, Kokote, doufám, že si pochopil, že levej šroub je pravotočivej a pravej levotočivej?“ zeptal se Jack.

„Vím, jsem Kokot, ne debil,“ odpověděl robot.

„Já se ptám jen pro jistotu. Co je to za další hračku?“ zasmál se Jack.

„Ruční replikátor. Na zbytky šroubu připojím dematerializátor a tímhle vyrobím nové části,“ odpověděl mu na otázku Kokot, umístil k otvoru pro hřídel dematerializátor, poodešel a přehrál data ze skeneru do replikátoru.

„Vždyť si říkal, že už žádněj syntetizér nebo jak si říkal tý troubě v kuchyni, nemáš.“ podivil se Jack.

„Syntetizér vyrábí materiálově komplikovaný předměty, replikátor umí jen předměty z jednoduchých materiálů. Nevymýšlej kraviny, jsme v jednoduchém příběhu.“

„Urgho, dívej se zase,“ ozval se Karlos. Urgha pozvedla hlavu a dívala se na monitor, kde zrovna čímsi mířil Kokot na zbytky lodního šroubu, okolo kterého se vytvořila podivná světélkující záře, jenž Karlosovi vzdáleně připomínala oblíbené Čerenkovovo záření. Zcela zřetelně viděli, jak záření vytvořilo tvar lodního šroubu, uvnitř kterého se vyplňoval prázdný prostor kovem. Před jejich zrakem vznikal nový lodní šroub.

„Ty vole, Urgho, to se mi snad zdá. Co dělá Pong?“ řekl Karlos a podíval se směrem k Pongovi.

Ten seděl v křesle, na očích optický meziksicht a tělem mu projížděly vlny rozkoši.

„Zase sjíždí porno, starej prasák,“ zasmál se Karlos a vrátil se ke klávesnicím.

„Karlosi, mě tak napadá,“ pronesla jen tak mimoděk Urgha.

„Co tě napadá, má rudooká kolegyně?“

„Šlo by připojit Pongův terminál virtuální reality k počítači? Možná by bylo jednodušší ovládat systémy přímo mozkiem,“ dořekla svoji myšlenku Urgha.

„Hmm, Urgho. Na to si musím dát dávku,“ řekl Karlos a šňupátkem natáhl kobru jako prase. Zhluboka se nadechl a zavřel oči.

Frank pod stolem s vysílačkou se pohnul. „Kukurva, ppprach,“ zakoktal a kýchnul.

Karlos otevřel oči a nepřítomně hleděl do zdi. Pak promluvil.

„Urgho, půjde to. Musíme vyrobit redukci mezi počítačem a terminálem. To je první věc. Ta druhá bude složitější.“

„Jaka druhá věc?“

„Sebrat terminál Pongovi. Bude se bránit, protože je na svém pornu závislej a nasere nám. Budeme muset přidat terminál na seznam požadovaných dílů a vzít ho, až pojedeme na pevninu.“

„Dobře Karlos, necháme si to na později,“ řekla Urgha a podívala se na monitor z přístaviště. Kokot zrovna dokončil opravy šroubu a na antigravitačních plošinách ležel nový šroub, jako kdyby ho právě přivezli z fabriky.

„Můj vůdce, šroub je opraven. Vidíte tu skvělou práci?“ pochválil se Kokot.

„Vidím. Je hrozná výhoda, když je příběh z kategorie sci-fi. Můžeš dělat s hrdiny příběhu co chceš a řešit dějový zápletky, jak se zrovna hodí a jen si ohlídáš, aby to celé do sebe aspoň trochu logicky zapadalo. No a když neměníš příliš charaktery jednotlivých postav, na úspěch je zaděláno,“ kouříc jointa dumavě děl Blázen.

„Plecháči, hřidel budeš řešit jak?“

„Jacku, bude jednodušší, jenom ji narovnáme,“ řekl Kokot, přešel k hřideli a na jeden z konců připojil dematerializátor. Hřidel opět změkla, Kokot ji chytil oběma rukama a pozpátku šel k opačnému konci. Hřidel v jeho rukou získávala zpět rovný tvar, aby nakonec odpojil dematerializátor a hřidel ztuhla. Vypadalo to divně a dost pravděpodobně by nikdo takovou scénu ve filmu nepoužil, protože by si divák klepal na čelo.

„Jacku, nasad' si rukavice, zaletíme uložit do lůžka hřidel,“ řekl Kokot a šel pro plošinu. Jack nasadil palčáky a čekal, až se robot vrátí.

Vstoupili na plošinu, Kokot nastavil automatickou cestu k zádi lodi a oba současně se přes zábradlíčko sehnuli pro hřidel. Rukavice opět zafungovaly a jako pírkó zvedly těžký a dlouhý předmět. Plošina se odlepila od země a zmizela Bláznovi z očí. Chvíli se nic nedělo, až se znovu objevila s Jackem a Kokotem mířícími k průlezu ponorky. Museli připojit hřidel k motoru.

Trapnou pauzu vyplnil Blázen balením další marihuanové cigarety, než se dvojice vynořila z útrobu ponorky a vrátila pro lodní šroub.

„Kapitáne, jde to dobře. Vklouzla jak péro do análu děvky,“ se smíchem pronesl Jack.

„Fajn, tak si pospěšte, začíná mi kručet v břiše,“ odpověděl Kapitán.

Robot a Kokot na plošině přilétli nad šroub, Kokot se sehnul a uchopil oběma rukama prostředek nového šroubu. Prikázal Jackovi, aby plošinu zvedl pár metrů nad zem a narovnal se.

„Je těžší,“ znalecky řekl Kokot a celá plošina zamířila opět k zadní části ponorky, až zmizela za okrajem mola v hlubině. Nějakou chvíli bylo ticho, pak se objevila dvojice opravářů na plošině a přistáli na molu.

„Můj vůdce, jsme hotovi. Myslím, že můžeme zaplavit náš provizorní suchý dok a vyzkoušet, zda-li se nám oprava povedla,“ zahlásil Kokot a zvedl ruku k námořnickému pozdravu.

„Beru na vědomí, umělý génie,“ zareagoval Blázen.

Kokotovy prsty cosi navolily na ovladači, silové pole se snížilo asi deset centimetrů pod hladinu moře a voda začala přepadávat do prázdného prostoru.

„Můj vůdce, musíme zaplavit dok pomalu, aby se nám plechová potvora nezhoupla a nenarazila do stěny.“

„Jasný,“ stručně odpověděl Blázen, přešel k okraji, kouřil joint a sledoval jak voda pomalu zaplavuje prostor pod ním.

Asi po deseti minutách byl dok zaplaven, Kokot vypnul silové pole, uklidil generátory a přivolal z vody antigravitační plošiny, které se vyskládaly pěkně na jednu hromadu.

„Jdeme nahodit motory,“ zavelel Jack a zamířil k ponorce. Trojice došla na kapitánský můstek, Jack s Bláznem se posadili do křesel a zahájili sekvenci testů hnací jednotky.

Když testy dojely, Jack nahodil pravý motor a vyzkoušel hybnost hřídele.

„Otáčky v pořádku, mazací olej teče, čidla nehlásí tření. Myslím, že si můžu dát panáka,“ řekl Jack a vyndal ze šuplíku pod stolem láhev rumu, sklenici a nalil si dvojitou.

„Kokote, dobrá práce, dáme si něco dobrého k jídlu a odpoledne vyrazíme ke Špicberkám. Prodáme nějaký zboží a zkusíme sehnat něco z toho Frankova seznamu.“

„Karlosi, slyšíš mě?“ zkusil Blázen komunikátor. Chvilí bylo slyšet šumění, než se ozval Karlos.

„Kapitáne, příjem.“

„Karlos, tady jsme hotovi. Neuvěřitelná práce, jinde by to trvalo pár dní. Budou z nás vládci planety.“

„Kapitáne, viděli jsme ty kouzla na monitorech. Frank už je hotov se seznamem, my jsme ještě přidali terminál virtuální reality. Chceme ho zkusit připojit k počítači, ale nechceme obrát Ponga o jeho jedinou zábavu.“

„Fajn Karlosi, sejdeme se v jídelně. Kapitán konec.“

„Jdeme se najíst,“ vydal rozkaz Blázen, uklidil vajgl do popelníku a zvedl se z kapitánského křesla.

V jídelně už byli všichni kromě Mozečka a Kokota, který mu v kuchyni připravoval v syntetizéru pravidelnou dávku syntetického mozku k obědu. Poté co nakrmil zombie, vybral pár položek z nabídky automatu a spustil výrobu.

„Vážená posádko, jistě jste již řádně zpracovali ve svých tupých mozečcích, kde jsme se díky sérii několika velmi nepravděpodobných náhodných jevů ocitli. Tohle je místo zázraků, který nám bude závidět celej svět. Všichni se sem budou chtít dostat a všichni budou chtít našeho Kokota. Slyšíte dobře, říkám našeho, protože jsem se rozhodl, že ani jeho ani Mozečka zabíjet nebudeme, jelikož takový pomocníky a nový kolegy jen tak z prdele neseženeme. Pongu, mluvím speciálně k tobě, od dnešního dne jsi s Mozečkem nejlepší kamarád a budeš ho chránit, jako by jsi chránil mě osobně. Je to jasný?“ dohovořil Blázen a díval se směrem k Pongovi.

„Šéfe, to si děláte prdel?“ zkusil odporovat Pong.

„Pongu, ne. Jestli budeš dělat problémy, zabavím ti tu tvoji konzoli a budeš si honit před zrcadlem,“ důrazně odpověděl Blázen.

„Okej, Šéfe. Už mlčím,“ stáhl se Pong, kterého v zádech zamrazilo z představy, že by byl bez své oblíbené hračky.

„Takže se posadíme, hodíme do sebe nějaký blaf z konzervy, já vám vysvětlím plán, kterej sem vymyslel, dáchneme si a vyrazíme směr Špicberky. Prodat horníkům nějaký fet a zkusit sehnat položky z našeho nákupního seznamu by neměl bejt snad velkej problém,“ posadil se Blázen a začal věnovat pozornost marihuaně.

„Jídlo se právě podává, dnes máme oblíbené ředitelské menu,“ vstoupil do místnosti Kokot se dvěma velkými tácy s talíři, které držel nad hlavou. Pravda, musel dvěma projít bokem, ale jeho rychlý elektronický mozek tuto náročnou operaci zvládl na jedničku.

Kokot obešel stůl a položil tácy na odkládací stůl. Poté před každého položil talíř s porcí jídla a mísy s dalšími pokrmy položil na stůl mezi hodovníky.

„Co to je, Plecháči?“ zeptal se Pong.

„Rostliny,“ odpověděl Kokot.

„Jak rostliny?“ pokračoval Pong.

„Zelenina. Hitler byl vegetarián, jíst maso je špatné,“ řekl Kokot.

Pong se otočil k Urgze, „jsou tam ještě nějaký konzervy?“

„Pongu v klidu, říkám, že nesu ředitelský oběd. Pod pokličkami je dušená veselá skákající ještěrka, měňavka z Xaury vařená v moči mléčných žabiček, pečený zobák ptáka Jebáka a živí mozgoví červi z Plenoských močálů,“ vysvětloval Kokot sedícím lidem u stolu chody, které přinesl.

„Ach moje svatá prdeli,“ odfoukl si Jack, naklonil se k nejbližší míse a nabral řádnou porci.

„Přeci nebudu pít na lačno, maximálně se poserem. Seru na to, mám vyhládlo po ranní šichtě,“ nabral vidličkou porci a dopravil do svých úst. Chvilí usilovně žvýkal, polkl a suše oznámil.

„Kreténi, je to fakt dobrý.“

„Já říkal, že vám bude chutnat, měňavka byla oblíbená mezi zaměstnanci ředitelského patra a červíci také nejsou špatní. Akorát není špatné jim před polknutím ukousnout hlavičku, ony se potvůrky pak můžou svými klepítky zachytit v jícnu.“

„Jak moc je to nebezpečný?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Hodně, čínský nadržený šilenče,“ odpověděl s mrknutím oka Kokot.

„Může mě ten červ zabít?“ pokračoval v otázkách Číňan.

„Může, Pongu.“

„Jóó, tak smrtelně nebezpečný jídlo,“ zasmál se Pong a nabral několik červů na talíř. Byly to malé tlusté válečky s panožkami, ne nepodobné pozemským larvám motýlů s tím rozdílem, že pozemské larvy nebyly vybaveny mocnými klepety, které se rozevíraly a zavíraly s nepříjemným cvaknutím. Pong strčil před klepeta kousek kosti z ještěrky, jedna z larev se po ní ohnala a jedním stiskem klepeta kost přepůlila.

„Ty vole, to sou svině,“ zahlásil Pong, vytáhl jeden ze svých nožů a larvám uřízl hlavu i s klepety. Zvedl dvěma prsty larvu do vzduchu, pečlivě prohlížel a nakonec opatrně vymáčkl obsah do svých úst. Chvilí obsah převaloval na jazyku a pak polkl.

„Z toho se poserete, mana nebeská, že by i čínskej císař sral nebeským blahem. Kam se hrabe hovno posvátnýho lítajícího slona,“ svítily Pongovy oči a vymáčkl do úst dalšího červa.

Zbytek hodovníků se na sebe podíval a jako o závod natáhli ruce k míse s červy.

Všeobecný blaho narušil vstoupivši Mozeček.

„Možky.“

„Co ten tady pobíhá jak utržený z řetězu,“ vyjel Pong.

„Potkal sem ho vedle v místnosti u sporáku a konzerv. Dobrej patron. Koukám, že právě jíte a já mám fakt hroznej hlad,“ hrnul se do místnosti doktor Řezník.

„Co tady máme? Hlavičky brouků vidí oči mé. Pěkný kusadla, čím se to živí?“

„Doktore, mozkový červ z Plenoských močálů. Larvální stadium, které napadá domorodce žijící v oblasti bažin. Do těla se dostane libovolným otvorem, obvykle v noci a vleze až do mozku, kde se zakousne a pojídá mozkovou kůru. Trvá tak dvacet čtyři hodin, než vyjí obsah mozkovny, ovine se vláknem a přemění v něco fakt hodně ošklivého a odporného i dle mých měřítek,“ vysvětlil Kokot mlčícím sedícím.

„Divná tváři, blbě se zeptám, ale tohle nejsou brouci před přeměnou, že?“ pokračoval doktor.

„Nejsou, doktore. Nej kvalitnější a chuťově nejlepší jsou z červi vyndaní před zakuklením z napadených domorodců, jenže to je drahé zboží, tak je místní uměle chovají ve stanicích v druhu podobnému opici. Cenná lahůdka, ochutnejte,“ nabídl Kokot doktorovi talíř s bezhlavým červem.

Kapitán Blázen zapálil jointa, pohladil žaludek, upil ze sklenice vody a připravil se k další řeči.

„Hodinu odpočinek, ve 13:00 sraz na molu u ponorky. Vyrážíme všichni, Mozeček zůstane zamčený ve svém pokoji. Na Špicberkách jsme kolem 21:00, pár hodin na sehnání součástek ze seznamu a ráno jsme doma. Nachystejte uzenáče, na snídani jsme zpátky.“

„Kapitáne, kde to vůbec jsme?“ Zeptal se doktor Řezník.

„Běž do ponorky, dej pořádnou dávku a nezapomeň si napsat na velkou ceduli nad hlavu, že po probuzení nemáš dávat další dávku. Já ti to pak vysvětlím,“ odpověděl mu Blázen a odešel do svého pokoje na hodinku spočinout v posteli.

Ubikacemi se nesl ukrutný řev budíku. Blázen otevřel oči a na hodinách bylo přesně 13:00.

„Pong, ten debil,“ blesklo mu hlavou, posadil se, šáhnul do popelníku pro zbytek nedokouřeného jointa a zapálil ho.

Na molu postávala skupinka a čekala Kapitánův příchod. Přišel s Kokotem chodbou, kterou vstoupili poprvé, chvíli stáli u obelisku a robot cosi vysvětloval Bláznovi. Ten přiložil ruku na destičku, obelisk se rozsvítil a dveře do chodby, skladiště a kryt pozorovatelný se začaly pomalu zavírat. Dvojice se vydala k ponorce.

„Máme zavřeno, základna zapečetěna, Mozeček zamknut ve své ubikaci. Všichni na svý místa, vyrážíme za obchodem,“ zavelel Kapitán Blázen, zapálil poslední brko na čerstvém vzduchu a počkal, než všichni nastoupili na palubu.

„Kokote, nebude to prdel, snad sme ještě nebyli prohlášeni za mrtvý. Číňani by nahoře ještě mohli bejt, uplynulo sotva pár dní. Půjdeš na můstek a budeš k dispozici Karlosovi, tohle je jeho loď.“

„Můj vůdce, jak přikážete,“ zvedl pravačku k pozdravu Kokot a otočil se směrem k průlezu.

„Kokote, vyser se na tohle divadlo, je to trapný a vůbec nevím, jak se mám tvářit. Sereš mě už jen s tím mým vůdcem. To mi nemůžeš říkat šéfe, kapitáne, veliteli nebo třeba zmrde, ale ne můj vůdce, ty vole.“

„Můj vůdce, přeci nechcete, abych vás oslovoval 'řediteli' nebo 'předsedo' jako své poslední zaměstnavatele?“

„To asi ne, ty vole,“ povzdechl Blázen, pomyslel si opět něco o kreténech na palubě. Počkal až se Kokot vsoukal do průlezu, pak šel za ním, zavřel poklop a sestoupil do útrob své milované lodě.

Došel až na můstek, všichni již byli na svých místech, Jack ve strojovně, Frank u sebe v radiokumbále, Pong v kajutě šňupal perník a věnoval se svému terminálu VR. Zbylí členové posádky obsadili křesla v řídicí místnosti.

Karlos nachystal oblíbené kobry, zkontroloval láhve s absinthem, Urgha se protahovala v křesle u zbraní a Kokot se usadil vedle Karlose. Nad nimi ve svém pohodlném křesle trůnil Blázen a motal velkého jointa.

„Karlos, zapni systémy, nastartuj naši krásku a vpřed,“ mávl rukou Kapitán. Ponorka krátce zaúpěla a pomalu se dala do pohybu.

„Kapitáne, senzory nehlásí problémy, můžeme se ponořit a vyplout ven,“ řekl Karlos.

„Dobře, ponořit a kurz Špicberky,“ mávl ještě jednou rukou Blázen.

Ponorka se ponořila a proplula otvorem do volného moře.

„Můj vůdce, ještě můžeme spustit silové pole,“ otočil se Kokot ke Kapitánovi.

„To jde, jo?“

„Hodinky, které jsem vám dal u obelisku. Stačí jim poručit,“ odpověděl Kokot.

„Já myslel, že si říkal, že jsou to univerzální hodinky ukazující aktuální lokální čas kdekoliv ve vesmíru,“ podivil se Kapitán.

„Krycí verze, kdyby je někdo ukradl. Protože jsem je nastavil na vaši vůdcovskou DNA, nedají se nikým zneužít. Řekněte do hodinek, že chcete spustit krycí silové pole.“

Blázen přiblížil hodinky k očím, kroutil hlavou na známku údivu a promluvil.

„Silové pole spustit. Teď.“

Před vjezdem do základny se vytvořilo světélkující vlnění podobné tomu, které viděli při opravě ponorky. Blázen kroutil hlavou, řekl „*to sou mi věci*“ a sledoval monitor s výstupem z čelní kamery. „Kapitáne, vaše první hodinky, co?“ zasmál se Karlos od řízení.

Malý bod symbolizující ponorku se přesouval po mapě mezi podmořskými velikány v hloubce tří kilometrů.

„Můj vůdce, nejsem si jist jestli ponorka dlouho vydrží v této hloubce,“ ozval se Kokot.

„Já vím, ale musíme se dostat co nejdál, než vyjedeme z tohoto pohoří, pak vystoupáme do jednoho kilometru. Následně zamíříme ke kontinentálnímu šelfu, zastavíme a připravíme se k vylodění na pevninu. Je to jasný?“ vydal Blázen rozkaz, zvedl se z křesla a odešel do své kajuty.

„Kapitáne? Kapitáne, jste vzhůru?“ ozval se chrchlavý hlas z palubního komunikátoru.

Blázen se zvedl z lůžka, promnul oči a odpověděl, že je vzhůru. Karlosův hlas řekl, že jsou na hranici šelfu v hloubce tři sta metrů a čekají na další rozkazy. Blázen se zvedl, vzal ze židle přehozenou koženici a vydal se na můstek, kde už čekal zbytek posádky.

Blázen vyhodil ze svého křesla rozvaleného Ponga, usadil se a přitáhl monitor s mapou blíže k očím.

„My jsme tady a hornický město stopadesát kilometrů severozápadně,“ zapíchl prst nejdřív do jednoho a pak do druhého bodu.

„Přiblížíme se na tři kilometry, Kokot, Pong a Urgha půjdou se mnou, Karlos, Jack, Doktor a Frank zůstanou na palubě. Až opustíme palubu, Karlos se ponoří a odpluje na dosah vysílačky do hlubší vody, kde počkáte do našeho návratu.“

„Šéfe, takže standardní operace, ale nestandardně nepůjdu sám, že jo?“

„Přesně Pongu. Myslím, že minulý dny ukázaly, že už žádná operace nebude standardní. Běž s Jackem připravit polovinu zboží, tohle nebude prdel,“ přikázal mu Blázen.

„Franku, dej mi seznam,“ otočil se Kapitán k Frankovi.

„Tatady mamáte, Kakapitáne,“ zakoktal Frank a podal papír. Blázen jej převzal a očima přečetl.

„Ještě štěstí, že nekoktáš při psaní,“ zasmál se Kapitán.

„Vidím nějaký elektronický součástky, terminál virtuální reality, padesát kilometrů anténního kabelu?“

„Aano, Kakapitáne, jeje tetenký jajako vvlákno bobo-bource,“ mektal Frank.

„To stačí, porno je pro Ponga, předpokládám.“

„Jojo.“

Blázen se nadechl, poslal Franka zpět do jeho kumbálu a otočil ke Karlosovi.

„Zaved' nás na místo vysazení, chci mít tohle za sebou. Snad se nic neposere,“ řekl Blázen, narovnal se v křesle a začal připravovat dalšího jointa.

Sto a čtyřicet kilometrů pod hladinou moře uteklo jako voda. Blázen přemýšlel nad celou operací, protože tady na severu už roky nebyl a nevěděl jaká je momentální situace v hornickém městečku. No, městečku. Čekala je pustina, kámen a záliv, kde žilo asi dva tisíce zaměstnanců palivové přečerpávací stanice a nákladního přístavu, kterým přiváželi potraviny a materiál pro důl. Relativně malá obec, která sloužila jako brána do pekel. Celý proces od těžby až po separaci vzácných kovů probíhal pod zemí v kilometrových hloubkách, kde dvacet tisíc horníků včetně svých rodin žili celé měsíce, někteří až roky. Neviděli denního světla a v osmihodinových směnách, dvacet čtyři hodin denně, šest dní v týdnu, pokud neměli službu v neděli za ty, kteří měli zrovna volno, rubali v šachtách za úmorného vedra rudu. Vytěženou horninu nákladními výtahy převáželi do horních pater, kde probíhala v ohromných vyrubaných halách vlastní separace hledaných surovin, žádná čistá práce, nýbrž žár a jedy, aby pak v poslední fázi čištění získali pár gramů nějakých slitin, které se

využívají v kosmickém výzkumu. Čirý peklo a oni se musí dostat do obytné zóny a zjistit, jestli jeho starý kontakt ještě stále dělá obchod. Starý přítel se kterým dávno v armádě šířil psychedelickou lásku a mír.

„Kapitáne, jsme na místě a připraveni k vymoření,“ probral Blázna ze slastného snění Karlosův hlas.

„Acho jo. Máme aspoň čistej vzduch?“ vzdychl Blázen.

„Máme. Kapitáne, vymořit?“

„Vymořit.“

„Pongu, jdi se připravit, půjdeš první na palubu a zkontroluješ taktickou situaci. Já, Kokot a Urgha půjdeme chvíli po tobě a připravíme člun s nákladem. Doufám, že si Kokote vzal jednu z těch bezva plošin.“

„Můj vůdce, nevzal, ale mám dva páry antigravitačních rukavic, takže bych se nebál, že situaci nevyřešíme,“ řekl suše Kokot, sehnul se pro svůj box s náradím a připravil k odchodu.

„Kapitáne, jsme na hladině,“ řekl Karlos.

„Pongu, vylez ven. Kokot a Urgha za mnou,“ típl Blázen brko, vstal z křesla a protáhl se.

„Čeká nás byznys, budou mrtví.“

Když přišel Blázen do skladiště, Kokot s Urghou měli nasazené rukavice a překládali dvě a půl tuny perníku na člun připravený ve výtahu.

„Můj vůdce, přibalil jsem do svého kufříku pár drobností navíc, mohly by se nám hodit.“

„Šéfe, vzduch je čistej, můžete ven,“ ozval se z komunikátoru Pong a na pozadí jeho hlasu byl křik mořských ptáků. Zboží bylo naloženo, mohlo se vyrazit.

Výtah vyjel na palubu, kde už netrpělivě přešlapoval Pong.

„Šéfe, sem nadrženej zabíjet,“ přivítal příchozí.

„To je dobře, ale vydrž až ti řeknu, jasný? Spusťte člun na vodu,“ nezdržoval se Blázen zbytečnými řečmi.

„Jacku, zavři výtah a poklop. Karlos, ty se připrav k ponoření na můj rozkaz,“ pokračoval v komandování Kapitán.

Kokot s Urghou dostali mezitím člun na vodu, nastoupili a Pong šel na před k světlometu.

„Kapitáne, loď uzavřena,“ ozval se Jackův hlas z komunikátoru. Blázen nastoupil do člunu vedle Ponga a Kokot nahodil motor. Když se dostatečně vzdálili z dosahu, Blázen přikázal Karlosovi ponořit ponorku. Za chvíli byli na moři sami.

„Připlujeme ke břehu, ukryjeme člun s nákladem a vyrazíme do města zjistit jaký jsou ceny za přepravu nákladu výtahem. Dvě a půl tuny jen tak neschováme. Vezmeme vzorek, zkusíme najít starého přítele a pak uvidíme, jak se domluvíme, pokud se domluvíme. Teď bude ticho a ty Kokote jeď přesně na místo, který jsem ti ukázal na mapě.“

Člun se dal do pohybu a Kokotovy ruce je zavedly do malé zátočiny s malým kamenným molem. Přirazili k molu, Pong vyskočil na pevnou půdu, uvázal člun a vyběhl na menší průzkum okolí.

„Můj vůdce, navrhuji vytáhnout člun stranou na břeh a zamaskovat silovým polem.“

„Udělej jak myslíš, já bych si ubalil, ale byl by cejtit kouř, tak jdeme ať jsme ve městě. Čekají nás tři kilometry pěší chůze.“

„Šéfe, čistej vzduch, cesta pohodlná, ale příliš často nevyužívaná. Dlouho tady nikdo nebyl,“ vracel se Pong z výletu po okolí. Kokot s Urghou schovali člun pod převis, Kokot zapnul maskování a přidali se k Kapitánovi.

„Jdeme,“ řekl Blázen a udělal první krok.

Jít tři kilometry kamennou krajinou, kde občas trs trávy a mech na kamenech zkrášloval toto depresivní místo, za noci prozářené hvězdami a velkým půlměsícem, po staré dlážděné cestě

směrem k oranžové kupoli civilizace, fakt nebyl žádný med. Nad hlavou slyšeli křik mořského ptactva a vítr pročesával vlasy.

„Urgho, bereš pravidelně methamfetamin? Abys nám někde nedostatkem nezkolabovala,“ potichu se zeptal Blázen Urghy.

„Mám sebou pár géček od Ponga, říká, že je to nejvyšší kvalita a prej stačí dát málo,“ odpověděla.

„Fajn, mám rád situaci pod kontrolou. Musí na vás bejt teďka stoprocentní spoleh,“ uklidnil se Blázen.

Došli k prvním stavbám a zastavili.

„Půjдете za mnou k výtahům a necháte mě jednat. Budu muset za naši přepravu zaplatit Kredity a pak budeme mít zhruba 24h, než šikmovoký objeví v blockchainu moji transakci. Ke Kreditům se sice nedostanou, ale můžou mi velmi omezit přístup a hlavně se dozví, kde proběhla platba, protože silně pochybuju, že nám nabídnou platbu černým platebním terminálem. Platba sice půjde z anonymní adresy účtu vytvořeného pirátským terminálem, ale oni tyhle nespárovaný číselný adresy hlídaj a jak zjistěj transfer sem na sever do prdele světa, přijedou si Číňani ověřit, co se děje. Do tý doby musíme bejt pryč. Jasný?“

„Jasný Kapitáne,“ řekla nechápavě, ale jednohlasně skupina a pokračovali do města.

Ulice byla rovná, vybetonovaná a všechny ostatní ulice se křížily v pravých úhlech. Obyčejné městečko vytvořené virtuálním rýsovacím prknem stavebních inženýrů, s unifikovanými kontejnerovými domky poskládaných jeden vedle druhého. Každý měl dvě okna, vstupní dveře a malou zahradou z druhé strany. Styl ulice pouze oživovaly světla různých intenzit vycházejících z oken řadových domků, někde signalizovalo běžící televize, jinde zase intimní večer rodinky pracovníků.

„Nic tady není, všechno je stejný jak si pomatuju, samý domky zaměstnanců, jeden vedle druhýho, sem tam zaparkovaný auto. Dojdeme do centra, tam je pár obchodů, bar, stanice místní ochranky, která o nás už stejně určitě ví, školka a škola pro děti,“ řekl tiše Blázen.

„Šéfe, když o nás ví, proč nám nejedou naproti?“ zeptal se Pong.

„Protože ví, že nás dostanou, kdykoliv budou chtít. Nezasahují, dokud nejde o peníze. Pak ihned střílí a teprv potom se ptají. Zvláště v případě cizinců bez dokladů a černými Kredit,“ odpověděl Blázen. Nastalo ticho, trojice se na sebe podívala a Blázen pokračoval v chůzi.

Prostředí se změnilo. Což pouze naznačilo, že se dostali z obytné zóny do průmyslové části a objevily se postavy, které proti nim vyšly ze šera osvětlení a minuly je, aby zase zmizely ve stínech. Kapitán se podíval na hodinky.

„Trvalo nám to sem dvě hodiny, až zaplatím, máme zhruba dvacet hodin, abychom udělali byznys a měli ještě časovou rezervu zmizet. Je polární noc bych řekl, jsme za polárním kruhem, takže všichni budou podezřívaví a nejspíš i trošku nervózní. Za prodej chlastu a drog dávaj tresty smrti, objevení konzumenti si dají pracovní odvykací léčbu a buďto se vyklepaj a nebo ne. Perník tady ale berou všichni.“

Došli k malému domku s nápisem „*Osobní výtahy*“, otevřeli dveře a vstoupili do malé místnosti s dalšími dveřmi, malým prodejním okénkem, dvěma řadami lavic a celý prostor osvětlovala blikající zářivka. Podlaha z bílých a černých dlaždic tvořila dojem nekonečné šachové desky. Stěny do třetiny natřené světle modrým emajlem, zbytek byl pravděpodobně původně bílý. Místnost nevypadala příliš využívaně. Blázen se sklonil k okénku, kde spatřil tlustou holou hlavu s pěti bradami.

„Čtyři lístky dolů bych prosil,“ řekl Blázen do mluvítko v okénku.

„Kolik osob?“ zeptala se hlava.

„Čtyři.“

„Ať se postaví do čtverce za vámi,“ přikázala hlava bezpohlavním hlasem.

Kapitán Blázen se otočil ke skupince, kývnutím hlavy jim naznačil, aby splnili příkaz a postavili se do čtverce za ním. Neodporovali, přešli a hlava se potočila pravděpodobně k displeji.

„Jste docela těžcí cizinci, které patro byste rádi?“ podívala se hlava skrz okénko opět Kapitánovi do očí.

„Chceme hotel a pak jdeme navštívit starého přítele. Neseme zprávy z domova,“ odpověděl Blázen. „Je mi jedno, proč jedete dolů do toho pekla. Potvrďte částku na terminálu a potom potvrďte platbu,“ poručila hlava a mrkla tlustými víčky.

Bláznovi připadala hlava jako jednolitá koule sádla, ale musel potlačit svoji chuť říci něco nepěkného, protože nechtěl budit jakoukoliv pozornost. Sklonil se k terminálu a přiložil kartu, kterou měl dosud schovanou na řetízku pod tričkem, terminál přečetl adresu účtu, potvrdil autorizaci a odeslal požadovanou částku.

„Všem cizincům účtujete takhle velký vzdušný?“

„Všem cizincům, kteří nemají pracovní průkaz našeho zaměstnavatele. Zaměstnanci, kteří bydlí a pracují nahoře, dolů nikdy nejezdí. Zdarma to mají jen cizinci, z nichž někteří mají štěstí a po mnoha měsících zase vyjedou na povrch,“ vysvětlila hlava úředním tónem svým bezpohlavním hlasem.

„Hm, zajímavý,“ zamumlal Blázen. „A co návštěvy jako my?“

„To jsou cizinci bez pracovního průkazu. Ti platí. Ale sem návštěvy nejezdí,“ řekla stejným hlasem tlustá hlava.

„Hm,“ zamumlal zase Blázen a čekal na potvrzení platby.

„Vy jste mi ale zvláštní cizinci. Platba z anonymního účtu. Víte co to znamená?“ zeptala se hlava a Blázen měl pocit, že se hrouda sádla pokusila vytvořit škodolibý úsměv.

„Do čtyři a dvacet hodin jsou tu Číňané a budou chtít vědět, kdo vlastně jste. Už nyní v operačním středisku místní ochranky zvoní telefon a hlas s čínským přízvukem jim říká, že z vás nemají spustit oči,“ pokračovala hlava a prasečí očka škodolibě zářila.

„Hm, co s tím uděláme?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, nějaký problém?“ skočil do řeči netrpělivý Pong.

„Všechno v pořádku, klid,“ snažil se ho uklidnit Blázen a otočil se opět k hlavě za průhlednou přepážkou.

„Co uděláme?“

„Zaplatili jste a nahoru stejně pojedete ve stavu, který bude odpovídat výši vypsání odměny, já vydělám vždycky,“ nekompromisně se ozvalo z reproduktoru.

„To zní férově,“ řekl Kapitán.

„Mohl bych vás nepustit a zavolat na operační dispečerovi.“

„To by mohl být problém. Dá se nějak vyřešit?“ zeptal se Blázen.

„Zaplatíte mi ještě jednou, ale na jiný účet.“

„Ty seš vychcaná svině,“ řekl Blázen do mluvítko.

„Jsem a zaplat'. Čas vám běží.“

Na terminálu se objevila nová adresa, pochopitelně neregistrovaná. Kapitán Blázen potvrdil ještě jednou transakci a schoval kartu pod oblečení na svoji hrud'.

„Hodně štěstí mrtví cizinci,“ zasmála se hlava a otočila k druhým dveřím. Ty se otevřely a za nimi byla chodba k výtahu.

„Smrt na vás čeká,“ rozloučila se hlava a obrátila pozornost k práci, která nebyla skrz okénko vidět.

Čtveřice prošla chodbou k dalším dveřím. Ty se otevřely a před nimi se ukázala kabina výtahu aspoň pro padesát lidí.

„Usaďte se do křesel a připoutejte se. Výtahová kabina pojedou do třicátého pátého patra v hloubce šest kilometrů. Cesta bude trvat patnáct minut,“ ozval se z reproduktoru syntetický hlas.

Kabina byla do půli černá, zbytek stěn a strop temně rudý. V řadách umístěné sedačky s pásy a odkládacími boxy pro zavazadla, vše v kombinaci bílé, modré a červené, s jasně rozděleným prostorem. Blázen a jeho skupina splnila požadavky, Kokot uklidil zavazadla do příslušných krabic, poslední pojistka zapadla a nad dveřmi se rozsvítil displej, který začal odpočítávat k nule.

Jakmile se objevily samé nuly, odstíněné zbytky gravitace zatlačily cestující do popruhů a na displeji začal odpočet patnácti minut. Poslední, čeho si Kapitán Blázen všiml bylo, že Kokot přetáhl přes obličej plastový pytel a sklonil hlavu.

Displej odpočítával sekundu po sekundě a jediný zvuk, který byl ve výtahové kabině slyšet a vycházel zpoza stěn, bylo hučení elektromagnetů. Minutu před koncem začala kabina znatelně zpomalovat až zastavila úplně.

„Cink“ ozvalo se z reproduktoru.

„Děkujeme za využití našich přepravních služeb. Na shledanou.“

Dveře se otevřely.

Kapitán Blázen rozepnul popruhy a opatrně se postavil. Podlaha vykonávala houpavý pohyb, takže se musel chytit opěradla. Rozhlédl se po ostatních, Urgha byla zelená a Pongovi cesta očividně neublížila, protože vypadal úplně normálně. S Kokotem to bylo horší. Pytel, který měl na hlavě byl plný černého oleje.

„Kokote, ještě že sis vzal blicí pytel, ty hlavo geniální,“ oddechnul si Blázen, „ty vole, kdyby se pobil na zem, tak to nevysvětlíme a prozradíme se jak kreténi hnedka na začátku.“

Uvnitř pytle bylo slyšet syčení, jak Kokot sál obsah zpět do svých útrob. Pečlivě rukou roloval pytel tak, aby vše vymáčkl a ani kapka nepřišla nazmar. Nakonec si svým veledlouhým jazykem olízl obličej a dlaní srovnal knírek a přehazovačku.

„Můžeme?“ zeptal se Blázen.

„Můžeme, můj vůdce,“ odpověděl Kokot.

Blázen se první vydal do chodby, na konci které čekaly zase dveře. Kamera nad nimi blikla a ty se otevřely. Prošli a objevili se v úplně té samé místnosti, s tím samým malým prodejním okénkem a tlustou kulatou hlavou za sklem. Hlava se na ně podívala, nic neřekla, ani nijak jinak nereagovala a vrátila se ke své práci. Podivná čtveřice vyšla ven do ulice šest kilometrů pod zemí.

První čeho si všimli bylo bílé nepřírozené světlo.

„LEDkový osvětlení. Je levný a vydrží dlouho, nic se tady nezměnilo od té doby, kdy sem tu byl naposledy. Až na tu tlustou mluvící hroudu sádla za přepážkou. Pojdte za mnou, nic neříkejte a doufejte, že si pomatuju dobře cestu,“ tiše řekl Blázen.

Na druhý pohled ulice jevila zdání zcela běžné ulice. Až na ten třetí si cestovatel začal všimnout drobných detailů typu „*vidíme strop tunelu*“, „*ten obchod má jen čelní stěnu, zbytek je vyrubán ve skále*“, „*veřejná toaleta je místnůstka zase nečekaně ve skále, s kamenným sedátkem, kamenným umyvadlem i věšákem na kabát*“. Celé patro, ostatně jako celé město, bylo vyrubáno ve skále, která musí nejspíš být děravá jak ementál.

V ulicích byl úplně normální pohyb, nikde nepořádek, žádný opilec či povalující se skupinky narkomanů. Lidé se pohybovali pěšky nebo na malých elektrických kolech. Směska z celého známého světa. Tady byli všichni jen kvůli Kreditům a nebo se schovávali před tím, před čím utíkali. Hodně často z obojích důvodů. Nikdo neměl důvod na sebe upozorňovat.

„Je to tady furt stejný,“ mumlal si Blázen. „Pokud mě paměť neklame, ještě kousek támhle na křižovatku, pak se dáme doprava na bulvár a je to třetí nebo čtvrtý hotel. Jeden z prvních, protože starý přítel pro sebe urval ještě hodně místa ze skály.“

„Šéfe, my budeme v hotelu?“ zeptal se Pong.

„Ano, tady se všechno řeší v hotelích. Záleží jen na hoteliérovi. Můj starý přítel tady koupil kus skály, když Společnost rozšiřovala důl,“ odpověděl Blázen a pokračoval v chůzi.

Došli na křižovatku, Kapitán se rozhlédl, zahrnul vpravo, pomalu šel a koukal po hotelových cedulích.

„A jsme tady,“ zastavil a ukázal na neonový blikající nápis nad ošuntělým vstupním portálem s jasným červeným kobercem, který pokrýval schody. Skupina zvedla hlavy jako jeden muž a jejich oči spočinuly na nápisu „*U Starého přítele*“.

Blázen vstoupil na schody, po koberci se vydal k dvoukřídlým dveřím, které oběma rukama otevřel a vstoupil.

Vnitřní interiér připomínal salón z dob divokého západu. Masivní dřevěné stoly, židle, obložení stěn včetně sloupů a schodiště zcela jasně křičely na příchozího, že toto je drahé a luxusní místo. Dostat tolik tvrdého dřeva šest kilometrů pod zem a postavit z něj repliku podniku z devatenáctého století nebyla laciná záležitost. Kapitán přešel k pultu s nápisem „*Recepce*“ a dlaní zazvonil na starý zvonek. Ozvalo se cinknutí a nic se nestalo. Pouze vstoupil Pong s Urghou a Kokotem.

Blázen ještě jednou zazvonil a konečně se otevřely malé dveře ve stěně u konce recepce. Vstoupila stará paní s hůlkou a dobelhala se k pultu.

„Čeho si žádáte?“ zeptala se stařeckým hlasem, prohlížela pozorně Blázna a vypadalo to, že se jí zablesklo v očích.

„Navštívit starého přítele,“ řekl Blázen a díval se na babku ve zcela obyčejném oblečení, jaké nosí v tomto věku staré ženy.

„To říká každý, kdo sem přijde,“ zasmála se stařecky babka za pultem.

„Měl bych tady mít rezervovaný pokoj,“ odpověděl Blázen a vyndal z peněženky jakousi vizitku. Podal lístek stařeně, která jej vzala svojí rozklepanou rukou a přiblížila velmi blízko k očím. Chvilí bylo ticho, pak zvedla starou hlavu a pověděla.

„Vypadá to, že máte pravdu, mladý pane. Momentíček, dojdu ověřit, jestli je váš pokoj připraven.“ Otočila se a šourala za pomoci berle zpět k malým dveřím.

Blázen se podíval na svůj doprovod, ten mlčel a díval se zase na Blázna. Po pár minutách tichého čekání se otevřely dveře s nápisem „*Soukromý prostor*“ a objevila se ta samá babka.

„Ty, pojď se mnou,“ ukázala směrem k Bláznovi a ten se vydal k ní.

„Hned jsem zpět. Pongu, klid a napanikař, všechno jde přesně tak jak má jít,“ řekl ještě Pongovi a vešel do dveří.

„Co budeme dělat?“ zeptal se netrpělivě Pong.

„Čekat,“ odpověděla Urgha a prohlížela si prostor. Nikdy nic takového neviděla. Velké dřevěné schody do horního patra k ochozu s celou řadou dveří do jednotlivých pokojů. U barového pultu nebyl nikdo kromě barmana a jakéhosi slintajícího muže s hlavou v dlaních. Urgha se vydala k občerstvovacímu pultu a Pong s Kokotem následovali její kroky.

„Co máte k pití, barmane?“ zeptala se Urgha, „dala bych si něco ostřejšího.“

„Mladá slečno s krásnými očima, můžu vám nabídnout malinovou limonádu s kapsaicinem, extraktem z panamských chilli papriček.“

„To neznám, co to se mnou udělá?“

„Podívej se na toho chlapíka, ten jich dal už pět,“ ukázal barman rukou k muži s hlavou v dlaních a odkapávajícími slinami z úst.

„To vypadá brutálně. Dej mi tu jednu malinovku,“ odhodlaně řekla Urgha.

Barman nalil jednu sklenici a kápl kapátkem pár kapek z lahvičky. Přidal trošku ledu, citron a brčkem zamíchal. Výsledek podal před Urghu a usmál se.

Urgha si prohlédla sklenici, vzala ji pravou rukou a napila se. Oči se jí rozšířily, čelo orosilo a něco chtěla říct, ale slova nechtěla z úst ven.

„Cloumák, že mladá slečno? Kopněte tam i ten zbytek,“ smál se Barman, „vy dva si dáte taky?“

„Já bych si dal,“ řekl Pong, když viděl, že se nemůže nechat zahanbit mimozemskou děvkou, kterou by nejradši hned teď a tady na tom tvrdém stole tvrdě opíchal a hrnul se k pultu.

Barman umíchal další drink a předložil ji před Ponga. Ten se nadechl a vypil sklenici na ex. Položil ji, zbledl a musel se chytit barové stoličky. Posadil se a v hlavě měl pořádnou bramboračku.

Urgha, aby se nenechala zahanbit, vypila zbytek skleničky a sedla si na stoličku vedle Ponga.

„Co vy, krásnej pane?“ zeptal se barman Kokota.

„Děkuji, já nikoliv. Mám špatný žaludek a mám od doktora zákaz ostrých pokrmů,“ odpověděl Kokot.

„Jak myslíte, pane. O hodně ale přicházíte,“ zkusil ještě jednou barman prodat své zboží.

„Ne děkuji, opravdu si nedám. Nejste vy náhodou Žid?“ zeptal se Kokot.

Barmana otázka očividně nerozhodila.

„Nikoliv, pan majitel je Žid.“

Kokot nic neřekl a podíval se po Pongovi a Urghze. Oba dva seděli na barových sedačkách, hlavy v dlaních a mohutně slintali jak hladoví psi.

Dveře, ve kterých zmizel Kapitán, se otevřely a vyšel Blázen.

„Co to tady vyvádíte, dementi?“ zeptal se Kokota.

„Dali si na baru malinovku s chilli,“ odpověděl.

„A to tak slintaj?“ podivil se Blázen.

„Prudká reakce, můj vůdce,“ odpověděl Kokot a všiml si, jak se po něm barman podíval.

„Radši mlč, Kokote,“ řekl Blázen.

„Pongu, Urgho, seberte se, někoho vám představím a pak se ubytujeme,“ pokračoval Blázen a podkopl Pongovi stoličku. Ten spadl a začal se pomalu zvedat.

„Šéfe, to byla mrda.“

Urgha opatrně položila nohy na zem a vyzkoušela rovnováhu.

„Srovnejte se, mlčte a pojdte za mnou,“ zavelel Blázen a šel zpět ke dveřím. Z nich zrovna vycházela zvláštní postava v černé sutaně s úplně bílou tváří, bílejma dlouhejšma vlasama, bílejma pejzama a orlím nosem, výrazným bílým vousem a malými kulatými brýličkami, pod nimiž mrkala šibalská pomněnkově modrá očka.

„Tohle je můj starej přítel. Neexistuje už moc lidí, kteří znají jeho pravé jméno a ani vy se ho nedozvíte. A tahle stará paní je jeho matka, vůbec jsem nevěřil, že ji ještě někdy uvidím. Báječná paní s báječnou smrtící holí,“ zasmál se Blázen.

„Pojďte za mnou, ukážu vám vaše spaní,“ řekla bílá postava v černém, otočila se a vešla zpět do dveří. Skupina se vydala za ní.

Procházeli kamennou chodbou k dalším dveřím, které, když se otevřely, otevřely zcela jiný svět. Opilé lidi, holky na stolech, bar plný hostů a pianista hrající jak o život. Všude zahuleno, že by se dal kouř nožem krájet a všudypřítomný hluk.

„Pěkné, že?“ zeptal se bílý muž a otevřel vedlejší dveře s nápisem „*Soukromý prostor*“.

Vešli, dveře se zavřely a zavládlo ticho. Ocitli se zase v jiném světě. Došli k malé recepci, kde jim mladá dívka předala pásky na ruce s tím, že je mají pořád nosit, jinak se neotevrou dveře do privátních prostor.

„Recepční vám ukáže vaše ubytování, budete mít luxusní apartmá, jeden vchod, čtyři malé pokoje a jedna společenská místnost s kuchyní a samozřejmě koupelnou s opravdu luxusním záchodem,“ řekl bílý starý přítel.

„Za dvě hodiny přijdete sem a recepční vás pošle za mnou,“ dodal.

Blázen, Urgha, Pong a Kokot se vydali po schodech za mladou recepční, která je dovedla až na konec chodby, kde byly dveře a mlčky na ně ukázala, otočila se a šla pryč.

Kokot vzal za kliku a otevřel do prostorné chodby s několika dalšími dveřmi a velkým průchodem do společenské místnosti, kde byl vidět kus luxusního stolu a na pohled velmi pohodlné pohovky. Vstoupili dovnitř.

Urgha se rozvalila na koženou pohovku a dala nohy na stůl.

„Luxus!!!“ zakřičela.

Kokot našel dálkový ovladač k televizi a okamžitě ji zapnul. Informační panel v obraze hlásil dostupnost 7457 televizních kanálů.

„Pohoda,“ řekl a začal přepínat program za programem, jako kdyby měl nastat konec světa.

Pong si narýsoval několik lajn, šoupl je do sebe, podal šňupátko Urghze, aby si dala svoji pravidelnou zdravotní dávku. Nepřemýšlela a natáhla jednu do pravé nosní dírky.

„Jdu se podívat do baru,“ řekl Pong a podíval se na Urghu.

„Nikam nejdu, Číňane,“ odsekla a znova se uvelebila na pohovce.

„Jak chceš, skouknu jaký tady maj děvky,“ odpověděl Pong a vyrazil ke vchodu.

„Pongu, hlavně žádný průser, musíme bejt nenápadný a za dvě hodiny dole u recepcie, jasný?“ ozval se Blázen ze záchoda a zvuk crčení moči naznačoval, že chčije.

„Šéfe, jasný, ale tohle místo nevypadá, že by bylo pro svatý,“ zasmál se Pong.

„Jdu si dát brko v klidu a na chvíli natáhnu záda. Kokote, za dvě hodiny budíček. Prosím,“ řekl Blázen a zmizel ve svém pokoji.

Kokot nic neřekl a stále přepínal jeden televizní kanál za druhým. Urgha dřímala.

Pong vešel do hostince. Rozhlédl se a promnul pravou rukou svoji dlouhou čínskou bradku. Jeho tradiční oblek čínského kung-fu mistra mezi místní směskou podivných lidí zapadne dokonale, pozornost budít rozhodně nebude. Procházel mezi stoly, obešel ruletu a zamířil k baru. Jeho cvičený zrak sjížděl návštěvníky tohoto podzemního pajzlu a odhadoval na koho si má dát pozor. Horníky poznal podle jejich upracovaných a mozoly pokrytých rukou a věděl, že tihle chlapi mají sílu medvěda kříženého se slonem. Nebezpeční soupeři, zvláště pokud jsou pod vlivem alkoholu a perníku.

Došel k baru, protlačil se k pultu a mávl na první volnou slečnu nahoře bez.

„Co bys rád cizince?“ zeptala se a zatřepala kozičkami.

„Něco ostřejšího, kočičko,“ odpověděl Pong.

„Takovýho slad'ouška jsem tady ještě neviděla, tak to abych vytáhla něco velmi speciálního,“ zasmála se, kozičky se pěkně zhouply a natáhla ruku pro jednu z láhví z police na stěně. Nalila do whiskovky a položila sklenici před Ponga.

Pong zvedl sklenici, prohlédl si obsah proti světlu a lehce ochutnal.

„Já moc často nepiju, ale potřebuju spláchnout tu limonádu, kterou mi nalili tam za těmi dveřmi,“ ukázal Pong směrem ke dveřím, kterými přišli, kopl panáka do sebe a oklepal se.

„Dobrá kořalka, ještě jednou, koťátko,“ zasmál se Pong a položil sklenici na pult. Prsatá obsluha nalila do sklenice a posunula ji blíž k Pongovi.

„Koťátko, jsi tady samo a nebo jsou tady ještě nějaké další sestřičky kočičky?“ zeptal se nadržžený Číňan.

„To záleží. Máš čím zaplatit?“ zeptala se barmanka.

„Jsme tu na návštěvě u starýho přítele, teda respektive můj šéf,“ odpověděl na otázku Pong.

„To říkají všichni, ukaž svoji přístupovou kartu k účtu nebo budeš mít problém, kocourku,“ s úsměvem zareagovala kozatá barmanka.

Pong se usmál, vyhrnul si rukáv a ukázal náramek, který dostal.

„Stačí, kočičko?“

„Stačí, kocourku. Já si tě jen pípnu a když půjdeš támhle po schodech do prvního patra, najdeš tam soukromé kóje s pěkným výhledem na ruletu a na mě,“ řekla barmanka, pípla náramek čtečkou, nalila Pongovi panáka na cestu a šla se věnovat dalšímu zákazníkovi. Pong se rozhlédl a vydal se po schodech do míst, kde čekal pěkně nadržanou zábavu.

Uběhl nějaký čas, závěs se rozhrnul a objevila se Bláznova hlava.

„Tady seš Pongu, ta pěkná kozatá barmanka mi říkala, že budeš někde tady. Co děláš?“ rozhlédl se po pěti nahých kurvičkách, které ležely na opravdu velkém stole.

„Sbírám informace a nové známosti,“ zasmál se Pong a začal se oblékat.

„Moje koťátka počkejte tu, já se vrátím,“ rozloučil se s holkami a vyšel za Bláznem.

Protlačili se mezi návštěvníky, zamávali prsaté barmance a zmizeli ve dveřích. U malé recepce již stála Urgha s Kokotem, odpočatí a připravení k další akci.

„Pongu, kde si byl?“ zeptala se Urgha.

„Seznamovat se a udělat si malej přehled o tom, kdo tady je, moje milá nadržená mimozemská kurvičko,“ se spokojeným úsměvem odpověděl Pong.

„A co si zjistil, Číňane?“ rýpavě řekla Urgha a bylo jí jasné, co tak asi mohl nadržovaný kung-fu mistr dělat.

„Že jsou tady samí slušní lidé a nemáme se čeho bát. Tedy skoro.“

„Pongu, jak skoro?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, no skoro. Protože všichni ti slušní lidé se zde před něčím skejvají a tady jde jenom o Kredity. Bude to rozhodně drahá návštěva,“ odpověděl Pong.

„Vážení hosté, pan ředitel vás očekává,“ řekla slečna recepční a ukázala na dveře za zády. Čtveřice obešla pult a vešla. Krátká chodba byla zakončená těžkým závěsem, kterým se těžko protáhli a vešli do kulaté místnosti s velkým stolem, za kterým seděl v koženém křesle starý přítel. Před stolem byly již připraveny čtyři pohodlné křesílka a bílý muž naznačil, aby se usadili.

Když se uvelebili, Blázen vyndal tlustého jointa a zapálil ho. Bílá hlava za stolem promluvila.

„Blázen mi již pověděl, proč jste tady a co chcete. Budu stručný, kdyby přišel kdokoliv jiný, skončil by v kyselině v separátorech rudy. Pongu, vím kdo jsi a vím, že kdybys dostal rozkaz, devadesát devět procent mých návštěvníků je mrtvých, aniž by si uvědomili, že je někdo zabil. Drž se na uzdě, protože to zbývající procento by zabilo tebe. Urgho, po tobě jdou Tasmánci a Číňani. Četl jsem o tobě ve svodkách z odposlechů, ale nevěřil jsem, že tě někdy uvidím. Potěšení na mé straně, že jsme se mohli seznámit, ale tvoje budoucnost je velmi nejistá. Drž se chvíli Kapitána.

Robote, tebe bych chtěl mít, ale jak jsem pochopil, na prodej nejsi. Škoda. Opravdu veliká škoda, ale krást tě nebudu. Už se známe s Bláznem příliš dlouho, než abych naše starý přátelství zkurvil tím, že mu ukradnu něco, co nemůžu nikdy mít.“

Kokot se zvedl, řekl „promiňte“, otočil se a vyblil olej do blicího pytlíku.

„Blázen mě upozornil, že máš slabej žaludek,“ odmlčel se Starý přítel a čekal až Kokot dokončí recyklaci. Přitom si všiml, že kromě Blázna jsou všichni nadechnuti a nachystáni promluvit.
„Nic neříkejte, budu mluvit jenom s Bláznem,“ zarazila je bílá hlava za mohutným stolem a zvědaví tazatelé tiše vydechli.

„Abych se vrátil proč jste tady. Položky ze seznamu jsem schopn do pěti hodin sehnat, ale bude to drahý. Dvě a půl tuny methamfetaminu stačit nebude. Tady jste šest kilometrů pod zemí a všechno je zatížený hloubkovou daní. Navíc, dostat všechno sem dolů a vaši objednávku nahoru nebude jednoduchý, nelze použít oficiální cestu, což nebude taky nejlevnější. Co s tím Blázne?“

„Starý příteli, nic s tím neudělám. Zaplatím. Počítal jsem s tím trošku předem.“ pověděl Blázen.

„Dobře, jak?“

Blázen se zamyslel a bylo vidět, že nad něčím přemýšlí, pak promluvil.

„Starý příteli, víš že se známe dlouho a něco máme za sebou. Předemnou se nyní otevřela nová budoucnost a nové příležitosti a byl bych rád, kdybys aspoň něco mohl sdílet se mnou. Pokud půjde všechno dobře nebo aspoň trošku podle plánu, čeká mě penze, kterou by si přál každej dýler. Z dosahu pozemské moci. Myslím, že pořád ještě mám podíl v tomto hotelu, že?“ řekl Blázen.

Starý přítel se podrbal ve vousech, krátce přemýšlel a pak opět promluvil.

„Máš.“

„Bude to stačit?“

„Bude, můj starý příteli. Vyrovnáme můj starý dluh tvój novou budoucností. Počkejte v pokoji, Pongu promiň, ale musí to tak být a až bude vše připraveno, přijdu pro vás osobně, dovedu k připravený objednávce a k našemu – řekněmež – utajenému výtahu a Blázen mi předá souřadnice, kde je uloženo zboží. Rozumíte? A teď běžte, mám ještě práci.“

Bláznova partička se potichu zvedla a mlčky odešli.

„Šéfe, musíme zůstat na pokoji?“ zeptal se Pong, když se objevili opět u recepcce.

„Starý přítel mluvil jasně, musíme a to bez debaty. Jsme jen obchodníci a ti se zde příliš neukazují,“ odpověděl Blázen a vydal se po schodech na konec chodby k pokoji.

„A Šéfe, ten Frankův seznam vás stál velkej balík, žejo?“

„Pongu, stál a už drž hubu,“ zamručel Blázen a žvýkal konec jointu.

„Podíváme se do ledničky, mám docela hlad,“ řekla Urgha a zamířila k ledničce. Pong a Blázen se uvelebili v pohovce a sledovali jak Kokot přepíná jeden program za druhým.

„Ty seš na tu televizi nějak ujetej, co?“ zasmál se Pong a chystal lajny.

„Zabíječ času. Víš, že nemůžu spát a tenhle obraz je fakt super. Lepší než to moje chrchlátko z osciloskopu,“ odpověděl Kokot.

„Vážení, udělám jídlo, jsou tady nějaké konzervy pro hosty a hotelový bar je také plný,“ ozvala se z kuchyně Urgha.

Zazvonil zvonek a ozvalo klepání na dveře. Urgha vstala a než došla do chodby, vešel Starý přítel s doprovodem v podobě dvou ohromných goril. Skutečných goril v krátkých kalhotách a se zbraněmi v pouzdrech na koženým opasku.

„Zboží je připraveno, připravte se k odchodu,“ řekl, šel k Bláznovi, cosi si pověděli a pak zamířili k televizi. Starý přítel šáhnul za televizi. Stěna se odsunula a odkryla chodbu.

„Šéfe, je to bezpečný?“ zeptal se Pong.

„Vidíš jiný řešení?“ zasmál se Blázen a vlezl do chodby.

Po několika desítkách metrů došli k místnosti s malým nástupištěm, kabinou asi pro patnáct lidí posazenou nad elektromagnetickým kolejištěm.

„Měli byste vědět, že Číňané už přijeli a vyptávají se. Nezbývá vám moc času. Na povrch odjedete mým soukromým nákladním výtahem a až budete nahoře, Blázen bude dobře vědět, kde jste. Teď pojd'me.“

Starý přítel a jeho dvě mlčící gorily se usadili do zadních sedaček a Bláznova skupina šla do předních. Kabina se dala do pohybu a ukazatel maximální rychlosti se zastavil na 100km/h. Asi po pěti minutách začal magnetický vagon zpomalovat až nakonec zastavil u nástupiště, které vypadalo jako to, ze kterého vyrazili.

„Pěkná jízda, že?“ lehce se usmál Starý přítel.

Přešli do vedlejší místnosti, kde již čekaly dvě větší krabice uložené ve výtahu.

„Jestli chcete, můžete se podívat dovnitř,“ řekl bílý Starý přítel.

„Podívám se, vždycky jsme prověřovali zboží, se kterým jsme obchodovali. V tom přeci spočívá kouzlo byznysu, že prodáváš jenom zboží, kterému sám věříš,“ rozesmál se Blázen a otevřel první krabici. Koukl do ní, přešel ke druhé a také zkontroloval obsah.

„Všechno vypadá dobře. Starý příteli, já ti děkuji a myslím, že víš, kde máš připravené zboží. Na našem starém místě. Tady máš ovladač, kterým vypneš maskování. Podíl je srovnanej a až se situace uklidní, snad se vrátím na návštěvu.“

Blázen objal svého starého přítele, poplácali se po zádech a nastoupil do výtahu. Za ním se mlčky přidala skupinka jeho přátel. Dveře se zavřely a výtah se rozjel.

„Můj vůdce, cítím, že tento výtah není blicí,“ poznamenal Kokot.

„To bude asi tím, že není tak rychlej jako ten, kterým jsme sem přijeli. Podívej se na hodiny,“ odpověděl Blázen a ukázal rukou nad dveře.

Než se dostanou na povrch, čeká je hodinová cesta výtahem. Pochopili, proč jsou u stěny sklápěcí sedačky, dva popelníky a malý bar. Kapitán začal motat brko.

„Tohle bude dlouhá cesta.“

„Šéfe, víte co nechápu. Proč se nás nezeptal, jak ty bedny odsud dostaneme?“ zeptal se Pong, aby řeč nestála.

„To je jednoduchý, Pongu. Protože to už nebylo součástí dohody a dobře věděl, že kdybych neměl tuto otázku vyřešenou, zeptal bych se. Obchod se dělá jednoduše a poctivě. Žádný komplikace navíc.“

„Kde se vůbec objevíme?“ dotázala se Urgha.

„Pokud se nepletu, asi čtyři kilometry od našeho člunu.“

„Takže nás zase čeká procházka,“ zamručel Pong a rýsoval lajny.

Hodina uběhla jako voda a výtah začal zpomalovat. Urgha s Kokotem nasadili pracovní antigravitační rukavice a „*potěžkali*“ bedny. Výtahová kabina zastavila. Dveře se otevřely.

„Pongu, zkontroluj místnost,“ řekl Blázen a postavil se ke dveřím. Pong vstoupil opatrně do místnosti a rozhlédl se.

„Až na krev na podlaze, vzduch čistej, šéfe,“ ozval se Pong.

„Jaká kurva krev? Jdeme opatrně ven.“

Místnost byla prázdná, jen od dveří výtahu se táhla krvavá skvrna, jak někdo táhl pryč tělo. Blázen se sehnul a dotknul se skvrny.

„Je čerstvá. Myslím, že Číňani to tady našli. Pongu jdi ven a prověř okolí.“

„Šéfe, velmi rád. Chci zabít nějakou svini už pěkně dlouho,“ zasmál se Pong a zmizel jako pravý mistr kung-fu.

Pong zavřel oči a naslouchal okolí. Jeho instinkty zabijáka mu říkaly, že není sám. Chřípí zachytávalo jemný pach potu naplněného strachem a cítil tlukot srdcí svých nepřátel, schovaných

kdesi ve tmě. Rychle a tiše se pohyboval ve stínech, které ve slabém nočním světle hvězd vrhaly okolní kameny. Byl tichý jako noční můra a světelné paprsky se odrážely od jeho meče.

Ucítil velký závan strachu a jeho mozek lovce věděl, že našel svoji kořist. Muž v kukle a černém obleku byl skrčený za kamenem, odkud sledoval malou boudu přilepenou ke skále. Ještě netušil, že smrt už stojí za jeho zády a čeká. Přibližující se smrt vycítí člověk stejně jako zvíře. Je to neodvratný okamžik v každém životě a tato chvíle právě nastala. Skrčený muž otočil hlavu a v tu samou chvíli jeho krkem projel Pongův meč.

Pong se sklonil a tiše řekl.

„Můžeš umírat potichu a dlouho nebo potichu a velmi krátce. Ukaž mi na prstech kolik vás je.“

V nočním světle se leskly Pongovy bílé, perníkem poškozené zuby a bylo vidět, že si okamžiky užívá. Muž chvíli přemýšlel, zvedl ruku a ukázal tři prsty. Pong se k němu sklonil.

„Lžeš mi, kolik vás je?“

Po krátké tiché pauze muž, kterému se pomalu zaplavovaly plíce krví, zvedl ještě dva prsty.

„To už je lepší,“ řekl Pong, otočil mečem a zkrátil utrpení najatému zabijákovi. Nadechl se a rozhlédl. Opět zklidnil svoji mysl a naslouchal šepotání větru a zvukům okolí. Po chvíli otevřel oči a zmizel mezi stromy.

Dalšího muže našel v křoví a taky nedostal žádnou šanci. Pongův rychlý pohyb oddělil hlavu mezi druhým a třetím obratlem, ta odpadla a Pong uviděl vyděšené oči, které ještě naposledy stihly mrknout.

„To mě baví,“ pomyslel si a šel dál. Věděl, že zbytek vrahů nebude daleko. Pomalu a potichu obcházel obloukem ve vzdálenosti několika desítek metrů boudu a třetího muže si všiml, jak se plazí travou.

„Čas na jedovou foukačku,“ pomyslel si Pong a vytáhl ze záhybů svého obleku pouzdro s foukačkou a několika otrávenými šípy. Nabil foukačku, zamířil a prudce vydechl. Vše opět schoval a sledoval plazícího muže. Jeho pohyby byly stále pomalejší, až se zastavily úplně, tělo s sebou škusblo a bylo ticho. Několik sekund po zásahu. Pong cítil uspokojení. Ještě zbývají dva a ti se ukáží sami.

Byli nakonec tři. Viděli, že se něco stalo, vylezli ze stínů skal a zamířili k trávě, kde leželo tělo jejich parťáka. Pong cítil, že je čas na poctivý, férový zápas tváří v tvář. Dívat se do očí umírajícího soupeře po řádné bitce bylo největším Pongovým potěšením. Vyšel ze stínu a šel svým protivníkům naproti.

Zastavili pár metrů od sebe. Pong si je prohlédl, ti samí nájemní zabijáci, celí v černém a v kuklách, ozbrojení meči a pravděpodobně i několika dalšími ukrytými zbraněmi.

„Myslím, že víc nás už nedorazí, smrt si pro vás přišla,“ zasmál se Pong a udělal nějaký kung-fu trik, jenž byl zakončen pěkným efektem s mečem. Tři černí muži se zasmáli a rozeběhli vstříc Pongovi. První chlap to schytl a ani neměl čas k překvapivému výrazu. Pong udělal úkrok a jedním máchnutím meče ho rozpůlil od levého ramene až k rozkroku, čistým řezem podél páteře. Dva zbývající běžící muži šokem z nečekaného překvapení zastavili. Pong se zasmál a vyskočil proti nim. Uletěl několik metrů, odrážeje se špičkami nohou od kamenů a trsů trávy a dopadl na nohy za zády obou nájemných lovců. Tomu rychlejšímu odsekl mečem temeno hlavy a velmi se bavil překvapeným výrazem v očích umírajícího muže, kterak se vlastními rukami hrabe ve svém vlastním mozku.

Pongovo štěstí a blaho vrcholilo, methamfetamin smíchaný s adrenalinem šlapal na plný obrátky. Poslední muž se otočil a začal utíkat. Dveře boudy se otevřely a tmu pročísl světelný kužel. Běžící muž překvapením zastavil a podíval se na Kokota, který vyšel ven.

„Pongu, vůdce se ptá, jestli už je bezpečno?!“ zakřičel do tmy. Postava, která na malý okamžik zastavila, se zhroutila. Malý okamžik mezi životem a smrtí.

„Už je, vzduch sem vyčistil a můžete ven,“ odpověděl Pong a šel se podívat na svoji poslední kořist.

Hvězdice se zabijákovi zasekla do spodní části páteře. Byl při vědomí, ale nemohl hýbat nohama. Pong se nad něj postavil, rozhrnul svůj čínskej oblek, vytáhl péro a vychcal se na zraněného chlápka. Chcal dlouho a nepřetržitě. Když dokončil vyprazdňování močového měchýře, oklepal čůráka a zase schoval.

„Kdybych tady byl sám, ještě bych si vyhonil,“ zasmál se úchylným smíchem.

Přišel k němu Blázen a podíval se na pochcanýho ležícího chlapa se znehybněnými nohama.

„Cos vyváděl, prosimtě?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, malá bezvýznamná šarvátka s pár amatérama.“

„Kdo to je vůbec?“

Pong špičkou svého meče sundal masku z hlavy muže a oba zírali na jakéhosi asiata, přesně řečeno na Číňana, jemuž se v očích zračila směs strachu, nejistoty, ponížení a tradičně blížícího okamžiku smrti.“

„Kdo jsi?“ zkusil to na něj Blázen. Muž mlčel.

„Pongu. Dělej si s ním co chceš, ten nám nic už neřekne. Neměls ho pochcat, myslím, že je uražený,“ rozhodl Blázen a šel s Kokotem zpět do boudy.

„Tak jsme zůstali sami,“ otočil se Pong zpět k ležícímu muži.

„Trošku se pobavíme,“ vytáhl dva dlouhé nože.

„Co takhle menší pitvička? Že bych ti ukázal pár orgánů,“ usmál se Pong, sundal šaty a zůstal jen v tričku. Sehnul se k chlapovi, rozřízl mu oblek a nakreslil po jeho hrudi a bříše pár čar.

„Důležitý je nepoškodit tepny, abys mi rychle nevykrvácel,“ uklidňoval ho Pong a řízl do první čáry. Chlap zařval, Pong ho udeřil pěstí do spodní čelisti až si ukousl jazyk. Oběť přestala řvát, chrčela a plivala krev. Pong se dál věnoval své operaci. Nejdříve ukázal žaludek, pak muži vysvětlil funkci střev, nezapomněl ukázat střevo slepé, slezinu, játra a nakonec strčil ruku pod hrudní koš a vytáhl tlukoucí srdce a ukázal je umírajícímu zabijákovi. V jeho očích zůstala obtisknutá čirá hrůza.

„Paráda,“ zafuněl Pong, utřel náčiní od krve a moči, oblékl se a šel za ostatními.

„Šéfe, hotovo. Můžeme se vydat na cestu,“ řekl Bláznovi a vypadal velmi spokojeně. Mrd a pak smrt. Splněná fantazie úchylného mistra kung-fu.

Skupina vyšla ven. Pong s Kapitánem v čele, za nimi Urgha v Kokotem, každý nesoucí jednu bednu. Byla před nimi delší cesta. Vešli do polární noci.

„Ještě, že je léto,“ řekl Pong.

„Jo, máme kliku, Pongu,“ odpověděl Blázen.

Bez jakéhokoliv kontaktu s jakýmikoliv dalšími zabijáky se přibližovali ke svému cíli. Blázen vyndal komunikátor a zkusil zavolat Karlose.

„Tady Blázen, je někdo na příjmu?“

Chvilí bylo slyšet šumění, pak něco cvaklo a ozval se Karlos.

„Rakev příjem. Máme se přesunout na místo pohřbu?“

„Ano. Blázen konec.“

„Ještě pár minut a jsme u člunu,“ řekl a odbočil směrem k moři. Přístav našli rychle, Kokot vypnul maskování, vyndal člun, zkontroloval zboží a znova zapnul maskovací pole. Naložili bedny do člunu, odtáhli na moře, nastoupili a vydali se na cestu k místu setkání s Karlosem.

„Kapitáne, to nebyl špatný výlet,“ zasmála se Urgha.

„Že jo, ale už se těším do našeho nového domova.“

„Můj vůdce, blížíme se k místu vyzvednutí,“ skočil jim do řeči Kokot a zpomalil člun.

Blázen se postavil a pátral po ponorce.

„Kde ten debil je?“ přemýšlel nahlas Kapitán.

„Šéfe, vidím nějaký světlo,“ ukázal směrem k hornickému městu Pong. Blázen se sehnul pro dalekohled a sledoval vzdálený obraz.

„Myslím, že už nás hledají,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, stoupáme k hladině,“ ozval se z komunikátoru Karlosův hlas. Osazenstvo člunu se začalo rozhlížet, až Urgha uviděla pod hladinou malý světelný bod, který se přibližoval.

„Tady je,“ řekla a ukázala k hladině.

Několik desítek metrů od jejich člunu se začala vlnit voda, ze které se vynořila velitelská věž.

„Už bylo na čase,“ pomyslel si Kapitán Blázen a s potěšením sledoval, jak z boků ponorky stékají čůrky mořské vody, ve kterých odrazilo světlo hvězd.

Ozval se zvuk otevíraného průchodu, na věži se objevila postava Jacka a zamávala. Člun zamířil k ponorce. Po přiražení přeskočil Blázen na palubu, šel za Jackem, vzal od něj palubní triedr a sledoval pohybující se světla na obzoru.

„Urgho, přelož s Kokotem rychle náklad a ať už sme pod hladinou. Hledá nás víc než jedna loď. Pongu, dohlídni na překládku, já jdu na můstek,“ řekl Blázen.

Karlos seděl ve svém křesle a věnoval pozornost mapám. Kapitán se usadil a začal balit joint.

„Franku, co máš na radarech?“ zeptal se mimochodem.

„Kakapitáne, tři lolodě aa ppřibližují sese,“ vykoktal Frank.

„Fajn, běž do skladiště zkontrolovat bedny, jestli je v nich všechno, co jsi požadoval,“ odpověděl Blázen, „Pongu, jak jde překládka?“

„Šéfe, je hotovo, nákladní výtah právě sjíždí do skladu.“

„Pěkná práce, pojd'te dovnitř, ať odsud můžeme rychle zmizet.“

Urgha, Kokot a Pong zmizeli v útrokách ponorky, uzavřeli poklop a šli za Kapitánem na můstek.

„Karlos, ponořit a plnou parou domů,“ rozkázal Blázen a Karlos s ponorkou zamířil pod hladinu moře.

„Kapitáne, za chvíli opustíme kontinentální šelf a zamíříme do hlubokých vod,“ řekl Karlos.

„Dobře, jdu si na chvíli srovnat záda a popřemýšlet nad dnešním dnem,“ pověděl Blázen a s rozkouřeným jointem odešel do kajuty.

Čas uplynul jako voda a Kapitána probudil Kokotův hlas.

„Můj vůdce, jsme doma a je nutné zvednout silové pole okolo základny. Přijďte na můstek.“

Kapitán vstal z postele, vychcal se, oblékl a šel do řídicí místnosti ponorky.

Na jednom z monitorů byl vidět vjezd do jeskyně. Blázen se podíval na své univerzální hodinky a rozkázal jim „zvednout pole“.

Světélkování okolo vstupu zmizelo, Karlos opatrně vplul dovnitř a zamířil k molu.

„Kapitáne, jsme doma.“

„To je dobře, začínám mít hlad,“ odpověděl Blázen a odešel otevřít průlez.

Na molu se sešlo celé osazenstvo, Urgha s Kokotem přeložila náklad na antigravitační plošinu a Blázen šel otevřít základnu.

„Mimochodem, kde máme doktora?“ zeptal se.

„Já nevím, neviděl jsem ho celou dobu,“ řekl Jack, „mám se jít podívat do ošetrovny?“

„Běž,“ řekl Blázen a přiložil ruku na obelisk. Dveře do chodby a skladiště se začaly otevírat.

„Konečně doma,“ pomyslel si.

„Haló, tady jsem!“ najednou se ozval doktorův hlas. Kapitán Blázen se rozhlédl a uviděl, jak z mohutných odsouvajících dveří do skladiště vychází doktor Řezník v objetí s Mozečkem.

„Kde jste byli? Jsem se probudil a nikdo nikde, kromě tohoto roztomilého prostáčka.“

„Doktore, vždyť jsem říkal, abys šel do ponorky,“ odpověděl šokovaný Blázen.

„To sem asi nějak přeslechl, ale naštěstí jsem se tu nenudil a skamarádil jsem se tady s tím pánem. Je to nemluvný patron, ale legraci udělat umí. Pěkně jsme si zasportovali, pořád se chtěl honit a hrát na schovávanou. Trpí hyperaktivitou a hodně těžko se unaví. Tak jsme mu podal LSD, aby se zklidnil a my měli čas si popovídat.“

Blázen se na něj díval a nechápal. Doktor pokračoval.

„Já mu rozumím. On jenom nemá mozek a je nešťastný, že mu nikdo nerozumí.“

„Doktore a ty máš mozek v pořádku?“ zeptal se jízlivě Blázen.

„Kapitáne, u mě je všechno v nejlepším pořádku, mozek mi funguje na plný obrátky,“ zasmál se doktor Řezník.

„To rád slyším. Myslím, že se bude chtít Kokot přivítat se svým věrným druhem,“ odpověděl Blázen, vstoupil do útrob základny a šel rovnou do kuchyně.

Frank prohlížel obsah beden a chrochtal blahem. Kapitán přivezl všechno, co potřeboval k opravě vysílačky. Přeložil obsah na antigravitační plošinu a odtlačil ji do kontrolní místnosti, kde měl již vše připravené ke zprovoznění zařízení.

Daleko od podmořské základny na jednom břehu u starého malého mola se objevilo několik postav a vozík. Jedna z postav sundala kapuci, která schovávala bílou tvář. Starý přítel přišel pro zboží. Chvilí se procházel po břehu, vzpomínal na starý časy a nakonec zamířil do vzdálené části zátoky, až došel ke skále. Sáhnu do kapsy, vyndal z kapsy krabičku, kterou mu dal Blázen a zmáčkl tlačítko. Silové pole zmizelo a objevila se malá jeskyně, která ukrývala balíky zabalené do balicí folie. Přišel ještě blíže a všiml si malé krabičky s nápisem „*Pro starého přítele*“.

Otevřel ji, našel v ní dopis a jakýsi vytvarovaný váleček, který připomínal rukojeť velkého nože.

„Co to kurva je?“ pomyslel si a začal číst přiložený dopis.

„*Můj starý příteli, nevím jak ti poděkovat za službu, kterou jsi pro mě udělal. Doufám, že jsme nezpůsobili zbytečný problémy a jako výraz vděku jsem tu nechal kromě perníku i dvě pozornosti. Maskovací zařízení jsi už odhalil a zbývá druhý dáreček. Pokud přemýšlíš, proč jsem ti zde nechal rukojeť nože, vem ho pořádně do ruky a najdi drobný spínač. Snad se ještě uvidíme. Blázen.*“

Bílý muž vzal ještě jednou rukojeť do rukou a skutečně v jednom místě bylo malé tlačítko, přesně v místech, kde měl palec. Stiskl jej a z rukojeti vylétl světelný paprsek.

„Ty vole, co to je?“ pomyslel si starý přítel a několikrát před sebou máchl paprskem. Nic se nestalo, dokud netrefil skálu. Světelný paprsek zasyčel a odsekl kus kamene.

5. Titan

Uběhlo pár dnů a při jedné snídani se Kapitán Blázen zeptal Franka.

„Franku, jak to vypadá s vysílačkou?“

„Kakapitáne, včera jsem dodokončil opravu. Nenejvětší ssraní by bylo ss anténím kakabelem. Toto sesem sese mamálem poposral. Jeje ččas vyvyzkoušet vyvysílat,“ koktavým hlasem odpověděl.

„Dobře, Franku. Zvedni prdel a jdeme. Kokote, pojď taky,“ řekl Blázen a zvedl se od stolu.

Došli do velínu, Kokot se usadil v křesle obsluhy vysílačky, Frank vedle něj a Blázen postával za nimi.

„Můj vůdce, uvidíme jestli se nám s Frankem podařilo vysílací systém zprovoznit. Nejvíc času zabralo protáhnout drát anténními kanálky ve skále nad námi. Budeme ale mít skvělý poslech pozemských rozhlasů a možná i spojení s blízkým vesmírem. Dovolil bych si navrhnout místo pokusu o kontakt pozemské stanice, zkusit spojení s retranslační stanicí, která se nachází na optické trase směrem k Polárce. Anténa byla během výstavby zaměřena právě jejím směrem. Je to ale pár stovek let, kdy tam ta stanice byla a jaký je její současný stav skutečně nevím.“

„Proč bychom neměli kontaktovat pozemskou stanici? Rád bych mluvil se Starým přítelem, jestli našel zásilku,“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, z jednoho prostého důvodu. Mohli by nás snadno lokalizovat pomocí triangulace.“

„A myslíš, že když kontaktujeme nějaký satelit někde v hlubokém vesmíru, že nás nebudou moci vysledovat?“ opáčil Blázen.

„Můžou, ale bude jim trvat dlouho než identifikují zdroj vysílání. Stejně si nás ale nevšimnou, protože nejdříve odešlu pouze základní příkazy a počkáme, jestli se retranslační stanice ozve. Pokud ano, vyšlu sekvenci příkazů pro stanici na Titanu a uvidíme zda-li dostaneme odpověď. V televizi nic neříkali o tom, že by Saturn zmizel z vaší oblohy, tak předpokládám, že ještě vytěžen nebyl.“

„To nemůžeš zapnout ten teleport a zkusit se spojit s protistranou?“ zeptala se Blázen.

„Můžu, ale nevrátí mi informace o životní podpoře na stanici, protože pokud existuje, jede v úsporném režimu a pokud je tam čistou náhodou posádka, mohli by nás uvidět v záznamech navázaných spojení,“ odpověděl Kokot.

„Dobře, ty jsi tady specialista přes vesmír, tak dělej jak myslíš,“ odsekl Blázen, nechal ho dělat, co bylo potřeba a začal balit joint.

Kokot s Frankem provedli několik servisních testů, aby prověřili technický stav, jestli někde senzory nediagnostikují chybu a když bylo vše připravené, Kokot připravil první sekvenci k odeslání a zapnul energii do antén. V místnosti lehce problikla světla a na jednom z monitorů se ukázal vyzářovací diagram.

„Můj vůdce, připraven k odeslání,“ řekl Kokot a čekal na povolení.

„Vysílej.“

„Odesláno, teď musíme dvě až tři minuty počkat, zda-li přijde odpověď.“

Uplynuly tři minuty a stále žádná odpověď. Blázen pokuřoval, Frank se věnoval diagnostice a studiu technologie. Kokot si mumlal nějaký projev Adolfa Hitlera a neprojevoval žádné známky nervozity.

Po další minutě se Blázen odvážil zeptat.

„Kokote, nějaká změna?“

„Zatím žádná, i když...“ sklonil se Kokot nad terminálem.

„Co i když?“

„Myslím, že něco přišlo, přepnu výstup na monitor,“ řekl Kokot a před nimi na velkém displeji se zobrazila sekvence kódů.

„Co to znamená?“

„Můj vůdce, máme odpověď. Řekl bych, že důvod, proč jsme na odpověď čekali tak dlouho, je v našem protokolu. Tady vidíte, že za ty roky verze komunikačního protokolu značně povýšila. Ještě štěstí, že jsou místní systémy izolovány, protože kdyby nám sem naskákali automatické aktualizace, tak bychom se posrali,“ lehce se pousmál Kokot.

„Jaký aktualizace?“ zeptal se Blázen.

„To je na dlouhý vysvětlování, ale v odpovědi je požadavek o povolení aktualizací. Kdybych je odmáčkl, bůhví co by se nám sem nahrnulo za bordel. Nemůžeme riskovat, že některý nový aktualizace zkolabují na našem značně prehistorickém železe. Navíc by nás mohli najít. Zkusím do jaké míry je ještě podporován náš starý protokol. Nepotřeboval autorizaci, tak bychom se mohli zkusit se Saturnem spojit relativně anonymně,“ řekl Kokot a věnoval se klávesnici.

„Můj vůdce, odesláno. Na odpověď můžeme čekat až hodinu.“

„Okej, až přijde odpověď zavolej mi, půjdu si na chvíli lehnout,“ otočil se Blázen a zamířil k ubikacím.

Asi za padesát minut probudil Blázna Kokotův hlas.

„Přišla odpověď, asi byste sem měl jít, Můj vůdce.“

„Zvedám se a jdu,“ odpověděl Blázen, zvedl se z postele a zamířil zpět do velitelského stanoviště.

Tam už se o něčem přátelsky dohadoval Frank s Kokotem.

„Kakapitáne, už jste tatady,“ zahlásil Frank.

„Co máte?“ zeptal Blázen.

„Můj vůdce, odpověď ze stanice.“

„Co v ní píšou?“

„Nic nepíšou. Odpověděl automat. Ale samé dobré zprávy, navíc fingerprint podpisu naznačuje, že minimálně dva tisíce let nikdo na druhé straně nebyl.“

„A ty dobrý zprávy?“ zvědavě se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, podpora života funkční, stačí ji aktivovat, energetický zdroj stále běží.“

„Víc nic, Kokote?“

„Ne, navíc sem se neptal. Čím kratší zpráva, tím líp. Navrhoval bych aktivovat podporu života a pak vyzkoušíme transportér směrem Titan.“

„Kokote, dobře. Ať nás čeká jakékoliv průser, tento malý krok musíme udělat, protože znamená velký krok pro náš byznys,“ pronesl Blázen a zapálil připraveného jointa.

„Hotovo, za tři čtvrtě hodiny se sejdem v transportní místnosti. Dovolil bych navrhnout, aby s námi šla Urgha s Pongem. Karlos bude ovládat terminál,“ řekl Kokot a zvedl se z křesla.

Kapitán Blázen dorazil asi s pětiminutovým zpožděním. V transportní místnosti již byla Urgha, Pong a Karlos, kterému dával Kokot nalejváru z oblasti dematerializace hmoty a jejího následného složení o několik miliónů kilometrů dále.

„Půjdu první, protože pokud nenaběhne podpora života, nebude mi vadit absence dýchatelné atmosféry. Navíc nevíme, jestli není stanice poškozená. Až se přepravím, zprovozním telekomunikační systém a pošlu zprávu o stavu prostředí. Pokud se něco podělá, snad se mi podaří vrátit zpět, beze mne jste v prdeli,“ vysvětlil svůj plán Kokot a pokračoval v řeči s Karlosem, na kterém bylo vidět, že dostal lekci fyziky, která ještě nebyla úplně pozemskými vědci prozkoumána.

„Karlosi, snad si pochopil aspoň část z toho, co sem ti vysvětlil, protože jestli něco poděláš, poděláš to pořádně. Pamatuj si, celý proces je automatický, nejdřív zmáčkneš červené tlačítko, potom modré a nakonec zelené. Je to celé jasné?“

„Myslím, že jo. Akorát, až se vrátíte, hm, budeš mi muset vysvětlit pár drobností z té Demeterovy rovnice. Ne zcela přesně chápu všechny její proměnné, jak předmět zmizí je mi celkem jasný, ale jak se znova objeví ve stejné podobě na jiném místě, to už mi tak jasný není,“ nahlas přemýšlel Karlos.

„Až se vrátíme, zvědavý tvore. Nyní je před námi cesta do vesmíru. Můj vůdce, jak já se těším, až zase uvidím skutečný svět a ne tuhle díru uprostřed prdele. Nastavuji automatiku a čekejte, až se ozvu. Karlosi nezapomeň, pro nastavení automatiky - červená, modrá, zelená,“ provedl Kokot pár úkonů na panelu a vešel do komory. Dveře se zavřely a uvnitř komory zablesklo jasné bílé světlo.

„A je v prdeli,“ řekl Pong a nahlédl do dveří, ze kterých se po otevření vyvalila pára. Komora byla prázdná.

„Co teď?“ zeptala Urgha a podívala se po ostatních.

„Nic, počkáme,“ řekl Blázen a zapálil joint, který v mezičase ubalil.

Uplynulo asi pět minut, než se rozsvítil monitor. Karlos se podíval a udiveně vykřikl.

„Ty vole, von žije. Kokot něco píše!“

„Tak to přečti, neasi,“ vypadlo z Ponga.

„Atmosféra 5%, energie 100%, počítače nabíhají. Jet tu trošku zima a musím se podívat, kde nechali otevřené okno, kterým uniká atmosféra. Ozvu se za třicet minut.“

„Můžeš mu odpovědět?“ zeptal se Blázen Karlose.

„Myslím, že jo. Co mu mám napsat?“

„Ty zmrde, díky za informace a škoda, že nemůžeš poslat fotky.“

„Zpráva odeslána, příjem potvrzen, spojení drží a energie v normálu,“ řekl Karlos, který v mezičase vyndal své narkonáčinní a začal připravovat hroudu kokainu k užití.

Třicet pět minut uteklo jako voda a žádná zpráva ještě nepřišla. Nikdo nepropadal panice a všichni se věnovali své zábavě. Karlos si hrál s počítačem, Blázen motal jointy a Urgha se věnovala zkoumání malého, ale viditelně výkonného transformátoru.

Píp, píp, píp. Počítač signalizoval příjem zprávy.

„Už je to tady!“ zajásal Pong a vrhl se k terminálu.

„Je tu trošku nepořádek, ale atmoška super! Můžete na návštěvu.“

Blázen típnul jointa, podíval se na Karlose.

„Tak já asi půjdu první, ne?“ vešel do transportní kabiny. Karlos zmáčkl červené, modré a nakonec zelené tlačítko. Uběhla krátká pauza, dveře se zavřely a opět se objevilo bílé světlo.

Kapitán zaregistroval bílé světlo, které se zúžilo do tenkého paprsku, který ho vcucnul do jakéhosi dlouhého tunelu na jehož konci byla bílá tečka. Stěny tunelu byly průhledné a on mohl pozorovat okolní vesmír. Zaregistroval oranžový Mars a pak jen sledoval rychle se přibližující Saturn.

„To nám neřekl, že budeme při vědomí,“ blesklo mu hlavou a bílá tečka se rychle přiblížila. Prudké světlo mu oslepilo oči. Žaludek se trochu houpal a stav připomněl mořskou nemoc. Otevřely se dveře, pára vyvalila ven a tam čekal Kokot.

„Můj vůdce, nezvracel jste? Já se poblil jako šakal, musel jsem tu trošku uklidit. Omluvte nepořádek, nikdo tu hodně dlouho nebyl a nechali otevřenou větrací šachtu, takže je všude spousta prachu. Počítače běží, energie je stabilní a myslím, že můžeme poslat pro další účastníky mejdanu,“ pokusil se o vtipnou myšlenku Kokot.

„Málem sem se poblil, ale udržel sem to. Může se tu kouřit?“

„Můj vůdce, klidně si zapalte.“

„Tohle bude můj první joint mimo planetu. Možná vůbec první joint v dějinách hulení, který byl kdy vykouřen mimo Zemi,“ zasmál se Blázen.

Kokot odeslal zprávu zbytku skupiny, netrvalo dlouho a byli kompletní.

„Kapitáne, tady je bordel. Musíme nejdřív uklidit,“ zděsila se Urgha, když jako poslední vyšla z transportéru.

„V tom případě napiš Karlosovi zprávu, ať připraví pár kýblů s horkou vodou, saponáty, košťata, lopatky, hadry na podlahu a pošle je sem,“ odpověděl Blázen a zapálil svého prvního jointa ubaleného na Titanu.

Kokot seděl u počítače a kontroloval systém.

„Můj vůdce, pěkně dlouho tady nikdo nebyl. Zkusím pustit aktualizaci dat, třeba se dozvíme, co se stalo,“ řekl Kokot a shrnul rukou navátý písek z ovládacích panelů počítače.

„Zatím se projdeme po stanici a podíváme se, jak to vypadá venku. Není to zde velké.“

Robot se zvedl z křesla, smetl z kalhot prach a vydal se ke dveřím. Jointa kouřící Blázen se otočil a šel za ním.

„Plecháči, kde to vůbec sme?“ zeptal se Pong.

„V kráteru ve skále a ledu. Daleko od kryovulkánů. V relativně stabilní oblasti měsíce, daleko od těžby tekutého metanu.“

„A jsme tady sami, plecháči?“

„To uvidíme, až se podíváme z okna,“ odpověděl Kokot.

„Tady je okno?“ zeptala se Urgha.

„Ano, dokonce i dveře ven, ale než je otevřeme, musíme mít data ze senzorů a aktuální mapy měsíce. Stanice je stále připojená k univerzitní síti, ale proč je tady takový nepořádek skutečně nevím. Snad nám něco řeknou data,“ řekl Kokot a pokračoval v kontrole stanice.

Měla asi 400metrů čtverečních, tři ubikace, každá po jedné posteli, záchod, koupelna, jídelna, malý sklad, zdroj energie a přechodová komora s oknem a dveřmi ven.

Vydali se tedy do malých útrob a zanechávali za sebou stopy v prachu. Oranžový prach byl všude, místy vytvářel malé závěje a duny, podle toho jak intenzivní byl průvan. Betonové nebo betonu podobné stěny dokreslovaly sterilní dojem jednoduché, ale účelově zařízené stavby. Skládací židle v kuchyni, strohé postele, designově jednoduché prostory a turecký záchod jasně říkali, že stanice byla pouhým přestupním místem.

„Musíme tady vymalovat, kapitáne. Jinak to bude místo na zbláznění,“ okomentovala prostředí Urgha.

„Můj vůdce, vrátíme se k počítači a podíváme se, co máme,“ ukončil procházku po stanici Kokot.

Terminál hlásil, že synchronizace byla dokončena a Kokot začal prohledávat záznamy. Ticho, ve kterém byl slyšet dech, přerušil hlas.

„Můj vůdce, tahle stanice neexistuje.“

„Jak neexistuje?“

„Není v seznamu hmotného majetku, byla před tisíci let odepsána z důvodu opotřebení a poškození přírodními podmínkami. Kráter, ve kterém se se nacházíme byl označen jako nestabilní. Úředně toto místo úředně neexistuje,“ vysvětlil Kokot.

„Co to znamená pro nás?“ zeptal se Blázen.

„Pro nás? Můžeme to zde obsadit a prohlásit za svůj majetek. Výhra v loterii, můj vůdce.“

„Fajn, co je tam dál?“

„Pěkně se místní kolonie rozrostla, populace milión obyvatel. Těžba surovin stále probíhá a jestli mapy nelžou, nejbližší civilizaci máme padesát kilometrů za humny. Ale, tohle je zajímavý,“ zastavil se najednou Kokot a cosi si četl.

„Co je zajímavý, plecháči?“ zeptal se Pong a plácl Urghu po prdeli. Jen tak, aby se něco dělo. Urgha mu oplatila přátelským šťouchancem, až se Pong zakymácel a spadl na záda.

„Ty děvko, ty to se mnou umíš,“ zasmál se Číňan a rychle se zvedal z prachu.

„Mám novinku,“ řekl Kokot, „postavili zde malý hangár a jestli chápu dobře, měla by v něm být zaparkována menší mezihvězdná loď.“

„To si děláš prdel, Kokote. Vyhráli jsme ještě navíc jackpot. Myslíš, že bude fungovat po těch letech?“ divil se Blázen a posadil se do křesla.

„Je to nějaký všechno podezřele jednoduchý,“ problesklo mu hlavou a musel začít balit brko.
„Nedělám si legraci, fakt by měla být v hangáru. Půjdem se podívat a koukneme z okna ven, podle počítače by mělo být dneska teplo. Urgho,“ otočil se Kokot, „odpověď na tvoji otázku, proč nemáte základnu ve svých mapách, je jednoduchá. Byla vymazána v okamžiku, kdy ji smazala univerzita z map. Jednou bych chtěl vidět, jak se ústav změnil. Podle dat z počítače stále funguje a kde jsou studenti, tam je vždycky zájem. Myslím, můj vůdce, že mezi studenty bude vždycky poptávka po těch vašich krystalech a prášcích.“
„Kokote, rychle se učíš,“ zasmál se Blázen a potáhl z jointu.
„Myslím, že si zasloužím nějaké menší zadostiučinění za příkoří, které se mi stalo. Ukradený čas mi už nikdo nikdy nevrátí a nebýt vás, byl bych v té posrané podmořské jeskyni dokud by mi nedošel olej, já neztuhl v ohromných elektronických bolestech, až by nakonec zůstala jen vnímající nepohyblivá hlava bez těla. Zachránili jste mě od pomalého a nekompromisního rozpadu a to nikdy nezapomenu,“ dojatým syntetickým hlasem pronesl Kokot.

V transportéru zahučelo a objevilo se světlo. Proběhla malá dramatická pauzička, dveře se otevřely, vyvalila se mlha a objevily se požadované úklidové prostředky.
„Myslím, že úklid bude muset ještě chvíli počkat, jdeme se podívat na tu kocábku,“ řekl Blázen a podíval se směrem ke Kokotovi.

Došli ke dveřím, u kterých už jednou byli a Blázen otevřel. Ozvalo se drobné zasyčení vzduchu a vstoupili do místnosti s velkým průhledným oknem ven, skříní s několika skafandry a dvěma dveřmi. Jedny byly označeny nápisem „Dok“ a druhé „Povrch“. Všichni však zůstali stát u okna a zírali se ven. Před jejich zrakem se otevřel výhled na oranžový povrch, který vzdáleně připomínal Mars, ale místo kamení se v okolí leskly krystaly metanového ledu. Povrch se na obzoru zvedal do výšky a bylo jasné, že se nacházejí v kráteru. Drobné krystaly a prach vířil vítr a teploměr za oknem ukazoval -179°C.

„Celkem kosa,“ suše konstatoval Pong.

„Tady tráva neporoste, Kokote, budeme muset sehnat nějaký hangár nebo skladiště,“ zamyslel se Blázen a zapálil jointa.

„Můj vůdce, předčasné úvahy, nejdřív se musíme podívat do doku na loď, protože jinak půjdeme do kolonie pěkně pěšky po povrchu a ve skafandrech. A padesát kilometrů je padesát kilometrů studenou pustinou,“ ukončil krátkou debatu Kokot.

„Jdem, sám sem zvědavej,“ řekl Blázen a poodešel ke dveřím do doku a otevřel je. S klasickým syčením, o které ještě nebude v dalších příbězích nouze, se otevřely do tmy. Velká černá díra zela v místě dveří a Blázen vstoupil. Udělal krok a prostor se začal osvětlovat. Nebylo to poprvé, kdy se před ním vyjevil ze tmy velký neznámý prostor s ukrytými překvapeními.

Kupolovitý prostor uprostřed skrýval na vysunutých nohách stojící objekt tvaru kapky z lesklého materiálu, ve kterém se odrazilo okolí.

„Co to kurva je?“ podivil se Pong.

„Nadsvětelná střela,“ zasmál se Kokot, „oblíbený model, velmi kvalitní s dlouhým doletem. Myslím, že v současnosti by se už zařadil mezi veterány, ale jestli je funkční zjistíme, Můj vůdce, až se podíváme dovnitř.“

„Pánové, prozkoumejte si tady co chcete, ale já jdu uklízet nepořádek a trošku to tady dám do kupy. Chce to něco lidské pracovitě ruky,“ ozvala se Urgha, nečekala na souhlas a vydala se zpět do stanice.

„Počkej děvko, jdu s tebou a budu se dívat jak uklízíš,“ vykřikl Pong a šel za ní.

„Tak jsme tady zůstali sami, Kokote,“ zafuněl Blázen a začal se pomalu přibližovat k lesklému trupu lodi. Dvojice došla pod loď a všimli si otevřeného pravděpodobně servisního průchodu a vytaženého žebříku. Zvedli hlavu a chvíli se beze slov kochali svými odrazy na povrchu kosmické lodi.

Blázen odhodil nedopalek jointu, začal šplhat po šprušlích žebříku a Kokot šel hned za ním.

Ocitli se v chodbě bez hranatých tvarů, vše bylo oblé a nikde žádná ostrá hrana. Povrch stěn byl z téhož materiálu jako povrch lodi, ale matný s minimem odrazů.

„Pěkná designovka, měl jsem tuhle řadu velmi rád. Můj vůdce, půjdeme doprava, pak rovně, měli bychom minout hibernační komory a dojdeme k řízení. Pojďte za mnou,“ řekl Kokot.

Stalo se přesně jak řekl, minuli osm hibernačních komor až došli do pilotní kabiny se čtyřmi na pohled pohodlnými křesly a Kokot hned zamířil k jednomu z nich a usadil se. Blázen se uvelebil vedle něj a vytáhl z kapsy krabičku s hulením. Kokot zapnul počítače a ovládací panel se rozsvítil. Chvilku kontroloval nějaké výstupní logy, aby se obrátil k Bláznovi.

„Můj vůdce, je to neuvěřitelné, ale autodiagnostika nehlásí problémy. Energetické jádro je stabilní a generátor antihmoty připraven ke spuštění. Půjdeme se ještě podívat o patro výš, je tam observatoř a pozorovatelná, místo v pěkném výhledem. Tato modelová řada měla jednu velikou výhodu, během nadsvětelného letu se posádka nemusí uložit ke spánku do hibernačních komor, takže je možné pozorovat let nadsvětelnou rychlostí pěkně z pohodlného křesla, se sklenicí drinku v ruce a zapálenou chutnou cigaretou. Univerzita používala převážně jen tento model Střely, protože vedení jednotlivých ústavů si dokázala nákup lodi obhájit výzkumnými účely, i když pořizovací náklady asi pětinasobně převyšovaly cenu běžného modelu s nutností hibernace během nadsvětelného skoku. Leckdo by se asi zamyslel, proč antropologický ústav potřeboval zrovna takový luxusní model, ale znáte to sám, z cizího krev neteče a příspěvky jednotlivým ústavům byly skutečně vydatné. Dovolil bych si na základě informací z počítače odhadnout, že museli fakt hodně škrtnat, když vyškrtli i tuto loď. Ach ta byrokracie,“ zaplavil Kokot Blázna proudem myšlenek.

„Kokote, vychrlil si na mě příliš mnoho informací najednou. Máme stanici? Máme. Máme kosmickou loď? Máme. Co víc bysme měli chtít, prosimtě?“ zamružel Blázen a v klidu pokuřoval.

„Hromady zboží na výměnu, můj vůdce. Musíme mít s čím obchodovat a kde obchodovat. Vesmír je velký a měli bychom začít tam, kde jsou mladí a zábava,“ odpověděl Kokot.

„Máš pravdu, můj umělý inteligentní příteli. Jdeme se podívat do té pozorovatelné, ne?“ zasmál se Blázen a zvedl z křesla.

„Šéfe, slyšíte mě?“ ozval se z komunikátoru Pong.

„Slyším, co se děje?“

„Šéfe, za oknem je zaparkovaná malá loď a u přechodové komory stojí dva chlápci ve skafandrech a tvrdí, že jsou z pozemkového úřadu,“ pokračoval Pong.

„Cože sou?“ vyjekl Blázen.

„Šéfe, nějaký dva dementi tvrdí, že jsou z pozemkového úřadu, mám je zabít?“

„Nikoho nezabíjej, zdrž je, jdeme za tebou,“ odpověděl Blázen a otočil se směrem ke Kokotovi.

„Musíme se jít podívat, co se děje.“

„Můj vůdce, ničeho bych se nebál, stáhl jsem aktuální zákoník a určitě si poradíme. Podle platných zákonů je toto místo naše, protože déle než 300 let bylo nevyužívané,“ odpověděl Kokot.

Setkali se v místnosti se skafandry a pěkným výhledem do kráteru, kde stála na nohách menší hranatá kostka, ze které vedly schody na povrch. U okna postávaly dvě postavy v přiléhavých skafandrech, s helmami a malým batohem na zádech.

„Co to je za debily?“ zamyslel se nahlas Blázen.

„My nejsme debilové,“ ozval se hlas v reproduktoru u dveří, „pusťte nás dovnitř. Jsme z pozemkového úřadu a jdeme vás zaprotokolovat. Musíte nám vyplnit několik formulářů a vyměříme daň z nemovitosti. Jakýkoliv protest je zbytečný, pokud nás odmítnete vpustit, přijdeme s posilou. Tady anarchie neplatí.“

Blázen se rozhlédl po ostatních a odpověděl.

„Nevidím důvod proč vás nevpustit, zákon je na naší straně, pokud sem si dobře vědom,“ otevřel venkovní dveře a vpustil dvojici dovnitř. Po vyrovnání tlaku v komoře se otevřely vnitřní dveře, vstoupily dvě postavy v šedivých skafandrech s malým logem jakési aliance a s aktovkami v ruce.

„Můžeme si zde odložit?“ zeptala se jedna z postav.

„Jak je velectěná libost,“ odpověděl Blázen.

Postavy si sundaly helmy a před Bláznovou posádkou se objevily dvě šedivé hlavy, s velkejma tmavejma očima, malýma ušima a fakt velkou mozkovnou.

„Kapitáne, takovou hlavu jsem už viděla na videu, který jsme našli s Karlosem v archívu,“ podotkla Urgha. Cizinci mezitím pokračovali ve svlékání skafandru. Rozepnuli si vzájemně zipy na zádech a z jednoho skafandru se vyloupila malá tlustá šedivá bezpohlavní postava a z druhého obleku se vytáhla postava dvakrát tak dlouhá, hubená a taky šedivá.

„Šéfe, nechápu jak se mohli do těch obleků vejít, vždyť v nich vypadali oba dva úplně stejně,“ zašeptal do ucha Bláznovi Pong. Kokot se díval a nic neříkal.

Tlustá šedivá postava se podívala na Blázna.

„Já se jmenuji Chuj a jsem vedoucí úseku volných pozemků. Kolega se jmenuje Pyj a je můj podřízený. Podle toho jakou úctu vám prokazují zde přítomní, domnívám se, že vy budete ten, jehož podpis se objeví na listinách. Máte razítko?“

Blázen se zamyslel a odpověděl: „Razítko nemám, bude to nějaký problém?“

Postavy si začaly cosi šeptat a pak ta tlustá pověděla. „Myslím, že by to mohl vyřešit váš genetický otisk. Můžeme si někde sednout ke stolu?“

„Pojďme do jídelny, už jsem ji uklidila,“ řekla Urgha.

Skupina se s titanskými úředníky vydala na cestu stanicí. Šediváci ji prohlíželi, občas se na sebe podívali a jinak mlčeli. Došli ke stolu a židlím, Blázen ukázal rukou, že mají usednout a poté se posadil s Kokotem naproti nim.

„S otrokem jednat nebudu,“ řekl vedoucí úseku volných pozemků.

„S jakým otrokem?“ zeptal se Blázen.

„Tady s tou umělou bytostí,“ řekl šedivý vedoucí úseku a ukázal dlouhým šedivým prstem na Kokota.

„To není žádný otrok, ale svobodný člen mé posádky,“ odpověděl Blázen.

„Odkud jste proboha přišli?“ zeptal se druhý šedivák.

„Ze Země,“ řekl Blázen, „bude to nějaký problém?“

„Jo ták. Ze Země,“ podivil se titanský úsekový vedoucí. „Jak jste sem sem dostali?“

„Normálně, má to vliv na vaše konání?“ odpověděl Kokot.

„Nemá, akorát mě překvapuje, že máš umělotino přidělený práva.“

„Dobře, vynecháme invektiva a dáme se do práce, ne? Co tu máte?“ pokračoval Kokot.

„Musíte nám vyplnit formuláře XC-UUVB-231, XC-UUVB-233, XC-YUVB-200, XC-ZUVB-219, XA-OOOP-021, TX-WWTC-291 a DC-HHXC-X21. K tomu ještě dotazník UVB-013 a čestné prohlášení o bezúhonnosti a bezdlužnosti,“ dal se do vysvětlování vedoucí a vyndával z aktovky jeden svazek za druhým a když sáhl do aktovky naposledy, vyndal ještě nějaký velký přenosný počítač s klávesnicí, displejem a čímsi, jenž vypadalo jako čtečka otisků prstů.

Bláznova posádka se po sobě podívala a čekala, co ještě vytáhnou šediváci z aktovky.

„Už nic dalšího nemáme, vzal jsem jenom nejnútnejší dokumenty. Dejme se do vyplňování, ať můžeme jít každý zase po své práci,“ pronesl šedivák, naslinil tužku a vzal první svazek formulářů.

„Vaše jméno, prosím,“ zeptal se šedivý Chuj a vzhlédl k Kapitánovi.

„Blázen.“

„Funkce, zaměstnání?“

„Kapitán.“
„Čeho kapitán?“
„Všeho kde je to zrovna potřeba,“ odsekl Blázen.
„Dobře, věk?“
„Tak akorát.“
„Přiblížit by nešel?“
„Ne.“
„Dobře. Místo narození?“
„Země.“
„Hmotné majetky máte?“
„Ne.“
„Sbírku uměleckých předmětů vlastníte?“
„Ne.“
„Podnikáte?“
„Ano.“
„V jakém oboru?“
„Export a import.“
„Daňové přiznání za minulé tři účetní roky máte?“
„Ne.“
„Už jste zde někdy byli?“
„Ne.“
„Důvod, proč jste zde?“
„Rozšíření podnikání. Máme velké rezervy.“
„V čem spočívají ty rezervy? Jsou hmotné?“
„Ne, ale vidím zde možnosti, jak vydělat nějaké Kredity.“
„Kredity myslíte? Ty tady bere málokdo,“ zasmál se dlouhý šedivák jménem Pyj.
„Jak málokdo je bere?“
„Prostě skoro nikdo je nebere, lokální platidla ve vesmíru nemají cenu.“
„A co používáte jako předmět směny?“
„Suroviny, vzácné kovy a materiály nebo intergalaktický Žbluňk.“
„Žbluňk? Kterej, debil vymyslel takový jméno?“ skočil do řeči Pong.
„Finanční ústav při Univerzitě všech studií vytvořil tuto měnu před nějakými pěti sty lety po poslední ekonomické krizi, ale to byste měli vědět.“
„Teď už to víme, dá se někde koupit?“ zeptal se Blázen.
„Můžete si ho pořídit za ty vaše Kredity u Číňanů ve směnárně,“ odpověděla šedivá hlava Chuje.
„Číňani jsou tady?“ udivil se Blázen.
„Ano. To ste nevěděli? Už od války s Hungy. Nevěřili jsme, že je dokáže lidstvo porazit. Díky lidem jsem projel sázku a přišel celkem o dost Žbluňků.“
„To mě poser,“ řekl Pong.
„Tady ne,“ odpověděl šedivák, „asi se vrátíme k formulářům, ne? Ukážete mi doklady, že jste skutečně ti, za které se vydáváte?“
„Ne.“ odsekl Blázen.
„Dobře, takže postačí čestná prohlášení. Prohlašujete čestně, že nemáte žádné dluhy vůči svému finančnímu úřadu?“
„Ano.“
„Jste na seznamu osob v pátrání?“
„Ne.“
„Obchodujete s drogami?“
„Proboha, v žádném případě. Vypadáme snad jako dýleři?“

„Hm, nevypadáte,“ zamyslel se Chuj, „co uděláme s tím robotem? Nechcete mu nechat upgradovat firmware, aby zapomněl svá práva?“

„Proč?“ podivil se Blázen.

„Dle rozhodnutí Velké rady nemají umělé bytosti přiznány práva.“

„Proč nemám přiznaná práva? Vždyť kdysi tomu tak nebylo,“ zeptal se Kokot.

„Protože jsi umělý a tvé zkušenosti nejsou získané učením, ale nýbrž pouhým nahráním do paměťových modulů,“ odpověděl dlouhý šedivý úředník.

„Co to je za nesmysl, vždyť ještě před několika lety tomu bylo zcela obráceně. Byl jsem normální univerzitní zaměstnanec s průměrným příjmem.“

„Robote, nevím kde jsi celou dobu byl, ale tohle nařízení je už platné minimálně jeden a půl tisíce pozemských oběhů kolem Slunce,“ odvětil Chuj.

Kokot se podíval po přisedících a bylo vidět, že pátrá ve své hlavě.

„Můj vůdce, asi mají pravdu. V aktualizovaných databázích jsou zmínky o tom, že se některé umělé bytosti pokusily vzbouřit a založit svůj vlastní stát mimo dosah běžných živých organismů. Po krátké prohrané válce se některé umělé životní formy dobrovolně na vyzvání Velké rady vzdaly svých práv a vstoupily do otroctví. Zbylí, kteří odmítli, byli rozebráni a zničeni,“ četl se zděšením v očích Kokot historické záznamy.

„Můj vůdce, já se rozebrat nenechám a do otroctví nevstoupím, já jsem svobodná bytost.“

„Pane Blázen, jste ochoten zde přítomnou umělou životní formu zapsat do svého vlastnictví a převzít za ni zodpovědnost? Nemůžeme tady nechat jen tak z prdele běhat robota, který odmítá dobrovolně vstoupit do otroctví a hlásá jakési nesmysly o právech a svobodě pro uměláky. To prostě nepůjde, navíc by se nám začali bouřit obyvatelé místní kolonie. Nedejbože, kdyby se rozkřiklo, že si nějakej plecháč trvá na svých právech.“

Kokotovi se začalo navalovat a bylo vidět, že jeho žaludek má problém. Blázen si lehce odsedl, aby nechal prostor pro olejové zvratky. Z Kokota vytryskl proud oleje, jenž skončil v obličeji Pyje. Chuj se zamyslel.

„Neslouží mu žaludek, potřeboval by vyměnit. To se u tohoto modelu kdysi stávalo.“

Blázen se na něj podíval. „Je tu nějaký servis robotů?“

„Ano.“

„Tak ho později navštívíme.“

„Abychom se vrátili zpět k debatě. Jste tedy pane Blázen ochoten převzít za svého, jak říkáte, svobodného robota převzít zodpovědnost?“

„Co se dá dělat, vezmu ji na sebe.“

„Dobře, spočítáme tedy ještě výši daně z nemovitosti. Mimochodem, jak jste našli toto opuštěné místo a jak jste se sem dostali?“

„Náhodou, pouze náhodou, pane vedoucí.“ odpověděl Blázen.

„Náhoda, náhoda, dobře napíšu do formuláře, že jste tu náhodou.“

Šediváci ztichli, něco si šuškali a pak malý tlustý úředník pokračoval.

„Podle katastrálních map má tato stanice 467.7m², sedí informace?“

„Asi ano, když to říkáte,“ řekl Blázen.

„Dobře, protože příliš nekomunikujete, jste chudí a s drogami neobchodujete, vyměříme vám běžnou daň z nemovitosti ve výši vycházející z cenových map okolí. Nebude příliš vysoká, tento kráter je v těžbou poškozené nestabilní oblasti s občasnými otřesy. Nemyslím, že jste příliš vyhráli v pozemkový loterii, když jste obsadili tuto hodně dlouho prázdnou a opuštěnou nemovitost. Víte, že kdysi patřila Univerzitě?“

„Ano, víme. Je to nějaký problém?“ zeptal se Blázen.

„Ne, Univerzita tento pozemek odepsala z majetku, je tedy volný.“

„Dobře, abychom zakončili jednání. Jak jste nás vůbec našli?“ dotázal se Blázen.

„Aktualizace mapových podkladů. Dohledový systém zaregistroval spuštěný počítač v této katastrální oblasti, tak jsme se přijeli podívat,“ odpověděl tlustý šedivý úředník a převzal od kolegy papír s vypočtenou výší daně.

„Zaplatíte 800 Žbluňků do třiceti pozemských dnů. Příští rok vám pošleme složenku,“ řekl Chuj, předal Bláznovi úřední papír, který označil červeným kulatým razítkem a zvedl se od stolu.

„Pane kolego, odcházíme,“ obrátil se Chuj na Pyje a oba přešli do místnosti se skafandry.

Když se oblékli, podívali se ještě jednou po osazenstvu a vedoucí Chuj kladl Bláznovi na srdce.

„Jestli ten robot bude dělat problémy a jestli bude šířit nesmysly o právech a svobodě robotů, bude eliminován a jeho paměťová matice vymazána. Hlídejte si ho, pane Blázen,“ oba úředníci vešli do přechodové komory.

„Ty vole, šéfe. Divná návštěva,“ podotknul Pong, „měl jsem je oba zabít.“

„Pongu, máš pravdu. Serou mě zatím tři věci. Mají problém tady s naším geniálním přítelem, podělaný Žbluňky nebo co to je kurva za peníze a kde budeme prodávat naše drogy,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, drogy budeme prodávat před školami a v zábavních centrech,“ řekl Kokot.

„Teď tady uklidíme a musíme poslat Karlosovi zprávu, že jsme v pořádku,“ ukončil debatu Blázen.

„Kapitáne, kde je voda? Nebo mám zase říct Karlosovi, aby ji poslal?“ zeptala se Urgha.

„Urgho, z kohoutku v koupelně neteče?“ ozval se Kokot.

„Neteče, Kokote.“

„Musím se podívat na nádrž. Nejspíš bude prázdná a my sem budeme muset nějakou vodu dostat. Můj vůdce, půjdete se mnou, pak na sebe hodíme skafandry a mrkneme se ven, obhlédnout stavbu zvenčí,“ řekl Kokot.

„Ven jo? To si musím ubalit jointa, protože venku na cizí planetě jsem ještě nikdy v životě nebyl,“ s obavou v hlase se pousmál Blázen a začal chystat své oblíbené kuřivo.

Blázen odeslal Karlosovi zprávu: „*Vůdce je v pořádku, stanice ve strašném nepořádku, přijeli z pozemkového úřadu dát majetkoprávní záležitosti do pořádku.*“

Urgha zametala, Pong rukávem u jednoho z panelů smetl prach a připravoval si krystal ke šňupání.

„Šéfe, už se těším až zabiju svého prvního mimozemšťana. Cítím, že tady bude spousta zkurvenejch emzáků, který nás budou chtít znásilnit a zbavit života,“ natáhl nosem pořádnou lajnu.

„Můj vůdce, jdeme zkontrolovat nádrž.“

Kapitán Blázen se vydal za Bláznem zpět do hangáru k Hvězdné kapce, prošli okolo lesknoucí se lodě, až se dostali do nejvzdálenější části, kde byly malé dveře s nápisem „*Recyklace*“.

„Tak je asi Plecháči otevřeme, ne?“ řekl Blázen a vzal za kliku. Dveře se pomalu a tuze se skřípotem otevřely. Kokot chvíli hledal vypínač a když jej našel, rozsvítil. Světlo ozářilo rezavou nádrž a recyklační stroj.

„Můj vůdce, tady bude práce jak na kostele. Recyklační jednotka a nádrž jsou úplně v hajzlu. Myslím, že je to práce pro Jacka jak ušitá. Nyní s tím naprosto vůbec nic neuděláme. Celá nádrž musí jít kompletně pryč. Jdeme se vyvenčit,“ řekl Kokot Bláznovi.

„Jo, vypadá to tady hodně beznadějně, jdem,“ odpověděl Kapitán.

Vrátili se do místnosti se skafandry, zkontrolovali jak jdou Urghze domácí práce a začali se oblékat. Vyndali dva skafandry, Kokot je prohlédl, jestli nemají nějaké vady a podal jeden Bláznovi.

Ten jej prohmatl prsty a zjistil, že jsou z jakéhosi syntetického neprodyšného, ale velmi elastického materiálu zelenočervené barvy. Přišel mu jako velmi stará verze modelu, ve kterém přišli ti dva

podivní úředníci. Helma byla ze zvláštního tvrzeného skla, vypadala jak otočené kulaté akvárium pro rybičku, takže umožňovala perfektní rozhled po okolí. Zbýval ještě batoh na záda, no batoh, spíš pořádná krosna, ze které vedly hadice a pár kabelů do zadní části helmy a konektoru na levém rameni skafandru.

„Můj vůdce, asi budete muset sundat boty, kalhoty a bundu,“ vysvětloval Kokot.

„Dobrá,“ nejistě odpověděl Blázen a vysvlékl se.

„Kapitáne, vy jste kus chlapa,“ ozvala se Urgha opřená o dveře, prohlízejíc tiše dvojici.

„Urgho, nedělej si ze mě prdel,“ zasmál se Blázen a začal se soukat do skafandru. Zcela bezděčně si vzpomněl na latexové hrátky s pravými neklonovanými děvkami z Havaje.

„Ještě helmu a jste kompletní,“ pousmál se Kokot a nasadil Kapitánovi na hlavu helmu.

„Zvláštní pocit, Kokote. Je mi trochu vedro a potím se,“ ozval se Kapitánův hlas z reproduktoru.

„Můj vůdce, teplotu si nastavíte ovládací jednotkou, kterou máte na levé ruce,“ vysvětlil ovládání skafandru Kokot. Blázen pošteloval vnitřní prostředí, aby se cítil dobře. Kokot se začal oblékat a když dokončil úkon, šel ke dveřím přetlakové komory.

„Můj vůdce, jdeme,“ otevřel průchod a vstoupil. Kapitán Blázen šel hned za ním.

„Nyní odčerpám vzduch a otevřu dveře ven. Připravte se, trochu to s vámi asi hodí,“ řekl Kokot a zmáčkl červené tlačítko s nápisem „Vypustit vzduch“.

I skrz helmu slyšel Blázen syčení unikajícího vzduchu. Po vyrovnání tlaku se otevřely dveře a do komory vstoupil studený vzduch měsíce Titanu. Chlad ucítil okamžitě, jednotka podpory života, kterou měl na zádech, zareagovala na situaci téměř okamžitě a zvýšila výdej energie pro regulátor teploty. Blázen se otrásl a řekl, že je připraven. Kokot udělal první kroky ven a rozhlédl se.

„Můžete ven, můj vůdce. Je hezky, nebe bez mraků, výhled báječný,“ oznámil robot.

Kapitán Blázen se opatrně přiblížil ke dveřím, vystrčil hlavu a rozhlédl se. Viděl oranžově zbarvený povrch, pokrytý různě velkými krystaly ledu. Udělal první krok a položil pomalu nohu na půdu měsíce, na kterém nikdy nestál. Přenesl váhu těla a ucítil jak se chodidlo boří do prachu a drtí krystalky zmrzlé měsíční hmoty. Poté udělal svůj první krok na měsíci Saturnu.

„Můj vůdce, nebojte se a pojd'te. Podrážky vyrovnávají nižší gravitaci Titanu, takže nebudete skákat jako Armstrong na Měsíci. I když, kdybyste si chtěl zaskákat, můžete si samozřejmě kompenzaci upravit, ale opatrně, ať nevyskočíte až do vesmíru,“ usmál se Kokot.

„Myslím, že zůstanu na levelu na jakým zrovna sem,“ odpověděl Blázen a pohlédl vzhůru. Nad hlavou svítil modrý Saturn a nad jeho jižním pólem byla vidět orbitální těžební stanice, která čerpala z horních vrstev atmosféry vodík.

„Pět tisíc let a stále neubylo. Neuvěřitelný,“ zamyslel se nahlas Kokot.

„Monstrózní, můj umělý příteli,“ řekl Blázen a díval se k nebi.

„Ano, je. Pojd'me se projít kolem stanice, ať zjistíme v jakém stavu je a co najdeme v okolí,“ rozhodl Kokot a vydal se na obchůzku. Kapitán Blázen šel v jeho stopách.

Vzdálili se asi sto metrů od stanice, otočili se a měli celý mimozemský domov jako na dlani. Stanice byla vytesána ve stěně kráteru a ze skály vyčnívala pouze pozorovatelná s přechodovou komorou, vedle níž byly vidět ohromné dveře hangáru.

„Měli bysme se proletět, Kokote. Jsem zvědavý na svůj první kosmickej let.“

„Můj vůdce, na to si ještě chvíli počkáte, musíme zprovoznit stanici a trochu ji zútlunít. Povedeme odsud velké obchody. Zcela jasně vidím naši novou budoucnost úspěšných obchodníků.“

„Pán je věstec,“ zasmál se Blázen.

„Ani ne, jen umím rychle analyzovat informace,“ odvětil Kokot a dodal, „půjdeme z levé strany a podíváme se na stav okraje kráteru, jestli není poškozen a nehrozí sesuvy.“

„Dobře, ty to tady znáš,“ řekl Blázen a vydal se ve stopách Kokotových.

Došli ke skále a šli směrem ke stanici. Kokot prohlížel terén a hledal možné problémy.

„Ty, Kokote, z čeho sou všechny ty krystaly, co tu leží kolem ladem?“

„Můj vůdce, převážně směs methanu a vody. Při těch teplotách se není co divit, že všechno rychle mrzne.“

„Říkáš zmrzlá voda, jo?“

„Ano, zmrzlá voda,“ odpověděl Kokot a zamyslel se.

„Voda, chápu kam míříte. Vy jste génius, Můj vůdce.“

„Pálí ti to, umělý kamaráde,“ zasmál se Blázen a dodal, „pokračujmež, at' už jsme zpět.“

Blížili se k cíli své vycházky, když tu najednou Kokot ukázal rukou stranou jejich cesty.

„Co tam máš, Kokote?“

„Vidíte ten zelenočervený flek?“

Blázen se chvíli rozhlížel směrem, kterým ukazoval Kokot a po chvíli zrakem zaměřil zelenočervený flek.

„Co to je?“

„Můj vůdce, vypadá to jako skafandr. Pojd'me se podívat blíž,“ odpověděl Kokot a zamířil k místu, kde ležel spatřený předmět.

Dorazili ke skupině kamenů, mezi kterými leželo zmrzlé tělo ve skafandru s rozbitou helmou. Kokot se sehnul a otočil tělem hlavou vzhůru. Zašklebila se na ně tvář svráštělá mrazem a zničenýma očima, připomínající humanoida.

„Musíme ho vzít sebou a prozkoumat,“ řekl Kokot.

„Ty se chceš tahat s mrtvolou? Co myslíš, že vyzkoumáš? Praskla mu helma a byl hnedka mrtvej. A bůhví jak dlouho tady vůbec leží,“ nesouhlasil Blázen.

„Myslel sem, že bychom se mohli podívat, jestli nemá nějaké doklady, třeba by se nám mohla hodit identita mrtvého muže,“ odporoval Kokot.

Blázen se na něj nevěřícně podíval, chvíli přemýšlel a pak se zasmál.

„Kokote, ty máš duši kriminálního.“

Kokot nic neřekl, sehnul se a přehodil mrtvolu přes rameno. Snížil lehce gravitační odpor bot, narovnal se a vykročil směrem k přechodové komoře. Už nepadlo žádné slovo, pouze u okna zamávali Pongovi a Urghze, kteří je sledovali s údivem ve tváři. Blázen otevřel dveře do komory, vešli a vyrovnal tlak. Ozvalo se charakteristické syčení vpouštěné atmosféry a když se tlaky vyrovnaly, otevřel dveře a vstoupil s Kokotem a mrtvolou ve skafandru do pozorovací místnosti.

„Kapitáne, co ste to přitáhli za bordel? Právě sem doklidila,“ rozčílila se Urgha nad nečekaným balíčkem.

„Urgho, Kokot našel za humny mrtvolu a domnívá se, že by stálo za to ji prohledat. Třeba z ní bude nějaký užitek,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, ta mrtvola je hromada sušeného zmrzlého masa,“ přidal se do debaty Pong.

„Je. Čertví jak dlouho byla venku, Kokote dej ji na lavici a svlíkni ze skafandru,“ řekl Blázen.

Kokot mrtvolu jako pytel s uhlím položil na lavici a protáhl si záda.

Pong vyhrnul rukávy svého čínského kostýmku, vytáhl nůž a vrhl se na ležící hromadu pomalu se rozmrazujícího masa.

„Mrtvoly, to je moje,“ řekl a rozřízl skafandr od krku až k místu, kde obvykle bývá přirození. Kokot se k němu přidal a pomohl mu sundat skafandr. Objevilo se mumifikované tělo humanoidního tvora, oblečené pouze ve spodním prádle.

„Kapitáne, co s ním budeme dělat?“ zeptala se Urgha.

„Nevím, pro začátek ho prohledáme a pak asi vyhodíme, ne?“ odpověděl Blázen, který si mezitím nasadil gumové uklízečské rukavice, které sebral Urghze a začal prohledávat mrtvolu. Když se dostal až ke spodňím, něco v nich našel.

„Co to kurva je,“ řekl a strčil ruku pod trenky. Vyndal dvě plastové kartičky a začal je prohlížet.

„Šéfe, co ste našel?“

„Pongu, vypadá to na doklad totožnosti a kartu, která by mohla znamenat přístup k bankovnímu účtu.“

„Můj vůdce, ukažte,“ řekl Kokot a natáhl ruku k Bláznovi, jenž mu předal obě karty. „Máte nejspíš pravdu. Číňan na Titanu s účtem v čínské bance.“

„Kurva jakej Číňan?“ podivil se Blázen, „kurva, sto let po válce s Hungy jsou rozlezlí po celé Sluneční soustavě jak švábi. To by mě fakt zajímalo, co tady dělají, ale počítám, že prodávají to, co jim pomohlo vyhrát Hungské války. Perník.“

„Můj vůdce, naskočíme do rozjetého vlaku. Databáze říká, že místní zákony nezakazují obchod s omamnými chemikáliemi, ale asi budeme muset zajet do kolonie zjistit, jaká je situace a kdo ovládá trh.“

„Jasný, jsme schopný zjistit příčinu smrti toho Číňana?“ zeptal se Blázen Kokota.

„Šéfe, příčina smrti je zcela jasná,“ skočil do řeči Pong.

„Pongu?“

„Šéfe, normálně ho někdo zabil. Na zádech má díru pravděpodobně od nože, který projel jednou plící. Myslím, že pěkně trpěl než zdechnul. Topil se ve vlastní krvi, než mu někdo z milosrdnosti rozbil helmu a nechal zmraznout,“ vysvětloval Pong, otočil mrtvého Číňana zpět na břicho a ukazoval Bláznovi stopy po noži na zádech oběti.

„To je blbý, mrtvej Číňan na našem pozemku. Neutečeme před nima tak snadno. Dá se zjistit, jak dlouho tu leží?“ zeptal se Ponga Blázen.

„Můj šéfe, určitě se to zjistit dá. Nestačilo by se podívat, kdy byl vydán jeho doklad a bankovní karta?“

„To by asi mohlo pomoci, Pongu.“ zasmál se Blázen a podíval ještě jednou na kartičky, které našli u mrtvolky.

„Píšou tady, že se jmenoval Cheng-Gong a doklad byl vydán před dvaceti lety s platností na deset let,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, deset let propadlý doklad totožnosti už použit moci nebudeme. Co bankovní karta?“

„Bankovní karta byla vydána státní bankou Mao Ce-Tunga na držitele. Je defakto anonymní s neomezenou platností,“ přečetl drobné písmo Blázen.

„Kapitáne, to už je lepší. Zajdeme do místní bankovní pobočky a zkusíme zjistit výši částky na účtu, ne?“ řekla Urgha.

„Urgho, to musíme pořádně promyslet, protože okrást Číňany znamená prostě okrást Číňany a oni se neradi nechávají ojetat. Asi bychom měli zaletět do kolonie podívat se, jak to tady vlastně vypadá, zaplatit daň a jestli se tu nacházejí nějaký bary,“ odpověděl Kapitán.

„A co uděláme s mrtvolou?“ dodala Urgha.

„Já nevím, pohřbíme ji někde venku pod hromadou krystalů vody a methanu, ne?“ řekl Blázen.

„Vážení, jestli mohu navrhnout, vzal bych z ní pár náhradních dílů pro Mozečka. Myslím, že ruce, nohy, trup a některé části hlavy by se mi mohly hodit,“ přihlásil se Kokot.

„Plecháči, jestli ji chceš oživit, tak na to zapomeň. Myslím, že nám jeden celkem živěj mrtvej stačí, nemyslíš?“ vykřikl Pong.

„Pongu, říkám, že by se hodila na náhradní díly, neříkám nic o ožívování mrtvých,“ vysvětlil mu ještě jednou Blázen.

„Dobře, dobře, plecháči,“ přestal vyšilovat Pong.

„Kokote, uklid' to někam, kde je velká kosa, napiš zprávu Karlosovi, že zaletíme do centra a zkusíme se seznámit s prostředím. Vezmu sebou čínskou kreditku a zjistíme, kolik zůstalo na účtu a

jestli tady náhodou není otevřená směnárna, kde bych mohl vyměnit nějaký Kredity za ty jejich kosmický Žbluňky. Tak blbý jméno pro peníze jsem ještě v životě neslyšel. Za deset minut se sejdem zase tady,“ rozhodl Blázen a šel si ubalit pořádně velkého jointa.

Deset minut uteklo jako zmrzlá voda.

„Urgho, ty zůstaneš tady. Fakt nevím, jak moc si provařená a nerad bych, abysme se dostali hnedka první den do nějakých nečekaných průserů. Navíc to tady musí někdo ohlídat. A taky bych řek, že ještě nemáš uklizeno,“ podíval se na Urghu Blázen, která se začala nesouhlasně ošívat.

„Já vím, že se ti to nelíbí, ale fakt bude lepší, když tady zůstaneš.“

„Kokote, Pongu, jdeme.“

Kapitán, Pong a robot se usadili v pohodlných křeslech u řízení jejich nové kosmické lodi, kterou familierně Blázen nazval „*Nadsvětelnou kapkou*“.

„Kokote, ukaž co umí,“ řekl Blázen, otevřel přenosný popelník a zapálil obří joint.

„Start, vole,“ dodal a udělal oblíbené gesto rukou naznačující pohyb vpřed.

Kokot zapnul přívod energie k motorům. Ucítili jemné vměnění a oknem spatřili, jak se Kapka lehce nadzvedla.

„Můj vůdce, motory běží. Otevírám dveře a vzhůru za dobrodružstvím,“ zahlásil Kokot, otevřel dveře hangáru a před nimi se rozevřela krajina Titanu.

„Plecháči, proč nedošlo k dekompresi?“ zeptal se Pong.

„Pongu, protože žijeme v technologicky rozvinuté době a atmosféru zadržuje silové pole, kterým proletíme a unikne maximálně pár molekul vzduchu. Málokdy se někdo v laciných sci-fi příbězích ptá, jak se co děje, protože to není nutný vědět z hlediska děje. Jasně?“ velmi pomalu a trpělivě odpověděl robot Kokot.

„Dobře plecháči, už mlčím. Hlavně, aby bylo koho zabíjet,“ odsekl Pong nespokojený s odpovědí.

Kokot přitáhl řídicí páku k sobě, Nadsvětelná kapka vylétla jak střela z hangáru a udělala oblouk nad kráterem. Kokot provedl dva testovací oblety, zastavil se naproti oknu stanice, aby se mohli rozloučit s Urghou, zvedl Kapku do výšky a zamířil směrem ke kolonii.

Nebylo příliš těžké ji přehlédnout. Již zdaleka viděli jakousi matnou kupoli rozprostřenou nad povrchem měsíce, která mohla ukrývat jen jedno jediné – cíl jejich cesty.

„Kokote, co to je?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, atmosférická kopule. Nejjednodušší způsob jak osídlit klimaticky nepříznivou planetu. Přivezete generátor, zapnete a za čas je pod kupolí tak říkajíc dýchatelno. Postará se o světlo, déšť, mraky, sníh, vytváří prostředí příjemné pro život většiny živých organismů. Levná metoda, relativně nenásilná, pokud tedy neposlouží jako obranný štít proti méně technologicky vyspělým původním obyvatelům, které je potřeba vyhladit.“

„A jiný možnosti?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Druhá možnost je terraformování, ale to je poněkud brutálnější metoda, protože dojde k mechanické přeměně celého povrchu a tím pádem vyhubení veškerého původního života. Moje aktualizovaná databáze nic neříká o tom, že by nějak byla za posledních několik desítek let ošetřena práva méně rozvinutých společností.“

„Kokote, věnuj se řízení a pohádky si nech na jindy,“ zamručel Kapitán a odklepl popel.

„Můj vůdce, omlouvám se, že jsem se trochu rozhovořil. Budeme muset požádat o povolení ke vstupu, aby nám otevřeli v kopuli vstupní okno. Doufám, že jste sebou vzal papíry, které jsme dostali od pánů Chuje a Pyje.“

„Mám je sebou, měl jsem takový divný tušení, že by se mohly hodit,“ zasmál se Blázen a potáhl z brka.

Kokot zpomalil, aby se mohli kochat krajinou. Během přibližovacího manévru si všimli, že se krajina mění. Přibylo staveb a cest, v krajině byly otevřené jámy, ve kterých velké stroje shrnovaly horninu. Po černých cestách, které v oranžové krajině vypadaly jako infekcí napadené žíly, se pohybovaly dlouhé vlaky vznášející se pár centimetru nad povrchem. Pravděpodobně díky nějakému mimozemskému způsobu pohonu.

Najednou se před Kapkou objevila směrová informační cedule, která se jakoby vznášela ve volném prostoru, s šipkou ukazující směrem k jednomu místu kopule. Kokot změnil směr podle příkazu a cedule se pohybovala stejnou rychlostí před nimi. Najednou se šipka změnila na kříž a Kokotovi došlo, že se nejspíš jedná o příkaz „Stůj“.

Zastavil tedy a čekal, co se bude dít dál. Pong mlčel, Kapitán kouřil a Kokot se věnoval řídicímu panelu. Najednou se rozblíkala červená dioda.

„Můj vůdce, volají nás. Mám přijmout hovor?“ zeptal se Kokot.

„No asi jo, ne? Přeci tady nebudeme stát jak kokoti, ne?“ odpověděl Blázen.

„Velmi stará lodi, kdo jste a čeho si žádáte?“ ozval se hlas z reproduktoru.

„Jsme noví sousedé a chceme poznat krásy vaší úžasné kolonie,“ odpověděl Kokot.

„Kdo jsi, ty jenž mluvíš?“

„Já jsem Kokot, pilot této lodi.“

„Jsi sám?“

„Ne.“

„Kdo je s tebou?“

„Kapitán Blázen a jeho ochránce.“

„Nějaké doklady máte?“

„Máme.“

„Můžete říci jaké?“

„Kapitáne, přečtěte jim něco z těch vašich lejster,“ otočil se Kokot směrem Bláznovi.

„Moment,“ řekl Blázen a prohledával složku.

„Daň z nemovitosti, pozemkové číslo 665123897643162011.23812321, zaměřeno a výše poplatku vypočtena panem Chujem, osobní číslo 43256 a panem Pyjem, osobní číslo 56712.“

„Áááá, to jste vy, ti šílenci, kteří se zabydleli v Hromovém kráteru. S pány z katastrálního úřadu jsem hovořil, když se od vás vrátili z návštěvy. Kdybyste viděli jejich nadšení, první práce po třiceti letech. K nám se už noví osadníci dlouho nestěhují,“ řekl nadšeně hlas z reproduktoru.

„Pustíte nás dovnitř?“ zeptal se Kokot.

„Samozřejmě, pomalu následujte šipku,“ odpověděl hlas a kříž na ceduli se opět změnil v šipku.

Kokot následoval směrovku a pomalu přibližoval loď k vnější stěně kopule. Když byli téměř nadosah, otevřelo se před nimi prostorové okno a Kokot zamířil Kapku přímo do něj.

Prolétli skrze a ocitli se ve zcela jiném světě. Viděli modrou oblohu, trávu, stromy, mraky, potoky s vodou a slunce jako pravé.

„To je podívaná, že?“ zeptal se Kokot. Nikdo neodpověděl. Robot tedy následoval šipku, která ho dovedla k přistávacím plochám, na kterých viděl celou řadu různých modelů kosmických lodí. Zastavil v místě pro ně vyhrazeném a pomalu s citem dosedl na povrch. Ucítili, jak se Kapka lehce zhoupla na vysunutých podpurných nohách a Kokot vypnul motory.

„Tak jsme tady,“ řekl a bylo vidět, že se mu ulevilo.

„Se ti ulevilo, plecháči. Seš rád, že nás nesestřelili?“ neodpustil si rýpnutí Pong.

„Kvůli tomu ani ne, ale snad konečně budu moci doplnit zásoby oleje,“ odpověděl Kokot.

„Jdeme ven,“ zavelel Blázen, típnul zbytek jointa a vydal se k východu.

Slezli ze žebříku a zhluboka se nadechli.

„To je vzdoušek,“ nadšeně pronesl Blázen.

„Áááá, tady jste. Vítám vás na základně Saturn VI,“ uslyšeli povědomý hlas a všimli si postavy, která k nim běžela.

Počkali až se postava pořádně vydýchá a mezitím si ji prohlédli. Byl to úplně normální obyčejný člověk, trošku při těle, ale jinak úplně normální člověk v uniformě s logem těžé aliance, které na svých skafandrech měli ti dva pozemkoví úředníci.

„Já jsem Ahmed,“ řekla postava.

„Ahmed jako Ahmed ze Země?“ vyhuleně se zeptal Blázen.

„Jo, Ahmed ze Země. Pracoval jsem pro čínskou vládu a nabídl mi, abych šel dělat pro jejich těžební konsorcium. Tak sem se ocitl tady,“ odpověděl Ahmed.

„Ty vole, tady to vlastněj Číňani?“ zeptal se Pong.

„Ne zcela, mají jen 30%, ale i to jim stačí,“ vysvětlil mu Ahmed.

„No to mě poser, tak se tady dají rozměnit naše Kredity za ty divný vesmírný Žbluňky?“ promluvil Blázen.

„Jestli budete chtít posrat, tak vám můžu doporučit jeden místní klub. Je nejlepší ze všech a taky si rád někdy zajdu. Není ale nejlevnější, zvláště fekál a chcaní. A Kredity vyměníte normálně ve směnárně,“ odpověděl Arab.

„Pozemský neklonovaný děvky jsou k dispozici?“ zeptal se ještě Blázen.

„Vím o dvou, ale to je prvotřídní zboží, pro nejnáročnější zákazníky.“

„Já jsem náročněj zákazník,“ zasmál se Blázen.

„Ahmede, řekni nám, kde tedy najdeme směnárnu a ten skvělý podnik, který tak nadšeně líčíš. Mé jméno je Kokot a jsem pilot, tohle je Kapitán Blázen se svým šikmookým ochráncem,“ skočil do debaty Kokot.

„Kokote, ty jsi robot, že?“ zeptal se Ahmed.

„Ano, jsem.“

„Tady máš pár základních údajů a stáhni si do své paměti aktuální mapy a data o kolonii, otroku,“ podal Ahmed Kokotovi kus lejstra.

„Ahmede, já nejsem otrok,“ bránil se Kokot.

„To říkaj všichni roboti,“ rozesmál se Ahmed, až se mu břicho oťřásalo, „musím zpět na dispečink, mám ještě práci, ale když budete mít v plánu se zdržet poněkud déle, můžeme se večer sejít. Tady máte Kapitáne moji vizitku s číslem,“ řekl Ahmed, otočil se a běžel zpět do budovy v dáli.

„Kokote, mapu máš. Tak nás ved' do víru dění! Chci vyměnit prachy, zaplatit daň a jít si dát panáka a brko,“ sdělil suše Blázen, přidal do kroku a zrakem sjížděl okolí.

Všude bylo čisto, nikde ani smítko, všiml si nějakých poletujících ptáků, prostě idylka na první pohled. Otázka je, jaký bude ten druhý pohled. Intuice mu říkala, že pod povrchem může být vše zcela jinak.

Prošli letištní branou, Blázen vytáhl z automatu potvrzení o parkování lodi, pokynuli hlavou vrátnému se zeleným obličejem a vstoupili na bulvár jako v Las Vegas.

„Ty vole, šéfe, vypadá to, že sme objevili ráj,“ zasnul se Pong.

„Nejsem si zcela jist, Pongu. Kokote, najdi nejbližší směnárnu,“ řekl Blázen.

Vydali se širokým bulvárem a obdivovali místní idylku. Pětipatrové barevné domy lákaly svými reklamními vývěsními štíty ku hazardním hrám a jinému zabíjení volného času. Zastavili u informační desky a studovali plán kolonie. Stromy šuměly, voda ve fontánce zurčela, pták seděl na krycí stříšce proti dešti a vyzpěvoval. Podle mapy se nacházeli v centru kolonie. Veškeré hotely, bary a zábavní podniky se nacházely v nejbližším okolí letiště, které bylo středobodem kolonie. V širším okolí se nacházely obytné čtvrti a úplně na periferii se nacházely lesy, louky a industriální stavby. Vše bylo propojeno cestami, paprskovitě vycházejících z centrální kruhové cesty, která obepínala letiště jako opasek a v pravidelných vzdálenostech cesty protínaly další kruhové bulváry,

kteře byly vystavěny v soustředných kružnicích. Milion lidí musel někde pracovat, utrácet své mizerné výdělky a rodiny musely někde žít.

„Můj vůdce, kolonie je vystavěna pěkně podle pravítka a kružítká. Od mé poslední návštěvy se velmi změnila. Staré špinavé domy zmizely, smrad a jedovatý dým je pryč, obyvatelé jsou krásní, čistí a nezapáchají,“ povídal Kokot během rozhlížení po okolí.

„Vypadá to, že někdo zapracoval na pořádku a systému,“ řekl Blázen, „nikdo se ale venku nebaví, žádné skupinky grilující maso, žádné skupinky pijáků či hráčů deskových her, žádné rodiny, jen postavy jdoucí od někud někam. Zvláštní. Nemám pocit, že bych si tady mohl ubalit brko.“

„Můj vůdce, jak říkáte. Sterilní prostředí. Dovolil bych navrhnout pokračovat do směnárny, je kousek odsud,“ řekl Kokot a vydal se rovnou za svýmnosem.

„Čínský puntičkářství,“ pronesl Pong.

„Asi jo, jejich preciznost, smysl pro detail a hlavně naprostá oddanost. Je zde cítit jejich vliv,“ dodal Blázen.

Šli po chodníku uprostřed bulváru pod stromy v příjemném chládku, nerušení provozem na silnicích po jejich levici a pravici. Stejně byly nejspíše dopravní prostředky poháněny elektrickou energií, protože si všimli na mapě jasně vyznačených dobíjecích míst. Metanu bylo v okolí celkem dost a i nějaký vodík se určitě našel, takže Blázen předpokládal několik elektráren, které přeměňovaly levné suroviny v levnou energii. Úplně to viděl v hlavě, pronajmout hangár a zřídit velkokapacitní pěstírnu konopí.

Ze slastného zamyšlení ho vytrhl Kokot, který oznámil, že přejdou silnici a budou na místě. Ocitli se před starším přízemním domkem s mřížemi ve dveřích a oknech s nápisem „*Směnárna všeho druhu*“. Zazvonili, počkali než je pečlivě prohlédlo oko kamery s lehce bzučícím elektromotorkem, pak se dveře otevřely a mohli vstoupit. Místnost byla stroze vybavená, dřevěná podlaha a bankovní přepážka s mříží jako z filmu z první poloviny dvacátého století. Blázen přistoupil k okénku a zaklepal na sklo. Postava v turbanu se s kolečkovou židlí otočila a Bláznovi bylo hned jasný, proč je Ahmed poslal sem.

„Já jsem Mochtár Bachmochtár, co byste rádi, cizinci?“ řekl muž v turbanu a hustým vousem.

„Já jsem Blázen a posílá nás sem Ahmed z letiště,“ odpověděl Blázen.

„Můj bratranec, znáte to. Rodina vždy drží pohromadě. Předpokládám, že potřebujete vyměnit nějaké Kredity za místní intergalaktickou měnu s hloupým názvem, že?“ usmíval se pod vousem Mochtár.

„Jakej je kurz?“ zeptal se Blázen.

„Pro vás jen ten nejlepší, pane Blázen,“ odpověděl Mochtár a stále se usmíval.

„Tak jakej, šmelinári?“ rýpl si Kapitán, protože mu bylo jasné, že Mochtár chce jako správnej Arab smlouvat.

Arabský směnárník natukal tužkou na kalkulačce nějaké číslo a otočil displej směrem k Bláznovi.

„To si se posral, Arabe, ne?“ zasmál se Blázen, napsal jiné číslo a otočil displej zpět.

Mochtár chvíli přemýšlel, napsal jiné číslo a opět otočil displej k Bláznovi. Ten se opět usmál a s poznámkou, „zkus to ještě jednou,“ vrátil nabídku. Mochtár zakroutil hlavou, natukal na ohmatané klávesnici nabídku a otočil ji zase k Bláznovi.

„Cizinče, poslední nabídka, jinak nic nevydělám a já musím živit pět žen a jedenáct dětí.“

Blázen si prohlédl nabídku, pousmál se a pokýval souhlasně hlavou.

Mochtár vyndal Kreditový platební terminál a jakousi zelenou obdélníkovou kartičku s nějakými identifikátory.

„Kolik Kreditů budete chtít prodat?“ zeptal se Mochtár.

„Deset tisíc by mohlo stačit pro začátek,“ odpověděl suverénně Blázen.

„To není zrovna málo cizinče, ale jak chcete. Žbluňky máte k dispozici na této zelené kartě.“

„Fajn, dokončeme transakci ať to máme už za sebou,“ řekl Blázen.

Uskutečnili směnu a vyšli ven.

„Můj vůdce, jaký jste dostal kurz?“ zeptal se Kokot.

„Celkem dobrej myslim, za jeden Kredit tisíc kosmickejch,“ odpověděl Blázen.

„To docela ujde. Myslím, že jste udělal dobrý obchod,“ řekl robot.

„Já vím, vždy předpokládám, že se mě při prvním obchodu pokusí ojet,“ zasmál se Kapitán.

„Šéfe, kam teď?“ zeptal se Pong.

„Myslím, že pojedeme na katastrální úřad zaplatit daň z nemovitosti. Není nad to, když navštívíš úředníky osobně na pracovišti, oni jsou pak tací vstřícnější, když je po nich něco potřeba. Pozdravíme Chuje a Pyje, zastavíme se na pokladně a pozdravíme vrátanou. Copak to neznáš?“ usmíval se Blázen.

„Šéfe, neznám. Já bych na ně vlítnul, pořádně je stisknul pod krkem a když by měli štěstí, umřeli by rychle,“ chechtal se Pong.

„Pongu, ty jsi magor,“ poznamenal Kokot.

„Já vím, proto mám skvělého šéfa, kterej mě drží na uzdě. Nevezmeme si dročku?“ řekl Pong.

„Mohli bysme, ale serem na to. Pořád si válíme šunky buďto v ponorce, v miniponorce nebo od dneška v kosmický kapce kovu. Projdeme se a prohlédneme výlohy. Je to daleko, Kokote?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, ani ne. Dva kilometry nákupním centrem, pak doprava a po pár metrech se podle mapy nachází budova centrální administrativy kolonie.“

„Dva kilometry dlouhé nákupní centrum?“ podivil se Blázen a Kokot mu odkýval, že tomu tak skutečně je. Dali se do chůze a po chvíli je chodník zavedl k vstupu do chrámu konzumu a nákupů. Procházeli arkádami obchodů s oblečením, potravinami, zbraněmi či pracovními nástroji. Poznávali loga značek čínských společností Adidas, Coca-Cola, Louis Vuitton, Alibaba, Sony či Samsung.

„Ty vole, Šéfe, tady to vypadá normálně jako v Číně. Nevezmeme si něco sebou k jídlu?“ zeptal se Pong.

„Mohli bysme, támhle vidím stánek s čínou,“ ukázal prstem Blázen a zamířil k malému stánku na kolečkách. Objednal si Kung-pao z veselých skákajících veverek a Pong zvolil Malého hravého bílého tygříka s medvědíím spermatem.

„To je trošku nechutný, nemyslíš Pongu?“ zeptal se mírně znechuceně Blázen.

„Nechutně chutný,“ zasmál se Pong a vytáhl své nerezové hůlky, které s oblibou používal k zarážení do nosů svých obětí.

Pokračovali v cestě nákupním centrem, došli na jeho konec, vyhodili plastové misky od jídla do odpadkových košů a zamířili k administrativním budovám, které jednoznačně dávaly do okolí najevo, že zde se nachází byrokratické centrum kolonie.

Zastavili ve vrátnici a Blázen se zeptal, kde najdou pokladnu, že jdou zaplatit daň z nemovitost, kterou jim vyměřili dva úředníci místního katastrálního úřadu. Čínský vrátný jim mlčky prstem ukázal velký rozcestník, kde nechyběla směrová cedule s nápisem „*Pokladna*“.

„Všude je to stejný,“ pomyslel si Blázen.

Dlouhou kachličkovanou chodbou šli sami. Dveře, které mýjely nesly jména úředníků, kteří se za nimi ukrývali. V pravidelných intervalech se pod okny nacházely dřevěné lavice, na kterých mohl spočinout znavený návštěvník. Několik školních kytek ledabyle umístěných ve velkých kýblech umocňovalo strohost úřední budovy. Došli na konec chodby ke dveřím s cedulí „*Pokladna*“.

Blázen zaklepal, nikdo neodpověděl, tak otevřel a vstoupili. Ocitli se v malé místnosti se dvěma přepážkami, z nichž jedna byla zavřená a za druhou seděla pokladní. Blázen se sklonil k mluvítku a zatvářil se překvapeně.

„Co to kurva je?“

Pong a Kokot se podívali přes Bláznova záda.

„Šéfe, co to kurva je?“ zíral Číňan na samici od Predátora, která se na ně dívala svým predátořím obličejem s vytaženými čelistmi, kterými dramaticky máchala jako krab klepety.

„Copak byste si přáli, pánové?“ zeptala se Predátorka.

„My, my jsme přišli zaplatit daň z nemovitosti, kterou nám vyměřili vaši dva zaměstnanci pan Chuj a pan Pyj,“ odpověděl Blázen.

„Ááá, to jste vy. Všichni už jsme o vás slyšeli. První po třiceti letech. To byste nevěřili, jak Chujovi a Pyjovi závidělo celé patro. Práce, skutečná práce. Promiňte, já jsem se nepředstavila. Jmenuji se Květinka,“ mluvila Predátorka.

Kapitán a Pong se po sobě podívali a štípli do tváří, jestli náhodou nespí. Když si potvrdili, že jsou vzhůru, podívali se znovu do okénka.

„Vidím, že jste trochu překvapení. Asi vidíte poprvé moji rasu, nepletu-liž se?“ zasmála se predátořím smíchem Květinka.

„Paní nebo slečno,“ začal Blázen.

„Slečno, prosím,“ řekla Květinka.

„Slečno, jsme trochu překvapeni, čekali bychom zde kohokoliv jiného,“ pokusil se o úsměv Blázen.

„Nedivím se vám. Každý, kdo sem přijde poprvé, je trochu v šoku. Víte, mě nebaví zabíjení. Naše rasa neustále musí něco zabíjet a mě to tak smrtelně nebaví. Pořád honit kořist, klást pasti, vytrhávat vnitřnosti a preparovat lovecké trofeje. Sem tam změřit síly s domorodým hrdinou. Hrozný stereotyp, proto jsem se rozhodla věnovat se účetnictví a práci s penězi. Víte vy, kolik potkám zajímavých bytostí, se kterými si můžu popovídat a nemusím je hned lovit a preparovat jejich lebky s páteří?“ povídala Květinka.

Pong zíral s otevřenými ústy a nemohl pochopit jak někdo s takovým darem lovce nechce zabíjet a brodit se v krvi svých nebohých obětí. Predátorka pokračovala.

„Tajně jsem doufala, že sem přijdete a já vás budu moci poznat osobně. Přeci jen noví osadníci se zde neobjevují příliš často. Ukažte co máte,“ zazubila se Květinka.

Blázen vytáhl z desek papíry a podal je přesouvacím šuplíkem Květince. Vzala je do rukou, chvíli je pročítala a pak se zeptala.

„Vy jste nedostali slevu?“

„Ne, měli jsme nárok?“ zeptal se Kokot.

„Váš otrok může mluvit, kdykoliv se mu zachce?“ zeptala se Květinka.

„Já nejsem otrok.“

„Slečno Květinko, Kokot není otrok, je součástí mé posádky. Dáte nám slevu?“ řekl Blázen.

„To už se vidí málokdy, robot a není otrok. Stejně za něj zodpovídáte. Co se týče slevy, máte nárok na deset procent, protože jste v tomto účetním období první klienti s nově vyměřenou daní.“

„To zní dobře, můžu zaplatit kartou?“ odpověděl Blázen.

„Můžete, terminál je před vámi. Potvrďte částku, přiložte kartu a pak odeberte doklad o zaplacení.“

„Slečno, vy jste k nezaplacení,“ zasmál se Blázen, potvrdil částku, vyjmul papír z otvoru terminálu a uložil zpět do desek.

„Pane Blázen, to je vše. Příští rok dostanete složenku, kterou opět můžete zaplatit zde na pokladně,“ zazubila se Květinka.

„Slečno Květinko, pokud mě pracovní povinnosti dovedou do kolonie, zajdu do vašeho úžasného doupátka čísel a peněz a rád osobně provedu transakci jen kvůli vašemu nádhernému úsměvu,“ opětoval úsměv Blázen.

„Jdeme ven,“ zavelel Kapitán, otočil se a šel rychle chodbou zpět. Pong s Kokotem chvátali za ním. Když vyšli ven, Blázen se zhluboka nadechl a vydechl.

„Ty vole, já bych si zahulil, ale tady venku nějak nemám chuť. Ještě štěstí, že jsme toho nepotřebovali na úřadě víc. Kokote, najdi nějaký podnik.“

„Šéfe, co kreditka, kterou jsme našli u toho zmrzlýho? Nepůjdem ji prověřit?“ zeptal se Pong.

„Pongu, na ni bych se zatím vysral, protože nevíme, jestli není ten účet sledovanej a pípnout kartu v bankomatu by znamenalo zanechat po sobě stopu. A Číňanů je tady jak nasráno, takže si myslím, že je úplně zbytečný na sebe upozorňovat ještě víc, když už to stejně vypadá, že všichni vědět, že mají nový sousedy kousek za humny. Doprdele, já bych si dal brko.“

„Můj vůdce, Ahmed mi na letišti označil v mapě podnik. Vezmeme taxi a zajedeme tam, nemyslíte?“ řekl Kokot.

„To zas bude nějaký další Ahmedův příbuznej. Ale co, nikoho tady neznáme, Arab lepší Číňana a s Mochtárem sme neudělali špatnej obchod,“ zamyslel se Blázen a mávl na kolemprojíždějící žlutý vůz taxislužby.

Vůz zastavil, otevřely se zadní dveře a trojice nastoupila. Skrz malý průzor byla vidět tvář posázená bradavicemi a z reproduktoru se ozval huhňající hlas.

„Kam to bude vážení?“

„Dovezete nás...“, začal Blázen a otočil se k Kokotovi, „kam to vlastně jedeme?“

„Můj vůdce, k Rozverným tanečnicím,“ odpověděl robot.

„... slyšel jste, k Rozverným tanečnicím,“ dokončil hovor s taxikářem Blázen.

„Dobrá volba,“ zahuhlal hlas a vůz taxi se odlepil od země.

Projeli několik ulic. Ocitli se ve čtvrti zábavy a povyražení. Míjeli jeden bar za druhým, jeden bordel vedle druhého, podniky s výlohami i bez výloh pro ukojení všech možných a nemožných choutek.

„Že vy si chcete nechat nasrat na hlavu, že jo?“ promluvil řidič taxi.

„Cože?“ vyjel Pong.

„K Rozverným tanečnicím se jezdí za speciálníma službama. Všichni, kdo tam míří, vědí přesně co chtějí. Nebo byste rádi pravou děvku? Ty sou drahý. Ha ha ha,“ smál se taxikář.

„Nás tam poslal Ahmed z letiště,“ vysvětlil Blázen.

„Jo, vy znáte Ahmeda,“ odpověděl hlas.

„Je s ním něco v nepořádku?“ zeptal se Pong.

„Ne, toho zná každej, kdo projde letištní branou. Takže, vy jste cizinci. Co vás sem přivádí?“ pokračoval hlas ve vpytávání.

„Jsme jen prostí turisté. Chceme vidět místní krásy,“ řekl Pong.

„Tak turisté, říkáte?“ řekl hlas.

„Je to tak, jak říká. Jsme obyčejní turisté ze Země, kteří chtějí okusit nových nepozemských rozkoší. Pravých děvek je všude plno, ale na hlavu mi u nás doma nikde nenaserou. Vy jste místní?“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Ano, já jsem se zde narodil v páté generaci původních osadníků. Já vám tak závidím, že odsud můžete kdykoliv zmizet.“

„Proč, nelíbí se vám tu? Vždyť místo je uklizené, služby fungují, práce je dost a zábavu tu také máte,“ ptal se dál Kapitán.

„To máte pravdu, ale žiju ve zkurveným skleníku, ze kterýho není úniku. Moc si nevydělám a všechno posledních pár let jede podle čínskýho systému,“ během řízení vykládal taxikář.

„A jsme tady, potvrďte částku a přiložte kartu. Omlouvám se jestli jsem byl nepříjemnej, ale byli ste první cizinci po třech letech, který jsem vezl. Normálně si místním postěžovat nemůžu a vy nevypadáte, že byste pracovali pro Číňany,“ řekl taxikář a zastavil.

Blázen potvrdil částku a během toho se zeptal, „proč myslíte, že nepracujeme pro Číňany?“
„Protože ti by s otrokem v jednom autě nikdy nejeli. Tady se nikdo neukazuje běžně s roboty na veřejnosti.“

„Šéfe, proto na nás tak občas v tom nákupním centru blbě čuměli,“ vložil se do debaty Pong.
„Jestli jste se prošli po nákupním centru, tak se není co divit. Pěsti na oko. Ha ha ha. Teď už o vás ví půlka města,“ smál se taxikář a podal škvírou v přepážce vizitku.
„To kdybyste někdy potřebovali diskrétní odvoz.“

Vystoupili z vozu, protáhli se a prohlédli okolí. Stáli před nenápadným domem s jednoduchým průčelím se znázorněnou tanečnicí kankánu s vyzývavě zvednutou nohou a laškovně povyhrnutou sukni, která odhalovala kalhotkami nezakryté intimní partie.

„Tohle místo vypadá velmi slušně,“ řekl Blázen, rozhlédl se ještě jednou po okolí a vstoupil do dveří.

Rozhlehlé vstupní hale potažené rudým semišem dominoval skleněný sloup, ve kterém byla zavřená děvka. Zrovna srala na hlavu, která byla prostrčená otvorem v podlaze skleněného tubusu a její majitel seděl v pohodlném křesle. Zcela zřetelně si svoji dávku hoven na hlavu vychutnával.

„Ty vole, Šéfe, to mě poser,“ vykřikl Pong a rozeběhl se k válci.
„Pongu, to ses posral,“ pronesl Blázen, ale Pong ho už neposlouchal, protože měl obličej přitisknutý ke sklu a jen zíral na porno modelku, jak nahá v podřepu sere.
„Šéfe, to sem ještě v životě neviděl,“ otočil hlavu směrem k Bláznovi a Kokotovi.

Blázen ho neposlouchal, protože se věnoval uvaděči do podniku.

„Jsme prostí pocestní a posílá nás sem Ahmed z letiště, že prý tu poznáme nepoznané.“
„V tom případě vstupte do místa rozkoši, potěšení a nekonečných tělesných zážitků,“ řekl uvaděč a otevřel velké dveře, ze kterých se linula elektronická hudba. Trojice vstoupila a ihned se jich ujal číšník.

„Vítejte u Rozverných tanečnic, na jaké jméno máte rezervaci?“ zeptal se číšník.

„Nemáme rezervaci. Poslal nás sem Ahmed z letiště, že prý si tu užijeme,“ vysvětlil Blázen.

„Ahmed vás sem poslal. Náš nejlepší naháněč,“ s náznakem úsměvu řekl číšník.

„Naháněč?“ ozval se Pong.

„Ano, naháněč. Tipuje z návštěvníků tohoto neutěšeného místa potenciálně solventní klienty a pokud touží po pobavení, posílá je k nám,“ odpověděl číšník.

„Může se tu kouřit?“ zeptal se Blázen.

„Naše zaměstnankyně rády kouří, pokud je vaše orientace opačná, může vám vykouřit někdo ze zaměstnanců,“ s ledovým klidem trpělivě vysvětlila obsluha.

„Dobrý vědět, ale v tuto chvíli mám na mysli kouření tabáku, konopí či čaje,“ řekl Blázen.

„Vy myslíte užívání omamných látek? Chcete si užít v klidu a soukromí nebo ve společnosti?“

„Rád bych měl výhled na vaše tanečnice,“ řekl Blázen a Pong přitakával. „Šéfe, já bych si klidně nechal vykouřit.“

„Pongu, klidni hormony, nejdřív okoukneme podnik, jestli tu má vůbec smysl utrácet,“ provokativně zahlásil Blázen a podíval se na obsluhu.

„Pánové jsou tu poprvé, to je poznat. Pojd'te za mnou, dovedu vás na místo. Otroka můžete odložit do šatny, jsou tam pro ně speciální skříňky, do které ho můžete bezpečně zamknout,“ řekl číšník a pohlédl na Kokota.

„Já nejsem otrok,“ zamručel Kokot.

„To říkají všichni,“ řekl číšník a Bláznovi proběhlo hlavou něco ve smyslu, že tuto větu už minimálně jednou slyšel.

„Pojd'me si sednout. Číšníku, chci popelník a jídelní lístek,“ zakončil rozhovor Blázen.

Číšník je usadil do boxu s modrou sedačkou v půlkruhu a vysokou dřevěnou stěnou okolo, umístil na stůl popelník a odešel. Měli výhled na taneční parket, kde křepčilo ve zvláštním rytmu elektronické hudby několik barevných postav, u kterých se nedal rozlišit druhový původ. V mlze se na pódiu ztrácel DJ a u stolků bylo plno. Dlouhý barový pult byl obsazen hosty, kteří do sebe klopili jednoho panáka za druhým a obsluha nalévala, jako kdyby všem hořela u prdelí koudel.

„Nápoje, prosím. Jídelní lístek,“ přišel číšník, který přinesl občerstvení.

„Kde máte toalety?“ zeptal se Blázen.

„Přes parket a pak doprava,“ odpověděl číšník.

Blázen se zvedl a zamířil k parketu. Lehkým tanečním krokem prošel okolo tanečnicků a podle fronty poznal, kde jsou záchody. Postavil se na konec a pomalým krokem postupoval dopředu. Prošel dveřmi a dostal se na dohled začátku fronty. Nebyla na záchody, ale k dýlerovi. Zklamání, že stojí zbytečnou frontu, rychle zahnal myšlenkou na otestování drog, které zde nabízí k prodeji. Vystál zbytek fronty, až se dostal k postavě v modrých laksláčích s modrým obličejem a modrými vlasy. Seděla za malým stolkem s váhami a platebním terminálem.

„Co byste chtěl cizince? Nějaký sny a nebo si pořádně nechat posrat hlavu? Pro tyto účely tady mám něco speciálního,“ zeptal se modrák.

„Perník máš?“ zeptal se Blázen.

„Mám, ale je drahej, od Číňanů,“ odpověděl modrej dýler.

„A trávu máš?“ zeptal se ještě jednou Blázen.

„Co to je?“

„Kouření ze Země. Dej mi vzorek toho perníku,“ odpověděl Blázen, počkal až modrák připraví půlgramový vzorek, potvrdil cenu a zaplatil. Vzpomněl si ještě, že původně chtěl vysypat písek, otevřel nejbližší záchodové dveře a málem se poblil. Tak špinavý hajzl snad v životě ještě neviděl. Zesranej od podlahy až pomalu ke stropu. Opatrně našlápl do stop v hovnech a rychle se vychcal.

Když se vrátil ke stolu, Pong už píchal nějakou cizinku se třema kozama a dvěma vagínami. Kokot měl před sebou tuplák s jakousi černou kapalinou.

„Můj vůdce, mají tady velmi kvalitní olej, tak jsem si dopřál po těch letech.“

„V pohodě, ty jeden otroku,“ zasmál se Blázen a začal balit zaslouženého jointa. „Kokote, můžeš mi otestovat kvalitu tohoto sráče?“ podal pytlík robotovi, který odsypal vzorek na svůj dlouhý jazyk a chvíli pracoval.

„Ty máš, ale dlouhej jazyk,“ objevily se u stolu dvě spoře oděné děvy, „novej zaměstnanec?“ zeptala se jedna z nich.

„Nový zaměstnanec?“ podivil se Kokot a podíval po děvkách.

„Otroka s dlouhým jazykem tu ještě šéf neměl, tak jsme si říkaly, že jsi jen rozšířil sortiment nabízených služeb.“

„Já nejsem otrok ani zaměstnanec,“ odpověděl Kokot.

„To tady říkáte všichni. Vy jste jeho majitel?“ otočila se tetovaná maorka ke Kapitánovi.

„Ne, je to můj zaměstnanec,“ řekl Blázen.

„Kdybyste ho chtěl prodat, náš šéf vám nabídne dobrou cenu.“

„Můj vůdce, ten vzorek je velmi naředený meth,“ dokončil analýzu Kokot. Blázen se podíval směrem k děvčatům.

„Holky, jestli je ten váš šéf tak poctivej jako tenhle perník, tak by z toho stejně nic nebylo. A vůbec, není na prodej,“ suše vysvětlil holkám Blázen a konečně si zapálil svého velkého jointa.

„Teď odpalte a Pongu pošli tu děvku do hajzlu. Chci si v klidu zakouřit.“

Blázen se ponořil do svých myšlenek. Tenhle podnik nebyl to co hledal. Klasický šmėčko na turisty, který fungují pravděpodobně všude po vesmíru stejně. Bejt novej znamená vždycky problémy a musí vymyslet, jak co nejrychleji z tohoto místa zmizet.

„Co je to za zvláštní smrad?“ vytrhl Blázna z myšlenek známý hlas. Otevřel oči a uviděl před sebou dýlera z hajzlu. Všiml si, jak Pong do sebe nasál lajnu perníku a upřeně pozoroval modrého muže.

„Tráva,“ řekl Blázen.

„Můžu to vyzkoušet?“ zeptal se modrý.

„Jo,“ podal mu joint Blázen a díval se, jak modrý muž zkušeně pokuřuje. Bylo jasné, že minimálně s kouřením má zkušenost.

Modrákovi se zamotala hlava a musel se posadit. Blázen se zasmál a lišácky pozoroval obět marihuany. Dýler mu podal zpět jointa a jedině na co se zmožil bylo „mě se motá hlava.“ Načež se začal smát jako šílenec.

„To je matroš co?“ smál se Blázen a Pong se přidal.

Smáli se nakonec všichni, než se najednou modrej dýler svalil pod stůl. Blázen se smál, až se za břicho popadal.

Chlap se pomalu začal zvedat ze země a opatrně se posadil. Pong před něj beze slov posunul skleněný tácek s nadrceným pervitinem a podal mu šňupátko. Modrák ho vzal a také zkušeně nasál jednu z lajn. Zorničky se mu rozšířily a dech znatelně zrychlil.

„Co to bylo?“

„Meth, kvalitní perník, ne taková sračka, kterou si prodal ty mě,“ odpověděl Blázen.

„Turistická kvalita, znáte to snad?“ odpověděl modrák.

„Jo známe, ale nejsme na to zvyklý,“ řekl Blázen.

„Šéfe, vysereme se tady na to, podělanej Ahmed přeháněl, ani milion zkurvenejch děvek nevynahradí mizerný drogy v podniku. Půjdeme někam jinam,“ vyjel Pong, kterého sralo, že musel odehnat děvky v nejlepším.

„Vás sem poslal Ahmed? To ste měli říct hned.“

„Říkal sem to u vstupu, ale mě nikdo neposlouchal,“ řekl Blázen.

„Ke mě se ta informace nedostala, sedím celej večer na hajzlech v přišerným puchu a musím akorát poslouchat hovna sfetovaných návštěvníků.“

„Proč ty drogy neprodáváte na baru, jak bejvá běžný?“ zeptal se Pong.

„Protože majitel podniku je tradicionalista a zastává názor, že drogy se maj prodávat na hajzlech,“ odpověděl modrák.

„Majitel je ze Země?“ zeptal se Blázen.

„Je, chcete se seznámit?“ řekl modrák.

„Můžeme se vidět, než půjdeme do prdele,“ odpověděl Blázen.

Zvedli se od stolu a vydali za svým modrým průvodcem, který je vedl soukromými částmi podniku. Minuli mohutného holohlavého strážce privátního vchodu, jenž si pečlivě prohlédl hlavě Ponga a ohrnul nos nad Kokotem, ale jinak potíže nedělal. Prošli úzkou chodbou, několikrát pravouhle zahnutou, se střílnami a skluzavkami pro granáty, krátce se zdrželi u masivních pancéřových dveří, které se otevřely po modrákově zazvonění. Pak se museli škrábat po točitém litinovém schodišti ve stylu viktoriánské Anglie do rozlehlé společenské místnosti s barem, stolky a prosklenou stěnou s výhledem na taneční parket. Bláznovi místnost připomněla jejich pozorovatelnu na základně. Modrý muž je dovedl k velkému gauči, kde seděl postarší běloch, krátce střížený, v barevné plážové košili s mohutným límcem.

„Pane Martene, někoho jsem přivedl,“ řekl modrák.

„Jestli sou to zase nějakí dementi jako posledně, nechám tě vykuchat a nakrmím tebou svoji sbírku masožravých kyttek,“ zvedl hlavu od počítače muž, který byl modrákem nazván Marten.

„Pane Martene, myslím, že vás budou pánové zajímat. Tady pan..,“ otočil se modrák k Bláznovi, „... jakže se jmenujete?“

„Kapitán,“ řekl Blázen.

„pan Kapitán,“ pokračoval modrák, „má nějakou trávu. Kouří se to jako cigareta a hrozně legračně se potom motá hlava.“

Jak padlo slovo „tráva“ muž označovaný jako Marten zbystřil a podíval se po trojici, která postávala před stolem. Dlouho si je prohlížel a pak promluvil.

„Dobrá, teď jdi pryč. Pánové posaďte se u mě,“ a ukázal na židle naproti němu.

„Tak, pane Kapitáne. Co byste rád?“

„Pane Martene, nás sem poslal Ahmed z letiště, že prej se nám bude v Rozverných tanečnicích líbit.“

„To jste tedy vy, kteří se nám zabydleli v sousedství ve staré opuštěné univerzitní laboratoři. Tady se nic neutají, Kapitáne Blázne. Ani to, že jste zajímavým cílem pro některé zástupce čínské vlády, protože máte něco, co by stálo za hodně moc.“

„Vidím, že máte přesný informace, pane Martene,“ řekl Blázen.

„Vaše štěstí je, že zde nejsme na Zemi, ale nýbrž v kondominiu pod správou Velké rady a čínský vlády, která zde má svých třicet procent a určitě už o vás ví z aktualizací katastrálních map. Navíc Ahmed určitě žvanil.“

„Jak Ahmed žvanil?“ skočil do řeči Pong.

„Letiště je v plný správě čínských úřadů a Ahmed pro ně pracuje. Vážně si myslíte, že vás poslal k Mochtárovi a sem jen tak?“ zasmál se Marten, Pong se podíval na Blázna a Marten pokračoval.

„Víte o co jde? O odměnu. Ahmed ji dostane jak od svých zaměstnavatelů, tak ode mne. A teď bude záležet na našem rozhovoru, jak se věci dál vyvinou. Jste jen malé, čerstvě narozené rybičky v rybníce, který mají pod kontrolou velcí žraloci, rozhodující o tom, kdo bude žít a kdo ne. Já jsem jeden z těch žraloků,“ smál se Marten.

„Šéfe, já ho zabiju,“ oznámil suše Pong.

„Pongu, nikoho zabíjet nebudeš. Řekl bych, že se pan Marten snaží naznačit, že záleží na tom, co jsme schopni nabídnout,“ řekl Blázen.

„Řekl bych, že si rozumíte. Prý máte trávu,“ řekl bez rozmýšlení Marten.

„Hm,“ zamručel Blázen, „něco málo by se našlo, pro osobní potřebu.“

„A?“ zeptal se pan Marten.

„Zahulíme a uvidíme,“ řekl Blázen, vyndal krabičku s konopím a začal motat brko. Pan Marten ho pozoroval s neskrývanou chutí.

Kapitán dobalil, uklidil propriety a labužnický zapálil. Chvilí popotahoval, poté mlčky předal joint panu Martenovi. Ten po něm rychle chňapl a zhluboka natáhl omamný kouř do svých plic. Chvilí jej podržel a pak mocně vypustil. Mlčel a znova natáhl do plic.

Spolustolovníci mlčeli a Blázen pozoroval Martena, který si velmi užíval chutného kouře.

„Kapitáne Blázne, to je matroš. Už dlouho sem něco takovýho neměl. Jsem původem z Nezávislý Kalifornie a sluníčko tam umělo pěknou magii. Ale už je to hodně dávno, tady se taková kvalita sehnat nedá. Občas mi něco přivezou v transportech ze Země, ale to je skutečnou vzácností.“

„Vy ste z Kalifornie?“ zeptal se Blázen.

„Ano, máte s tím nějaký problém?“

„Ne, jen mám známýho z Kalifornie,“ odpověděl Blázen.

„Vesmír je malej, Blázne. Vůbec, jak jste se sem dostali?“ vyptával se Marten a podal joint Bláznovi.

„Dlouhé vyprávění, ale máme loď. A víte čím jsme přiletěli.“

„Vím, pěkným veteránem, se kterým mají radary problém. Asi nemá smysl se ptát, komu jste ho ukradli, že?“ zasmál se Marten.

„Pane Marten, my sme ho neukradli, ale spíš našli v jedný starý stodole,“ odpověděl Blázen.

„Je mi to jasný, museli jste ji opravit a jako bonus ste našli v nákladovém prostoru robota, kterému akorát stačilo vyměnit baterky, co?“ smál lišácky Marten a natáhl ruku pro jointa.

Blázen mu ho podal a chvíli pozoroval.

„Pokud zůstaneme u této verze, bude nám všem dobře,“ zasmál se nakonec a začal motat další brko.

„Můj vůdce, měli bychom se pomalu vrátit do stanice,“ řekl Kokot, který doposud mlčel.

„Kokote, za chvíli půjdeme, jen co tady s panem Martenem dořeším objem objednávky,“ odpověděl Kapitán.

„Blázne. Můžu vám tykat, že?“ začal Marten, který ani nečekal na odpověď a pokračoval, „Blázne, tady platí úplně jiný zákony než na Zemi, takže proč nezkusit uzavřít nějaký pěkný první obchod. Uměl bys toho víc?“

„Kolik byste si představoval, můj budoucí obchodní partnere?“

„Dvě tuny, pro začátek. Zvládli byste to?“ zeptal se Marten.

„Dvě tuny, říkáš. To není zrovna málo hulení,“ zamyslel se Blázen.

„Zaplatím samozřejmě až po dodání.“

„To by nevadilo, důvěra se buduje dlouho, ale přeci jen bychom se měli asi blíž poznat a navrhl bych začít půl tunou, dostanete slevu a chci vidět jak se to rychle prodá,“ odpověděl Kapitán. Marten se zamyslel a potáhl z jointa.

„Jak se to rychle prodá? To se prodá všude, před školami, na letišti, v klubech. Tenhle materiál bude chutnat všem,“ smál se Marten a z úst mu vycházel kouř, „k tomu se seznámíš s některými mými obchodními partnery.“

„Fajn, jsme domluveni a můžeme zkusit, jak nám pošlape byznys. Za týden se ozvu,“ řekl Blázen a podal ruku Martenovi na znamení dohody. Ten ruku přijal a potřásl si.

„A teď běžte, mám práci. Kontaktujte mě na tomto kanále šifrovaným níže uvedeným klíčem,“ podal na závěr Marten Bláznovi jakousi kovovou kartičku.

Blázen, Pong a Kokot se zvedli a šli směrem k východu. Když byli zhruba v půlce, uslyšeli Martenův hlas, jak mluví jejich směrem.

„A nemyslete si, že jste pány situace. Lidi neradi chodí k vaši stanici, kterou jste zabrali. Občas se tam totiž někdo ztratí a zůstane navždy ztracenej.“

Všichni tři se otočili a než stačil kdokoliv cokoli říci, Marten ještě neskončil.

„Nečumte tak blbě, chápete to naprosto přesně. Dřív nebo později dojde na zabíjení a nebude ho málo. Pongu, zvláště ty si užiješ. Nic neříkejte, otočte se a běžte do hajzlu.“

Trojice se na sebe podívala a Blázen Pongovi tváří naznačil, že teď vraždit nebude. Otočili se a pokračovali v chůzi směrem k východu.

„Fakt dobrej matroš, Blázne!“ smál se Marten, když procházeli dveřmi. Ty se pak za nimi zavřely a ocitli se v tichu chodby.

„Šéfe, řek bych, že nás bude stát spoustu cizí krve, než se staneme jedničkou mezi vesmírnejma dýlerama,“ řekl Pong.

„To bude, Pongu, to bude,“ zadumaně odpověděl Blázen.

„A teď jdeme, jak říkal ten debil Marten, do hajzlu. Urgha by už snad mohla mít uklizeno a možná bude mít i nějaký obavy.“

Pong se ještě naposledy podíval na skleněný válec, kde se mezitím vyměnila tanečnice i zákazník. Tanečnice byla jakési mimozemské rasy, vypadala jako fialová ještěrka a když spustila svoje

vystoupení, světlo se ztlumilo a objevil se jí na kůži světélkující vzor ve fialových, zelených, oranžových barvách, se spoustou větších či menších rotujících spirálek.

Velmi pěkná psychedelická podívaná a když došlo k vlastnímu aktu defekace, tanečnice zvedla svůj ocas, šla do podřepu a vysrala fialový světélkující objekt konzistence želé, ve kterém byla vidět nekonečná velikost vesmíru, miliardy hvězd, galaxií a vůbec celý život. Veškerá barevná želatina se rozplizla po hlavě klientově, jehož oči se obrátily v sloup a ukázaly bělmo.

„Můj vůdce, myslím, že tento člověk právě dosáhl nirvány,“ řekl Kokot.

„Myslím, že už stačilo. Jdeme,“ řekl Blázen a šel ven na čerstvý vzduch, kde mávl směrem k projíždějícímu vozu taxi.

Nastoupili a Kapitán nařídil řidiči, že má jet k letišti.

„Šéfe, trochu jsme si asi nasrali do kalhot, že jo?“ zeptal se potichu Pong.

„Těžko říct, splníme svoji část byznysu a uvidíme, jaký to bude dál. Co myslíš ty, Kokote?“

„Můj vůdce, projel sem si místní databáze a neřekl bych, že by pan Marten byl vyloženě šmėčko. Jestli spolupracuje s vládou, tak to dobře tají. Ale pro nás hrají paragrafy, protože tady se za drogy tresty smrti nedávají. Nesmí se obchodovat se všemi, ale tráva zakázaná není.“

„Otevřeme bordel!“ zasmál se hlasitě Pong.

Dojeli k letišti, Blázen zaplatil a vydali se k bráně. Prošli vrátnicí, kde ukázali čtečce potvrzení o parkování, turniket se otevřel a pustil je do letištního prostoru.

Prošli mezi zaparkovanými loděmi různých tvarů a původů, až došli k té své. Kokot dálkovým ovladačem spustil žebřík a všichni vyšplhali na palubu.

Usadili se ve svých pohodlných křeslech, Kokot zapnul motory a připravil se k odletu.

„Tady Ahmed, povolení k odletu uděleno. Víím, že se vám tady líbilo a těšíme se za týden,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Povolení přijato a Ahmede, taky nás těšilo,“ odpověděl suše Blázen do mikrofonu a vypnul vysílačku.

„Pal vocaď, Kokote.“

Kapka se zvedla a zaměřila opět podle vznášející se šipky k otevřenému východu z kopule. Prolétli otvorem a vrátili se na odvrácenou stranu města, kde půlku oblohy skrýval Saturn.

„Kokote, možná bysme se mohli trochu proletět nad měsícem. Rád bych viděl okolí,“ zamyslel se Blázen a začal připravovat svého dalšího jointa.

„Můj vůdce, na váš rozkaz. Uděláme jeden oblet a pak se vrátíme rovnou za Urgou,“ odpověděl Kokot a nastavil autopilota na vyhlídkový let. Kapka zaměřila na nastavenou nízkou oběžnou dráhu. Pod nimi ubíhaly krátery, krystaly velikosti činžovních domů vyrůstaly z povrchu a házely prasátka odraženým světlem hvězd. Mezi tím vším se proplétaly dopravní cesty, na kterých byly vidět řady nákladních vozidel v pohybu.

Silnice propojovaly centrální kolonii pod atmosférickou kupolí s doly a průmyslovými budovami, ve kterých se zpracovávaly vytěžené suroviny.

„Šéfe, celkem brutální výhled,“ zíral z okna Pong.

„Docela jo,“ odpověděl Blázen.

„Pěkně se místní kolonie za ty stovky let rozrostla. Bývalo to kdysi takové malé zapadlé místo, kde jste mohli potkat vyvrhele ze vše koutů vesmíru,“ zasníl se Kokot.

Pokračovali ve výletu kolem Titanu. Myslím, že teď je čas na drobné zapojení fantazie a zasraně laskavý čtenář si představí filmový průlet nad krásami nebeského tělesa, jehož póly byly plné jezer zkapalněných plynů, jako byl methan, ethan nebo čpavek. Velkolepý záběr na lesknoucí se Kapku, která se za západu Saturnu vrací zpět do malé staré stanice.

Sestoupili po žebříku na zem, kde už netrpělivě čekala Urgha.

„Kde jste byli tak dlouho? Makové buchty už vychladly,“ zeptala se nevrle.

„Na dlouhý vyprávění Urgho, povím ti to u jídla. Tady všechno v pořádku?“ řekl Blázen.

„Uklizeno, vytřeno, záchod vypulírován. Nechala jsem Karlose, aby nám sem přepravil pár zbraňových systémů a generátor silového pole, který našel ve skladu v základně. Prý je tam spousta velmi zajímavých vražedných hraček. Ti dva úřední otrapové a nalezená mrtvola ve mně nevyvolali příliš dobré dojmy. Pokud tedy nevadí, Kapitáne?“

„Urgho naprosto vůbec, naopak. Zapoj je, Kokot ti pomůže. Já si jdu na chvíli sednout k počítači, podívat se do černý kroniky a do map, kde bychom mohli zkusit něco prodat. Navíc se musím zamyslet jak dál. Pongu, můžeš se vrátit na základnu, nebudeš zde už potřeba,“ rozdal úkoly Blázen.

Kapitán seděl u počítače necelou pozemskou hodinu, během které promyslel, kde sežene tolik hulení a jestli by nestálo za pokus, zkusit rozjet byznys na vlastní triko. Jenže dobře si uvědomoval, že potřebuje získat obchodní partnery a v tuto chvíli si příliš vybírat nemohl. Věděl zcela jasně, že on nebude ten, který by se snažil protistranu nějak ojet. První kroky nejsou nikdy snadný.

Další, co si dobře uvědomoval, bylo neskutečný množství obydlených světů, které potenciálně skýtaly nekonečné příležitosti. Přesně to ho lákalo. Rozepsat příběh, nechat plynout čas a myšlenky, aby na konci vykryštovalo celkem promyšlené dílo postavené na spolehlivých a jasných spoluhráčích brutální hry, která se nazývá „*prodej drog*“.

„Můj vůdce, jsme hotovi. Můžeme spustit ochranu a vrátit se domů na Zem pod zem,“ vyrušil ho z příjemných snů hlas Kokotův. Kapitán sebou cukl.

„Dobře, dobře. Začínám mít hlad,“ zvedl se pomalu z křesla a čekal, co ještě řekne.

„Můj vůdce, chcete něco říct?“ zeptal se Kokot.

„Ne. Čekám, co ještě řekneš,“ odpověděl Blázen.

„Čekám na váš rozkaz, můj vůdce,“ řekl Kokot.

„Tak jdeme, ne?“ ukončil očividně debilní zhulený rozhovor Blázen a vstoupil do transportéru. Dveře se zavřely a Blázen se opět ocitl v průhledném tunelu. Znovu mohl vidět průlet meziplanetárním prostorem, akorát opačným směrem. Domů. Světlo zmizelo a opět tu byl efekt s mlhou, otevíranými dveřmi a pocitem na blití.

„Tak vás, Kapitáne, vítám zase doma. Slyšel jsem, že je tam prej celkem živo,“ usmíval se Karlos.

„Je, příteli. Jdu se vysrat, dát sprchu a sejdem se u jídla. Ani nevím kolik je vlastně hodin,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, je přesně čas na večeri a večerního jointa s panákem dobrého absinthu z mých zásob,“ zasmál se Karlos a upil z láhve.

Kapitán Blázen vyšel dveřmi a zmizel v chodbě. Displej ohlásil, že je k transportu připravena Urgha, tak se Karlos začal zase věnovat své práci a drtil další lajny. Systém je automatický, jen se mu hlavou prohnala myšlenka, že by nebylo od věci autorizovat veškerý příchozí provoz. Co kdyby nějaký magory napadlo, že by se pokusili proniknout z druhé strany. Další téma k večeri.

6. První krev

V úsporném osvětlení transportní místnosti se rozblíkal kontrolky. Začal přenos a po chvíli se v mlze otevřených dveří objevila postava v černém. Rozhlédla se, zamířila k ovládacímu pultu a odeslala zprávu. Proces přenosu se opakoval ještě pětkrát, dokud nebyla jednotka mužů v černém kompletní. První muž, který přišel, byl nejspíš velitel a rukou ukázal ke dveřím. Vstoupili do prostoru základny, jejíž osvětlení snížené na minimum signalizovalo, že nikdo není doma.

Skupina černých postav tiše procházela po spodním patře a zkontrolovali laboratoř s energocentrálou. Když se ujistili, že spodní patro je čisté, přešli k výtahu a přivolali ho. Vstoupili a jeden muž stiskl tlačítko ovladače. Výtah se rozjel a zastavil v patře u centrálního velínu. Velitel signalizoval rukou a prsty, že tři muži půjdou s ním a dva pojedou o patro výš a pak vystoupil spolu s dalšími třemi černými stíny.

Velící postava se rozhlédla po místnosti a zamířila k vstupu do velínu. Otevřela dveře, podívala se dovnitř jestli je místnost prázdná, otočila se ke zbývajícím postavám, které čekaly na rozkazy a tiše promluvila.

„Zkontrolujte ubikace, jídelnu a kuchyň jestli je všude čisto a pak běžte do skladiště, podívat se po bednách, který máme za úkol najít. Jak vypadají a kde by se měly nacházet, si snad pamatujete z brífingu. A teď běžte, já jdu projít počítač.“

„Rozkaz, komandante,“ odpověděli muži, otočili se a vyrazili vojenským krokem na průzkum.

V potměšilé centrální hale jeden z maskovaných mužů řekl zbývajícím dvěma, ať jdou rovnou do skladiště a on zkontroluje zbývající prostory. Rozdělili se a to vlastně byla jejich první a současně poslední chyba.

Muž vstoupil do kuchyně a procházel kolem sporáků, díval se do skříněk, pod stoly a nezapomněl ani na spižírnu. Když šel kolem mycích dřezů, neodpustil si poznámku nad neumytým nádobím.

„To sou ale prasata.“

Ujistil se, že kuchyně je prázdná a pokračoval směrem do jídelny. Bylo celkem jasné, že zná rozmístění jednotlivých místností, jelikož šel najisto.

V jídelně obešel jídelní stůl a ochutnal ze zanechaných pokrmů na talířích. Podíval se pod stůl, nikoho nenašel, tak se otočil a šel dál. Zbraň už dávno sklonil, protože získal pocit sebevědomí, že se mu nemůže nic stát. Vše šlo zatím podle plánu a základna je zcela jistě bez života. Jistým krokem zamířil k ubikacím.

Otevřel dveře, nikoho neviděl a tak začal kontrolovat jedny dveře za druhými. Viděl záchody, jeden vyzkoušel, protože mu začalo hlasitě bublat v žaludku, pravděpodobně následkem ochutnávání jídla. Záchodový brouk ho vyděsil, tak mu do hlavy na oplátku vrazil nůž, brouk zachrčel a muž si odplivl. Natáhl černou kombinézu a opatrně umyl ruce. Opatrně, aby na něj zase něco nevyskočilo, si prohlédl v zrcadle odraz černého maskovaného muže, provedl pár frajerských gest a vyšel zpět na chodbu.

Pokračoval v prohlížení jednotlivých ubikací, některé naznačovaly, že mají obyvatele, jiné byly uklizené, čisté a neobývané. V poklidu takhle došel až k posledním dveřím, které byly zamčeny zvenčí. Jak byl chlapík pln sebevědomí, suverénně odemkl a otevřel dveře. Udělal první krok, druhý krok a v tu chvíli ucítil na svých ramenou jakési studené hadry na tyči.

Než se stačil otočit, aby se podíval, tak na konci toho, jenž považoval za tyče omotané hadry, se rozevřely dvě dlaně a rychle mu všechny prsty pronikly do úst. Stihl se ještě nadechnout, ale už cítil příšernou bolest, jak mu prsty trhaly tvář na kusy, až s hlasitým křupnutím odtrhly spodní čelist. Jeho ruce vystřelily vzhůru, ale než stihly cokoliv podniknout, ucítil v očních důlcích palce a dvě studené dlaně s úzkými, dlouhými prsty, které mu prudce trhly hlavou vzad. Uslyšel ještě křupnutí krční páteře a pak ho obklopila temnota.

Mrtvé tělo se zhroutilo na zem. O kus dál klečel Mozeček a rozbíjel odtrženou hlavu o podlahu, snažice se dostat k mozku oběti. Mozeček byl připraven. Přestože je živý mrtvý a má malý vysušený mozek, sluch a čich mu slouží dobře. Se zrakem to měl horší, ale na blízko celkem rozpoznával. Měl hlad, opravdu měl velký hlad a ucítil pach krve. Když vysál mozek, provedl zombie cvik pro protažení těla, až kosti zapraskaly, vyšel na chodbu a nasál vzduch do svého starého vysušeného nosu. Věděl, že toto byl jen předkrm. Slyšel je všechny od okamžiku, kdy se otevřel výtah a tlukot jejich srdcí pronikl do útrob základny. Dobře poznal, že jsou to jiná srdce než ta, která znal. A pak ten pach. Pach dravců, kteří ještě netuší, že z lovců se změně v kořist. Nasál znovu vzduch a vydal se za dvěma pachovými stopami do skladiště.

Dva nic netušící černé stíny procházely mezi regály a pátraly. Šly tiše, jen se rozhlížely napravo a nalevo. V matném světle úsporného osvětlení maskovaní muži rozsvítili baterky, aby lépe viděli na informační cedulky, které označovaly jednotlivé pozice. Prošli několik řad a v jednu chvíli měli pocit, že se cosi ve stínech mihlo. Zamířili tím směrem své baterky, ale ve světle viděli jen krabice. Podívali se na sebe a pokračovali v chůzi dál.

V jednu chvíli zastavili. Muž v černém ukazoval směrem k nějakým bednám. Prohodili mezi sebou pár tichých slov a šli blíže. Prohlíželi bedny a jednu z nich otevřeli. Nahlédli dovnitř a vydali skoro současně souhlasné mručení, ke kterému se přidal třetí hlas.

Muži se narovnali a v tu chvíli je jakási síla odhodila do stran. Dopadli na bedny, svezli se na zem a oťreseně zvedali z podlahy.

„Co to bylo?“ zeptal se první z nich.

„Vůbec nevím,“ odpověděl druhý.

Než první muž udělal první krok, cosi ho chytl za ramena a vytáhlo vzhůru. Jeho tělo cítilo, jak s ním dvě dlouhé a tenké, ale silné ruce otáčejí a před jeho obličejem se zjevila odporná vysušená tvář bez zubů, která řekla „možký“ a prudce ho odhodila na muže druhého, který sražen opět padl k zemi.

Společně se znovu zvedli ze země, vytáhli nože a s obavami očekávali další vývoj. Ze tmy vyběhl Mozeček a vrhl se plnou silnou na prvního muže. Napřažený nůž jím projel, ale pochopitelně nijak neublížil a jak byl na dosah očí, opět vrazil svoje prsty do bulev a vtlačil do důlků. Chlap zařval a jak otevřel ústa, Mozeček chytl jeho jazyk a vytrhl ho. Odtáhl se od chrčícího muže, jehož červená krev se vpíjela do černého oděvu a podíval se směrem k druhému muži.

Ten přestal zírat, otočil se a začal utíkat. Mozeček se za ním rozběhl a na mrtvolu vyvinul celkem velkou rychlost, takže chlapa dohnal, chytl za krk a prsty mu protrhl krční tepnu. Krev pětkrát, šestkrát prudce obloukem vystříkla aspoň do vzdálenosti pěti metrů, nezvaný návštěvník se svalil na zem a s posledním úderem srdce z něj vyšel zbytek krve.

Mozeček se vrátil k oslepenému mrzákovi, vytáhl ze záhybu gázy tlusté brčko s malými ostny na jednom z konců a vrazil očním důlkem brčko hluboko do nitra dutiny lebeční, lehce s ním zakvedlal a začal sát mozkovou kašičku. Jeho oběť párkrát zacukala rukama, ale protože neměla jazyk, nedokázala světu sdělit, co se jí právě honí hlavou. Křeče ustaly a bylo slyšet jen Mozečkovu slastné srkání.

Poté, když vysál veškerý obsah mozku, se zvedl a vrátil k muži s protrženou krkavicí. Utrhl jeho hlavu, vyklepal poslední zbytky krve, aby měl jistotu, že hlava jest dostatečně odkrvená a opět zarazil brčko očním důlkem do mozku. Zamířil pomalu k hlavní hale, v jedné ruce držel hlavu a usrkával svůj čerstvě namíchaný koktejl. Když tu jeho chřípí ucítilo vůni zbylých tří dravců.

Schoval se do výtahu, zavřel dveře a tiše čekal. Jeho sluch mu říkal, že se z doku blíží dvě postavy.

„Viděl si ten přístav? Čínská ponorka a malý člun. Zajímalo by mě, jak dopadli ostatní. Je tady klid, ale trochu bordel. Nemyslíš?“

„Nahoře měli mejdan, asi nestihli uklidit. Chlast, ale mají dobrej, jen co je pravda. Jdeme za velitelem.“

Mozeček stál tiše, nedýchal a vychutnával si svůj proteinový nápoj. Muži se pomalu přibližovali a necítili bezpečí. Když došli na roveň výtahu, Mozeček srkl schválně hlasitěji a čekal, jestli se muži půjdou podívat za zvukem. Chlápci zastavili a podívali se po sobě.

„Neslyšel si něco?“

„Ne,“ udělali krok. Mozeček opět srkl, tentokrát o něco hlasitěji, aby si byli muži jistí, že skutečně něco slyší. Zastavili, opět k sobě vzhledli a opatrným krokem se přibližovali k výtahovým dveřím.

Mozeček vytáhl brčko z hlavy, odhodil ji za sebe a připravil se v rohu vedle dveří k útoku na kořist. Ve výtahových dveřích se nejdříve objevila hlaveň zbraně a pak se pomalu začala vynořovat postava. Čas zpomalil a v něm se napřážená ruka zombie pomalu přibližovala k hlavě vstupujícího muže. Pronikla s hlasitým křupnutím lebeční kostí. Mozeček zatlačil a rozdrtil temeno. Pak prudce strčil do umírajícího lovce, jenž narazil do druhého, který začal zběsile střílet a chůzí vzad se přibližoval k vstupu do velínu.

„Veliteli, veliteli,“ řval, když otvíral dveře. Bezhlavě střílel před sebe a jakmile se dveře dostatečně otevřely, vpadl do místnosti.

Velitel výsadku černých mužů seděl u terminálu a procházel databáze. Na panelu měl položený přenosný počítač, který byl kabelem, vedoucím kamsi dolů, připojený k počítači základny. Chtěl zkopírovat veškerá data, jenž se mu podaří zpřístupnit. Ráno během porady dostal podrobné informace o této stavbě, včetně popisu datové struktury počítače. S něčím tak starým a pomalým ještě nikdy nepracoval. Uznal však, že počítač byl postaven bytelně, samodiagnostika nehlásila závady laserových kvantových procesorů a paměťová matrice byla stále stabilní. Poctivou vojenskou technologii poznal okamžitě.

Našel, co hledal. Jeho prsty se zastavily a monitor zobrazoval hexadecimální výpis šifrované části paměti. Nejdřív dal kopírovat zašifrovanou část do notebooku a posléze zkusil dešifrovat data. Vyndal z batohu desky s nějakými poznámkami a začal zadávat jedno heslo za druhým. Chvilí to trvalo, ale nakonec systém jeden z kódů přijal. Databáze se otevřela a zpřístupnila svá tajemství. Procházel jednu položkou za druhou a kroutil údivem hlavou. Bylo toho víc, než si dokázal kdokoliv představit.

Najednou uslyšel za dveřmi hluk. V okamžiku, kdy otočil hlavu, se otevřely dveře a dovnitř vpadl střílející člen výsadku. Instinktivně zvedl zbraň a ukryl za křeslo. Dveře se zavřely a muž unaveně sklopil zbraň.

„Co se děje?“

„Veliteli, nějakěj divnej zmrđ se schovával ve vejtahu.“

„Vždyt' by tady nikdo neměl bejt.“

„Veliteli, ale je. Co budeme dělat?“

„Zabijeme ho.“

Muži zkontrolovali své zbraně a očekávali další dění. Nedělo se ale nic. Uběhla jedna minuta, druhá minuta, třetí, čtvrtá, až uteklo minut patnáct.

„Co budeme dělat, veliteli?“

„Půjdeme se podívat ven, nic jinýho nám nezbejvá. Sbal se a vyrazíme.“

Muži se připravili a opatrně otevřeli dveře. Ten s nižší šarží vystrčil hlavu do chodby a když se ujistil, že je prázdná, vstoupil. Hned za ním vyšel velitel a spolu prohlédli celou halu. Podívali se do výtahu, kde leželo tělo bez hlavy a od něj vedla po zemi podivná krvavá stopa člověka, který má problémy s chůzí.

Vydali se po stopě, která je dovedla do skladiště. Oba podvědomě tušili, že je to místo zrozené pro perfektní přepad. Velitel rukou naznačil, že každý půjde po jedné straně regálů a budou společně kontrolovat jednu část za druhou. Zapnuli čelovky, aby líp viděli a vešli do temných zákoutí mezi regály. Systematicky procházeli jednu řadu za druhou, protože krvavá skvrna zmizela u jedné z polic. Bylo jim jasný, že někdo tělo vytáhl nahoru.

U křižení ulic mezi policemi zastavili a podívali se po sobě. Mlčeli a jejich mlčení přerušil hluk. Rozhlédli se a v tu chvíli mezi ně dopadla hlava mrtvého kolegy z výtahu. Oba dva se lekli a odskočili. Velitelův poslední podřízený se opřel zády o regál a jak to udělal, objevily se dvě dlouhé studené ruce a urvaly mu hlavu. Bezhlavé tělo, s krví stříkající z krku, udělalo dva kroky a spadlo na zem tím nenadálým šokem. Velitel, zborcený proudem krve a nyní už poslední muž, nevěřícně zíral a černá kukla byla mokrá potem. Pomalu ustupoval vzad, očekávaje nenadálý útok.

Před sebou uviděl rychlý pohyb a začal střílet. Když si uvědomil, že páčil naslepo do tmy, sklonil zbraň a stále ustupoval. Najednou ucítil poklepání na rameno, prudce se otočil, vystřelil několik ran, ale nikdo tam nebyl. Přestal střílet a otočil se zpět.

Stál před ním. Mozeček, který se díval svými mrtvými očima přímo na muže v černém. Velitel zmáčkl kohoutek, vyšlo několik ran a pak došel zásobník. Postava se lehce zakymácela, nepadla však na zem, ale nýbrž se začala přibližovati k poslednímu žijícímu členovi jednotky, který ještě několikrát zmáčkl naprázdno spoušť zbraně, pak ji odhodil a vytáhl nůž. Nechtěl se vzdát snadno a bez boje.

Udělal rychlý výpad vpřed, ale Mozeček, na to že byl mrtvola, hbitě ruku chytil v zápěstí, zlomil ji a utrhl i s nožem. Chlap zařval bolestí, chytil pahýl druhou rukou a padl na kolena.

Mozeček si chvíli prohlížel ruku a ochutnal krev. Hned ji odhodil a znovu zaměřil svoji jedinou mozkovou buňku směrem ke zraněné kořisti, která se snažila odplazit někam do úkrytu. Zombie provedla rychlý výpad, chytla muže za nohu a zvedla do vzduchu. Máchal rukama, cákal krví na všechny strany, ale nic mu to nebylo platné, protože Mozeček chytil druhou nohu a prudce roztáhl ruce tak, až se ozval zvuk vykloubených kyčlí. Chlap zařval smrtelnou bolestí a začal prosit o milost. Jeho pohled byl pohledem umírajícího.

Blbý akorát bylo, že prosil toho nepravého. Nevěděl, netušil a nechápal, co je Mozeček zač a kde se vůbec vzal. Ale byl tu, aby ukončil jeho život a on si zapomněl vzít granáty.

„Prý snadná akce,“ poslední myšlenka, která proběhla trpícímu hlavou, než mu cosi tenkého prošlo okem a ozvala se příšerná bolest v hlavě. Mozeček začal mixovat svůj koktejl, tělo opustily křeče a do skladu se vrátilo ticho přerušované zvuky, které vydávala krmící se zombie.

Zhruba v době, kdy na základnu pronikla skupina ozbrojenců, seděl Blázen a zbytek posádky u Rozverných tanečnic v privátní sekci nad tanečním parketem, kde se poprvé setkal s Martenem a čekali na zprávu, že obchod je připraven. Byznys jel celkem v klidu, posledních pár obchodů proběhlo přesně podle plánu a tak nebyl důvod proč nepředpokládat, že stejně budou probíhat i obchody následující. Stihl se seznámit s většinou místních společníků a několika týpky z planet, o kterých nikdy předtím neslyšel.

Blázen kouřil velkého jointa a přemýšlel. Dneska vzal všechny sebou, aby se po dlouhý době vyvenčili. Problém byl trochu s Doktorem, protože s jeho halucinacemi se komunikuje velmi těžce, ale naštěstí pochopil situaci a teďka někde řádl s nějakými mimozemskými děvkami, který měly tři vagíny, dvě hlavy a jednoho čuráka nebo jinou podobnou kokotinu.

Sraz se zákazníkem mají v jednom ze skladů na okraji kolonie a nyní se jen čeká, až přijde potvrzení, že klient dorazil. Tři tuny hulení byly připraveny k prodeji. Z dumání ho vyrušil Marten.

„Klient dorazil, můžeš vyrazit na místo předání, zásilka je již připravena.“

„Dobře, Martene,“ řekl suše Blázen a otočil se k Pongovi, který si to rozdával s nějakou zaměstnankyní podniku.

„Pongu, jdeme. Kokote, vypni tu kameru a pojď s námi.“

„Jasně šéfe,“ odpověděl Pong a shodil ze sebe děvku, srovnal své čínské kimono, šňupl pořádnou lajnu a zvedl z pohovky. Kokot uložil kameru do tašky, dopil ze sklenice zbytek oleje, srovnal přehazovačku a postavil se.

„Urgho, ty tady dohlídni na zbytek, ať se nestane nějakéj průser. Hlavně hlídej Doktora a Franka, ti dva dementi se snadno zapletou do průserů,“ obrátil se Blázen před odchodem ještě k Urgheze.

„Kapitáne, jasný,“ odpověděla a ucucávala svůj lehce alkoholický koktejl.

„Jdeme,“ řekl Blázen Pongovi a Kokotovi. Šli známou cestou ven, kde na ně již čekal nenápadný vůz s řidičem.

Nasedli a nechali se odvézt k jednomu ze skladišť na periférii. Vystoupili z vozu a vydali se k plechové budově s malými dveřmi s okénkem. Blázen zaklepal, v okénku se odsunul kryt a objevila se tvář, která si prohlédla Blázna a jeho společníky. Krytka se opět zavřela a ozval zvuk odemykaného zámku. Dveře se otevřely, za nimi stál jeden Martenových pracovníků v modrácích a naznačil, že mají jít dovnitř.

Prošli krátkou chodbou, než se ocitli ve skromně vybavené kanceláři, kde byl jen stůl, křeslo, židle a pohovka. Zde již čekaly tváře, které znal z předchozích schůzek.

Blázen obešel tři sedící muže, podal si s nimi ruku a pozdravil jejich postávající ochránce. Přišel k nim a ukázal rukou k ve střehu stojícímu Pongovi.

„To je Pong.“

Ten pochopil o co kráčí, tak pozvedl ruku a usmál se.

Jeden ze sedících mužů se zvedl.

„Blázne, čekáme jenom na klienta. Je na cestě.“

„Počkáme, kdo to je? Marten byl takovej tajuplněj.“

„Nevíme, někdo novej.“

„Tak to nemáte asi radost, že tu jsem s váma, co?“

„Abych byl upřímněj, tyhle sezení jsou zbytečný mezičlánek.“

„To bych si mohl vysvětlit i tak, že já jsem takovej zbytečnej mezičlánek,“ zasmál se Blázen.

„V podstatě jo,“ zamyslel se muž na chvíli, „zboží byste mohl předat nám a my bychom si odbyli zařídili sami. Debilní dohoda.“

„Dohodu znáte, dávám vám dobrou cenu a na oplátku chci kontakty. Marten souhlasil, tak s tím nic nenaděláte.“

„Nechápu, proč Marten na takhle podělanou dohodu přistoupil.“

„Asi dobrej matroš,“ zasmál se Blázen a podíval se na Ponga s Kokotem. Kokot mlčel, nehýbal se a Pong byl stále ve střehu.

Společnost umkla, muž se vrátil na pohovku a čekalo se několik minut, než vstoupila postava v černé kápi a spolu s ní tři muži v černém s kuklami na hlavě.

Sedící muži se postavili, Blázen kouřil joint a klepal popel na zem.

„To fakt dobře voní,“ řekla postava v černé kápi. „Můžu ochutnat?“

„Jo, jasně,“ odpověděl Blázen a podal postavě jointa. Ta natáhla ruku v černé rukavici, převzala brko a vložila do temného stínu pod kápi, kde obvykle bývá obličej. Nějakou chvíli bylo slyšet slastné popotahování z cigarety, pak se vyvalil dým, ozval se kašel a ďábelský chechot. „Ty vole, ta kope.“

„Kope, vo tom žádná. Já sem Blázen,“ řekl Blázen.

„Negr, jméno mý,“ řekla postava, sundala kápi a odhalila černocho s dlouhými dredy.

„Poser mě,“ řekl Blázen, „taky ze Země?“

„Jasně, ale už dlouho sem doma nebyl. Nejsem příliš vítán,“ zasmál se Negr, „ale abychom se příliš nezdržovali, předpokládám, že zboží je tradičně vzadu v kontejneru.“

Blázen se podíval na Ponga a ten jen lehce kývl hlavou.

„Negře, ty znáš tohle místo a tyhle lidi?“ zeptal se Kapitán.
„Jasně, že znám. Obchodujeme spolu už dlouho,“ odpověděl Negr.
Blázen se otočil k muži, se kterým hovořil a zeptal se ho, jestli mu náhodou nelhal s tím, že klienta údajně nezná. Chlap pokrčil rameny.
„Já sem říkal něco o zbytečným mezičlánku v řetězci.“
„Negře, vo co se snažíš?“ otočil se Blázen zpět k černochovi.
„Já? Vo nic, přijel jsem si pro hulení a seznámit se s novou postavou na scéně,“ zasmál se Negr.
„A dál, Negře?“
„No dál. Dál sem měl v případě, že tahle parta debilů něco zkurví, nabídnout spolupráci a pak tyhle ty kokoty pozabíjet.“

Jak to řekl, všichni sebou cukli, Blázen zvedl ruce a zařval.
„Klid, všichni jednou umřete, ale teď ještě ne. Chci vědět, co mi nabídne a podle toho se rozhodnu, jak budem postupovat dál.“
„Co mi Negře nabídneš?“
„Spolupráci, odpadne zbytečnej mezičlánek.“
„Co z budu mít z toho, když zradím dohodu, kterou mám?“
„Pohodu, ne? Víc bohatství,“ řekl stručně Negr.
„Za to, že podrazím partnera? Podíly máme všichni celkem férový, tak proč?“
„Voni mi říkali, že se tebou milej Blázne bude potížit. Prej si tak retardovaně poctivej, až to bolí.“
„Kdo voni?“ zeptal se Blázen.
„To ti říct nemůžu.“
„Když nemůžeš, tak nemůžeš. Co dál?“
„Dál už nic, budeme tě muset zabít, protože už máme to, co jsme chtěli a cenu pro nás nemáte žádnou.“
„Negře, to je škoda, když tě ušetřím, řekneš mi, kdo tě najal a pak můžeme zkusit obchodovat. Co ty na to?“ navrhl Blázen.
„Lákavá nabídka, ale nemůžu ti říct, pro koho dělám. Navíc odměnou konkurovat nemůžeš, tady je zbytečný jakkoliv dál debatovat,“ odpověděl Negr.
„Hm, v tom případě je jasno. Pongu, jak to tak vidím, užiješ si zábavu,“ řekl Blázen, podíval se po Číňanovi, který už byl připraven a nikdo si vlastně ani nevšiml, že se během rozhovoru těch dvou, nenápadně pomalu přesunul za muže v černém, kteří si to uvědomili právě v okamžiku, kdy Blázen přestal mluvit. Jenže bylo už pozdě, Pongovy meče se zaleskly a rychle našly své první dva cíle.

Na okraji stojící muži v černém ani nezaregistrovali, že se za nimi objevil Pong a jeho meče, které projely krajními klíčními kostmi jako máslem a pokračovaly jedním žebrem za druhým. Roztrhaly orgány, až se zarazily o pánve a Pong je trhnutím vytáhl. Zvedl meče, ze kterých odkapávala rudá krev, nad hlavu a příšerně zařval jakýmsi čínským řevem.
Zbývající muž v černém, který byl původně uprostřed, se otočil, aby se připravil k odražení útoku, avšak spatřil jenom smrt. Stačil rukou sáhnout po rukojeti meče, ale ruka už čepel z pouzdra nevytáhla, protože jeho oči vyslaly do mozku obraz pohybujících se dvou čepelí, mířících k jeho krku. Ucítil zvláštní prudkou bolest, přestal cítit tělo a měl podivný pocit, že padá. Periferním viděním zaregistroval stín, otočil tím směrem oči a uviděl své vlastní tělo bez hlavy, padající k zemi. Pak vše zhaslo a ztichlo.

To vše proběhlo asi ve dvou a půl sekundách, takže kromě Blázna zůstala společnost celá zkoprnělá. Než se stačily gorily vzpamatovat, Blázen promluvil.

„Klid frajeři, jestli se nebudete bránit, všechno půjde rychlejc a já odsud brzo vypadnu. Pongu, Negra znehybni, pak vyřeš tamhlety šašky, co se vydávaj za opice a tuhle svatou trojici nech nakonec, s nima si ještě promluvím.“

„Šéfe, kurva rád,“ zasmál se Pong a přetřel mečem Negrovi obě Achillovy šlachy.

Dredatýmu černochovi se podlomily nohy, spadl na kolena a ruce. V tu chvíli Pong zarazil své meče do jeho dlaní, citlivě se vyhnul tepnám a žilám a přetřel několik kůstek. Černoch zařval, Pong ho chytil za jazyk a naznačil mu, že bude lepší mlčet. Pak se podíval směrem k pěti chlapům ochranky, kteří konečně pochopili, která bije a rozestavili se do bojové pozice.

Kapitán Blázen poodstoupil, aby se Pongovi nepletl do práce, začal balit joint a díval se po Číňanovi, který zrovna lehce odrazil výpad nožem nejbližšího ochránce, přitom udělal baletní otočku a chlapovi rozpáral mečem břicho, až se vyvalil žaludek a po něm šla ven střeva. Chlap pustil nůž a snažil se rukama chytit vyhřezlé vnitřnosti. Jak bylo všechno od krve a kluzké, propadávaly mu mezi rukama a situace nabírala komický rozměr. Pong se usmíval, očividně si tento vtípek užíval, pak ale udělal rychlý pohyb a zarazil meč okem do hlavy nebožákovy.

Rozjetý Číňan se díval na zbývající čtveřici, vytáhl meč z hlavy mrtvého těla, které se sesunulo na zem. Blázen zapálil brko, podíval se na klečící trojici svých obchodních partnerů, mocně potáhl a vložil jointa do úst Negrových, který klečel s krvácejícíma rukama skříženými na hrudi. Ten si několikrát potáhl, pak mu Blázen brko sebral.

„Blázne, ty seš ale opravdu velkéj zmrđ. Ale zapletl ses do něčeho většho, debile.“

„Povíš mi k tomu něco?“

„Nepovím.“

„Tak vidíš. Pongu, nečum a doraž ten zbytek dobytek,“ zakončil krátký rozhovor Blázen a pokračoval v pomalém kouření marihuanové cigarety.

Pong se podíval směrem k mužům a lehce se usmál. Vytáhl ze záhybu svého kabátu dva vrhací nože a hodil je směrem k nejbzdálenějším postavám. Ty se ihned zhroutily na zem a z čela každé hlavy trčel jeden nůž.

„Chlapci, Šéf spěchá, takže si dám férovku jen s váma, ať se příliš nezdržujeme. Stejně vypadáte nejschopnější z těch kokotů a navíc nemáte střelný zbraně,“ promluvil Pong s čínským ledovým klidem. Zvedl meč, namířil čepel k mužům.

„Tobě uříznu koule, vypíchnu oči a přeříznu stehenní tepny. A z tebe frajere udělám trupíka. Ha ha ha,“ zasmál se Pong smíchem smrti.

Bylo ticho, pouze Blázen šlukoval z jointu a díval se na bitku Pong versus dva zmrđi. Jo a na robota Kokota jsem nezapomněl, stál v rohu za Bláznem a hlídal blízké okolí.

Jeden frajer vytáhl nože, druhý nasadil boxery, což Pong ocenil tím, že odložil meče, protáhl se a předvedl jeden ze svých kung-fu triků. Měl rád poctivou bitku ruce proti nožům. Dlaní naznačil mužům, že mají začít a čekal jejich výpad. Nic se však nestalo a jen na sebe zírali. Chlap s boxery Pongovi naznačil, že začít má on, tak příliš nepřemýšlel a zaútočil. Prosmýkl se mezi postavami jako tančící vítr osedlaný opilým netopýrem a jeho pěsti tvrdě dopadly na určená místa. Muži se zakymáceli, Pong dotančil a otočil se směrem k chlapům, kteří přerývavě dýchali a bylo vidět, že úder na hrudní kost pocítili velmi silně.

Pong vytáhl dva malé nože a čekal. Chlápci si to samozřejmě vzali osobně a nasraně vystartovali. Přesně na to Číňan čekal. Sehnul se a úkrokem oheň chrlícího červeného draka osedlaného opicí podběhl pod rozjetými frajery, roztáhl ruce a nožem v jedné ruce prořízl prvnímu muži stehenní tepnu a druhému zarazil nožík nad kostrč. Zastavil, otočil se a srovnal si oblečení.

Chlápci se na sebe podívali a ten, kterému trčel nůž z kostrče padl k zemi.

„Ty padneš k zemi hned po něm. Trošku jsem lhal, tepna už je proříznutá, teď přijdou na řadu koule a pak oči,“ usmál se Pong. Muž přiložil ruku na vnitřní stranu stehna a podíval se na dlaň pokrytou teplou krví.

„To si děláš prdel, Mongole,“ řekl a padl na kolena.

„Nejsem Mongol, sem Číňan a teď ti uříznu koule. Dívej se,“ řekl Pong stále s úsměvem na líci a vytáhl ze záhybů svého čínského roucha zahnutý kastrovní nůž, který se od pradávna používal ve staré Číně ke kastraci eunuchů na dvoře Zakázaného města a zamával jím před obličejem krvácející oběti. Ta se jen vyděšeně podívala a než stačila cokoli říct, Pong rozřízl kalhoty a provedl kastrovním nožem přesný chirurgický zákrok, na jehož závěru ukázal varlata klečícím obchodním partnerům, Negrovi, znehybněnému muži a nakonec i původnímu vlastníkovu orgánu. Ten vytřeštil oči a v tu chvíli Pong tím samým nožem vydloubl nejdřív jedno oko a pak druhý. Do očních důlků vrazil koule.

„To čumíš, co?“ řekl a chlap se příšerně rozeřval.

„Teď, když už je pozdě, řveš o život,“ suše pověděl Pong, podíval se k Bláznovi a ten kývl.

„Jinak skoro nelžu,“ řekl Pong a prudkým trhnutím rukou zlomil muži vaz.

„Teď ty, trupíku. Neboj se, tímhle nožíkem tě řezat nebudu. Ne, že by to nešlo a nebyla opravdu veliká zábava, ale nemáme čas, takže použiji meč. A nemusíš mlčet, řeči tě ten zásah nezbavil. Jen pohybu,“ zase se usmíval Pong.

„Ty zmrde,“ řekl ležící muž.

„Silná slova si nech na potom. Teď se dáme do práce,“ zvedl se Pong a napřáhl meč k prvnímu úderu. Stačily přesně čtyři a chlap byl bez rukou a nohou.

„Ty zvrhlej hajzle, chcípni v pekle,“ byla poslední slova než upadl do kómatu, protože srdce vypumpovalo veškerých pět litrů krve z těla a mozek přišel o přísun kyslíku. I v případě tohoto nebožáka to nebylo jiné. Uvědomění si posledních okamžiků, pak šok, neschopnost křičet a před očima promítající celý život, než se opona definitivně zatáhla.

„Já jsem Pong,“ řekl Pong a díval se po místnosti. Blázen dokouřil, odhodil vajgl a šel ke klečícím, brzy již bývalým, partnerům.

„On je Pong a dva z vás nyní zemřou,“ krátce se vyjádřil Kapitán.

„Pongu, skonči to.“

Číňan se postavil za klečící trojici a začal říkat nějaké dětské čínské rozpočítávadlo. Přitom ukazoval hrotem meče na jednotlivé hlavy. Když básničku dokončil, zvedl meč nad hlavu a rychlým pohybem dekapitoval jednoho z mužů.

„Pánové, aby to bylo zábavnější, hodíte si mincí. Panna život, orel smrt,“ řekl Pong.

Klečící chlápci se podívali sobě do očí a jeden z nich znechuceně odplivl.

„Ty seš hajzl.“

„Já vím, neslyším to dneska poprvý. Fajn, házím za tebe jako za prvního,“ reagoval Pong a hodil mincí. Chytil ji, otevřel dlaň a tam byla panna.

„Máš kliku, teď budu házet za tebe,“ řekl Pong druhému a hodil mincí do vzduchu. Když otevřel dlaň objevila se opět panna.

„Ty máš taky kliku, tak jedem znova. Máš smůlu chlape, teď to vyjde,“ zasmál se Pong a hodil znova mincí. Chvilí dělal situaci napínavou, kroutil rukou, máchal jí ve vzduchu, ale nakonec ukázal dlaň a v ní byl orel.

„Já to říkal,“ zasmál se Pong a dodělal svoji práci. Hlava se odkutálela doprostřed místnosti, kde zůstala ležet. Dvakrát zamrkala a otevřela ústa, ze kterých žádný zvuk nevyšel. V kanceláři se rozprostřelo ticho, které nakonec přerušil Kapitán Blázen.

„Dám ti ještě jednu šanci. Než si ubalím brko, tak zapřemýšlíš, jestli bys mi přeci jenom nemohl aspoň povědět něco z těch vašich divných příběhů.“

Blázen opět vytáhl svý narkonáciní a začal připravovat směs.

„Můj vůdce,“ promluvil po delší době Kokot, „co s nima budeme dělat? Chápu, že tady něco smrdí, ale budeme muset Martenovi nějak vysvětlit, proč zařvalo tolik lidí.“

Blázen dobalil a zapálil joint.

„Kokote. Martenovi nic vysvětlovat nebudu, stejně si myslím, že to byl von, kdo sem poslal tohodle sebevědomýho frajera a kdo těmhle mentálům řekl, že maj dělat, jako že nevěděj, která bije. Něco na nás ušil a já chci vědět co a proč.“

„Myslím, že se asi nejdřív zeptáme tady kreténa,“ řekl Blázen, potáhl z jointa a vložil do úst černochových se slovy, „užij si ještě něco.“ Pak se otočil k poslednímu z Martenových hochů.

„Co vám Marten řekl?“

„Nic, Blázne, opravdu nic.“

„Jak nic? Něco vám musel říct, když jste mi zatajili, že znáte Negra.“

„Jen řekl, ať děláme, že Negra neznáme. Víc nic.“

„Kurva, proč takovej debilní plán, vždyť v něm chybí logika,“ zanádal Blázen, sebral černochovi z úst brko a párkrát potáhl.

„Proč kurva takovej blbej plán, to mi nejde do hlavy. Každopádně nic to nemění na věci, že nemám rád lidi, kteří mi lžou do ksichtu. Debata s tímhle debilem nemá smysl. Pongu, doraž ho.“

„Šéfe, milerád.“ odpověděl s lehkým úsměvem zabijáka. Postavil se za stále klečícího Martenova muže, napřáhl meč a rozpůlil chlapovi lebku od temene až ku krku jako vodní meloun. Dvě půlky hlavy spadly na stranu a tradičně obě oči dvakrát zamrkaly, akorát ústa nic nemohla naznačit, protože byla rozpůlená. Pong utřel krev z čepele meče a schoval do pouzdra. Blázen se otočil k Negrovi.

„Chlape, co mi řekneš po tom všem?“

„Blázne, to co bys chtěl slyšet ti stejně říct nemůžu. Ale co ti můžu prozradit je, že ti kteří mě sem poslali, klidně mohli jednat v reakci na Martenovu žádost.“

„A co tihle?“ ukázal Blázen směrem k mrtvolám.

„Ti měli zemřít. Tebe jsem měl zkusit přemluvit ku spolupráci a když bys nepřistoupil... Však už víš. Ale neřeknu ti, kdo mě sem poslal. Ty bys prozradil svý chleboďárce?“

„Negře, to nevím. Záleželo by asi od mučení, který bych podstoupil. Já jsem srab a bojím se. Víš?“ zasmál se Blázen a pokračoval.

„Proto mám tyhle lidi, jako je Pong nebo Kokot, kteří zase umí zařídít, abych se nedostal do situace, v jaký seš třeba teďka ty. Kdybys aspoň věděl vo co jde, nechce se mi totiž věřit, že by se mnou takhle vyjebali jenom kvůli hulení.“

„Kvůli fetu ne. Říkal sem ti, že si součástí něčeho většího,“ odpověděl Negr.

„To sem nepřeslechl, ale samozřejmě nevíš čeho jsem jako součástí?“

„Vopravdu nevím, ale Ti, kteří mě sem poslali, jdou po něčem fakt velkým. Bavili se o nějaký technologii přenosu na opravdu velký vzdálenosti.“

Blázen se podíval po Kokotovi, ten jen pokrčil rameny a nic neříkal.

„Já nevím, co s tebou? Nejradši bych tě zabil a byl by klid, ale něco mi říká, že by někdo měl říci hlavě, která si myslí, že pohybuje figurkami po šachovnici, co se tady stalo. A nevidím tady nikoho jinýho, kdo by předal jasný vzkaz, než tebe.“

Blázen se otočil k Pongovi.

„Mám pro tebe libovej úkol. Vyřízni mu jazyk.“

„Šéfe, ja vás miluju,“ zachechtal se Pong, opět vytáhl svůj kastrovní nožík, obešel mrtvolu a přiblížil se k Negrovi.

„Blázne, ať mě zabije, ať mě radši zabije,“ klidně křičel dredatý černocho.

„Ne, musíš svým pánům říct, co jsi zde viděl. Navíc seš mi sympatickej a doufám, že jednou v jiným čase, až nám vyprší aktuální dohody, uděláme poctivej byznys.“

„Já bych tě zabil,“ odpověděl Negr.

„Teď ale ne,“ řekl Blázen a naznačil rukou Pongovi, že má splnit rozkazy.

„Šéfe, podržíte mi jeho hlavu?“

„Ne, Pongu, buď to zvládni sám a nebo si řekni Kokotovi. Víš, že na tyhle srandičky nemám žaludek.“

„Kokote, podržíš mi ho?“

„Pongu, milerád se aspoň malým kouskem zasloužím o tento úžasný miniholokaust. Něco takového viděli oči mé dnes poprvé,“ s nadšením v hlase pronesl Kokot a přistoupil k černochovi.

„Kokote, drž mu hlavu, aby sebou příliš neškubal, já provedu zákrok. To je trápení, co frajere?“ řekl stále se usmívající Pong.

Kokot chytil černou hlavu, Pong jednou rukou vytáhl růžový jazyk a kastročným nožkem provedl rychlý řez. Hlava zachrčela, vyplivla krev a Kokot sebou škulbl. Jeho dlaně se srazilily a všude kolem se rozletěly kousky kostí, dredů a chuchvalce mozku.

„Ty vole,“ udiveně nadhodil Pong.

„Kokote, cos to doprdele...?“ vyjel Blázen a rukou sundával z oblečení kousky kostí a mozku.

„Můj vůdce, já jsem si na něco vzpomněl.“

„Na co sis ty vole vzpomněl?“

„V počítači jsou šifrované databáze a soubory.“

„Jaký šifrovaný co?“

„Data. Nevím jaká, ale nikdy jsem jim nepřikládal velký význam. Až teď jsem si uvědomil, že by mohly být hledanou souvislostí. Navíc, za humny našeho pozemku, jsme už jednu mrtvolu našli.“

„Tos ho, ale nemusel zabíjet.“

„Můj vůdce, omlouvám se, stalo se. Já úplně zapomněl, že mám ve svých rukou hlavu a jak jsem si vzpomněl...“ kál se Kokot.

„Nedá se nic dělat, ale myslím, že musíme zpátky do stanice. Něco smrdí ve vzduchu.“

Blázen se naposledy rozhlédl po masakru, zakroutil hlavou a otočil se ku svým druhům.

„Sundejte ze sebe ten bordel a jedeme do hajzlu,“ řekl a počkal než partáci trošku očistí oblečení. Pak vyšli ven a všimli si několika zaparkovaných aut.

„Už je potřebovat nebudou,“ zasmál se Pong.

„To ne, ale nám se bude jedno hodit. Vypadá to, že náš řidič nepočkal,“ řekl Blázen a obrátil se k Kokotovi.

„Zkus nějaký nastartovat, to bys mohl zvládnout, ne?“

„Určitě,“ odpověděl Kokot a vydal se k jednomu z aut. Chvilí se hrabal v zámku, načež se otevřely dveře.

„Můj vůdce, račte nastoupit. Taxi právě dorazilo.“

Trojice nastoupila, Kokot se ujal řízení, nastartoval a vyrazili zpět k Rozverným tanečnicím pro zbytek posádky.

„Můj vůdce, co povíte Martenovi?“

„Pravdu Kokote, pravdu. Ale jestli v tom měl pracky, dokázat zatím nemůžu.“

„Šéfe, zabijeme ho?“

„Pongu, ne dřív, než najdeme nějaký důkazy, že v tom jede,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, stejně to byla paráda. Zabíjel bych každé den,“ spokojeně mručel Pong.

„Já ne, Pongu.“

Dojeli k podniku, zaparkovali na místě pro invalidy a vešli dovnitř. Prošli okolo skleněného válce, ve kterém zrovna srála děvka a zamířili rovnou do privátních komnat.

Když vešli do místnosti s výhledem na parket, viděli z místa na místo přešlapujícího Martena a zbytek posádky sedící v pohovce. Blázen mávnutím pozdravil Urghu a zamířil přímo k majiteli podniku.

Marten se otočil a obličejem mu prolétlo krátké překvapení.

„Nečekal si nás nebo co, Martene? Vypadáš překvapeně,“ zeptal se Blázen.

„Ne, to ne. Ale nečekal jsem vás tak brzo. Byznys už proběhl?“ řekl Marten.

„Proběhl. Všichni jsou mrtví, Martene.“

„Mrtví?“ podivil se Marten.

„Ano mrtví, proč tak debilní plán? Proč mi měli ti tví pažouti zatajit, že přijde bláznivej černocho?“

„Blázne, to je jednoduchý. Chtěl jsem se jich zbavit. Okrádali mě a nechtěl jsem, aby něco tušili. Jenže mělo se to stát, až po skončení obchodu, kdy už u toho nebudete.“

„Aha, to by dávalo možná smysl. A u koho si najal toho chlapa?“

„U jedné organizace, která poskytuje služby tohoto vražedného typu.“

„Aha, to by taky dávalo smysl. Moje role celém příběhu je jaká?“

„Tvoje role? Žádná, měl si dostat svoji odměnu a svět by se točil dál.“

„No, já jen, že Negr povídal cosi o tom, že mě měl nabídnout spolupráci a kdybych ji nepřijal, že mě taky měl zabít.“

„Tak o tom nic nevím, Blázne.“

„Však taky o tobě nic Negr neřikal, pouze jen to, že sis mohl celou akci objednat.“

„Objednal, ale ne tvoji vraždu. Proč bych tě nechával zabít?“

„To já nevím, ale nabídku sem nepřijal, tak zemřel taky,“ vědomě lhal Blázen, protože Negr mluvil o nějakých technologiích.

„Co dál, Blázne?“

„Dál nic, akorát si na tebe od dnešního dne dávám kurevskýho bacha, využil si mě. Teď se sebereme se a jdeme domů,“ odpověděl Blázen a vydal se směrem k posádce.

„Šéfe, bude zabíjení?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Pongu, nikoho už dneska zabíjet nebudeš.“

„Šéfe okej a řek vám, co měl ten černocho znamenat?“

„Prej měl vyřídit ty tři zmrdy, se kterejma spolupracoval, protože ho prej okrádali.“

„A co my? Jakou roli sme měli zahrát?“

„Nevím, rozhodně mi neřekl celou pravdu. Něco tají a musím zjistit co. Navíc, nemůžeme ho jen tak pro nic zabít, protože bysme proti sobě poštváli hodně místních existencí,“ odpověděl Blázen.

„Urgho, kde je Frank a Doktor?“

„Doktor si zaplatil nějakou mimozemskou kurvu, která vypadala jako ještěrka a navíc měnila barvy. No a Frank... Kapitáne, já nevím jak to říct...“

„Co se stalo Urgho?“

„Víte jak je u vchodu ten skleněnej válec s otvorem pro hlavu?“ lezlo z Urghy jak z chlupatý deky. Jak Blázen slyšel o skleněném válci u vchodu, bylo mu hnedle všechno jasný.

„Von si nechal nasrat na hlavu?“

„Kapitáno, ano.“

„Že je úchyl, to sem věděl, ale že je až takhle velkej úchyl, sem fakt netušil,“ zasmál se Blázen.

„Fajn Urgho, běž pro Doktora, sejdeme se venku u východu. Pongu, Karlosi, Jacku, Kokote, vy běžte rovnou ven. Já se půjdu rozloučit s Martenem,“ řekl Blázen a zamířil ke skupince, které Marten cosi vykládal.

„Odcházíme živí a doufám, že je ti to líto, Martene,“ zasmál se Kapitán.

„Příšerně líto, Blázne. Ještě se uvidíme a zahulíme,“ odpověděl Marten a podal Bláznovi joint, kterého ve skupince zrovna hulili.

Blázen jej vzal, párkrát si potáhl, rozhlédl po kuřácích a vrátil joint Martenovi.

„Bude potřeba ve skladišti uklidit, tak tam Martene pošli někoho s foťákem, ať udělá pár fotek do albíčka. Snad oceníš Pongovu práci,“ řekl Blázen na závěr, otočil se a šel za svojí posádkou.

Stáli ve vstupní hale a dívali se na skleněný válec, u jehož dna byla Frankova hlava, na kterou zrovna srala humanoidní mimozemšťanka se dvěma análními otvory a vagínami.

„To je neuvěřitelný,“ vzdychal Pong a bůhví, jaká myšlenka létala jeho zvrhlou hlavou.

„Franku, Franku, vyser se na to, mizíme,“ zaklepal na sklo Blázen.

Hlava v tubě otevřela oči a podívala se odkud přišel hlas.

„Kakapitáne, jeještě chchvíli, už bubude,“ zakoktal Frank.

„Franku, vylez ven, budeš smrdět ještě víc než normálně. A neser mě,“ přikázal Blázen.

„Kakapitáne, miminutku,“ odpověděl Frank.

„Děděvko, dědělej,“ zabouchal do dna rukou. Mimozemská prostitutka se hluboce nadechla, zadržela dech a mocně zatlačila, až ji oči lezly z důlků. Z análních otvorů vyklouzla na Frankovu hlavu dvě hnědá lejna, tuhá tak akorát, aby se vytvořila hnědou čepičku s bambulkou. Vydechla a vše zakápla několika kapkami poševních sekretů.

„To je nechutný, počkám venku,“ řekl Karlos, otočil se a šel ven. Jack příliš neváhal a šel za ním taky.

„Kakapitáne, sesem hohotovej,“ vykotal Frank a byl šťastný jak písečná blecha, která se právě zavrtala pod kůži.

„Tak vylez, jedem domů,“ řekl Blázen.

Skleněný válec se nadzvedl, mimozemšťanka slezla dolů, zmáčkla tlačítko ovládacího panelu a dno, tvořící límec kolem krku klienta, se rozevřelo a propustilo ze zajetí slasti ukojeného Franka.

„Kakapitáne, toto je neenskutečný,“ koktal Frank.

„Franku, sundej si to hovno a běž strčit hlavu pod vodu, ať nezasmradíš loď,“ rozkázal Blázen.

„Kakapitáne, toto hohovno neensrmdí.“

„Každý hovno smrdí.“

„Tatak sisi čičichněte.“

„Nebudu si čichat k žádnému hovnu, běž tu sračku sundat,“ důrazně řekl Blázen.

„Pane, skutečně můj produkt lásky nesrmdí. Jíme speciální stravu, která po průchodu trávicím traktem a přeměně v hovínko, nevytváří smrduté plyny. Naše hovínka jsou léčivá, obsahují spoustu užitečných látek a je prokázáno, že když se mažete aspoň dvakrát týdně, omládne vám pokožka. Je to stejné jako s močí, funguje jak zevně tak vnitřně. Nechcete pochcat? Taky tuto službu nabízíme.“

„Ne, ženská, skutečně ne,“ odpověděl znechuceně Blázen.

„Já bych se nechal pochcat,“ zahlásil Pong.

„Příště Pongu, jděte všichni ven,“ rozkázal Blázen a ještě jednou Frankovi řekl, ať se jde kurva umejt, protože takhle do lodi nepůjde. Frank neodmlouval a odešel s prostitutkou do umývárny.

Blázen si oddechl a zapálil zbytek jointa, kterého měl v kapse. Frank nezdržoval, za deset minut byl zpět.

„Můj vůdce, já jsem tak rád, že už jsme na palubě,“ řekl Kokot.

„To já taky, plecháči. Myslím, že jsme šlápli fakt do pěkně řídkýho lejna. Vůbec netuším, o co mělo jít, ale vsadil bych se, že se jedná vo něco, co máme. Myslíš, že můžou vědět kudy sem přicházíme?“ zeptal se Blázen Kokota.

„Je pravděpodobné, že tuší jaký je smysl zařízení ve stanici,“ odpověděl robot.

„Jo, ale slyšel si o čem mluvil mrtvej dredatej a sám sis vzpomněl, že v počítači jsou nějaký šifrovaný data,“ nahlas uvažoval Blázen.

„Vím, musíme co nejrychleji zpět,“ řekl Kokot, přidal plyn a povrch pod nimi se rychlostí rozostřil.

V čase před těmito událostmi v jedné tmavé místnosti, kdesi mimo Sluneční soustavu, hovořilo ve stínu sochy nechutně tlusté osobnosti připomínající vajíčko několik postav v kápích, kterým nebylo vidět do ksichtu.

„Martene, seš si jistej, že přišli z druhý strany?“

„Neříkej mi Martene, mezi námi jenom 'Velký démon', pořád zapomínáš.“

„Dobře, Velký démon, seš si jistě, že přišli z druhé strany?“

„Jsem. Naše radary nikdy nezaznamenaly přilet jejich kosmického vaku. Jediný logický vysvětlení je, že parta těhlech sftovanejch negramotů našla základnu na Zemi. Navíc moji specialisté objevili v logách retranslačního satelitu několik příkazů, kterými testovali dostupnost stanice na Titanu. Pár sekvencí, žádný informace o souřadnicích zdroje.“

„To je pěkný, ale podporujeme tvé pátrání už velmi dlouho a pořád nevidíme výsledky. Hodláš nám vůbec někdy ukázat své zdroje, které tak často rád připomínáš?“ optala se jedna z postav.

„Ukázal jsem vám vše, co bylo potřeba ukázat. Zbytek je má pojistka a hlavně know-how. K čemu bych vám byl, kdybych se rozdělil o všechny informace? Já mám informace, vy peníze a moc. Čeho se bojíte?“

„Bojíme se, že naše investice byla zbytečná. Mezihvězdný dálkový transportér, vždyť je to blbost. Za tisíce let znalosti transportního systému se nikomu nepodařilo provést přenos mimo sluneční soustavu. Veškeré pokusy skončily těžkým poškozením přenášeného objektu. Stačí silnější hvězdná erupce v trase přenosu a dojde k nezvratným škodám. Ty vole, mám věřit, že tento problém se podařilo vyřešit už před nějakými třemi tisíci lety?“

Marten se nadechl a pokračoval.

„Ano. Vždyť historii už znáte. V období restrukturalizací univerzitního systému došlo ke značným škrtům a odpisům majetků. Tehdejší hospodářsko-ekonomické oddělení udělalo chybu, celý projekt ukončilo, protože ze systému vypadla poznámka, že se jedná o vojenský projekt zadaný tehdejší generálním štábem Velké rady. Tím pádem byla zakonzervována základna na Zemi a stanice na Titanu uzavřena. Kolikrát jsem vám to už vyprávěl.“

„Vyprávěl jsi nám tuhle historku tolikrát, kolikrát bylo potřeba, ale klidně ji znovu dopověz. Třeba tě konečně nachytáme při lži,“ temným smíchem se zasmála jedna z postav.

„Ale, no ták. Chlapi. Data přeci šla do archivu, ten se v průběhu let přesouval, mazal, optimalizoval a revidoval, až se na něj zapomnělo a zůstal v těch místech datového úložiště, kam už se nikdo nevrací.“

„A po těch letech si jednoho dne nakráčel Velký démon osobně a data stáhl, protože věděl, co hledá,“ ozval se zase temný smích.

„Ne úplně, já kdysi koupil, upozorňuju legálně, několik kontejnerů vyřazeného hardware, kterej sem chtěl původně recyklovat. Jenže jeden z mých zaměstnanců, absolvent univerzity, poznal univerzitní logo na paměťových boxech, který jely po lince, tak je poctivě vytrídil a řádně ohlásil svému nadřízenému, tedy mě. Ha ha ha,“ pokusil se o démonický smích Velký démon.

„Moc se nesměj a pokračuj,“ reagoval temný hlas.

„Jasně, mocné Temné kolegium. Jelikož každému musí bejt jasný, že univerzitní disky můžou skrývat leccjaká tajemství, stáhli jsme data ze všech boxů a podrobili je hloubkový analýze. Stoprocentní zbytečnosti, tabulky a ekonomická data, až na jeden skrytý adresář, zapadlý hluboko ve struktuře filesystému. K našemu překvapení se jednalo o tajný válečný výzkum generálního štábu Velké rady v oblasti transportů na mezihvězdný vzdálenosti. Experimenty s červími dírami. Velká věc. Jenže jsme velmi rychle zjistili, že chybí technická dokumentace, která by se měla nacházet v počítači základny. Taky chyběly informace o tom, kde přesně se základna na Zemi nachází, což je zasraně velký problém. Jediné, co se nám podařilo získat, byly šifrovací privátní klíče k databázím v počítači základny a souřadnice místa, kde je kontrolní stanice. Což byl nakonec důvod, proč jsem zakotvil na Titanu a strávil několik let výzkumem stanice a snahami zjistit souřadnice na Zemi. Bohužel, odkódovat zabezpečovačku, abych mohl spustit transportní zařízení, šlo jen ze Země.“

„Pořád ta samá historie,“ řekla jedna z postav. „Opět si mluvil stejně. Jestli lžeš, seš dobej. A ten Kapitán Blázen je kdo?“

„Ti se jednoho dne z ničeho nic objevili. Podařilo se jim zapnout počítače, takže náš katastrální úřad zareagoval a okamžitě vyslal své zaměstnance, zapsat po dlouhý době nový kolonisty. Jednoduchý jak facka, navíc sme malá kolonie a všechno se rychle rozkřikne. Celkem rychle mi došlo, že jedinej způsob jak se dostali na Titan byl transportem ze Země. Náhoda mi přihrála partu sfetovanců, kteří se bůhvíjak dostali ke klíči k bohatství,“ skončil vyprávění Marten.

„Logicky vystavěná konstrukce. Co bys chtěl po nás?“ zeptala se jedna z postav.

„Spřátelím se s nimi, vylákám ze základny a vyšlu průzkumnou jednotku. Nechci domácí.“

„To je všechno?“

„Ještě jednu drobnost bych potřeboval. Zabít pár svých partnerů. Zmrdi mě okrádají.“

Ozvalo se ševelení temných hlasů a pak se z pod jedné kápě ozval hlas.

„Dostaneš co potřebuješ. Až přijde čas tvých plánů, pošli zprávu. Nyní jdi Velký démone, čeká nás další jednání.“

Ze stínu se vynořila černá postava s dlouhými dredy. Velký démon alias Marten se uklonil a zmizel ve tmě druhých dveří.

„Negře, jsme rádi, žes přijel. Máme pro tebe práci. Ubožáky z Titanu znáš?“ ozval se zase temný hlas.

„Znám, občas spolu obchodujeme,“ odpověděl dredatej.

„Dobře, bude na čase obchody ukončit. Máme pro tebe práci. Když ji odvedeš dobře, bohatá odměna tě nemine a přijde další práce za ještě větší odměnu.“

„Lákavá nabídka. O co se jedná?“

„Až přijde čas, odjedeš na Titan, zabiješ pár šmejdů a dohlídneš všechno proběhlo podle plánu. Jo, a bude tam jistý člověk jménem Kapitán Blázen. Chceme, abys mu nabídl spolupráci a když odmítne, zabiješ ho. Prostě, slyšel si toho debila, kterej právě odešel. Nějaký otázky?“

„Ne, akorát proč toho Blázna nemám zabít rovnou?“ zeptal se Negr.

„Protože idiot Marten netuší, kdo je Blázen a jeho posádka. Hlavně s nim nehul trávu.“

„Já nehulím,“ oponoval černocho.

„Hulíš, víme to. A teď zmiz,“ odpověděly společným temným hlasem postavy a otočily se k návštěvníkovi zády.

„Přistáváme,“ řekl Kokot a citlivě usadil Kapku v hangáru. Osazenstvo zatleskalo a vstalo z křesel.

„Otevřu vám nákladní prostor, ať nemusíme pořád lézt po žebříku,“ pokračoval Kokot.

„To si děláš legraci. Ty jsi nás schválně nechal drápat se sem a tam po žebříku, když můžeme pohodlně nastoupit nákladním vstupem?“ zamračila se Urgha a Karlos přitakal.

„Já a legraci? Nikdy!“ naznačil úsměv Kokot.

„Jasně, robote,“ rýpl si Jack.

„Kapitáne, hlásím narušení perimetru,“ vracel se od dveří do stanice Karlos.

„Jak narušení perimetru?“ zeptal se Blázen.

„Někdo se sem vloupal. Ochranný silový pole bylo narušeno, zbraně jsou deaktivovány a někdo použil teleport.“

„To si děláš prdel,“ nasraně řekl Blázen, „musíme rychle na Zem.“

Stáli u transportéru a řešili rychlý plán. Slova se ujal Pong a navrhl jednu ze svých čínských kungfu strategií.

„Šéfe, půjdu první a vyčistím transportní místnost. Pak pošlu zprávu a půjde za mnou Urgha, pak Kokot, nasledovat ho budete vy a nakonec zbytek. Nějaký otázky?“

„Pongu, to je geniální plán,“ zasmál se Jack a mocně upil z placatky.

„Že jo. Plecháči, zapni transport, šou začíná,“ pronesl Pong, vlezl do transportéru a připravil meče. Dveře se zavřely, zablesklo se a Číňan byl pryč.

Na druhé straně transportního signálu se otevřela kapsle, vyvalil dým a vyskočil Pong s meči. Nikdo jeho výpad neopětoval, tak zkontroloval místnost a poslal zprávu, že je čisto.

Když dorazil Blázen a ostatní, Pong řekl, že jdou zkontrolovat základnu.

„Šéfe, já půjdu první a vy ostatní za mnou. Urgha nás bude krýt zezadu.“

„Pongu, myslíš, že je to dobrý nápad, aby nám Urgha kryla záda? Ještě jsme ji neviděli v boji.“

„Je to dobrý nápad. Každý Hung je bojovník, ona taky a nějak s námi musí začít. Cejtím, že bude dobrá,“ mrknul na Urghu Pong.

„Teď jdeme vyčistit prostor. Snad neublížili Mozečkovi.“

„Najednou máš obavy?“ opáčil Kokot.

„To víš, jednou je členem naší bandy desperátů. Navíc se obávám jeho chatrný konstituce, aby se někde nerozpad.“

„Já bych se ničeho nebál, Pongu,“ pousmál se Kokot a ulízl přehazovačku na hlavě.

Pong otevřel dveře a vešel do haly. Zkontroloval ji, řekl ostatním, ať jdou za ním a přivolal výtah. Chvilíček čekali než přijel, ozvalo se cinknutí a výtahové dveře se otevřely.

„Ty vole, krve jak z vola,“ řekl velmi udivený Karlos.

„Šéfe, něco se tady stalo a naše krev to nejní.“

„To není, ale čím pak je?“ zamyslel se Blázen.

„Můj vůdce, Mozečkova práce,“ odpověděl Kokot.

„Mozečkova?“

„Ano, Mozečkova. Koho jiného?“ opět se usmál Kokot.

„Jdeme ho najít.“

Nastoupili do zakrváceného výtahu a nechali se vyvést o patro výš, kde vstoupili do haly k velínu a skladišti. První spatřili bezhlavé černé tělo ležící v tratolišti krve.

„Kurva, co se to tady dělo?“ divil se Pong.

„Mozeček poprvé ve svém mrtvé životě ochutnal pravý lidský mozek. Jeho touha po mozcích je neukojitelná,“ zasnul se Kokot.

„Kokote a není to nakažlivý, když tě pokouše zombie?“ zeptal se Jack.

„Není, áňžto Mozeček nebyl nakažen žádným zombie virem, ale nýbrž poctivě stvořen dle vědecky ověřitelných postupů.“

„To si mě teda uklidnil,“ odpověděl Jack.

„Jdeme na průzkum. Zkuste ten bordel příliš neroznosit po chodbách. Karlosi, vem Jacka a Franka a běžte do velínu zkontrolovat počítač a kamerový systém. Jo a vezte si i Doktora, vypadá to, že je zase v nějakém hodně vzdáleném vesmíru. Zbytek jdeme hledat Mozečka,“ rozhodl Blázen a vydal se k ubikacím a skladišti.

Všude byla spousta krve a narazili i na několik lidských hlav.

„Můj vůdce, myslím, že bude u sebe v pokoji. Vždycky, když něco provede, jde se schovat pod postel.“

„Tak se nezdržujme,“ řekl Blázen a skupina se vydala k ubikacím. Nahlédli do kuchyně, jídelny, záchod a ani koupelnu nevynechali, včetně letmých pohledů do ubikací. Zastavili až u Mozečkova pokoje. Kokot šel první a něco mumlal. Pokoj byl na první pohled prázdný, ale věděl, kam má jít. Zvedl postel a pod ní ležel schoulený Mozeček.

„Pojď sem, ty můj miláčku. Neboj, už je všechno v pořádku,“ přibližoval se pomalu k zombie Kokot. Mozeček se na něj díval a kdyby byl živý, dalo by se říci, že jeho obličejem prolétl i náznak strachu.

„Neboj se, už ti nikdo neublíží, pojď ke mně, ty můj studený věrný příteli.“

Zombie se pomalu postavila a rozhlížela se po ostatních. Krví nasáklé hadry působily poněkud děsivým dojmem. Opatrně natáhl ruce a zašišlal.

„Možky, možky.“

„Já vím, hodně mozků. Zlí mozci, už ti neublíží. Pojď na moji hrud',“ rozevřel ruce Kokot a Mozeček ho objal.

„Můj vůdce, už je v pořádku. Nyní ho musím očistit a pak se vrhnu do uklízení základny. Bude tady asi víc těl bez hlavy,“ řekl Kokot a tiskl svoji milovanou zombie k hrudi.

„Máme štěstí, že nezasvinil jídelnu a můžeme si sednout,“ oddechl si Jack a nalil panáka.

„To máme, kolik se nakonec našlo mrtvol?“ zeptal se Karlos.

„Šest kusů, mrtvác byl naprosto nemilosrdnej a nedostali vůbec šanci. Skoro bych řek, že si to pěkně užil,“ řekl Pong.

„Asi ho nakonec budu mít fakt rád, těmahle jatkama mě hodně překvapil. A Plecháči, to brčko na mozek byl tvůj nápad?“

„Ne a netuším, kde ho vzal,“ odpověděl Kokot.

„Tak to asi bude chytřejší než vypadá,“ zasmála se Urgha.

„Jo, náš nověj hlídacj pes, kterej neštěká a nekouše,“ přidal se Karlos s chytrou myšlenkou.

„Stejně je neuvěřitelný, jak si je vychutnal. Neměli šanci. Mimochodem Šéfe, všimnul ste si, že byli stejně oblečení jako ti šašci, který sem zabil nedávno?“

„Pongu, máš dobrej postřeh, ale ráčil sem si všimnout. Prohledal si těla?“ řekl Blázen.

„Jo, prohledal. Bez identifikátorů, žádný doklady, žádný psí známky. Veškerý zbraně bez čísel, odhaduju čínská výroba,“ odpověděl šéfovi Pong.

„Hm, nic překvapivýho. Kokote, podařilo se ti zjistit, proč sem přišli a co chtěli?“ pokračoval Kapitán.

„Můj vůdce, Mozeček dva dostal ve skladišti u nějakých beden se součástkami a ve velíně zůstal připojený počítač.“

„Co to je za součástky, Kokote?“ zeptal se Blázen.

„Řekl bych další transportér, původně jsem myslel, že jsou to náhradní díly do našeho, ale jak jsem si nyní obsah beden prohlédnul pořádně, řekl bych, že tu máme kompletní sestavu.“

„Hm, to už je lepší. Řekl bych, že skoro překvapivé. Co ten počítač?“

„Jsou v něm data, řekl bych, že velmi zajímavá data. Podařilo se jim dešifrovat část databáze.“

„Jak podařilo?“ zeptal se Karlos.

„Jednoduše, měli sebou privátní certifikáty k databázím.“

„Kde je vzali?“ pokračoval Karlos.

„Jak to mám vědět? Prostě s nimi přišli. Chvíli nám zabere probrat se těmi petabajty dat a rozklíčovat jejich smysl.“

„Fajn Kokote, pusť se do práce a vem si k ruce Karlose,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, rozkaz. Jen bych se chtěl ještě zeptat na takovou věc...“ soukal ze sebe Kokot.

„No co ještě chceš?“

„... no jestli bych mohl mrtvoly rozporcovat na náhradní díly pro Mozečka. Ona ta mrtvola z Titanu byla dlouho v mrazu a nedá se moc dobře použít. Rozpadá se. Tihle pánové byli ještě před pár hodinami zcela čerství, tak můžu jejich končetiny a kosti zpracovat vyzkoušeným osvědčeným postupem.“

„Kokote, ty si navymejšlíš. Co s tebou, ale prosím tě, udělej to v laboratoři. Nechci to vidět,“ odpověděl Blázen a nemohl pustit z hlavy masakr, který způsobil Mozeček.

„Ty Kokote, co kdybysme příště dali Mozečkovi kovový zuby? Třeba by tolik nenadělal.“

„Můj vůdce, nějaké vyrobím. Je to vše?“

„Jo, je,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne. Můžu ještě jednu otázku?“ vstoupil do rozhovoru Karlos.

„Co máš zase ty?“

„Zabezpečení, Kapitéane. Dostali se přes zabezpečovačku a zbraňový systém na Titanu a bez problému se přenesli sem. Navrhnul bych do transportního systému přidat ověřovací logiku. Nějaký druhý faktor, otisk dlaně, číselný kód, ideálně genetický otisk.“

„To zní logicky, Karlosi. Zamyslete se nad tím, až budete luštit tajemství databází. Prozatím bych požádal vypnout transportér, než otázku zabezpečení vyřešíte. Pár dní zůstaneme doma, chci si odpočinout a promyslet další postup.“

Blázen ubalil brko a zapálil.

„Proč sem si kurva nezapálil už před chvílí?“ prolétlo mu hlavou a uvědomil si, že potřebuje odpočinek. Hodně odpočinku, jelikož posledních pár hodin bylo skutečně krvavých.

Přibližně v tu samou dobu, opět kdesi v místnosti mimo Sluneční soustavu, stála v tlustém stínu sochy skupina postav v černých kápích a hovořila temnými hlasy.

„Trošku se nám to podělalo, pánové.“

„Jo, zajebalo se to pořádně. Otázka je, jak to odjetat co nejlíp a nenapáchat další škody v našich plánech.“

„Myslím, že jsme Kapitána Blázna lehce podcenili.“

„Kdo mohl čekat, že ten jeho Číňan je magor, kterej se rodí jednou za tisíc let.“

„Navíc vůbec nevíme co se stalo s druhým týmem, který měl prozkoumat základnu.“

„To je další problém. Snad je nechtyli živý a nebudou mučit, určitě by promluvili.“

„Co budeme s Bláznem dělat?“

„Teď nic, zůstaneme ve stínu. Budou podezřívát Martena.“

„Logické. Avšak předpokládejme, že Kapitán získal přístupové klíče k databázím, pak je jasné, že dříve nebo později přijdou na pravý účel transportéru.“

„Co pak?“

„Pak nepotřebujeme Martena. Stejně je směšnej s tím svým Velkým démonem.“

„Máš pravdu, pořád nechápu, proč mu musíme říkat ‚Velký démon‘. My máme obyčejný jména, on má obyčejný jméno. Jako by Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíchač, Kokot a Sráč byla nějaká zvláštní jména. Například Kokot je tak častý jméno, že každěj třetí android se tak jmenuje. A sere to někoho? Nikoho, jenom Marten musí mít něco extra.“

„Jojo, Temný Matkopíchači,“ ozvalo se souhlasné temné mručení.

„Největší prdel ale je, že tenhle lidskej svrab si klade podmínky. Smrdutá rasa s trapnou dobou vývoje. Jsou rádi, že se vyškrábali ze své planety a budou klást podmínky nám? Kurva, co si myslej, že sme? Nějaká parta skautíků? My sme kurva ‚Temný kolegium‘.“

„Jojo, Matkopíchači,“ znovu sešlost postav v kápích temně zahučela na znamení souhlasu.

„Matkopíchači, co uděláme s Bláznem, když Dém..., pardon Marten, selže?“

„Jak jsme ráčili zjistit, Blázen a jeho posádka není zase taková parta sfetovanejch idiotů, jak se nám snažil namluvit Marten, protože ten jeho Číňan, to je panečku zvrhlej bastard, jak se rodí fakt jednou za tisíc let. Musíme dát dohromady kurva tým. Jo a projel sem naši databázi vyrobených androidů. Kokot je šmejda, kterej je nacpanej univerzitníma informacema a nebude se bát je proti nám použít.“

„Kdo myslíš, že by měl velet našemu týmu řešitelů problémů?“ zeptal se temný chraplavý hlas.

„Přemýšlím nad tím od té doby, kdy jsme zjistili, že Negr selhal. Fajn, změřili sme síly, ale příště musí stát hermafroditní bohyně války a smrti na naší straně.“

„A kdo by to měl být?“ ozvala se temná zvědavá otázka.

Chvíli nebylo slyšet vůbec nic, protože nastalo temný ticho. Poté se temným hlasem opět ozval ten, jenž byl nazýván Matkopíchačem.

„Existuje jen jedno stvoření, které může vyřešit náš kurva problém. Ač nerad, budeme ho muset povolat.“

Temné ševelení proběhlo skupinkou v kápích.

„Snad nemyslíš onoho, kterého jsme poslali za hranice známého vesmíru, aby pokračoval ve průzkumu nových a neznámých oblastí s povolením zabíjet?“

„Ano a řekl bych, že kolonizátor je velmi úspěšný. Uvědomte si, kolik nových území našim jménem přičlenil k říši. Zisky nám vzrostly stonásobně za těch pár let.“

„Jenže je neřízená střela,“ temně podotkla jedna z postav.

„Má trošku nekompromisní metody, pravda, ale účinný,“ odpověděl Matkopíchač.

„Odpálil hvězdu a vymazal celou sluneční soustavu z mapy vesmíru. I s miliardami obyvatel.“

„Omluvil se, že to trošku přehnal. Proto jsme se dohodli, že na nějakej čas zmizí v hraniční zóně.“

„Však taky nezbyl nikdo, kdo by si oficiálně stěžoval. Ten magor si to spočítal velmi dobře,“ kdosi temně pravil.

„Vážení, já bych se v hovnech už nehrabal, všichni víme, že Velká rada nebyla zrovna nadšená, ale za padesát let už nebude nikdo vědět, že nějaká hvězda s osídlenou soustavou existovala. Za dobu existence našeho druhu jsme viděli zanikat tisíce civilizací z mnohem banálnějších důvodů, než je exploze hvězdy.“

„Jasný, ale přeci jen...,“ temně ještě kdosi zkusil cosi namítnout.

„Nic takového, velký problémy vyžadují tvrdý řešení. Souhlasíte, abych ho povolal zpět?“

Chvíli zase bylo slyšet temné ticho přerušované občasným temným zamručením, jak postavy v kápích přemýšlely a vyměňovaly své temné myšlenky.

„Stejně ses nás zeptal jen ze slušnosti, vid' Matkopíchači?“ zeptala se opatrně temně jedna z postav.

„V podstatě jo, chcete zvednout ještě ruce pro znamení souhlasu?“

„Je nutný tento temný obřad?“ zeptala se temně další z postav.

„Jen v případě, že na něm budete trvat,“ odpověděl Matkopíchač.

„Co myslíte?“ daly hlavy v kápích dohromady temné postavy.

Zase nastalo temné ticho přerušované temnými mručením, než se otočila jedna kápě.

„Chceme obřad souhlasu.“

„Budiž. Postavme se do kružnice a přidáte se až začnu,“ řekl Matkopíchač a čekal, než udělají kružnici.

Začal pomalu a potichu mručet a klepat rukama. Pomalu zvyšoval hlasitost svého temného mručení a postupně se k němu začal přidávat zbytek kolegia. Klepající rukama a temně mručící se začala skupinka postav pohybovat po kružnici konstantní rychlostí. Matkopíchač přidával sílu v hlasu a pomalu začal zvedat ruce.

Tímto způsobem udělali mnoho koleček, až bylo mručení nesnesitelně hlasité a všichni třepali rukama nad hlavami. Extáze dostoupila vrcholu. Matkopíchač zmlkl a dal ruce podél těla. Čekal až skončí ostatní.

„Já tyhle rituály miluju, vždycky mě nabijou pozitivní silou,“ řekla jedna z postav.

„Ale je lepší k nim otevřít láhev, vysypat drogy z dýleráků a objednat děvky,“ odpověděl Matkopíchač, malou chvíli mlčel a pokračoval.

„Všichni jste souhlasili. Povoláme Ničitele světů,“ velmi, ale velmi temně se Matkopíchač rozesmál a smál se dlouho. Postupně se k němu přidávali ostatní až se nakonec odněkud objevila láhev a začal kolovat joint.

7. Odvrácená strana Měsíce

„Bude to odpočinkovej vejlet na Měsíc, předáme zboží, zkasírujeme maníky a povalíme domů. Pár tun perníku ještě nikoho nezabilo. Pojedu já, Pong, Kokot a Karlos,“ zakončil jednu z ranních porad Kapitán Blázen.

„Kapitáne, proč mám jet já?“ zeptal se Karlos.

„Protože se furt blbě ptáš. Jednoduše z toho důvodu, aby ses seznámil a naučil řídit Nadsvětelnou kapku. Nejedeme do nebezpečný situace,“ odpověděl Blázen.

„Proč nejede Urgha?“ otázal se opět Karlos.

„Už sem to jednou vysvětloval, ty vole. Navštívíme uzavřenou komunitu, která mezi sebe nepouští mimozemšťany. Líbit se nám to nemusí, ale je to jejich právo a já jejich požadavky respektuju,“ řekl Blázen.

„No, hlavně aby neměli problém s Kokotem,“ zasmála se cynicky Urgha.

„Holt v nejhorším zůstane na palubě Kapky, ale potřebuju ho mít sebou. Přeci jen Kapka není nejnovější model. Ne nadarmo se nám chechtaj, že lítáme veteránem,“ reagoval Blázen.

„Můj vůdce, Kapka je...,“ skočil do debaty Kokot.

„Já vím Kokote, kus poctivýho železa, za kterej by nám sběratelé urvali ruce,“ zarazil ho Blázen.

„Je všechno perník na Titanu?“

„Šéfe, vše připraveno, můžeme vyrazit,“ odpověděl Pong.

„Kapitáne hodně štěstí,“ řekla Urgha.

„Dík Urgho, jsem taky rád, že se zbavíme zbytku peří, který nám hnije ve skladu a visí mi v něm love. Nechal jsem ti stranou půl kila pro strejčka Příhodu, ale stejně si myslím, že nikdy nouze nebude, protože Pong vždycky v nejhorším případě uvaří. Dej pozor na Mozečka, ať nevyvede nějakou blbost, vlastně ho můžeš nechat v transportní místnosti, lepšího hlídacího psa neseženeme.“

„Kapitáne, chápu,“ pousmála se Urgha.

„Urgho, máš to tady na povel. Karlos s Kokotem aktivují nový bezpečnostní okruh pro transportér, ale kdyby náhodou selhal a vstoupil kdokoliv neoprávněnej, Mozeček si s ním jistě poradí. Haha,“ odpověděl s náznakem úsměvu Blázen.

„Když se budeš nudit, můžete s Jackem prohlížet obsah skladiště. Seznam z databáze je vyjetej v kuchyni na stole.“

Transportovali se na Titan, Pong zkontroloval perimetr stanice a Kokot s Karlosem aktivovali bezpečnostní systém. Kokotovi se podařilo rozšířit kapacitu základní ovládací desky transportérů, takže v pohotovostním režimu dokázaly mezi sebou předávat větší množství informací, než jen základní data o stavu, čehož Kokot s Karlosem využili k přenosu přihlašovacích údajů v podobě číselného kódu a genetického otisku, plus obraz a zvuk ze stanice, takže měli přímý přenos do velínu na pozemský základně, pokud navázali spojení. Prostě hrozná frajeřina.

„Můj vůdce, když už jsme dělali úpravy zabezpečení, tak jsem si dovolil elektronicky objednat z kolonie pár čidel, automatických zbraní a několik skenerů okolí, jenž jsem instaloval místo původních, který stejně byly překonány při pokusu ukrást nám náš domov líbezný.“

„Nebylo to příliš drahý Kokote?“ zeptal se Blázen.

„Nikoliv, můj vůdce. Dostali jsme přátelskou cenu, protože jsem ještě objednal novou nádrž do recyklační místnosti, když už jsem byl v tom, modernizoval jsem technologii a vyčistil energetický zdroj, který to taky potřeboval jak pes drbání. Metanu jsou tu zásoby neomezený, ale spalovací trysky a vůbec celá spalovací komora byla v dosti nekonzistentním stavu, divím se, že jsme neexplodovali. Teď zase dává sto procent výkonu.“

„Dobrá práce Kokote, rád bych se ale konečně vydal na cestu. Zapněte, co je potřeba zapnout a mizíme,“ pochválil ho Blázen a vydal se směrem do hangáru.

Kokot seděl v křesle pilota a Karlos v místě pro druhého pilota. Blázen s Pongem zabrali křesla v druhé řadě, Pong u zbraní a Blázen u popelníku. Ubalil brko, zapálil a díval se na výhled z předního okna. Kokot otočil čumák ke stanici, aktivoval štít, zbraňový systém a ukázal Pongovi, kde vytvořil minová pole. Prakticky všude.

„Šéfe, sem si troufne jen šílenec. Já bych použil nějaké sofistikovanější pasti, jámy s hroty, granát v peněžence, tekuté písky, ale chápu, že miny jsou odzkoušený léty praxe, ale jsou fádni. Furt stejný, zmrd šlápne na minu, ta mu v horším případě urve jednu nohu, v lepším obě a pak řve jak urvané na celý kolo. Je to dobrý psychologicky, když je zmrdu víc pohromadě, voni pak znervózněj a začnou si dávat bacha. Píchnaj nožema do hlíny před sebou nebo naženou do minového pole hordu řvoucích vesničanů,“ konstatoval Pong.

„Pongu, vyzkoušená strategie. Snad tě uklidní, že jsem v blízkosti stanice umístil pár laserových pastí ve výši kolen a krku,“ dodal Kokot.

„To zní líp, plecháči,“ zasmál se Pong.

„Hlavně kvůli náhradním dílům pro Mozečka,“ odpověděl Kokot, natočil Kapku směrem k planetě Zemi a podíval směrem k Bláznovi.

„Můj vůdce, vezmeme to lehce oklikou, aby nás nezaměřily satelity obíhající kolem Země a vyzkoušíme maskovací systém. Je to naše první cesta mimo Titan, tak jsem před startem prověřil kompletně všechny systémy Kapky.“

„Dobrá Kokote, dupni na plyn a vpřed,“ mávl Blázen rukou, ve které držel joint, směrem vpřed. Holt oblíbené gesto si nemohl odpustit ani ve vesmíru.

Minuli Jupiter, u kterého Kokot zpomalil, v klidu si prohlédli proudění ve svrchních vrstvách atmosféry a speciálně kvůli Bláznovi zastavil přímo nad Velkou rudou skvrnou, aby si mohl užít brko na krásné vyhlídce.

„Kapitáne, to je nádhera. Na to se musím napít,“ řekl Karlos a upil z lahve absintu.

„Je, Karlosi. Sem budeme muset lítat častěji. Úplně to vidím, luxusní párty, DJ, děvky, chlast, drogy a k tomu nejlepší výhled ve vesmíru,“ snil zhulený Blázen.

„Můj vůdce, je čas se pohnout, čeká nás výlet prázdnou, protože Marsu se musíme taky vyhnout. Tamní stanice by nás už mohly zaměřit. Chci letět velkým obloukem na odvrácenou stranu v zákrytu Měsíce, tak aby nás skryl před Zemí. Odhaduji dvě hodiny letu,“ ukončil chvíle pohody Kokot.

„Kokote, ty zkurvíš každou zábavu,“ řekl Pong, natáhl lajnu a zvedl se. „Jdu do kajuty k terminálu virtuální reality, až budeme na místě, zavolejte.“

„Co se dá dělat, šlápni zase na plyn a prověřte tuhle rachotinu. Co nadsvětelný pohon?“

„Můj vůdce, příliš krátká vzdálenost pro použití nadsvětelných motorů, někdy příště. Nyní se hlavně jedná o prověření stability podsvětelného pohonu.“

„Když říkáš, já si ubalím a na chvíli zdřímnu,“ řekl Blázen.

„Jak se vám ráčí. Máme stejně s Karlosem práci,“ odpověděl Kokot.

„Karlosi, máme konečně klid, tak se můžeme podívat na drápky naší Kapky,“ pověděl Kokot směrem, kde tušil Karlose. Ten seděl ve svém křesle a zrovna drtil hroudu jihoamerického bílého uhlí. Kokot zakroutil hlavou a zaměřil pozornost na kontrolní panely.

Cesta proběhla relativně v klidu, akorát se museli občas vyhýbat rušnému provozu, protože některé trasy v rámci planetární soustavy byly vytížené na maximum. Maskovací zařízení fungovalo i po těch letech a senzory Kapky nehlásily, že by byli zaměřeni nějakým radarem v okolí.

„Můj vůdce, probudte se, blížíme se k Měsíci,“ probudil Blázna hlas robotův. Otevřel oči, uvědomil si, že ho zase bolí krk, protože blbě usnul v křesle. Se slovy „kurva, mě bolí krk“ se zvedl a protáhl. Před sebou uviděl v čelním výhledu Zemi, kterou uprostřed zakrývala tmavá skvrna odvrácené strany Měsíce. Kapka, Měsíc a Země byli skoro přesně v jedné linii.

„Ty vole, to taky není špatnej výhled.“

„Kapitáne, že jo. Jsem rád, že jsem tuhle cestu mohl podniknout,“ řekl Karlos.

„Asi bych měl zavolat Ponga,“ nahlas se zamyslel Blázen.

Kokot se s Kapkou přiblížil nad povrch Měsíce a zamířil k udaným souřadnicím pro doručení zboží. Hledal kráter tmavší než veškerá tma okolo a hluboký jak samotný Tartaros.

„Můj vůdce, to se mi zdá,“ vykřikl najednou Kokot.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Podívejte se sami,“ ukazoval Kokot rukou.

Podívali se pořádně směrem, kterým mířila ruka robotova a uviděli hraniční světla objektu, jenž zcela jednoznačně vypadal jako hákový kříž.

„Co máte debilové, že mě rušíte,“ vstoupil Pong.

„Podívej se sám,“ řekl Karlos.

„To mě poser,“ řekl Pong a rozhlédl se po posádce.

V hlubokém měsíčním kráteru se před nimi objevila mohutná budova ve tvaru hákového kříže, jejíž obrysy zvýrazňovaly proudy světla unikajícího z oken. V blízkém okolí bylo několik signalizačních majáků a na povrchu měsíce byly vidět pohybující se stroje.

Kontrolní panel signalizoval příchozí hovor.

„Tak jim to vem, Kokote,“ řekl Blázen a motal jointa. Kokot stiskl tlačítko pro příjem.

„Heil Hitler!“ ozvalo se z reproduktoru.

„Heil Hitler!“ bleskurychle odpověděl Kokot.

„Co to...?“ stačil reagovat Blázen.

„Tady Unterscharführer Helmut, kdo jste a proč jste tady?“ pokračoval hlas s německým přízvukem v mikrofonu.

„Kapitán Blázen, vezeme objednávku číslo... Můžu diktovat číslo?“ vstoupil do rozhovoru Blázen.

„Moment, právě restartuju Kleinefenster SS edition, zrovna mi do nich pustili aktualizace, které si vynutily restart. Kolik je vás na palubě?“ řekl Helmut.

„Já plus tři,“ odpověděl Blázen.

„Všichni lidé?“ pokračoval Helmut.

„Skoro.“ vypadlo z Kapitána.

„Jak skoro?“

„Jeden z nás má v sobě několik kovových součástí.“

„To by snad nemělo vadit. Není, náhodou Žid?“

„Proboha ne!“ vykřikl Kokot. „Já jsem Kokot!“

„To říkaj všichni, ale nevdá, stejně projdete kontrolou při vstupu do Tisíciletého města. Systém mi naběhl, můžete mi Herr Blázen nadiktovat číslo objednávky?“ ukončil debatu Helmut.

„58732-X23-482“ pomalu, znak po znaku odříkal Blázen.

„Moment, moment, moment, moment, chvilku trpělivosti, už to bude, už to bude, už je dotaz na 99%, takže někdy v následujících sekundách se dozvím, jestli vás máme v databázi. 99.54%. Asi je lehce přetížený systém, probíhají nějaké změny, ale myslím, že... Omlouvám se, ale budete mi muset to číslo nadiktovat ještě jednou. Nějak to spadlo.“

Kapitán trpělivě zopakoval číslo objednávky a čekali na potvrzení.

„Můj vůdce, já se těším. Uvidím poprvé skutečné nacisty,“ přerušil ticho Kokot.

„Kokote, hlavně mi prosimtě před nima neříkej 'Můj vůdce', protože by nemuseli pochopit, že jsi fanoušek. A vůbec nevím, co budou říkat na ten tvůj slizkej knírek. Nechtěl by sis ho oholit?“

„Oholit si knírek? Po těch všech letech, po který ho pečlivě šlechtím?? Nikdy!“ nekompromisně odpověděl Kokot.

„No jak myslíš, ale fakt mi radši chvíli říkej Kapitáne. Jasný?“ povzdychl Blázen.

„Herr Blázen. Jste na příjmu?“ ozval se opět hlas Helmutův.

„Slyším.“

„Vše je v pořádku. Pošlu vám souřadnice nákladního doku. Buďte připraveni na celní prohlídku. Helmut konec.“

„Šéfe, já se prohledávat nenechám.“ konstatoval Pong.

„Vyřešíme později, Pongu. Kokote jdi na přistání,“ řekl Blázen a vyhodil zbytek jointa do popelníku.

Kokot zamířil k určeným souřadnicím a poslední fázi provedl podle navigačních světel. Přistál ukázkově a již z okna viděli nastoupenou četvu vojáků v uniformách, které jasně nesly znaky jednotek SS druhé světové války. Nákladní dok byl strohý, kovové stěny, podlaha i strop. Svazky trubek, kabelů a jednoduché dveře s nacistickými symboly.

„Šéfe, tady to vypadá jako ve Wolfenstein 3D: Zpět ke kořenům s podtitulem 'retro edice',“ zasmál se Pong.

„Pongu, ve Wolfen...?“

„Wolfenstein 3D, jedna z nejzábavnějších her na herním trhu pro terminály virtuální reality. Úkolem je zabíjet nácky, hodně nácků včetně supernácků a krást jim poklady, zbraně a technologie.“

„Pongu, zatím ještě nácky zabíjet nebudeš, teda pokud ti neřeknu, že máš začít zabíjet nácky. Jasný?“

„Šéfe, jasný jak facka.“ zasmál se Pong.

„Otevřete nákladní prostor a zůstaňte na palubě,“ ozval se další hlas s německým přízvukem z reproduktoru.

„Říká kdo?“ zeptal se drze Blázen a balil další brko.

„Obersturmführer Hans Otto Werner. Otevřete nákladní prostor a připravte se na vstupní prohlídku. Konec,“ řekl hlas a mikrofon stichl.

„Kapitáne, tak s tím asi moc nenaděláme a pustíme je dovnitř, ne?“ řekl Karlos, který doposud mlčel a věnoval se svému kokainu s absinthem.

„Nenaděláme, pokud chceme udělat obchod. Kokote, otevři nákladní prostor,“ rozhodl Blázen.

Kokot otevřel nákladní vrata a na displejích sledovali přesun čtyř vojáků k lodi. Za krátkou chvíli uslyšeli dupot vojenských bot a do řídicí místnosti vstoupilo několik vojáků a muž střední velikosti, v padnoucí uniformě, přesného střihu bez jediného smítka. Srazil paty a zvedl pravici.

„Heil Hitler!“

„Heil Hitler!“ reagoval taktéž pozvednutím pravice na pozdrav Kokot.

„Nazdar,“ řekl Blázen a zapálil jointa.

„Obersturmführer Hans Otto Werner. Vstupní kontrola. Který z vás je Kapitán Blázen?“

„Já,“ řekl Blázen a Hans Otto k němu přistoupil.

„Moji muži se porozhlédnou po palubách a vynesou objednané zboží ven pro kontrolu kvality. Jak se dívám, myslím, že nebude problém vás vpustit do našeho Tisíciletého města. Tedy, nevím co s tímhle Číňanem. Do bílé barvy mu něco málo chybí.“

„Hansi, Pong půjde se mnou. Je můj osobní ochránce. Navíc, když vidím tu přesilu, tak by tady asi moc stejně nezmohl.“

„Šéfe, já...“ pokusil se něco podotknout Pong, ale Blázen mu naznačil, aby raději mlčel.

„Dobře, když už jste tady, tak vás asi provedeme po městě. Nespěcháte příliš, můžete zůstat přes noc?“

„Proč se neporozhlédnout, žejo?“ dumal Blázen.

„Zajistím vám hotel a průvodkyni.“

Ve vysílačce zapraskalo a Hans přijal hovor, který mu řekl, že prohlídka je u konce a náklad byl přeložen.

„Hotovo, nyní půjdeme do obchodního oddělení a počkáme na výsledek testu kvality. Pokud bude vše v pořádku, provedeme platbu za zboží. Pak se půjdete ubytovat a večer vyrazíte za zábavou. Kapitáne Blázne souhlasíte?“

„Proč ne, nejdřív byznys pak zábava. Tak to mám nejradši,“ řekl Blázen a zamířil směrem k nákladnímu prostoru. Zbytek posádky, Hans a jeho vojáci šli hned za ním.

Seděli ve strohé kanceláři s kovovými lavicemi, kovovým stolem, podlahou, stěnami a stropem. Pravda, místy byly v podlaze kovové mříže, pod kterými byly vidět kovové trubky a kabely. Čekali na výsledek testu kvality.

„Šéfe, připadám si jak v kriminále,“ nadhodil Pong.

„Ty jsi byl někdy v kriminále?“ zasmál se Blázen a Karlos se přidal.

„Jo, jednou. Za zabití takovýho zmrda,“ pousmál se Pong.

Veselou chvíli přerušil kovový zvuk otevření dveří a vstup Hanse. Spolu s ním vstoupily dvě uniformované ženy, které se posadily naproti, sundaly vojenské čepice a rozhalily dlouhé blond vlasy. Jedna vyndala z kufříku dokumenty a platební terminál.

„Mám pro vás dobrou zprávu. Prvotřídní kvalita. Přivedl jsem Sturmbannführer Hildegard Himmler, která vás vyplatí a vyřeší zbylou administrativu. Rottenführer Helga Sommer bude vaší průvodkyní, dovede vás do hotelu a večer vám ukáže krásy našeho měsíčního města.“

„Tak to rád slyším,“ řekl Blázen a posadil se naproti blondýnkám v sexy nacistických uniformách. Vyndal kartu a podal Hildegardě. Ta ji vložila do platebního terminálu, ukázala Bláznovi dohodnutou částku na displeji, kterou potvrdil a poté odsouhlasila převod i Hildegarda.

„Herr Blázen, ještě několik dokumentů,“ řekla po proběhnutí transakce a vyndala štos lejster.

„Poprosím vás o pár podpisů do papírů pro naši účtárnu.“

Blázen si prohlédl hromadu byrokracie, vypustil povzdech a začal sázet podpisy na místa, která mu ukázala Hildegarda.

Pong, Kokot a Karlos trpělivě čekali, dokud šéf nedodělal co musel. Asi po patnácti minutách bylo jasno, že je hotovo, Hildegarda složila papíry a terminál do zpět do kufříku a odešla spolu s Hansem. Zůstali sami s Helgou.

„Meine freunde, pojd'te za mnou,“ řekla Helga s jiskrou v oku a Pong okamžitě ucítil příležitost k mrdu, protože pravou měsíční nacistku ještě v životě neměl. Pong výzvy miloval.

Helga v uniformě ve vysokých vojenských hoblinách rozhodně nebudila pozornost. Vyvedla je z kanceláří do ulice a ocitli se v pravém ocelovém městě. Všechno, naprosto všechno bylo z oceli a železa. Domy, chodníky, silnice, lampy, zábradlí, vše bylo zhotovené z prefabrikátů, aby se poškozené díly daly rychle vyměnit. Každá drobnost, každý detail nesl logo Tisíciletého města – hákový kříž.

„Kapitáne, tady je to vostrý,“ potichu prohodil Karlos.

„Je, radši mlč a dívej se,“ odsekl Blázen a dál zkoumal okolí. Helga naprosto zapadala, to oni vypadali jako pěsti na oku. Každý kolemjdoucí byl v uniformě a Blázen si v duchu říkal, že tady pálit brko by byla asi slušná provokace.

„Herr Blázen und comrades, nyní jdeme po bulváru Adolfa Hitlera a míříme k náměstí Adolfa Hitlera. Zde se pokloníte soše Adolfa Hitlera a položíte Hitlerku.“

„Položíme Hitlerku?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Herr Čínan, Hitlerka je květina speciálně vyšlechtěná k poctě Adolfa Hitlera.“

„To je tady pěstujete?“ zeptal se Blázen.

„Ano, naše Hitlerovy závody se starají o pěstování. Mají ohromné Hitlerovy skleníky, ve kterých se pěstuje zelenina pro Hitlerovy obchody.“

„Neuvěřitelný,“ pronesl Pong.

„Je to jednoduché. Musíme nějak přežít. Už jsme tady. Odeberte z nádoby každý po třech květinách a půjdeme se poklonit.“

Stáli před ohromnou ocelovou sochou Adolfa Hitlera a na ocelovém soklu byla hromada květin v různém stádiu rozpadu. Podívali se na sebe, mlčky usoudili, že je zbytečné provokovat a šli se poklonit ikoně místních obyvatel. Vykonal obřad, položili květiny a pomalu vycouvali.

„Můj... Kapitáne, můj splněný sen,“ pošeptal Kokot Bláznovi.

„Kokote, já ti nevím,“ odpověděl.

„Povinnost máme splněnou, nyní vás dovedu do Hitlerova hotelu, kde jsou pro vás připravené pokoje. Půjdeme HitlerStrasse, pak se projdeme Hitlerovým parkem, přejdeme přes Hitlerův most, využijeme Hitlerových lidových přepravních služeb a svezeme se ze zastávky Hitlerovo nábřeží k Hitlerovým vozovám,“ zavelela Helga.

„By mě zajímalo jaká společnost se stará o vyvážení sraček,“ zamumlal si pro sebe Karlos.

„Hitlerovy vodovody a kanalizace, zvědavý cizinče,“ stroze odpověděla Helga, jenž zaslechla Karlosovu poznámku.

Raději už mlčeli a tiše následovali Helgu. Prostředí se jevilo celkem stereotypním, ocelové barvy dráždily oči a vystupující rudé hákové kříže mysl příliš neuklidňovaly. Vývěsní cedule nad obchody byly nadepsány špatně čitelnou měsíční variantou švabachu.

V parku se nacházelo několik dětských hřišť, ve kterých za železným plotem ženy v uniformách hlídaly děti. Také v uniformách. Dětská hra byla řízená, bez jakéhokoliv náznaku samostatnosti a svobody. Děti v řadě za sebou probíhaly různými opičími drahami nebo se věnovaly kolektivním sportům jako třeba box jeden proti třem či šikanování pomalých a opožděných dětí.

Zastavili u železného stánku s párky v rohlíku, za jehož pultem stál jednooký a jednoruký muž v uniformě SS zašpiněné od hořčice.

„Bitte, Pět Hitlerových párků v rohlíku a pět Hitlerových točených limonád,“ požádala Helga.

„Budete chtít červenou nebo žlutou Hitlerovu limonádu?“ zeptal se muž za pultem.

„Žlutou bych si dal,“ řekl Blázen.

„Já taky,“ přidal se Karlos.

„Dej mi mrzáku červenou,“ poručil si Pong.

„Olej asi nemáte, že?“ zeptal se Kokot a když uviděl nechápavý výraz v obličeji SSmana, raději vykřikl „červenou, sieg heil!“ Pravice vystřelila k nebi.

SSák zareagoval jak byl vycvičen, přičemž zapomněl, že ve své jediné ruce drží kelímek se žlutou limonádou. Ta opsala balistickou křivku a skončila na uniformě Helgy, jejíž pravice se zrovna chystala vykonat pozdrav.

„Víš kdo já sem?“ zeptal se muž za pultem Kokota.

„Ne?“

„Tak nic,“ odpověděl muž a začal točit limonádu.

„Je veterán. Z války s Hungskými bandity, kteří chtěli dobít naše město. Byla jsem ještě malá a on znal mého otce, který ve padl v jedné z mnoha bitev. Vyhráli jsme nakonec, ale stálo nás to mnoho životů a škod. Musíme jít, potřebuji se převléknout,“ řekla Helga a vzala první Hitlerův párek.

Blázen se zakousl do párku v rohlíku, chvíli jej povaloval v ústech a pak polkl. Nemohl si pomoci, ale měl pocit, že cítí na jazyku chuť oceli.

„Co v tom je?“ zeptal se Helgy.

„Pět procent syntetického masa a zbytek jsou řasy s výživovými doplňky. Rohlík je z moučné pěny, která se vyrábí taky z řas, které produkují Hitlerovy biofarmy. Počkejte až večer ochutnáte Hitlerovo pivo a Hitlerovo víno.“

„A Hitlerovu pálenku máte taky?“ zaprovokoval Pong.

„Vyrábíme z řas Hitlerův šnaps. Jestli se budete cítit, můžeme si dát panáčka. Ale je to síla,“ usmála se Helga.

Cestou k zastávce se dozvěděli něco z historie Tisíciletého města. První kolonisté sváděli těžký boj o přežití, když prchli na konci druhé světové války v první polovině dvacátého století na Měsíc primitivními kosmickými loděmi a trvalo jim sto let, než se základy budoucího nadřazeného národa staly schopné přežít. Časem zjistili, že zvolený kráter jim poskytuje přístup k mnoha měsíčním surovinám, železu, zlatu, drahým kovům a hlavně k zmrzlé vodě, která jim jednoduše řečeno zachránila prdele. Hungské války přežili díky svému ukrytí a také tomu, že Hungské válečnický nenapadlo, že by se mohlo něco ukrývat na odvrácené straně Měsíce.

Poté, co Země uzavřela mír a začala obchodovat s Hungy, vyšli z ústraní a kontaktovali základnu na Titanu a začali rozvíjet obchodní styky s mimozemskými rasami. Helga také vysvětlila, že na Zemi o jejich existenci minimálně vědí Číňané a Tasmánci, ale neudrží vzájemné styky.

„Takže uprchlíky nevydáváte?“ zeptal se Pong.

„Ne, pouze vydáváme nižší rasy, pokud je o ně požádáno. Jinak je vyhostíme nejbližším transportem na Titan. Doba, kdy jsme potřebovali lidská těla kvůli orgánům, svalům, kostem, nervům, krvi a vůbec všemu, co by se nám mohlo hodit, je pryč. Hitlerova akademie před mnoha desítkami let vyřešila problém s klonováním, umělou výrobu orgánů a dalších tělesných částí, takže jsme soběstační. Před několika týdny dokázali transplantovat mozek. Neuvěřitelný úspěch,“ vyprávěla Helga o životě v nacistické kolonii.

„Cože jste?“ překvapeně se ptal Karlos.

„Jsme soběstační, nic nás už nemůže zastavit. Heil Hitler!“ skoro vykřikla Helga a zvedla pravici

„Heil Hitler!“ zareagoval stejně Kokot.

„Něco už nám jede!“ řekl Pong a ukazoval rukou k přibližujícímu se ocelovému vozu. Vypadal jako pro přepravu osob upravený vojenský transportér. Nastoupili, Helga zaplatila kartou řidiči, který byl opět nečekaně oblečen v uniformě a posadili se do nepohodlných tvrdých sedadel. Vůz byl upravený pro osmnáct cestujících a v uličce mezi sedačkami byla u stropu natažena tyč, pravděpodobně pro stojící. Malá okna připomínala střílny a čelní sklo chránila železná mříž. V zadní části vozu byl ve střeše otvor, ve kterém byla usazena malá dělostřelecká věž, tak akorát pro jednoho vojáka. Mezi okny a stropem byl reklamní pás, který cestujícím nabízel premiéru velkofilmu Hitlerova vítězství u Stalingradu, muzikálu Žid Süß, pozvánku k navštívení nové expozice v Hitlerově muzeu velkoněmeckých dějin představující Hitlerovu cestu dějinami od prvního naklonování až po současnost a mnoho dalších nabídek Hitlerových slastí.

„Helgo, mám tomu rozumět tak, že Hitler je stále naživu?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Je, prvním osadníkům se podařilo přivést několik vzorků Hitlerových vlasů, které pečlivě uchovali pro dobu, kdy jejich potomci ovládnou technologii klonování. Asi před 250 lety se jim to podařilo a náš duchovní Vůdce, Adolf Hitler, povstal z popela minulosti. Hleďte na jeho obraz!“ extaticky pronesla Helga a ukázala nad kabinu řidiče, kde visel fotografický portrét Adolfa Hitlera.

„To mě poser,“ zamumlal Pong.

„Hitlerovy vozovny,“ zahlásil chraplavým hlasem reproduktor vozu.

„Vystupujeme,“ zavelela Helga, zvedla se ze sedačky, postavila ke dveřím a držela svislé masné tyče.

Vystoupili a rozhlédli se. Vše bylo stále ze železa a oceli, ale domy se změnilly v industriální haly.

„Toho si nevšímejte, projdeme kolem Hitlerovy fontány a jsme u Hitlerova hotelu.“

Během chvilky stáli u mohutné budovy z leštěné oceli, jejíž průčelí zdobily mohutné železné sloupy, podpírající zlatem lesknoucí se střechu kryjící vstup do hotelu, na které se blyštěla mohutná

orlice s rudě žhnoucím hákovým křížem na hrudi. Stráž v perfektních uniformách, ověšená náboji a granáty, po stranách dveří dávala najevo, že tento podnik není pro každého.

Když procházeli dveřmi, Helga pozdravila vojáky nacistickým pozdravem, ti sklapli paty, srovnali záda a předvedli ukázkový pozdrav. Vstoupili a ocitli se v oválné místnosti s modrým kobercem s vyšitým hákovým křížem. Bylo vidět, že kovu věnovali při výstavbě zvláštní péči. Přešli místnost a zastavili u recepce. Helga zazvonila na zvonek.

Přiběhla žena v halence a Pong se podíval.

„Ty nemáš uniformu!“

„Omlouvám se, nevěděla jsem, kdo... Hned se vrátím a už se to nestane,“ omluvila se žena, odběhla a po chvíli se vrátila oblečená v uniformě.

„Sieg Heil!“ vyšvihla nacvičený pozdrav.

„Čehož si žádáte cizinci?“

„Jsou tu objednané pokoje jménem Obersturmführera Hans Otto Werner z Hitlerových aerolinek. Čtyři hosté z Titanu,“ odpověděla Helga.

Recepční se podívala do seznamu rezervací, chvíli v něm listovala a podívala se na skupinku.

„Máte pravdu, záznam tu je. Hotelový byt, čtyři pokoje, koupelna a toaleta. Podám vám klíče. Výtahem do posledního patra, dveře vpravo. Snídaně se podává od šesti do desíti, obědy se vydávají od půl dvanácté. Rezervace je na tři dny.“

Pong se podíval směrem k Bláznovi a zaprotestoval.

„Šéfe, doprdele, jen ne tři dny.“

Kapitán kývl hlavou, převzal klíče a vydal se k výtahu. Liftboy v nacistické uniformě přivolal výtah a zeptal se, zda-li pánové nemají nějaké kufry. Pong odsekl že ne, mladík jen kývl hlavou a otevřel dveře výtahu, který právě zastavil. Pětice nastoupila a vyjela kovovým výtahem v retro stylu do posledního patra. Výtahové kabině dominoval velký obraz Adolfa Hitlera, který ostatně visel i v malé chodbě, v níž se ocitli po zastavení.

Kapitán Blázen otevřel kovové dveře se zlatou klikou a vstoupil. Asi nemá smysl popisovat celý byt, ale vzhledem k tomu, že všechno bylo z kovu, ani tady tomu nebylo jinak. Ve strohých pokojích byla pouze kovová skříňka, kovové postele a velký obraz Adolfa Hitlera v kovovém rámu. Záchod byl železný, stejně tak sprchový kout i umyvadlo. Kovové hrnečky, nádobí, kovový stůl a kovové židle.

„Pojďte se podívat na terasu,“ zvolala Helga. Velká kovová terasa s kovovým zahradním nábytkem měla aspoň padesát metrů čtverečních.

„Ty vole, paráda!“ vykřikl Pong a rozeběhl se ke stolu a židlím. Usadil se, vyndal své narkonáčinné a začal chystat lajny perníku. Karlos neváhal, posadil se také, vyndal láhev absinthu, přenosné zrcátko a hroudu kokainu.

Blázen sjel Karlose pohledem a taky se posadil. Měl hroznou chuť si zahulit. Jak si sedal, otočil se k Helze.

„Ty Helgo, přines nám nějaký ty Hitlerovy lahváče z hotelového baru. A vem si taky jednoho.“

„Herr Blázen...?“

„Helgo, neříkej mi Herr, jen Blázen nebo Kapitán a zeptám se tě ještě jednou. Máš se o nás postarat?“

„Mám.“

„Tak vidíš, postaráme se o sebe vzájemně, ukážeš nám krásy nočního města, zakalíme a možná skončíme v bordelu. Máte tady bordely pro vysloužilý Hitlerovy vojáky, ne?“

„He..? Kapitáne...?“

„No co, máte nebo nemáte?“

„Máme, ale já do nich nechodím.“

„Vidíš, to nevádí, že nechodíš. Všechno je v životě poprvý a my prostě nacistickéj bordel vidět musíme, protože všude kam se dostaneme, chceme navštívit bordel. Nejlíp tak poznáš, o čem jsou místní zač,“ zasmál se Blázen a odpálil jointa.

„To není tabák?“ zeptala se Helga.

„Ne není. Tráva, hulení, marijánka, zelí se tomu někdy říká. Neznáš trávu? Poctivá sativa, samý THC žádnéj spací sráč,“ odpověděl Blázen.

„THC říkáš? Můžu ochutnat?“

„Můžeš, je to lék, potáhni si ale opatrně,“ řekl Blázen a nabídl ji brko. Helga ho opatrně vzala, natáhla kouř do plic a chvíli podržela. Po chvíli vyfoukla a podala joint zpět Bláznovi. Na obličej se jí objevil úsměv a pak se rozesmála na celý kolo.

„Číňane, já bych tě omrdala, já bych ti chtěla šlapat jehlou kozačky na koule. Tenhle matroš má koule, že by i se i Hitler zesral,“ smála se Helga.

„Cože Helgo?“ optal se zhulený Blázen.

„Blázne, to je matroš. Kam se na to hrabou zakázaný řasy.“

„Jaký zakázaný řasy?“ zvědavě zvedl hlavu od lajn Karlos.

„Vedlejší produkt výzkumu v Hitlerově akademii. Hledali léky proti bolesti a podařilo se jim vyšlechtit řasu, ze které separovali THC. Jenže kouřit se ty řasy nedaj, protože jsou hroznej hnus,“ vysvětlila.

„Helgo, to si myslela vážně s těma koulema?“ zeptal se Pong a bylo vidět, že začíná být pěkně nadržený.

Helga k němu vzhlédla.

„Naprosto vážně, Číňane.“

„A Helgo, perník znáš?“ řekl Pong a přisunul před ní podložku s lajnami a šňupátkem.

„Co to je?“ zeptala se.

„Vzorek zboží, který ste si objednali. Dvě a půl tuny,“ odpověděl Blázen.

„Já nevím, co jste přivezli. Zboží odešlo rovnou do Hitlerova výzkumáku,“ odpověděla zhulená Helga.

„A ty nevíš, co tam zkoumaj?“ zeptal se ještě Blázen.

„Já ani nevím k čemu je tahle látka dobrá,“ řekla.

„Přestaň žvanit ty nadržená nacistická děvko a dej si lajnu!“ křikl Pong a kopl nohou pod stolem Helgu do holenní kosti. Ta sebou cukla, podívala se po ostatních, nikdo nic neřekl, ani nezakázal, tak opatrně šňupátkem natáhla trošku krystalků do nosu. Něco vypadalo na uniformu, pak zvrátila hlavu a zorničky se jí rozšířily. Začala slastně oddychovat a jejím tělem procházela jedna orgasmická vlna za druhou.

Když první kopanec odezněl podívala se na Ponga.

„Jdeme mrdat, Mongole!“

Skočila po Číňanovi, který předvedl jeden ze svých kung-fu tanečků a lehce ji chytil do náruče. Ani se nerozloučil a zmizel s ní v pokoji.

„Máte tři hodiny, pak jdeme do města,“ stihl ještě křiknout Blázen, ale nebyl si jistý, jestli Pong slyšel.

„Kapitáne, ten bláznivej Pong má slušnej matroš,“ zasmál se Karlos a upil ze své láhve.

„To má,“ odpověděl Blázen, motal jointa a upíjel z Hitlerova lahváče.

„Můj vůdce, neměli jsme se tady zdržovat, cítím průser,“ promluvil konečně Kokot.

„Už jen tohle pivo je mimořádněj průser,“ odpověděl Blázen, zapálil brko, položil nohy na protější židli a užíval si vyhlídku z terasy. Poznal už dávno, že jsou pod zemí v hoře, která byla vedle kráteru a z podzemních míst se vždycky blbě zdrhá. Navíc ho děsila monstrózní Hitlerova hlava, která shlížela na podzemní město přímo naproti jejich vyhlídce.

Zhruba po čtyřech hodinách vylezl Pong s Helgou z pokoje a vypadali velmi spokojeně. Helga pajdala, pravděpodobně od bolavé pánve, rozčuchané vlasy a uniforma bez knoflíčků s utrženým rukávem byl jen malý roztomilý detail, který přispíval k jejímu maximálnímu štěstí.

„Sem ji to nandal, děvce nacistický. Toho bohdá nebude, aby podřadná rasa z boje utíkala,“ smál se Pong a plácl Helgu po prdeli. Byla pouze kalhotkách s hákovým křížem v místě překrývající pipinu a zpod rozedraného kabátu uniformy vyskakovaly dvě roztomilé kozičky.

„Helgo, dej se do pořádku, oblíkni se a jdeme za zábavou,“ zhodnotil Blázen skoro nahou Měsíčkanku.

„Asi bych měla,“ odpověděla tiše a zmizela v koupelně.

„Pongu, ty prasáku,“ smál se Karlos a podal mu láhev.

Kokot mlčel a kroutil hlavou, protože měl z toho všeho špatný pocit.

Helga vyšla z koupelny a přes hotelovou službu si objednala novou uniformu.

„Půl hodinky a vyrazíme, Pongu připrav mi pár lajn.“

Na ulici před hotelem stál železný vůz s hákovým křížem a nápisem „Taxi“. Nastoupili a Helga, která vypadala jako nová, řekla řidiči, aby je odvezl k podniku Panzerfaust. Ve městě se už setmělo a Helga hostům vysvětlila, že osvětlení řídí automatika a občas i zaprší. Vody sice mají dost, ale přeci jen se s ní musí šetřit.

„Helgo, jak se tady vůbec žije? Já z toho železa všude okolo fakt nemůžu,“ zeptal se Karlos.

„Už jsme zvyklí. Neznáme nic jiného a žijeme tu po generace. Navíc železo je nejdostupnější materiál, pod povrchem měsíce jsou ho velké zásoby,“ vysvětlila.

„Hrozně málo zeleně, kolonie na Titanu je na tom v tomhle směru o dost lépe,“ řekl ještě Karlos.

„Slyšela jsem. Některé kolegyně měly štěstí, že mohly vyjet jako doprovod na služební cesty mimo Měsíc.“

„Seš taková děvka proškolená,“ potichu zamumlal Pong a Helga ho kopl lehce botou. Cestující umlkli a pozorovali výhled z oken taxi.

„Vystupovat vážení, jsme na místě,“ ohlásil řidič, Helga mu zaplatila a vystoupili. Ocitli se před strohým kovovým průčelím jemuž dominovaly dvě skřížené pancéřové pěsti a tradičně hákový kříž.

Dveře opět hlídali uniformovaní muži, kteří zasalutovali a otevřeli. Vstoupili do atria s červeným kobercem a dvojitým kovovým schodištěm, které obepínalo kovovou sochu Adolfa Hitlera v nadživotní velikost.

„Já se z toho Hitlera poseru,“ zašeptal Pong Bláznovi do ucha.

„Chápu, vydržíme tenhle večer a zejtra se zdekujeme domů, příteli,“ odpověděl Blázen.

Vyšli po schodišti, prohlédli si detailně sochu Hitlera a ocitli před velkými dvoukřídlými dveřmi. Ozbrojená uniformovaná stráž otevřela a vešli do rozhlehlé haly se sloupy s mnoha kulatými stoly a židlemi, která byla neskutečně narvaná lidmi v různých stádiích vyndanosti.

„Chtěli jste bordel, máte bordel,“ zasmála se Helga, vstoupila a zamířila k první obsluze, kterou spatřila. Chvíli s ní hovořila, pak se vrátila k hostům a vysvětlila, že za chvíli přijde číšník, který se o ně po zbytek večera postará. Netrvalo nijak dlouho, než přišel mladý blond muž s modrýma očima, tradičně v uniformě a zavedl je do oddělené kóje.

Stěny kóje byly netradičně vyzdobené obrazy Adolfa Hitlera v různých pózách. Na stěně visela závěsná televize, ve které zrovna běžel projev Adolfa Hitlera.

„Šéfe, já bych mrdal. Tady mě jebne,“ zamumlal Pong. Karlos položil na dřevěný stůl láhev absintu a rozložil své nářadí. Kokot se posadil, mlčel a sledoval skrz roztažený závěs ruch na tanečním parketu, kde křepčily různě vyndané osoby za zvuků dupavé dechovky, kterou trápením hudebních nástrojů vyluzovala skupina hudebníků na pódiu.

„Můj... Kapitáne, tady to nedáme,“ řekl Kokot.

„Ty vole, nevim,“ zasmušile odpověděl Blázen a vyndal balící náčiní. V tu chvíli vstoupila Helga.

„Schovejte to, objednala jsem Hitlerovo točený, Hitlerův šnaps a Hitlerovy tapas. Pak přinesou stejky po židovsku z bejčků z chovu Hitlerovy biofarmy a nechala jsem je udělat krvavý. Užijeme si, pobavíme a domluvila sem nějakou společnost.“

„Jídlo? Dobře si udělala, začínám mít docela hlad,“ řekl Blázen a schoval opět svoje vybavení. Karlos si šnupl a udělal to samý jako Kapitán.

„A potkala jsem na záchodcích přítele Zyklona, občas má nějaký řasy, tak jsem vzala ochutnávku. Můžeme to tady v klidu vykourit.“

„Helgo, to si mě potěšila, že sis vzpomněla. Ubalíš to?“ zasmál se Blázen.

„Jasně,“ odpověděla a začala chystat svůj model jointu. Vytvořila normální balenou cigaretu bez filtru a zapálila. Natáhla, mocně pokašlala a vyfoukla kouř z plic. Pak podala cigaretu Bláznovi, jenž mohutně natáhl a příšerně se rozkašlal.

„Kurva, to chutná jako čaj,“ ulevil si.

„Já jsem říkala, že nic jiného nemáme, ale kope dobře,“ odpověděla se smíchem Helga.

„Nacihulení, já se poseru,“ křečovitě se zasmál Blázen.

„Chcete to někdo ochutnat?“ zeptal se zbytku. Ti mlčky zakroutili hlavou, ať si Kapitán pořádně užije sám.

Vstoupil blondatý mladík v uniformě a nesl nápoje. Za ním přišli další tři číšníci, kteří nesli tácy s tapas, stejky a přílohami.

„Žrádlo dorazilo,“ zasmál se Karlos a hmátl po masu. Prohlédl ho ze všech stran, očuchal a položil na talíř. Vzal vidličku a stejkový nůž a řízl do masa. Vyvalila se šťávička, Karlos kousek odřízl a vložil do úst. Převaloval maso na jazyku, začal kousat a nakonec polkl.

„Není to špatné, Kapitáne,“ řekl a pustil se do jídla.

Kokot stále mlčel a díval se. Aby nebyl nápadný, občas dělal, že jí.

„Herr, nechutná vám?“ zeptal se bloňdák.

„Omlouvám se, ale mám nemocný žaludek,“ odpověděl Kokot.

„To mě mrzí,“ řekl číšník a podíval se směrem k Pongovi, protože ucítil jeho pronikavý pohled.

„Číšníku, můžu znát tvoje jméno?“ zeptal se a jeho rozšířené zorničky vypadaly, jakoby vydávaly prudkou zář světla.

„Willy, herr,“ odvětil číšník.

„Vilík, pěkný jméno. Vilíku, naleješ mi panáka toho vašeho šnapsu?“ pokračoval Pong a drbal svoji čínskou bradku.

„Herr, bude mi potěšením,“ řekl Willy a nalil pět panáků a jednoho pro sebe.

„Na Hitlera, Heil Hitler!“ vykřikl, zvedl pravačku s panákem a jedním polknutím vypil.

„Heil...!“ zaragovali ostatní a Kokot s Helgou přidali i „...Hitler!“

„Dobře, ještě jedno kolečko. Hitler má dvě nohy,“ vykřikl Willy a rozlil ještě jednu rundu.

„Heil...!“ proběhl pozdrav a druhé polknutí hnědozelené lihoviny, která chutí připomínala cosi mezi pendrekem a močkou.

Willy sesbíral prázdné nádoby a s kolegy odešel.

„Šéfe, to byla nechutná břecha. Helgo tobě to chutná?“ plivl na podlahu Pong.

„Číňane, nechutná, normálně to ani nepiju. Nedáme lajnu?“ řekla Helga.

„Helgo, dobrej nápad,“ radostně vykřikl Pong a oči se mu nadšením rozsvítily ještě o něco víc. Netrvalo dlouho a Číňan s Helgou zmizeli.

Blázen si oddech a požádal Kokota, aby zatáhl závěs, protože ho rozčilovaly skupinky vyndaných nácků, kteří si různě v davu s noži v rukou vyřizovali své vzájemné neshody, bůh ví kvůli čemu. Nechtěl to vědět.

„Co budeme dělat?“ zeptal se.

„Kapitáne, dožereme, poděkujeme za panáky a půjdeme do prdele,“ navrhnul Karlos.

„Můj vůdce, souhlasím. Tohle místo je magořinec,“ dodal Kokot.

„Mám ten samej pocit. Karlos, nalej mi panáka, dojíme to maso a budeme doufat, že není z židů nebo co to tady žerou.“

Strávili asi hodinu v pohodě a nečekali, že by se mohlo něco posrat. Willy se už neukázal a vše vypadalo, že na ně číšníci zapomněli.

„Můj vůdce, jsou pryč dlouho,“ začínal být Kokot nervozní.

„Víš jak se to má, když se vyjetej blázen setká s nadřzenou vyjetou krávou,“ odpověděl Blázen a už mu v hlubinách mozku začínal růst vykřičník, který se rychle zvětšoval.

Vykřičník se změnil v pořádný blikající vykřičník v okamžiku, kdy se rozletěl závěs a dovnitř vrazila Helga.

„Průser, velkej průser, musíme zmizet.“

„Co se posralo, Helgo?“ zeptali se všichni skoro současně.

„Ponga odvedli do vazby.“

„Co se kurva stalo?“ začal výslech Blázen.

„Normálně sme si dali pár lajn a asi tři čtvrtě hodiny mrdali na dámském záchodě. Když sme skončili, Pong mi řekl, že se ještě skočí vysrat a přijde za náma. Tak sem si šla dát panáka šnapsu na bar.“

Helga se konečně vydýchala.

„A kurva?“

„Moment, ať můžu nabrat dech. Průser, von potkal na hajzlech Willyho a rozdal si to s ním přímo v kabině. Jenže je chytili zrovna, když Pong rozmrdával Willyho anál.“

„No a to je nějaký kurva problém?“ zeptal se Blázen.

„Není, ale normálně se s číšníkama šuká tajně v hodinových hotelech nebo na bytech. Hitlerovy soudy dávaj za homosexuální styk trest smrti. Pong půjde do plynu,“ smutným hlasem ze sebe vypravila Helga.

„Jak kurva do plynu?“ vystříkl Blázen.

„Můj... Kapitáne, já říkal, že nás čeká průser. Musíme zmizet,“ spěchal Kokot.

„Jo, mizíme. Helgo, dostaň nás pryč z tohoto ujetýho podniku.“

„Když Ponga odváděli, křičel mým směrem, že nebude zabíjet dřív, než mu přikázete, ale prej máte přikázat co nejdřív,“ dodala ještě Helga a zvedla se.

Bylo už kolem půlnoci a na parketě bylo mnoho postav. Vzhledem k času většina z nich vypadala jako zombie, někteří neměli dalece k Mozečkovi. Helga je protáhla davem a když vyšli ven, musela se nadechnout.

„Pojedete taxíkem do hotelu a já pojedu na ředitelství zjistit, co se stalo a jestli vám aspoň umožní návštěvu,“ řekla Helga a mávla směrem k prvnímu vozu taxi v řadě, čekající na svého zákazníka.

Vůz přijel, Helga vysvětlila řidiči cíl cesty a Blázen s Karlosem a Kokotem se posadili. Když dročka odjela, Helga přivolala další v řadě a nastoupila.

Uběhly asi tři velmi nervózní hodiny, které naše partička strávila na terase hotelového bytu pozorováním svítání nad tisíciletým naciměstem.

„Kde doprdele je?“ jakoby pro sebe pronesl Karlos. Kokot mlčel a Blázen motal další brko. Popelník byl plný vajglů a bylo jasné, že Kapitán hodně přemýšlel.

„Jedna věc je ho dostat z basy, druhá věc bude dostat se k lodi. Nenechají nás jen tak odletět. Musíme naplánovat velmi rychlou akci, kdy využijeme momentu překvapení. Nebudou počítat s tím, že ho vysvobodíme při první návštěvě. Zneškodníme ochranku a snad získáme pár minut na to, dostat se do hangáru, rozloučit se a v klidu zmizet. Je brzo ráno, střídají se směny, stará směna bude unavená a nová nebude tušit, která bije. Kokote, bude na tobě je zneškodnit, než vypustíme Ponga z klece. Budeme taky potřebovat auto. Karlos, budeš řídit, takže nastuduj mapu, ať víš kudy jet. Potřebujeme tvé schopnosti.“

„Kapitáne, rozkaz. Jdu se podívat po mapách,“ řekl Karlos a zvedl se od stolu.

„Můj vůdce, geniální plán, ale stejně musíme počkat, až se vrátí Helga. Pokud se tedy vrátí. Jsou tři ráno, dáme ji ještě půlhodiny a pak vyrazíme sami. Ok?“

„Unavuješ mě s tím vůdcem, Kokote. Nevidíš ten magořinec všude okolo? Vždyť Hitler je i na hajzlpapíru,“ unaveně podotkl Blázen.

„Jsou to srdíčkáři. Nic se na tom nedá změnit. Mají svoji víru v genech a neznají nic jiného. Mě by se tu líbilo,“ klidně odvětil Kokot.

„Seš debil, Kokote. Víš to?“ řekl Blázen, zapálil brko a začal zase mlčet.

Neuběhlo příliš času, když se zjevila Helga.

„Našla jsem ho a domluvila návštěvu. Přijela jsem svým autem, můžeme hned vyrazit.“

„Výborně, odvezeš nás na místo a já ti během cesty vysvětlím plán, musíme odsud zmizet,“ řekl Blázen a zvedl se od stolu.

Než dojeli k malé stanici Sicherheitsdienst, Blázen osvětlil Helze svůj geniální plán s tím, že vynechal část, ve které Kokot zneškodní strážce. Sice se lehce bránila představě, že se zúčastní přepadení a únosu, ale Karlos ji vysvětlil, co to znamená vžít se do role unesené a zneužitě.

Zastavili před vchodem, Karlos přesedl na místo řidiče, připravil mapu a začal vyčkávat, než se trojice vrátí s Pongem. Helga přivedla Blázna a Kokota na vrátnici, ohlásila za kým jde a služba je vpustila dovnitř.

Vyplnili celou řadu formulářů, než si pro ně přišel doprovod v podobě dvou širokých oblud v uniformě se smrtihlavy.

Celou trasu k celám Kokot poctivě zmapoval a odhadl počet SSmanů, kteří by mohli klást odpor. V kapse mu o sebe rachtalo pár kamínků, které měl připravené pro zničení kamer, kdyby nějaké náhodou byly v dohledu.

Naciobludy se zastavily a ukázaly rukou k mřížím. Trojice se přiblížila a uviděla na lavici sedícího Ponga. Nebyl v cele sám. Několik sedících lidí a jeden ležící na zemi v červenočerných uniformách atypického střihu naznačovalo, že nejsou z tohoto města.

„Šéfe, fakt vás rád vidím. Už můžu zabíjet?“ radostně vykřikl Pong.

„Pongu, ty prasáku jeden, co tě to napadlo šoustat blondátýho číšníka v práci na hajzlech?“ nasraně se zeptal Blázen.

„Šéfe, já jsem si nemohl pomoci, bylo to silnější než já,“ odpověděl Pong.

„Fajn, hlavně, že seš spokojenej. Máme plán a jdeme domů. A kdo jsou tihle?“

„Šéfe, přivedli je sem pár hodin přede mnou a tohle jest Jean-Luc Picard, kapitán vesmírné lodi Enterprise,“ řekl Pong a ukázal směrem k poloplešatému chlápku, který je zvědavě pozoroval.

„Fajn, Pongu, nikdo se zabíjet nebude, pouze zneškodňujeme nepřítele, jehož ochromíme a nezabijeme. Chápeš vole?“ důrazně řekl Pong.

„Šéfe jasný, můžu mrzačit, ale už ne zabíjet. Nemám problém. Jakej je plán?“

„Pongu, jednoduše. Zneškodníme strážce, venku čeká Karlos s autem, nasedneme a rychle odjedeme do doků k lodi, než si všichni uvědomí, která bije. Nemáme však příliš času, za chvíli je střídání směny. Kokot teďka otevře dveře a mizíme jak pára nad hrncem,“ vysvětlil Blázen Pongovi plán.

Kokot mezitím zneškodnil kamery několika přesně mířenými hody kamínky a když Blázen skončil se svým proslovem, přišel k mřížím, lehce trhl vězeňskými dveřmi, které se otevřely a Pong přeskočil pomyslnou čáru mezi svobodou a kriminálem.

„Pane. Pane...“ ozval se zpozzdálí hlas muže, který se jmenoval Jean-Luc Picard.

„Co chcete?“ zeptal se Blázen.

„Můžete mi říci, kde to jsme?“

„Na odvrácené straně Měsíce v nacistickým městě,“ odpověděl Blázen.

„Nacisté byli poraženi v první polovině dvacátého století,“ oponoval kapitán Picard.

„V naší realitě očividně ne,“ zasmál se Blázen.

„My musíme jít, přišli sme pro Ponga a co bude s váma, mi je fakt u prdele. Jdeme pro loď a mizíme pryč z tohotole magořince.“

„Rozumím, řekněmež, že využijme nastalého zmatku a v tichu se vypaříme.“

„To zní, kapitáne Picarde, jako velmi chytrý plán. Já jsem mimochodem Kapitán Blázen,“ řekl Blázen.

„Těší mě,“ odpověděl Jean-Luc.

„Pongu, jdeme. Připomínám zneškodnit, ne zabít,“ řekl Blázen Pongovi a nechal ho dělat práci, pro kterou byl zrozen.

Pong polehounku pootevřel dveře do chodby a zrcátkem se podíval, kde jsou další strážce. Všiml si dvou vojáků u nápojového automatu asi deset metrů od dveří. Vytáhl ze svého kungu-fu ponča kulatý předmět, zasmál se a hodil směrem k strážným.

„Prohledali mě blbě, debilové,“ zasmál se a pozorně sledoval muže. Koule jim zastavila u nohou, sklonili se a nechápavě prohlíželi, co se to k nim dokoulelo. Přesně na tuhle chvíli Pong čekal, jako vánek vyklouzl do chodby, záhyby obleku zaševalily a jako blesk z čistého nebe se opět objevil za zády strážných, mimochodem jeho oblíbený trik, překvapovat své oběti nečekaně zezadu, ruce mu vystřelily k krkům, strážní zachroptěli, sevřeli rukama krky a svezli se k zemi.

„Šéfe čisto,“ tiše houkl Pong a naznačil všem, že mají jít za ním.

„Pongu, já ti říkal, nezabíjet,“ řekl Blázen, když viděl ty dva na zemi.

„Šéfe, jsou živí, ale už nikdy nepromluví, možná se slavíkem, rozdrtil jsem jim hrtany,“ pousmál se Pong.

„Pongu, nešlo by méně brutality?“ rezignovaně šeptnul Kapitán.

„Šéfe, dobře, zkusím se ovládnout,“ zkoušel ho uklidnit Číňan, jenž viděl rudě a adrenalin mu pumpoval tělem.

„Běž s Kokotem první, projdeme chodbou, pak zahneme doprava a měli bychom být u dveří k recepci a čekárně. Za neprůstřelným sklem jsou tam dva zmrdi, ale von ti vysvětlí Kokot, kde kdo je,“ řekl Blázen. Pong nic nenamítal a šel za Kokotem, který zničil několik dalších kamer.

„Pongu, Můj vůdce vždycky přijde s konceptem, ale na nás je, abychom ho dotáhli do konce. To znamená, vejdu do haly a zastavím se u neprůstřelného skla. Rozbiji ho a zneškodním prvního hlídače. Na tobě bude ten druhý. Pokud v místnosti bude víc strážných, omráčíš je v pořadí jaké uznáš za vhodné,“ vysvětlil Kokot Pongovi úkoly.

„Ok. Co budeš mezitím dělat ty?“ optal se ještě Pong a nohy mu přešlapovaly nedočkavostí.

„Dívat se, jak si povedeš a když budeš mít problémy, tak ti pomůžu,“ odvětil s náznakem úsměvu Kokot.

Kokot otevřel dveře do policejní haly. Suverénně nakráčel k přepážce a poklepal na neprůstředné sklo. Uniformovaný muž zareagoval, otočil se k Kokotovi připraven odpovědět na položenou otázku. Místo toho spatřil robotovu pěst, která se přibližovala, až narazila do skla. Od místa úderu se rozeběhl velký pavouk, ruka se oddálila a připravila k druhému úderu. Ten přišel skoro okamžitě a s dvojnásobnou silou narazila pěst do skla, které se začalo třítit.

Skleněné střepy se rozlétly směrem k nacířzlovi, jenž situaci nečekal a schytl plnou dávku tvrzeného skla do obličeje. Než si stačil rukama zakrýt obličej, přiletěla třetí pěst a složila ho KO k zemi. V tu chvíli ale už byl u přepážky Pong a držel za klíční kost druhého strážce nacistického pořádku, který zakňoural a v křeči se svezl na podlahu.

Pong se postavil na pult a rozhlédl se. Uviděl tři nácky, kteří se k němu přibližovali ze dvou stran a Kokota, který byl opřený o zeď a očividně se bavil. Navíc se ve dveřích objevilo zbylé publikum v podobě Blázna, Helgy, kapitána Picarda a jeho soudruhů. Vždycky měl rád diváky. Plné hlediště ho nutilo podávat nejlepší výkony. Zalitoval, že nemůže zabíjet, ale i mrzačení je umění. Připravil se na nepřítele ve svém oblíbeném kung-fu postoji a prohlížel si soupeře. Dva byli jasní, s těma nebude mít problém, ale ten opičák u uniformě vypadá, že si rád bouchne. Toho si nechá nakonec, aby pobavil obecenstvo.

„Pongu, hlavně se s nima moc nesar, máme málo času a spěcháme,“ vykřikl Blázen, protože si všiml, že se chce Pong předvádět.

„Šéfe, dobrá,“ otráveně odpověděl Pong, slezl z přepážky a podíval se směrem k vyhlédnutým slabochům. Usmál se, vyběhl jim naproti a použil styl opilého kuřete. Vydal ústy zvuk pípajícího kuřete hledajícího matku a simulovaným pádem přes levé křídlo srazil prvního nácka, tak že mu podrazil nohy. Padl na záda a Pong ho v pokleku udeřil do hrudní kosti, až bylo slyšet praskání žeber. Aby se pojistil, že nácek neuteče, vykloubil mu jako bonus kotník a omráčil úderem do obličeje.

Druhý fízl se zarazil, protože ještě v životě neviděl v akci nikoho jako byl Pong, což se mu stalo osudným, protože Číňan využil situace a napálil mu do nosu takovou pecku, až se náckovi rozdrtil čichový orgán a kůstky prorazily do ústní dutiny.

„Žádný sraní, mladá paní,“ odříkal Pong starou čínskou kung-fu modlitbu za poražené a soustředil svoji pozornost k opičákovi v uniformě, který zabouchal pěstmi do své hrudi a vydal ze sebe řev bojovníka. Čumilové ve dveřích sebou cukli.

„Kapitáne Picarde, nechcete si vsadit, za jak dlouho Pong složí toho kreténa? Nebo někdo z kolegů?“ zeptal se Jean-Luca Blázen a podíval se po posádce lodi Enterprise. Všiml si, že dva z nich nesou muže, který ležel v cele na zemi.

„Je živý?“ optal se Blázen.

„Je, ale potřebuje připojit k diagnostice, elektromagnetický impulz mu vyzkratoval obvody,“ odpověděl Picard.

„Von je robot?“ podivil se Blázen.

„Android, pane Blázen.“

„Tak to by si asi rozuměl s Kokotem. Škoda, že nemáme víc času a klidu k seznámení,“ řekl Blázen a přesměroval svoji pozornost zpět k Pongovi, který přešlapoval naproti hromadě sádla a svalů a čekal na výpad. Ze zkušenosti věděl, že tihle bezmozci určení k mlácení startují jako první.

Nespletl se, nácek vyběhl a řítit se k Pongovi, který změnil styl z opilého kuřete na rozmrzlého kouzelníka. Udělal rychlou otočku, oblek mu zaválal a v ruce se zčistajasna objevila jídelní hůlka. Naznačil pohyb mávnutím čarodějně hůlky a dotkl se běžícího masa na zádech, přibližně v oblasti kříže. Sádlo se zavlnilo a padlo obličejem na stůl, který se rozpadl a nácek roztekl po podlaze v celé své šířce.

Pong se otočil k Bláznovi a zvedl jeden prst. Blázen uznale pokynul.

„Chce si užít, parchant. Jakoby nás jeho chtíč už do průseru nedostal. Dá mu ještě jednu šanci a pak ho složí, připravte s odchodu. Picarde, venku vám dá můj řidič mapu a pak si budete muset poradit sami,“ řekl Blázen Picardovi.

„Díky, i tak jste nám hodně pomohli,“ odpověděl velitel Enterprise.

Pong čekal, až se nácek sebere a připraví k druhému pokusu o atak. Další povědomost o těchto typech lidí byla, že jim vztek vypne mozek a druhý útok provedou naprosto bezmyšlenkovitě.

Pozvedl ruku se dvěma prsty symbolizující písmeno 'V', které přesně v pravou chvíli vrazil rozběhnutému parnímu stroji do očí. Nácek vydal příšerný řev raněné opice, který utnul Pong ve výskoku přímým úderem pěsti do spánku.

Číňan se uklidnil, srovnal oblečení a zvedl nad hlavu obě ruce s prsty symbolizující „Vítězství“.

„Je dobřej,“ mužně odplivl Kokot olejovou slinu.

Před stanicí vyšli zrovna v okamžiku, kdy v dodávce přijela směna k vystřídání. Trapná situace, kterou vyřešil Jean-Luc jedním rozkazem.

„Poručíku Worfe, můžete vyřešit, prosím, tento problém?“

Worf stručně odpověděl „*Ano, pane*“ a otevřel dveře dodávky. Čtyři těžce překvapení strážci nacistického pořádku nestihli zareagovat, protože je Worfovy pěsti poslaly na pár hodin do království boha Hypna. Skrz okénko v přepážce stěny oddělující řidiče byl vidět Pongův úsměv, který se rozhodl pomoci zneškodněním řidiče a spolujezdce.

„Worfe, doufám, že nemáš rozkaz zabíjet?“ zeptal se.

„Ne, kapitán se o zabíjení nezmínil,“ odpovědl Worf.

„Ty máš taky rád zabíjení, žejo?“ zasmál se Pong.

„Zemřít v boji je pro válečníka největší čest,“ odpověděl Worf, statné postavy, černý, vlasatý a s krunýřem na čele. Pong tuhle rasu neznal.

„Tak to máme asi něco společného, odkad' si?“

„Já jsem Klingon,“ odpověděl Worf.

„Okej,“ zamumlal Pong a vylezl z auta, protože Blázen zavelel k odjezdu.

„Picarde, káru máte, mapu sem vám dal, hodně štěstí,“ popřál Blázen a nasedl vedle řidiče.

„Karlos, jedem do doků.“

„Kapitáne, rozkaz. Helga jede s náma?“ zeptal se Karlos.

„Helgo, jedeš s náma?“ otočil se Blázen k Helze.

„Blázne nejedu, dohraji roli rukojmí a na Ponga budu dlouho vzpomínat. Mám tu rodinu, práci, přítele. Co bych dělala ve vesmíru sama samotinká. Kdybych se mohla v klidu vrátit, to by byla jiná,“ odpověděla.

„Jak myslíš Helgo. Třeba se jednou situace uklidní a budeš moci odjet,“ zamyslel se Blázen.

„Kapitáne, pokusím se jet podle předpisů, abychom nebudili pozornost. Nevadí?“ zeptal se Karlos.

„Nevadí, hlavně už jeď,“ odpověděl Blázen.

Zastavili u vstupu k dokům. Karlos zaparkoval a vystoupili.

Pong zkontroloval klid v okolí a přišel k Bláznovi.

„Šéfe, zatím je čisto, ale kurva svítá a za chvíli tady bude mrtě lidí.“

„Chápu. Helgo, zahraješ svoje poslední unešený divadlo, protáhneš nás vrátnicí a rozloučíme se.“

„Herr Blázen, bude mi potěšením, za šílenou noc s Číňanem, na kterou do konce svého nacistického života nezapomenu,“ usmála se Helga od ucha k uchu, přerovnála si uniformu a koncem Pongova kung-fu obleku přešlehla rajtky.

„Za mnou,“ zavelela a vyrazila ke dveřím.

Prošli známou kovovou chodbou a ocitli se v malé místnosti s okénkem a východem k parkovišti lodí. Helga přešla k okénku a začala se bavit s hlasem na druhé straně. Asi po pěti minutách hovoru se otočila a přešla zpět k Bláznovi a jeho skupině.

„Všechno je zařízený, nic se ještě nerozneslo, jste odhlášený a mám vám popřát šťastný let. Herr Blázen, pokud budu mít někdy cestu na Titan, určitě se zastavím. Kurva takovej mejdan jako dneska sem ještě nezažila. A nikdo neumřel, to se nestává často. Díky, ty vole,“ řekla dojemně Helga a políbila Kapitána. Samozřejmě neopomenula Ponga, vrhla se na něj, šáhla mu do rozkroku a kousla do jazyku.

„Přijedu jen kvůli tobě a budeme mrdat tři dny nepřetržitě.“

„Helgo, neblázni. Nedělej si iluze, se mnou nejni snadnej život, navíc mám tam venku Urghu, kterou chci, ale ještě nepochopila, že já jsem pro ni ten nejlepší. Ty jsi byla jen taková oddechovka, pohodička. Helgo perník, jak jednou zkusíš, nechceš už nikdy jinak. Tady máš dárek,“ řekl Pong a podal ji pytlíček s několika krystaly.

„Pongu, to nevadí, že máš jinou. Rozdáme si to ve třech. Mám ráda grupáč,“ zasmála se Helga a zasalutovala. Dveře směr svoboda se otevřely a Karlos s Kokotem udělali první kroky ven.

Uslyšeli prudký dupot v chodbě, kterou přišli. Než se stihli všichni otočit, dveře se rozlétly a do místnosti vtrhl dav lidí, které už znali.

„Kurva, Picard,“ odplivl si Blázen, „ten nám ještě chyběl.“

Picard dofuněl k Bláznovi.

„Pane Blázen, dlouho jsme se neviděli. Nejdeme nějak nevhod?“

„Jdete doprdele nevhod, zrovna jsme se v klidu odhlásili,“ zamumlal Blázen.

„Veliteli, musíme jít,“ důrazně řekl Worf. „Musíme opravit poručíka Data.“

„Tak zase musíme jít, pane Blázen,“ rozloučil se Picard a vyrazili ke startovacím plošinám.

„Šéfe, sem se asi dlouho nepodíváme,“ pronesl Pong, když kolem proběhl poslední člen výsadku Enterprise.

„Nepodíváme, musíme jít, ať jsme kurva rychle pryč. Tihle dementi vzbudí hodně pozornosti,“ řekl Blázen a zamířil přímo k Kapce.

Kokot pomocí dálkového ovladače otevřel nákladní prostor a připravil se vstoupit, když opět uslyšeli dupání.

„Co to kurva zase...??“ vyštěkl Pong a podíval se po směru zvuku. Zdáli se k nim řítila mávající stará známá skupina dobrodruhů z vesmírné lodi Enterprise.

„To mě poser, co zase chtěj,“ zabručel Blázen.

„Vezměte nás s sebou, počkejte!“ ozýval se křik. Zpocený a schvácený, na pokraji sil, přiběhla parta v červenočerných uniformách a ze zadýchaného Picarda vypadla jediná věta.

„Vemte nás sebou, náš modul zmizel, stejně tak nám ukradli trikordéry a fázery. Tady nemůžeme zůstat, dostaňte nás pryč.“

„Co za to, Picarde?“ zeptal se Blázen.

„Budeme naživu, neskončíme v plynu jako paliva pro městskou elektrárnu,“ vyhrkl Picard a ukázal ku dveřím, ze kterých se vyřítila skupina ozbrojenců a řvala cosi tom, že mají dát ruce vzhůru a vzdát se.

„Šéfe, mám je vyřídít?“ natěšeně nadhodil Pong.

„Pongu, ne. Všichni dovnitř. Kokote a Karlosi, nahod'te motory. Snad nebudou potřeba palubní zbraně, ještě jsme je netestovali.“

„Všechno je v životě poprvý,“ zasmál se Pong a vběhl po rampě to útrobu lodi. Zbytek ho rychle následoval. Blázen tlačítkem aktivoval uzavření lodi a běžel na můstek.

Kokot a Karlos již byli pohodlně usazeni, Karlos vyndal z přihrádky láhev absinthu a mocně upil.

„To sem potřeboval,“ zasmál se začal věnovat pozornost řízení.

„Vážení, bude to rychlejší start, držte se,“ vyhlásil do lodního rozhlasu Kokot a šlápl na plyn.

Kapka prudce vystřelila vzhůru, plazmové spaliny podsvětelných motorů ožehly první řadu útočících nácků a zbavily je chuti pokračovat v pronásledování. Kokot svým umělým mozkiem provedl Kapku na povrch a když byli pár set metrů nad základnou, zapnul podsvětelný motory na maximální výkon a vzdaloval se v od Měsíce. Karlos měl nadrceno a veškerý svůj zájem věnoval lajnám.

„Tak se asi půjdu seznámit s našimi novými hosty,“ dobalil Blázen brko a zapálil ho.

„Každopádně, musím ještě chvíli přemýšlet. Náročnej večírek s výraznejma důsledkama. Pong a jeho hormony.“

„Šéfe, máte něco proti mejm hormonům?“ zeptal se Pong.

„Někdy se ti urvou z řetězů,“ pousmál se Kapitán a mocně potáhl.

„Můj vůdce, jsme mimo sluneční soustavu, pár podsvětelných hodin od Pluta. Zastavím a vyčkáme, jestli Hitlerova vojska nesledují naši stopu.“

„Kokote, to by byl průser. Podívej se s Karlosem na zbraňový systémy a přiberte Ponga, ať se zastřílí na pár šutrech v okolí. Malej trénink mu neuškodí. Já jdu pokecat s hosty,“ rozhodl Blázen a začal opět motat brko.

„Bude se mi hodit,“ odpověděl na nepronešenou otázku „proč balíš, když hulíš?“

Jean-Luc Picard a členové jeho výsadku seděli v jídelně, když vstoupil kouřící Blázen s lahví absintu v ruce.

„Jestli ste hladový, máte smůlu, protože žádný jídlo tady není, nepočítali sme s delším vejletem, natož s hosty. Voda by měla bejt v pořádku. Musíme si promluvit, protože jste se nám připletli do cesty a nevím jestli sem udělal dobře, že sem vás pozval na palubu. Kapitáne, měl byste vědět, že jsme slušní obchodníci a bohužel obchodní mise na Měsíc se lehce zvrhla, protože můj ochránce neudržel hormony na uzdě. To je náš problém s náckama na Měsíci. Prachy mi nedlužej, zboží sme dodali a nikoho nezranili. Ale vy, vy ste měli zmizet svým modulem, ne? Dáme si panáka a povíte mi, jak ste se tady kurva ocitli.“

„Pane Blázen, nalijte do sklenic,“ řekl Picard, který viděl, že situace je uvolněná a Blázen normální chlap.

„Neříkejte mi pane, jen Blázen nebo Kapitáne,“ řekl Blázen.

„Dobře, já jsem Jean-Luc,“ odpověděl Jean-Luc.

„Na zdraví,“ pozvedl sklenici Blázen a přitůkl s kapitánem Picardem.

„Jean-Lucu, kdo jsou tví společníci? A co ten váš android? Možná by se na něj mohl podívat Kokot.“

„Blázne, ležící android je náš nadporučík Dat. Poručíka Worfa jsi už viděl v akci, náš bezpečnostní důstojník. Pan La Forge náš šéfinženýr, hlavní lékařský důstojník komandér Crusherová a poradkyně Troi. Kokot je kdo, už jsi o něm hovořil?“

„Kokot je náš robot, parťák se slizkým knírkem v tílku, už jste ho viděli. Přišel se mnou do věznice vyzvednout Ponga,“ zasmál se Blázen a pokračoval, „veterán, stár tři tisíce let a nějaký drobný. Možná by mohl pomoci, nějaký náradí by se tu našlo. Ale musíme chvíli počkat, s Karlosem a Pongem právě kontroluje zbraňový systémy. Budeme pár hodin vyčkávat, abychom se ujistili, jestli nás nesledovali. Jak ste se tady teda kurva vůbec ocitli?“ zeptal se znovu na tu samou otázku Blázen.

„Ten úchylně vypadající člen posádky je robot? Neuvěřitelné. Ale bych odpověděl na tvoji otázku. Letěli jsme s proviantem na výzkumnou stanici M-113 a k tomu vyzvednout nové vykopávky, které

prošly katalogizací, abychom je dopravili na Zemi. Jenže během zpátečního letu jsme ve warpovém poli narazili do dimenzionální trhliny, která nás vyhodila nedaleko naší sluneční soustavy. Jenže, jak se brzo ukázalo, ve zcela jiné realitě. Rozhodli jsme se prověřit nenápadně situaci, ale náhodou jsme narazili na vesmírnou loď, ovládanou nacisty a museli jsme je následovat na Měsíc, protože náš modul nemá zbraňové systémy.

Mám takové tušení, že si nás s někým spletli. Prohledávali loď a ptali se po zásilce. Rychle jim došlo, že sem nepatříme a vzali nás do vazby.“

„Pěkná story, ale co se stalo androidovi?“ zeptal se Blázen a zapálil jointa.

„U nás bylo kouření vymýceno,“ řekl Jean-Luc.

„U nás, ale ne,“ zasmál se Blázen.

„To není tabák?“

„Ne, není. Trávu jste taky vymýtili?“ zasmál se Blázen.

„Skoro. Abych se vrátil k Datovi. Zasáhli ho elektromagnetickým pulsem a vyřadili některé obvody. Prý z výzkumných důvodů.“

„Ty vole, saď ouři,“ zasmál se Blázen.

„Nesmál bych se Blázne. Při čekání na převoz jsme zaslechli rozhovor nějakých vyšších důstojníků, že projekt se chýlí ke konci a čeká se jen na methamfetamin.“

„Jakej projekt?“ zeptal se Blázen.

„Přesně nevím. Než si všimli, že posloucháme a ukončili hovor, bylo proneseno několik vět o nové armádě nepremožitelných vojáků, která pokoří celou sluneční soustavu.“

„Jean-Lucu a co my s tím? Mě je celkem ukradený, co se děje na Zemi a náckové nám zaplatili za zboží. Fakt nevím, co bych měl udělat. Počkáme jestli nás nepronásledují, pak poletíme k Enterprise a vy zmizíte z tohoto vesmíru,“ prozradil svůj jednoduchý plán Blázen a potáhl mocně z jointa.

„Blázne, to nebude tak jednoduchý. Musíme zpět na Měsíc a vzít si naše věci. Nebo aspoň zničit modul, aby po nás nezůstaly jakékoliv předměty. Nikdo se nesmí dozvědět, že jsme byli v této dimenzi.“

„Proč proboha? Já jsem rád za setkání,“ podivil se Blázen.

„Ty možná jo, ale naše technologie zde nesmí zůstat,“ řekl kapitán Picard.

„Příliš nechápu tvoje důvody Jean-Lucu, protože technologie se kradou a běžně se s nimi obchoduje. Kapka, loď kde se nacházíme, je pár stovek let starý veterán. Všichni jsme takoví veteráni.“

„Takové je naše pravidlo, nezasahovat do lokálních konfliktů a neztrácet technologie,“ vysvětlil Picard.

Worf se naklonil k Picardovi a cosi mu zašeptal do ucha. Blázen využil pauzy a dolil do sklenic.

„Děje se něco, Jean-Lucu?“

„Worf je nervozní, protože bychom se měli nejdřív podívat na Data. Můžeš zavolat... Toho, jak jsi mu říkal, Kokota?“

„Jo, ale ťukneme si, Worfe, chceš taky?“ řekl Blázen a sledoval, jak se bude Worf tvářit. Ten nasadil masku tvrdáka a mlčky odmítl.

Přitukli si a Blázen komunikátorem vyvolal Kokota.

„Kokote, jak jste na tom s těma zbraněma? Můžeš přijít za mnou?“

Ozvalo se zašumění.

„Můj vůdce, hned jsem u vás. Chci vidět toho androida. Karlos s Pongem to tady zvládnou už sami.“

„Ty jseš nácek?“ podivil se Jean-Luc. Blázen se zhluboka nadechl a potáhl si z marihuanové cigarety.

„Ale hovno, Kokot je jen postiženým sledováním starých německých filmů. Byl velmi dlouho sám, jen ve společnosti živého mrtvého přítele a poznamenalo ho to.“

„Mrtvého živého...?“ nepřestával se divit Jean-Luc.

„Naučil se vracet mrtvé k životu, ale problém je, že vedlejším následkem je zmenšení mozku. Když se to tak vezme, umí tvořit zombie.“

„Nemožné,“ ozvala se Crusherová.

„Doktorko, nic není nemožné jen proto, že zrovna nevíte. Nezapomeňte, jste v jiné dimenzi s jinejma možnostma,“ zasmál se Blázen a v tu samou chvíli kdosi zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ řekl Blázen. Dveře se otevřely a vstoupil Kokot.

„Můj vůdce, na váš rozkaz.“

„Sklapni Kokote. Je tu nějaká dílna, kde by mohl La Forge a Jean-Luc připojit pana Data k počítači? A možná i nějaká tvoje pomoc by se jim hodila.“

„Dílna, povídáte? Je tu servisní místnost, možná by mohla stačit k požadovaným účelům.“

„Fajn Kokote.“

„Jean-Lucu, běžte s Kokotem zkusit rozchodit Data. Já stejně musím na můstek za Karlosem a Pongem promyslet plán. Pokud si budete chtít odpočinout, Kokot vám ukáže, kde jsou kajuty. Není to žádný luxus, styl je trochu starší, ale v postelích se spí dobře a záchody jsou normální, splachovací, žádný záchodovej brouk.“

„Nevím Blázne nic o záchodových broucích, ale pomůžu odnést pana Data a chvíli pobudu, protože nejlépe pozitronovému mozku rozumí nejlépe pan La Forge. Myslím, že malá očista nikomu z nás také neuškodí. Dovolíš-li, přišel bych pak na můstek poslechnout si další plán, který určitě bude tak geniální, jako bývají naše plány,“ zasmál se kapitán Picard. Blázen se zvedl a odešel z místnosti.

Kokot prohlížel skupinku lidí.

„Kdo z vás je La Forge?“

„Já,“ přihlásil se černoš s nějakým šperkem přes oči.

„Dobře, vezmete si ho sami nebo ho mám vzít já?“

„My ho ponese, jen nás veď,“ řekl La Forge. Taky si všiml, že jeho visor zaujal Kokota.

„Jsem slepý. To co mám přes oči je visor, který mi umožňuje vidět podstatné části elektromagnetického spektra.“

„Zajímavé, v našem světě bys mohl mít oční implantáty.“

„U nás taky, ale teď se mi hodí visor k práci.“

„Rozumím, pojdte za mnou.“

Chodbami a výtahem se dostali do spodních pater Kapky. Doktorka Crusherová a poradkyně Troi se oddělily a vystoupily na patře s kajutami. Kokot jim řekl, ať si najdou nějaké neobsazené, tudíž uklizené a udělají si v rámci možností dobře. S Worfem, La Forgem a Picardem pokračoval do servisní místnosti.

Když došli do místnosti, která vypadala, že by mohla sloužit i jako malá palubní nemocnice, položili Data na jeden z volných operačních stolů.

„Pane La Forge, je váš,“ řekl Kokot.

Šéfinženýr La Forge otevřel temeno pana Data a odkryl konzoli androidova pozitronového mozku.

„Pane Kokot, teď by se mi hodil trikordér,“ řekl a bezradně zíral na otevřenou Datovu lebku, „kdybych se aspoň mohl připojit k sériovému portu.“

„Pane La Forge, jestli potřebujete sériový kabel stačí říci. Pár jsem jich vyrobil, abych se mohl připojit k některým pozemským počítačům. Zdá se, že máme nějakou část minulosti společnou,“ zasmál se Kokot, otevřel jeden ze šuplíků a vytáhl kabel s volnými oholenými konci.

„Převodník bude potřeba? Několik jich tu mám,“ dodal.

„Vy jste neuvěřitelný. Ne, nebude potřeba. Připojíme se k základnímu komunikačnímu procesoru. Snad se dozvíme v jakém stavu jsou jeho jednotlivé součástky.“

Kokot připojil sériový kabel k palubnímu počítači a zapnul terminál. Blikající bílý svislý kurzor na černém pozadí čekal na signál. La Forge chvíli laboroval s konci kabelů, aby nakonec vítězoslavně zvolal „*Heuréka!*“

Stiskl skryté tlačítko v Datových zádech a přešel k terminálu, kde se objevily startovní zprávy. Napjatě je sledoval, dokud se neobjevila příkazová řádka, kde čekala spodní čárka na příkazy z klávesnice. Šéfinženýr La Forge se posadil a začal posílat sekvence příkazů. Obrazovka se plnila diagnostickými výpisy, které Kokotovi nic neříkaly, tak mlčel a nic neříkal.

„Pane Kokote, vypadá to, že pozitronová matice je v pořádku, ale spálilo se několik vedlejších procesorů. Předpokládám, že tady asi žádné náhradní nemáte, tak je zkusím přemostit.“

„Pozitronovou technologii nepoužíváme, neposloužím. Používáme kvantové procesory a subprostorové jednotky, které jsou většinou navrženy pro výkon jedné či dvou operací. Můj mozek je postaven na těchto technologiích, kromě některých biopaměťových bloků, které v upravené DNA ukládají informace. Nic složitějšího, jednoduchá technologie vytvořená pro sériovou výrobu. Já mám tak vysoký výrobní číslo, že byste se pane poslal,“ pousmál se Kokot.

„My kvantové procesory také známe, jsou základní jednotkou všech našich počítačů, o tom zbylém jsem nikdy neslyšel, respektive vím, že Borgové umí propojit DNA s počítačovou sítí. Dat je originál, v naší realitě je jediný, tedy kromě jeho pošahaného bratra Lora staršího nepovedeného modela. Zatím se, ale ještě nikomu nepodařilo, napodobit práci doktora Soonga,“ řekl La Forge a pokračoval v práci na terminálu.

Kapitán Picard a Worf odešli do svých kajut, protože usoudili, že ničemu pomoci nemůžou, akorát požádali o informování v případě jakékoliv změny.

Uběhla nějaká doba než La Forge promluvil.

„Hodila by se pozitronová pájka, takhle musím vadné části odpojit softwarově z konzole. Každopádně bych řekl, že jsem hotov a můžu spustit hlavní jádro Datova operačního systému. Měla by naběhnout autodiagnostika a když budeme mít štěstí, za několik minut se probere.“

„Tak ho nastartuj, šéfinženýre,“ zasmál se Kokot.

La Forge napsal do konzole poslední sekvenci spouštějící hlavní jádro operačního systému, diody v Datově otevřené lebeční konzoli se rozblíkalý a Dat začal rychle pohybovat očními bulvami pod zavřenými víčky. Displej konzole zobrazoval probíhající selftest jednotlivých částí androida.

Pan Dat otevřel oči, posadil se a rozhlédl se.

„Kde to jsme?“

„Na palubě vesmírné lodi Kapka,“ řekl Kokot a dodal, „já jsem Kokot z druhu tvého.“

„Nazdar Date, jak se cítíš?“ zeptal se La Forge.

„Ahoj Gordi, jako by mě přejel parní válec,“ usmál se Dat.

„Date, všechno v pořádku? Co poslední si pamatuješ?“

Dat se zamyslel a bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

„Gordi, zjistil jsem, že jsi odpojil několik spálených jednotek. Dobrá práce, bez trikordéru to nebylo asi snadné, musel jsi použít moji sériovou linkou, kterou naposledy využil doktor Soong, když ladil jednotlivé desky pozitronových matic. Jednoduše řečeno, doktorova diagnostická konzole,“ řekl Dat a pokračoval.

„Co se týče stavu mé paměti. Je v pořádku a poslední co si pamatuji, že nás vyvedli nějací lidé v nacistických uniformách a jeden z nich proti mně namířil EMP pušku a zmáčkl spoušť. Jak sis asi všiml, milý Gordi, vypálil mi několik základních procesorů a vyhodil sběrnici mezi maticemi. Pár hodin mám výpadek, když si porovnam časové záznamy v paměti.“

„Date, kapitán Picard ti vysvětlí, co se od té doby stalo. Zavřu ti nyní hlavu a půjdu si odpočinout. Můžeš si popovídat s panem Kokotem, budete budete mít hodně společných témat.“

„Gordi, dobře. Kapitán Picard je v pořádku, pokud ti rozumím.“

„Ano, je v pořádku. A ty, Date, také. Zbylá poškození opravíme až se vrátíme na Enterprise,“ odpověděl La Forge, kývnul ke Kokotovi a odešel dveřmi za odpočinkem.

„Tak ty jsi Kokot,“ řekl Dat Kokotovi.

„Ano, jsem. Uměle vytvořený robot s umělým mozkiem uvědomujícím si sebe sama. Jsem živý, stejně jako ty, Date. A jsou nás miliony.“

„Pane Kokote, já jsem jedinečný, nelze mě zkopírovat, protože pak už bych nebyl jedinečný.“

„Date, ty to asi zcela nechápeš, ale my všichni jsme jedineční. Ano, máme umělý mozek v závislosti na použité verzi, ale každý jsme obdařeni jedinečností, uvědomujeme si sebe sama. Tedy pokud zákazník nezadal v objednávce požadavek k potlačení ega. Pak byly vyrobeny identické kopie, propojené do sítě, které se daly ovládat z jednoho místa. Ale to je na dlouhou debatu, stejně jako cítím, že by ses rád zeptal na typ mého mozku. Ano, mě by zajímal i tvůj mozek, ale bohužel plány mi od něj asi nedáš,“ úsměvem se zavlnil Kokotův knírek.

„Kolego Kokote, nedám, protože by byly k ničemu. Soongova práce byla velké filosofické dílo.“

Debatu narušil palubní komunikátor.

„Kokote, senzory detekují nacistickou loď. Přijď okamžitě na můstek,“ řekl Bláznův hlas.

„Můj vůdče, hned jsem u vás,“ řekl Kokot a otočil se k Datovi. „Musíme jít.“

Na můstku už byla celá posádka modulu Enterprise a oba kapitáni byli zaujati družným hovorem.

„Kokote, že už ses konečně tady, máme tady problém. Náckové sledovali naši stopu a blíží se,“ pozdravil robota Kapitán Blázen.

„Už nás našli?“ zeptal se Kokot.

„Ještě nás jejich senzory nedetekovaly,“ odpověděl Karlos.

„Zapnu maskování,“ řekl Kokot, posadil se do křesla a navolil sekvenci příkazů. Kapka zavrněla a kolem ní, z pohledu vnějšího pozorovatele, proběhla vlna slabého záření a zmizela. Nacistická loď se přiblížila na vzdálenost několika set metrů a zastavila. Jasně byl vidět její černý nátěr s identifikačními čísly a symboly SS.

„Pane, myslím, že prohledávají okolní prostor,“ ozval se Dat, „kolego Kokote, mohu se posadit vedle vás?“

„Jistě Date, zaujmi místo druhého pilota. Myslím, že jsi chápavý a rychle pochopíš náš interface,“ odpověděl Kokot a ani se nezeptal Blázna. Ten se podíval po partě na můstku, pokrčil rameny a začal si ve svém kapitánském křesle motat brko.

„Šéfe, co budeme dělat? Zabijeme je?“

„Pongu, já nevím. Zahulíme a uvidíme,“ odpověděl Blázen. Pong si vzal odpověď osobně a vyndal náčiní určené k drcení methamfetaminu. Karlos měl dávno narýsováno, ten si jen tak pošňupával. Jean-Luc Picard se potil a rozhlížel po místě, kde se ocitl a měl pocit, že to nemůže dopadnout dobře.

„Cítím chuť smrti a touhu zabíjet,“ ozvala se poradkyně Troi.

„Já tě taky cítím,“ otočil se k ní Pong a promnul svoji čínskou kung-fu bradku.

„Ty jedno úchylné zvíře, moje frnda by tě chtěla sežrat, ale to co cítím nyní jde z té lodi venku,“ odpověděla mu s kamennou tvář.

„Až bude chvíli klid, zajdeme ke mně do kajuty a ukážu ti svoji sbírku úchylnejch videoher,“ lascivně zamrkal víčky a významně pozvedl pravé obočí Pong.

„Poradkyně?“ vyděšeně se obrátil k Troi Picard.

„Kapitáne, cítím váš vnitřní zmatek, ale jsou věci, které o mě nevíte. A tenhle zvrhlej Číňan je stoprocentně ztělesňuje,“ řekla Troi a všimla si, že doktorka Crusherová vypadá stejně šokovaně jako kapitán Jean-Luc. Worf vypadal přivykly drsnějším posádkám a zůstával v klidu, šéfinženýr La-Forge stál za Datem a věnoval se úplně jiným věcem.

„Něco z nich vylétá,“ zvedl ruku Blázen a ukázal na nacistickou loď, ze které vyletělo několik paprsků složených z drobných svítících bodů, které se rozprostřely do plochy a pomalu se pohybovaly vpřed.

„Kapitáne, myslím, že vědí, že se tu někde schováváme. Předpokládám, že až do nás sondy narazí, odhalí nás,“ řekl Dat.

„Můžeme tomu nějak zabránit?“ zeptal se Blázen.

„Ne, Kapitáne,“ odpověděl Kokot.

„Chceme znát sílu jejich zbraní?“ byla další otázka Kapitána Blázna.

„Šéfe, já bych ji rád poznal,“ zasmál se Pong a podíval se po Worfovi, „co ty, fešáku? Dal by sis férovej souboj dva proti přesile?“

„Válečník se nebojí postavit přesile nepřátel. Válečník je poctěn, když se může brodit v krvi zabitých nepřátel,“ odpověděl Worf.

„Fajn, ty seš můj člověk, běž si do zbrojnice vybrat zbraně, já tady vysvětlím kapitánům, že potřebujeme zajmout velitele nepřátelské lodi, abychom ho mohli vyslechnout a použít jako rukojmí,“ zcela odhalil svůj tajný plán Pong.

Blázen se podíval na Picarda, ten jen seděl a potil se, tak usoudil, že vyřešení situace je opět na něm.

„Vážení roboti, dopřejeme pánům něco málo zábavy a je fakt, že Pong má pravdu, musíme vyslechnout velitele a snad se dozvíme, kde jsou schovaní věci našich přátel z Enterprise,“ krátce se odmlčel, „tedy doufám, že stále ještě přátel. Kokote, vypni maskování a přesuň energii do štítů a kontaktuj je. Zkusíme nejdřív diplomatickou cestu a když selže, jakože selže, dáme prostor našim milovníkům zabíjení nepřátel v přesile.“

Kokot provedl příkaz a zkusil několik komunikačních frekvencí. Chvíli se nic nedělo, pak se objevila na jednom z velkých displejů bitva mravenců (*pozn: lidové označení pro zrnění analogové televize*), posléze pár kostiček až se objevila zjizvená tvář nacistického velitele lodi v uniformě a čepici s velkou lebkou.

„Jsem Oberführer Hans Helmut von Schweinefarm, velitel lodi Die Faust Gottes třídy Adolf Hitler a jsem tu, abych převzal uprchlíky a zajistil vaši loď.“

„Já jsem Blázen a říkám nasrat. Zboží jsme dovezli, peníze dostali a za to drobné nedorozumění, které způsobil jeden z mých členů se hluboce omlouvám. Co se týče našich hostů, jsme v mezinárodním prostoru a nepodléháme tudíž vaší judikatuře,“ kouříc brko a s úsměvem na tváři odpověděl Blázen.

Kokot s Datem se na něj podívali a kapitán Picard si utřel kapesníkem čelo.

„V tom případě se k vám budeme muset nalodit a vzít si sami, co je naše. Sklopte štíty,“ odpověděl klidně Helmut.

„Já říkám nasrat, vraťte se domů a budete žít,“ řekl Blázen.

„Herr Blázen. Jak bych vám to vysvětlil. Mě nezajímáte vy, ani ten váš úchylnej Číňan, jehož anální otvor by zasloužil rozhavenej kolík, ale chci jen vaši loď a tu partu s robotem, která je na palubě. Loď se nám líbí, stejně jako jejich, měli jsme čas se porozhlédnout a vaše technologie je neuvěřitelně stará a účinná,“ pokračoval klidně Helmut.

„Znova říkám nasrat, otočte se a budete žít. Nechtějte, abych použil naše prastarý zbraně.“

„Kokote, jsi schopnej zjistit kolik jich je na palubě?“

„Myslím, že ano,“ řekl Kokot.

„Herr Blázen, já tušil, že s vámi bude problém,“ řekl Hans Helmut a podíval se mimo záběr. Chvíli bylo dramatické ticho, kdy se všichni na sebe podívali, pak se v obraze objevil další naciúchyl a držel pod krkem Helgu.

„Helgo!“ vykřikl Pong.

„Pongu!“ vykřikla Helga, než nácek tlustou rukou stiskl její bílé hrdlo.

„Herr Blázen, my nejsme debilové. Zmáčkli jsme Helgu a všechno nám vyklopila. Vzdejte se a možná budete žít,“ řekl Helmut.

Blázen se otočil k Pongovi, kterému se krví podlily oči. Tušil, že Helga už to má spočítané.

„Herr Blázen, jak jste se rozhodl?“ zeptal se ještě jednou Hans Helmut.

Helga se mezitím dostala ze sevření a vykřikla.

„Nasrat jim, stejně vás všechny oddělaj!“

Hans pokynul hlavou směrem k náckovi, ne nepodobnému gorile, který držel Helgu. Vytáhl dlouhý nůž s lebkou a runami, otočil hlavu Helgy přímo do záběru a odhalil krk. Úchylně se zasmál a nožem, pomalu a s rozkoší, rozřízl bledý krk. Rudá krev stékala po uniformě a Pong se neudržel, když Helga zavřela svá ústa, šeptaje svá poslední slova.

„Budeš žrát vlastní koule!“ hlasitě vykřikl.

„Blázne, ti lidé nemají v hlavě nic jiného než touhu po smrti. Nemáme šanci,“ řekla poradkyně Troi.

„V pohodě, teď začne to pravý divadlo, oni si myslejí, že sme nějaký amatéři, ale až poznaj Ponga, tak poznaj že peklo je růžová zahrada pro buzeranty. Pongu, běž s Worfem do transportní místnosti a vem si sebou čelovku, ať máme přímý přenos z akce. Kokote, zapřemejšlej s Datem, jestli by je nešlo nějak ochromit, aby nám neupláchlí a nebránili se.“

Pong odešel a roboti si vyměnili pár velmi rychlých informací.

„Kapitáne, myslím, že jim můžu zasáhnout kompenzační nádrže,“ řekl nakonec Kokot.

„Udělej co můžeš a pak tam přesuň naše dva bojovníky. Mimochodem, už jsi zjistil kolik jich tam je?“

„Třicet, můj vůdce,“ odpověděl Kokot.

„To bude férová a rychlá bitka,“ zasmál se Blázen a potáhl z jointa. Kapitán Picard si opět otíral pot z čela.

„Šéfe, dva muži připraveni k transportu a nadržení udusit nepřátele vlastní krví,“ ohlásil se Pong z transportéru.

„Čekejte na můj rozkaz,“ odpověděl Blázen a otočil se k Kokotovi, „znič jim ty posraný motory.“

„Můj vůdce, na váš rozkaz,“ zahlásil Kokot a potvrdil připravený skript. Počítač zablikal a z přední části Kapky vylétl úzký paprsek a zasáhl místo ve spodní části nacistické lodi. Objevilo se prudké světlo a motory zhasly.

„Ty vole, přesnej zásah,“ vykřikl Karlos.

„Pongu, máte zelenou,“ ohlásil Blázen dvojici zabijáků připravených ztrestat zkurvený nácky.

„Kokote, spoj se s těma zmrdama,“ přikázal robotovi.

„Dobře,“ odpověděl Kokot a zkusil se spojit s nacistickým křižníkem. Oberführer Helmut oproti jeho očekávání žádost přijal a ukázal se na monitoru.

„Herr Blázen, to se vám povedlo. Vyřadit nám zdroj energie byl překvapivý tah. Moc jste si nepomohli, zbraně nám stále fungují.“

„To má bejt výhrůžka?“ zeptal se Blázen.

„Pokud to tak cejtíte, je vše v naprostém pořádku. Akorát jste mě trochu naštváli a zemřete,“ pokračoval Hans.

Kokot se v tu samou chvíli naklonil k Bláznovi a cosi mu pošeptal. Kapitán se rozesmál.

„Čemu se tak smějete? Přijde vám legrační, že zemřete?“ podivil se Hans Helmut.

„Ne, ale myslím, že jste v prdeli. Teďka poškádlíme tu vaši podělanou kocábku a uvidíme, jestli budete schopni opětovat útok,“ řekl suše Blázen. Na čele Helmutově se objevila kapka potu.

„Kokote, můžeš,“ přikázal Blázen. Robot opět vystřelil slabý paprsek. Helmutova nacistická kocábka se zachvěla, ale poškozena nebyla.

Blázen s pocitem uspokojení a šklebem na obličeji sledoval Hanse, stále stojícího před kamerou komunikátoru. V přímém přenosu viděl, jak se výraz jeho obličeje změnil ze sebevědomého na vystrašený.

„Tak co? Ukážeš mi ty kokote co umíte? Já myslím, že akorát tak hovno. Ale já mám ještě co ukázat,“ řekl Blázen a přisunul před sebe jeden z monitorů, kde byl přenos z Pongovy čelovky. Zrovna se radil s Worfem kudy se vydat.

„Hansi, dva muži si pro vás jdou. Helgu jsem měl rád a nemám rád, když někdo zabijí moje přátele. Dívej se a očekávej svůj mrzký a bolestivý konec,“ zasmál se opět Blázen.

Pong vyzbrojený svými dvěma meči a větším množstvím vraždících létajících předmětů ukrytých v záhybech oblečení vysvětloval Worfovi, že je nutné bezpodmínečné zabití všech zasraných nácků a svini, která zabila Helgu, si ponechává pro sebe. Worfovi přenechal čest zabít velitele lodi. Worf se návrhu nijak nebránil, jeho ruce svíraly Bat'leth a za pasem měl zastrčenou dýku D'k tahg. Vydali se spoře osvětlenou chodbou vyzdobenou nacistickou symbolikou a precizní práce s kovem dávala jasně najevo, že tuto loď stavěl nacistickéj inženýr, který nikdy neviděl nic jiného než nacistický ocelový město na Měsíci.

„Worfe, prostě půjdeme a budeme zabíjet své nepřátele. Nic komplikovaného,“ řekl tichým hlasem Pong.

„Bez problému, už dlouho jsem nebyl ve skutečném boji. Enterprise je výzkumná loď a kapitán Picard nemá zabíjení příliš v lásce,“ odpověděl Worf.

„Nevadí, dnes si užijeme. Jo a počítám skóre,“ řekl Pong.

„Nepřemýšlím nad počtem mrtvých nepřátel. Cením si cti bojovníka,“ zamručel Worf.

Stáli před svými prvními dveřmi. Pong stiskl tlačítko ovládání, dveře se s kovovým zvukem otevřely a nikdo nikde. Stáli v křížení chodeb a na jedné ze zdí byl nacistickým fontem napsaný rozcestník. Černé písmo na bílém pozadí. Strojovna, jídelna, ubikace, výtah.

Nepřemýšleli a vydali se k výtahu. Chodba se mírně lomila, míjeli dveře označené čísly a boční krátké chodby.

Rozhodli se, že půjdou rovnou na můstek a předpokládali, že výtah je doveze kam potřebují.

Zanedlouho k němu došli a displej signalizoval, že výtah je v pohybu. Poodstoupili od dveří a čekali, kdo se objeví. Výtah zastavil a dveře se s tichým syčením otevřely. V kabině stáli dva nacističtí vojáci a vypadali velmi překvapeně. Nestihli udělat ani krok a oběma skoro současně padajícím hlavám probleskla poslední otázka života, kde se tady ti dva vzali.

Pong s napřaženým mečem se usmíval a pokynutím pochválil Worfovi čisté stětí náckovy hlavy.

„Wer sind Sie?“ ozvalo se jim za zády. Pong se otočil, z rukávu vyletěla kung-fu šipka a zapíchlá se do ramene nácka, který zrovna vyšel z vedlejších dveří.

„Svině jedna. Ještě, že je otrávená,“ zamumlal Pong a rozeběhl se za postavou, která rychle zmizela zpět ve dveřích. V okamžiku, kdy doběhl ke dveřím se rozezněla siréna a rozblikala světla. Uběhly maximálně dvě sekundy.

„Worfe, poplach. Maso přichází, krev poteče proudem,“ zasmál se Pong a nechal nácka náckem, protože věděl, že jed již vykonal svoji práci.

„Jedeme výtahem,“ vstoupili oba dva do výtahu.

Prohlíželi si panel a marně hledali patro, kde by mohl být můstek.

„Chtělo by to plány, tady nepoznáme, kde je můstek,“ řekl Worf. Najednou se ozval palubní počítač.

„Heil Hitler, vážení hosté. Vítám vás na palubě 'Die Faust Gottes' třídy Adolf Hitler, vyrobené v Hitlerových závodech. Velící centrum je v patnáctém patře. Pokud máte jakékoliv dotazy, neváhejte se na mne obrátit. Jsem palubní počítač a mým úkolem je sloužit všem, kteří nejsou nečisté rasy.“ Pong s Worfem na sebe udiveně pohlédli a než se Klingon zeptal, proběhlo takové krátké trapné ticho.

„Počítači, kolik členů má tato posádka a kde se všichni nachází?“

„Než odpovíš, zavez nás na patnácté patro,“ skočil do řeči Pong.

Výtah se rozjel a palubní počítač odpověděl na otázku.

„Posádka lodi činí 33 členů a nyní se všichni přesouvají k velicímu centru na patnácté patro, aby vás přivítali. Právě jsem se dozvěděl, že vás nemám pustit nikde jinde než na patnáctém. Velitel Helmut vás nechá žít, když se okamžitě vzdáte. Jsme ve značné přesile.“

Worf nepřemýšlel a okamžitě odpověděl.

„Bojovník se nikdy nevzdává.“

„Když myslíte, ale umíte zbytečně. Pro nic za nic,“ elektronickým hlasem s německým přízvukem odpověděl počítač.

„Pro Helgu nikdy není umřít jen tak pro nic za nic, slyšel si ho a okamžitě nás dovez na to posraný patnáctý, ať můžeme všechny nacizmrdy na palubě oddělat. Už mě nudíš, sračko!!!“ nasraně vykřikl Pong směrem ke stropu.

„Dobře, varování jste byli. Velitelova nabídka byla férová,“ řekl počítač.

„Přidej zmrde a nesor,“ řval vztekem Pong.

„Worfe, zmrde se střelnejma zbraněma nech na mě. Dojebu je otrávenejma šipkama,“ stihl ještě říct Pong, než výtah s cinknutím zastavil.

Dveře se otevřely, Pong vysunul ven malé zrcátko a prohlížel okolí.

„Worfe, tradičně ocelová místnost, se sloupy ze železa, spousta dementních fotek Adolfa a jestli počítám dobře, vidím devět nácků poschovávaných za sloupy. Desátej je je po tvý levý ruce hnedka za dveřma a čumí jako kretén na zrcátko. Doufám že seš rychlej, levá strana je tvá, pravá moje, zbraně maj všichni, tak ukaž co v tobě je, bojovníku,“ pousmál se Pong, jemuž zrudly oči krví.

„Žvaníš jak ženská, šikmovočko,“ odpověděl suše Worf.

„Bude zábava,“ zavýskl Pong a oba vyběhli z výtahu.

Nácek za dveřmi sice očekával výpad, ale neočekával rychlý výpad. Než stihl říci 'Sieg Heil!', hrot Worfova Bat'lethu mu prošel uchem až do mozku. Klingon se nezdržel déle než bylo potřeba a rychle se schoval za první sloup. Věděl, že je za ním schován nácek. Podíval se směrem k Pongovi, který byl opřený o sloup na druhé straně a mrkl na něj. Pong odpověděl a pokynutím hlavy potvrdil, že z druhé strany sloupu je opravdu nácek, Worf mu s úsměvem naznačil rukou to samé a spustili tanec smrti a bolesti.

Pong elegantní kung-fu otočkou obešel sloup a setnul hlavu vojákovu, který se chystal střílet po Worfovi, protože nepochopil dobře signalizaci svého kolegy na druhé straně, že si má dát pozor. Worf se skrčil a elegantním kotoulem se dostal za sloup a mečem oddělil hlavu vojákovu. Nezastavili se a v rytmu smrti jejich kroky směřovaly k dalším schovaným nacistickým bojovníkům. Vše se odehrávalo tradičně jak ve zpomaleném filmu, protože zbývajících sedm nácků bylo mrtvých během několika sekund. Šesti popadaly hlavy jak kuželky a poslední nácek v místnosti jednou vystřelil, minul a než stiskl kohoutek podruhé, proklály ho dva meče.

„Pěkná choreografie, ty vole,“ řekl Pong. Worf si prohlédl čistou práci, setřel hadříkem krev z meče a mlčel.

„Nerad sdílíš pocitu z bitvy, válečníku?“ rýpl si Pong.

„Bitva ještě nebyla dobojována, nemám radost ze zabíjení slabých protivníků,“ odpověděl po chvíli dumání Worf.

„Věřím, že na konci nás očekávají rovnocenní soupeři. Tak je to v každý hře,“ usmál se Pong a otevřel dveře, ke kterým se probjovali. Před nimi byla dlouhá chodba. Worfovo chřípí se roztáhlo a nasálo vzduch.

„Cítím na konci chodby pot a v něm strach.“

„Tak se jdem podívat, co se tam potí za prasata,“ řekl Pong a vyrazil.

Došli na křižovatku chodeb a rozcestník ukazoval směr k hangáru, na můstek a zbrojnici.

„Můstek je náš cíl,“ řekl Pong. Pokračovali chodbou, která se na konci prudce lámala do prava. Minuli několik dveří a když došli k ohybu chodby, vyvalil se z obou konců dav nácků s noži a mačetami v ruce.

Pong s Worfem se k sobě otočili zády a začali řezat nacizmrdy hlava nehlava. Meče se blýskaly, házely prasátka od světla v chodbě a vzduchem létaly kusy lidských údů a orgánů. Stěny se zbarvily krví a prořezané tepny raněných vojáků kropily okolí. Pong vytáhl ninja nůž, jenž v kombinaci s mečem vytvořil smrtící kombinaci.

Bat'leth v ruce Worfa byl jako kombajn smrti. Jeho ostré hroty se zařezávaly hluboko do těl nácků a z jejich břišních dutin tahaly vnitřnosti a metry střev.

Oba bojovníci byli zborceni krví a ve vzduchu se vznášel pach střev, výkalů a moči umírajících a mrtvých.

Najednou bylo ticho a nikdo už na meče nenabíhal.

„Tak to bylo lepší,“ řekl Pong a otočil se obličejem ke Klingonovi. Ten jen pokynul hlavou a mlčel.

„Já vím, bitva ještě není dobojována. Kolik jich tak mohlo bejt?“ pousmál se Pong, jenž se konečně cítil ve své nejlepší kůži.

Začal počítat, ale některá těla byla skutečně na sračky, takže se rozhodl, že spočítá jen hlavy. Předpokládal, že mezi náckama se nenašel žádnéj, kterej by měl víc než jednu hlavu. V jednu chvíli, když nohou odhrnoval hromadu, se podivil.

„Hele ty vole, tady je ještě jeden živej. No, skoro živej.“

Worf se k němu sehnul a cosi mu zašeptal. Nácek jen zachrčel a z úst mu vytékala krvavá pěna. Klingonský bojovník se narovnal, vytáhl nůž, poklekl a vrazil do hrudi vojákovy.

„Bojovník si zaslouží čestnou a rychlou smrt,“ konstatoval a ořel D'k tahg.

„Ty seš tak čestnej až to bolí. Já bych ho nechal trpět a ještě bych mu naložil. Mám rád, když protivník před smrtí trpí.“

„V pojetí cti se lišíme, kolik jich bylo?“ řekl Worf.

„Čtrnáct, soudruhu v krvi, čtrnáct,“ odpověděl Pong.

„Jeden z mých předků zabil sedmdesát nepřátel, než ho přesila udolala. Jeho hrdinství je oslavováno v písních.“

„Nás nikdo neudolá, my si jdeme pro jasný vítězství a svoji zaslouženou dávku boje. Klidně s písní oslavující tvého předka.“

Worf vzal Pongova slova vážně a začal pět hrdelním hlasem starou klingonskou píseň, jejíž slova trhala malé čínské uši. Pong kroutil hlavou.

Zastavili u dveří s nápisem „*Velitelská místnost*“. Podívali se na sebe, Worf přestal zpívat a otevřel dveře.

Dvě krví zalité postavy vstoupily do velitelského centra křižníku. Tam už na ně čekalo šest nácků. Velitel Helmut, nazigorila stojící nad tělem Helgy a čtyři nazimlátíčky, které v ruce svíraly teleskopické obušky. Strohá, ale kovově elegantní výzdoba můstku byla pěkným místem pro krvavou bitku. V čele místnosti byl řídicí panel lodi s velkou obrazovkou, ve které se usmíval brko kouřící Kapitán Blázen a Kokot. Na vše shlížel obraz Adolfa Hitlera v nadživotní velikosti.

Pong jim zamával a Blázen s Kokotem odpověděli na pozdrav.

„Jak to tam u vás jde?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe dobře, zatím dvacet sedm mrtvejch zmrdů, zbejvá těchlech šest.“

„Dobrý skóre. Jak si vedl tvůj přítel?“ řekl Blázen.

„Báječně, řekni jeho šéfovi, že je dobrej bojovník,“ odpověděl Pong.

„Von vidí jak ste zborcení krví, chudák se tady celou dobu potí a je nervózní jak prvnička,“ zasmál se Blázen, „tak nám ukažte pěknou show a zabijte je všechny.“

„Šéfe, jasný. Mám pocit, že nás čekají dobří soupeři. Ne rovnocenní, ale užijeme si,“ skončil rozhovor Pong a otočil se k veliteli Helmutovi.

„Už si to pochopil? Neměli ste kurva zabíjet Helgu. Byla v tom všem nevinně a zkurvili ste Kokotovi dojem z tý vaší tisíciletý říše. Von jen takovej nadšenec do toho vašeho posranýho Adolfa a vy to takhle poserete, idioti,“ vychrlil ze sebe.

„My jsme chtěli jen pasažéry, které vezete. Vaše chyba, že jste to nechali dojít tak daleko. Ničím si nepomůžete, když nás zabijete. Půjde po vás celá naše armáda a budete pronásledováni po všech koutech známýho i neznámýho vesmíru,“ řekl s nacistickým klidem velitel Helmut.

„Ale hovno debile, až vás tady vyřídíme, poletíme dojet tu vaši zasranou vesnici na Měsíci.“

„Tomu snad nevěříte ani v nejdivočejších snech,“ zasmál se Hans Helmut.

„Konec legrace. Bruno, Otto, Fritzi a Franzi, zabijte ten smrdutý odpad.“

Čtyři nacimlātičky se daly do pohybu a přibližovaly se k Pongovi a Worfovi. Ti se roztoupili a obludy v uniformách pochopily, že bude férová bitka jeden proti dvěma. V jeden okamžik se společně rozeběhli proti dvojici našich neohrožených bojovníků, držíce v každé ruce železné obušky s kovovým hrotem pokrytým ostny. Jejich rychlost byla překvapením a Pong s Worfem měli co dělat, aby uskočili stranou. Worf se podíval na svoji ruku a všiml si krvavého šrámu, který mu způsobil obušek. Nasraně klingonsky zařval něco ve smyslu, že se zmrđ posral a prudkou otočkou utál náckovi ruku v lokti. Ten zařval a padl na kolena. Druhý nácek začal prudce šermovat obušky Worfovi před obličejem, který provedl několik klingonských úhybných manévrů, dostal se za záda mlātičky a sekl jej silně mečem přes celý hřbet, až se odchlípla kůže se sádlem a odhalila několik žeber s páteří. Nácek nezařval, s výrazem běsnícího zvířete se otočil a oběma rukama objal Worfa a přimáčkl na hrud'. Worf cítil mohutný tlak svalů, ale protože v jedné ruce svíral meč, za zády monstra ho přehodil do druhé, otočil a hroty u rukojeti zarazil hluboko do obnažených zad. Tlačil tak dlouho, dokud stisk nacikreatury nepovolil a on se neosvobodil ze zajetí. Hora sádla se sesunula k zemi.

V té samé době si nácek s utárou rukou zaškrtil páskem ránu, vstal z podlahy a rozeběhl se na uvolněného Worfa. Ten si toho našťestí všiml, napřáhl meč a nacistický idiot naběhl krkem přímo na čepel a vlastní kinetickou energií si oddělil hlavu od trupu. Překvapeně zamrkal, ale to bylo jeho poslední gesto mezi živými. Worf byl se svojí prací hotov. Pohlédl směrem k Pongovi.

Pong si užíval. Svoji první nacimlātičku ochromil oblíbeným trikem přetnutím achillových šlach, takže se plazila po zemi a druhé vrazil do kolen ocelové šipky, tudíž měla také drobné problémy s udržením rovnováhy. Pong se podíval k zbývajícím dvěma členům nacistického křižníku.

„Dívejte se, ať víte, o čem nikdy nebudete nikomu vyprávět,“ chtěl Pong dát volný průchod svým úchylným choutkám.

„Worfe, hlídej ty dva a nepoblíž se. Uvidíš asi pár věcí, který si ještě neviděl.“

Čínský velmistr kung-fu přišel k první obludě, která seděla ve své vlastní krvi a pěstmi hrozila Pongovi. Ten nasadil perverzní úsměv, vytáhl skalpel, obešel nácka, chytl ho za vlasy a vrazil skalpel doprostřed zad a zkušeným řezem přetřal míchu. Náckovy ruce se uvolnily a Pong ho s citem položil na zem. Oběť zprudka dýchala a její oči strachem těkaly ze strany na stranu.

„Já vím, že mě slyšíš. Bude to bolet. Stáhnu tě z kůže,“ řekl s klidem do vystrašených očí krví nadřžený Číňan. Náckova ústa se pokusila vykřiknout, ale nevydala ani hlásku.

„Blázne,“ ozval se Hans Helmut.

„Neměli ste zabít Helgu. Až dodělám tuhle práci, budeme mít na sebe romantickou chvíli. Teď mě neserte nebo budeš trpět víc než von.“

Pong si všiml, že se k němu snaží připlazit řvoucí nácek s šipkami v kolenou, tak se mu vydal naproti se skalpelem, vytáhl druhou rukou ze záhybů šatů špendlík a vrazil muži zezadu do krku. Pak se vrátil k zábavě s prvním zmrdem. Skalpelem rozřízl oblečení a otočil ho na břicho. Stáhl kusy hadrů, obnažil chlápka a roztáhl mu nohy a ruce. Chvilku nad ním postál, posléze si sedl na bobek a začal od nohou nařezávat kůži. Když skončil, odložil skalpel, prohlédl si hotový řez kolem celého těla, pochválil se. Opět poklekl a začal od krku a zad stahovat kůži. Tělo se třásl, ale Pong se nedal a zručně oddělil zadní část pokožky. Získal tvar pěkného koženého panáka a radostně si sám pro sebe zahuhlal.

„Bude z ní pěkné stínítko na lampičku,“ zasmál se. Podíval se na chvějící se tělo, zase si klekl, zvedl ze země skalpel a odřízl několik žeber od páteře, odtrhl je, propíchl plíci, tělo sebou několikrát škublo a Pong vrazil ruku hluboko do hrudníku. Trhl a v ruce držel tlukoucí srdce náckovo.

Vítězně jej pozvedl do výše a hrdě se pochlubil do oka kamery, aby i v Kapce viděli jeho radost.

„Pongu, kurva zkrat' to,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Dobře, Šéfe,“ zamumlal Pong a otráveně přešel k náckovi se špendlíkem v krku. Vytáhl ho a mlátička se zhluboka nadechla. Nestihla však nic říci, protože mu Pong svým skalpelem prořízl hrdlo, obtáhl skalpelem krk a provedl řez od krku až na temeno. Stáhl kůži z hlavy, jako když se sundává dušičková maska.

„Kožená tvář,“ opět se zasmál.

„Worfe, zbývají nám tihle dva šašci. Dohoda byla jasná, velitel je tvůj, já si беру tuhle gorilu, kterou rozřežu na malý kousky. Vopravdu malý.“

„Konečně, tohle nečestné chování mě už štvalo,“ řekl Worf a protáhl se.

„No jo Worfe, ta tvoje čest,“ odpověděl Pong, odložil meč a vyndal dva kung-fu nože s boxery přes rukojet' a ostrými háky. Zašermoval nacigorile před ksichtem a rukama naznačil, že souboj může začít.

Worf se postavil naproti veliteli a řekl nějaké proslovy o slávě bojovníka a cti zemřít v boji.

„To sou řeči, co? Těm sračkám, který mele ten váš Adolf, asi moc nevěříš, ale tady Worfá neznáš a věříš všemu, co říká, že jo, debile,“ poznamenal rádoby vtipně Pong.

Worf se na něj mlčky podíval a zakroutil hlavou. Hans Helmut vytáhl dva SS nože, což Worf ocenil souhlasným zamručením, odložil meč a vytáhl z pouzdra dýku D'k tahg. Oba bojovníci stáli proti sobě a v jednu chvíli se proti sobě rozeběhli. Jejich těla se do sebe zaklesly a ruce bránily nožům proniknout do těl. Počala klasická bitka dvou mužů ozbrojených nožů, se spoustou úderů pěstmi do obličeje, pod žebra, do koulí či do hlavy. Chvíli se zmítali na zemi, přetáčeli se jeden nahoře, druhý dole a zalévali pomalu podlahu krví.

Bitka trvala asi deset minut, kdy do sebe velitel Helmut a Klingon Worf bušili plnými silami, čas od času se jednomu podařilo druhého odhodit na ovládací panel, do křesel či na skleněnou vitrínu s nacistickými relikviemi. Busta Adolfa Hitlera, vítězné poháry z různých nacistických trofejí, zlaté hákové kříže, obřadní nože a několik válečných trofejí v podobě sušených zmenšených lidských hlav, náhrdelníků z uší, píšťalky z kostí, několik popelníků z lebek a lidské plody formaldehydem zalité v skleněných lahvích. Všechno popadalo na zem.

Nakonec se rukojetí nože podařilo Worfovi ušetřit Helmutovi několik silných úderů do hlavy, takže se zapotácel, čehož Worf rychle využil, vrazil mu dýku do srdce a zarazil ji až po rukojet' tak, že na druhé straně vyjel hrot z těla.

„Odvážný soupeř si zaslouží čestnou a rychlou smrt,“ řekl Helmutovi do očí, oběma rukama vzal jeho hlavu a prudkým trhnutím mu zlomil vaz.

„Dobrý souboj,“ stručně řekl a podíval se, jak si vede Pong.

Pong zrovna končil svoji desetiminutovku, kterou započal odhozením pláště a předvedením jednoho ze svých tanečků. Pro tuto bitku se rozhodl použít svůj vlastní styl, který soukromě pojmenoval „*stylem sfetovaného negra*“, před jehož zahájením si bojovník nasype na čepel své zbraně dlouhou lajnu perníku, vyšňupne a vrhne se bezhlavě do boje. Nacigorila vytáhla nůž, kterým podřízla Helgu a hlubokým hrdelním hlasem se zasmála.

S kung-fu křikem se vrhl jako šílenec po vrahovi a rychlostí blesku okolo něj běhal a řezal do jeho těla noži. Nácek nečekal takovou rychlost a schytl pár omračujících ran. Otřepal se a udeřil Ponga pěstí pěstí přímo do obličeje takovou silou, až Číňan odletěl na druhou stranu místnosti, kde narazil zády do ocelové zdi, kde zanechal hluboký otisk.

„Jebat zmrde, já sem kungu mistr!“ zařval Pong, když dopadl na zem, jeho nohy akcelerovaly na rychlost světla a zamířily zpět. Provedl několik elegantních sfetovaných přemetů a otoček, nože soupeřů do sebe narážely, až od čepelí odlétávaly jiskry. Svištění vzduchu prořezávaného ostřím zbraní doplňovalo komplexnost celý scény. Gorila se ještě nevzdávala. Několika dobře mířenými ranami srazila Ponga k zemi a nůž prořízl košili, která se zbarvila krví. Adrenalin mu vyjel na maximální level, oči zrudly a velice pomalu, ale opravdu velmi pomalu se zvedl. Nadechl se a krokem došel k náckovi. Zvedl ruce, ukázal mu kung-fu nože.

„Nejsi špatnej bojovník, ale zabil si Helgu, tak teď tě začnu krájet, jak jsem slíbil,“ řekl, sehnul se a velmi rychlým trikem utál gorile ruce v zápěstí. Ta se je pokusila zvednout, aby se podívala, co se stalo, Pong stále sehnutý zarazil nože do kotníků. Nacigorila zařvala a padla k zemi jako kámen. Pong vytáhl nože z kotníků a vrazil je do ramen. Ozval se další řev a náckovy ruce ochably. Pong opět vytáhl nože a zabodl je gorile do kyčlí. Vzduchem se nesl třetí řev. Nácek ležel vedle mrtvého těla Helgy a Pong se nad ním sklonil.

„Oddělím ti ruce a nohy v kloubech, nechám vykrvácet a budu se dívat jak pomalu a v zasranejch bolestech umíráš.“

„Di do prdele, magore,“ odpověděla s chrčením gorila v nacistický uniformě.

„Až po tobě a pokud se dobře pomatuju, něco sem říkal, že budeš žrát vlastní koule,“ odpověděl Pong a začal se věnovat jednotlivým kloubům.

Když měl oddělený nohy v kolenou a ruce v lokti, všiml si, že jej pozoruje Worf, který právě dokončil svůj souboj.

„No jo, už budu končit, stejně to z něj teče jak vola, za dvě minuty je mrtvej, vezmeme Helgu a vracíme se zpět na Kapku. V pořádku, Worfe?“

„V pořádku, chápu, že je to osobní,“ odpověděl Worf.

„Díky, vole.“

Pong udělal s koulema proces, jenž slíbil a díval se, kterak z nácka vytéká krev na podlahu a z jeho očí vyprchává život. Cítil malé zadostiučinění, ale i tak ho ztráta Helgy trápila. Ještě pár nocí na ní bude myslet. Zmrd zdechnul.

„Šéfe, dva živí a jedna mrtvá připraveni k transportu,“ ohlásil Pong Bláznovi.

„Už bylo načase, úchyle,“ řekl Blázen, který celý mejdan sledoval v přímém přenosu s jointem v ústech.

„Kokote, přenes je a pak znič tu podělanou loď,“ řekl Kapitán Blázen Kokotovi.

Robot poslechl rozkaz, přenesl Worfa a Ponga s tělem Helgy na palubu a jedním výstřelem zničil nacistický křižník.

O hodinu později všichni stáli v nákladním prostoru nad rakví s Helgou a čekali, kdo se ujme řeči. Dívali se jeden na druhého a mlčeli. Ticho se nakonec rozhodl přerušit Pong.

„Helgo, znali sme tě jenom krátce, ale kurva si byla fakt dobrá. Parádní pařba, luxusní mrd, kdybych nebyl hotovej z Urghy, chtěl bych s tebou pár dní žít a souložit. Helgo, nikdy nezapomenu, jak si mi šlápla na koule, takovej orgasmus sem ještě nikdy nezažil.“

Přítomní, Blázen, Karlos, Kokot, Jean-Luc, Worf, Gordi, Troi a doktorka Crusherová, prostě všichni, se po sobě podívali a kapitán Picard opět setřel z čela pot. Pong pokračoval.

„Helgo, ty vole, pomstím tvoji smrt a zajistím, aby se už nikdy nic podobného neopakovalo. Žádněj, ale vopravdu žádněj nácek, nebude vraždit ženský, který zkřížej moji cestu. Tak přísahám!!!“

„Pongu, nechceš ji oživit?“ zeptal se náhle Kokot.

„A co s ní budu dělat?“

„Postaráš se o ni. Stejně jako se starám o Mozečka.“

„A co s ní budu dělat? Na koule mi nešlápne a vlnout nebude.“

„Máš asi pravdu, nebudu tě přesvědčovat o výhodách,“ zmlknul Kokot.

„Helgo, prostě zůstaneš pár dnů v mejch vzpomínkách. Do příští návštěvy bordelu. Dám si s tebou ještě poslední lajnu,“ zakončil projev Pong, udělal na rakvi pár lajn a mocně si šňupl.

Karlos setřel slzičku z oka, která mu ukápla, když ze svého zrcátka dával čáru koksu a Kapitán Blázen potahoval z jointa. Kokot odněkud vytáhl láhev rumu, otevřel ji a poslal kolovat. Dali lok všichni, Worf mručením ocenil kvalitu a Karlos si pořádně přihnul.

„Kokote, myslím, že ji můžeš vyslat na její poslední cestu nekonečným vesmírem,“ řekl Blázen a podíval se na robota. Ten zrovna vyzvracel olejnatý obsah, který začal slízávat z podlahy.

„Můj vůdce, omlouvám se, to dojetím. Vteřinku, prosím,“ zahuhňal Kokot ústy plnými oleje.

„Okej, Kokote.“

„Chvilku ještě musíme meditovat, kde je ten rum?“ zeptal se Kapitán.

Kokot po sobě uklidil, přešel k stříbrnému ovládacímu panelu a zmáčkl tlačítko. Helga se vydala na svoji poslední cestu. Katafalk s rakví dojel do přechodové komory, dveře se zavřely a poté otevřely vrata do volného prostoru. Odpalovací mechanismus poslal rakev ven. Průzorem ve dveřích Pong pozoroval, jak se vzdaluje od Kapky a míří do temnoty. Pak se otočil k ostatním.

„Letíme zničit ty zmrdy. Posraný Tisíciletý město nedožije příštího dne.“

„Konečně,“ poznamenal kdosi.

„Kdo chce, může jít do kajut, Kokot a Karlos na můstek. Vyhlašuju volnou zábavu, než doletíme zpět k Měsíci,“ řekl Blázen.

Ve velitelském centru byl Karlos, Kokot, Blázen, Pong, Worf, Picard, Dat a Gordi.

„Jean-Lucu, řekl bych, že si posledních pár hodin nesl velmi těžce,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Blázne, trošku ano. Nejsm zvyklý na takové zbytečné násilí,“ odpověděl Picard.

„Naše realita, rychle zvyknul by sis,“ podal Jean-Lucovi sklenici s rumem, ten se napil a polkl.

„Jaký je další plán?“ zeptal se Jean-Luc.

„No já nevim, zkusíme asi nějak nenápadně přiletět k Měsíci, Kokot s Datem zkusí najít signaturu vaší lodi, přistaneme a uvidíme co dál. Myslím, že asi přistaneme a vezmete vaše krámy. Mě sere jediná věc, že sme se toho Helmuta nezeptali, co chystaj za šméčko. Pong byl trošku nasranej a mě to nemyslelo, takže budeme muset zjistit na místě, co na nás šijou za boudu. Velmi těžce bych nesl, kdyby můj domov ohrožovali nějaký pošahanci z Měsíce. Pak vás hodíme na Enterprise a poletíme si každěj svojí vlastní cestou. Dobrej plán, ne?“ nahlas přemýšlel Blázen.

„Vaše realita, vaše plány,“ odpověděl Picard a dolil si sklenici. Blázen začal motat dalšího jointa.

„Kokote, jak jsme na to vůbec se zbraňovejma systémama? Už sem něco viděl, ale obrana na Měsíci bude asi přísnější, než nějakěj podělanej křížník,“ zeptal se Blázen Kokota.

„Můj vůdce, dobře. Kapka je osazená vojenskou technologií, maskování funguje. Subatomární děla, implozivní rakety, pár neutronových torpéd a několik atomovek. Samozřejmě kanóny na obranu

proti nalétávajícím objektům. Schováme se pod plášť, kolega Dat již nastavil senzory pro vyhledávání signatury člunu a k Měsíci se přiblížíme za půl hodiny. Aktivuji maskování.“

„Dobře, Kokote. Koukám, že ženský si šly dát šlofíka. Chápu, že jsou unavený,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Worfe, nepřítel nás nečeká. Provedeme přepadení ze zálohy, doufám, že tvá čest tím nějak neutrpí,“ zeptal se Pong.

„Pongu, vzít si vlastní věci je čestné. Zlodějskej neřád musí být zlikvidován,“ usmál se Worf.

„Dobře, Worfe. Budou se bránit, vezmeme nějaký naše přenosný paprskomety. Naděláme z nich krvavý hroudy masa a kostí.“

„Měsíc na dohled, mířím na oběžnou dráhu a spouštím senzory,“ ohlásil přílet Kokot.

„Fajn Kokote, čas ubalit brko,“ potvrdil Blázen a vrhl se do své oblíbené činnosti.

„Šéfe, myslíte, že je chytrej nápad, prostřílet se jim do základny? Nebylo by lepší naplánovat nějaký chytřejší plán, v tichosti se tam vplížit a v tichosti zase vyplížit?“ zeptal se Pong.

„Pongu, že zrovna tobě vadí hlasitý divadlo,“ zasmál se Blázen.

„No já jen, jestli nás nemůže sundat jejich protiletectká obrana,“ podotknul Pong.

„Pongu, nesar a nenervuj se. Uděláme jim díru do trupu, provedeme rychlej výsadek a vysmahneme, než bys řekl Hitler. Určitě nepočítaj, že se vrátíme s velkou parádou,“ řekl Blázen a zapálil si.

„Můj vůdce, našli sme hledanou signaturu. Modul je přesně zde,“ ozval se od pultu Kokot a zapíchnul prst do mapy na monitoru.

„Nezdržoval bych se nějakým vykecáváním, neb žvanili jsme už dlouho, vzhůru za zábavou. Kokote, nabij zbraně a udělej jim díru do prdele,“ rozkázal brko kouřící Blázen.

„Rozkaz,“ potvrdil Kokot a začal nabíjet zbraně.

„Milý Date, jestli chceš, můžeš mi pomoci s výpočty. Překonání jejich ochranného pole bude vyžadovat něco málo našeho strojového času, podle pravidla *„Víc robotích hlav, víc ví.“*“

„Kolego Kokote, již jsem zjistil algoritmus, kterým mění frekvenční pásmo štítů. Nebude problém ho překonat,“ řekl Dat.

„To rád slyším, jdeme jim natrhnout anální otvory!“ vykřikl Kokot a spustil rušičku nacištítů.

Dat provedl Kapku vytvořeným otvorem v ochranném nacipoli a doufal, že náckové ještě nepřišli na poruchu. Nebudou mít stejně čas neb Kokot ihned po průletu odpálil torpéda a jejich stopa směřující z ničeho přesně někam, jistě musela zanechat stopu v nacistickým radaru. Potvrdily to otáčející se dělové kopule a vybuchující granáty v blízkosti neviditelný Kapky.

„Štíty drží,“ ohlásil Worf.

Torpéda vybuchla přesně v místech, kam je Kokot poslal. Mohutná exploze doprovázená světelnými efekty, které vytvářelo v plazmě hořící železo, musela potěšit každého fanouška ohňostroju. K tomu všemu se přidal unikající kyslík, který sebou bral lidská těla a různé předměty denní potřeby, které dekomprese vrhala do okolního prostoru. Nízká gravitace některé předměty přitáhla a při dopadu poskakovaly jak balónky naplněné lehkým plynem.

„Ty poskakující mrtvolky jsou legrační,“ poukázal na vtipnou scénérii Pong. Nikdo, kromě něj, se nezasmál, ale všichni fascinovaně sledovali ohnivou podívanou. Vše skončilo v okamžiku, kdy otvory po výbuchu překrylo silové pole.

„Stejně parametry jako pole, kterým jsme již pronikli,“ oznámil Dat.

„Můj vůdce, navrhuji pokračovat v akci. Připravte pozemní výsadek, budeme přistávat,“ řekl Kokot a zamířil směrem k otvoru. Snadno opět proletěl silovým polem a zamířil si to k nejbližší volné ploše od pozice modulu z Enterprise.

Kapka dosedla na cosi, co se podobalo zelenému trávníku. Blázen stále kouřil joint a přemýšlel. „Půjdu já, Kokot, Pong, Worf, Dat a určitě se rád přidá i Jean-Luc. Zbytek tady zůstane pod Karlosovým velením,“ nakonec oznámil.

„Proč tady mám zůstat já?“ zeptal se Gordi La Forge.

„Protože poteče krev a Jean-Luc potřebuje šéfinženýra živýho a ne mrtvýho, že jo Jean-Lucu?“ zasmál se Blázen.

„Něco by na tom mohlo být,“ odpověděl Jean-Luc a mokrý kapesník nestačil pohlcovat pot z čela.

„Jdeme vem, Karlos zvedni prdel ze země, dohlídni na okolí a občas pokrop okolí z kanónů. Vyzvedneš nás zase tady, takže se příliš nevzdaluj a buď na dohled. Nebudem pryč dlouho.“

„Kapitáne, jasný,“ odpověděl Karlos.

Komando bojovníků vyběhlo z lodi a zamířilo k dveřím směrem, který Kokotovi ukazoval přenosný detektor. Karlos se s Kapkou odlepil od povrchu a zvedl se nad střechy budov. Bylo mu jasný, že klid nebude vládnout dlouho.

Blázen a jeho skupina v čele s Pongem a Worfem vstoupila do dveří. Hned za prvním rohem se ozvala střelba, kterou Worf opětoval ručním paprskometem. Ozvalo se zachrčení a střelba ustala.

„Dobrá zbraň,“ stručně ocenil kvalitu paprskometu Worf. Pong reagoval pokynutím hlavy.

Pomalou postupovali chodbou, sem tam opětovali střelbu nebo byl nucen Pong zasáhnout, když byli překvapeni ze zálohy z laboratoří, které míjeli.

Dostali se do haly, jejíž zadní trakt byl bráněn větší skupinou ozbrojených nácků.

„Můj vůdce, senzor říká, že náš cíl je za těmi dveřmi,“ ukázal Kokot směrem k ozbrojencům, kteří jen čekali, až se skupina přiblíží a vyleze z úkrytu.

„Jestli můžu navrhnout a Pong s Worfem se nebudou příliš zlobit, dovolil bych si použít pár granátů, které jsem vzal sebou. Ať se příliš nezdržujeme.“

„Šéfe...“ ozval se Pong.

„Pongu, tohle musí bejt rychlá akce.“

„Šéfe, ale já bych byl rychlej.“

„Pongu, ale ne tak jako granáty. Kokote, vykuř je z děr.“

Kokot podal Datovi několik granátů a vysvětlil jak se odjišťují. Poté je současně hodili náckům přímo do klínů. Nějakej nácek na druhý straně vykřikl „*granate!*“ a pak se ozvala série výbuchů. Když se rozplynul dým, uviděli naprostou zkázu, kusy těl, nepořádek, rozházené zbraně a náboje, zbytky beden, všechno pokryté krví a vnitřnostmi.

„To asi nebyly obyčejný granáty,“ zeptal se spocený Jean-Luc.

„Můj vlastní tuning,“ odpověděl Kokot a zkoumal ovládací panel dveří.

„Kolego Kokote, dovolil bych si použít vlastní sílu,“ ozval se Dat, přešel ke dveřím, strčil prsty do škvíry a pomalu je rozevřel. Ocitli se v menším hangáru. Tak akorát pro jeden ukradený modul. Už na první pohled bylo jasný, že nacicvědci neotáleli a rozebrali člun na jednotlivý součástky.

„Kapitáne, tohle už nikdo nedá dohromady. Aspoň ne v čase, který máme k dispozici. Navrhoval bych rozmístit nálože a vše vyhodit do vzduchu,“ řekl Dat, když viděl všechnu tu spoušť.

„Pane Date, myslím, že nám nic jiného nezbývá. Nemůžeme zde nechat naši technologii. Jsou tu i fázery a trikordéry?“ odpověděl kapitán Picard.

Dat se rozhlédl a proskenoval svým zrakem celou místnost.

„Veliteli, jsou na pojízdném stole zhruba uprostřed.“

„Dobře, vemte je až budete pokládat nálože,“ řekl Jean-Luc, setřel si mokrým kapesníkem pot z čela a rukama vyždímal.

„Worfe, čeká nás pobavení, nepřátelé se blíží,“ ukázal Pong na druhou stranu hangáru, kde se ze dveří začínali rojit náckové jak mravenci na tureckém medu.

„Zbytek rychle pokládat nálože,“ zakřičel Blázen a zamířil po schodech dolů ke člunu. Jean-Luc, Dat a Kokot za ním.

Během rozmístování náloží se Pong s Worfem věnovali zabíjení přibíhajících nácků. Worf je kosil paprskometem údy neúdy, Pong svým mečem dorážel ty, kterým se nějak podařilo proběhnout mezi Worfovými smrtícími paprsky. Zbraň přestala najednou střílet.

„Pongu, došla mi baterie, kolik máme ještě času?“

„Šéfe, jak jste na tom?“ zařval Pong o patro níž.

„Dvě minuty a jsme hotovi,“ ozval se Blázen.

„Dobře, ukončíme to tady a sejdem se na druhý straně u dveří, kterejma sme přišli,“ odpověděl Pong a otočil se zpět k Worfovi.

„Máme to tady skončit, vracíme se. Hodíme tam nálož a zavřeme ty posraný dveře.“

„Souhlasím,“ odpověděl Worf.

Pong odjistil nálož a několik granátů, počítal do deseti a hodil je do chodby.

„Zpátky, vole!“ zařval.

Udělali několik rychlých kroků zpět, než se ozval mohutný výbuch, který zhroutil část chodby.

Zvedli se z podlahy, setřáslí ze sebe prach a Pong se otočil.

„Dobrá mrda.“

„Chceš nás zabít, Pongu?“ řval z druhé strany Blázen.

„Šéfe, nechci. Jen sem si chtěl bejt jistej, že nás už nikdo těma dveřma nepříjde otravovat,“ pousmál se Pong.

„Vim, dělám si prdel. Mizíme, tady se to za pět minut změní v ohnivý peklo!“

Proběhli zpět chodbou a vyšli ven. Na tom, čemu náckové nejspíš říkají nebe, byla vidět Kapka, kterak svými kanóny střílí po dronech. Z druhé strany letištní plochy se k nim řítily oddíly nasraných esesmanů.

„Karlos, jsme venku, vyzvedni nás,“ řekl do komunikátoru Blázen.

„Tak jsme zůstali opuštění. Dáš si lajnu, kamaráde?“ zeptal se Karlos, když Blázen s ostatními opustil Kapku.

„Děkuji, raději ne,“ odpověděl Gordi.

„A panáka, vole?“

„Synthehol nepiji,“ řekl šéfinženýr.

„Synthehol?“ podivil se Karlos.

„Cože?“

„Neznáte synthehol?“ divil se pro změnu zase Gordi.

„Ne, co to je?“

„Alternativa alkoholu, kterou vynalezli Ferengové. Má stejnou chuť a vůni jako etanol, ale nemá vedlejší účinky.“

„Jak nemá vedlejší účinky?“

„Není po něm otrava organismu.“

„Jakože nemám opici? To ses posral. Chlast a nemít po něm opici, co to je za kravinu? Po chlastu máš mít opici jak hovado!“ rozčílil se Karlos.

„Tohle je, kamaráde, poctivej starej dobrej chlast, žádná náhražka. Tady máš a napij se zhluboka, ty vole,“ podal láhev Gordimu.

Tomu se příliš nechtělo, ale viděl, že Karlos je rudej vzteky, tak se opatrně napil. Karlosův silný absinth mu neudělal dobře na žaludek, ale nepoblil se.

„To je síla, co kamaráde?“ zasmál se Karlos, dal lajnu a odlepil Kapku ze země.

Kapka se ve vzduchu lehce zakymácela, což probudilo doktorku a poradkyni. Obě přišli na můstek zrovna ve chvíli, kdy Gordi mocně upíjel z láhve se zeleným jedem.

„Vidíš kamaráde, jak ti šmakuje. Teď tam šoupli jednu kobru,“ smál se Karlos a podával Gordimu tácek s lajnama se šňupátkem.

„Co to ...?“ vyjekla doktorka Crusherová.

„Ahoj děvčata, zrovínka se seznamujeme,“ s úsměvem na tváři přivítal nově příchozí Karlos.

„Co to ...?“ koktala doktorka.

„Beverly, uklidněte se a pojd'te si dát se mnou panáka!“ zahulákal La Forge.

„Cítím nějakou zvláštní energii,“ vstoupila do řeči poradkyně Troi.

„Kotě to cítíš. Pojď poznat její zdroj, sílu a moc,“ smál se pořád Karlos a natáhl do nosu další lajnu.

„Píp, píp, píp, píp, píp,“ rozpípal se palubní počítač. Karlos se otočil zpět k ovládacímu pultu, přeskočil do pracovního režimu a začal cosi bušit do konzole.

„Kamaráde, máme hosty,“ řekl a stiskl červené tlačítko. Štíty se zapnuly a přední kanón pokropil přibližující se skupinu nácků.

„Yeah!“ vykřikl Karlos a vyslal do okolí několik raket. Ty prolétly střechami hal a vybuchly. Obzor zakryla ohnivá stěna.

„Buďte opatrný, ať neublížíte civilistům,“ vykřikla poradkyně a ukázala na skupinu žen a dětí, která se objevila na druhé straně náměstí.

„Troi, lidé v uniformách nikdy nemůžou být civilisté. To je zákon uniformy,“ podotkl Karlos.

„Tak dávejte, proboha, pozor aspoň na ty děti!“ křikla poradkyně.

„No, děti, já nevím poradkyně,“ zamyslel se Karlos a pokračoval ve střelbě po neustále přibíhajících skupinách ozbrojenců. Kulky z kulometů se odrážely od kovových stěn, plotů, chodníku a chaoticky létaly všemi směry.

„Drony na pravoboku!“ vykřikl Gordi.

„V klidu kamaráde, automatika je pokropí,“ řekl Karlos a věnoval se řízení lodi. Najednou si všiml, že k nim letí raketa. Vybuchla nárazem o silové pole a když se rozplynul dým, uviděl dvě děti s bazukami v rukou.

„Hovno civilisti, malý zkurvený parchanti,“ zamumlal Karlos a poslal jejich směrem dávku z kanónu.

„Vždyť to byly děti, proboha, člověče!!“ vyděsila se poradkyně a omdlela.

„Doktorco, odnese ji do pokoje, tohle není naše realita,“ řekl Gordi, sundal vizor a přihnul si z láhve.

Karlos se věnoval střelbě do okolí a jeho nový přítel drtil hroudy kokainu. Místo pod nimi se změnilo v hořící trosky a tavící ocel deformovala domy a haly.

„Karlos, jsme venku, vyzvedni nás,“ ozvalo se z komunikátoru. Karlos se podíval na místo původního přistání a uviděl, že ze dveří vyšel Blázen a jeho skupina.

„Kapitáne, přistávací plocha je domrdaná, budu vás muset naložit jinde.“

„Karlos, tady se rozpoutalo peklo, rychle nás vyzvedni,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, posílám souřadnice, místo nového nabrání asi 600 metrů na pěti hodinách.“

„Karlos, ty mě sereš,“ řekl nasraně Blázen a ukončil komunikaci.

Kapka pod velením Karlose zamířila k novým souřadnicím.

„Malá změna plánu, budeme muset projít několika halami na nové místo setkání,“ řekl Blázen.

„Kokote, už bys měl mít nový souřadnice v paměti, tak nás s Pongem veďte, ať už můžeme odletět do prdele, přestává mě to tady bavit. Potřebuju se uklidnit,“ pokračoval Blázen, vyndal krabičku s hulením a začal motat brko.

„Můj vůdce, na váš rozkaz. Pongu, Worfe za mnou.“

Skupina se zanořila do rozžhavených útroch nacistického komplexu a Worf s Pongem čistili čelo od skupin bránících vojáků. Worfův paprskomet s vyměněnou baterií zručně odpovídal na střelbu a Pongův meč dočišťoval to, co Worf nedodělal. Neměnili vyzkoušenou a osvědčenou metodu. Chodbou, kterou prošli, pokryli kobercem mrtvých nacistů a situace nevypadala, že by se pro ně měla otočit. Zastavili u dveří.

„Můj vůdce, musíme projít halou, která je za těmito dveřmi a na druhé straně by nás měl čekat Karlos s Kapkou. Nezbejvá nám nic jiného než otevřít, senzory detekují značný počet obránců,“ řekl Kokot.

„Jak značný počet?“

„Můj vůdce, podívejte se sám,“ řekl Kokot a ukázal Bláznovi displej.

„Jak jsou pěkně vyrovnání, v řadách, jeden za druhým, řada vedle řady. Ty vole, to je nějaký divný,“ zamyslel se Blázen a zapálil joint, který během přestřelky v chodbě stihl zhasnout.

„Šéfe, serem na to, jak jsou vyrovnány, vlítneme tam a vyjebeme s nima,“ vstoupil do debaty Pong.

„Jo, nic nám nezbejvá. Půjdeš s Worfem první.“

Tradičně otevřeli dvoukřídlé vrata, tření železa o železo vydalo nepříjemný zvuk a ocitli se v hale, kde na stojanech visela humanoidní těla.

„Co to kurva je?“ pronesl hlasitě myšlenku Pong.

„Veliteli, humanoidní formy života, pravděpodobně původně lidské, ale s přidaným genem nám neznámé rasy,“ řekl Dat při pohledu na Kokotův detektor.

„Perník,“ zamručel Blázen.

„Blázne, jaký perník?“ zeptal se Jean-Luc.

„Methamfetamin, ten asi znáte. To bylo zboží, který jsme přivezli.“

„Proč jste ho sem přivezli? U nás je nelegální,“ pokračoval v otázkách Picard.

„V naší realitě je jeho status podle určení jednotlivých vlád, my s ním jenom obchodujem a až teďka mě došlo, proč ho asi ti pošahanci chtěli, když zrovna tady mají snad i za držení tresty smrti. Byla to normální legální zakázka.“

„K čemu ho mohli chtít?“ zeptal se zase Jean-Luc.

„Hungský gen. Vložili hungský gen do lidské DNA, aby stvořili vojáka,“ vstoupil do řeči Kokot a pokračoval.

„Pravděpodobně se jim podařilo stvořit umělý organismus, ale přenesli do nové bytosti závislost na pervitinu. Já s Datem půjdeme najít řídicí počítač, stáhneme data a zničíme to tady. Máme ještě nálože?“

Worf s Pongem pohlédli do svých batohů a souhlasně zakývali hlavou.

„Fajn, úkoly sou rozdaný, bacha na zmrdy,“ řekl Blázen, dokouřil joint, odhodil zbytek na zem a zašlápl.

Kokot s Datem zamířili k prosklené krabici uprostřed haly, která se jevila býti centrálou. Procházeli mezi visícími těly připojených hadičkami k rozvodnému potrubí a mlčeli. Mlčení prolomil Dat.

„Pane kolego, není divné, že tu není žádná stráž?“

„Je, ale pevně doufám, že je venku zaměstnává Karlos,“ odpověděl Blázen. Z venčí bylo slyšet dunění střelby a výbuchů raket.

Zakrátko došli k skleněné místnosti tvaru krychle a spatřili uvnitř tři vědce, kteří něco gestikulovali.

„Rozumíš jim?“ zeptal se Kokot.

„Ne,“ odpověděl Dat.

„Tak jdeme dovnitř,“ řekl Kokot a rozbil skleněné dveře. Postavy v bílých oblecích cosi křičely, ale Kokot jim nevěnoval pozornost a úderem pěsti je složil k zemi. Oba androidi se postavili k ovládacímu pultu, připojili se a začali stahovat data.

„Pane kolego, myslím, že toto není jediná hala s klony,“ řekl Dat.

„Také si myslím a pokud to chápu dobře, můžeme jim změnit dávkování výživy,“ odpověděl Kokot.

„Co tím myslíte, pane Kolego?“ zeptal se Dat.

„No, že bychom je mohli zabít všechny najednou.“

„Nebyla by to masová vražda?“

„Nebyla. Date, podívej se do souboru XG-6541TY, který je ve složce 'Rozkazy'.“

Dat se zamyslel, bylo vidět, že pozitronová matrice jede na plný obrátky a pak promluvil.

„Zvláštní rozkaz. Mě z něj vychází, že cílem bude zaútočit a obsadit Zemi. Proč by to dělali? Vždyť tady mají spoustu možností a vesmír k dispozici.“

„Date, mají to v srdcích. Kdyby ty svině nezabili Helgu, kterou jsem měl rád, žil bych tady. Adolf Hitler byl pro mě jako bůh, který stvořil národ oddaných lidí.“

„Pane kolego, řekl bych, že to nemáte v hlavě příliš v pořádku,“ řekl Dat a odpojil se od terminálu.

„Kdybys věděl, jaký sračky mám za sebou. Nechceš nahrát můj deník? Možná pochopíš, čím vším jsem prošel,“ odpověděl Kokot.

„Pane kolego, vy byste mi dovolil nahlédnout do vaše soukromého života? Byl bych hrozně vděčný, protože v naší realitě jsem jediný,“ pokračoval Dat a odkryl konektor na zápisu.

„Bude mi ctí.“

Kokot vytáhl z ucha kabel a připojil se k Datovi.

„Lehce nekompatibilní rozhraní, ale data přicházejí,“ řekl Dat a bylo vidět, že čte deník jak data tekla do jeho paměti.

Kokot se odpojil. „To je vše.“

„Pane kolego, věru neuvěřitelný příběh,“ divil se Dat.

„Já vím, ale končíme. Trošku jsem změnil parametry tekuté stravy, máme všechno, jenž jsme chtěli získat a můžeme jít. Možná ještě pomůžeme ostatním,“ prohlásil Kokot.

Pong a Worf čistili levou a pravou stranu místnosti, závěsu za nimi šli Blázen s Jean-Lucem a pokládali nálože.

Naráželi na malý odpor. Několik osamocených vojáků, kteří rychle skončili rozsekáni chladnými zbraněmi našich bojovníků. Když míjeli prosklenou krychli, přidal se k nim Kokot s Datem.

„Jak jste dopadli?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, dobře. Data máme stažené, navíc jsme zjistili, že takových hal je více a plán byl napadnou a obsadit Zemi,“ odpověděl Kokot.

„Kurva, co budeme dělat, protože jestli tihle nejsou jediní...,“ zamyslel se Blázen a rozhlédl okolo.

„Nic nebudeme dělat, problém jsem vyřešil. Usnou a už se neprobudí.“

„He?“

„Můj vůdce, přeprogramoval jsem jim krmení. Usnou a už se neprobudí,“ zopakoval Kokot.

„Fajn, jdeme dál, ať už jsme pryč.“

Dostali se až k zadním dveřím, Pong s Worfem se na sebe otráveně podívali a bez přemýšlení je otevřeli.

Pozdravila je skupina sedmi magorů v nacistických uniformách a mačetami v rukou. V obličejích byli poněkud zvláštní a každému visela nad uchem hadička. Zařvali a vrhli se vpřed.

Pong nadšením vykřikl a vyřítit se jim vstříc s meči v rukou. Worf se oklepal a přidal do vřavy.

Počala rychlá řežba a z klubka bojovníků vylétávaly kusy masa a různých údů. Blázen začal motat brko, Jean-Luc se opět orosil a Kokot s Datem dávali pozor, kdyby náhodou nějaký šílenec prošel přes Ponga a Worfa.

Krvavá rvačka netrvala dlouho a uprostřed zkrvavených a rozsekaných těl stáli od krve rudí bojovníci, kteří zhluboka dýchali. Pong se sehnul a sebral ze země ležící hlavu. Prohlížel si ji a pomalu přešel ke kapitánům.

„Šéfe, vypadá jako ti zmrdi, kteří tady visej. Velmi odhodlaní soupeři.“

Kokot s Datem je pořádně prohlédli a potvrdili Pongův předpoklad.

„Vypadá to, že jsme zachránili zkurvený lidstvo. A nikdo to vůbec neocení,“ řekl Blázen a zapálil joint.

„Worfe, jsi v pořádku?“ zeptal se Dat.

„Date, jsem jen lehce škrábnut na zádech,“ odpověděl Worf, jenž se opíral se o svůj meč.

„Nekompromisní soupeři. Bez slitování a soucitu.“

„Můžeš jít?“ zeptal se Pong.

„Můžu jít, umírání dnes nemám v plánu,“ odpověděl Klingon.

Vyrazili chodbou světlu vstříc. Podle senzorů měli být někde poblíž místa vyzvednutí, využili cedulek s nápisem „*nouzový východ*“ a zamířili ven. Kapka již byla na zemi, nákladní otvor otevřen, v něm čekal Karlos a rukou mával na znamení, že mají jít.

Lodní kanóny opětovaly palbu a stále kosily nekonečné zástupy přicházejících nácků.

„Kdo ovládá zbraně?“ zeptal se Blázen, když doběhli k rampě.

„Gordi, konečně se uvolnil a moc si to užívá. Rychle dovnitř a žádný zdržování, mizíme,“ odpověděl Karlos. Když nastoupili, zvedl rampu a zavřel dveře. Nezdržoval se a běžel s Kokotem na můstek.

Gordi seděl u ovládání zbraní a bavil se jak nikdy v životě.

„Kamaráde, to je prdel!“ hulákal, když přišli. Karlos se ihned usadil, zkontroloval štíty a zvedl Kapku. V tom samém okamžiku přestalo dýchat 10 000 klonů a hala s počítačem vybuchla.

„Pěkněj záběr na závěr,“ poznamenal suše Pong, který si již drtil krystaly methu.

„Kde jsou dámy?“ zeptal se Jean-Luc.

„Bylo toho na ně moc, tak si šly lehnout,“ odpověděl Gordi.

„Pane La Forge, vy jste něco pil?“ pokračoval ve vyptávání Picard.

„Nejen pil,“ zasmál se Gordi a Jean-Luc opět setřel pot z čela.

„Vyřešíte si to později, teďka musíme zmizet,“ řekl Blázen.

„O co se asi snažím,“ odpověděl Kokot a vedl Kapku stejným otvorem, kterým přiletěli, pryč z Měsíce. Na rozloučenou ještě poslal směrem k nacistickým dokům několik torpéd s jadernými hlavicemi.

„Myslím, že nás pronásledovat nebudou,“ pronesl, když se díval na jaderné exploze, ničící většinu nacistického vesmírného loďstva.

„A byznys s námi už neudělaj. Valíme k Enterprise odevzdat tuhle partičku, která nám přidělala tolik problémů. Start,“ dodal Blázen a udělal své oblíbené gesto rukou. Jean-Luc zase oťel pot a mlčel.

„Hele, to bude Enterprise,“ ohlásil Pong a ukázal na rychle zvětšující se tečku na obrazovce. Obraz byl chvíli rozmazaný, ale nakonec se vynořila silueta Enterprise.

„Přijímáme signál,“ řekl Kokot.

„Na obrazovku,“ rozkázal Blázen.

Kokot přijal vysílání, obraz byl chvíli rozmazaný, nakonec se objevila vousatá tvář důstojníka.

„Tady William Riker, velitel vesmírné lodi Enterprise. Zastavte a identifikujte se.“

„Nazdar. Já jsem Blázen a vezu vám překvapení.“

„Nejsem zvědavý na překvapení. Otočte se a odletěte,“ odpověděl Riker.

„Wille, neblázni a pusť nás na palubu,“ vstoupil do řeči kapitán Picard.

„Kapitáne, co vy tam děláte?“

„Wille, dlouhá historie, všechno ti povím, ale teď nás pusť.“

„Dobře, sledujte navigační paprsek, který vás dovede do doku.“

„Díky, za chvíli se uvidíme,“ řekl Jean-Luc.

Kokot zamířil s Kapkou směrem, který udával navigační paprsek. Proletěli pod Enterprise a měli díky tomu pěknou možnost si ji pořádně prohlédnout.

„Pěkněj kousek inženýrský práce,“ pochválil dílo Karlos, „na co to lítá?“

„Warp jádro,“ odpověděl La Forge, „anihilace deuteria s antideuteriem.“

„Antihmota, jo? Odvážný řešení. My využíváme hyperprostorových skoků.“

„Nám se nedařilo eliminovat nepříznivé účinky zbytkového reálného času, takže hyperskoky byly nestabilní s nejistým výsledkem. Tak jsme tuto technologii zavrhlí.“

„Gordi, v naší realitě už dávno vyřešili problém s izolací času, takže skoky v hyperprostoru jsou bezpečný. Možná by vám mohl Kokot nahrát plány motoru.“

„Vážení, přistáváme,“ zahlásil Kokot.

„Už bylo načase,“ řekl Blázen a motal si slavnostního jointa.

V doku na ně již čekal Riker a několik členů posádky.

„Vítám vás zpět na palubě, kapitáne,“ řekl Riker a objal Jean-Luca.

„Wille, jdu se převléknout, postarej se mezitím o naše hosty,“ odpověděl Picard a odešel.

„Pánové, vítám vás na palubě Enterprise. Sice nevím, kde k vám kapitán přišel, vypadáte všichni příšerně, ale očividně vám věří. Worfe, jako bezpečnostní důstojník ihned podáte hlášení. Teď vám ukážeme kajuty.“

„Nezdržíme se, jen sme vám přivezli kapitána, ale jestli máte chuť, bar a děvky, můžeme večer zachlastat. A mezitím nám můžete ukázat loď.“

„Veliteli, dovolte mi podat hlášení později, rád bych Pongovi ukázal simulátor a několik klingonských bojových programů. Sdílíme několik společných zážitků a je velmi odvážný, byťže zvláštní, bojovník.“

„Vidím, že máte už své plány připravené, stejně máte všichni volno, tak se sejdeme večer u Guinan v baru,“ řekl Riker a odešel za svou prací.

Worf vzal Ponga do simulátoru, Gordi odešel s Karlosem do strojevný a Dat s Kokotem se jali vyměňovat datové informace. Blázen zůstal opuštěn, tak zapálil jointa, dvakrát potáhl a rozeřval se alarm.

„Doprdele,“ povzdychl si Blázen, když odešel technik s hasícím přístrojem.

„Nechcete společnost?“ ozval se za Bláznem hlas. Otočil se a spatřil poradkyni Troi s doktorkou.

„Milerád. Bylo by možný jít někam, kde si budu moci zakouřit?“

„Myslím, že v baru by to šlo.“

„Fér, popovídáme si a počkáme do večera.“

Kapitán odešel s děvčaty, které ho provedly lodí a ukázaly mu, jak žije posádka. Nakonec skončili u barového pultu, za kterým stála černoška s mohutnými dredy.

„Guinan, seznam se s Kapitánem Bláznem,“ řekla poradkyně Troi.

„Těší mě, mě říkají Guinan. Vy jste asi z této reality?“

„Jsme, není to těžký poznat, že?“ zasmál se Blázen.

„Můžu si zapálit?“

„Ale jistě,“ odpověděla Guinan a vyndala popelník.

„Paráda,“ řekl Blázen a konečně si připálil.

„Marihuana, že?“ zeptala se Guinan.

„Jo, znáš to?“ odpověděl Kokot a nabídl brko.

„Znám a už velmi dlouho jsem nekouřila,“ pousmála se Guinan, vzala nabízené brko a zkušeně potáhla.

„Dobrej matroš,“ znalecky posoudila, „holky, tohle byste měly taky ochutnat. Připomíná mi to mládí, hodně vzdálený mládí. Je škoda, že je hulení zakázaný. Tohle je fakt dobrá zelenina.“

Doktorka Crusherová se podívala na Blázna, pak na usmívající se Guinan a nechápavě zakroutila hlavou.

„Vždyť je to omamná droga?“

„Beverly, neblázni. Tohle kdysi hulila polovina vesmíru. Ochutnej, je to jak dobré víno. S chutí a lehce omamné, s hlavou v oblacích.“

„Guinan, když to říkáš ty, tak mi to podej,“ řekla doktorka.

Opatrně převzala joint, prohlédla ho a vložila do úst. Velmi jemně potáhla, zakuckala se a rozkašlala.

„To je...“ pokusila se říci nějakou myšlenku.

„Jo, to je matroš, co holka?“ zasmál se Blázen.

Doktorka dokašlala a ústa se jí roztáhla od ucha k uchu. Začala se smát.

„Čemu se tak směješ, Beverly?“ zeptala se opatrně Troi.

„Ta čajová lžička.“

„Co je s ní?“

„Já nevím, ale musím se jí smát, je neuvěřitelná a jak se kroutí, jako hádek,“ smála se doktorka.

Troi pohlédla na Guinan, která nic neříkala, akorát kývla hlavou směrem k Bláznovi. Ten pochopil a nabídl poradkyni jointa. Chvilí držel napřaženou ruku, než se poradkyně odhodlala nabízenou cigaretu převzít.

Opatrně vložila brko do úst a malou chvilku trvalo, než se odvážila potáhnout.

„To je dobrý,“ řekla a ještě několikrát vdechla kouř.

Vrátila joint Bláznovi, posadila se na barovou stoličku a poručila si koktejl.

Doktorka se přestala smát lžičce a lehce zmateně si prohrábla vlasy.

„Neuvěřitelné, opravdu neuvěřitelné. Něco takového jsem v životě ještě nezažila,“ kroutila hlavou.

„Já cítím, já cítím všechno. Cítím všechny, cítím jak tato loď dýchá. Loď je živá, jako jsem živá já. Vždyť to je příšerná blbost, jak může loď dýchat?“ začala se smát Troi.

„Guinan, nalej mi panáka, chvíli bude trvat než se holky srovnaj. Zatím si můžeme povědět naše příběhy, taky mi přijdeš, že na tuhle loď úplně nepatříš.“

„Patřím, nepatřím. Já domov nemám, zničili ho Borgové,“ odpověděla Guinan a nalila Bláznovi panáka ze svých podpultových zásob.

„Synthhol je sračka, mám pro speciální případy pravej chlast. A myslím, že ta pravá chvíle přišla,“ řekla Guinan a nalila si taky.

„Kdo jsou ti Borgové?“ zeptal se Blázen.

„Borgové. Borgové jsou živé bytosti asimilované umělou inteligencí a zbavené vlastního já. Jsou jedno kolektivní vědomí,“ rozpovídala se Guinan a bylo jasné, že vyprávění nebude trvat deset minut.

Přibývající množství lidí v lodním baru naznačovalo, že odpolední směna skončila. Karlos přitáhl z Kapky bedny a postavil malý aparát, ze kterého pouštěl své oblíbené techno. Na pultě s počítačem měl položený počítač, láhev absintu a velké zrcadlo s několika hroudami kokainu. Světelná show jela, stroboskopy blikaly jak o život, Gordi pařil u beden a upíjel z láhve. Prostorem se nesla vůně marihuany, kterou kouřil Blázen s děvčaty na baru.

Pong s Worfem prolévali hrdlem nějaký klingonský bublající kouřící chlast a zpívali válečné písně o hrdinech, zabíjení nepřátel, drancování a znásilňování žen z dobytých měst. Kokot s Datem si vyměňovali terabajty informací a řešili výhody a nevýhody nadsvětelných pohonů.

„Panebože, co se to tady děje?“ vyděsil se Jean-Luc, když vstoupili s komandérem Rikerem do baru. Prodíral se dýmem k baru, kde narazil na Blázna, Dianu, Beverly a Guinan, kterak si dávají panáky a kouří jointy.

„Jean-Lucu, už jsi tady, pojď si s náma pohulit a dát panáka,“ vysmátým hlasem a s králíčíma očima přivítala kapitána Beverly.

„Co to tady...?“ vypadlo s Picarda.

„Skvělá tráva, ochutnej to taky Jean-Lucu, tihle chlápci jsou veselá parta. Připomínají mi Zemi z přelomu 20 a 21 století,“ řekla Guinan a podala Jean-Lucovi trávu.

„To se tenkrát kouřilo?“ opatrně si prohlížel joint.

„Jasně, skvělá věc, neupejpej se,“ zasmála se Giunan.

„Dobrá, tak tedy z vědeckých výzkumných důvodů a abych neurazil,“ odpověděl Picard a opatrně potáhl. Chvilu držel kouř v plicích, pak se rozkašlal.

„Co to kurva...?“ vypadlo z kapitána a chytil se baru, jak se mu zatočila chyba.

Blázen přisunul stoličku a pomohl kapitánovi se usadit.

„Dobry, Jean-Lucu?“ zeptal se soucitně.

„Už jo, ale proč se ta sklenička vlní a vůbec...??? Vona na mě mrkla!“ rozesmál se kapitán vesmírné lodi Enterprise. A smál se, až se za břicho popadal.

„Hulení je legrace,“ řekla Guinan a potáhla z jointa.

Will Riker se vrátil ze své kajuty a přinesl pozoun. Zapojil mikrofon do Karlosova mixu a přidal se k párty. Karlos se na něj významně podíval a podal mu láhev s alkoholem. Will se nebránil a mocně upil. Mejdan se rozjel na plný koule. Stoly se prohýbaly pod tíhou jídla, sklenic a hromadou drog, protože Dat s Kokotem naprogramovali replikátor, aby uměl vytvářet základní drogovou sadu, tj. marihuanu, kokain, perník a extázi. Jako malej bonus přidali LSD a rovnou nechali replikovat větší počet kostek cukru s kapkou psychedelika.

„Date, škoda že tu s námi není náš Doktor, ten má vychytanej recept a to by ses posral. Zkoušel si to někdy? U nás je to jediná věc, která funguje na nás uměláky. Kromě halucinogenních houbiček z žaludků červů z pouště planety rasy Musků,“ vysvětloval Kokot.

„Jak funguje? Na nás by nemělo nic fungovat,“ zarazil se Dat.

„No, funguje to, vyzkoušíme?“ zasmál se Kokot a zavlnil svým slizáckým knírem.

„Můžeme,“ odpověděl Dat a pozřel jednu kostku cukru. Kokot se nezdržoval a následoval ho. Následujících čtyřicet sekund oba roboty nehybně stály a zíraly do stěny jako zcepenělé koně.

„To je síla, žejo?“ vypadlo z Kokota, když se vrátil zpět do reality.

„Já bych neměl vidět boha, neměl bych mít vize a mystický prožitek. Co to udělá s lidma?“ zeptal se Dat.

„Pochopí, že vesmír jsou oni. Dáme jim, ne?“ řekl Kokot.

„Já nevím,“ dumal Dat.

„Ale víš, dej každému kostku a dohlédni, aby ji snědli,“ dal Kokot Datovi do rukou kostky napuštěné roztokem kyseliny lysergové.

Párty dosáhla svého vrcholu, barem se komíhaly smějící postavy, držící se za břicha s křečovitě staženou bránicí, která dostávala pořádně pohulit od salv smíchu. Guinan stála opřená o barový stůl a držela se za hlavu.

„Šedesátá léta, zlatá šedesátá léta, krásná léta, když jsem jezdila s Grateful Dead a vůbec, Woodstock byl neskutečnej zážitek,“ A smála se a smála.

„Q, nelechtej mě, já sem lechtivej a hrozně se za to stydím,“ ležel Jean-Luc na podlaze baru a odháněl se smíchem neexistující postavu.

„Guinan, to je masakr, co?“ smál se Blázen.

Všem účastníkům párty probíhal před očima mocný ohňostroj a objekty měnily své tvary. Karlos štípal acidový rytmy a Will marně zápasil se svým nástrojem, který mu před očima obživil. Kokot s Datem dohlíželi na účastníky, aby se jim něco nestalo a nerozutekli se do útroby lodi. Jednoduše

řečeno, byli našrot a tak to šlo až do rána, kdy postupně začali jednotliví návštěvníci odpadat, až zůstalo tvrdé jádro, které se usadilo u stolu, mlelo vytripovaný hovna a upíjelo z kolující láhve.

„Takhle se paří u nás doma,“ těžce ze sebe vysoukal Blázen.

„Ste hustý,“ zahuhňal Worf.

„Měli bychom jít do služby, začíná nám směna,“ zamumlal Picard.

„Kapitáne, myslíte, že na to momentálně mentálně máme? Já si nedokážu představit, že bych se teďka postavil na velitejskej můstek,“ rozesmál se Riker.

„Já vlastně nevím, je mi to nějak u prdele. Asi sem si neměl dávat extázi. Ale na druhou stranu, když si představím, jak se usadím do svého velejemného křesla a začnu se v něm roztejkat...,“ dumal Jean-Luc a rozesmál se nad tou absurdní představou. Spolusedící se rozesmáli. Všichni se smáli.

„A nebo já a warp jádro,“ smál se Gordi až upadl z židle.

„Jean-Lucu, proč tady vlastně sedíme a lítáme vesmírem sem a tam jak nějaký pomatenci?“ zeptala se doktorka.

Poradkyně Troi seděla a mlčela. Právě zjistila, že může s ostatními komunikovat telepaticky. Jenže nikdo ji neslyšel.

„Já nevím, já fakt nevím a vůbec, nechte mě roztejkat a nebo někdo ubalte brko, zahulil bych,“ odpověděl kapitán Picard.

Blázen měl náhodou umotáno, zapálil výrobek a poslal do kola.

„Blázne! To je hovno!“ vykřikla Guinan, „ty mě nepřestáváš překvapovat.“

„Jasně, to nejlepší nakonec,“ zasmál se Blázen a začal motat další brko s hašíšem.

Bylo poledne, když Dat zreplikoval několik česneček pro přeživší a s Bláznem odnesli tuhého Jean-Luca s doktorkou do jejich kajut. Ostatní se odpočali po svých.

Večer byl čas loučení. Pártyzombie se sešly v doku, kde byla zaparkována Kapka, před kterou již čekala parta našich dobrodruhů v čele s Bláznem.

„To byl mejdan, co kámo?“ zasmál se Kapitán, když uviděl zničeného Jean-Luca a Willa s černými brýlemi na tváři.

„Blázne, drahý sfetovaný příteli, jsem rád, že opouštíme tento prostor zdrávi a v celku. To byl hroznej masakr,“ pomalu ze sebe vysoukal kapitán Picard.

„No jo, mejdan, ty vole. A co ty, Wille, jak sis zahrál s Karlosem. Fajn jam, že jo?“ obrátil se Blázen k Rikerovi.

„Sem rád, že sem tohle zažil. Guinan nám připravila vyprošťováky, tak se snad srovnám,“ odpověděl.

„Jo, pozdravuj ji, barmanku úžasnou, skvělá ženská, Jean-Lucu,“ usmál se Blázen.

Do doku vpadla doktorka s poradkyní Troi.

„Chceme se rozloučit s Pongem“ a vpadly do náruče Pongovy.

„Pongu?“ podíval se Kapitán Blázen směrem k Číňanovi.

„No, co, co? Nedívej se na mě takovým pohledem, Šéfe,“ culil se Pong a mnul vous.

„Ach jo,“ vzdychnul Blázen a viděl, že holky sou fakt šťastný.

„Kde je vůbec Gordi?“ optal se ještě.

„Odpočívá ve strojovně na krytu vodičů plazmy,“ odpověděl Karlos, „řešili sme ještě nějaký detaily hyperprostorového skoku.“

„No, jo, to ste vy inženýři, tak asi povalíme, ne?“ zakončil Blázen loučení.

„Rádi sme vás poznali, bylo to prima vzrůšo a pozdravujte Worf,“ řekl Pong.

„Kde je vůbec Worf?“ zeptal se Will.

„Naposledy sem ho viděl v simulátoru a pařil nějakou bojovku na nejvyšší obtížnost,“ zasmál se Pong.

„To je celej Worf,“ zamumlal Picard a podal ruku Bláznovi na rozloučenou.

„Date, jsem rád, že jsem tě poznal, báječný evoluční zážitek,“ dokončil tichý rozhovor Kokot s kolegou androidem.

Všichni se objali, děvčata zulíbala Ponga a Bláznova posádka se nalodila do Kapky.

Kapka odstartovala a zamířila k Titanu. Posádka seděla na můstku a Blázen motal joint.

„To byla párty, akorát teda doufám, že nebudou náckové nasraný. Jean-Luc s Enterprise zmizí a zůstanou zmizelí v té své realitě, ale my můžeme mít problém. No, budeme to řešit, až to bude akutní,“ přemýšlel nahlas.

„Šéfe, tak s nima prostě vyjebeme definitivně. Arzenál na to máme, tahle kocábka je očividně osazená armádní technologií,“ odpověděl Pong.

„Všimnul sem si taky,“ souhlasil Blázen.

Kokot s Karlosem se věnovali řízení a sledovali na radaru přibližující se Titan.

„Můj vůdce, za chvíli budeme doma,“ řekl Kokot.

„To je dobře, tahle akce se nám trošku protáhla a zkomplikovala. Mám hlad a chci se vyspat,“ odpověděl Blázen.

Karlos vyšňupl poslední lajnu, kterou měl na svém tácku a dopil láhev absinthu.

„Kapitáne, to byla paráda.“

Elegantním obloukem obletěli Titan, aby si užili východu Slunce nad Saturnem a přistál v jejich domovském údolí. Ve stanici již netrpělivě čekala Urgha.

„Konečně, kde jste byli tak dlouho?“ vyhrkla ze sebe.

„Urgho, to je na dlouhý povídání, povím ti to doma v jídelně. Mám hlad, že bych žral hřebíky,“ odpověděl Blázen.

„Dobře Kapitáne, pojd'te se najíst. Vypadáte příšerně,“ řekla.

Enterprise se přiblížila k dimenzionální trhlíně.

„Tak jsme tady,“ řekl Picard a držel se za hlavu. „Bolí jak čert.“

„Kapitáne, výpočty jsem dokončil, můžeme vlétnout do trhliny a vrátit se do naší reality,“ ohlásil Dat.

„Výborně Date, proved'te,“ řekl Jean-Luc, dodal „Start“ a unaveně mávl rukou.

Vesmírná loď Enterprise vletěla do trhliny. Objevil se mocný bílý záblesk, prostor se zkroutil do spirály a znova záblesk. Enterprise se vynořila ve svém vesmíru.

„Kapitáne, dimenzionální trhlina se uzavřela,“ řekl Dat.

„Date, dodaly senzory nějaké informace? Proč mě tak bolí hlava?“ chytnul se opět za hlavu Jean-Luc. Podíval se směrem k Willu Rikerovi.

„Wille, proč máte na očích nasazené brýle?“

„Kapitáne, já netuším,“ odpověděl Riker, sundal si je a jeho zrudlé oči zamžouraly v reakci na osvětlení.

„Doktoro, přijd'te okamžitě na můstek,“ ohlásil Picard do komunikátoru.

„Už jdu, kapitáne. Jen se dám trošku do pořádku, je mi příšerně zle,“ ozval se unavený hlas.

„Nejste sama, Beverly. Přijd' jak nejdříve budeš moci,“ odpověděl kapitán.

„Jean-Lucu, udělala jsem nějaké testy a řekla bych, že někteří z nás jsou pod vlivem drog. Připravila jsem rovnou protilátku,“ řekla doktorka po svém příchodu na můstek.

„Jak pod vlivem drog? Jakých drog, proboha?“ vyděsil se Jean-Luc.

„Zjistila jsem stopy kokainu, methamfetaminu, marihuany, extáze a LSD,“ odpověděla doktorka.

„Kdo všechno?“

„Vy, Gordi, Worf, ten má navíc i nějaká zaléčená zranění, Troi a já.“

„Kde jsme k tomu přišli? Pane Date, máte nějaké vysvětlení?“ otočil se Jean-Luc k androidovi.

„Kapitáne, moc informací nám senzory nedodaly a co se týče těch drog, dal jste mi rozkaz mlčet a sepsat hlášení pouze pro admirálitu, protože se to týká té dimenzionální trhliny, která se právě uzavřela.“

„Dobrá Date, rozumím tomu dobře, že uplynulo víc času, než nám hlásí systémový čas?“

„Ano, veliteli,“ odpověděl Dat. Kapitán Picard se zamyslel.

„Beverly, dejte mi ten lék, ať mě konečně přestane bolet hlava,“ pronesl.

Záblesk.

„Q, co tady děláte?“ zvedl se Picard z kapitánského křesla.

„Jen sem vám přišel říci, milý Jean-Lucu, že párty byla skvělá a netušil jsem, že jsi lechtivý,“ zasmál se Q.

„Q, co to...?“ zeptal se Riker.

„Wille, vy jste se taky činil. Nevěděl jsem, jak dobře vám jde hraní na pozoun. Ha ha ha,“ se smíchem Q zase zmizel.

Picard s Rikerem na sebe nechápavě pohlédli.

8. Myslitelé

„Kokote, jak jsi na tom s těmi daty, který jsme našli v počítači. Podařilo se ti je dešifrovat?“ zeptal se jednoho rána během snídaň na základně Blázen.

„Můj vůdce, dnes v noci jsem dokončil analýzu a řeknu vám, je to bomba,“ odpověděl Kokot.

„Tak co si objevil?“

„Armádní projekt, experimenty s červími dírami. Ten transportér, který jsme našli ve skladu není obyčejný transportér. A náš transportér není obyčejný transportér,“ řekl robot.

„Prosím tě, Kokote, nemluv v šifrách a vysvětli mi to nějak lidsky,“ odsekl Blázen a dodělal joint.

„Můj vůdce, je to prosté. Transportér umí otevřít červí díru.“

„Červí díru? Jakože bysme měli umět ohnout prostor a čas? Kokote, to si děláš ze mě prdel, žejo?“ vyprsknul smíchy Kapitán.

„Nedělám si, jak rád říkáte, prdel. Ty stroje jsou experimentální otvírače červích děr. Stabilních. Navíc bych řekl, že dle dokumentace je několik přístrojů umístěno na různých místech naší Galaxie. Našel jsem seznam deseti adres. Z informací předpokládám, že tehdy z výzkumných důvodů umístili několik zařízení mimo tento solární systém, aby mohli testovat vytvořené díry.“

„Kokote, tohle vysvětluje ten nečekaný zájem o naši základnu, někdo musí vědět jaké tajemství ukrývá.“

„Přesně tak, můj vůdce. Vzhledem k načasování to byl někdo, kdo věděl o existenci stanice na Titanu, ale nevěděl, na jakých souřadnicích se nachází pozemská základna. Takhle hluboko pod hladinou moře ji nikdo nemůže najít. Maximálně náhodou jako se to stalo vám. Na základě zkušeností z poslední doby bych si dovolil podezřívat Martena.“

„Kokote, Marten je malá ryba, za tím stojí někdo mocnější,“ řekl Blázen a odklepl popel z jointu.

„Je to pravděpodobné,“ odpověděl Kokot.

Blázen chvíli přemýšlel, podíval se po ostatních a zhluboka potáhl.

„Vážení, protože nemáme naplánovanou žádnou byznys, navrhnul bych následující čas strávit vědeckými experimenty.“

Oči snídajících se zvedly od jídla a udiveně se podívaly na Blázna.

„Nekoukejte na mě tak, vsadím se, že Kokot s Karlosem jsou stejně připravení a provedli by pokusy i tak. Nepletu se, že?“ pousmál se Blázen.

„Kapitáne, nepleteš. S Kokotem jsme nad těmi daty prožili pár dlouhých nocí a našli jsme program, který spouští inicializaci červí díry. Nahráli jsme ho hlavní paměti ovládacího počítače a provedli několik základních testů.“

„Což znamená co?“ zeptala se s obavou v hlase Urga.

„Zkusili jsme navázat spojení s nalezenými adresami,“ řekl Karlos.

„A úspěšně?“ zeptal se Blázen.

„Jak se to vezme. Devět adres nereagovalo, desátá odpověděla.“

„Což znamená, že můžeme otevřít červí díru někam do nám neznámé části vesmíru?“

„Jo, Kapitáne,“ potvrdil Karlos.

„Tak na co čekáme, jdeme se podívat. Už jste vyslali sondu?“ vyfoukl nadšeně marihuanový kouř Blázen.

„Ještě ne. Chystali jsme se,“ pousmál se Karlos a dal si svého prvního ranního panáka.

„Běžte někdo probrat doktora Řezníka. Vezmeme ho sebou, ať nám nezakrní. Sejdeme se za tři čtvrtě hodiny v transportní místnosti,“ rozhodl Blázen, zvedl se a odešel do své ubikace.

Všichni čekali v transportní místnosti. Doktor dokonce stál na svých nohou a vypadal při smyslech.

„Nazdar Doktore, dlouho sem těm neviděl. Jak se daří?“ zasmál se Pong a poplácal Doktora po zádech.

„Bláznivej Číňane, nech mě bejt. Co se vlastně děje, že mě rušíte?“

„Doktore, prostě budeš šest hodin v naší realitě. To tě nezabije, jen posílí,“ suše řekl Blázen a podíval se směrem ku Kokotovi.

„Můžeme spustit experiment?“

„Můj vůdce, jsme připraveni vytvořit červí díru,“ odpověděl Kokot.

„Tak to proved' a nezdržuj,“ řekl Kapitán.

Kokot s Karlosem naposledy zkontrolovali vložený program a spustili jej. Na vteřinu se setmělo, světla zablikala a ozvalo se hučení. Kabina transportéru se zavřela a skrz okénko bylo vidět modrobílé světlo. Po chvíli se dveře znovu otevřely a spatřili horizont událostí.

„To je nádhera,“ vzdychla Urga.

„Jo, je to pěkný, ale Šéfe, do toho jako máme vlízt?“ zeptal se opatrně Pong.

„Nejdřív vyšleme sondu a podíváme se, co je na druhé straně,“ řekl Blázen.

Karlos vzal do rukou sondu, zapnul video a zvuk, zkontroloval vysílač signálu a zapnul antigravitační pohon. Sonda visela ve vzduchu, Kokot ji lehce popostrčil a pomalu vlétla do červí díry. Obraz na chvíli zmizel, obrazovka zrnila, aby se znovu ukázal.

„Já nic nevidím,“ řekl Blázen.

„Asi je tam tma,“ podotknul Pong.

„Zkusím přepnout na infra,“ odpověděl Karlos a vyslal signál k sondě.

Spatřili malou místnost, pravděpodobně vyřabanou ve skále.

„Popojeď s tou sondou a zapni normální světlo, vypadá to tam opuštěně,“ přikázal Blázen.

„Jasně, Kapitáne.“

Prostor ozářilo světlo sondy. Po stěnách jeskyně stékaly čůrky vody a prostoru dominovala kabina transportéru s ovládacím panelem, kde blikalo malé červené světlo. Jedny rezavé železné dveře vedly neznámo kam.

„Tušíme vůbec, kde se ta sonda ocitla?“ zeptal se Blázen a balil brko.

„Můj vůdce, podle transportní telemetrie by se měla nacházet na opačném konci Galaxie. Jednoduše řečeno, pěkně daleko,“ odpověděl Kokot.

„Je tam nějak živo?“ vyptával se Kapitán.

„Všude je živo, když přijde na věc. Akorát v tuto chvíli jsou na druhé straně podmínky života nepříznivé.“

„Jak tomu mám plecháči rozumět?“ vstoupil do debaty Pong.

„Jednoduše, není tam kyslík.“

„Co budem teda dělat?“

„Pongu, nic. Zkusím vrátit sondu, čímž ověřím, jestli je červí díra obousměrná a pak se tam vypravím instalovat přenosný modul životní podpory,“ odpověděl Kokot a nasměroval sondu zpět do transportní kabiny. Po několika sekundách se objevila na základně.

„Máme aspoň jistotu, že bude možnej návrat,“ zasmál se Karlos. Kokot připojil sondu k počítači a stáhl data získaná během průchodu červí dírou. Chvíli je studoval, Karlos významně pokyvoval hlavou a pak se zasnul.

„To je neuvěřitelný, nevěřil jsem, že někdy uvidím na vlastní oči relativně stabilní červí díru. Vždyť výzkum tohoto jevu je stále na začátku a ty možnosti, který nám to nabízí. Cestování červí dírou mezi galaxiemi. Vzdálenosti, který by překonat hyperprostorovým skokem trvalo roky můžeme pomocí červí díry překonat během několika sekund. Dokážete si představit síť takových stanic rozprostřenou napříč všemi galaxiemi?“

„Karlosi, rasa, která by dokázala rozmístit po galaxiích nekonečný množství generátorů umělých červích děr, by byla nejmocnější rasou v celém vesmíru,“ řekl Blázen a odklepl joint, „ale ty možnosti v našem byznysu, ty by byly nekonečný,“ zasmál se.

„Můj vůdce, dovolil bych navrhnout přesun na druhou stranu. Vše vypadá v pořádku a nevidím důvody, které by mohly ohrozit misi. Jdu pro generátor životní podpory a nějaké nářadí.“

Kokot opustil posádku a zanechal je svému osudu.

„Vážení, až to Kokot na druhý straně zcivilizuje, vypraví se za ním výsadek, ve kterém budu já, Kokot, Pong, Urgha, Karlos a Doktor. Zbytek si může udělat volno.“

„Kakapitáne, pproč nenejedu tataký jajá,“ vykotal Frank.

„Protože, Franku na koktání nebude čas,“ řekl Blázen.

„Dodobře, jajá sisi nanajdu něnějakou ppráci,“ zamektal Frank a odešel.

„Ještě nějaké dotaz? Jacku, ty to tady budeš mít na povel a dohlídneš, aby všude byl klid.“

„Kapitáne, rozkaz. Bar v pozorovatelně potřebuje nějaký opravy.“

„Moc se neožer a neudělej nějaké průser,“ dodal Blázen.

Kokot se vrátil s materiálem. Poslal opět sondu na druhou stranu a za ni hned poslal antigravitační vozík s nákladem. Rozhlédl se po skupině.

„Nebojte, budu v televizi,“ řekl a vstoupil do horizontu událostí.

Několik sekund se nedělo vůbec nic, pak se na obrazovce objevil Kokot, kterak vystupuje z opačného horizontu. Rozhlédl se a zamával do kamery sondy.

„Slyšíte mě?“

Blázen se sklonil k mikrofonu.

„Jasně a zřetelně, Kokote.“

„Dobře, jdu zapnout životní podporu a zkusit nahodit počítače. Nikdo sem nechodte, dokud neřeknu, že je tu bezpečně.“

Na monitoru sledovali, kterak Kokot instaluje přenosný modul podpory života a hledá hlavní vypínač energie. Chvilí pobíhal po místnosti a rozhlížel se. Když našel po čem pátral, zvedl ruku a ukázal palec na znamení úspěchu. Nahodil hlavní jistič a osvětlovací tělesa se uvedla do činnosti. Kokot přešel k sondě a vypnul světlo.

„Myslím, že modul podpory života nebude potřeba, místní systém nabíhá a senzory naznačují, že atmosféra bude za malou chvíli dýchatelná. Postavili to zde ti samí lidé, kteří postavili základnu na Zemi a stanici na Titanu. A pro zajímavost, jeskyně je uměle vytvořená v krystalu diamantu.“

„V diamantu?“ podivil se Pong kterému se v hlavě rozjela kalkulačka.

„V diamantu, velmi tvrdý materiál,“ suše zopakoval Kokot a šel ke dveřím.

„Zkusím je otevřít a půjdu se podívat kam vedou.“

„Opatrně plecháči, aby se ti něco nestalo,“ rýpl si Pong.

Blázen kouřil joint a sledoval robota, jenž se pokoušel otevřít dveře.

„Jsou zkroucené, musel na ně působit velký tlak, ale myslím, že to půjde,“ zafuněl Kokot a pořádně zatlačil. Dveře se skřípotem otevřely a odhalily dlouhou temnou chodbu. Vyslal napřed sondu, které opět zapnul osvětlení a vydal se za ní.

Sonda plula chodbou a světlo odhalovalo úzkou chodbu vedoucí mírně do kopce. Robot došel do malé místnosti s dalšími dveřmi, stolkem, dvěma židlemi a prázdnou otevřenou skříní.

„Nic tady není, zkusím otevřít,“ ohlásil následující kroky Kokot a otočil kruhem. Tentokrát se dveře otevřely bez odporu a objevily se naskládané krabice.

„Vidím nějaké krabice.“

„Taky vidíme, zkus je odstranit.“

„Co mi zbývá,“ otráveně řekl Kokot a začal přendávat bedny. Když dokončil práci, vyslal do otvoru sondu a šel za ní.

„Můj vůdce, ocitl jsem se v nějakém sklepě nebo skladu.“

„Fajn, dál už nechod'. Jaká je atmosféra?“

„Dýchatelná.“
„Jdeme za tebou.“
„Vrátím se k transportéru a počkám na vás.“

Blázen se podíval směrem k Pongovi, Urghze, Karlosovi a Doktorovi.

„Připraveni? Chci už bejt na druhý straně a dát si svý první brko na opačným konci galaxie,“ zasmál se Kapitán, típnul zbytek špeka do popelníku a přešel k horizontu událostí. Chvíli ho prohlížel, pak do něj opatrně vložil pravou ruku. Ucítil lehké šimrání a jakási síla jakoby se ho snažila vtáhnout do víru. Nebránil se a vstoupil. Uvědomil si, že přestal existovat na fyzické úrovni a zůstalo jenom vědomí, které se hnalo za bílým světlem na konci tunelu. Když už získával pocit, že nikdy světla nedosáhne, perspektiva se zrychlila a vědomí vlétlo do bílé záře. Pocítil brnění, světlo zmizelo a Blázen udělal první krok na druhé straně galaxie. Zavrával a vyhodil obsah žaludku. Kokot ho zachytil a podržel.

„Můj vůdce, v pořádku?“

„Jo, ale musím si ubalit, motá se mi hlava,“ odpověděl.

Chvíli po něm se objevil Pong, Karlos, Doktor a Urgha.

„Ále, tady se nám někdo poblil,“ zasmál se Pong.

„Taky sem měl co dělat, abych udržel snídani na svém místě,“ odplivl si Karlos.

„Urgho, ty jsi v pořádku?“ zeptal se Kokot.

„Jo, jen to lehce zašimralo,“ odpověděla.

„Kde to kurva teda vlastně sme?“ zeptal se Pong.

„To musíme zjistit,“ řekl Kokot.

„Vážně to tady vypadá jako v nějakým archívu,“ pronesl Blázen, když prohlížel místnost s krabicemi. Vyndal narkokrabičku a začal motat brko.

„To je asi poprvé co kouřím joint mimo náš solární systém, navíc v neznámým sklepě.“

Kokot odeslal nasbíraná data směrem k Zemi a zavřel spojení. Horizont událostí zmizel.

„Musíme na povrch zjistit, kde se jsme se objevili. Potřebuji vidět hvězdy, abych mohl porovnáním s mapou uloženou v paměti určit, v jakém místě v galaxii se přesně nacházíme,“ řekl Kokot a šel k dveřím na druhé straně místnosti.

„Asi bychom měli za sebou umýst stopy,“ řekl polohlasem Karlos.

„To bychom měli, Urgho, máš na starost Doktora,“ odpověděl Blázen.

„Tak to mám teda radost, Kapitáne,“ odplivla si Urgha.

„Von se vo sebe postará sám, jen dávej pozor, aby si nedal dávku a neztratil se někde,“ uklidňoval ji Blázen.

„No dobře,“ zamručela a zmkla.

Kokot s Karlosem zabezpečili koridor, naskládali bedny na původní místo a porozhlédli se po místnosti.

„Do každýho archívu vedou nějaký dveře,“ zafilozofoval Pong a ukázal na rezavou desku ve zdi.

„Tyhle dveře dlouho nikdo neotevřel,“ řekl Kokot a prohlížel spáru mezi dveřmi a zdí.

„Myslím, že půjdou otevřít,“ zabral silou svých mechanických paží. Dveře se skřípotem povolily a kousky rzi odpadávaly ze zrezavělých zárubní. Kokot je otevřel tak akorát, aby se mohli jeden za druhým protáhnout a opatrně vystrčil hlavu.

„Tmavá chodba, vypadá nepoužívaně,“ řekl potichu.

„Uhni plecháči, přes bezpečnost jsem tu já. Jdu na prohlídku,“ vtáhl Pong Kokota zpět do a protáhl se mezerou.

„Za chvíli jsem zpět.“

„Tak si asi ubalím další brko. Všichni jinak v pořádku, žádný vedlejší efekty mezihvězdného přenosu?“

„Dal bych si dávku,“ odpověděl Doktor.

„Nedáš,“ konstatoval Blázen.

Urgha postávala u dveří a vyčkávala Pongova návratu. Karlos s Kokotem se věnovali zkoumání obsahu beden.

„Samý lejstra,“ mumlal Karlos, „Kokote našel si něco užitečného?“

„Ne, Karlosi, pouze krabice se šanony,“ odpověděl Kokot a prohlížel jedny z desek, které vytáhl.

„Odbor pro kolonizaci planet, Odštěpný závod terraformingu,“ četl nahlas.

„To znamená co, Kokote?“

„Neznamená to nic, snad jen, že tahle planeta je osídlená už pěkně dlouho.“

„Proč myslíš?“

„Protože Odštěpný závod terraformingu je první oficiální orgán Velký rady, který vznikne na nově terraformované planetě. Stručně řečeno, na planetě je ještě hovno, ale úřad už stojí.“

„Takže sme ve sklepe nějakýho úřadu. Není tam napsaný místo, kde kurva sme?“ zeptal se Blázen a zapálil druhého jointa, kterého právě umotal.

„MJ-3452, Hurzova kolonie,“ přečetl nahlas Kokot.

„Máš ji v databázi?“

„Moment,“ zamyslel se.

„Ano a nechcu sýčkovat, ale jsme úplně na konci vnějšího ramene Galaxie.“

„Což pro nás znamená?“

„Že jsme pěkně daleko od domova a ještě na velmi divném místě,“ odpověděl Kokot a podíval se významně po ostatních.

„Chodbá čistá,“ vrátil se Pong z obhlídky okolí.

„Jak divném místě?“ zeptal se Karlos.

„Podle záznamů se zde usídlili vysídlenci z domovské planety Hungů, přezdívaní Plenitelé.“

„A doprdele,“ vzdychla Urgha.

„Co se děje? Poteče krev?“ rozsvítila se Pongova očka.

„Možná Pongu. Kmen Haanga, přezdívaný Plenitelé, opustil naši domovskou soustavu asi před pěti tisíci lety během prvních meziplanetárních válek. Temná doba naší historie. Jednotlivé planety našeho solárního systému mezi sebou vedly války o nadvládu nad soustavou. Haangové obývali jednu z planet a byl to velmi krvelačný kmen. Neměli zájem o vědu, vývoj a obchod. Jejich vírou bylo zabíjet a plnit. Tvrdili, že technologie se dá krást a není důvod trávit čas bádáním. Podle legend první loď schopnou meziplanetárního letu získali zabitím a okradením obchodní návštěvy, která mírumilovně přistála na jejich planetě. Časem se jim podařilo flotilu rozšířit a vybudovat armádu, která začala terorizovat okolní světy.“

„Kdo se jim staral o technologie, nemaje vědcův?“ optal se zvědavě Karlos.

„Armáda otroků, Karlosi,“ odpověděla Urgha a pokračovala ve vyprávění.

„Kmen Hungů, který obýval tutéž hvězdnou soustavu jednoho krásného dne vyhlásil Haangům válku, protože ztráty na obchodní flotile překročili míru tolerance a mírová dohoda nebyla možná. Proto tehdejší vládci odklonili finanční toky směrem k ministerstvu války a nechali vybudovat válečné loďstvo několikrát převyšující Haangskou flotilu. I tak trvala válka několik desetiletí, během nichž byla zničena většina soustavy. Nakonec se ale Hungským vojevůdčům podařilo zničit nepřátelskou flotilu a izolovat poslední přežívající Haangy na jejich planetě. Po zlomení posledního odporu a vyhlazení třetiny populace se zbytek vzdal a požádal o mírová jednání. Respektive tedy o vystěhování.“

„A na to přišli sami, jo?“ zeptal se Blázen a motal brko, protože příběh ho zaujal a chtěl si vyprávění vychutnat.

„Jo, Kapitáne. Uvědomili si, že měnit se nechtějí a požádali Hungy o nákladní loď výměnou za svoji planetu. Udělali nejlepší rozhodnutí a svůj první obchod. Mí předci návrh přijali a dodali Haangům meziplanetární loď vybavené prvními modely hyperprostorových motorů. Kmen Haanga opustil svoji planetu a mezi obyčejnou populací se tradovalo, že odletěli kamsi na konec vnějšího ramene. Nikdo po nich později nepátral.“

„Zajmavej příběh. Říkáš, že to byla vaše první válka? A co ty další?“ zeptal se Pong nadřazený poslouchat krvavé vyprávění.

„Jiný příběhy, Pongu, pro dlouhý zimní večery. Kokote, máš v paměti nějaký další záznam o této planetě?“ zeptala se Urgha.

„Urgho, jen několik stručných informací týkajících se jejich konfliktů s Velkou radou, které byly vždy ukončeny ze strany Velké rady krvavým útokem vládních sil. Posledních 1500 let byl klid a jsou tu záznamy o několika obchodních návštěvách. Víc nemám.“

„Čeho se ty obchody týkaly?“ zeptal se Blázen a oči mu svítily jako dva halogeny.

„Nevím,“ odpověděl Kokot.

„Hm. Ještě mě napadá, Urgho, Haangové a ta rostlina s efedrinem, potřebují ji také?“

„Potřebovali, jestli potřebují i dnes, nevím. Ale máme to v genech,“ zasmála se Urgha.

„Můj nos cítí příležitost,“ pousmál se Blázen a bylo jasné, kam míří. Snad měli něco, co mohli případně nabídnout.

„Urgho, pěkněj příběh, ale stejně víme hovno, jaká je dnešní situace nahoře na planetě, tak bychom měli odsud vypadnout a podívat se, na jakém místě to vlastně kurva sme. Chodba vypadá opuštěně, nikdo tady dlouho nebyl. Žádný stopy v hlubokém prachu kromě našich,“ ukončil vzpomínání Pong, který se právě vrátil z obchůzky a podíval se po Bláznovi, který zrovna dokouřil.

„Jdeme ven,“ zavelel, ale Pong ho předešl a zarazil ve dveřích.

„Šéfe, kvůli vaší bezpečnosti.“

„Vždyť si říkal, že je to tu opuštěný.“

„Šéfe, to sem sice říkal, ale mluvil sem jen o chodbě.“

„Dobrá tedy, ty jeden bláznivej Číňane,“ zasmál se zhulený Blázen.

Povrch stěn se změnil z diamantu do šedivého betonu. Chodba byla dlouhá a přímá. V pravidelných odstupech se nacházely dveře do jednotlivých místností a stopy v prachu promlouvaly, že je Pong kontroloval. Po stěnách vedly kabely a nějaké trubky.

„Šéfe, sklady, archívy, kanceláře a dvě ubikace. Na jedné straně chodba končí a cedule nad některými dveřmi říká, že sme v nějaký administrativní budově. Je tu jen jeden východ.“

„To potvrzuje informace, který má Kokot v paměti, jdeme teda k východu.“

Skupina zastavila v prachu u dveří, které nebyly otevřeny už pěkně dlouho. Kokot zabral a dveře se opět s filmovým strašidelným skřípotem otevřely. Ocitli se v malé místnosti s točitými schody vedoucími kamsi nahoru a dalšími dveřmi. Kokot dlouho nepřemýšlel, otevřel a opatrně nahlédl.

„Ty vole,“ vykřikl a rychle vtáhl hlavu zpět do místnosti. Ucítili vítr a uslyšeli Dopplerův jev přibližujícího se hluku. Ve výřezu dveří velmi rychle projelo něco, co bylo velmi podobné vlaku.

„Nějaká rychlodráha,“ řekl Kokot, který jakmile vlak projel, vystrčil hlavu znovu ze dveří.

„Můj vůdce, dvoukolejná dráha, bez kolejí. Pravděpodobně elektromagnetický polštář. Bude asi lepší zkusit schody směrem nahoru,“ řekl a za pár sekund prosvištěl další rychlovlak.

Nezbylo jim tedy nic jiného než vystoupat po schodišti nahoru. Po dvoustechpadesátišesti schodech, které Karlos poctivě cestou počítal, se ocitli v malé betonové místnosti s jedněmi malými dveřmi.

„Tak je asi otevřeme, ne? Když už sme tady,“ řekl Pong a jednou rukou chytil rukojeť svého meče.

Kokot zabral a dveře se tentokrát v tichosti otevřely a škvírou prolezlo světlo.

„Asi sme v nějaký servisní místnosti, materiál zdí se zase změnil. Vypadá to, že za posledních pár tisíc let tu proběhla mocná výstavba,“ řekl Kokot a otevřel dveře dokořán.

Místnost byla o něco větší, s nějakými číslicemi na zdech a železným stolkem v rohu. U stěny byly uloženy nějaké bedny, kyblíky, jakési plastové lahve s neznámým obsahem a několik úklidových nástrojů, jako byla košťata, lopatky či škrabky.

„Doprdele, zase další dveře, já už nemůžu,“ zadejchaně se ozval Doktor.

„Doktore, nic nevydržíš,“ řekl Blázen, „ale můžeme si dát pauzu na brko.“

Zbytek skupiny tedy využil chvíli k odpočinku a rozbalil na stole své nádobíčko. Drtící karty se zableskly v záři žárovky a šňupátka nažhavila maximálním výkonem. Kokot upil z láhve čerstvého oleje a oznámil, že od té doby, kdy má zase přísun čerstvého oleje, svět je hned příjemnější místo k žití a netrápí ho již žaludeční problémy. Urgha si lehce ušňupla a Doktor měl smůlu, jelikož on jediný si nemohl dát svoji dávku LSD, takže musel pohrdnout alkoholem, perníkem a trochou marihuany.

„Kapitáne, tahle realita mě sere,“ řekl Bláznovi.

„Doktore, srát tě může jak chce, ale proto seš tu s náma, aby sis trošku tý reality užil. Navíc, jsme kurevsky daleko od Země a doktor se zkušenostma se může hodit. Takže nesor, dej si pár lajn, pohul si, přiožer se, ale ten psychedelickéj sajrajt prostě nedáš,“ zpruženě odpověděl Blázen, ale přitom mu koutek úst cukal náznakem úsměvu.

„Tak asi pokročíme, ne? Tenhle sklad už mě začíná nudit,“ oznámil po chvíli Blázen, odhodil na zem zbytek brka a zašlápl ho nohou.

„Můj vůdce, dveře vypadají udržovaně,“ řekl Kokot.

„To je jasně vidět, že sem někdo občas chodí, tak už je otevři a ty se Pongu připrav na prozkoumání perimetru,“ odpověděl Kapitán.

Kokot otevřel dveře a škvírou se ihned protáhl Pong. Skupina čerstvě nafetovaných obchodníků s drogami nervózně přešlapovala. Po několika minutách se Číňan vrátil.

„Šéfe, jsme v hajzlu,“ odpověděl a mnul si bradku.

„Jak v hajzlu?“ zeptal se Blázen.

„Normálně v hajzlu, navíc veřejným,“ zasmál se Pong.

„Za těma dveřma jsou veřejný hajzly, chceš říct?“ vydal větu překvapený Doktor.

„Doktore, na to že máš v hlavě vypatláno, chápeš rychle,“ usmál se opět Pong.

„Myslím, že sme tvůj pokus o vtip pochopili všichni, díval ses kde vylezeme?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, díval. Nějaká podělaná zastávka na periferii. V dálce je vidět město nebo něco tomu podobného, protože obzor vyplňuje oranžová kupole světla.“

„Tak jdeme ven a zkusíme počkat na nějakéj autobus, ne? Peníze sem vzal, snad i tady berou ten směšnej Žbluňk.“

„Nepůjdem pěšky?“ optala se Urgha.

„S Doktorem? Nebuď vtipná,“ zasmál se Kapitán.

„Snad nebude průser,“ sýčkovala Urgha a umlkla.

„Jdeme,“ rozkázal Blázen a šel za Pongem.

Chodbu veřejných záchodků pokrývaly bílé kachle, po stranách bylo celkem osm kabin se záchodovou mísou. Blázen si jednu prohlédl a když se ujistil, že se jedná o obyčejný vakuový záchod „*Made in China*“, neváhal a oznámil všem, že se jde vysrat a doporučil totéž i ostatním.

„Nepotřebuju srát, dohlídnu na vás a Kokot se půjde podívat po jízdnicích řádech,“ řekl Pong, vyšel ven, opřel se o stěnu záchodků a dělal netečného.

Dveře kabin se zavřely a zanedlouho bylo slyšet spokojený prdění a hekání. Kokot obhlížel zastávku a našel terminál, ke kterému se připojil.

Pomalou přicházeli členové výpravy se spokojenými a uvolněnými výrazy v obličeji.

„Koukám, všichni dobře vysraný,“ zasmál se Pong.

„Srandičky, na ty tě užije,“ zareagoval Karlos.

„Teda, jde ze dveří smrad, jako kdyby se hovno posralo, pánové a dámo,“ zasmál se Pong.

„Vážení, konec legrace, mám nějaký nový data,“ zrovna přišel Kokot.

„Co máš, plecháči?“ zeptal se Pong.

„Mapu a jízdní řády.“

„Nedělej si prdel,“ řekl Karlos.

„Nedělám si legraci, terminál poskytuje jízdní řády a mapy. Jsme ve starý části kolonie, dnes už jen s průmyslovými areály a nákladním přístavem pro vesmírný kontejnerový loď.“

„To zní zajímavě a co doprava?“ vstoupil do řeči Blázen.

„Můj vůdce, zastávka na znamení a Žbluňky místní přepravce přijímá. Pohoda, dojedeme do hlavního města, najdeme si hotel, prozkoumáme místní bordely a zkusíme navázat nějaký kontakty.“

„Máme se připravit na nějaký místní specifika, třeba na únos nebo tak?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, únos, se mnou? To ste se vážně posral,“ uraženě zamručel Pong.

„Dělám si prdel příteli, byla to jen teoretická otázka,“ pousmál se Blázen a zapálil zbytek brka, který si ubalil ke sraní.

„Autobus přijede asi za pět minut, takže si můžeme udělat nějaký selfička do albíčka, abychom měli něco na památku z naší výpravy,“ řekl Kokot.

„Jak chceš, Kokote.“

Pět minut uběhlo jako voda. Kapitán zrovna dohulil, když se ze zatáčky vynořila čelní světla blížícího dopravního prostředku.

Přijel nebo spíš přiletěl ocelový válec s velkým čelním sklem, dvěma světlomety a řadou osvětlených oken. Kokot zvedl ruku na znamení a válec zpomalil, až nakonec úplně zastavil. Otevřely se na první pohled neznatelné dveře a vysunul nástupní můstek. Blázen po něm vyšel a vstoupil do dopravního prostředku. V průhledné kabině seděl muž podobný hungské rase a zeptal se.

„Kam to bude, pocestní?“

„Podle toho kam jedete. Potřebovali bychom se dostat do města a najít nějaký slušný hotel,“ odpověděl Blázen, za nímž nakukovaly do vozu zvědavé hlavy jeho přátel.

„Do města jedu, můžete vystoupit třeba na Hlavním náměstí. Koukám, je vás víc a určitě jste zdaleka. Dáma bude hungská válečnice a tady ten pán se šikmejma vočima a dlouhým vousem vypadá velmi exoticky. Skoro jako Číňani z planety Země, kteří se tu čas od času zastaví s obchodní zásilkou.“

„Číňani, tady?“ podivil se Blázen.

„Jo, lítaj po celý galaxii. Vy ste opravdu z nějakýho zapomenutýho koutu vesmíru,“ zasmál se řidič.

„Sme z opačný strany, obyčejní slušní obchodní cestující,“ odpověděl Blázen.

„No, tak si nastupte. Peníze doufám máte?“

„Máme, kolik zaplatíme?“

Řidič natukal na platebním terminálu částku, Kapitán přiložil svoji galaktickou platební kartu a potvrdil platbu. Strojek chvíli chroupal data a pak vyjel účtenku.

Kapitánova posádka nastoupila do prázdného přepravního prostředku, usadili se hned za řidičem do pohodlných křesel a prohlíželi si strohý kovový design. Nad hlavami měli úložné prostory, na opěradle sedadla před nimi byla obrazovka s nějakými reklamami a skládací stolek. Vzduch byl klimatizovaný s příjemnou teplotou. Pong s Karlosem ihned využili stolečku pro narýsování

několika lajn. Urgha se usadila vedle Doktora a Blázen s Kokotem vedle řidiče, aby mohli tahat rozumy. Kovový stroj zavřel dveře a pak ucítili, že se odlepil od země.

„Antigravitační pohon, ten asi neznáte, co?“ zasmál se řidič a šlápl na plyn.

„Něco sme o něm slyšeli. Povídá se u nás, že zde žijí Haangové, známí vesmírní piráti,“ začal opatrně rozhovor Blázen.

„Vy ste fakt asi zdaleka. Kdysi dávno tomu tak bylo, ale asi před tisíci lety došlo ke změnám a dnes je zde obyčejná obchodní stanice na konci Galaxie. Jak ste se tady sakra vůbec ocitli? Nepomatuju si, že by někdy v poslední době přistála dopravní loď s cestujícími. To bych věděl, jezdím kolem přístaviště pravidelně několikrát týdně.“

„Dlouhá historie, cestujeme napříč Galaxií a hledáme obchodní příležitosti. Přiletěli jsme před několika dny a shodou okolností jsme zůstali viset tady na zastávce,“ zalhal Blázen.

„To se divím, že žijete. Tahle čtvrt' není příliš bezpečná. Přepadá se tady totiž dost často,“ odpověděl řidič.

„Přepadá? Se mnou se Šéf nemá čeho bát, jsem jeho osobní strážce,“ zbystřil Pong.

„Já myslel, že tady slečna Hung... Ale to je jedno, celkem se divím, že vám nikdo neřekl, jak si tady stojíme s právem. Že se skončilo s pirátstvím ještě neznamená, že to tady není divoký. Zákony tu máme jednoduchý.“

„Takže takovej divokej západ,“ zamumlal Blázen, „asi se tu nemůže kouřit, co?“

„Kouřit? Máte pravej pozemskoj tabák?“

„Mám pravej pozemskoj tabák,“ odpověděl Kapitán.

„Když mi trošku dáte, dovolím vám si zapálit. Stavím až ve městě a klimatizace zvládne vzduch vyčistit. Víte, tady je pravej tabák hroznou vzácností. Tady se pěstuje jenom jedna rostlina, kterou potřebují Haangové k životu, jenž tady slečna určitě zná, plus několik odrůd základní zeleniny. Zbytek se zobchoduje ze sousedními planetami. Ale narazit na tabák, to už je kurevská náhoda. Roky jsem ho nekouřil.“

„V tom případě vidím velký prostor k obchodu,“ zasmál se Blázen a podal řidiči skrz malé okénko v kabině celé balení tabáku. Pak sklopil stolek, ubalil pro řidiče cigaretu a sobě nachystal brko.

„Pravej tabák, to snad není ani možný!“ křičel řidič a čuchal k balíčku.

Přepavní prostředek se blížil osamělou cestou k městu. Nepotkali ani živáčka, spokojeně pokuřovali a řidič vyprávěl jakési historky ze svého života, o problémech se ženami, o dětech a těžkém životě na konci civilizace.

„Kdo je vůbec ten mlčící chlap civící z okna?“

„Náš doktor,“ řekl Blázen.

„Tady si dobrej doktor vydělá balík. Je pořád co šít a řezat,“ zasmál se řidič. „I nějací androidi by se tu našli. Tady ten vypadá jako starej kousek, ještě poctivá práce, žádná laciná kopie,“ podíval se na Kokota.

„Že sem trošku starší a občas zvracím olej, ještě neznamená, že patřím do starého železa,“ bránil se Kokot, ale než stačil říci cokoli víc, na cestě se rozsvítila světla a řidič dupl na brzdy.

„Mrdat drát, měsíc byl klid,“ ulevil si.

„Co se děje, jak měsíc byl klid?“ zeptal se Blázen.

„Promiňte, ale zase přepadení. Vsadím se, že znovu ti samí. Bezpečnostní služba je ještě nechytila, přestože vypsala odměnu za dopadení.“

„Živí nebo mrtví?“ zeptal se Pong a oči mu zazářily.

„Úplně jedno, když nebudete klást odpor, nechají nás být. Nemají daleko k zabíjení. Nechte se okrást a přežijete.“

„Ani náhodou, nenechám nějaký zmrdy, aby okradli mýho Šéfa,“ řekl Pong.

„Pongu, v klidu. Zjistíme kolik jich je a pak půjdeš pro odměnu. Ok?“ zklidnil jeho nadšení Blázen.

„Šéfe, vy máte vždycky geniální nápady,“ usadil se Pong zpět do sedadla a hmatem zkontroloval meče.

Dopravní ocelový válec zastavil před zátarasem ze dvou vozů a v záři reflektorů postávalo několik postav. První vpředu zvedla ruku. Řidič otevřel dveře.

„Šéfe, minimálně osum zmrďů. Ti nebudou problém,“ potichu zašeptal Pong.

„Pongu, počkáme na ty, který vlezou dovnitř a pak je začneš postupně jednoho po druhém oddělovat. Hlavně ať se nám nic nestane,“ odpověděl mu Blázen.

„Šéfe, stalo se vám někdy něco?“ zasmál se Pong.

Tři postavy se začaly přibližovat. První muž vystoupal po schůdcích a odhalil se posádce v celé své kráse. Zarostlý obličej a opravované kožené oblečení naznačovalo, že není nakloněn filozofickým debatám na téma nesmrtnosti chrousta.

„Tohle je přepadení. Já sem šéf a dáte mi všechno, co má nějakou cenu. Pokud máte hovno, vezmu si orgány, pokud tedy budou v zachovalém stavu. Plecháče si odvedem. Bruno vás prohledá, buďte ticho a možná se vám nic nestane.“

Vstoupil neudržený, tlustý a smradlavý chlap. Šel rovnou k Bláznovi a jeho tlusté pracky se chvěly.

„Šáhni na mě a chcípneš,“ řekl klidně Blázen.

„Ani náhodou,“ zasmál se tlustoch a hmatl rukou po Bláznovi. V tu samou chvíli zasvištěl vzduchem Číňanův meč a uťal napřaženou ruku. Druhý zásah následoval téměř okamžitě a mířil na tlustou hlavu, kterou rozťal vedví. Ten co si říkal „Šéf“ zareagoval rychle, vyskočil ze dveří a ukryl se za chlapa, který hlídal.

Pong se příliš nezdržoval, jako blesk vyběhl ven a dobře mířenou ranou otevřel překvapenému chlápku břišní dutinu, ze které se vyvalil žaludek a metry střev. „Šéf“ začal utíkat směrem k vozům.

„Střílejte, hovada střílejte,“ řval k mužům stojícím u světél. Ti zprvu nechápali, ale pak si všimli Pongova rychlého stínu a začali pálit po autobusu.

„Je neprůstřelný. Snad to ten váš strážce přežije,“ řekl řidič, který neopustil kabinu.

„Tohle pro něj bude hračka, je zvyklej a vytrénovanej,“ odpověděl Blázen a na tváři měl úsměv.

Pong se mezitím dostal lupičům do zad a spočítal je. Nemýlil se ve svém odhadu. Počkal až se uklidní a přestanou střílet, aby je mohl v klidu pozabít.

„Zasraný amatéři,“ pomyslel si a vytáhl druhý meč.

V klidu obešel zadní vozy a připravil si jednoduchý plán. Chlap, který si říkal „Šéf“ byl v čele svých nohsledů a křičel.

„Jestli se ten hajzl nevzdá, všechny vás zabiju a prodám na součástky!“

„Vyser si debile a připrav se zdechnout. Pongu, dodělej je rychle, ať můžeme shrábnout odměnu a pořádně zakalit,“ odpověděl klidným hlasem Blázen.

„Šéfe, budem brát celý těla a nebo postačej hlavy?“ ozval se tmy Pong.

V autobusu zaševelily hlasy, než se ozvala Kapitánova odpověď.

„Pongu, ber jenom hlavy, zbytek necháme ve škarpe, ať si taky užije divá zvěř.“

„Šéfe, jasný.“

„Bazuku, použijte bazuku na ten zasranej krám!“ zařval vůdce banditů a muž nejbližší Pongovi vytáhl z auta raketomet a připravil se k výstřelu. Číňan nemohl už čekat, vyrazil a jedním mečem odsekl ruce držící zbraň a druhou hlavu lupiče.

„Šéfe, už jenom pět zmrďů!“ zakřičel a ladnými kung-fu pohyby dotančil k dalšímu zloději. Ten již zaregistroval přibližující nebezpečí a pokusil se otočit zbraň směrem k Mistrovi zabíjení. Byl velmi pomalý, takže než stihl stisknout kohoutek zbraně, jeho hlava letěla k zemi a překvapeně mrkala.

Pong měl tenhle poslední pohled do vyhasínajících očí rád. Představa, že jeho soupeř umírá s pohledem na jeho velikost ho rajcovala.

„Čtyři!“

„Zabte ho, idioti, na co čekáte!“ se strachem v hlasu křičel „Šéf“.

Pong se schoval za auto a zmizel z dohledu. Dva lupiči začali pomalu obcházet vůz s připravenými zbraněmi v rukou, aby se na konci setkali a překvapeně zjistili, že Číňan zmizel. Jejich překvapení netrvalo dlouho, protože ucítili palčivou bolest ve spodní částech nohou a společně upadli na zem. Velmi rychle zjistili, že jim chybí chodidla, která někdo uťal v kotnících. Začali rvát jak znásilněný koně.

Ten někdo byl samozřejmě náš Pong, který se rafinovaně schoval pod vůz a zrovna se elegantně vykutélel bokem ven. Zvedl se, přišel k ležícím a křičícím zlodějům, zasmál se a švihl oběma meči. Hlavy odpadly a jejich křik zmlkl.

„Šéfe, dva!“

„Jo, seš dobřej, Pongu. Zkrať to!“ ozval se Karlosův hlas.

Jedno z aut nastartovalo a začalo couvat. Pong uskočil, vytáhl ze záhybu šatů několik shurikenů a počkal si, až se k němu natočí bokem. Pak rychle vyházal hvězdice jednu za druhou a pneumatiky vybuchly. Řidič se pokusil automobil vyrovnat, ale nepovedlo se mu to a s rachotem se převrátil do příkopu.

Pong se pomalu přiblížil k havarovanému autu a sledoval, jak se jeden z mužů pokouší vylézt bočním okénkem. Když se mu podařilo postavit na vlastní nohy, dlouho mu to nevydrželo a jeho hlava padla k zemi. Pong se sklonil a nahlédl do vozu.

Za volantem byl zaklíněný hlavou dolů takzvaný „Šéf“ a snažil se osvobodit.

„Hele ty zmrde, tím přepadením si mě pěkně nasral. Mýho Šéfa, myslím tím toho svýho pravýho Šéfa, nikdo okrádat nebude. Zmrdi jako ty by si měli dávat pozor, aby mi nezkřížili cestu. Kurva, kdybychom měli čas, vytáhnu tě a pořádně bysme si užili. Bohužel, to ale budu muset zkrátit.“

„Si posral...“ stihl ze sebe ještě vydat velitel lupičů, než jeho hlava nejkratší možnou cestou padla k zemi.

„Šéfe, hotovo,“ křikl Pong a začal sbírat hlavy. Potkal se s Bláznem u dveří a ukázal mu svazek hlav, které držel za vlasy.

„Pěkná práce Pongu, ještě tyhle dva,“ ukázal na první dva mrtvé, „a máme je všechny. Hlavně ať zmizí to tělo vevnitř.“

Otočil se na Karlose a zapálil brko, které ubalil během čekání na konec bitky.

„Odstraň auta ze silnice a podívej se po dokladech nebo jestli tam nemaj něco cennýho, co už fakt nebudou potřebovat.“

„Okej, Kapitáne,“ řekl Karlos a šel vykonat rozkaz.

„Je to tady trošku zasviněný, za to se omlouváme,“ pověděl Blázen, když se usadili a připravili na další cestu. Hlavy lupičů byly v pytlích hozeny na volnou sedačku, řidič mlčel a nevěřícně zíral.

„Takovej překvapenej výraz,“ zasmál se Blázen.

„Nemáte se u všech bohů za co omlouvat a nedivte se mýmu překvapenému výrazu, tohle sem fakt nečekal. Ještě nikdy se nikdo nebránil při přepadení,“ vysoukal ze sebe řidič.

„Hm, zrovna my to máme jinak,“ zasmál se Kapitán a začal zase balit brko.

„Navíc sme měli štěstí, protože odpor nejspíš neočekávali. Jeďme konečně a zastavme někde, kde nám vyplatí odměnu.“

„Na Hlavním náměstí hned u zastávky je výkupní stanice lovců odměn, nebudete mít problém a určitě vám vyplatí velkou odměnu,“ usmál se řidič a šlápl na plyn.

Silnice se vymotala z kopců a narovнала se. Objevila se silueta velkého rozzářeného města.

„Panejo,“ zamumlal Karlos.

„Žádná díra,“ dodal Pong.

„Pět milionů obyvatel a to je ještě jedno z menších měst,“ řekl řidič.

„Menší město?“ s údivem se zeptal Blázen.

„Jo, menší. Kupte si v trafice na náměstí mapu světa. Je tady hodně pamětihodností k vidění. Například Krvavý údolí, kde se před tisícem let odehrála poslední velká bitva občanské války, kterou mezi sebou vedly jednotlivé kmeny. Dodneška jsou tam k vidění zbytky pyramid z lebek mrtvých.“

Pong se podíval na Blázna a oči mu svítily vzrušením.

„Pongu, postupně. Jsme tu na návštěvě a chceme hlavně navázat obchodní styky.“

„Šéfe...?“

„Ale nějaký čas na pamětihodnosti bysme si mohli udělat, když už jsme tak daleko od domova,“ zastavil ho v myšlence Blázen a otočil se k řidiči.

„Za jak dlouho dojedeme na to slavné náměstí?“

„Ještě chvíli se budeme kodrcat, ale dlouho už ne.“

Vjeli do města. Vysoké domy lemovaly ulice, které byly jak podle pravítka a křížily se v pravých úhlech. Obchodní domy, firemní vývěsky a svítící reklamní nápisy. Jak se přibližovali k centru města, postupně přibývalo různorodých lidí na chodnících a objevila se celá řada očividně zábavních podniků s červenými nápisy a blikavými obrázky různorodých samic.

„Ty vole, ráj,“ zasněně vzdechl Pong.

„Jak to tady máte s drogama?“ zeptal se drze Blázen řidiče.

„Haha, já sem čekal, kdy se zeptáte. Všimnul sem si, že nekouříte čistej tabák a ten váš odvážnej ochránce šnupe nějaký bílej sajrajt. Chlast vůbec nekomentuju,“ rozesmál se řidič.

Blázen nečekal takovou odpověď.

„Teď zase vypadáte překvapeně vy,“ chechtal se dál řidič.

„Tak to sme v tom případě srovnáný,“ odpověděl s úlevou Blázen.

„Vy ste určitě narkoturisti. Já sem si v duchu říkal, že byste mohli patřit mezi ty šílence, kteří cestují vesmírem a pátrají po různých exotických drogách. Tady seženete ledasco, i když to zelený, co hulí váš Šéf, sem ještě v životě neviděl. Hezky to ale voní.“

„Narko, cože?“ udivil se Pong.

„Tak to vám pěkně děkuji, určitě neodmítnete ochutnávkou, že?“ zeptal se Blázen.

„Určitě neodmítnu, ale dejte si pozor na řízení pod vlivem a na výtržnosti v ulicích. Místní ochranka je dost nekompromisní a nemají rádi problémy. Ale co se děje v barech a v domácnostech je jim většinou ukradený.“

„Dáte nám nějaký tip, kam jít pokalit?“

„Všude je to skvělý, záleží jen kolik máte peněz. Tady sme na konci Galaxie a ledasco je tu dovolený.“

„To by se nám tady mohlo líbit,“ řekl Karlos.

„Mohlo by. Za chvíli zastavím a budeme na náměstí,“ odpověděl řidič.

Autobus zastavil, Blázen se rozloučil, dal řidiči něco marihuany a vyšel ven. Pong s Kokotem vzali pytle s hlavami a vyšli s ostatními hned za ním. Dveře se zavřely a ocelový válec odjel. Osaměli.

„Sme se zapomněli zeptat, jak poznáme fízlárnu,“ podotknul Karlos.

„Se rozhlídnem a uvidíme,“ odpověděl Blázen.

„Co se zeptat nějakého kolemjdoucího?“ zeptala se Urgha.

„Zeptej se, nikdo ti nebrání,“ ozval se Blázen a prohlížel si výlohu nejbližšího obchodu s jakýmsi cetkami.

Urgha se dlouho nerozhodovala a zastavila prvního člověka, kterého spatřila.

„Dobrý den, omlouvám se, že vás obtěžuji, ale kde najdeme policejní stanici nebo stanici místních ochránců pořádků. Byli jsme přepadeni a rádi bychom odevzdali hlavy lupičů do rukou zákona. Prý je na ně vypsána odměna.“

Muž oblečený ve špinavých laksláčích, pár dnů neholený, chvíli překvapeně zíral a pak se zeptal.

„Kde vás přepadli?“

„Kus za městem, v kopcích, během cesty autobusem.“

„Ale hovno, už zase? Měsíc byl klid.“

„To říkal řidič taky,“ odpověděla Urgha.

„Můžu ty hlavy vidět?“ zeptal se špinavý chlap.

„Proč ne, pojd'te za mnou.“

„Pongu, ukaž tady pánovi obsah pytlů. Prý nám ukáže cestu k ochráncům pořádku.“

Číňan otevřel pytle a chlap se do nich podíval.

„Ty vole, Paarkova banda, to budou mít chlapi radost. Vidíte támhleto červenou lucernu? Tak to je místní stanice. Tam s váma sepíšou protokol, vyplatí odměnu a ještě pěkně poděkují, protože tihle šmejdi všem otravovali život pěkně dlouho.“

„Červená lucerna a fízli? Jak se tady značej bordely?“

„Vy ste tady noví, že jo?“

„To říkal řidič taky,“ odpověděla Urgha.

„Jsme obchodníci a turisté na cestě napříč Galaxií,“ zopakoval lež Blázen.

„Je mi to jasný,“ zasmál se chlapík, „narkoturisti. Tady se vám bude líbit, planeta na konci vesmíru, kde je všechno možný. Až skončíte, najdete si ubytování v Páté čtvrti, tam si splníte všechny své sny. Na stanici vám určitě rádi něco doporučí.“

„Tak to díky za rady,“ odpověděl Blázen.

„Nemáte zač, musím už jít. Ty vole, to bude doma stará čumět, až ji řeknu koho sem dneska potkal,“ rozloučil se kolemjdoucí a odešel.

„Tak asi půjdem do domu s červenou lucernou,“ zasmál se Pong, zavřel pytle a zvedl je ze země.

Zastavili před vchodem, nad kterým svítila velká červená lucerna a rudě zářil nápis „Bezpečnost“.

„Bezpečnost. To zní přísně,“ řekl Pong.

„Nezdržovat, jdeme dovnitř,“ ozval se Blázen a vykročil ke schodům.

Prošli dveřmi a ocitli se v zakouřené místnosti se skleněnou přepážkou a lavicí u stěny s několika popelníky na noze, obsazené nějakými kouřícími vagabundy.

„To je slušnej mrdník,“ řekla Urgha a pokusila se rozhlédnout, ale dým značně bránil ve výhledu.

Blázen s Pongem šli k přepážce, za kterou seděl zarostlý úředník ve špinavé uniformě, luštěcí křížovku, kouřící cigaretu a upíjející ze sklenice.

„Co chcete?“ zeptal se.

„Nesem nějaký hlavy, byli jsme přepadeni a ubránili jsme se,“ řekl Blázen.

„Skutečně? Tak mi nějakou tu hlavu ukažte,“ ušklíbl se ochránce pořádku.

„Není problém. Pongu ukaž mu jednu.“

Pong otevřel jeden z pytlů, vytáhl hlavu a položil ji na pult. Úředníkovi vypadla cigareta z huby a překvapeně zíral na hlavu „Šéfa“.

„Paark. Pěknej úlovek. Kolik jich máte?“

„Osm.“

„Celá banda. Tak to se vám povedlo. Kde jste je dostali?“

„Říkal jsem, že nás přepadli. V autobuse v kopcích na cestě. Řidič říkal, že je na ně vypsána pěkná odměna,“ odpověděl Blázen.

„Vy jste certifikovaní?“

„Ne, my jsme turisté,“ řekl Blázen.

„Tak to jste dobří, tady byste si mohli dobře vydělat, kdybyste měli zájem. Podívejte se do katalogu,“ podal skrz přepážku brožuru.

„Co bude s tou odměnou?“ zeptal se Pong.

„Zavolám nadřízenýho, ten s vámi sepíše protokol a vyplatí odměnu. Sedněte si a koukněte do brožurky,“ řekl ochránce pořádku, sebral ze země vypadlou cigaretu, zapálil ji, stiskl tlačítko na klávesnici a začal se opět věnovat své křížovce.

Bláznova skupina se odebrala do rohu a Pong listoval katalogem.

„Šéfe, seznam hledanejch. U každýho je nějaká odměna a jak tak koukám, na našeho mrtvého přítele a jeho bandu je jedna z nejvyšších. Sejmul sem bandu, která měla na svědomí přes tři sta mrtvých. To mě poser, většina je zabití při přepadení. Zbabělci. Každopádně maj po srandě,“ zasmál se.

„Hlady tady nechcípáme,“ řekl Karlos.

„Šéfe, když si uděláme certifikaci a zaplatíme povolenku, udělají z nás legální lovce odměn. Procenta nejsou špatný,“ dodal Pong.

„Dobrý vědět, ale kde je kurva ten ouřada? Tady asi nebude vadit, když si ubalím brko,“ začínal být Kapitán nervózní.

Utekla nějaká doba, nikdo nepřicházel, tak se Blázen s Pongem vrátili zpět k úřední přepážce.

„Nějak nám to trvá, pane ouřada,“ otázal se Kapitán.

„Trvá a ještě chvíli trvat bude. Vidíte támhlety na tý lavici?“

„Jo,“ odpověděl Blázen a podíval se s Pongem s sedícím vagabundům.

„Tak ti čekají na svoje odměny už druhý den. Byrokracie, s ní nic nenaděláte. Teď běžte zase na svoje místa,“ odpověděl chlap za přepážkou.

„Byrokracie, kurva tu teda znám,“ zamumlal Blázen a vrátil se s Pongem zpět.

Uběhla další hodina, během níž bylo vyhuleno větší množství marihuany, vyšňupáno pár gramů sajrajtu, vypity tři láhve tvrdého a vyjebáno větší množství všemožných bohů. Kapitán začal být mírně nasraný, tak se zvedl a šel znovu k přepážce.

„Hele, ty vole mladej, začínám bejt nasranej, rád bych dostal naši odměnu, ať ji můžu zase utratit. Nepřijeli sme sem, abysme strávili půl života v tomhle zahulenym pajzlu. Co chceš, aby se nám někdo začal věnovat?“

Strážce pořádku zvedl svoji hlavu od křížovky, podíval se na Blázna a vypadalo to, že přemýšlí.

„Co si o sobě myslíte? Přijdete sem, snažíte se získat nějaký podělaný výhody a ještě mě nabízíte úplatek? Odkad' kurva ste?“

„Zdaleka, mladej, zdaleka,“ řekl suše Blázen. „A tam u nás to prostě funguje tak, že za zrychlený řízení se platí. Zadarmo máme běžný řízení do třiceti dnů. Já nejsem zvyklej čekat a vim, že neznalost zákona neomlouvá, ale pevně věřím, že zde taky máte v nějakým paragrafu položku, že za určitých podmínek lze úřední řízení urychlit.“

„Můj vůdce, máte pravdu. Pan ochránce pořádku by si měl ověřit, jestli se náhodou naší kauzy netýká paragraf 96 234, odstavec 153, obchodního zákoníku,“ ozval se za Kapitánovými zády Kokot, který slyšel rozhovor a šel podpořit svého chlebodárcе.

„Slyšel jste mého právního zástupce. Podívej se mladej, jestli se neplete. On se nikdy neplete,“ dodal nekompromisně Blázen.

Chlapík za přepážkou odložil křížovku a propisku, cigaretu típnul do popelníku a přitáhl špinavou klávesnici. Něco do ní zuřivě bušil, chvíli čučel do obrazovky a pak se rozvalil v křesle.

„Tady píšou, že bezpečnostní služby mají za povinnost přijmout nabízený úplatek, vydat stvrzenku a řádně ohlásit účetnímu oddělení.“

„Vidíte, takže bude stačit půlprocento z odměny?“ zeptal se sebejistě Blázen.

„Ten zákon je pět set let starý, z dob pátý krize. Měl jen pomoci financovat tehdejší bezpečnostní systém,“ odpověděl sekuritář.

„Jestli dovolíte, že vstupuji do vaší učené debaty, ale podíval byste se laskavě, zda-li byl zrušen tento paragraf?“ sklonil se k mluvítku Kokot.

Muž se otočil k počítači, chvíli hledal v databázi a po chvíli se podíval na dvojici.

„Vypadá to, že nikoho nenapadlo zákon zrušit. Takže můžu postupovat podle zákona. Sepíšeme smlouvu o smlouvě budoucí na půlprocento z vaší odměny a za chvíli jste vyřízeni,“ řekl strážce, vytiskl přiložený dokument, vyplnil základní informace o Bláznovi a požádal jej o podepsání. Kapitán podepsal dokumenty, jednu kopii si nechal a úředník zvedl telefonní sluchátko. S někým na druhém konci drátu hovořil a když položil sluchátko, podíval se na čekající dvojici.

„Vemte ty dva pytle a já vám otevřu jednacím místnost. Půjdete vy dva.“

„Tohle jednání se mi líbí. Hned si připadám víc jako doma. Tady máte nějaký tabák,“ řekl Blázen do mluvítka, škvírou pro papíry protlačil trochu do papíru zabaleného tabáku. Chlapík po něm chňapnul a přivoněl si.

„Ty vole, to je pravej tabák, ten už sem neviděl ani nepamatuji. Ste mi udělali fakt velkou radost. Můžu pro vás něco ještě udělat?“

„Prej se máme ubytovat v Páté čtvrti. Doporučil byste nám nějaký slušnej podnik hodnej cizinců, kteří se ubránili přepadení a ještě si dobře vydělali?“

„Hm, když se na vás tak dívám, tak jedině hotel madam Kawasaki.“

„Hotel madam Kawasaki? A adresa?“ zeptal se Blázen.

„Objednejte si dročku a každěj dročkář ví, kde je hotel madam Kawasaki,“ zasmál se úřední ochránce.

„A teď běžte do jednačky, účetní je na cestě.“

Na vedlejších dveřích se změnilo světlo ze zelené na červenou.

„Můžete vstoupit.“

Blázen s Kokotem prošli dveřmi, které se za nimi zacvakly. Uprostřed strohé místnosti byl stůl a čtyři židle. Posadili se a čekali.

Netrvalo dlouho a druhými dveřmi vstoupil udržovaný muž v čisté uniformě. Vzdáleně připomínal Hunga, takže Bláznovi a Kokotovi rychle došlo, že před nimi stojí Haanga.

„Jmenuji se Grrh Krrush, jsem místní účetní a půjdu rovnou k věci. Vůbec se mi nelíbíte. Zkusil sem si vás proklepnout, ale nejste na žádném seznamu cestujících za posledních čtrnáct cyklů. Upřímně, vzhledem k tomu, že jste zde obchodně, je mi to jedno. A pokud přemýšlíte jestli jsem Haanga, protože vypadám podobně jako ta samice, kterou máte v doprovodu, tak jsem Haanga a veškeré vedoucí funkce na této planetě jsou obsazené Haangy. Takže nás zkuste nenasrat.“

Grrh skončil proslov a vytáhl z aktovky složky s dokumenty. Blázen s Kokotem se na sebe podívali.

Po provedení kontroly hlav a potvrzení identifikace přenosným DNA analyzátozem, účetní Grrh vyplnil dokumenty a spočítal výši odměny. Nařukal ji do platebního terminálu a podal Bláznovi k potvrzení. Ten spokojeně zamručel a potvrdil převod.

Podepsal několik papírů, dostal účtenku a potvrzení, potřásli si rukou a zvedli se ze židlí.

„Tak vám pěkně děkujeme a spokojený pobyt. Užijte si odměnu, katalog jste jistě dostali,“ rozloučil se účetní, sbalil dokumenty a přístroje, vzal pytle s hlavami a odešel dveřmi, kterými přišel.

„Vyrážíme, ne?“ otočil se Blázen k Kokotovi.

V hlavní místnosti už na ně čekal zbytek, který pozoroval shluk u přepážky.

„Šéfe, ti maníci sou nějaký nervózní z toho, že jste je předběhl. Mám zasáhnout?“

„Pongu, myslím, že ani ne. Nějak se mi nechce věřit, že bezpečnost je nějaká nekompromisní, jak říkal řidič v autobusu. Mě to přijde spíš, že tady vládne zákon divokýho západu. Se divím, že nenosej frajírci šerifský hvězdy. Už ste někdo objednal taxi?“ konstatoval Kapitán.

„Ne,“ odpověděl Karlos.
„Jdeme ven, chytneš si nějaký na ulici,“ řekl Blázen.

Vyšli ven a pohlédli na oblohu. Hvězdy vytvářela souhvězdí, která neznali a dva měsíce na obloze zářily jak lampiony. Vypadalo, že bude svítat.
„Jak je na tom vůbec Doktor?“ zeptal se Blázen.
„Ještě mám asi hodinu, kapitáne,“ ozval se Doktor.
„Dobrá,“ odpověděl Blázen a mávnul na taxi, které se zrovna vynořilo z šera rána.

Taxi zastavilo.
„Jste volnej?“ optal se Blázen.
„Vidíte, že sem vám zastavil. Pojedete všichni?“ řekl řidič.
„Jo, vejdem se? Vezmete nás k hotelu madam Kawasaki?“
„Ááá, cizinci zdaleka, není problém. Nasedněte.“

Skupina se vecpala do vozu a svěřili se do rukou řidičových schopností.
„Kde jste se dozvěděli o madam Kawasaki?“ vyptával se šofér.
„Normálně, na stanici bezpečnostní služby,“ odpověděl Blázen a šofér nahodil překvapený výraz.
„Jo, na stanici. Byli jsme přepadeni cestou do města bandou Paarkových hrdlořezů a můj osobní strážce je všechny přemohl. No a na stanici jsme si byli vyzvednou odměnu, protože na ně byla vypsaná. Skvělá jest tato planeta,“ rozesmál se Blázen a Pong se k němu přidal.
Šofér se už dál raději nevyptával a věnoval se řízení. Projížděli ulicemi s barevnými výlohami ve vysokých domech.
„Některý domy mají až dvě stě pater. Za chvíli zastavíme u hotelu madam Kawasaki,“ řekl řidič a začal brzdit.
Vystoupili, Blázen zaplatil rito a rozhlédl se. Zrovna svítalo a on si uvědomil jednu zvláštní věc. Planeta obíhala okolo dvou hvězd.

Hotel madam Kawasaki vyčníval. Japonský styl byl jako pěst na oko.
„Jdeme, ne? Chtěla bych si odpočinout a trochu se najíst,“ řekla Urgha.
Karlos vykročil a zbytek bandy za ním. Prošli dveřmi a ocitli se v japonském světě.
„Ty vole, to je ujetý,“ prohlásil Pong.
„Vítejte u madam Kawasaki,“ přihopsala malá Asiaticka. Pong zaslíntal a Karlosovi se otevřela huba dokořán.
„Čehož žádáte v našem malém ráji?“ pokračovala mladounká dívenka.
„Vstoupit do tvýho vlhkýho ráje,“ slíntal Pong, kterého musela Urgha odtáhnout.
„Byl nám tento podnik doporučen úředníkem bezpečnostní stanice, že prý zde příjemně užijeme vyplacené odměny,“ řekl Blázen, „také bychom se rádi ubytovali,“ dodal.
„Tak to máte dobré reference, udržujeme s našimi ochránci pořádku jen nejlepší vztahy. Vždy je rádi uvítáme a jejich přátele také. Za co jste vlastně dostali odměnu? Našli jste nějakého ztraceného vzácného domácího mazlíčka? Stále mizí,“ zeptala se Asiaticka.
„Vypadáme jako zvířecí detektivové?“ zasmál se Blázen.
„My sme obyčejní turisté z druhé strany Galaxie na cestě za poznáním a případným obchodem. Žádní zloději domácího zvířectva. Kokote, ještě že děláš fotky, ukaž fotky.“
Kokot vytáhl foťák a na displeji v archivu našel jednu fotku, kterou ukázal malé asijské hostesce.
„Vidíte, to je Pong, můj osobní strážce a jeho osm hlav, které patřily zmrdům, jenž se nás pokusili okrást cestou autobusem.“
„Ó můj bože, Paark,“ vzdychla Asiaticka.
„Jo, Paark a jeho parta zmrdů, vděčná odměna za jejich hlavy,“ přiskočil Pong.
„Chci tě omrdat, hned teď.“

„Vydrž ještě chvíli odvážný nadržžený hrdino. Madam Kawasaki rozhodne, jestli se ti budu moci oddat. Madam Kawasaki bude nadšená, Paarkovo bratrstvo zde nebylo oblíbené. Vzali moc orgánů. Pojdte za mnou,“ otočila se a zamířila k malým dveřím, které hlídala holohlavá šikmooká obluda v kimonu. Blázen a zbytek společnosti šli za ní.

Asiatka vyměnila několik vět se strážcem, který si ještě vyžádal ku kontrole dokumenty a předávací protokol z bezpečnostní stanice. Po prověření pravosti se podíval na Ponga.

„Číňane, ne aby tě napadlo tasit tady svý meče a dělat bordel. V našem bordelu se trpí jenom náš bordel a žádný cizí bordel. Takže jestli začneš dělat bordel, já a nebo někdo z mejch lidí z tebe udělá hromadu bordelu, kterej hodíme zasranejm prasatům, který ten bordel sežerou a pak vyserou. Je ti to jasný?“

Pong se zarazil, prohlídnul si tlust'ocha od hlavy až k patě, v duchu usoudil, že pár by jich určitě dostal, ale asi by narazil na velmi tvrdý oříšky.

„Odpověz Číňane, řekni nahlas, že je ti to jasný. Víím, že v hlavě přemejšlíš, že bys nás pár dostal a že bysme byli fakt tvrdý vořeši, ale prostě tady ne. Takže naposledy, řekni nahlas a srozumitelně, že chápeš co sem ti řekl o našem bordelu,“ velmi důrazně řekla obluda Pongovi přímo do očí. Ten se podíval na Blázna, který jen kývl hlavou a pak se podíval zpět na holou hlavu.

„Jasný, nebudu dělat bordel.“

„Oceňuju, že se ses přemohl, Číňane. Teď můžete všichni vstoupit,“ řekl a otevřel dveře.

Prošli těžkým závěsem a vstoupili do místnosti, kde byly postavy a v rozích postávaly podobné holohlavé šikmooké obludy jako ta u dveří.

Asiatka, která je doprovázela, jim přikázala počkat na místě a sama šla k hloučku lidí, se kterými pohovořila. Oddělila se malá ženská postava v rudé kombinéze a šla k Bláznovi.

„Říkají mi madam Kawasaki a takto mě prosím i oslovujte. Slečna Jačiko mi pověděla o vašem úspěchu a vzhledem k tomu, že můj věrný Hirošima vás při vstupu prověřil, pojdte dál. Musíme se blíže seznámit,“ řekla a vzala Blázna za ruku.

„Jak se vůbec jmenujete a můžu pro vás něco udělat?“ zeptala se madam.

„Jmenuji se Kapitán Blázen a je pravdou, že mí přátelé jsou znaveni po náročné cestě, tak jestli bych mohl požádat o pokoj, kde by mohli smýt prach z cest, složit hlavu a odpočinout si,“ odpověděl slušně Blázen.

„Myslím, že to nebude problém. Slečna Jačiko vám ukáže některý z našich volných luxusních apartmánů.“

„Děkuji,“ řekl Blázen a otočil se k Urghze, „vem Doktora a jdi s Jačiko. Karlos si asi taky potřebuje odpočinout, že jo?“ pousmál se.

„Madam Kawasaki,“ skočil do řeči Pong, „kolik by stálo, abych mohl slečnu Jačiko omrdat?“

„Milý Číňane, připomínáš mi Hirošimu, když byl mladý. Vždy stručný a přímý. Nic tě to nebude stát, na účet podniku,“ usmála se a otočila se k Jačiko.

„Ukaž jim pár apartmánů, zavolej vedoucímu směny, že máme hosty, velmi speciální hosty, o které musí být řádně postaráno. Pak se postarej o Číňana, ať nezapomene na svoji první návštěvu našeho zapadlého kousku vesmíru,“ s úsměvem, ale důrazně přikázala madam Kawasaki.

Pong se rozzářil a chytil Jačiko kolem pasu.

„Teď už může malý nadržžený hrdina.“

Urgha obrátila oči v sloup, chytila za límec Doktora, kterej už si potřeboval dát svoji dávku psychedelie a šla za Jačiko, která již byla plně v zajetí Ponga. Karlos prohlásil, že potřebuje sprchu a šel taky za nima.

Zůstali pouze Blázen a Kokot.

„Půjdeme si sednout ke stolu a zkusíme se blíže poznat. Vidím, že váš přítel je umělý, velmi starý model, ale kvalitní práce a zachovalý. Dnes už se někdo takový málokdy potká. Mám tady velmi

kvalitní olej, ten oceníš. Velmi jemný destilát. Ráda bych viděla tvůj umělý orgán, androide,“ řekla, šáhla Kokotovi do rozkroku a pořádně ho prohmatala.

„Madam Kawasaki, ale já nemohu nic cítit,“ řekl Kokot a podíval se na Blázna. Ten se jen usmíval a kýval rameny.

„To nevadí, ale já jo. Času máme dost, zdržíte se, že?“ narovнала se madam a srovnala kombinézku.

„Asi nejspíš jo,“ zasmál se Blázen a šli ke stolu.

U velkého kulatého stolu seděla směska ras z celé galaxie. Sluhové přinesli dvě židle a madam Kawasaki usadila hosty po svém boku.

„Přátelé, dovoluji, abych představila nové hosty v mém podniku. Kapitán Blázen a jeho posádka, která přemohla a zabila Paarkovo bratrstvo, které tak často přepadalo na silnicích, okrádalo naše hosty a bralo jejich orgány.“

Osazenstvo stolu zatleskalo a Kokot na zeď promítl, v oku implantovaným projektořem, fotografie z akce. Ozvaly se obdivné výkřiky a vzdychání dam během promítání krvavých scén.

„Kdo je ten hrdina, který přemohl všechny ty zvrhlíky?“ ozval se hlas nějaké samice.

„Pong,“ odpověděl stručně Blázen.

„Kde je teď?“

„Poznává slasti nabízející tento úžasný podnik. Ten japonský styl je jak pravej,“ pronesl Blázen a začal motat joint, protože měl chuť si zahulit.

Madam Kawasaki luskla prsty ke sluhovi, který přišel a něco mu pošeptala do ucha. Odešel a za malou chvíli se vrátil s velkou sklenicí oleje, kterou postavil před Kokota a před Blázna položil luxusní popelník z jakéhosi lesklého kovu.

„Veškerý nábytek a vybavení v této místnosti a vlastně v celém hotelu je pravé. Je ze Země a je pravé stejně tak, jako je pravá tahle voňavá marihuana, kterou si zrovna nyní balíte,“ pronesla madam a Blázen se na ní podíval.

„Bylo nám všem snad od začátku jasné, že vy i já jsem ze Země. Ostatně jako hodně lidí a mého personálu zde. Vám všem, až na androida a Hungskou samici, teče Země z uší, očí, nosu i úst. Teče z vás všemi tělními otvory a hrozně bych si zahulila, protože kvalitní tráva tady nebyla roky.“

Blázen okamžitě pochopil, že jsou na správném místě a ledy se prolomily. Štěstěna je tradičně po jejich boku a jako vždy je navíc zavedla do bordelu.

„Co tady vlastně děláte?“ zeptala se madam Kawasaki.

„Jsme na cestě, jak bych tak řekl, půdu na Zemi máme horkou a tak cestujeme po Galaxii a hledáme nové možnosti,“ řekl Blázen a zapálil si.

„Štěstěna vás nakonec zavedla až sem,“ usmála se madam a natáhla ruku, „můžu si potáhnout?“

„Jasně,“ zasmál se Kapitán a podal madam brko. Vzala ho a pomalu s chutí natáhla hluboko do plic. Chvilí zkušeně podržela a pak vyfoukla.

„Kapitáne, to je dobrota,“ pronesla a znovu párkrát natáhla omamný kouř do plic.

Podala brko zpět Bláznovi, který si také potáhl a začal se rozhlížet po obsahu stolu. Samé jídlo, láhve a sklenice s různě barevnými krystalickými látkami.

„V těch sklenicích jsou nejvybranější drogy z této části Galaxie, celá řada halucinogenů, sedativ a stimulantů. Proto sem všichni jezdí, ale nikdo tu nemá podělanou trávu. Kapitáne, uměl byste toho sehnat víc? Já mám ráda byznys.“

Kapitán Blázen se na chvilku zamyslel, podíval se na Kokota srkajícího olej ze sklenice a pak se podíval zase na madam Kawasaki.

„Jo, dalo by se. Ale musíme se nejdřív trochu poznat a bude drahý, je to sem zkurveně daleko.“

„Cena by nebyla problém, kvůli ceně sem nikdo nejezdí. Udělám z vás boháče.“

Blázen se v duchu zasmál, ale navenek nedal nic znát, pozvedl sklenici s nápojem, vstal a pronesl přípitek.

„Na nové možnosti a na nové obchodní partnery.“

Společnost u stolu povstala také, zvedla sklenice s pitím a zahučela hlasy.

„Dejme se do jídla, jsem hladový jak pes a když vidím Kokota, jak si užívá oleje... Sliny se mi zbíhají ze všech koutů drážky,“ řekl Blázen a nabral něčeho, co mu vzdáleně připomínalo maso. Žranice a pitka započala.

Společnost se pomalu rozpadala, zůstával Blázen, Kokot, madam Kawasaki a dva humanoidi v černých kožených bundách. Mohutné dredy a vystupující kérky naznačovaly, že jejich nositelé asi nebudou ořezávátko.

„Blázne, ještě si neochutnal některou z místních dobrot,“ sklonila se k němu lascivně madam Kawasaki.

„Madam, já беру jenom zboží, jehož proces výroby jsem viděl od začátku až do konce. A to prostě tohle není. Jedno z pravidel, který porušit nehodlám. Mám zodpovědnost za svoji skupinu. Jestli chcete ochutnat naše drogy, nebyl by problém. Mám hulení ze Země, co myslíš, že ještě můžeme mít sebou?“ zasmál se Blázen.

„Extázi?“ vyjekla madam a Kapitán se rozesmál ještě víc.

„Ne, tu zrovna sebou nemáme, ale perník a kokain by se našel,“ odpověděl Blázen.

„Perníku je tu hodně, Číňané ho vyrábějí pro Hungy a Haangy. Asi znáte jejich problém se závislostí a čínské fabriky jsou skoro po celý Galaxii,“ řekla madam.

„Nojo, Číňani. Pong má sebou něco málo severokorejského matroše nejvyšší kvality.“

„Severokorejskej, říkáš. To zní dobře, tady nikdo kvalitu nevaří, jde o kvantitu. Blázne, protože jsem nadržena jak kobyla a tady android mě neuvěřitelně rajcuje, velmi ráda bych tento večírek ukončila.“

Kokot se podíval na Japonku a vypadal překvapeně.

„Co se na mě tak díváš, emoce nemáš a Blázen určitě nebude proti a dopřeje ti trošku zábavy. Že, Kapitáne?“ usmála se madam, „jo, ty budeš na řadě další, něco v sobě máš a já to chci.“

Blázen si položil hlavu do dlaní a zaskučel.

„Řekni u vchodu Hirošimovi ať sežene nějakou holku, která tě dovede za přáteli a podívá se po Jačiko. Měla by zase začít vydělávat.“

„To nevím jestli toho bude schopná po zážitku s Pongem,“ tiše vypustil větu Blázen. Madam Kawasaki se lekla.

„Může jí něco udělat?“

„Ne, ale pořádně ji rozmrdá, minimálně dva dny bude nepoužitelná,“ zasmál se Kapitán a zvedl od stolu.

„Kokote, pořádně ji to udělej, ať se frajerka uklidní,“ dodal a odešel ke dveřím.

Vyšel do vestibulu a oslovil holohlavce.

„Hirošimo, prej mi máš sehnat nějakou holku, která mě odvede do pokoje za zbytkem a Jačiko by prej měla jít zase vydělávat. Buďte na Ponga hodní a kdyby chtěl pokračovat, otevřete účet. Stejně ho budeme potřebovat, abychom mohli utratit naši odměnu.“

„Dobrá,“ řekl Hirošima a do vysílačky vydal nějaký příkaz v japonštině. Netrvalo dlouho a přiběhla další Asiatka.

„Doved' pána za ostatními, zkontrolujte Jačiko a otevři jim účet. Myslím, že máme slušné, ale náročné hosty,“ usmál se a opět zkameněl.

„Jmenuji se Asuka, pojd'te za mnou,“ řekla drobná Asiatka a dala se do pohybu. Blázen šel za ní.

Hotel byl rozlehlejší než se zvenčí zdál, dřevo a luxusní asijské předměty byly všude. Bohatství, moc a hedonismus prýštil z povrchu zdí. Ráj na konci vesmíru.

Prošli barem, minuli hodinové ubikace a zamířili k hotelovým pokojům. Míjeli postávající holohlavé Asiaty s drátkem vedoucím do ucha, kteří dávali pozor na klid v chodbách.

„Tady si asi nikdo nedovolí dělat nepořádek?“ zeptal se Blázen.
„Všechno má své hranice, madam Kawasaki nemá ráda, když tu teče krev z jiných důvodů než z důvodu slasti,“ odpověděla Asuka a zastavila u dveří výtahu.
„To mě taky mohlo napadnout,“ řekl Blázen a nastoupil s Asukou do kabiny s obsluhou. Vyjeli do posledního patra, liftboy otevřel dveře a Asuka s Bláznem vešli do chodby.
Všiml si, že se výzdoba změnila ve velmi erotickou. Obrazy a sochy souložících lidí, modely obrovských penisů a fotografie vagin v nadživotních velikostech byly všude, kde oko spočinulo.
„Za chvíli budeme u vašeho pokoje. Možná vám připadá styl trochu nemravný či pornografický, ale patří to ke designu našeho podniku. Slasti, všude kam se podíváte,“ sladce řekla Asuka.
„Jsme tady, klika reaguje na vaši DNA, teď nastavím vaše práva. Hosté, kteří jsou ubytováni zde v posledním patře mají automaticky přístup i do soukromých částí podniku, kde se setkávají pouze význační návštěvníci našeho místa, kteří chtějí mít klid pro vychutnávání náročných doušek rozkoše. Ukažte mi vaši ruku,“ dodala.
Blázen natáhl ruku, položil dlaň na malý terminál, Asuka potvrdila práva a Blázen zkusil otevřít. Vzal na kliku, ta povolila, zámek cvakl a otevřel.
„Nemusíte mít strach, jistě jste si všiml, že jsem vás nezranila, přístroj si vezme data z svrchní části pokožky, odpadající kůži. Účet jsem vám vytvořila, kdykoliv kdy přijdete je vám k dispozici,“ nahodila sladký obličejík.

Blázen vešel do rozlehlé chodby a hned uslyšel hovor a smích Urghy.
„Nazdar, tak jsem tady,“ vešel do společenské místnosti a pozdravil posádku.
„Už bylo načase, Kapitáne,“ řekla Urgha.
„Kde je Pong?“ zeptal se Blázen.
„Kde je Kokot? zeptal se Karlos.
„Kokot je s madam Kawasaki, která zkoumá jeho nástavec,“ řekl Blázen a nastalo ticho.
„Jo, dělá přesně to, co si myslíte, že dělá“ dodal.
„Pong je furt v pokoji s tou malou Japonkou a vymrdává z ní duši,“ řekl Karlos a napil se z láhve.
„Asuko, běž za Jačiko a jestli si ještě budou chtít užívat, připiš to na účet,“ řekl Blázen.
„A co vy?“ zeptal se ostatních.
„Ale, pohoda,“ řekl Karlos.
„Doktor?“ vzpomněl si Blázen na člena posádky.
„Dal si dávku své reality a je v pokoji,“ odpověděla Urgha a usadila se do pohovky.

Uběhlo něco přes šest hodin, když se ozval zvonek. Než stačil kdokoliv zareagovat, dveře se otevřely a vstoupila madam Kawasaki s Kokotem a Hirošimou.
„Škoda, že není na prodej, takový historický kousek se málokdy vidí. Navíc nepoškozený a plně funkční. Dala bych za něj cokoliv,“ zasněně ohlásila svůj příchod. Hirošima se postavil do rohu a tiše sledoval pokoj. Blázen se zvedl z pohovky a šel madam naproti.
„Skutečně není. Je svobodný a se mnou je dobrovolně,“ řekl a podíval se na Kokota.
„Ano, jsem jeho velkým dlužníkem, protože mi hodně pomohl a zcela dobrovolně svému vůdci sloužím,“ potutelně odpověděl Kokot a jeho slizký knírek se úchylně zavlnil.
„Kokote, co ste dělali mě nezajímá a nikdy zajímat nebude,“ řekl Blázen.
„Kromě toho, že jsem vás přišla vyzvednout a vzít na prohlídku mé soukromé laboratoře, Jačiko se ještě stále neohlásila a Asuka také ne,“ vážně pronesla madam Kawasaki.
„Pong ještě neskončil,“ řekl Karlos.
„Jak neskončil? Viděl někdo ty holky? Kde je? Hirošimo...,“ začínala panikařit.
„Klid, madam, klid,“ začal hasit situaci Kokot. „Bude určitě v pokoji.“
Vzal madam Kawasaki za ruku a táhl ke dveřím. Hirošima se kolébal za nimi.

Kokot vzal za kliku a otevřel. Nahý Číňan zrovna řádl s oběma dívkami a nevypadalo to, že by chtěl nějak končit. Na nočním stolku měl podložku s několika mocnými kobrami čekajících na svůj nos.

„Pongu, prasáku, končíme. Jdeme na exkurzi, madam nám chce ukázat svoji varnu,“ vstoupil do dveří Blázen.

„Šéfe, ještě jednou se udělám,“ postavil se nahý na postel Pong.

„Pongu, zakrej se, pošli holky odpočinout, půjdeš s náma, ty vole,“ řekl vážně Blázen.

„Jasný, Šéfe, ale holky nebudou chtít pár dnů odpočívat a madam ještě něco vydělaj, sou nadržžený jak stepní kozy,“ zasmál se Pong, oblékl čínský kung-hu hábit a poskládal pod něj zbraně.

„Pongu, madam by chtěla ochutnat ten tvůj severokorejskej sajrajt,“ dodal Blázen.

„Madam nechť si sama uráčí,“ zasmál se Pong, srovnal si záhyb, pohlédl na Hirošimu, který nehnul ani brvou a madam Kawasaki se sklonila nad kosmetické zrcátko s lajnami. Vytáhla z kabelky šňupátko a zkušeně nasála kus čáry.

„Ty krávo, to je matroš,“ utřela slzičku štěstí, která ji vytekla z koutka oka.

„To je slast. Kokote, dnes večer mi ještě jednou posloužíš, vid' že jo?“ vzdychla.

„Madam, uvidíme, prý nám chcete ukázat slasti tohoto ráje,“ odpověděl Kokot.

„Děvčata, běžte si dát sprchu a podle chuti se dejte do práce, klientů máme hodně,“ přikázala madam Jačiko a Asuce, které se oblékly a odcupitaly.

„Urgho, probud' Doktora a ať se připraví na exkurzi,“ dodal Blázen.

Skupina přátel v čele s Bláznem a madam Kawasaki sjeli výtahem, jak řekl Pong „z porno patra“, do přízemí a vstoupili do kasina. Hirošimarazil cestu davem a ostatní šli za ním. Bary, stoly a prostředí tradičně v japonském a obsluha vypadala také asijsky.

„Klony nebo pravé?“ zeptal se Blázen.

„Devadesát procent klony, zbytek holek pro náročné a bohaté klienty pravé,“ odpověděla madam.

„A ty dvě holky?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Buďte v klidu, klony, nejsou drahé a účet vám neprovětrají,“ zasmála se madam Kawasaki jako zkušená bordelmamá.

„Docela mix návštěvníků, je tu dost mě neznámých ras,“ pokusil se odvést hovor Blázen.

„Že jsme v takovém zastrčeném koutě vesmíru ještě neznamená, že se tu nic neděje. Báječné místo pro setkávání lidí, kteří nechtějí být při setkáních rušeni a spatřeni. Tady si vás nikdo nevšímá, ztratíte se a nikdo nic nepozná a nevidí,“ řekla madam a potutelně se usmála.

Z davu se vynořila skupina osob, které dominovala postava v masce klauna. Rychle prošla okolo nich a klaun vrazil do Bláznova ramene. Špinavá maska klauna s nečesanými vlasy se ušklíbala a zmizela v davu.

„Kdo to byl?“ zeptal se Kapitán a naznačil Pongovi, že se nic neděje.

„Úchylnej klaun, host se zvrácenými choutkami, má rád klony, které byly několikrát přivedeny zpět k životu po předchozích usmrčeních. Magor, prostě tu holku zabije, my ji pak měsíc klonujeme znova k životu a pak zase přijede tenhle bastard. Ve většině částech Galaxie je tahle praxe nezákonná. Tady jsme ale na území Haanga. Tady vládne jiný systém,“ vysvětlila madam, „naše pravidla dodržuje.“

Ocitli se v malé chodbičce s dveřmi a gorilou na konci.

„Vstupte do míst, kam můžou jen ti nejvýznačnější hosté,“ rozpřáhla energeticky ruce madam Kawasaki a otevřela dveře. Ocitli se v opiovém doupěti na konci galaxie.

„Ty vole,“ vykřikl Pong, když viděl stylové opiové komnaty, s koberci, polštáři, nahými děvkami, které se staraly o obtlouštělé čínské obchodníky omámené mlékem máku. Jednotlivé komnaty rozkoše obíhaly cupitavou chůzí Asiátky s tácky s pochutinami, pitím, nádobkami s opiem, dýmkami a stylovými kahánky.

„Vážení, všechna děvčata jsou zde pravá, neklonovaná, takže se k nim chovejte s úctou, protože jinak špatně skončíte,“ řekla madam Kawasaki a ukázala rukou na obligátní stojící holohlavé ochránce pořádku.

„Pojďte za mnou, nechala jsem připravit perskou komnatu. Tu si nelze nikdy pronajmout,“ dodala. Neuvěřitelně autentický prostor osvětlovaný mihotavým světlem svíček fascinoval. Prolnutý postavami v oblecích i zcela nahými, souložící na měkkých poduškách i opřené o sloupy. Motající se omámení hosté, blábolící nesmysly a doprovázeni svými průvodkyněmi, které dohlížely na bezpečí svých klientů. Sodoma a Gomora.

„Jsme na místě,“ zastavila madam Kawasaki. Byli u závěsu, který střežili dva ochránci. Pozdravili a odhrnuli těžký závěs, který odhalil průchod do další místnosti. Visící korálky zakrývaly tajemství a madam skrz ně prošla. Blázen neotálel a vydal se s ostatními za ní.

Ocitli se v prostorné místnosti, která se na první pohled lišila.

„Toto je má oblíbená a jak již název napovídá, perská komnata bude mít asi něco společného s Peršany. Usadte se, Blázen určitě ubalí joint, pak se půjdeme podívat do mé laboratoře a potom zapaříme, čekám totiž velmi vážené hosty,“ zasmála se madam.

Blázen příliš neodporoval, sedl si na jeden z polštářů k nízkému stolu a začal balit brko. Ani ostatní nelenili, vytáhli své náčiní a láhve s alkoholem. Kokot dostal na stůl sklenici s nejlepším olejem a Doktor si dal dávku.

„Hungská ženo, nechceš muže? Nebo bys raději ženu?“ zeptala se madam Kawasaki Urghy.

„Jsem Urgha a nechci jedno ani druhý. Někdo musí na tuhle partu šílenců dohlédnout. Hlavně Doktor potřebuje být pod dohledem, když je v cizím prostředí,“ odpověděla Urgha.

„Dobře Urgho, sem moc žen jako jsi ty nechodí a nevím jak vás oslovovat. Dodneška na planetě vládne jistá nevraživost vůči tvé rase. Co bere váš přítel?“

„Nějaký psychedelika, většinou je pořád mimo realitu.“

„Tak to má svůj svět, pár takových klientů dlouhodobě ubytovaných tu také pár mám. Jeden už je dva roky na dávce jakéhosi prazvláštního halucinogenu z jedné ze sousedních galaxií. Strašně drahá věc. Dávka stojí jako průměrný pozemek v hlavním městě Marsu. Chlap už profetoval půlku planety a stále nemá dost. Doktor tady bude v bezpečí. Řekni jakékoliv kněžce slasti, ať na něj dohlédne,“ zasmála se madam Kawasaki. Kapitán právě dobalil a odpálil.

Madam se svalila do pohovky a slastně pokuřovala. Jak to Blázen viděl, začal motat další brko, protože mu bylo jasný, že tohle se mu už nevrátí. Kawasaki na něj pohlédla, on jen pokynul hlavou a ona se rozkošně protáhla.

Pong hladil po prdelkách nějaký Asiatky a Urgha si nalávala čistého vína z Aldebaranu. Zavládla všeobecná pohoda zakončená výkřikem madam Kawasaki.

„Tak jdeme na exkurzi, kdo chce, může tu zůstat.“

„Ach jo, já tady zůstanu a asi si užiju. Možná si zahulím trochu opia a vychutnám nějakého lotosového kvítku. Kapitáne, máme na to?“ řekl Karlos.

„Karlosi, neřeš to, máme. Navíc mám takovej zvláštní pocit, že dnes si naděláme několik parádních kontaktů. Cítím něco ve střevech a průjem to není,“ odpověděl Blázen.

„Díky, Kapitáne,“ poděkoval Karlos a pořádně si šňupl. Madam Kawasaki se k němu zvědavě naklonila.

„Je pravý?“

„Je, chceš krásko?“ zaflirtoval Karlos. Madam se sklonila, lehce svým šňupátkem natáhla do levé dírky a pár sekund nic neříkala.

„Dobrej matroš, úplně cítím úbočí kolumbijských hor. Ale Číňanův perník je jiná liga,“ zasmála se.

„Zkus absinth frajerko,“ zasmál se pro změnu Karlos a nabídl láhev zeleného jedu. Madam se jí chopila, otevřela, přivoněla si a několika hlty upila.

„Vy jste jak ze starejch časů. Dobrá nálož,“ smála se a vrátila láhev Karlosovi.

„Teď jdeme,“ řekla a udělala pár kroků k rohu, strážce podstoupil a madam Kawasaki otevřela skryté dveře. Mávla rukou ať jdou za ní. Neváhal Blázen, Kokot a Pong.

Krátká chodba byla zase zakončená dveřmi, které madam přiložením ruky na skener otevřela. Ocitli se v čisté bílé místnosti s prosklenou stěnou, kterou bylo vidět do výrobní haly.

„Tak tady vyrábím pro své klienty hlavně methamfetamin, ketamin, syntetické kanabinoidy a opiáty, navíc mám linku pro exkluzivní objednávky na zakázku. Ostatní drogy dostupné na barech jsou obchodované. Pokud se nepletu, říkal si, že ochutnáš jen to, co uvidíš od počátku výroby až do konce,“ řekla madam.

„Keťák neberu, hulení mám pravý, perník neberu, ale možná, že bych ochutnal tvého opia. Karlos mě lehce nahlodal,“ dumal Blázen, protože věděl, že z tohoto se nevyvlíkně, pokud bude chtít navázat nějaký bližší vztah a nezůstat za idiota.

„Nebude problém, pojďte se převléknout a podíváme se na linku. Schválně, co řekne Číňan na náš perník.“

„Čínská sračka. Zcela jasně rozpoznávám čínskou linku. Skouknu ti frajerko suroviny, ochutnám produkt a pokud to nebude vyloženě sračka, sešteluju ten krám tak, že vám bude chrlit takový zboží, že Číňani budou srát blahem. To říkám jako Číňan,“ zasmál se Pong a promnul vous.

Po převlečení do bílých laboratorních kombinéz prošli s brýlemi na obličejích přetlakovou komorou s UV lampou a vstoupili do laboratoře, ve které bylo několik zaměstnanců v podobných kombinézách. Pong s Kokotem okamžitě zamířili k lince na perník, Blázen doprovázen madam Kawasaki procházel prostory a opatrně otevřel rozhovor na téma obchod.

„Madam Kawasaki, přemýšlím, že až se vrátíme z naší cesty...“

„Nad čím přemýšlíš, Blázne? Že by se tady dobře prodávalo hulení?“ zasmála se roztomile madam Kawasaki. Malou roztomilou Asiaticku v červeném oblečku prostě nezapřela.

„Hm,“ usmál se Blázen, „nejen prodávalo, ale i pěstovalo. Pár hyperprostorovejch skoků to sem trvá a být pomalu měsíc na cestě opravdu unaví. Energie máš dost, postavíme pěstírnu, navrhne technologii, zařídíme genetiku a zaučíme obsluhu. Nic, co bychom už párkrát nezrealizovali,“ řekl Blázen a zavzpomínal na první pěstírnu vybudovanou na Titanu, kterou postavil ještě s podělaným šmejdem Martenem, se kterým navíc ještě nemá stále vyřízený účty a musí hrát při každé schůzce podělaný divadlo, jakože se vlastně vůbec nic nestalo a žádný podezření nemá.

„Myslím, že si budeme rozumět. Přivezeme vzorky a vyberete si. Navíc mám pocit, že Pong vyladí ten váš stroj na perník, takže budete prodávat nejlepší matroš široko daleko. Berte to madam jako malou známku vděku,“ dodal.

„Šéfe, jak sem říkal. Podělanej čínskej program v řídicí jednotce, pošteluju teploty a za čtyři hodiny z toho bude padat sníh, že by se i v ráji zesrali,“ ozval se z druhé strany Pong.

„Vidíte, madam Kawasaki. Říkal sem to,“ usmál se Blázen.

Vrátili se zpět do perské komnaty, kde se již chystala hostina. Karlos spokojeně ležel na pohovce, obklopen polštáři a kouřil z opiové dýmky, kterou přidržovala drobounká asijská dívenka. Urgha měla před sebou třetí láhev vína a decentně ušňupávala z připravených lajn. Doktor se mazlil s polštářky, dohlížeje na něj jedna z Asiaticek a Pong se vrhl obšťastňovat dvě nadržené sjetý kurvičky.

„To je fakt neuvěřitelný,“ řekl Blázen, když spatřil tu Sodomu a Gomoru. Madam Kawasaki ho však vzala za ruku a odtáhla stranou k pohovce. Mávla rukou na jednu ze služebnic, která vzala dózu s opiem, dýmku s kahanem a šla k nim. Mezitím Bláznovi naznačila, že si má lehnout a uvolnit, přisunula stůl a usadila se na dečku do pozice lotosového květu.

„Dýmku ti připravím sama osobně, smotej zatím brko,“ řekla, převzala od služky propriety a začala připravovat opium ke kouření. Kapitán chystal joint.

„Upřímně, jsem zmatená. Vůbec vás neznám, nevím odkud přicházíte, jak jste se sem dostali a kam zase odejdete. Cítím však, že nikdo z vás není šmáček a hlavně si mě dostal hulením. Opium je

připravené, natáhni se a uvolni,“ usmála se Kawasaki, nasměrovala náustek dýmky k Bláznovi, lehce pootočila a druhou rukou přisunula kahan. Blázen natáhl do plic omamný dým a roztekl se do polštářů.

„Do čeho sem se to kurva umotal, snad se nám to vyplatí,“ proběhlo mu hlavou než se ponořil do hlubin svých myšlenek a pocitů. Ještě několikrát si zakouřil a pozoroval růžový slony plující po obláčkách. Najednou měl pocit, že mu někdo rozepíná poklopec a dobývá se mu do náčiní. Pootevřel oči a všiml si, že někdo zatáhl závěs a drobná rudá Kawasaki mu začíná kouřit péro.

„Co to k...?“ vyšlo z Blázna huhňání.

„Mlč a uvolni se. Už dlouho sem neviděla chlapa ze Země, natož zdravýho jak řípu, bez genetické vad, tak si tě chci vychutnat,“ řekla Kawasaki a pokračovala v ruční práci.

„Ty seš děvka, zkurvená,“ řekl Blázen a upadal zpět do snění. Takže odpověď slyšel už jen v mrákotách.

„Žádná děvka, prakticky vzato, jsem geneticky stále 'on', ale orgány mám funkční, transplantovaný pravý, žádný klony.“

Blázen otevřel oči. Závěs byl roztažený a madam Kawasaki zrovna rozlévala do šálků čaj.

„Dobré ráno,“ usmála se.

„Jak kurva ráno?“ vyděsil se Kapitán a šáhnul si do rozkroku.

„To bylo jen, abych tě poškádlila. Něco se ti nezdá? Dvě a půl hodinky pozemského času máme za sebou. Připravila jsem joint,“ řekla Kawasaki.

„Teda řeknu ti děvče, byl to velmi, ale velmi zvláštní a příjemnej výlet, akorát mě bolí čůrák a koule,“ řekl Blázen.

„Nepřemýšlej nad tím, příjemný zážitek pro nás oba,“ odpověděla s úsměvem Kawasaki a otočila se k dívce, která zrovna přišla.

„Hosté dorazili,“ zašeptala Asiatka madam do ucha.

„Hned jsme tam, ať se zatím usadí a udělají si pohodlí,“ poručila madam a služebná odběhla.

„Pozemšťane, máš neskutečný štěstí, že ses objevil právě teď v tento čas, budeš mít možnost se seznámit se vzácnými obchodníky.“

„Děláš hrozný cavyky, pověz o co jde a nenapínej mě,“ zasmál se Blázen a zapálil připravený brko.

„Přiletěli Muskové, mezigalaktičtí obchodníci. V naší galaxii jsou jediní, kteří mohou překonávat mezigalaktické vzdálenosti v relativně normálním času v rádech hodin a dnů. Bez přerušení. Prý umí uhýbat prostor a čas, čímž vytvářejí ohromné červí díry, kterými cestují ve svých poloorganických lodích a vozí zboží,“ vysvětlovala madam. Kapitán potahoval z jointu a marně vzpomínal, že o nich něco Kokot kdysi povídal. Že snad viděl jen tři exempláře.

„No, ale k nejbližší galaxii se snad dá dostat i našim pohonem, ne?“ zeptal se a nedal příliš najevo svoji vzrůstající zvědavost.

„To ano, ale borcům to trvá asi šest let, tam a zpět. S přestávkami v letu, aby se neuvařily motory. Jako Kolumbus na svých objevitelských cestách v dřevěný kocábce. A ne všichni se vrátí živi a přibližně v celku. Těch rizik na cestě je mnoho a galaxií ještě více.“

„Odkud vůbec pocházejí?“ zeptal se Blázen.

„Odněkud z naší Galaxie, ale nikdo přesně neví odkud, jejich planeta zůstala většinou skrytá. Říkají, že existuje více rozvinutých ras, které umějí cestovat jako oni. Jsou jednou z nejstarších ras ve vesmíru.“

Ke svému cestování využívají houby, které rostou v žaludcích nějakých červů, jenž žijí u nich v poušti. Jednou sem tady měla chlapa, kterej je odněkud sehnal a chtěl vyzkoušet. Po deseti letech, kdy se z výletu nevrátil, jsme ho předali do péče místního ústavu pro choromyslné, kde je tuším dodnes. Nikdo z humanoidů nezvládá sílu jejich látky, oni mají návyk vybudovaný tisíci lety užívání.“

„Zajímavý. Co tady vlastně chtějí?“

„Přivezli zboží, obchoduji s nimi a jak bych tak řekla, v této části Galaxie jsem jediná v našem oboru,“ pochlubila se Kawasaki.

„Tak to mám kurva štěstí, co? Já to říkám pořád, že sem dítě zasaný štěstěny,“ chechtal se Blázen a zavrhl se na pohovce.

„Asi půjdem, ne?“ dodal.

„Ano, půjdem. Jo, a kdybys měl pocit, že hodně mlčí, tak bys měl vědět, že mezi sebou komunikují telepaticky a umí odečítat některým druhům myšlenky. Takže, kdybys měl pocit, že se ti hrabe někdo v hlavě, tak to jsou oni a je zbytečný se jakkoliv bránit, protože si tak prověřují všechny, se kterými jsou v jedné místnosti,“ dodala zase pro změnu ona.

„No ty vole,“ vypadlo z Blázna a zvedli se.

„Šéfe, no ještě že ste už tady, někdo se nám hrabal v hlavách a bylo to celkem nepříjemný,“ zpruženě přivítal Blázna Pong.

Urgha mlčela a Karlos byl zase zpět z opiového rauše a šňupal kokain. Doktor nejevil známky rozčilení a Kokot byl klidný.

„Můj vůdce, řekl bych, že přijdou Muskové. Je to hrozná doba, kdy jsem viděl naposledy příslušníka jejich rodu, ale jejich příchod cítíme i my - inteligentní roboty.“

„Já vím, madam Kawasaki mi to právě teď řekla,“ stačilo vypadnout z Blázna, když ucítil prudkou bolest v hlavě a nepříjemný pocit, že má v hlavě druhý vědomí, který prohledává jeho vlastní paměť. Netrvalo to déle než deset sekund, pak bolest polevila a cizí vědomí zmizelo.

Dveře se otevřely a vešel Hirošima.

„Hosté jsou zde, madam Kawasaki.“

„Výborně, pusť je dál, všichni jsme byli právě prověřeni,“ odpověděla.

„Já vím, také se mi podívali do hlavy,“ pousmál se Hirošima a ustoupil od dveří.

Vstoupili tři postavy v dlouhých šedivých kápích s kapucemi, ze kterých ze tmy svítily dva páry očí a jedno oko.

„Naši hosté mají jedno tajemství, protože však chápeme jejich obavy a známe souvislosti, proč tak konají, o kterých oni sami nemají zatím tušení, rozhodli jsme se akceptovat jejich přání, aby vše zůstalo utajené. Prozatím. Není třeba mít obav, madam Kawaski. Jsme rádi, že vás opět vidíme,“ řekly jednotně tři hlasy.

Madam Kawasaki se podívala po skupině svých hostů, Blázen pokrčil rameny a usmál se.

„Kokote, víme, že jsi potkal tři z nás a víme, kdo to byl. Naše sdílené vědomí obsahuje tuto informaci. Jsme rádi, že jsi zase na světě,“ dodaly hlasy.

„A kdo je tento muž, který nevstal a jest felčarem?“

„To je náš Řezník, někdy mu říkáme Doktor,“ vysoukal ze sebe Blázen.

„Nemusíte mít obavy, nebudeme na vás používat telepatii, váš druh ještě není připraven pro tento způsob komunikace, ale ten váš Doktor je velmi zvláštní odchylka od normálu.“

„Spíš zvláštní úchyl,“ ujel si Pong.

„Ne, on má dar. Náhodná genetická mutace, jedna z prvních v řadě, které vás ještě čekají.“

„To mě poser,“ řekl Pong.

„Pongu, bude-li to tvé přání, můžeme ti nasrat na hlavu. Víme, že bys byl velmi spokojený,“ zasmála se trojice hlasů.

„Pojďme se usadit ku stolu.“

Usadili se, trojice kapucínů vedle sebe a asijské služky začaly nosit na stůl.

„Abychom trošku odlehčili napětí, sundáme kapuce. Nelekněte se prosím,“ řekly hlasy a trojice opět povstala. Dva páry očí a jedno oko se rozzářilo. Jejich ruce se zvedly a stáhly kapuce.

Ticho by se dalo krájet.

„Ty vole,“ ozval se Pongův hlas.

„No, to jo,“ dodal Karlosův.

„Něco takovýho bych fakt nikdy nečekal,“ řekl Blázen.

„Jsem ráda, že jste dorazili v pořádku,“ pronesla madam Kawasaki a přikázala nalévat čaj.

Bláznova skupina stále nevěřícně zírala na tři zcela obyčejné týpky, které byste potkali v každé větší kanceláři za stolem s hromadou papírů.

„Hej, a co jste čekali, pozemšťani?“ zeptal se jeden hlas. Jednooký.

„Kurva, já nevím, nějaký mutanty, zelený, tříoký?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Jinde v jiných galaxiích možná, ale my jsme humanoidi, podobní vám, akorát máme menší náskok ve vývoji,“ zasmál se dvouoký. Jednooký pokračoval.

„Protože vás máme proskenovaný, dovolte abychom se představili. Ten tlustší je 'Krggrhřšššš Mššřřř Chržžžžřřřř Mržžžžššřřř', vedle něj sedí 'Hrgggbbbřřřřšš Chchchřřřštrv Hrrrmřš Chrř Žřřmřřbššchrš' a mě rodiče pojmenovali 'Žřřmřřšščřžž Vřřřřmřžžšš Čchrřřřmmšřš Vřřžžššvr'.“

Partička se po sobě podívala a madam Kawasaki rozesmála. Jednooký se dal opět do řeči.

„Já vím, představovačka vždycky vzbudí jisté pozdvižení, ale pro zjednodušení můžete říkat tomu tlustému pan Tlustý, tomu druhému pan Hubený a mě pan Jednooký.“

„Docela logický,“ zasmál se Blázen a napil z šálku čaje.

Dveře z laboratoře se otevřely, vstoupila obsluha v kombinéze, která nesla tál s bílou látkou. Pong vyskočil a přiskočil. Popadl tál a přinesl jej na stůl.

„Lejdy, myslíme, že tu máme první várku po mým přeštelování stroje,“ zasmál se Číňan, vytáhl ze záhybu nůž a naškrábal trošku látky. Ochutnal jazykem, chvíli převaloval po patře a nakonec zapil čajem.

„Hořkost je ok, řek bych, že i pěkně kope do patra, tak asi ochutnám jako první, ne?“ zasmál se Pong a připravil lajnu, kterou do sebe jedním nádechem natáhl.

Rozprostřelo se ticho jako v hrobě, Pong se protáhl, utřel slzu a vzdychl.

„Kope fakt dobře, kurevsky dobře na čínskej stroj,“ sehnul se pro zbytek lajny.

Když si užil první dávku štěstí, otočil se k madam Kawasaki.

„Ochutnejte lejdy, co budete vod teďka nabízet hostům.“

Ta příliš nelenila, vyškrábla na špičku nože trochu methu a decentně šňupla. Mlčela a bylo na ní vidět štěstí, rozlévající se po celém těle.

„Číňane, to se ti povedlo,“ otočila s k laborantovi, „zazálohujte program a data a rozjed'te výrobu na plný výkon. Tohle bude trhat rekordy v prodejnosti.“

„Koukám, že už jste uzavřeli nějaký obchody,“ řekl Jednooký.

„Ani ne, spíš jenom malá laskavost jako známka důvěry,“ odpověděl Blázen a začal balit brko.

„Přátelé, má fakt luxusní hulení, který jsem neměla roky,“ pronesla Kawasaki a začala mlsně koukat po brku.

„Kdybys nám řekla, že máš zájem o hulení, přivezli bychom ti ho. Vozíme ho do pár sousedních galaxií, v některých místech je po něm docela velká poptávka. Nebyl by problém tady něco málo vyložit při cestě. Zemi navštívujeme celkem často,“ zasmál se pan Tlustý a Jednooký dodal,

„předpokládám, že i v tomto případě jste uzavřeli dohodu.“

„No, něco jsme probírali,“ odpověděla s obavou v hlase madam Kawasaki.

„Není se čeho bát, pro nás by to byla stejně jen přátelská služba s nulovou finanční hodnotou,“ řekl pan Hubený.

„Zastavujete u Země?“ zeptal se Blázen.

„Občas jo, když máme čas, tak se stavíme v Nezávislý Havaji. Moře, palmy, chlast, holky, pohoda,“ odpověděl s úsměvem v hlase pan Hubený.

„Si děláte prdel, ne?“ podivil Blázen.

„Nedělám,“ řekl pan Jednooký.

„U koho nakupujete?“ zeptal se zvědavě zase Kapitán Blázen.

„U Alberta, dává nám dobrý ceny,“ odpověděl Jednooký.

„Haha, dobrej chlápek, netušil sem, že obchoduje marihuanou,“ zasmál se Blázen.

„Nojo, každej se živí jak nejlíp umí,“ zasmál se pan Tlustý.

Blázen ukrutně přemýšlel, jak navázat obchodní vztah se těmito týpký.

„I když, dalo by se zauvažovat i jinak. Co pěstební technologie, ty vyvážíte?“

„Ne, i když se občas klienti ptají na postup výroby,“ odpověděl pan Jednooký.

„V tom bysme uměli pomoci. Ony se pak zisky viditelně zvýší, protože se hulení začne šířit jako lavina a brzy ho chce hodně lidí,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které pustil do kruhu po směru hodinových ručiček. Madam byla první v pořadí.

„Blázne, nedělej si křeč, cítím z tebe nervozitu. Všechno dobře dopadne. Začni balit další brko, tohle asi ani neoběhne,“ řekl pan Hubený.

Pong si usadil na klín jednu z Asiaticek a začal ohmatávat kozičky.

„Šéfe, tady je ráj, veliký ráj.“

Pan Jednooký se podíval na Urghu, pak na Ponga a pomyslel si něco o tom, že ti dva jsou fakt debilové.

Mejdan se rozjel. Láhve na stole se množily, dým zhoustnul a opiová vůně se mísila s vůní marihuany. Lajny byly delší a delší, kolem Ponga bylo více a více dívek, madam Kawasaki si sedla na klín Kokotovi, Urgha se svlékla a ukázala poprsí. Karlos se odvalil svalit do pohovky, užívat omamného opia a jemných dívčích pokožek.

Blázen kouřil jedno brko za druhým, do toho lil jednu sklenici piva za druhou a snažil se vést co nejvtipnější rozhovory. Bohužel mu to moc nešlo, protože pan Hubený a pan Tlustý se obklopili několika spoře oblečenými eféby a jejich bílé ruce hladily pokožku zadnic mladíků. Pana Jednookého odvála zvědavost k lůžku, kde vzdychal doktor, jemuž jeho průvodkyně právě vykonávala masáž pohlavního orgánu. Zřejmě to nebylo, co by pana Jednookého zajímalo, protože přiložil ruku na doktorovo čelo a cosi začal mumlat v podivném nářečí, kterému nerozuměl ani Oogle překladač. Svět kolem stolu se začínal obstojně motat. Narkoorgie nabraly maximálních otáček.

„Blázne, co takhle ochutnat nějaký galaktický cloumáky?“ posadil se vedle Blázna pan Jednooký.

„Cože?“ leknul se Blázen, který duchem bloumal po Havaji.

„Nějaký fety ze zemí mimo tuhle smrdutou Galaxii, ne?“ pousmál se pan Jednooký.

„Já nevím, madam Kawasaki vyprávěla hrůzostrašný příběhy o týpkách, kteří ochutnali vaše cloumáky a už se nevrátili,“ odpověděl Kapitán.

„Inu pravda, tohle riziko tu je, ale jestli si myslíš, že ti dáme ochutnat našeho halucinogenu, tak to rozhodně ne, protože bys umřel. Zato támhleten ležící, Doktor jak mu říkáte, to je jiná. On má dar, kurva náhodný dar, ale velký dar.“

„Jakej kurva dar, už to vopakujete podruhé nebo potřetí,“ řekl opile Blázen.

„Velkej dar. Hm. Víš co, pozemšťane, nejjednodušším způsobem, jak ti to vysvětlit, je všechno ukázat na vlastní oči. Máme takovej malej přístrojek, kterej připojíme k mozku vývojově nižší bytosti a můžeme s ní komunikovat na naší mimosmyslový úrovni. Taková malá telepatická redukce, aby vás nebolela hlava a nejvtipnější je, že ten váš Doktor ji nepotřebuje a může s námi komunikovat přímo. Něco takovýho sme neviděli u vašeho druhu pár stovek let. Poslední, který to dokázal, se jmenoval Tesla. Chytřej chlápek, ale stejně se nakonec zbláznil,“ povyprávěl pan Jednooký a šňupl si nějaké luminiscenční krystalické látky z malé lahvičky, kterou vytáhl z kapsy.

„Tomu říkáme 'Drtič mozků', nakrátko zvýší myšlenkovou kapacitu a umožní přenést více informací. Explodovala by ti hlava, kdyby sis to dal. Ta krabička tok dat usměrní. Mimochodem, vidím, že Urghská samice ukázala kozy, takže bychom ji taky mohli připojit. Nemáte nic proti?“ zeptal se pan Jednooký a Blázen získal pocit, že bude asi jediný, koho tady přitahují právě lidské samice.

Pan Jednooký se usmál a odpověděl, že jen v sudých měsících.

Kapitána Blázna drobně píchlo ve spáncích, když pan Jednooký přiložil komunikační redukci. Urgha byla pro jakoukoliv špatnost, jen aby si ji někdo všiml, takže ihned souhlasila.

„Než to spustím, ubal ještě brko,“ řekl jednooký Musk.

„Okej,“ souhlasil Blázen a začal motat. Když bylo domotáno, zapálil výrobek, potáhl a podal Jednookému. Ten jej převzal, zakouřil si a pustil proud myšlenek.

Bláznem a Urghou projela prudká křeč, těla se málem sesunula ze židlí, ale Jednooký je zachytil a srovnal zpět. Byli gumoví jak želatinoví medvídci.

Bláznova mysl jela po duhové spirále kamsi do středu spirální galaxie. Spadla do trychtýře plného barevných bublinek, pohltila ho světélkující mlha a najednou stál uprostřed malé vesnice, na okraji lesa skládajících se z jakýchsi podivných stromů vzdáleně připomínající Ginkgo biloba, přecházejícího přes louku až k písečným dunám. Byl lehce vyděšený, ale uklidnilo ho, že mohl nahnátnout krabičku s hulením, takže si okamžitě začal balit. Ještě než ho dodělal, objevila se v záblesku Urgha. Zmateně se rozhlížela, ale jak si všimla Blázna, který zrovna hodlal zapálit brko, uklidnila se a protáhla.

„Nějak rychle jsem vystřízlivěla,“ řekla.

„Taky sem si všimnul. Zajímalo by mě, kam nás to přenesl. Prý umí ohýbat prostor a čas, což jim umožňuje cestovat na velké vzdálenosti,“ zapřemýšlel Blázen.

„Jste pořád v pokoji u madam Kawasaki. Tohle je projekce mé domovské planety. Á, vidím, že máš právě ubaleno. Jo, tyhle finty naše mysl umí taky. Myslet si, že si myslíš, že seš sjetej,“ zasmál se Jednooký, který se právě zjevil ve světle.

„Tady žijete?“ zeptala se Urgha.

„Už ne. Za miliony let jsme se rozprostřeli po celém vesmíru a stále pokračujeme v mapování neobjevených koutů. Někteří z nás cestují směrem k reliktnímu záření, ale miliardy světelných let jsou problém i pro nás. Planeta má pro nás v současné době jen rituální význam během volby našeho Nejvyššího představeného. No a jednou za tisíc let se tu pořádá setkání rodů a někteří sem přijíždějí zemřít, protože na okrajích pouště jsou dodneška živé chrámy udržující naši prastarou víru a kde se mniši starají o klid našich původních červů, z jejichž útroby prastarou nedestruktivní metodou sbírají halucinogenní houby.“

„Prastarou nedestruktivní metodou myslíš co?“ zeptal se Blázen, protože tušil nějakou vychytávku.

„Nechají se pozřít v ochranném obleku z vláken lesních stromů, v žaludku posbírají houby a pak projdou celým trávicím traktem, dokud je červ nevyšere.“

„Odvážní mniši,“ řekla konsternovaně Urgha.

„Fest odvážní, občas některého rozdrtí pohyby červích střev. V případě, že červi jsou po říji a samice nosí oplodněná vejce, berou je taky, protože se pak distribuují do našich kolonií. Každou vhodnou planetu pro život červů kolonizujeme a osadíme. Tímto způsobem se naše rasa přibližuje pomalu, ale jistě k okraji vesmíru do míst, ze kterých vychází prastaré záření.“

„Zajímavé,“ zamyslel se Blázen.

„Ano, jsme stará rasa, jedna z nejstarších, i když ne nejstarší. Věříme, že až se dostaneme na okraj vesmíru, povzneseme se na vyšší úroveň, na úroveň starých ras, které již dávno opustily svá hmotná těla.“

„Ty bláho,“ překvapeně vyjekla Urgha.

„Přesně tak, samice. Teď sme ale v místech, kde to všechno začalo. Pojďme se podívat do kláštera, tam pochopíte, jaký má váš Doktor dar,“ pověděl pan Jednooký a zamířil k poušti.

Šli po okraji pouště, vánek lehce vál, tráva ševalila a listí stromů šumělo ve větru. Na obzoru v poušti byl kopec, jehož vrchol žlutě zářil do okolí.

„Co to tam svítí?“ zeptal se Blázen.

„To se zapadající slunce odráží od zlatých střech Prvního kláštera nejsvětější houby. Místo, kde poprvé objevili tajemství cestování prostorem a časem.“

„Zajímavý a my tam budem dělat co?“ opět se optal Kapitán.

„Stručně se seznámíte s naší minulostí a kněz vám vysvětlí, jaký dar má Doktor,“ odpověděl pan Jednooký.

„Možná uvidíme i červa,“ zasmál se.

Došli k úzké lávce na pilířích zatlučených do písku pouště, která se klikatila k obzoru.

„Potom jako máme jít?“ zeptala se Urgha.

„Ano, jeden za druhým. Cesta pískem je nebezpečná, můžete přilákat písečný červy, kteří mají permanentní hlad. První mniši, kteří putovali pouští vybudovat chrám podstupovali nebezpečí a mnoho z nich cestu nepřežilo. Proto postavili lávku, jedinou možnost jak se bezpečně dostat k chrámu. Pravda, s jistou dávkou odvahy. Klášter je tak zcela v bezpečí před jakýmkoliv pozemním útokem.“

„Co ze vzduchu?“ vstoupil do řeči Blázen a začal motat brko.

„Dobřej nápad s tím jointem, zahulíme před cestou, bude dlouhá. V půlce si budeme moci odpočinout, narazíme na odpočívadlo s krmítkem červů. Jo a k tý tvý otázce, útoku ze vzduchu se ubrání normální protiletdeckou obranou. Mniši věnují první půlku dne meditacím a druhou půlku dne bádání. Zde totiž postavili první pohonnou jednotku, která umožňuje vytvářet červí díry.“

„Ty vole, já sem si říkal, že bude v něčem háček,“ zapálil Blázen joint, zakouřil si a podal panu Jednookému.

„Vy znáte červí díry, já vím. Taky si myslíme, že dobře víte proč o tom mlčíte a my víme, že jisté síly mají o tuto technologii zájem. Marten není košer partner,“ povídal Jednooký.

„Mám ten pocit, ale zatím ho musím akceptovat a bejt v jeho přítomnosti pro mě znamená, že musím bejt furt ve střehu,“ řekl Kapitán.

„Marten není problém, problém jsou ti, kteří platí jeho pátrání po technologii červích děr. Nemůžu ti o nich říci, protože bych předbíhal tok času, ale brzo se o nich dozvíš a pochopíš, proč jejich cíle pro cestování mezi galaxiemi nejsou tak ušlechtilé jako naše.“

„K čemu by jim naše prototypy byly? Vždyť stěží projdeme my a to ještě jen v rámci Galaxie. Natož nějaká mezigalaktická loď,“ zapřemýšlel Blázen a sebral panu Jednookému brko.

„Je to skoro funkční technologie, nebyl by problém ji rozvinout a vylepšit. Otázka pouhého času,“ řekl moudře Jednooký.

„Pane Jednooký, já budu mít možná blbou samičí otázku, ale řekla bych, že je tu jeden háček,“ vlezla vlezle do řeči panů Urgha.

„Správně, jsi chytrá, ostatně jako všichni tvojí rasy. Víš v čem je háček?“

„Hm, řekla bych druhý konec červí díry,“ odpověděla Urgha.

„Přesně tak,“ řekl jednooký Musk.

„Já sem jenom Blázen, ale chápu to tak, že vy když cestujete, nemáte na druhé straně protikus jako my?“

„Zase správně.“

„A háček je teda v čem?“ zeptal se blbě Blázen a podal panu Jednookému joint.

„Potřebujete pilota a navigátora,“ odpověděl lišácky Musk.

Blázen s Urghou se dívali a mlčeli. Pan Jednooký potáhl z marihuanové cigarety a dal se opět do řeči.

„Druhý konec červí díry lze přesně umístit, existuje způsob jak se orientovat a zaměřovat souřadnice na mezigalaktické vzdálenosti. Existují dva způsoby jak lze vypočítat souřadnice, kde se má červí díra objevit. Z těch nám známých ras některé využívají ultra-rychlých subprostorových počítačů k výpočtu souřadnic, zbylé rasy používají vlastní mozek. Ale k tomu je potřeba milionů let evoluce.“

Pan Jednooký podal joint Kapitánovi Bláznovi, ten mlčel, zíral, potáhl si a vrátil brko zpět se slovy „Ty vole, pokračuj.“

„Teď přichází na scénu váš Doktor. On má totiž genetickou odchylku a letitou závislost na jakémsi pozemském halucinogenu, takže je schopen se připojit k subprostorovému interface a po kratším výcviku by byl schopen počítat souřadnice a pilotovat loď skrz ohnutý časoprostor. Velmi zvláštní případ, kterých je skutečně málo. Zrnka v poušti. I u nás to tak bylo kdysi dávno, ale evoluce problém vyřešila a časem jsme tímto darem byli obdařeni všichni. Dodneška však potřebujeme houbu z žaludků červů, kterou pojídali první mniši, kteří díky ní objevili vzorec pro výpočet souřadnic a připojili se poprvé k matici.“

„Neuvěřitelný,“ vydechla Urgha.

„To teda dost,“ dodal Blázen a zeptal se.

„Kde berete energii? Takovej přenosnej generátor červích děr s počítačem asi musí hodně žrát, ne?“

„Energetický zdroj není problém, nepotřebujete příliš energie, zdroj vaší lodi by byl zcela dostačující.“

„Fajn a to si nás sem teda táhnul, jen abys nám tohle všechno tady před tím blbým dřevěným můstkem řekl?“ zamručel Blázen.

„Chtěl jsem to udělat zajímavější. Dobrý brko, co? Ne, je tam pěkná vyhlídka, uvidíte červa na odpočívadle a mnich vám vysvětlí, jak funguje navigace, když budete chtít,“ zasmál se pan Jednooký a odhodil vajgl.

„Když už tady sme, tak si půjdem dám ještě pár brk, ne? Nikam snad nespěcháme,“ zamyslel se Blázen.

„Nikam nespěcháme, času máme kolik chceme. Pojd'te za mnou.“

Pan Jednooký se vydal k lávce a vstoupil na ní. Zkušeným krokem vyrazil vpřed k chrámu. Blázen nejistým zhuleným krokem vstoupil a vydal se za ním. Urgha uzavírala trojici na pouti k chrámu.

„Co když spadnu? Stihnu vylízt, než mě sežere nějaký červ?“ zeptal se Blázen.

„Většinou se stíhá vyskočit, pokud tedy nedojde na nějakou blbou náhodu,“ se smíchem odpověděl Jednooký.

„Si mě teda uklidnil,“ zamručel Blázen a mlčky pokračoval v chůzi.

Lávka nebyla přímá, občas změnila směr, aby cesta nebyla jednotvárná. Mluvit nemělo smysl, protože hovorem se ztrácela koncentrace a smyslem této cesty bylo nejspíše jít a mlčet.

Slunce zapadlo za obzor a poušť přikryla tma. V dálce na obzoru se svítil chrám a lávka se z jeho směru rozsvěcela.

„Rozsvítili nám na cestu,“ usmál se Jednooký a čekal, dokud nedojde světlo až k nim. Okraje lávky se rozzářily jemným světlem a ohraničovaly cestu poutníkům.

Po nějaké době dorazili na rozšířenou plochu s lavičkou, kýblem a velkým prakem.

„Tady zastavíme, posadíme se, ubalíme a zkusíme přilákat červa,“ pronesl pan Jednooký a posadil se na lavičku před prak, zpod lavičky vytáhl kýbl s nějakými koulemi, jednu vzal vložil do praku, natáhl a vystřelil do pouště.

Blázen s Urghou se usadil také a začal zase balit brko.

„Musíme chvíli počkat, ale nebude to trvat dlouho, je jejich čas.“

„Čím je lákáš?“ zeptal se během balení Kapitán.

„Sušení pouštní mravenci, jejich oblíbená pochoutka,“ řekl pan Jednooký a vytáhl jednu slisovanou kouli, kterou chvíli převracel v rukou, až rozbalil velikého tlustého mravence.

„Ty vole, ti žijou taky tady?“ vyděšeně se zeptal Blázen.

„Jo, a jsou nebezpečnější než červi. Sežerou tě a ani si toho nestihneš všimnout.“

„Ty vole a to říkáš až teď?“ rozčileně dobalil Blázen joint.

„Šli byste se mnou?“

„Asi ne,“ řekla Urgha.

„Vidíš,“ řekl pan Jednooký a vystřelil mravence do pouště.

„Mám ubaleno,“ řekl Blázen a zapálil brko.

Hulili, stříleli mravence do pouště a když měli dohuleno a chtěli čekání vzdát, zvedl se ve světle hvězd prach a země se zavlnila.

„Už je tady,“ řekl Jednooký a vystřelil z praku dalšího mravence.

„Dívejte se.“

Chvíli se nic nedělo, najednou se ale zvedla země, ze které vylezl temný velký stín, jehož obrysy byly zvýrazněny sítí zelenkavých svítících čar.

„Ale to...,“ užasle vypadlo z Urghy a radši zmlkla.

Červ se zdržel krátkou chvíli na povrchu, zvedl hlavu, zanořil ji do písku pouště a zmizel.

„To bylo všechno, můžeme jít,“ přerušil ticho pan Jednooký.

„Tak jo,“ řekl Blázen a odhodil zbytek jointa do pouště. Písek se zavlnil a klepeta písečného mravence zachytila nedopalek a přenesla do úst.

„Sem nechtěl vidět,“ zamumlal Blázen a šel za Muskem, který se vydal po lávce blíže k chrámu, následován Urghou.

Tichá procházka po úzké lávce trvala neurčitou dobou, během které se začal První klášter přibližovat. V okamžiku, kdy se na obzoru vyrýsoval blyštivý obrys nejvyšší věže, pan Jednooký zastavil.

„Pozorně se podívejte. Co vám věž připomíná.“

Blázen s Urghou zvedli hlavy a pohlédli k věži.

„Houba, vobyčejná houba,“ řekl suše Blázen.

„Svatá houba, žádná obyčejná houba. Pocta daru naší Matky země,“ odpověděl Jednooký.

„Pěkná stavba, estetická, vypadá jako pravá,“ skončila debatu Urgha a dodala, „ale ať už konečně dojdeme na pevnou půdu.“

Skupina se dala opět do pohybu. Doputovali k ohromné bráně s malými dveřmi uprostřed. Pan Jednooký zaklepal klepadlem.

„Musíme chvíli počkat, tady se nespěchá. Ubal brko,“ řekl Bláznovi, který nelenil a dal se okamžitě do práce.

Ubalil, odpálil a pozorovali hvězdy. Čtyři měsíce na obloze tvořili skoro přesný čtverec.

„Moc pěkný,“ pochválila nebeský výjev Urgha.

„Ještě máme pátý měsíc, ale ten se ukazuje jednou za čas, uprostřed tohoto čtverce.“

„To je hustý,“ zamručel Blázen.

Mezitím se za bránou ozvaly nějaké zvuky a kryt průzoru se odsunul.

„Už ste dohulili?“ zeptal se chraplavý hlas a zarudlé oko pozorovalo příchozí.

„Hm, jo,“ odpověděl pan Jednooký.

„Fajn, čehož žádáte?“ zeptal se chraplavý hlas.

Pan Jednooký spustil zase tu svou podivnou řeč, se kterou si neporadil ani Oogle překladač. Když domluvili, oko v průzoru mrklo a hlas řekl „Dobrá“.

„Co to byl za divadlo, zase kvůli nám?“ zeptal se provokativně Blázen.

„Běžná předběžná kontrola, beze mne byste se otočili a šli zpět. Jako na skutečný planetě,“ vysvětlil celý problém pan Jednooký.

„Aha,“ zamumlal Blázen a podíval se k vzrjícím dveřím, které se právě otevřely. Pan Jednooký vstoupil.

Ocitli se v špinavém a páchnoucím vysokém tunelu plném odpadu a ležících nuzáků. V pološeru světla, které osvětlovalo hrbatou obludu v roztrhaném oblečení, špinavými vlasy, obličejem, bosou a s jedním okem výš než druhým.

„Já jsem Vrátný,“ řekla chraplavě obluda.

„Pojďte za mnou.“

Blázen se šokovaně rozhlížel a Urgha málem vyvrhla žaludeční šťávy. Došli ke konci tunelu, kde sluneční světlo vstupovalo do tohoto místa utrpení.

„Já s vámi dál nepůjdu, pan Jednooký zná cestu,“ řekla obluda svým hrubým hlasem, otočila se a zmizela ve tmě.

„Co to kurva bylo?“ zeptal se Blázen, když viděl čistotu, pořádek, barevné domy a budovy, lidi v čistých bílých oblecích.

„Původní vchod do kláštera, dnes už je nevyužíván, protože všichni návštěvníci přilétají ve svých lodích a nebo se teleportují z oběžné dráhy. V současnosti zde jedou víkendové kurzy historie,“ zasmál se Jednooký.

„Pojďte za mnou, půjdeme rovnou do Hlavní síně poznání, ať se nezdržujeme.“

Šli čistou kolonádou a potkávali postavy. Některé byly v bílém, některé v bílém s černým pruhem.

„Ti s pruhem jsou mniši a ti bez pruhu jsou pracovní síla. Někdo to tu musí udržovat v běhu a při životě. Mniši se věnují jen meditacím a bádání,“ vysvětloval Jednooký a neopomněl dodat.

„Ale otroci to nejsou. Všichni slouží dobrovolně, u nás se považuje za čest, být tady u toho.“

„Pěkný rituál. Co umírání v tomto místě?“ zeptala se Urgha.

„Je to také čest, někteří sem cestují dobrovolně zemřít smrtí vyhladověním a dehydratací. Je to rituál trvající půl roku vašeho času, kdy postupně umírající vysazuje jídlo a vodu, až zůstává jenom na houbách. Věříme, že je to jedna z cest k povznesení.“

„Bez legrace?“ musela se optat Urgha.

„Bez legrace,“ odpověděl Jednooký.

Houbová věž se tyčila vysoko nad nimi a krky je bolely od toho pohledu vzhůru.

„Jsme zde, vstupme do Hlavní síně a pozdravme Nejvyššího představeného tohoto chrámu. Vlastně nejen chrámu, ale nás všech,“ pronesl Musk a vstoupil průchodem do věže, která vypadala jakoby byla ze skla. Blázen a Urgha vstoupili za průvodcem.

„Zvláštní materiál,“ hladila Urgha světélkující stěny chodby, když se před nimi otevřel prostor ohromné auly s vyvýšeným trůnem uprostřed.

„Přesně tam jdeme,“ ukázal pan Jednooký a vkročil na hladkou, lesknoucí se podlahu. Blázen začal balit brko. Urgha zírala na kopuli a kroutila hlavou, jak jen to šlo.

U schodiště k trůnu již čekal starý bělovlasý muž v bílém oblečení se žlutými pruhy.

„Vítejte v chrámu vědění a poznání,“ pozvedl ruku.

„A držte hubu, hnedka se všechno dozvíte. Nyní převezměte tuto sušenku a snězte ji.“

„Co v tom je?“ zeptal se Blázen.

„Kapka extraktu z našich hub. A tohle si nasadte na hlavu,“ řekl představený a podal jim nějaké čepice s anténkami.

„Ničeho se nebojte, je to jen simulace u madam Kawasaki, množství houby je nepatrné a ty 'čepice' jsou interfejsy k počítači,“ uklidňoval je pan Jednooký a převzal zapáleného jointa.

Blázen a Urgha si nasadili čepice s anténkami, rozkousali a polkli sušenku a čekali, co se bude dít.

Mozek a vědomí se jim najednou rozložilo na krychličky a oddělilo od těla. Cítili, jak se přenáší do počítače a stroj jim do hlavy sype jednu vzpomínku na minulost za druhou. Viděli celou evoluci rasy Musků, od prvních experimentů s houbami a ranými prototypy motorů pro cestování mezi galaxiemi. Viděli smrt, vítězství, pády i vzlety národa, pochopili, proč chtějí vidět konec vesmíru. Chtějí znát odpověď na otázku, zda-li je vesmír konečný či nikoliv. S tímto vědomím a zkušenostmi předchozích generací poutníků vesmírem se ocitli před terminálem, umožňující navigaci v mezigalaktických vzdálenostech.

Urgha stála a mlčela, Blázen si také uvědomoval, že zažívá sen ve snu.

„Urgho, to je dobrej magořinec, žejo,“ řekl Blázen, ale jakési nutkání ho přinutilo se dotknout barevně světélkující klávesnice. Automaticky cosi natůkal a v jeho mysli se otevřela mapa veškerého vesmíru známého Muskům. Mohl procházet mapou, zvětšovat galaxie a vyhledávat jednotlivé planety, z nichž některé byly popsány. Jednu z nich si vybral, označil prstem a potvrdil start. Příšerně ho zabořela hlava a před očima mu vyskočil vykřičník.

„Tady exkurze končí, tvá mysl je uzavřená a zatím nedokáže pojmout veškerou kapacitu našich informací.“

„Show pěkná, ale jakou to má souvislost s Doktorem?“ zeptal se Blázen. Tady vstoupil do řeči Nejvyšší představený.

„Nyní hovoříš pozemšťane se skutečným Nejvyšším představeným. Tato simulace totiž umí navázat subprostorové spojení s mojí myslí, pakliže usoudí, že je to nutné. A v tomto případě je to velmi nutné, protože tvůj přítel má dar stát se pilotem a navigátorem.“

„To já už dávno vím, ale nechápu, proč nás Jednookej táhnul až sem,“ řekl Blázen.

„Protože i kdyby ti vstoupil do hlavy, tak bys mu nevěřil, že je nutné dostat Doktora na jednu z našich planet. Proto přivedl mě.“

„Dobře, ale jak mám uvěřit, že tohle není naprogramovaná simulace?“

„Jednoduše, nyní povím něco, co neví ani tady zhulený Jednooký. Důkaz mé schopnosti vidět věci.“

„To zní tajemně, ale nenapínej, starče,“ zabručel Blázen a pan Jednooký zbystřil.

„Nejvyšší...“ chtěl říci.

„Za pár okamžiků vstoupí do místnosti u madam Kawasaki členové bezpečnostní služby, aby zatkli pana Tlustého. Použij duplikátor a zmizte jak nejrychleji to půjde.“

„Cože?“ vyjela Urgha.

Svět se zborlil a Blázen s Urghou se ocitli sedící v židlích. V místnosti byl kouř a hluk. Někdo vtrhl do místnosti. Pan Jednooký přiložil k hlavě pana Tlustého malou krabičku, cosi mu zašeptal a zase se stáhl.

Kouř zmizel stejně tak rychle, jako se objevil, takže se mohl Blázen zorientovat. Pong ležel na zemi a nad jeho hlavou bylo několik hlavních. Strážníci madam Kawasaki nereagovali, pouze ji obklopili a stáli jak kamenné sloupy.

Do místnosti vstoupila uniformovaná postava, očividně s vysokou šarží.

„Hungská samice. Madam poskytuje i takové zvrhlé služby?“ zasmál se důstojník.

„Proč jste tady?“ zeptala se madam Kawasaki.

„Šéfe?!“, vykřikl ležící Pong.

„Pongu, zatím v klidu, lež a nikoho nezabíjej,“ rázně krotil Číňanovu chuť zabíjet Blázen. Měl pocit, že by nebylo nejvhodnější v tuto chvíli vyvolávat jakékoliv násilí, jsou na návštěvě a přece se dobře baví.

„Madam, omlouvám se, že k vám vstupuji z úřední záležitosti, ale tento Musk je hledaný pro těžký zločin,“ odpověděl důstojník a ukázal na pana Tlustého.

„Haale, vždycky jsme spolu měli dobré vztahy, jsi jeden z mých nejlepších zákazníků, je to opravdu nutné?“ zeptala se madam.

„Madam Kawasaki, je to nutné. Tento pán je hledaný kvůli zabití,“ odpověděl důstojník Haal.

„Zabití? Muskové nepotřebují přeci zabíjet,“ stručně odpověděla madam v rudém.

„Máme neprůstřelný důkaz, genetický materiál,“ řekl Haal.

„Koho měl vlastně zabít a jaký materiál máte?“ pokračovala v tázání madam.

„Jednoho z efébů. Odborová organizace prostitutů nám nahlásila zmizení a před dvěma hodinami jsme našli tělo v příkopu u silnice. Během ohledání bylo zajištěno v análu oběti sperma a protože tento Musk s ním byl poslední, přišli jsme si pro pachatele,“ vysvětlil Haal.

„Zkurvený odbory, vždycky sou s nima jen potíže,“ zamručel Karlos a koukal po láhvi s absinthem. Potřeboval trošku nakopnout, protože vykouřený opium mu zavíralo oči. Blázen se podíval po panu Jednookém a ten jen pokrčil rameny.

„Musíte ho odvést?“ zeptala se Urgha.

„Musíme a asi bych to zkrátil, večírek máte rozjetej a zbytečný si kazit radost ze zábavy. Hezky to tady voní co to je? Opium poznávám, ale to druhé ne,“ řekl důstojník Haal a mlsně si prohlédl Urghu.

„Marihuana Haale. Udělejte, co musíte udělat a uvidíme se, až budeš mít volno,“ ukončila rozhovor madam Kawasaki, otočila se a šla si sednout na pohovku, začala balit joint a ještě křikla k Haalovi, „dám ti ochutnat, neboj. Ale je to drahý zboží.“

„Víš, že peněz mám vždycky dost,“ zasmál se důstojník, přiblížil k panu Tlustému a nasadil mu pouta. Obrátil se ještě k madam Kawasaki.

„Máš ještě tu roztomilou ovečku, kterou jsem měl minulý týden a nebo už jsou z ní klobásky?“

„Haale, ty úchyle, to víš že ji ještě mám. Chlívěk je čistý, voňavý a seno má čerstvé,“ odpověděla s roztomilým úsměvem madam. „A přivezli mi delfínici, má pěkný velký klitoris. Nechám tě ji odpanit, ještě s nikým nespala.“

Komnatou se rozprostřelo krátké ticho, které zakončilo cvaknutí želízek a rozkaz k odchodu.

„Pongu. Pongu, uklidni se, zatím se nás to netýká,“ zadržel Blázen napruženýho Číňana, ke kterému se už řítily gorily madam Kawasaki.

„Šéfe, jasný, jasný, ale kurva nasrali mě zmrdi,“ vychrlil ze sebe Pong, posadil se a udělal si pořádnou lajnu methamfetaminu pro uklidnění.

Kapitán Blázen se otočil k panu Jednookému.

„Co to mělo bejt?“

„Musíme zmizet a to rychle,“ odpověděl Jednooký.

„Proč?“ zeptal se Blázen.

„Protože to říkal Nejvyšší představený, nepomatuješ?“

„Jo, vlastně. Pongu, Kokote, Karlos, Urgho jdeme. Jo a chytني Doktora, musí jít taky s námi,“ rozhodl rychle Blázen.

„Co když se bude Doktor bránit?“ zeptala se Urgha.

„Použij klidně násilí, hlavně svižně,“ řekl Blázen a Urgha šla chytat Doktora.

„Ty, Jednookej, vysvětli mi stručně o co tady jde?“ obrátil se Blázen zpět k panu Jednookému.

„Vím o koho jde, nebude trvat dlouho a najdou další genetický vzorky. Byli jsme tam všichni tři a těch chlapců bylo víc. Když jsme skončili se zábavou, odešli společně a my zůstali v hotelovém pokoji. Nezabili jsme ho, nebyl důvod, stejně jako není důvod zůstat. Mohli bychom utéct, úplně v pohodě a klidu, jenže to už bychom sme se nemohli vrátit sem na tuto úžasnou planetou, jeden z mála rájů v týhle podělaný Galaxii. Navíc, mají už jenom tělo, pan Tlustý je zde,“ řekl jednooký Musk a poklepal prstem na krabičku, kterou držel v ruce.

„Duplikátor paměti, přeneseme ho později do nového těla.“

„Tak takhle se rozmnožujete, klonování a přenosem vědomí,“ zamyslel se nahlas Karlos.

„Ne tak úplně. My se normálně rozmnožujeme pohlavním množením, souložíme a občas i rádi, žijeme dlouho i bez různých berliček, ale technologii klonování a přenosu vědomí jsme ovládli dávno. Kdyby ses ale chtěl zeptat na nesmrtelnost, tak až tak dokonalá naše technologie není. Po několika přenosech dochází k degradaci vědomí. Zůstane naprostej debil v novém a luxusním těle,“ s úsměvem odvětil pan Jednooký.

„Hm, a co tenhle?“ zeptal se ještě Karlos a ukázal na krabičku v Muskově ruce.

„Je to pro něj podruhé, bude v pořádku a vrátí se sem pod jiným jménem. Haha,“ zasmál se pan Jednooký.

„Co to sperma, který najdou?“ napadlo Blázna.

„Myslí si, že mají pachatele, odsoudí ho a popraví. Nikdy jim nedojde, co se stalo a budou rádi, že mají případ uzavřený. Zápis do pravidelného výkazu, tohle je pěkný úlovek za pěknou odměnu. Všichni budou spokojeni.“

„Dobře a tušíte, kdo ho mohl zabít?“

„Nenapadá mě teďka nikdo, ale určitě by se někdo našel,“ odpověděl pan Jednooký.

„Můj vůdce, s Musky je to někdy hrozně těžký, nikdy neprohrávají a občas to okolí špatně vydýchává. Dalo by se říci, že jsou velmi arogantní,“ skočil do řeči Kokot, který doposud mlčel. Rychle se otočil k panu Jednookému, „vy víte jak to myslím.“

„Vím a proto mlčím, musíme jít,“ ukončil debatu jednooký Musk.

„Šéfe, já bych zabíjel,“ řekl uklidněný Pong a připravil se k odchodu.

„Urgho?“ křikl Kapitán.

„Kapitáne, mám ho. Můžeme jít,“ hlasitě odpověděla Urgha a současně vytahovala Doktora zpoza jakési stylové almary.

„Mrzí mě, že musíte jít, ale vidím, že se nedá nic dělat. Hirošima vás odvede k zadnímu východu a všechny vás ráda uvidím, až příště poletíte kolem. Kapitáne Blázne, budu chtít zase půjčit tohoto umělého frajera a přivez nějaký hulení,“ loučila se madam Kawasaki a lascivně mrkla na Kokota.

„Necháš mi tady na pár brček, že jo?“ dodala.

Blázen vzdychl, šáhl do kapsy pro pytel, hmátl do něj a podal plnou hrst trávy.

„Díky, vrátím ti to při příští návštěvě. Jo, abych nezapomněla. Pongu, perverzní úchylnej čínskej zabijáku. Hirošima mi říkal, že s tebou by byl fakt problém, ale protože si myslím, že si v jádru hodnej člověk, proč jinak bys mi poupravil mašinu na perník, tak příště pro tebe přichystám nějaký velmi speciální představení s těmi nejlepšími holkami. Klidně ti naserou i na hlavu, jestli budeš chtít.“

„Madam bordelmamá, na hlavu si nechá určitě nasrat tady náš Doktor a nebo Frank, kterej tu s námi není, já mám rád klasiku. Za pozvání však díky, rád využiju,“ zasmál se Pong a promnul vous.

„Kawasaki, co jsem nakonec dlužen?“ zeptal se na závěr Blázen.

„Nic, hlavně se odsud dostaňte živí a zdraví, příště domluvíme pořádněj obchod,“ objala madam Blázna a políbila ho na ústa.

„Teď už jděte, je nejvyšší čas.“

Hirošima šel první a za ním ostatní. Zastavili u výtahu a mlčky čekali. Kabina dorazila, nastoupili a dveře se zavřely. Mohutný Japonec vložil klíč do zámku, otočil a stiskl spodní tlačítko. Výtah se rozjel, v kabině hrála uklidňující hudba a na obrazovkách jely nějaké sexuální výjevy.

Po chvíli se výtah s trhnutím zastavil a dveře kabiny se otevřely do potemnělé chodby. Hirošima šel první, zapnul vypínačem osvětlení a chodba se pomalu rozsvítila.

„Sklady, parkoviště, servisní místnosti, sklady, zbrojnice, nemocnice, laboratoře, energetický zdroj a spalovací komora. Vše co potřebujeme k nezávislosti a chodu celého podniku. Velká mašinerie, kterou madam Kawasaki za ty roky vybudovala. Na to, že jí je přes devadesát, je stále čiperná a plná nápadů,“ řekl Hirošima a dal do kroku.

„Dojdeme na konec, kde vás vypustím a už se o sebe budete muset postarat sami. Tam už budete sami za sebe. Jasný?“

„Rozumíme,“ řekl za všechny pan Jednooký.

Mlčky pochodovali prázdnou chodbou.

Zastavili u malých kovových dveří, které byly opatřeny mohutnou závorou a zámkem s číselným panelem. Hirošima vložil kód, zámek se uvolnil a závora odpadla. Japonec bez vrzání otevřel a podíval se ven.

„Vzduch je čistý, můžete jít a hodně štěstí.“

„Díky za všechno,“ odpověděl Blázen a vyklouzl jako první do tmy. Zbytek skupiny šel hned za ním. Kráčeli podél zdi, až zastavili u brány vedle křoví.

„Šéfe, co budeme teďka dělat?“ zeptal se Pong.

„Klid, dostaneme se na naši loď a hodíme vás domů. Samozřejmě oklikou, protože se musíme stavit u nás doma a vyřešit problém jménem Doktor,“ rychle odpověděl pan Jednooký.

„Ale...“ chtěl něco říct Pong.

„Pongu, já vím o vaší červí díře. To že jste se sem dostali v pořádku a celí je jen dílem náhody. Nevíte, kolik lidí díky tomu vynálezu zařvalo během experimentů. Navíc je tu Doktor a jeho musíme ochránit. Nikdo se nesmí dozvědět jaký má dar,“ stručně a bez emocí vyjasnil pozice pan Jednooký. Pong umlkl, protože pochopil, proč Kokot hovořil o jisté aroganci. Muskové nyní rozkazovali.

Pan Jednooký opatrně vstoupil do ulice a rozhlédl se.

„Můžeme jít, je čisto. Máme kousek odtud zaparkovaný auto,“ zasmál se, „pro všechny případy. Jo a tvařte se úplně normálně.“

S obličejí zkřivenými do normálních výrazů přemáhali chutě, vyvolané zkonsumovanými drogami, smát se všemu a pořádně hlasitě. Naštěstí potkali několik stejně vykašených existencí, které si jich ne všimaly. Došli k nenápadnému ořískanému malému vozítku, u kterého se motalo pět ošuntělých figur.

„Máte nějaký problém?“ zeptal se pan Jednooký.

„Ani ne, obdivuju tuhle super káru,“ zasmál se jeden ze špinavců a udělal šroubovákem do laku další škrábanec.

„Tak to hrozně zabořelo. Teďka vysmahněte nebo budete litovat, že jsme se potkali,“ řekl důrazně pan Jednooký a pětice se rozesmála. Když smích ustal, vůdce špinavců nasadil vážný výraz.

„Někdo by s váma chtěl mluvit.“

„Kdo kurva?“ zeptal se pan Jednooký.

„Já,“ ozval se hlas ze tmy, ve které se zjevila postava klauna s květinou na klopě.

„Šéfe, to je ten zmrld, kterej do vás vrazil, já ho s chutí sejmu,“ vykřikl Pong a hmátl po meči. Blázen ho rychle rukou zastavil.

„Pongu, tohle zatím stále ještě není naše věc. Pevně věřím, že si pánové poradí sami.“

„Přesně tak Blázne, do tohoto se nemíchejte. Klaune, vo co ti kurva jde?“ řekl pan Jednooký a pan Hubený tiše pozoroval situaci.

„Máme spolu nevyřízený problém, protože se mi nelíbí, že jste se mnou vyjebali,“ pronesl přeskakujícím hlasem mutujícího chlapce Klaun. Blázen se ušklíbl a Pong zasmál.

„Čemu se smějete kreténi, radši zmlknete nebo se stanete součástí problému,“ otočil se k Bláznovi Klaun, „každý něco má, no.“

„No to vidím,“ zamumlal Blázen, ale jen sám pro sebe.

Klaun se vrátil k debatě s panem Jednookým.

„Měli ste to zapotřebí?“

„Co kurva, kšefty sme uzavřeli, nikdo nic nikomu nedluží.“

„To si už zapomněl?“

„A na co ty vole klaunskéj?“

„Vyfoukli ste nám panenský eféby.“

„Cože?“

„Měl sem je rezervovaný a ten kretén pasáckej je pronajmul vám.“

„Nabídli sme mu víc, nejde o nic víc než o obchod, vždyť to znáš. Navíc ste si mohli pár hodin počkat a byli by vaši. V čem vidíš problém?“

„Problém vidím v tom, že ani jeden z nich už by nebyl panic. Půl roku sem čekal než je propustí z ústavu, vychovaný, vycvičený a připravený. Pak přijdete vy, arogantní kreténi a poserete mi život.“

„To je blbá situace, co s tím chcete dělat?“

„Já, nic. Spíš co budete dělat vy. Koukám, nebyli jste náhodou tři?“ provokativně se úchylně zasmál Klaun.

„Byli. Co tím jako chceš...?“ začal pan Jednooký a pak mu to došlo.

„To si byl ty, kdo oddělal toho nebohýho chlapce?“

„Já jsem nic neudělal, srazilo ho auto, který vypadalo jako to vaše,“ zasmál se zase Klaun.

„Co teda chceš?“

„Nic, jen sem vás chtěl naposledy vidět a říct, že bude možná lepší, když odejdete a už se nikdy nevrátíte,“ odpověděl Klaun. Pan Jednooký se zamyslel.

„To bychom mohli slíbit. Minimálně do našeho dalšího návratu,“ usmál se pro změnu zase pan Jednooký a díval se prázdným očním důlkem Klaunovi do očí. Klaun ustrnul a udělal dva kroky zpět.

„Dobře, to by mohlo stačit. Jdeme,“ otočil se ke svým kumpánům a zmizeli ve tmě.

„Co jsi mu udělal?“

„Zhypnotizoval jsem ho, ale za chvíli se probere, má velmi silnou a odolnou osobnost.“

„Nebude nasranej?“ zeptal se Pong.

„Bude a hodně,“ řekl pan Jednooký.

„Asi bychom měli co nejrychleji vypadnout,“ dodala Urgha a otevřela dveře vozu.

„Vejdeme se vůbec všichni?“

„Když ho trochu zvětšíme, tak jo,“ usmál se pan Jednooký a zmáčkl tlačítko na dálkovém ovladači. Vozítko sebou zavrňelo a nafouklo se.

Urgha nevěřícně zírala a Karlos kroutil hlavou.

„Myslím, že už ten krám nevypadá jako vůz, který srazil toho nebohého mládence,“ pronesl moudrou myšlenku Kokot v narážce na Klaunovu poznámku.

Nastoupili a pan Jednooký se ujal řízení. Cesta na letiště netrvala dlouho a když míjeli známou autobusovou zastávku, Bláznova společnost se jen mlčky ohlédla a utřela slzu. Tedy kromě Doktora, který schoulený mumlal cosi o Nejvyšším představeným a klášteře.

Jelikož pátrání po nich vyhlášeno nebylo, jak správně podotkl pan Jednooký, místní bezpečnostní služba byla ráda, že je případ uzavřen a dalším stopám nevěnovala již pozornost, tak neměli problém při průjezdu vrátnicí a byli vpuštěni k parkovacímu místu, kde stál jejich transportní modul.

„Naše loď čeká na orbitě. Nasedat a vyrážíme vzhůru,“ s úlevou v hlase řekl pan Jednooký, dálkový ovladačem otevřel dveře a vstoupili do lodě, která vypadala jako krychle na nožičkách.

„Moc pohodlný to tady není, ale poletíme jen kousek. Najděte si místa k sezení, já jdu s panem Hubeným k řízení.“

Netrvalo dlouho a vzdalovali se od povrchu planety. Prokličkovali mezi odpadem, vyhnuli se několika satelitům a lodím a rychle se blížili k něčemu, co na první pohled vypadalo jako hromada šrotu poletující vesmírem.

„Nic není takové, jak se může na první pohled zdát. Je to dobrá loď,“ řekl s úsměvem pan Jednooký, zamířil k otevírajícímu doku v boku lodi a zaparkoval. Vystoupili a ocitli se v místech, kde slovo luxus znamenalo úplně normální a běžné slovo. Předměty z různých údobí, planet a galaxií zaplňovaly vitríny i v hangáru.

„Tady máme předměty nevalné hodnoty,“ řekl pan Jednooký a zamířil rovnou ke dveřím.

Přibližně tou samou dobou seděl v jedné polotmavé místnosti Klaun a před sebou měl zapnutý videotelefon.

„Ničiteli, obchody proběhly v pořádku, akorát sem měl menší osobní srážku s Musky. Předběhli mě v bordelu.“

Na displeji se objevila černá kápě s tmou v místě obličeje.

„Klaune, když jde o mrd, to se neznáš. Jinak rád slyším, že všechno proběhlo podle plánu. Vrať se zpět.“

„Ničiteli, jak poroučíš. Jo, a byla s nima nějaká parta narkoturistů, jeden se jmenoval Blázen a dalšímu říkali Pong. Nevím, kde k nim přišli a co mají společného, jelikož Muskové se s nikým nedruží, protože sou arogantní hovada.“

„Jak že jsi říkal, že se jmenovali?“

„Blázen a Pong.“

„Vydrž chvíli,“ odpověděl Ničitel a zmizel z obrazovky.

Klaun čekal a dělat si nožem zářezy do ruky. Přibyli čtyři, než se Ničitel znovu objevil v obraze.

„Klaune, víš kde teďka jsou?“

„Myslím, že se odletěli s Musky na jejich planetu,“ odpověděl Klaun.

„Fajn, sejdeme se souřadnicích, který ti pošlu. Končím.“

„Ničiteli, co se děje?“

„Všechno se včas dozvíš,“ řekl Ničitel a ukončil přenos.

„Debil,“ zamručel Klaun a otevřel v prohlížeči pornosajtu s nahými klaunkami.

Bláznova skupina seděla v pohodlných pohovkách neznámého stylu s velmi poddajnými poduškami. Na stole byly otevřené láhve s alkoholem a okolo poházeno několik dýleráků s drogami.

„Za chvíli budeme doma, pan Hubený se posadil za řízení a otevře cestu k planetě Zaaarph, našemu doupátku, kam si zalejzáme lízat rány. Ubal brko, Blázne.“

Kapitán se podíval na pana Jednookého, zakroutil hlavou a začal motat, protože měl chuť si zahulit.

„Velmi pozoruhodná loď, pane Jednooký. Jen jednou jsem viděl něco podobného,“ ozval se Kokot.

„Jo, je to starší model, je celkem možný, že jsi se s ním setkal, když jsi ještě byl na svobodě,“ pousmál se pan Jednooký.

„A teď se připravte, vstoupíme do červí díry, pan Hubený právě spustil motory.“

Loď se zavlnila a ucítili lehké brnění v celém těle.

„Prošli jsme horizontem událostí, pohoda co? Oproti tomu vašemu nestabilnímu transportéru,“ jedovatě se zasmál pan Jednooký.

„Což o to, vstup byl v pohodě, ale ten výstup, zeblil jsem se jak pes,“ reagoval posměšně Blázen.

„Buď rád, že si neměl střeva namotaný kolem krku a nepřišel si o kůži. Víme o experimentech, které žádala Velká rada, ale protože červí díra byla nestabilní, dost lidí zařvalo nehezkou smrtí a došlo i k nějakým politickým změnám. Projekt byl proto v tichosti ukončen a zůstalo se u hyperprostorového pohonu. Dokud někdo nepřijde s funkčním řešením. Od nás ho však nikdo nedostane. Jsme jediní v této Galaxii a vlastně i mnoha okolních, kteří umí cestovat červími dírami na mezigalaktický vzdálenosti. Máme pravidlo nezasahovat do evoluce druhů na nižších úrovních.“

„Jste pěkně arogantní,“ řekl Karlos.

„Říká se,“ zasmál se pan Jednooký a potáhl z jointu.

„S námi byste se ale mohli podělit o nějakou technologii,“ dodal Karlos.

„Přijde na věc, uvidíme jak dopadne detailní prohlídka toho vašeho Doktora,“ odpověděl pan Jednooký, na chvíli zmlkl a pak se zase ozval.

„Budeme doma, pan Hubený mi právě řekl, že vystoupíme z červí díry.“

Jak to dořekl, prostor se opět prohnul a ve vnitřnostech zašimralo. To bylo všechno.

„Hele, to je úplně v pohodě. Nic mi není,“ prohmátl si Blázen břicho a potáhl z brku, kterého mu podal jednooký Musk.

Urgha se dívala z okna a pozorovala přibližující planetu. Vypadala jako duhová kulička v barevném oblaku.

„Pěkný, žejo?“ děl pan Jednooký.

„Moc, jedna z vašich planet?“ zeptala se Urgha.

„Jo, tady sem se před tři sta lety narodil. Krásný místo, jedno z prvních, které naši předci objevili a málokdo o něm dodnes ví. To ta mlha, jak říkáš oblaku, který obklopuje celý planetární systém, jsou zbytky po druhém slunci, směska různých zbytkových prvků a trocha neutrinového záření. Pro většinu lodí neproniknutelná věc,“ vysvětlil pan Jednooký a zasněně pozoroval, kterak se planeta přibližuje. Pan Hubený začal přistávat.

Ukázalo se, že duhová jsou jen oblaka, pod kterými se skrývala pouštní planeta s ostrůvky zeleně.

„Zvláštní místo,“ pronesla Urgha.

„Všechny naše planety jsou si lehce podobné, hledáme místa, kde mohou žít naši červi.“

„Uvidím je?“

„Když budete chtít. Myslím, že jste první hungská samice, která vstoupí na tuto planetu. Přistaneme u kláštera a ubytuji vás v nejlepším hotelu pro poutníky. Večer obejdeme pár podniků, navštívíme bordel, protože vím, že kam přijedete, chcete poznat domorodý kolorit, taky můžeme navštívit muzeum a fabriku pro zpracování červích hub. No a mezitím dáme Doktora do spárů mnichů, kteří na něm provedou pár testů a zjistí, jestli je schopen stát se pilotem a navigátorem, jak říkají naše předběžné výsledky pozorování. Doktor musí zůstat v dobrých rukou. Kde vůbec je?“ řekl Jednooký a rozhlédl se.

Doktor zrovna ležel u okna a koukal ven. Ucítil, že k němu pan Jednooký mluví a podíval se na něj.

„Doktore, to je dobře, že cítíš přítomnost kláštera,“ odpověděl Doktorovi pan Jednooký a nikdo nic neslyšel.

„Jsme dole, jdeme ven,“ zavelel pan Jednooký, když přišel pan Hubený.

Vyšli ven a ovanul je čerstvý čistý vzduch. Blázen se zhluboka nadechl.

„Jako u moře na Havaji.“

„Že jo, proto to tam máme rádi. Až na ty chybějící červy,“ zasmál se pan Jednooký.

Stáli na pevné půdě a obzor za nimi pokrývala poušť. Jejich oči však patřily klášteru s věží ve tvaru velké houby, jenž se rozkládal na jednom z kopců před nimi. Ke klášteru vedla úzká klikatá pěšina, která Bláznovi připomněla cestu pouští.

„Při stavbě nových klášterů vždy zachováváme styl Prvního. Přístup není snadný a pro Doktora to bude velmi náročný výstup,“ řekl pan Jednooký, jakoby četl Bláznovi myšlenky.

„Takže nespěcháme nějak s Doktorem? Šel bych se na chvíli vyspat, jsem dost unavený z posledních dnů,“ ozval se Karlos.

„Neměl si hulit tolik opia,“ zasmál se Blázen.

„Ale nebránil bych se ubytování, stejně se mě chce srát,“ dodal.

„Fajn, jdeme se ubytovat,“ řekl Jednooký a ukázal směrem k domům.

Opustili betonovou přistávací plochu a šli po cestě sypané jemným pískem táhnoucí se travnatou loukou. Sem tam byl nějaký strom a keře modrých růží.

„Ty sou pravý?“ zeptala se Urgha.

„Jo, rostou po planetě celkem běžně. V klášteře uvidíš duhový růže, který zde mniši po stovky let šlechtili,“ odpověděl Jednooký.

„Žijí tu nějaký roboty?“ zeptal se Kokot.

„Ne, nepoužíváme je, ale androidy, jako seš ty, respektujem. Musím konstatovat, že už jsme viděli ledasco, ale zrovna technologie umělých bytostí je nejlíp zmáklá v naší Galaxii.“

„Mohl bych řídit vaše loď?“ ptal se dál Kokot.

„Jo,“ odpověděl stručně pan Jednooký.

„Naučíte mě to?“

„Ne.“

„Proč?“

„Proto.“

„Proč, proto?“

„Protože to víš.“

„Že jste arogantní svině?“ zeptal se drze Kokot.

„I tak by se to dalo říci,“ zasmál se pan Jednooký. „Už drž tu svoji plechovou hubu, každé motor je geneticky propojen se svým pilotem, takže nikdo jiný je pak už nikdy nemůže ovládat. Je to naše arogantní pojistka, kdyby ho nějaký zmrld ukradl.“

Kokot zmlkl, protože pochopil, že toto není místo, kde by byly umělé bytosti s radostí vítány. Respektovány ano, ale ne vítány.

„Nemáte žádný auta, že jdeme pěšky?“ zeptal se Pong, když konečně došli k okraji malého města vybudovaného v podklášteří.

„Copak? Bolej tě nohy?“ reagoval pan Jednooký.

„Ne, ale při vaší technologické vyspělosti bych očekával pojezdny chodníky, antigravitační vozítka nebo aspoň nějaký otroky, kteří by jezdili s tuk-tuky.“

„Nepotřebujeme takové vymoženosti, doma nikdy nespěcháme a vychutnáváme si zdravého pohybu,“ s ironií v hlase odpověděl Jednooký a na chvíli umlkl.

„Debilní tradice, lítáme mezi galaxiemi, ale doma musíme chodit pěšky.“

„Vy jste zvláštní rasa,“ řekl Karlos a v duchu se těšil na sprchu, postel a pak řádnou lajnu.

Město bylo vystavěno ze dřeva, kamene a železa. Žádný dům neměl víc než tři patra a střechy byly pultového nebo sedlového typu, pokryté došky. Ulice plné různorodých ras, sem tam nějaká postava v kápi.

„Je tu hodně vzdělaných lidí, kteří vyžadují perfektní servis. Funguje zde stará univerzita a ti, kteří se sem dokáží dostat skrz oblak kolem sluneční soustavy a zvládnou přijímačky, mohou nastoupit padesátileté studium.“

„Padesátiletý?“ nechápal Blázen.

„Padesátiletý, slyšíš dobře. Uchazeč musí mít předpoklady dožít se vysokého věku, jedna z podmínek přijímacího řízení. I tak se stává, že student nedožije konce svého studia,“ zasmál se pan Jednooký.

„Co se tady dá studovat?“ zeptal se Karlos.

„Všechno, ale hlavně věda a celý vesmír,“ odpověděl zase Musk.

„A kolik žáků tak dostuduje?“

„Dva-tři studenti ze sta. Už sme tady,“ zastavil pan Jednooký.

„Hotel U magický houby, můj oblíbený. Barák vedle je bordel a domy jsou propojeny.“

Dům vypadal úplně obyčejně. Obyčejný dřevěný dveře, obyčejný dřevěný okna, obyčejný osvětlení s obyčejným vývěsním štítem s namalovanými třemi houbičkami.

Vešli dovnitř a nebyli zklamáni. Tančící nahé holky za sklem výloh, stoly plné jídla, pití, decentní osvětlení a hlučný dlouhý bar. Pan Jednooký táhl skupinu k recepci na druhé straně místnosti. Cestou si dali pár panáků, ubalili několik jointů a Pong s Karlosem vyšňupali několik lajn. K recepci přišli zase celkem dobře naložení.

„Ahoj Madlo, tak jsem doma a potřeboval bych ubytovat náročnou klientelu, dáš jim pokoj s průchodem do vedlejšího domu, že?“ promluvil Jednooký.

Blondýna za přepážkou něco řekla jazykem, kterému opět překladač nerozuměl, chvíli se nesrozumitelně dohadovali, aby debatu blond'atá recepční utnula.

„Sereš mě, ale kvůli hostům vyhovím.“

„Super, ona je na mě ještě pořád nasraná. Něco jsme spolu před třiceti lety měli a dodneška mi nemůže odpustit,“ zasmál se pan Jednooký.

„Seš hajzl, to bych radši dala tady tomu šikmookýmu skrčkovi v černým prostěradle než tobě,“ řekla blondýna a podívala se na Ponga, jehož mozek zpracoval signál a vyslal signál noze, že má udělat krok.

„Já bych to nedělal, slečna myslela poznámku jenom obrazně,“ zastavil ho Kapitán Blázen.

„Šéfe...?“

„Pongu, určitě si ještě užiješ, ale teď fakt ne.“

„Pojďte za mnou,“ ozval se pan Jednooký.

Šli dřevěnou chodbou, následně vystoupali po dřevěném vrzajícím schodišti o patro výš, kde byla chodba se třemi dveřmi. Pan Jednooký zastavil u prostředních a otevřel je.

„Račte vstoupit.“

Ocitli se v bytě ze dřeva s rustikálním starožitným nábytkem. Část hlavní místnosti byla vystlána koberci a polštáři a celou stěnu pokrývaly jakési rituální obrazy hub a halucinací.

„Modlitební místnost. Dobře se na tom koberci souloží,“ okomentoval výjev pan Jednooký.

„Fajn, já se půjdu vysrat, dám sprchu a možná ochutnám nějaký jídlo, ale hlavně si chci natáhnout na chvíli záda. Vyhlášu volnou zábavu, pokračování za čtyři hodiny,“ ohlásil Kapitán, sundal bundu, pověsil ji na věšák a šel na hajzl.

„Já jdu navštívit rodiče a prarodiče, vyzvednu vás později, až budu hotovej,“ rozloučil se pan Jednooký a odešel z pokoje.

Urgha odtáhla Doktora do jedné z ložnic, zkontrolovala jestli jsou bezpečně zavřená okna a nechala ho svému osudu, protože byla vyřízená jako pes.

Karlos se uvalil s Pongem na koberci mezi polštáři, dal lajnu, hluboce upil z láhve a natáhl se. Pong natáhl svoji čáru peří a přemýšlel. Uvědomil si, že u vchodu je hotelový telefon, tak se zvedl a šel k němu.

„Haló?“

„Ano?“

„Můžu si objednat dvě děvky?“

„Ano, jaké byste si přál, domorodkyně a nebo cizinky?“

„Místní bych vyzkoušel.“

„Dobře za deset minut zazvoní. Kdyby jste ještě měl další přání, zavolejte.“

„To seš ty, blond'atá krásko?“

„Ano.“

„Přijď taky,“ položil Pong sluchátko a smál se. Přeci nepůjde spát, když den ještě ani nezačal.

Jediný Kokot našel smysluplnou zábavu, nalil si sklenici oleje a připojil k místní databázi. Čas pomalu utíkal.

Kapitán Blázen se probudil. Otevřel oči, posadil se na postel a hmátl po odloženém brku. Zapálil ho a začal přemýšlet.

„Myslím, že mám chlastání plný brejle. Když už sem došel až sem, tak se vyškrábu i na tu posranou horu s klášterem. Normálně, kdekoliv jinde by nás tam odvezlo taxi, ale tady ne. Tady si držej tradice a choděj všude pěšky jak čůráci. Bože můj.“

Vzdychl, oblékl bundu, odhodil vajgl do koše a šel se vychcat.

Na chodbě už bylo rušno. Pan Jednooký právě přišel a rovnou zjebal blond'atou recepční, na kterou narazil zrovna ve chvíli, když vyšla polonahá z Pongova pokoje.

„Co se tady děje?“ zeptal se Blázen.

„Tahle kráva místo aby makala na recepci, mrdá s cizincema,“ rozčileně vyjel pan Jednooký.

„A není to jedno?“ pokračoval Blázen.

„Není, kurva je to.“

„O to snad de, ne?“

„To de, ale ne předemnou.“

„Jednovokej, vona ví jak tě nasrat,“ zasmál se Karlos, který se přišel podívat, co se děje. Blázen se rozhodl, že hádku zarazí.

„Vysmahni a vem sebou i kámošky a napište se na účet,“ zařval a vtrhl do pokoje, kde se na posteli rozvaloval spoře oděný Pong.

„Ty si debil, vždyť máš jít večer do bordelu.“

„Šéfe, nevadí, večerní návštěva bordelu není nikdy na překážku.“

„Achjo,“ vzdychl Blázen a vrátil se do chodby za panem Jednookým.

„Helejte, viděl bych to takhle, já bych se večer na nějaký paření celkem s chutí vysral, ale jestli mám návštěvu bordelu brát jako společenskou akci, kde se seznámíme s místními podnikateli, neviděl bych problém. Ale protože mám problém s Pongem, protože kam přijdem, tam mrdá a mrdá víc, když nemá co na práci. Zabíjení ho dokáže zabavit a uklidnit na pěkně dlouhou dobu, ale pochybuju, že tady bude koho zabíjet. Takže ho chci zaměstnat a pak vyrazíme pěkně na ten klášterní kopec, odevzdáme Doktora do spárů mnichů a ti provedou ty své výzkumy. Poekáme s nima o historii a vyrazíme do města poznat krásy místního podniku. Co ty na to, Jednovokej?“

„Blázne, souhlasím. Stejně mi volali do rodného domu z kláštera, že jsou připraveni.“

„Vy tady máte telefony?“

„Jo, proč bysme neměli mít? Že dodržujeme některé tradice ještě neznamená, že nejsme postiženi novodobými výdobytky.“

„Vám nefunguje telepatie na větší vzdálenosti?“

„Ne, jak si na to přišel? Umíme přenášet myšlenky v subprostorovém poli. Jak myslíš, že si hovořil s Nejvyšším představeným. Přístroj, který jsem ti přiložil před zahájením seance.“

„Jo, ták. Máte zvláštní způsoby a používáte techniku, kterou nechápu.“

„Nevadí, následující generace po tobě možná pochopí. Vyrazíme tedy rovnou do kláštera,“ zakončil rozhovor pan Jednooký.

Vyšli před hotel a uvědomili, že sousední dům má červenou výlohu.

„Já jsem snad říkal, že zábavu máte hned vedle, ne?“ pronesl pan Jednooký.

„Já nevím, nikam nejdem,“ začal sýčkovat Pong.

„Měli bychom vyrazit,“ řekl Blázen a zapálil připraveného jointa.

„A držte huby, tohle je meditační cesta. Doktore, jsi doufám při smyslech a nedal sis dávku, že ne?“

„Kapitáne nedal, pan Jednooký mi již všechno vysvětlil a nahoru dojdou po svejch,“ odpověděl Doktor a všiml si, že Blázen pohlédl na pana Jednookého, ale nic neřekl. Mlčky se dali do pohybu.

Prošli skrz celé město, nikde ani smítko, všude uklizeno a vše na svých místech. Pan Jednooký zastavil pod úbočím hory a pohlédl na klikatící se úzkou stezku.

„Jsou dvě, touto se jde nahoru a na opačné straně hory je stezka vedoucí dolů,“ stručně řekl Jednooký a vstoupil na poutní cestu.

Pomalou vystupovali vzhůru a všem začalo být jasné, že výstup bude kurevsky náročněj.

„V polovině cesty je odpočívadlo a studánka s vodou. Tam zastavíme, dáme brko a užijeme si vyhlídku. Když budeme mít štěstí, uvidíme i západ slunce,“ řekl pan Jednooký.

„Pak půjdeme jako po tmě?“ zeptal se Karlos.

„Ne, cesta bude osvětlená,“ byla odpověď.

„No, že by mě to nějak uklidnilo se říct nedá, ale dobrá,“ zamumlal Karlos a opět zmlkl.

Úzká cesta vytesaná do úbočí byla děsivá. Bez zábradlí a s občasnými úchyty v hoře skupina pomalu krok za krokem postupovala vzhůru.

S blížícím se západem slunce si všimli, že přichází k plošině a vyrubané jeskyni, na jejímž konci se lesklo vodní zrcadlo.

„Dáme brko a odpočineme si. Západ slunce právě začal,“ řekl pan Jednooký a posadil se na kamennou lavičku. Blázen se dal do motání a Urgha šla ochutnat vodu. Byla příjemně studená s příchutí jakýchsi minerálů.

Kapitán zapálil joint a díval se k zapadajícímu slunci. Paprsky světla mizely z úbočí hor a nad jejich hlavami se rozlézala tma.

„Teď to přijde,“ řekl pan Jednooký a všichni zpozorněli.

Poslední paprsky slunce spustily v atmosféře duhový ohňostroj, který trval jen několik krátkých okamžiků a povrch planety pokryla tma. Vysoko nad nimi svítil jediný velký bod. Klášter a jeho houbová věž.

„Úžasnej psychedelickéj zážitek,“ zamumlal Karlos a drtil hroudu kokainu.

„Pěkný, ale nudný,“ řekl Pong a přisypal do kokainu trošku pika.

„Karlos, čeká nás ještě pěkněj výstup, tak si dáme koktej.“

Urgha s panem Jednookým pozorovala údolí a mihotající tečky osvětlených oken. Mlčeli.

Když si všichni podle svých možností a schopností odpočali, pokračovali ve výstupu. Okraj stezky osvětlovala stejná fosforeskující linie, kterou Blázen s Urghou již znali. Stejně pro jistotu pan Jednooký k sobě přivázal Doktora provazem, aby nepadl do propasti. Nebyl si zcela jist, jestli by ve tmě Doktor došel a v duchu litoval, že neletěli nahoru vlastní lodí. Nebylo zbylí, museli pout' dokončit.

Konečně se vyškrábali na vrchol hory a ocitli se na plošině, před mohutnými dveřmi s malými dvířky s průzorem uprostřed. Blázen měl jistý pocit deja-vu.

„Zaklepu a dáme brko, chvíli bude nejspíš trvat, než si pro nás přijdou,“ řekl pan Jednooký. V tuto chvíli dostala pocit deja-vu Urgha. Blázen nelenil a začal motat.

Kouřili joint a pozorovali obrysy hor, které se před nimi rýsovaly na obzoru.

„Já jsem bez emocí, ale místo jste si uměli vybrat fakt dobře,“ řekl Kokot.

„To jo,“ odpověděl pan Jednooký.

Přešlapovali okolo dveří a nervozita začala nabírat na obrátkách.

„Šéfe, já doufám, že si z nás nedělaj prdel, nechtěl bych jít pěšky dolů za tmy.“

„Pongu, vydrž, vzpomeň si na svá cvičení a meditace,“ odpověděl mu Blázen.

„Mrdal bych a zabíjel,“ dodal Pong a zmlkl.

Bylo slyšet jen šumění větru ve spárách skal, když se ozvalo cvaknutí průzoru ve dveřích a v nich se objevilo krvavé oko.

„Tak už jste dohulili a vyřešili svý problémy?“ zeptal se hrubý hlas. Pan Jednooký přišel k dveřím a něco řekl nesrozumitelnou řečí. Hrubý hlas odpověděl a chvíli se o něčem dohadovali.

„Je to dobrý, jsme očekáváni, ale prej jdeme pozdě. Večeře už byla, takže se máme stavit v kuchyni a prý nám dají něco studenýho. Mimochodem, vaří tu perfektní klášterní pivo,“ řekl jednooký.

Dvířka se s hlasitým skřípotem otevřely a ven proniklo jasné světlo, které odhalilo postavu v bílém mnišském hábitu, která je hrubým chraplavým hlasem přivítala.

„Tak vás tady vítám a omlouvám se za svůj hlas, ale včera jsme trošku zapařili a já ochraptěl. Pojdte za mnou, Představený vás již očekává.“

Kapitán Blázen dělal, že není překvapen, pozdravil a prošel dveřmi do osvětleného čistého tunelu.

„Tak kdepak je ta vaše vzácnost?“ zeptal se mnich. Pan Jednooký nelenil a představil mu Doktora.

„Toto jest pan Doktor Řezník, který oplývá znamenitými schopnosti. Vidím, že zpráva se již rozšířila. Všichni jsme nadšení, protože někdo takový zde nebyl minimálně tisíc let.“

Doktor podal mnichovi ruku, ten ji přijal a chvíli prohlížel.

„Neuvěřitelný, ale nevypadáte, že byste vládl našimi schopnosti.“

Prošli vstupním tunelem a ocitli se v rajske zahradě. Všude zeleň, trávničky a udržované cesty. Kamenné domy porostlé rostlinou podobnou břechťanu lemovaly cesty a táhly se kam oko dohlédlo. Všem dominovala houbová věž, jejíž klobouk svítil jak maják. Zrovna přistála kosmická loď na vzdáleném letišti.

„Šéfe, neříkal někdo, že na kopec se chodí pěšky?“

„No říkal, ale Pongu vzpomeň si na meditace a rituály. Zpět jistě poletíme lodí,“ zasmál se Blázen a otočil se k panu Jednookému.

„Doufám, že poletíme.“

„Poletíme, v klidu. Teď se stavíme v hospodě pro nějaký lahváče, pozdravíme Představenýho, přenecháme mu Doktora a vyšlápeme si nahoru na houbovou věž. Je tam pěkná pikniková vyhlídka s chladákem a grilem.“

„To zní lákavě,“ ozval se Karlos.

„Co děvky? Jsou tu?“ musel se zeptat Pong.

„Pongu, jak bych ti to vysvětlil. Jsi v klášteře, na posvátné půdě, kde nejlepší mozky bádají nad záhadami vesmíru, které nám ještě zbyly a ty se ptáš po děvkách. Nevím, jak u vás v klášterech, ale tady máme chrámové kněžky lásky, které za příslušný dar klášteru mohou vykonat posvátný akt lásky spojení s dárcem pro potěchu bohů.“

„Ty vole, znám. Ukážeš mi, kde mají kněžky svůj chrám a já půjdu uctít vaše bohy.“

„Pongu, vidíš tamten dům před nímž je velká nadživotní skulptura gigantického černého pohlavního údu?“ zasmál se pan Jednooký a ukázal rukou k domům.

„Vidím,“ odpověděl Pong.

„Tak asi chápeš, kde se schovávají chrámové kněžky, že?“ smál se pan Jednooký.

„Chápu. Šéfe, můžu se jít poklonit místním bohům?“ otočil se Pong k Bláznovi.

„Co mám s tebou dělat, běž a pořádně se pomodli, ať si dlouho pamatujou, že tu byl kurevsky silný věřící,“ zasmál se Blázen a zapálil jointa. Pong rychlou chůzí vyrazil za kněžkami a zbytek pokračoval v cestě za představeným.

V hospodě nakoupili lahváče, klobásy, nějaký maso na gril a pan Jednooký rozhlásil, že bude mejdan ve věži. Pak pokračovali k chrámu.

Pan Jednooký konečně zastavil a zaklepal na dveře.

„Jsme na místě. Předáme Doktora a vyrazíme na věž. Jo a nebojte se, je tam výtah.“

Dveře se otevřely a přivítal je další mnich.

„Vítejte, tak kde ho máte?“

„Tady jsem,“ vyšel ze skupiny Doktor a postavil se před mnicha.

„Tak to seš ty, ten slavnej zázrak. Pojď dál. Vy se tady zastavte ráno, budeme vědět víc o jeho schopnostech,“ řekl mnich a naznačil Doktorovi, že má vstoupit. Ten nepřemýšlel a vstoupil. Dveře se zavřely.

„Tak jdeme k výtahu, to bylo vše,“ zahlásil pan Jednooký, popadl bednu s lahváči a dal do kroku.

Pikniková vyhlídka na vrcholu věže byla skvělá. Výhled do všech stran, uprostřed místnosti prostor pro kabinu výtahu, dřevěná podlaha, schody do vyšších pater, gril a chladicí box. Uložili pivka do chladku, Blázen zapálil gril a zbytek si užíval výhled do krajiny. Začali se pomalu scházet další návštěvníci. Bylo jasné, že pan Jednooký je zde známý. Někdo přinesl bedny a gramofony a mejdan se začal rozjíždět.

Kdyby někdo sledoval klášter z dálky, viděl by blikající věž s vystřelujícími barevnými paprsky, ohňostroji a dalšími efekty vyspělé civilizace.

Obloha se pokryla zelenkavým zářením zrovna ve chvíli, kdy Blázen s panem Jednookým hulili joint a kochali se počínajícím svítáním.

„Co to je za efekt? To my?“ zeptal se vysmátej Blázen.

„Ne, něco se děje,“ zvažněl pan Jednooký.

„Co by se mělo jako dít?“

„Spustil se ochranný štít. Pokrývá celou planetu.“

„Nějaký nebezpečí?“

„Ne, nikdo nás ještě nikdy nedobyl,“ řekl pan Jednooký. Jakmile zavřel ústa, vybuchla první bomba a štít zasvítíl všemi barvami spektra. Druhá, třetí a další bomba následovaly velmi rychle. A za nimi další a další.

„Moc pěkný,“ ozvala se Urgha, kterou stejně jako ostatní účastníky party přilákala světelná show a místní nevypadali nijak vzrušeně. Mejdan pokračoval a bombardování neustávalo.

„Jdeme ještě pařit, dobře hrajou,“ řekla Urgha a postavila se zpět 'na značky' k bednám.

„Nemá smysl se nějak vzrušovat, Blázne. Ráno sjedeme dolů. Zjistíme jak dopadl Doktor a vytáhnem z někoho co se děje,“ pronesl pan Jednooký, hodil z věže zbytek jointu a vmísil se mezi účastníky. Blázen začal motat další brko.

Slunce připomínalo velkou zelenou svítící kouli, kterou obklopovaly květy výbuchů bomb a den byl v plném proudu. Pan Jednooký stál opřen o zábradlí a sledoval barevnou scénérii.

„Asi bysme měli zjistit, která bije. Přejde mi to jako divná náhoda, že vás přepadnou zrovna, když sme přijeli. Nechci bejt nějak paranoidní, ale v tom bude muset bejt souvislost,“ ozval se Bláznův hlas. Pan Jednooký se otočil a odpověděl.

„Taky nad tím přemejšlím, měli bychom jít za Představeným a zjistit, co zjistili o Doktorovi,“ odpověděl jednooký Musk. Dohulili joint, který přinesl Kapitán a vydali se k výtahu. Cestou se k nim přidal Kokot, který se značně nudil, protože byl jediný střízlivý a nikdo mu už nerozuměl. Sjeli k úpatí věže, vystoupili a zamířili ke dveřím, u kterých opustili Doktora.

Jednooký zazvonil zataháním za zvonkové lanko, chvíli byl klid a pak se dveře otevřely. V nich se objevil mnich v bílém.

„Čekali jsme vás dříve, představený s vámi chce mluvit.“

„Co to je za ohňostroj?“ zeptal se Blázen.

„Vše se dozvíte v pravý čas, ale souvisí s vámi,“ pousmál se mnich.

„Já sem to říkal,“ otočil se Blázen k panu Jednookému.

Ten kývl hlavou a mlčky vstoupili do budovy. Blázen s Kokotem si velmi rychle uvědomili, že jsou v laboratořích. Mnich je vedl širokou chodbou mezi prosklenými místnostmi, ve kterých postavy v bílém prováděly všelijaké výzkumy, kterým Blázen nerozuměl.

Zastavili u posledních dveří, jediných neprosklených, na které mnich zaklepal a ihned vstoupili.

Ocitli se ve velké oválné místnosti s okny do města a s velkým kulatým stolem uprostřed, u kterého seděl Nejvyšší představený s Doktorem.

„Nazdar Kapitáne, nazdar Kokote,“ pozdravil radostně Doktor právě příchozí hosty.

„Vypadáš nějak střízlivě a čistě,“ všiml si Blázen.

„Náročná noc, Kapitáne, jenž mi vysvětlila spoustu věcí, kterým jsem nerozuměl. Pane Jednooký, děkuji vám převelice, že jste mě sem přivedl,“ vyhrkl rychle Doktor.

„Pravdu dí,“ moudře pronesl Nejvyšší představený a významně kynul hlavou.

„Kapitáne, já mám dar. Veliký dar, jenž mi přinesla genetická mutace. Mohu se připojit subprostorovému rozhraní a počítat souřadnice v galaktických mapách.“

„Všechno už vím, pověz mi ale, jestli je nějaký problém,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, všechno je v nejlepším pořádku, prý mi postačí kratší výcvik a budu moci pilotovat loď mezi galaxiemi. Co je největší legrace, mohu zůstat u svého LSD, protože ti mistři tady zjistili pár pro ně neuvěřitelných věcí,“ smál se Doktor.

„Cože?“ vypadlo z Kapitána.

Do rozhovoru vstoupil Nejvyšší představený.

„Učinili jsme velký objev. Doktorovo LSD má obdobné účinky jako aktivní látka obsažená v našich houbách.“

„Vy ste mu dali houby?“ zeptal se pan Jednooký.

„Ano a reagoval na ně velice špatně,“ řekl představený.

„Se ani nedivím,“ zamumlal Blázen a podíval se k Doktorovi, ten potichu zašeptal, že to bylo peklo a zase zmlkl, aby nerušil představeného.

„Ale LSD bylo něco jiného. V podstatě okamžitě se připojil a v režimu simulace otevřel několik kratších tunelů. Výsledky nás samotné zaujaly, takže někteří z nás se obětovali a experimentálně užíli tuto látku s velmi překvapujícími zjištěními. Práce se subprostorovým počítačem se velmi zrychlila a efekt tohoto psychedelického krystalu je úžasně čistý. Musel jsem se ihned spojit s mnichy z Prvního kláštera nejsvětější houby a sdělit jim náš objev. Námel je neuvěřitelná houba, kterou jsme dodneška neznali a to se v našich databázích nachází většina vědění známého světa. Nikdy nás nenapadlo věnovat planetě Zemi více pozornosti, protože takových primitivních planet jsou milióny.

„Jaký primitivní planety?“ uraženě skočil do řeči Blázen.

„Primitivní planeta, čemu Kapitáne Blázne nerozumíš? Máte před sebou ještě milióny let vývoje, pokud se tedy nevyhubíte vzájemně. Doktor je odchylka, náhodná mutace.“

„Fajn, tak co s ním?“

„Nic, vycvičíme ho a dáme vám pohonnou jednotku. Neunášíme, ani nezabíjíme, tedy pokud to není nějak vyloženě nezbytné. Doktor není pro nás nebezpečím, navíc s ním budeme permanentně ve spojení, protože každý pilot a navigátor má subprostorový interface implantován v hlavě a připojen přímo k mozku. Takže je neustále připojen k naší síti, defakto řečeno, víc v bezpečí být nemůže,“ řekl představený.

„Ten motor za co? Jen tak nám dáte svoji technologii?“ pokračoval Blázen v blbých otázkách.

„Obchod, my si od vás vezmeme LSD a na oplátku dostanete motor. Jinak vám bude Doktor k ničemu a jeho dar zůstane nevyužit. Navíc ho budete potřebovat.“

„Jak potřebovat?“ zeptal se blbě Blázen a Kokot chtěl něco říci.

„Pan Jednooký vám říkal, že víme o experimentech s červí dírou, které byly prováděny pod záštitou Velké rady,“ přerušil ho Nejvyšší.

„Přesně tak,“ vykřikl Kokot.

„Pravda, občas nám říkají lidi, že jsme součástí něčeho většího. Mám se domnívat, že se jedná o naši základnu a náš transportér?“ ptal se Blázen dál.

„Ano, Temné kolegium o projektu ví. Dokonce ví, že jste našli základnu, ale neví kde přesně se nachází, protože stavitelé stavbu odstínili a nelze ji najít orbitálními skenery. Proto vás chtějí dostat, aby získali přesné souřadnice.“

„To je nějak nemůžete zastavit? Prostředky byste určitě měli,“ zeptal se zase Blázen.

„Prostředky bychom měli, ale náš úkol je jiný. My cestujeme na místo, kde vznikl vesmír, začátek všeho. Víra a moudrost věkův nám brání ničit primitivní civilizace. Každý má šanci na život.“

„Fajn a naše role je v tom jaká?“ rýpl Blázen a tušil nějaký šmėčko.

„Neznamená to ale, že nemůžeme pomáhat jiným. Chceme vám pomoci, aby nepadlo zařízení do rukou kolegia. Pan Jednooký určitě povídal, že cíle Temného kolegia nejsou čisté. Chtějí ovládat, ničit a podrobovat. Tomu chceme zabránit,“ vysvětlil Nejvyšší představený.

„Takže sme takový figurky na vaší šachovnici, ste pěkně arogantní zkurvenci,“ řekl nepřítliš slušně Blázen.

„Myslím, že i to pan Jednooký říkal,“ zasmál se Nejvyšší představený kláštera.

„Dobře, takže jsme si ujasnili pozice a teďka mi povězte, co se to děje na oběžný dráze?“ zeptal se Blázen.

„Vy jste důvod. Našlo vás Temné kolegium, na orbitální dráze je flotila lodí a bombarduje nás atomovkami v bláhovém domnění, že pohlcování výbuchů vyčerpá naše energetické zdroje. Jestli mají pár stovek let čas, proč ne, ale můžete být v klidu. Vyslali Ničitele světů a je s ním Klaun, kterého jste potkali v Hurzově kolonii. Myslím, že setkání v koloniích byla jediná náhoda v celém ději, protože původní konflikt byl mezi Klaunem a tady panem Jednookým kvůli nějakým chlapečkům. Je to tak, že?“ podíval se představený na pana Jednookého.

„Ano je, Nejvyšší představený.“

„Věděli jsme, že se události stanou, ale neznali jsme podrobnosti. Každopádně, máme nyní před sebou 14 náročných dnů, než vycvičíme Doktora a do té doby asi necháme šašky na obloze, aby nám předvedli pěkný ohňostroj. Co myslíte?“ zasmál se Představený.

„Nemáme problém, párty ve věži stále jede,“ odpověděl pan Jednooký.

„Možná se stavím na pivko a brko, už sem slyšel, že Blázen má dobrou matroš,“ rozesmál se Představený, zvedl ze židle a odešel s Doktorem.

„Tak jdeme taky, ne?“ zavelel Blázen.

Uběhl asi týden pozemského času a párty stále jela nonstop. V jednu chvíli to vypadalo, že se ve věži vystřídala aspoň půlka města. Blázen během té doby konečně vstřelil, že Muskové jsou rasa velmi prazvláštní, mix bohémů, mystiků a vědců a pochopil, že jejich arogance vyplynula ze stádia evoluce, ve kterém se momentálně nacházeli. Ohňostroj na nebi neustával.

„Si asi přivezli pořádnou zásobu,“ řekl Doktor, který právě přišel k výhledu, kde se Blázen zrovna věnoval nějaké místní kněžce.

„Nazdar Doktore, konečně ti dali pauzu?“ nechal se vyrušit Blázen.

„Dá se to tak říct, mám ti vyřídít, že se na planetě ještě tejdén zdržíme. Motor a komunikační rozhraní bude do té doby připraveno k použití.“

„Fajn, mejdan je dobrý. Ještě něco? Mám tu, jak jaksí vidíš, práci,“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, to je všechno, akorát...“

„Co akorát...?“

„Mám vzkázat, že Pong už je tejdén v chrámu a začínaj docházet odpočatý kněžky,“ vysoukal ze sebe Doktor.

„Ajo ty vole, Pong. Já na něj úplně zapomněl. Nějakej problém?“ vzdychl Blázen.

„Ne, ale holky sou už unavený, tak jestli bysme si ho mohli odvést,“ opatrně s obavou řekl Doktor.

„Aha, tak až půjdeš zpátky, stav se za ním a vyříd' mu, že sme na věži a je tu spousta pěkných kněžek lásky. Ok?“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, jasný,“ oddechl si Doktor, protože původně čekal, že se Kapitán rozčílí. Zbytečná obava.

Po obloze se několikrát rychle přesunulo slunce a intenzita výbuchů v oblasti hranice silového pole neustávala. Dveře výtahu se otevřely a do prostoru párty vtrhl Pong obklopený několika velmi unavenými kněžkami.

„Tak mě tady máte,“ vykřikl a zajásal, když uviděl skvělou párty.

„Čau Kokote, Urgho, Karlosi a Blázne. Vidím tady samé známé tváře. Ahoj, ahoj, ahoj,“ zdravil Pong některé účastníky.

„Si byl pěkně dlouho pryč. Vidím, že sis udělal spoustu nověch známejch,“ zasmál se Karlos a přivítal Ponga, jakoby ho viděl podruhé v životě.

„To víš, v chrámu lásky bylo potřeba ucítit mnoho bohů. Mají jich fakt hodně a někteří jsou velmi oblíbení,“ zasmál se Pong a mlsně se rozhlédl po čerstvém chrámovém mase.

„Pongu, ty prasáku starej, co kdyby mě chtěl někdo zabít?“ s úsměvem pozdravil Ponga Blázen.

„Šéfe, kdo by vás tady zabíjel, všechno je snad v pořádku. Šašci na oběžný dráze se snažej marně a my sme v bezpečí u našich arogantních přátel,“ zasmál se Pong.

Všichni byli slušně vysmátí.

Výtah cinkl, otevřely se dveře a vstoupil Nejvyšší představený. Hudba utichla, lidé se zastavili, vzhledli k příchozímu a na znamení úcty sklopili hlavy.

„Pokračujte, nejsme na mši a já tu nejsem služebně. Tichej mejdan, hovno mejdan. Kde se točí pivo?“

V davu to zašumělo a nějaký hlas odpověděl.

„Vpravo od beden, vole.“

Hudba spustila, mejdan se zase rozjel. Představený přišel k pípě, poručil si pivo a když bylo natočeno, vypil ho na ex. Hned si poručil další.

„Nazdar představenej,“ ozval se podnapilý hlas Bláznův. „Mám ubaleno, zahulíme?“

„Proto jsem tady, pozemšťane,“ zasmál se Nejvyšší, plácl Blázna po zádech a otočil směrem k vyhlídce do údolí.

„Máme tu pěkně, že?“ začal konverzaci Představený.

„Jo, už sem měl čas si udělat obrázek,“ usmál se Blázen, zapálil brko a zhluboka natáhl oblíbený omamný kouř. Chvilí pokuřoval, mlčel a pak podal marihuanovou cigaretu knězi. Ten ji přijal, přivoněl, mimochodem velmi zkušeně a opatrně natáhl. Blázen se v duchu zasmál, jak jsou všichni opatrní, když poprvý hulej jeho matroš, ale nahlas nic neřekl.

Představený pravděpodobně vycítil myšlenku proběhnuvši Bláznovým mozkiem a musel se pousmát.

„To je snad jasný, že nejdřív opatrně otestuju novej matroš, ne? Kromě toho, už sem nehulil pár desítek let a stejně to byla hnusná sračka vypěstovaná na Marsu. Tak se teda nediv.“

„Dobrá, dobrá, tohle je fakt dobrej matroš,“ odpověděl Blázen.

„To je,“ pořádně začal potahovat kněz.

Vyhulil půlku brka a pak jej podal zpět Bláznovi.

„Dobrej matroš, nekecáš a proto se mi líbíš,“ usmíval se Představený, pozoroval oblohu a upíjel pivo.

„Slušnej ohňostroj s neustávající intenzitou,“ řekl Blázen.

„To jo, necháme je ještě pár dnů vycukat, nijak nám nevadí a efekty jsou to pěkný, ne?“ zasmál se Nejvyšší.

„Co pak?“ zeptal se zvědavě Blázen, dokouřil joint a začal balit další.

„Co pak? Pak nic. Doktor bude připraven, motor vyroben a naložen do lodi pana Jednookého, který vás odveze domů na Titan a instaluje do toho vašeho veterána. Víme co potřebujeme, vy víte co potřebujete a jediný co chceme, je zastavit podělaný Temný kolegium. Podělaná banda sfetovanejch pomatenců. Jako kdybych je neznal.“

„Sem myslel, co s těma loděma na oběžný dráze?“

„Jo s těma. Nic, přestane je to dřív nebo později bavit, naše lodě ohrozit nemůžou. Kurva dal bych si ještě pivo,“ řekl Představený, mávl na jednu z kněžek a ukázal, že má prázdný kelímek. Ta pochopila a okamžitě odběhla k baru pro další točený.

„To Temný kolegium je vlastně kdo?“ zeptal se zvědavě Blázen, protože to byla druhá věc, která upoutala jeho zvědavost.

„Parta debilů, která si myslí, že může vládnout světům. Párkrát sem s nima pokalil a vím, že mě vždycky hrozně bolela hlava z těch jejich keců. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíchač, Kokot a Sráč. Kriminálníci, kteří se definitivně pomátli, když jim šašek, který si říkal Velký démon, nacpal do hlavy, že má informace o technologii červích děr. Ty ho znáš jako Martena.“

„Aha,“ překvapeně ze sebe vysoukal Blázen.

„V tu chvíli mi došlo,“ pokračoval Nejvyšší představený, „že jediný důvod, proč se se mnou stýkají, je schopnost vytvářet červí díry. Je kurva logický, že jim tyto vědomosti nemůžu předat, vzhledem k jejich mrzkým životním cílům. Nehledě na to, že stejně nemaj mentální kapacity počítat

mezigalaktický lety. Neexistuje důvod, proč by měli ovládat tuto technologii. Jak už víš, blbý akorát je, že nemůžeme zasáhnout, protože nám v tom brání naše víra.“

„Proto využijete nás,“ dodal Blázen a zapálil brko.

„Ne, jen vás popostrčíme a ohlídáme vaše kroky, protože už se vezete od té doby, kdy jste objevili ztracenou podmořskou základnu. Chápeš, ty vole?“ zasmál se Představený, upil piva, které mu donesla kněžka a sápal se po jointu, který hulil Blázen.

Kapitán chvíli mlčel, zakouřil si a předal joint. Představený po něm hladově chmátl a mocně tahal. Blázen začal motat další kousek.

Nejvyšší představený dokouřil, dopil pivo a protáhl se.

„Musím jít, práce volá, až budeme hotovi, dáme vědět Jednookému a vyrazíte na cestu domů,“ řekl Bláznovi, otočil se a šel k výtahu.

Kapitán pokynul a vrátil se k pozorování vybuchujících hlavic.

Na obloze proběhlo několik dalších sluncí, párty zpomalila, lidé prořídli a vyhlídka byla plná spících lidí nebo souložících dvojic, trojic, čtveřic a jiných -ic.

„Šéfe, takhle kurevsky dlouhej mejdan sem dlouho nezažil,“ ozval se Bláznovi za zády Pong, který byl obklopen lepými děvčaty. Kapitán se otočil a podíval Pongovi dlouze do očí.

„Dlouhá noc, Pongu. Brzo skončí.“

Pong mlčky souhlasil a odvedl děvčata kamsi stranou. Blázen se rozhlédl po své posádce, která se dobře bavila. Urgha si užívala s nějakým Muskem, Karlos pařil s Kokotem u beden, Ponga už potkal a Doktor lítal mezi galaxiemi. Povzdechl a šel pro další pivo. Rovnou si poručil i velkej místní rum.

„Je hotovo,“ zatřásl pan Jednooký Bláznem, který klimbal v houpacím křesle.

„Co co co cože?“ trhl sebou, rozhlédl se, zvedl na zem spadlý joint a zapálil ho.

„Co je hotovo?“ zeptal se.

„Motor. Doktor je připraven. Posbírej trosky své posádky, letíme k Titanu,“ zasmál se pan Jednooký a natáhl ruku pro joint.

„Dobře, sranda teda skončila. Bylo asi už na čase, protože sem úplně totálně vyřízenej,“ odpověděl Blázen a líně se zvedl z křesla. Protáhl se, mávl rukou směrem k Kokotovi a naznačil mu, aby přišel.

„Kokote, Doktor a motor je připraven. Vyrazíme na cestu, dej do kupy posádku a sejdeme se u výtahu. Já se du před cestou ještě vysrat.“

Jak Blázen řekl, tak udělal.

Když Blázen vylezl ze záchodu, skupina už stála na místě a čekala.

„Trvalo to trochu dýl, ožralý hovno. Připraveni?“

„Můj vůdce, připraveni,“ zahlásil tradiční hlášku Kokot, srazil paty a ulízl knírek.

„Perfektní, můžeme tedy vyrazit,“ odpověděl Blázen a pohlédl k panu Jednookému.

Výtahové dveře se otevřely a pan Jednooký nastoupil a za ním ostatní.

Kabina sjela do přízemí a vypustila pasažéry do ulice.

Pan Jednooký je dovedl k chrámovým dveřím, kde již čekal Doktor a Nejvyšší představený.

„Vy vypadáte,“ zasmál se, „jo, když se u nás paří, tak se paří dlouho. Umíme si užít volný čas, který však právě teď skončil. Motor je naložen a pan Doktor vycvičen.“

Blázen spokojeně kývl hlavou a podal Nejvyššímu ruku. Ten ji přijal a potřásl si.

„Blázne, hulení máš dobrý. Necháš mi tady vzorek?“ zeptal se drze Nejvyšší.

„Nechám, není problém,“ odpověděl Blázen, vytáhl pytel a odsypal zelený materiál.

„Dík, bude se večer hodit. Urgho, Karlosi a Kokote. Bylo mi potěšením seznámit se s přáteli tohoto genetického omylu,“ řekl Nejvyšší a ukázal rukou k Doktorovi.

Poté promluvil ještě k panu Jednookému. „Až budete nahoře, Pong si může vyzkoušet naše zbraně. Když se tedy nebudeš dívat, Jednooký.“

„Je na čase jít,“ zakončil loučení, otočil se a vrátil do chrámu.

Pan Jednooký počkal až se zavřou dveře, prohlédl skupinu a mlčky se vydal k letištní ploše. Byli všichni vyndaní jako autor tohoto textu v této chvíli.

Pan Jednooký zvedl loď ze země, zamířil čumákem k nebi a dupl na plyn. Plavidlo prolétlo mraky a v silovém poli se otevřelo na krátký čas okno, kterým Jednooký prolétl. Zapnul maskování, provedl oblouk kolem flotily sedmi lodí, které posílaly směrem k planetě nekonečný proud střel s jadernými hlavicemi.

„Neuvěřitelný divadlo,“ fascinovaně zhlásila Urgha.

„A bude ještě lepší až Pong spustí střelbu,“ zasmál se Jednooký a mávnutím ruky přivolal Číňana, který neváhal a s velkou radostí se posadil do křesla obsluhy zbraňového systému.

„Pongu, je to hrozně jednoduchý. Zaměřovačem zaměříš cíl a zmáčkneš červený tlačítko, já pak poodletím, aby nás nemohli zaměřit podle trasy střel a znova budeš střílet. Bude zábava, haha,“ smál se pan Jednooký.

„Nejvyšší, ale říkal, že se prej nemáš dívat,“ pokusil se o vtip Karlos.

„Prosím tě, to se jen tak říká, nechci si tu podívanou nechat ujít, de o to, abych nezmáčkl tlačítko já,“ pokračoval ve smíchu jednooký pilot. Pong si promnul bradku a zamířil na jednu z lodí. Chvíli váhal, ale pak tlačítko zmáčkl. Z lodi vyletělo několik rychlých střel a pan Jednooký změnil pozici tak, aby jim zůstal výhled.

Střely zasáhly svůj cíl a nepřátelská loď explodovala. Pong zajásal a rychle zaměřil další loď. Tentokrát neváhal, tlačítko zmáčkl rychle s nadržným očekáváním výbuchu. Další dávka raket opustila zásobník a zamířila k nejbližší lodi. Nepřátelská reakce na sebe nenechala dlouho čekat a k místu, odkud vylétly střely zamířila dávka energie. Pan Jednooký bystře zareagoval a uhnul.

Pongovy střely opět neomylně zasáhly svůj cíl a druhá loď vybuchla v jasném světle. Skupinka pozorovatelů zajásala a Blázen začal motat brko. Pan Jednooký pohnul s neviditelnou lodí. Pong vypálil další dávku. Třetí výbuch způsobil, že zbylé lodě přestaly s bombardováním silového pole a přeskupily se.

„Vypadá to, že maj nějaký problém,“ zapálil Blázen joint, potáhl a podal panu Jednookému.

„Zřejmě jsou překvapení, tak je ještě trošku poškádlím,“ řekl Pong a zmáčkl opět tlačítko raketové smrti. Střely vyrazily směrem ke své další oběti, kterou neomylně zasáhly. Číňan ani nečekal, až Jednooký pohne lodí a vypustil další dávku. Výbuch zničil útočící loď a poškodil sousední. Poslední dvě nepřátelské lodi na nic nečekaly, otočily se a zmizely v hyperprostoru.

„Kdo to vůbec byl?“ zeptal se Kokot.

„Podle počítače Klaunova loď a tu druhou se nepodařilo identifikovat, protože ji nemáme v databázi. Každopádně nejspíš nějaký pěkný šmejdi. Hele, právě vypnuli silový pole,“ ukázal Jednooký k oknu, za kterým se právě změnila barva planety ze zelenkavé v duhově modrou. Pípnutí ohlásilo přijetí textové zprávy.

„Tak nám děkují a prej máme konečně zmizet,“ přečetl zprávu pan Jednooký a dohulil joint, aniž by ho vrátil Bláznovi. Ten s tím stejně nějak už počítal, tak začal motat dalšího.

Pan Jednooký vytáhl ze šuplíku krabici s houbami, pozřel dva kusy, chvíli poté otevřel červí díru a vstoupil do ní i s lodí.

„Bude to krátkej let, přátelé, stihneme pár jointů a jednu dvě láhve,“ ohlásil skupině a vytáhl ze spodního šuplete flašku nějakého modrého jedu.

Vystoupili z horizontu událostí a objevili se přímo nad Titanem.

„Jste doma, mejdan skončil,“ oznámil pan Jednooký a začal přistávat v kráteru u stanice.

„Roztáhnu silový pole, zapnu podporu života a přejdeme k vám po zemi, přeci si nebudem brát skafandry,“ dodal a jeho prsty jezdily po klávesnici.

Byl to velmi zvláštní pocit jít po povrchu Titanu v obyčejných botách a dýchat kyslík. Kokot tlačil antigravitační plošinu s motorem pro jejich Kapku.

„Urgho, měla bys ohlásit Základně, že jsme už zpět,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, provedu. Jsem ráda, že už jsme doma. Nečekala jsem takový dlouhý výlet.“

„Já taky ne, ale snad to bez nás pánové a Mozeček přežili,“ pousmál se Blázen a zapálil brko, protože musel využít příležitosti a zakouřit si na dalším místě, na kterém ještě nikdy kouřil.

Kokot vypnul zabezpečovací jednotku a otevřel dveře do hangáru. Následován Pongem, který zkontroloval prostor, vstoupil do útrob stanice, dálkově otevřel vrata nákladního prostoru Kapky a vytlačil novou pohonnou jednotku do lodi. Pan Jednooký ihned zamířil za ním.

K Bláznovi přišla Urgha a oznámila mu, že v Základně je všechno v pořádku, ale Mozeček prý má nového mazlíčka.

„Cože má?“ zeptal se nechápavě Blázen.

„Mazlíčka a neptej se mě, co tím Jack myslel, já sama to nepochopila, ale všechno je v pohodě,“ prohlásila a dodala, že musí jít trochu poklidit.

„Šéfe a já?“ optal se Pong.

„Máš volno, běž se vyspat, jestli se něco bude dít, zavolám tě,“ řekl Blázen.

Kokot s panem Jednookým instalovali pohonnou jednotku, takzvaný generátor červí díry. Pan Jednooký dával Kokotovi školení, jak se o motor starat a rovnou mu předal dokumentaci uloženou v přenosném disku.

„Pane Jednooký, samotný princip je velmi geniální, ale bez pilota a navigátora, nepoužitelný,“ řekl Kokot.

„Chápeš dobře, myslím, že základní opravy v případě problémů zvládneš sám. Musíme pokračovat, pár hodin nám instalace a připojení k počítači zabere,“ odpověděl pan Jednooký a ponořil se zpět do práce.

„Co vy, kutilové?“ přišel za panem Jednookým a Kokotem Blázen.

„Můj vůdce, jsme hotovi, sežeňte Doktora a uděláme si výlet,“ řekl Kokot.

„Pongu, přiveď Doktora,“ ohlásil Blázen do komunikátoru a dal se současně do balení jointu.

„Fajn nápad, taky bych si pohulil, byla to zkurvená dřina a já nejsem specialista přes motory,“ přidal se Jednooký.

„Bude to bezpečný?“ zeptal se Blázen.

„Ale jo, diagnostika před startem bude stejně záviset na Doktorovi a na tom, co se naučil.“

„Si mě moc neuklidnil,“ odpověděl Blázen, zapálil brko, pohulil si a předal kouření Jednookému.

Chvilí pokuřovali a vzpomínali na párty ve věži, když přišel kupodivu stále střízlivý Doktor.

„Kapitáne, tak jsem tady, motor je připojen a prý můžeme vyrazit na první okružní jízdu. Kam byste se chtěli podívat?“

„Nepoletíme nikam daleko, potřebujeme pouze vyzkoušet pohon a tvoje schopnosti. Cíl už jsem vybral, poletíme do trpasličí galaxie v souhvězdí Velkýho psa. Je nejbližší a domorodci jsou tam přívětiví. Kokote, ty zůstaň tady a já půjdu s Doktorem na můstek,“ řekl pan Jednooký tónem, který naznačoval, že rozhodnutí už dávno padlo.

„Fajn, poletíme pouze my a vezmeme sebou Ponga. Urgha s Karlosem zde zůstanou, kdyby se nám náhodou něco stalo a nevrátili sme se,“ rozhodl za svoji posádku Blázen.

„Nevidím, proč bychom se neměli vracet, poletíme za humna,“ zasmál se pan Jednooký a dohulil joint.

Blázen s Pongem se uvelebili v křeslech na můstku, pan Jednooký se posadil za řízení, Kokot hlídal jednotku ve strojovně a Doktor se svlékl do půl těla a zalezl do vaku, který připomínal spací pytel, ze kterého vedl svazek optických kabelů a byl jako hamaka zavěšen v prostoru velitelského stanoviště.

„Doktore, cílem naší první cesty je trpasličí galaxie v souhvězdí Velkýho psa, planeta XB-13. Tyhle údaje by ti měli stačit k navigaci. Budu sledovat tvoje počínání na displejích, ale do procesu navigace zasáhnout nemůžu, tak nás dohazjzu nepošli někam zkurveně daleko,“ sdělil Jednooký Doktorovi cíl letu a odstartoval z povrchu Titanu.

„Dobrá, dobrá, vím co mám dělat. Teďka zalezu, dám si dávku LSD a za chvíli se připojím k počítači,“ odpověděl Doktor.

„Jednookej, ty si ale nelezl do spacáku, když sme letěli od vás,“ zeptal se Blázen.

„Ne, nelezl. Ani Doktor by nepotřeboval, ale pro začátečníky je to pohodlnější. Časem si dá dávku a zvládne navigaci i v sedě, hlavně na krátký vzdálenosti,“ odpověděl pan Jednooký a začal se věnovat výstupům na displeji.

„Čeká nás vzdálenost zhruba 25 000 světelných let, maximálně hodinka letu,“ dodal a zastavil loď v bezpečné vzdálenosti od Saturnu.

Doktor připojil ke spánkům kabely, zavřel oči a nechal proudit LSD do krevního řečiště. Obraz se mu zhroutil do barevné spirály, která posléze pohltila vědomí. Viděl sám sebe ležet ve vaku, ale jeho mozek připravený Musky ke komunikaci se subprostorovým počítačem se těmto psychedelickým drobnostem nevěnoval. Vzpomněl si, že má myšlenkou vyvolat ovládací panel, takže se zamyslel a zanedlouho se v jeho pokroucené realitě vykreslil terminál s velkým displejem, který 3D zobrazoval mapu nejbližšího vesmíru s jejich pozicí uprostřed. Virtuální rukou začal otáčet mapu a hledal cíl, který mu určil pan Jednooký. Když ho našel, začal počítat cílové souřadnice opačné strany červí díry v závislosti na jejich aktuální pozici.

Když měl pocit, že se mu povedlo souřadnice spočítat, spustil generátor. Uslyšel slabé zahučení, otočil se k čelnímu sklu a uviděl jak se před nimi otevírá červí díra. Uslyšel v hlavě hlas pana Jednookého.

„Dobrá práce, Doktore. Poletíme se podívat, co je na druhý straně.“

Doktor se rozhlédl po místnosti a nezdálo se mu, že by jednooký Musk mluvil nahlas, protože kouřil joint a vybavoval se s Bláznem.

„Nebud' překvapenej, měl bys naše schopnosti znát už z výcviku. Teďka zapni pohon a překroč horizont událostí,“ uslyšel Doktor opět pana Jednookého. Přestal se tedy kochat a zamířil s lodí k černému středu jeho první díry.

„Se mu to povedlo,“ zasmál se pan Jednooký, „když budem mít štěstí, objevíme se přesně tam, kde se objevit máme. Řekl bych, že se ani moc nespletl.“

„Doktor bude v tom vaku celou cestu?“ zeptal se Blázen.

„Mohl by se odpojit, ale nedoporučil jsem mu to, ať si zvyká na cestování.“

„Tak si dáme nějaký panáky, když máme hodinku volna, ne? Řekl Blázen a započal opět motat joint.

Doktor pozoroval celé dění a užíval si slastného pocitu přístupu k počítači Musků. Čas trávil čtením historických záznamů o cestách této fascinující rasy.

Zkušební let proběhl v klidu, necelá hodina uběhla jako voda v řece a ani nepostřehli, že Kapka opustila červí díru. Doktor se probral a začal se škrábat z vaku.

„Co je to okolo nás za bordel?“ zeptal se Blázen.

„Řekl bych, že Doktor uřízl horizontem událostí kus jednoho z místních měsíců,“ řekl pan Jednooký a kontroloval senzory.

„Sme v průseru?“ zeptal se Pong, který se právě odpojil od terminálu virtuální reality.

„Nejsme Pongu, planeta je sice obydlená, ale jsou tu samí trestanci. Zničený kus měsíce je poslední věc, která je může trápit. Ale mají tu super bordel, provozuje ho jeden můj dobrý známý a myslím, že nás rád uvidí. Pokecáme a poletíme zpět, nezdržíme se dlouho.“

„Trestanci? Nevadí, ale ty vole Šéfe, ještě sem nikdy nebyl v bordelu v jiné galaxii,“ nadšeně zareagoval Pong.

„Dobře, ale nic dlouhého, ať o nás nemá Urgha s Karlosem strach,“ řekl Blázen a měl pocit, že si rozhodně musí dát své první brko na planetě mimo Mléčnou dráhu.

„Můj vůdce, všechno proběhlo přesně podle instrukcí pana Jednookého. Dovolíte mi přistát?“ ozval se Kokot, který přišel ze strojovny.

„Souřadnice přistávací plochy máš v systému, klidně si přistaň, nebudeš první android na týhle bohem zapomenutý planetě,“ odpověděl jednooký.

Kokot se ujal řízení a zamířil k udané pozici. Souřadnice ho přivedly do nevelké osady obepnuté vysokou betonovou zdí.

Vystoupili a pan Jednooký je vedl k jediné zděné budově, protože zbytek osady byl ze dřeva a dával malou přednášku o místě, kde se ocitli.

„Jsme v trestanecké kolonii, ale není se čeho bát. Jsou zde umístěni odsouzenci za kruté činy a součástí trestu je operace mozku. V podstatě jsou z nich velmi mírní sběrači plodin a lovci drobného zvířectva. Podívejte se, jako beránci.“

Ukázal rukou směrem ke skupince lidí oblečených v jednoduchých oblecích, kteří stáli u vozu s hromadou cizokrajného ovoce.

„Vypadají jako po lobotomii,“ dodal Kokot.

„Dalo by se tak říct, ale lékařský zásah byl přesnější a zasáhl pouze centra chování, jsou mírní jako ovce a když se občas pomátnou, dlouho nepřežijou. Nikdo tady není zvědavý na pošuky.“

„Okej, máme sebou kdyžtak Ponga, jsem v klidu,“ odpověděl klidně Blázen.

Pan Jednooký otevřel dřevěné dveře a vstoupil.

V místnosti bylo prázdné, několik stolů, židlí, jeden jukebox a dvě sedící dívky na barových židlích u malého baru se starou zdobenou kasou.

Pan Jednooký prošel místností až k děvčatům a něco se jich zeptal. Jedna z holek zakřičela a okamžitě přiběhl malý muž s velkým kvěrem. Chvilí čuměl na pana Jednookého, pak sklonil zbraň a zasmál se.

„No ty vole, že ses tady dlouho neukázal. Zaučuješ zase nějakýho nováčka?“

„Jasně, tentokrát je to trochu jiný. Nalej panáky, zahulíme.“

„Máš hulení!? No ty zmrde, to si mě potěšil,“ zajásal trpaslík a podíval se po Bláznovi, Kokotovi, Pongovi a Doktorovi.

„To sou voni, jo? Kdo je pilot?“

„Prosím tě, chlap napravo. Blázne, ubal brko,“ řekl pan Jednooký.

Jedna z dívek rozlila do skleniček domorodý alkohol a Blázen začal motat brko.

„Kde sou holky, Jednookej říká, že prej tohle je bordel,“ zeptal se zvědavě Pong.

„Tyhle dvě, kolik bys jich chtěl? Tady nemaj moc kšeftů, šikmovokej,“ odpověděl jízlivě trpaslík.

„Chudej bordel, tak si vezmu obě dvě,“ řekl Pong.

„Ne, jedna tu zůstane obsluhovat, můžeš mít jenom jednu,“ řekl trpaslík.

„Ach jo, tak jo,“ zamumlal Pong a odvedl si jednu holku.

„Nějakej nadrženej,“ zasmál se hostitel a sledoval oběma očima, jak Blázen motá brko.

„Jednookej, co teda pro mě máš?“

„Nechceš tu pěstovat hulení? Tihleti frajeři by mohli dodat genetiku a zařídit prodej hotovýho produktu,“ řekl Jednooký.

„Víš, že tenhle problém řešíme už pár let a nikdy nedošlo k užší spolupráci.“

„Vím, ale znáš nás, prodej hulení rozhodně není cílem našeho bytí. Ale ty vole, protože si pamatuju naše rozhovory, přivedl jsem Kapitána Blázna, se kterým se možná dohodneš.“

Blázen zapálil brko, užíval si kouř a pozoroval dvojici v rozhovoru. Pak promluvil.

„Jednookej, ty seš dobrej, zase si nás vmanipuloval do svých hrátek. Každopádně nevidím důvod, proč nepřistoupit na obchod, protože naše cíle nejsou vznešený jako ty tvoje. Ochutnej trpajzlíku.“

„Nejsem trpaslík a jmenuju se Miid,“ zamručel trpaslík, natáhl ruku po jointu a zhluboka natáhl kouř.

Mlčel, koulel zrudlýma očima a vyhulil celý brko. Blázen začal motat další.

„Dobrej matroš, dobrej, holka nalej další panáky, musíme si promluvit,“ vysoukal ze sebe těžce.

Dvě hodiny debatovali nad detaily obchodu, než Blázen zavelel k odchodu. Kokot přivedl Ponga, který byl zrovna v nejlepším, takže se tvářil velmi nerudně, rozloučili se a zamířili zpět ke Kapce.

„Jednookej, ty jeden arogantní hajzle, sme velkými dlužníky,“ řekl Blázen.

„Není zač, aspoň vás máme pod kontrolou a nezapomeň, že váš úkol je zcela jinej, ale stejně vznešenej jako náš. Já to nechtěl dole vytahovat, ale Temný kolegium má svý zvědy i tady. Doktore, zpáteční cestu provedeš z křesla. Myslím, že vak nepotřebuješ.“

Doktor se trochu ošival, ale přistoupil na zkušební podmínky, nasadil na spánky senzory a usadil se do křesla. Do krve mu vtekla dávka LSD a krátce na to se otevřela červí díra. Let proběhl v družném rozhovoru, spojeném s popíjením alkoholu a kouřením marihuany, Pong se opět ponořil do virtuální reality a Kokot hlídal motor. Hodina letu utekla jako pára nad hrcem a v hangáru už netrpělivě čekala Urgha s Karlosem.

„Kapitáne, to se poserete až uvidíte Mozečkova novýho mazlíčka,“ vyhrkl ze sebe Karlos.

„Jakýho mazlíčka zase?“ zeptal se otráveně Blázen.

„Mumifikovanýho.“

„Co to meleš, Karlos???“ opáčil nechápavě Kokot.

„Omlouvám se vážení, ale musím vás opustit,“ ozval se pan Jednooký.

„Promiň, místní problémy. Co se dá dělat. Uvidíme se ještě?“ řekl Blázen.

„Určitě se ještě uvidíme, navíc budeme ve spojení s Doktorem, takže není problém nás kontaktovat.“

„Dobrá tedy, dík za všechny ryby,“ zasmál se Blázen a předal panu Jednookému pytel se zbylým hulením.

„Ryby nechápu, protože sme se žádnejma nepřišli do styku, ale za hulení dík,“ řekl suše pan Jednooký, objal Blázna a rozloučil se ze zbytkem posádky.

„Ryby jsou takovou narážkou na jednu hodně starou knížku,“ zasmál se Blázen a pozoroval odcházejícího pana Jednookého.

„Tak to by bylo, rád bych se konečně vyspal z posledních dnů, protože už toho na mě začalo bejt fakt hodně. Vypadáme všichni jako zombie, měli bychom se asi pořádně najíst. Jo a co je kurva s tím mazlíčkem?“ zeptal Blázen.

„Uvidíte doma, jdeme k transportéru, Jack a Frank nás již očekávají,“ odpověděla Urgha.

Blázen se ocitl doma.

„Co je s Mozečkem?“ zeptal se, byla první otázka.

„Kapitáne, podívejte se sám,“ ukázal Jack směrem do rohu, kde stál Mozeček a na vodítku měl cosi, jenž vypadalo jako mládě vetřelce, které viděli ve válci v laboratoři.

„Co to kurva je?“ příšerně se lekl Pong, který právě vyšel z transportéru.

9. Domácí mazlíček

Jack, Frank a Mozeček osaměli.

„Půjdu do skladu inventarizovat bedny,“ řekl Jack a odešel.

„Dodobře, jajá tatady mamám ppráci,“ odpověděl Frank.

Mozeček se rozhlédl po dvou živých obyvatelích základny, v jeho scvrklém mozku proběhla jiskřička elektrické energie a propojila několik vyschlých neuronů. Toto krátké spojení umožnilo Jackovi a Frankovi přežít, protože Mozeček si vybavil svého přítele Kokota, který mu dlouho vštěpoval, že tyto organismy má nechat být nebo bude bit.

Osaměl a byl zmatený. V poslední době se stávalo velmi často, že ho drahý Kokot opustil a nechal samotného s těmi divnými živočichy, kterým nesmí vysát mozek z hlavy. K tomu všemu ty změny, spousta změn v jeho jednoduchém životě.

Nebýval jednoduchý, někdy měl zvláštní záblesky rozmazaných vzpomínek, které neuměl zařadit.

Viděl dřevěnou loď a v ní několik postav. Slyšel křik a praskot lámajícího se dřeva. Vlny, hodně vln. Jedna z nich ho smetla z paluby. Máchal rukama, než nahmátl jakýsi plovoucí kus prkna, kterého se chytil a pevně držel, dokud bouře neustala. Pamatoval si stín, který ho vytáhl z vody. Viděl neostrý obličej dívající se mu do očí, pak ucítil prudkou bolest a spatřil tmou.

Tmu, která jednoho dne zmizela a on spatřil obličej Kokotův. Také pocítil hlad s nutkavou potřebou otevřít nejbližší mozkovnu a vycucnout její obsah. Velký šilný hlad, který volal po ukojení.

Vzpomínka zmizela a Mozeček si uvědomil, že mu jeho přítel Kokot nechal v pokoji velký hrnc s připravenou potravou, kterou nově příchozí nazývali 'želé'. I když uměl být rychlý, rozhodl se šinout si to po chodbě zombie chůzí, protože nikam nespěchal. Vrátil se zpět do svých vzpomínek a před jeho vyschlými očima běžel černobílý film, ve kterém přetrhl pouta, která ho spojovala s operačním lůžkem a okamžitě se vrhl na stojícího Kokota. Ten rychle zareagoval, zvedl ruce, chytil ho za ramena a prudce škuhl. Uvědomil si, že nemá čím chytit hlavu, která ho tak přitahovala. Spadl obličejem k zemi a zjistil že nemá ruce. Zvedl hlavu a viděl jak nad ním sklání postava Kokota, drží v rukou vyschlé ruce a hovoří k němu.

„Uklidni se, příteli.“

Nechápal, co se po něm chce, jen zachrčel a vycenil zuby. Kokot mu přišil jednu ruku a následovalo mnoho času, celé desítky let, kdy se scénář opakoval. Vrhá se na Kokota, ten ho sráží a uklidňuje. Hlad ho mučil.

Pamatoval si den, kdy jeho opatrovatel přinesl první porci potravy v podobě podivné hmoty, která v jeho vyschlém nose zanechávala podivně uklidňující pachovou stopu. Ochutnal a hlad začal mizet. Když zmizel úplně, uklidnil se a pocítil novou energii ve svém mrtvém těle.

Vzpomínky zase zmizely a Mozeček stál u dveří do laboratoře. V hlavě mu zněl jednoduchý příkaz Kokotův.

„Nelez do těchto dveří.“

Natáhl sušenou ruku a stiskl otevírání dveří. Cítil emoce, které se kdysi za jeho života daly nazvat zvědavostí. Adrenalin se mu do těla vyplavit nemohl, ale stejně vnímal jisté vnitřní chvění. Dveře se otevřely a opatrně nahlédl dovnitř. Místnost se skříněmi, stolem a terminálem byla pochopitelně prázdná a Mozečka ani nenapadlo, že by měl otevřít skříně a obléct ochranný oděv. Na to mu nezbývala kapacita.

Přešel místnost, chvíli se zdržel u průzoru a otevřel dveře přechodové komory. Vlezl pomalu dovnitř, dveře se za ním zavřely, ozvalo se syčení a objevila mlha. Byl mrtvý, takže mu nemohl desinfekční plyn ublížit. Po skončení procedury se otevřely dveře do laboratoře.

Viděl věci, kterým nerozuměl. Zastavil u jednoho z akvárií a díval se dlouze dovnitř. Narazil hlavou do skla a po chvíli se začal vlnit substrát. Vylezl první brouk a za ním další. Ozval se hlad, Mozeček strčil ruku do akvária a vytáhl jednoho z brouků. Zblízka si ho prohlížel a záchodový brouk mu olízl obličej. Oklepal se a zakousl do broučí hlavy. Vystříkla zelená kapalina a potřísnila mu obličej. Broučí mozek chutnal hnusně, s odporem jej vyplivl a zbytek odhodil na zem. Hlad se ozval znovu, tudíž mu nezbylo nic jiného, než se posunout dál.

Obešel stůl a prohlédl si věci, které na něm ležely. Žádná se nedala jíst a už vůbec nepoznával k čemu by mohly být. Ale zaujalo ho něco jiného. Skleněné válce na konci laboratoře. Pomalu k nim došel a prohlížel si je. Většina z nich byla prázdná, ale ve čtyřech byla kapalina a krabovitý živočich. V hlavě mu proběhlo slovo „mozek“ a pudy zapracovaly. Ruka bezmyšlenkovitě sundala bezpečnostní kryt, vklouzla do válce s kapalinou a vytáhla tvora. Jeho vyschlé oči si prohlížely tvora s krabíma nohama, dlouhým ocasem a ústním otvorem obdařeným řadou zubů. Hlad mu velel dostat se k mozku, ale než se stihl zakousnout, tvor se mu přisál na vyschlý obličej a ocas začal omotávat kolem krku. Cítil, jak mu něco prochází krkem až do břicha a přitom trhá vnitřnosti na kusy. Před očima se mu setmělo a padl na zem.

Probral se, prohmátl rukama obličej a uvědomil si, že tvor už není přisátý. Otočil hlavou a všiml si krunýře ležícího opodál. Pálilo ho v břiše a to dost nepříjemně. Jeho trávicí systém byl chabý, proto jej Kokot nahradil umělým žaludkem, který našel ve skladišti. Starší model, který byl schopen rozložit a strávit naprosto cokoliv včetně radioaktivního materiálu. Postavil se a prohlédl si škody na těle. Byl lehce potrháný a lezla mu ven klíční kost, kterou zlomil silný tlak kolem krku. Motala se mu hlava a žaludek měl jako na vodě. Hlad však zmizel.

Chvíli se ještě potácel po laboratoři a když už nic zajímavého nenašel, respektive nic co by se dalo sníst, vrátil se k přechodové komoře, vstoupil do ní a opět prošel procesem očištění. Nijak se nevzrušoval červeným blikajícím světlem a řvoucí sirénou. Dveře se nechtěly otevřít, tak zabral oběma suchýma rukama a rozevřel je.

Vstoupil do místnosti plné kouře a blikajícího světla s postavou v ochranném obleku. Byl to Jack, který zareagoval na poplach. když viděl průzorem dění v laboratoři, oblékl se a vzal do rukou plamenomet.

„Padej zpátky, ty jeden mrtvej hajzle!“ řval jak protrženej tur.

Mozeček se zastavil a čuměl. V suchém mozku prolétla informace, že by měl zastavit a čekat na další rozkazy.

„Padej zpátky nebo tě spálím na prach,“ křičel Jack a upustil trošku paliva z plamenometu.

V mrtvém scvrklém mozku prolétla další myšlenka, která zbytek těla varovala před zářem ohně. Mozeček se začal tvářit vyděšeně a pomalu couval zpět do přechodové místnosti.

„Netvař se tak vyděšeně a zalez zpátky,“ řekl Jack, jenž se pomalu uklidňoval, protože viděl, že Mozeček poslouchá. Preventivně však zase upustil ohnivou páru.

Byl opět uvězněný a začal propadat panice. Stál v přechodové komoře, dveře se za ním zavřely, znovu prošel přechodovou sprchou a otevřela se cesta do laboratoře. Došel k prosklené stěně a díval se na oblek svlékajícího Jacka.

„Zůstaň v labu a počkej, až se vrátí Kokot. Rozhoukala se karanténa a já nebudu zjišťovat, co jsi tam poslal ty jeden mrtvej debile.“

Mozeček byl nešťastný, přišel na něj splín, protože nevěděl, co provedl. Nechápal to pozdvižení a kdyby mohl, začal by brečet.

„Hele kreténe, co to tam leží na zemi za bordel?“ zkusil se zeptat Jack a ukázal na krunýř.

V Mozečkově mozečku se nějakým zázrakem rozsvítilo a došlo mu, že problém bude asi v jeho večeri.

„Možký, možký,“ radostně zahuhňal a začal poskakovat.

„Ty seš debil, vole,“ zasmál se Jack, ale hluboko v mozku mu začala klíčit myšlenka, že se něco trošku posralo.

„Zůstaneš prostě v labu a nepustím tě ven,“ dodal Jack a šel zabezpečit dveře přechodové komory. Pak se posadil k počítači a začal zkoumat mapu základny. Potřeboval se ujistit, že laboratoř je zcela oddělená a jediná cesta dovnitř je dveřmi.

Jack se ještě jednou podíval oknem do laboratoře, zamával a odešel. Mozeček osaměl a stále ještě necítil hlad. Uvědomil si, že je to poněkud zvláštní, protože hlad by měl mít neustále. Rozhodl se tedy ještě jednou podívat, jestli by se nedala něčím žravost povzbudit. Před očima se mu objevily zbylé tři válce. Tentokrát se ale rozhodl připravit na krmení lépe.

Vytáhl ze záhybu svoje oblíbené brčko, které používal pro sání mozků a zamyslel se. Přešel k laboratornímu stolu a zkoumal v rámci svých možností položené nástroje. Za ty stovky let, které prožil po boku Kokota, něco málo okoukal a pár figlů mu ve vyschlém mozku zůstalo. Některé lesklé kovové nástroje se mu nebývale líbily a vybral tedy pěkné silné kleště s posilovačem stisku. Pozvedl je před obličej a zkušeně prohlížel. O pitvách a anatomii taky něco věděl. Kdyby nebyl mrtvý, dalo by se říci, že jeho seschlý obličej vykouznil úsměv.

Odešel od stolu a zamířil k válcům. Zastavil u prvního a dlouze se díval. Nepřemýšlel, měl jasno, jen se díval a prohlížel si tvora stočeného na dně válce. Pak rychle nadzdvihl víko a strčil do kapaliny kleště, kterými tvora pevně zmáčkl a vytáhl ven. Tvor se probral a začal se bránit, omotával ocas kolem kleští a trhal sebou. Mozeček nebyl slaboch a bránícího kraba udržel. Natočil si jej ústním otvorem k obličejí a pečlivě prohlížel. Za chvíli našel mezi předními nohama slabé místo ve skeletu.

Vrátil se zpět ke stolu, smetl nepořádek na zem a přiložil tvora na pracovní plochu břichem vzhůru. Čelisti kleští držely tvora, aby sebou neházel, volnou rukou vzal malé kleštičky a odštípl jednu z noh. Ven se vyvalila červená kapalina, která začala leptat kleště a stůl. Mozeček se nelekl a natáhl ruku pro jiné náradí. Našel kleště, které vypadaly, že by mohly kyselé vnitřní prostředí kraba vydržet a uštípl další nohu. Kleště zůstaly skoro nepoškozeny.

Zbavil kraba nohou, ocas nechal být, otočil ho a vytáhl své brčko, které zarazil do místa, které si vytipoval. Krab vydal chrčivý zvuk, ale to už Mozeček vrtěním brčka měnil obsah krabího mozku na kaši. Tvor se přestal hýbat a labužnický vysál chutnou kaši. Hlad zmizel, aby se po chvíli ozval.

„V pořádku, všechno je v pořádku, mám normální hlad,“ proběhlo mu mozem a otočil svoji pozornost k dalšímu válci. Zbylí dva tvorové už nějakým způsobem věděli, co se stalo a přísáli se ke stěnám. Mozeček však už znal jejich slabé místo, tak se příliš nezdržoval nějakým váháním, rychlým pohybem kleštěmi vytáhl druhého živočicha, kterého tentokrát přiložil rovnou k podlaze břichem dolů, aby nemusel odlamovat nohy a do známého místa zarazil svoje brčko. Zamíchal, protřepal a když se tvor přestal hýbat, zvedl jej z podlahy a s chutí vysál kašovité obsah mozkovny. Zbývající tvor v posledním válci začal panikařit. Rychle sebou pohyboval a snažil se převrhnout válec, který byl z nerozbitného laboratorního skla a naštěstí pevně uchycený. Mozeček byl spokojený sám se sebou, protože cítil slastné vrnění v žaludku. Došel k poslednímu obědu, díval se na něj a užíval si tvorův strach. Byl mrtvý a smrti se nebál.

Vytáhl budoucí jídlo kleštěmi z válce, přimáčkl k podlaze a znovu použil jídelní brčko. Mumifikovaným jazykem si olízl obličej a rozkoší zamlaskal.

„Možký, možký,“ řekl nahlas sám sobě. Pohladil si spokojeně žaludek a pocítil jak se jeho obsah převaluje. Rozhodl se jít podívat k skleněné stěně, jestli se něco nezměnilo.

Poplašná světla neblíkala a ochranná mlha z kontrolní místnosti byla odsáta. Nikdo tam nebyl, i když si přál, aby před sklem stál Kokot. Posmutněl, otočil se a šel bloumat po laboratoři.

Uběhl blíže nejasný časový úsek, když pocítil v žaludku cosi zvláštního. Najednou měl pocit, že se v něm něco pohybuje a není to potrava. Začalo mu být těžko a musel si sednout.

„Co se to se mnou děje?“ prolétla jeho hlavou krátká myšlenka.

Prohmatával žaludek a začínal být zmatený. Něco bylo špatně a muselo to ven. Rozhodl se, že nebude čekat na Kokota a otevře si žaludek sám. Zvětšil volnou plochu na pracovním stole, ulehl a přitáhl nad sebe osvětlovací rám s lesklou plochou, ve které se odráželo celé jeho tělo.

Rozhrnul oblečení, obnažil suchou hrud' a břich, provedl dlouhý řez a roztáhl kůži, kterou po stranách hrudníku uchytil několika svorkami. V odrazné ploše viděl lesknoucí povrch žaludku zhotoveného z odolné kovové fólie, vzal přenosný laserový řezák a podle obrazu v odrazné ploše provedl v rámci možností rovný řez. Strčil ruku do otvoru a předmět, který vytáhl, ho velmi překvapil. Slizké mládě čehosi podivného, s velkou kostěnou hlavou se zubatou čelistí a hadovitým tělem, které se mu zakouslo hluboko do ruky. Naštěstí byl stále ještě mrtvý a bolest necítil.

Zatřásl paží a odhodil potvoru na zem. Nahmátl ruční svářečku, svařil žaludeční fólii, sešivačkou a několika svorkami spojil břišní kůži. Znova se oblékl a postavil. Do jedné ruky vzal brčko a do druhé kleště. Měl zase hlad a to pořádný.

Rozhlédl se po laboratoři a hledal, kam se podivný zubatý tvoreček schoval. Nikde ho neviděl, tak začal prohledávat skříňky a poličky. S rámusem vyházel obsahy některých skříněk a nespokojeně mručel.

„Možký, možký.“

Uvědomil si, že se musí spolehnout na jeden ze svých instinktů. Zastavil, udělal na podlaze nohou místo, usadil se do pozice lotosového květu, sepal ruce a začal simulovat meditační dýchání. Zklidnil mysl a soustředil se na jedinou věc, kořist. Se zavřenýma očima poslouchal ticho v místnosti. Věděl, že se někde svině schovává a vyčkává. Šlo jen o to, kdo první udělá chybu. Mozeček věděl, že on to nebude a tak trpělivě čekal. Jako mrtvý měl času dost.

Uběhlo několik hodin a Mozeček stále naslouchal. Jeho instinkt mu říkal, že již brzo se něco stane. Čekal a čekal a čekal, až se dočkal. Malé vyschlé uši zaregistrovaly velmi pomalý pohyb ve vzduchotechnice. Uzavřený okruh oběhu vzduchu neměl spojení se zbytkem základny, takže cokoli vlezlo do potrubí, tam také zůstalo. To sice Mozeček netušil, ale rozhodně mu nastalá situace pomohla k úspěchu. Přestal dýchat a naslouchal. Tvor se pohyboval plechovým hranatým potrubím jeho směrem. Mozečkovo chřípí zachytilo pach strachu a smrti zvířete, které má hlad. Znal ten zápach smrtícího hladu. Zůstal klidný a nechal oběť připlazit přímo nad sebe a pomalu prsty vytahoval svoji hůlku. Pohyb zvířete se zastavil, vyčkávalo. Mozeček se přestal hýbat a pomalu dýchal. Souboj nervů pokračoval.

Dalších pár hodin uteklo jako civilkář z armády a v potemnělé laboratoři seděl Mozeček, který stále vyčkával, až hlad jeho oběti dosáhne vrcholu. V rouře nad Mozečkovou hlavou stálo mládě a vypadalo velmi sklesle. V zabijáckém mozku tvora lítala sem a tam jediná myšlenka. *Zabít a sežrat*. Nedalo se této myšlence již odolávat, hlad mládě udolal a donutil udělat šílenou věc. I když podvědomě tušilo, že podivný tvor není k jídlu, instinkt radil zabít a sežrat. Rozhodlo se konat. Zvedlo svoji hlavu jak nejvýše mohlo a vrhlo se směrem k čekajícímu Mozečkovi. Prorazilo hlavou plech klimatizační roury a letělo přímo na hlavu zombie. Ve světle se cosi zalesklo, suchá ruka zvedla a kovové brčko se tyčilo nad hlavou Mozečkovou jako malý hromosvod. Mládě se v mozku mihl pocit překvapení a pak už gravitace vykonala své. Kovové brčko prošlo ochranným krunýřem a projelo hluboko do tvořícího mozku. Ostny na konci brčka se rozevěřely a světlo v očích zhaslo.

Mozeček stáhl ruku k obličeji a prohlížel úlovek. Všiml si, že tvorečkovi narostly malé přední pařátky, hlava se začala protahovat a zadní nožičky s ostruhami již unesly celé tělo. Nic takového v

životě ještě neviděl. Ozval se však hlad, který potlačil jakékoliv jiné potřeby, promíchal ještě jednou obsah mozkovny a pomalu začal vysávat obsah. Chuť kaše byla zcela jiná než všechny chutě, které znal z minula. Moc jich tedy nebylo, ale rozhodně tahle byla nejlepší. Vysrkl poslední kapičky lahodné pochoutky, odhodil mrtvé tělo a protáhl se. Hlad zmizel a cítil, že tato strava byla velmi výživná a plná energie. Odpočíval a začal zase přemýšlet, tedy přemýšlet v rámci svých mrtvých schopností.

Vrátily se obavy z opuštění. Uběhla už dosti dlouhá doba a on byl stále sám.

„Kde je můj přítel?“ ptal se v duchu sám sebe. Nedokázal si však odpovědět. V místnosti za sklem byla stále tma a nikdo v ní nečekal. Několik hodin ležel opuštěn pouze se svými myšlenkami, než se urodila jedna zvláštní, odvážná a snad i neuskutečnitelná. Vytvoří si svého vlastního přítele. Usilovně přemýšlel, ale jediná možnost, která ho napadla, bylo uživit mrtvé tělo netvora, který se ho pokusil zabít a sežrat. Zvedl ho ze země a položil na laboratorní stůl. Pokud si pamatoval dobře z vyprávění Kokotových, musel nejdříve vykuchat vnitřnosti, vypustit veškerou krev, rozříznout mozkovnu a uložit mozek do speciální konzervační kapaliny, která by měla být někde ve skříních z dob, kdy ho Kokot oživoval. Ještě bude potřebovat žaludek. Připevnil tělo zvířete popruhy ke stolu a rozřízl břicho. Vyvalil se smradlavý zápach a vytekla srážející se krev, která vypalovala do stolu díry.

Kapka krve kápala na vyschlou dlaň a propálila díru jako vrata. Přestože jako mrtvý nic necítil, uvědomil si, že není úplně nejlepší zničit vlastní ruce, rozhlédl se a zamířil k jedné ze skříní. Nějaký zbytek vnitřního hlasu mu radil, že by tam mohly být uloženy pracovní rukavice. Otevřel dveře skříně a prohledával jednu poličku za druhou. Hlas se nemýlil a skutečně ve spodní části našel krabici s rukavicemi. Vytáhl ji, přenesl ke stolu, nasadil pár a pokračoval v práci. Vyrhl orgány, kotoučovou pilkou otevřel vrchní část mozku a opatrně očistil vnitřek mozkovny od zbytků kaše z původního mozku.

Mozeček byl mozek a velmi rychle, tedy rychle v rámci svých možností a schopností, si uvědomil, že bude potřeboval náhradní mozek. Bez mozku sem mu nepodaří tvora oživit. Začal přemýšlet a přemýšlel velmi usilovně. Během přemýšlení pracoval na těle zvířete. Když jej zbavil veškerých částí podléhajících rychlému rozkladu, přenesl mršinu do laboratorní trouby a nastavil pomalé vysoušení.

Znova se usadil do meditačního sedu, zkřížil nohy do pozice lotosového květu a začal přemýšlet, seč mu síly stačily. Čas utíkal tradiční rychlostí mrtvých myšlenek, ale nakonec se mu v hlavě rozsvítilo.

„Možký! Možký, možký,“ vykřikla vyschlá ústa. Mozečka totiž napadlo jedno velmi ujeté řešení. Vzpomněl si na brouky, kteří mu tak nechutnali a uvědomil si, že by mohl použít mozek jednoho z nich. Zavýskl, popadl kleště a zvedl se. Přešel k akváriu s brouky, odsunul vrchní kryt a kleštěmi vytáhl největší exemplář, který se mu podařilo odchytnout. Mohutný jazyk brouků olízl Mozečkův obličej. Mozeček se oklepal a vrátil zpět k laboratornímu stolu, držíc brouka v kleštích dalek od těla. Přiložil ho na pracovní plochu, přidržel kleštěmi a skalpelem odřízl broukovu hlavu. Bezhlavá část těla se zachvěla smrtelnou křečí a ztuhla. Mozeček ji odhodil do drtiče odpadu a nasměroval veškerou pozornost k hlavě.

Opatrně vypreparoval jazyk, který ho velmi fascinoval a nůžkami rozstříhl chitinovou kutikulu a zpřístupnil mozek brouka. Mozek byl malý, ale to mu nevadilo. Opatrně jej vyjmul a položil na stůl. Chvilí přemýšlel, jestli by nebylo lepší dát malou svačinku, ale rozhodl se pokračovat v plánu a přinesl konzervační mozkovou kapalinu, kterou odlil do malé nádoby, do které posléze uložil k odpočinku jazyk a mozek.

Ozvalo se cinknutí mikrovlnky, které signalizovalo ukončení procesu vysoušení. Mozeček přešel k troubě, nahlédl dovnitř kontrolním okénkem a se spokojeným mručením vyndal vyschlé tělo. Opatrně ho přenesl ke konzervační vaně s roztokem stabilizační látky, která se vstřebá do suchého těla, jenž pak zvláční a udrží pohromadě, aby se nerozpadlo v prach. Bohužel si nemohl vzpomenout, jak dlouho má být trup ponořen, tak se rozhodl, že kdo si počká, ten se dočká. Vrátil se zpět k meditaci.

Ponořen do svých myšlenek, vzpomínal jaký měl hrozný hlad, než se Kokotovi podařilo namíchat první požitelné želé. Šílený hlad, který mu nenechal klid v duši. Pociťoval potřebu zabíjet a žrát, zdály se mu sny o pojídání mozků, představoval si, jak loví lidi a drtí jejich hlavy. Vzpomínal na zoufalství, kdy se vrhal na Kokotovy náhradní hlavy a drtil svými zuby elektronické součásti, až se mu úplně zničily, vzpomínal jak okusoval sám sebe a snažil se nakrmit svým vlastním mrtvým masem. Stovky let mrtvý živý Mozeček šlehl hlady, než poprvé přinesl Kokot misku s jídlem, které se dalo jíst, chutnalo, ale hlavně dodávalo energii, kterou potřeboval k tomu, aby zůstal v klidu. Hlad. Hlad. Hlad. Dostal opět hlad, otevřel oči a šel si pro jednoho brouka. Vytáhl ho z akvária, zabil, vyřízl malý mozek a napíchl na své brčko. Sjel ho očima a pomalu vložil do úst. Začal žvýkat a uvědomil si, že vlastně nakonec nechutná až tak špatně. Neměl být prvně tak netrpělivý. Lahůdka jako prase a proto vytáhl ještě další dva brouky, také je usmrtil a vyndal mozky. Pomalu si vychutnával lahůdku a snažil se ovládnout touhu sežrat i ten zbytek. Rozhodl odolat pokušení a šel se podívat, jak jde konzervace trupu mláděte. Prohlédl probíhající práci a usoudil, že ještě chvíli nechá roztok pracovat. Posadil se a začal opět meditoval.

Otevřel oči a rozhlédl se. Byl stále sám a zase hladový. Rozhlédl se po laboratoři a ujistil se, že je vše při starém. Pomalu se zvedl, protáhl ruce a odešel k nádrži s roztokem, podívat se, jak pokračuje projekt. Vytáhl tělo z kapaliny, pečlivě ho prohlédl a usoudil, že konzervant prosákl celou strukturou. Došel k jednoduchému pocitu, že proces byl dokonán, položil mrtvolku na laboratorní stůl, natáhl pro uložený mozek, který se během času stihl ještě o něco zmenšit. Jazyk byl postižen stejně, ale i tak si zachoval něco ze své původní majestátní velikosti.

Vložil scvrknutý mozek zpět do mozkovny, opatrně připojil nervy k původní páteři a přišil jazyk do zubatých úst. Kompozice vypadala poněkud směšně. Velký jazyk a švy okolo celé hlavy. Zbývalo voperovat umělý žaludek, který sebral z poličky označené popiskem „*Umělé žaludky*“.

Mozeček prohlížel své velkolepé dílo. Skloněný nad stolem vydával spokojený mručivý zvuk. Věděl, že nastala poslední fáze návratu mláděte do života. Přesunul svoji pozornost k ovládacímu panelu elektrošoků. Nebyl si zcela jist silou elektrické energie, která bude potřeba k oživení, ale odhadl, že čím víc ampér tím lépe. Propojil pár drátů a připojil sondy k temenu a trupu subjektu. Zapnul energii a otočným potenciometrem nastavil počáteční napětí. Když se na displeji objevila požadovaná hodnota, stiskl tlačítko a mrtvým tělem projela dávka elektrické energie. Mrtvolka se zachvěla v křeči. Elektrokardiogram mlčel. Zvýšil tedy napětí, nabil kondenzátory a opět pustil do těla elektrošok. Záškuby těla trvaly tentokrát déle, ale EKG stále zobrazovalo rovnou linii. Zvýšil hodnoty na maximum a vypustil ďábelskou energii. Pokusný objekt se prohnul do oblouku, ve kterém chvíli vytrval a pak se vrátil do vodorovné polohy. EKG mlčelo a Mozeček se zamyslel.

Najednou se ozvalo pípnutí a linka EKG se vychýlila. Skoro by se dalo říci, že se lekl, jak ho nečekané pípnutí překvapilo. Nemělo by se ozvat, protože experiment neměl stejně jako Mozeček srdce. Nicméně nad tím nepřemýšlel a sledoval jak se linka vychyluje čím dál víc častěji a přístroj zrychluje tempo pípání. Najednou se pohnul jazyk. Mozeček radostí poskočil, protože pochopil, že se dílo podařilo. Nový domácí mazlíček se pohnul.

Naklonil se nad něj a prohlížel výsledek své práce. Tvoreček roztáhl jazyk a olízl Mozečkovi obličej. Pohladil zvířátko po hlavě, které sebou šklublo a zakouslo se mu do ruky. Ucukl a zuby natrhly kůži a šlachy na lokti. Musel tedy udělati poslední věc. Vzal do ruky kleště a vytrhal tvorečkovi všechny zuby. Nyní již byl spokojený se svým dílem a opatrně uvolnil stahovací popruhy. Držel nad zvířátkem ruku a naznačoval, že je všechno v pohodě a klidu. Oživlý mrtvý mazlíček se mu díval do obličeje a Mozeček přemýšlel, co se asi může honit v jeho malé hlavě. Prolétla mu mrtvým vědomím myšlenka, jestli vůbec byl dobrý nápad použít mozek záchodového brouka. Posadil se na židli a čekal.

Mozečkův nový domácí mazlíček se přetočil a postavil na silnější zadní nohy. Rozhlédl se po místnosti, vyplázl dlouhý jazyk a vydal chrčivý zvuk. Spatřil svého stvořitele a mozkiem se zbytky instinktů brouka pocítil potřebu najít nejbližší hovna a pozřít je. Instinkty koprofága se nedaly potlačit. Zvedl hlavu jak nejvýše mohl a chrčivě natáhl vzduch. Převaloval jej v čichové trubici na vyschlých receptorech a pátral po vůni výkalů. Neomylně ucítil laboratorní toaletu a vydal se po pachové stopě. Mozeček ho se zvláštním zaujetím pozoroval a pocítil uspokojení, velké uspokojení. Byl na sebe hrdý. Mazlíček došel k dveřím záchoda, otočil hlavu k Mozečkovi a udělal na něj psí oči. Mozeček zjhl a pochopil, že má jít otevřít. Zvedl se, došel k záchodu a otevřel dveře.

Tvoreček dohopkal k sedáku, zvedl jedním pařátem poklop a nahlédl do sracího otvoru. Laboratorní záchod nebyl stovky let používán, záchodový brouk zemřel hladem a z postranního otvoru viselo jeho mrtvé seschlé tělo s vyplazeným jazykem. Mazlíčkův suchý mozek pocítil krátce lítost, ale pak jej instinkty donutily pokračovat v misi. Z tmavého otvoru jasně cítil molekuly zbytků sraček a tak skočil do díry a dopadl na dno zásobníku. Hovna byla rozpadlá na prach, ale to mu nikterak nebránilo, aby nabíral drobnou hrstí prášek a sypal ho do krku. Hlad zmizel a vnitřek nádoby byl zcela čistý. Zvedl hlavu a nad sebou uviděl ve výšce otvor. Začal vyskakovat vzhůru, ale nedosáhl. Vydal kňouravý zvuk. Do tmy najednou zasvítilo světlo a dno nádoby se osvětlilo. Znovu zvedl hlavu a nad otvorem spatřil sklánějícího se Mozečka. Zakňoural a hlava zmizela, aby se po chvíli znovu objevila a do hajzlu se spustil provaz. Okamžitě pochopil a začal po záchranném laně šplhat nahoru za světlem. Jakmile se dostal ven, skočil Mozečkovi kolem krku, omotal se ocasem, řádně olízl záchránce po obličeji a slastně začal příst.

„Možký, možký,“ řekl Mozeček a hladil svého nového přítele po hlavě, který vrněl spokojeností. Hlad se však začal ozývat. Přesunul se k prosklené stěně a všiml si, že se cosi změnilo. Za sklem stál Jack, na zádech nádrž paliva pro plamenomet, v jedné ruce stříkačku a v druhé nějaký přístroj. Výstražná světla neblíkala a mlhy nebylo. Jack stiskl tlačítko mikrofону.

„Debile, biologický poplach skončil, senzory hlásí, že nebezpečí pominulo. Můžu tě pustit, ale jenom mi řekni, co to kurva máš kolem krku za svini.“

„Možký, možký,“ odpověděl Mozeček a pohladil hlavu tvorovu.

„Rozumíš mi vůbec, ty jeden mrtvej debile?“

„Možký, možký,“ radostně zahýkal Mozeček.

„Asi mi rozumíš, debile. Vezmeš si to na vodítko a nepustíš ze svejch mrtvejch vočí. Je ti to jasný?“ Jack položil přístroj a do ruky vzal vodítko s dlouhým řetězem, které zvedl do vzduchu a ukázal Mozečkovi skrz sklo. Ten zakýval hlavou, zahýkal a radostně poskočil. Jack mu rukou naznačil, že má jít do přechodové komory. Mozeček pochopil, odmotal tvorečkův ocas ze svého krku a vzal ho do náruče.

Opět prošel desinfekčním procesem v komoře a pak se mu otevřel po dlouhé době svět základny. Naproti němu stál Jack se zapáleným hořákem plamenometu v jedné ruce a druhou hodil směrem k Mozečkovi obojek a vodítko. Rukou mu naznačil, že to má sebrat. Mozeček se tedy sehnul, zvedl

předměty z podlahy a nasadil obojek zvířátku kolem krku. Přidělal vodítko a položil tvora na podlahu. Rozhodl se nedělat potíže, protože se potřeboval konečně najíst.

„Možký, možký,“ řekl a ukázal směrem ke dveřím. Jack pochopil, že Mozeček má hlad, zhasl hořák plamenometu a ustoupil. Mozeček prošel kolem a vedle něj na zadních nohách cupital, uvázaný k vodítku, opravdu podivný tvor bez zubů s velkým jazykem a ocasem, kterým se občas podpíral.

„Teda, co tohle je kurva za potvoru, budu muset bejt ve střehu, než se vrátí Plecháč. A kde to kurva vzal?“ mumlal si pro sebe Jack.

Mozeček šel chodbou rovnou do kuchyně. Vzpomínal, jak mu přítel vysvětlil, že vedle stroje, jenž vyrábí potravu, je skříň, která je uvnitř studená a v horní polici jsou zásoby jídla. Vedle něj poskakovalo zvířátko, které občas zvedlo hlavu a podívalo se vzhůru.

V kuchyni otevřel ledničku a z horního fochu vyndal krabici s oblíbeným mozkovým želé. Uvázal vodítko na kliku a dal se do jídla. Pociťoval opravdu velký hlad a měl co dohánět. Sedl si ke stolu a spořádal tři krabice, než usoudil, že je opravdu nasycen. Cítil energii, která se mu rozproudila mrtvým tělem. Podíval se na svého nového mrtvého přítele, ten zareagoval na jeho pohled a vydal několik kňouravých zvuků. Zvedl se tedy od stolu, odvázal vodítko a vyšel na chodbu. Chtěl si jít hrát se zvířátkem, ale to nepřestávalo kňučet a tahalo za vodítko směrem k ubikačím.

„Možký, možký,“ řekl Mozeček, kterému docvaklo, že potvora má taky hlad a táhne ho k záchodům. Uvázal vodítko k jedné z trubek u stěny a odběhl. Zvíře začalo výt.

Netrvalo dlouho a Mozeček proběhl chodbou s miskou míříc k záchodům. Vstoupil do jedné ze sracích místnůstek, otevřel zásobník a do misky nabral zbytky hoven, které ještě nestihl záchodový brouk zpracovat. Pyšně se vracel s úlovkem k místu, kde nechal uvázané mládě. Položil misku na zem a mrtvé zvíře se na ni okamžitě vrhlo. Rychle spořádalo smrdutý obsah, nenechalo ani kapku a vylízalo všechno do sucha. Podívalo se na Mozečka a spokojeně řihlo.

„Možký, možký,“ zatleskal Mozeček a odvázal vodítko od trubky. Vyrázili na procházku po základně.

Jack seděl v pozorovatelně na baru a upíjel z láhve. Neměl co na práci a tak chlastal. Bylo to tak odjakživa, co si pomatoval. Problém byl, že chlastal furt, hlavně když byl ženatej a měl dvě roztomilý dcerky. Černovlasé holčičky s velkými zelenými kukadly. Uměl bejt zodpovědněj, ale jenom sám za sebe. Pracoval v podmořském dole, půlroční směny tvrdý práce, během kterých nechlastal. Pak přijel na pevninu a chlastal. Jednoho dne zjistil, že už je pár měsíců ženatý a svět je fakt úžasný. Šlo to takhle dalších pár let za sebou, když si uvědomil, že má dvě roztomilý holčičky a báječnou ženu. Dařilo se jim dobře do té doby, než v zaměstnání zjistili, že chlastá i v práci. Malá nehodička zrovna v době, kdy vytuhnul na záchodě po placatce osmdesátiprocentního konzumního lihu. Zařvalo asi dvě sta šedesát horníků. To byl jeho konec. Odseděl si pět let za porušení smlouvy a jeho největší štěstí bylo, že se neštěstí stalo v mezinárodních vodách, kde všichni pracovníci podepisují poučení, že byli seznámeni s rizikem úmrtí. Hlubinná těžba byla náročná činnost.

Chlastat nepřestal ani v kriminále, chlastal i po propuštění. Chlastal i když řídil a jednoho takového krásného dne, kdy vezl svoji krásnou rodinku z výletu, nezvládl zatačku, převrátili se několikrát ze srázu a zůstali viset připásáni bezpečnostními pásy vzhůru nohama. Podařilo se mu dostat ven, ale jak byl otrěsen, nenapadlo ho nic chytřejšího, než vytáhnout placatku, zhluboka se napít a oddychnout si, že všechno dobře dopadlo. Jenže nedopadlo, probral se a uslyšel křik své rodiny a spatřil kouř valící se z motoru. Vytáhl nůž a rozeběhl se zpět k autu, jenže už bylo pozdě, ozvala se exploze a ohnivá koule obalila celý vůz. Žár mu spálil vousy, obočí a ožehl kus hlavy. Pak už měl jen záblesky vzpomínek. Záchranka, nemocnice, pohřeb, láhve, desítky láhví s chlastem. Pamatoval si, jak se rozhodl odjet upít k smrti na Havaj. Smrt stále nepřicházela a jednoho dne potkal Kapitána

Blázna, který mu vrátil smysl života až do okamžiku, než zemře. Smrtelně nebezpečný zaměstnání pašeráka drog.

Když si konečně uvědomil realitu a svoji pozici, přiznal si, že chlastá o něco míň a upil z láhve. Postavil se, zastavil motání hlavy a rozhodl si najít nějakou práci. Minimálně by měl varovat Franka, že se tu motá mrtvej debil s nějakým mrtvým zvířátkem. Blázen se ještě neozval, tak by možná mohl zkusit zjistit, co to kurva ten debil v laboratoři oživil. Přivolal výtah a vydal se do velínu, kde během poslední obchůzky viděl Franka hrabat se ve vysílačce.

„Franku, jak ti to de a co vlastně děláš?“ vstoupil Jack do velínu.

„Jajacku, vyvyměměňuju něnějaký sosoučásky,“ vykoktal Frank.

„Proč?“

„Cicitlivější připřijem. Sspojíme sese ss Tititanem, vovole. Jajá sesem raradiogegénius, kukundo. Pproč měmě vlvlastně ootravuješ?“ rozčileně vymektal Frank.

„Přišel sem ti debile říct, že se to potuluje ten mrtvej kretén s nějakým mrtvým šmejdem na vodítku. Tak abys si dával pozor. Nevím co to je za potvoru, ale vylezl s tím z laboratoře.“

„Neneřířkej mimi dedebile, dedebile. Momozeček uuž tutu bybyl aa seseznámil mmě sese ssvým ppřítetelem Mamazlíčkem. Zzvláštní popotvůrka ss ddlouhým jajazykem aa hhrozně ppřítulná. Chchtěla mimi lilízat pprdel.“

Frank se začal velmi zvláště smát a zalezl zpátky k práci.

„Didi dodo hahajzlu aa nenevovotravuj mmě,“ ozvalo se zpod stolu.

Jack něco zamumlal, otočil se a vyšel do chodby. Musel do laboratoře k počítači a projít databáze, jestli nenajde nějaký informace. Zabouchl za sebou dveře a přivolal výtah.

Frank měl konečně klid a mohl se ponořit do své práce a vzpomínek. Už jako malý obtloustlý chlapeček koktal a příliš se nemyl. Nechodil skoro vůbec ven a raději zůstal se svým starým a smradlavým dědečkem v jeho domácí laboratoři. Dědeček byl vynálezce a jeho otec taky. Ale dědeček byl lepší. Hlady nikdy rodina netrpěla, služebnictvo se o vše postaralo. Genialita jejich rodu však přinášela různá postižení. Dědeček se nemyl, otec se nemyl a smrděl a malý Frank se také příliš nemyl a navíc koktal. Nikdy nechodil do školy. Děti ho odstrkovaly, šikanovaly a žádné s ním nechtělo sedět v lavici, proto ho učitelé usazovali do poslední oslovské lavice. Rodiče se tedy rozhodli platit domácí učitele, kteří za peníze dokázali ocenit genialitu mladého Franka, odmyslet si jeho tělesný zápach a dovedli ho až k branám vysokého školství.

Na vysoké škole se poprvé cítil normálně. Zjistil, že není jediným podivínem mezi inteligentními lidmi a jednoho dne se objevila tajná služba. Oslovila ho náborová služba s nabídkou celkem zajímavé práce.

Příliš dlouho se nerozhodoval, protože měl v krvi něco, co jeho předci nikoliv. Dobrodružství. Přijal nabídku, prošel náborovým testem, školením, výcvikem a byl zařazen do oddělení výzkumu a vývoje odposlechových zařízení. Byla to perfektní průprava, protože se naučil vše o odposlechu a dešifrování komunikace. Byl nejlepší ze všech. Jednoho dne se vše posralo. Byl mladý a nerozvážný, proto prováděl hlouposti. Začal provozovat na serverech svého zaměstnavatele elektronický obchod s drogami. Stal se třetím největším obchodníkem, než se podařilo agentům tajné služby zjistit, kdo za e-shopem stojí. Jeho jediný štěstí bylo, že nevědomky pracoval na svém vlastním případu, protože dostal za úkol dešifrovat nějaká data. Zvědavost ho zachránila před doživotním vězením a přinutila trávit život na útěku. Podíval se totiž do datových souborů a zjistil, že jsou to data z jeho vlastního serveru. Došlu mu, že se agentům podařilo nabourat do jeho geniálního systému a nebude jim trvat dlouho, než pochopí, že si hřáli na prsou hada. Odeslal zprávu do centrály dvě hodiny po skončení směny, aby měl čas do rána dostat se za hranice a odletět pryč.

Přijel do Svobodné Tasmánie, když tajná služba rozrazila dveře jeho bytu. Nenašli nic, veškeré důkazy byly pryč. Věděli, že je to on, ale nevěděli, kde je a jak mu prokázat čin. „Kurva drát,“ řekl tenkrát důstojník stojící v Frankově pokoji.

Frank požádal o práci v Tasmánských laboratořích. Příjímacím procesem prošel hladce a detektor lži dokázal podvést. Zaměstnali ho a začal pracovat na výzkumu hnojiv. Brzo zjistil, že spousta jeho kolegů a klonů zneužívá perník. Mozek dýlera se rozjel na plný koule a za rok zásoboval široké okolí nejkvalitnějším pervitinem severokorejské produkce. Kontakty měl stále a přes síť obchodoval s někým, kdo si říkal Kapitán Blázen. Zaplatil na anonymní adresu půlku objednávky, po převzetí na určeném místě zaplatil druhou půlku. Zvláštní vždycky bylo, že u zboží nikdo nikdy nebyl. Byznys s důvěrou, kterou se nevyplatilo pokazit. Vzrostlo mu opět sebevědomí a zapomněl na jednu podstatnou věc. Na svůj nevábný tělesný pach, díky němuž se tasmánská protidrogová policie pomalu dostávala Frankovi na kobytku. Všichni zatčení velkopřekupníci shodně potvrdili, že neví, jak jejich dodavatel vypadá, ale bezpečně ví, že jeho zápach je nesnesitelně k zblití. Frank časem skončil v síti podezřelých a jednoho dne, když si uvědomil, že je odposloucháván a sledován, domluvil přes síť s Kapitánem Bláznem odvoz z Tasmánie. Pravda, lehce tenkrát zariskoval, když vybalil defakto neznámému člověku, byznys nebyznys, svůj problém.

K jeho překvapení Kapitán Blázen odpověděl a rovnou odeslal souřadnice, kde na něj bude za pár hodin čekat člun. Sbalil přístupové karty ke svým účtům, smazal veškerá data, pustil plyn v kuchyňských spotřebičích a zapnul bezpečnostní systém.

Krátce po jeho zmizení přijela zásahová jednotka a vstoupila na pozemek. Patnáct sekund po otevření dveří bytu se ozval výbuch a vyšlehl plamen hořícího plynu.

Frank mířil k pobřeží. Na obzoru se zastavil a otočil. Uviděl zář, která byla v místech jeho domu. Věděl, že už není cesty zpět, přidal plyn a vydal vstříc osudu doufaje, že Kapitán Blázen splní svůj slib. Dojel na určenou pláž, schoval moped do křoví a začal pátrat po člunu. Opravdu našel, na konci pláže mezi velkými kameny a spadánými větvemi ukrytý, nafukovací člun s motorem a malou krabičkou. Otevřel ji, našel přednastavenou navigaci a klíček k zapalování. Neváhal, vytlačil člun na vodu, nahodil motor a zamířil směrem, který udávala navigace. Plavba ubíhala v poklidu, dokud se mu na displeji navigace neobjevili tři rychle se přibližující body. Přidal rychlost a přestal se kochat. Zbývalo mu jen pár kilometrů.

Na určených souřadnicích setkání si všiml, že se před ním rozsvítilo červené světlo. Zamířil k němu a po chvíli zastavil u vynořené ponorky, na jejíž palubě stály tři postavy. Jakmile přirazil, rozsvítla se světla a spustila střelba z palubního kanónu a ručních zbraní. Vylétly tři rakety a v dálce vybuchly tři lodě.

„Právě včas. Vítej na palubě, Franku. Já sem Blázen,“ řekla prostřední postava, která kouřila joint.

„Pong a Jack,“ představil Blázen zbylé dvě postavy. Pong držel bazooku a smál se.

„Jajá sesem Ffrarank, Ffrank,“ představil se Frank.

„Kurva, ty smrdíš,“ řekl Jack.

„Jak jsem slíbil, budeš u vysílačky a sonaru. Víc pro tebe udělat nemůžu. Teď všichni nalodit, ponoříme se. Přijedou další zmrdi,“ dohulil Blázen joint a odhodil zbytek do moře. Ponořili se a Frank byl rád, že konečně našel místo, kde může být svůj. Práce spojená s jeho největší láskou, obchodem drogami.

Koktavý radista se vrátil do reality, přestal vzpomínat a znovu se soustředil na radiostanici základny. Byl ve svém živlu a tahle technologie byla pro něj nová. Jack se tou dobou procházel po laboratoři.

„Kurva, co se to tady dělo? Kde sou počítače?“ nadával jako křeček a zíral na těla bez mozků. Našel terminál a začal prohledávat databáze. Procházel data, položku za položkou a uběhl nějaký čas.

„Svatý hovno, co to kurva je?!“ vykřikl, když narazil na složku s fotografiemi. Zíral na fotografie a rosilo se mu čelo z doprovodného textu. Zabijácká svině bažící po krvi obětí. Vyplašeně zíral do monitoru a na mrtvé skelety. Najednou si uvědomil, že v tomto případě je všechno jinak. Zabijácká svině narazila na oběť bez krve, navíc ještě ke všemu mrtvou, hladovou, bažící po mozcích živých tvorů. To nemohlo pro žádného živého tvora dopadnou dobře. Vzhlédl k laboratornímu stolu a pozoroval díry vypálené kyselinou. Ani to zombie nezastavilo. Došlo mu, že není lepšího ochránce základny než Mozečka.

Jediné čemu Jack nerozuměl byl dlouhý jazyk, který podle dokumentace živočich neměl. Brzo si však všiml mrtvých záchodových brouků povalujících se po místnosti. Došlo mu, že milý Mozeček použil při zombifikaci mozek brouka. Jo, zombifikace, správné slovo, které se Jackovi prohnalo hlavou. Ten mrtvej debil není debil a zvládl během pár dnů vytvořit další zombie. Neuvěřitelný, živý mrtvý umí udělat z mrtvých živé.

Našel v databázi informace o chování záchodového brouka. Rozesmál se a pochopil, proč Frank mektal cosi o mazlíčkovi. Záchodový brouk je naprosto neškodný, jenom jde po všem, co smrdí hovnem.

„Frankovi smrděla prdel, proto si k ní čichal,“ smál se Frank, až se za břicho popadal.

Po chvíli ustal a rozhodl se najít Mozečka s jeho novým přítelem.

Dva mrtví běhali po skladišti. Mazlíček byl vypuštěn z vodítka a čmucharal mezi bednami. Pátral po jakémkoliv zápachu, který by mu připomněl sračky. Mozeček ho sledoval a ve své pomalé palici si uvědomoval, že výchova nebude nic snadného. To není jako zabíjení, smrt je pro něj hra, ale vychovat malého tvorečka k obrazu svému, to zabere času. Vzpomněl si, jak dlouho trvalo jemu, než přijal Kokotovy příkazy. Hodně se zpočátku bránil a ignoroval, co mu říká, ale časem si uvědomil, že Kokot to s ním myslí dobře. Proč jinak by ho přiváděl zpět k životu?

Mazlíček zachytil stopu, radostně zakníkal, vyplázl jazyk a běžel za zdrojem pachu. Mozeček se rozeběhl za ním. Mazlíček mu na chvíli zmizel z očí, ale po několika obězích mezi regály ho našel, kterak stojí před velkou bednou a škrábe na obal. Došel k němu a prohlížel si Mazlíčkův nález. Najednou ho osvětlilo světlo baterky.

„Co tady máš mrtvej?“ ozval se Jack.

Mozeček ukázal rukou směrem k bedně.

„Možký, možký.“

„Tos mi toho řek,“ odpověděl Jack a podíval se po nápisech. Sjížděl je očima, až našel přepravní štítek. Kurevsky stará zásilka hoven z nějaký jemu neznámý planety. Konzervovaná hovna nějakých živočichů určená k výzkumu a pravděpodobně přepravní nádoba po těch letech teče.

Otevřel bednu a všiml si, že výpustní otvor netěsní. Kolem se vytvořila louže starých smradlavých sraček. Mazlíček se okamžitě vrhl na louži a jazykem lízal vyteklé výkaly. Spokojeně předl.

Jack to chvíli pozoroval a netušil co s tím. Dostal jenom jeden nápad.

„Aspoň má co žrát. Najdi svému příteli nějakou misku a přelej ty sračky do něčeho bez děr. Chápeš?“ zeptal se Mozečka.

„Možký, možký.“

„Snad si mě pochopil,“ zakroutil hlavou Jack, sklonil baterku a odešel.

Osaměli. Mazlíček vylízal poslední zbyteček výkalového průsaku, zíral s vyplazeným jazykem na Mozečka a tvářil se spokojeně. Oba byli syti a chtěli si hrát. Mozeček dostal nápad. Sebral ležící

tyč, omotal ji kusem gázy z nohy, odpustil z nádrže na improvizovanou hovnovou louč trošku chutných uležených výkalů, zamával tím Mazlíčkovi před nosem a rozeběhl se do tmy. Chřípí tvorečkovo zachytilo libou vůni výkalu a scvrklý mozek záchodového brouka instinktivně zareagoval. Mazlíček vydal radostný zvuk a rozeběhl se po stopě.

„Jacku, oohlásila sese Uurrgha,“ ozval se ve sluchátku Frank.
„Ok, řekni jí, že jdu do transportní místnosti,“ odpověděl, dopil skleničku, podíval se oknem do doku a opustil pozorovatelnu. Sjel výtahem k transportéru a přijal netrpělivě očekávající Urghu.
„Už sem tady, kde se tak dlouho byli?“
„Jacku, expedice se nám protáhla a máme za sebou fakt dlouhý mejdan, takže se nevyptávej jak idiot, všechno se dozvíš. Jenom mi řekni, jestli je u vás všechno v pořádku.“
„Všechno v pořádku. Frank se furt hrabe ve vysílačce a ten debil Mozeček má nového domácího Mazlíčka. Žere hovna a není to brouk.“
„Cože má?“
„Domácího mazlíčka. Ten vůl Kokot se bude divit jako debil,“ vysvětlil Frank politickým slangem.
„Dobře, dořešíme toho mazlíčka po návratu. Ještě se na Titanu zdržíme, Blázen letí s panem Jednookým otestovat náš nový mezigalaktický pohon.“
„Cože de Blázen otestovat? S kýmže letí? Jakej pan Jednooký?“ vychrlil ze sebe celou řadu nechápavých otázek Jack.
„Jacku, klid. Vrátime se za pár dní. Konec vysílání,“ ukončila spojení Urgha.

Jack nechápal o jakém mejdanu hovořila a podvědomě cítil, že by se měl Blázen vrátit a vydat další rozkazy. Byl rozchlastaný a potřeboval zbrzdit. Vytáhl z vnitřní kapsy placatku s alkoholem a napil se.

„Franku, Urgha říkala, že ještě bude pár dnů trvat, než se vrátí,“ vzkázal komunikátorem Frankovi.
„Dodobře, práce mamám dodost,“ odpověděl Frank.
Jack se musel rozhodnout. Buď bude pokračovat v pití a nebo si najde práci. Uvědomil si, že inventarizoval skladiště a musel přiznat, že se nechal událostmi posledních dnů pěkně rozhodit. Vypil zbytek placatky, z jednoho šuplíku vytáhl velkou láhev a přelil část obsahu do přenosky. Skrytý zásoby měl po celý základně, protože nemohl dopustit, aby náhodou zůstal bez chlastu.

Mozeček mezitím zjistil, že jeho Mazlíček je velmi učenlivý a pro voňavou odměnu udělá cokoliv. Naučil ho pár příkazů. K noze, lehni, sedni, dej pac, mrtvolka – ten byl jeho oblíbený, panáček, hledej a trhej.

'Trhej' znamenalo, že se Mazlíček vrhl na označenou oběť a začal ji olizovat. Obvykle anální otvor. 'Hledej' bylo jasné, protože bylo příkazem k hledání pochoutek. Výcvik spočíval v jednoduchém rozmístění misek s hovny a vypuštění Mazlíčka. Náhodou zjistil, když umístil misky do horních polic, že milý Mazlíček je mrštný a schopný vylézt skoro kamkoliv pro kus žvance. Pokud někde smrdělo hovno, Mazlíček ho dokázal najít.

Ozval se hlad. Mozeček zachrčel 'k noze', Mazlíček přiběhl a posadil se u vyschlé nohy. Vyplázl jazyk a čekal na odměnu. Dostal sušenku namočenou ve sračkách, ani nežvýkal, jen ji nechal sklouznout rovnou do žaludku. Mozeček vyrazil vstříc svému jídlu a nemá tvář hopsala v závěsu.

Nacházel se zrovna v hale u kuchyně a ubikací, když vrazil do Ponga a Kokota.

„Co to kurva doprdele je!?“ vykřikl Pong a vytáhl meč. Mozeček zachrčel a Mazlíček se mu schoval za zády.

„Zadrž Pongu,“ řekl Kokot a rukou stlačil Pongův napřažený meč.

„Ahoj Mozečku,“ pokračoval a napřáhl ruce. Mozeček se rychle uklidnil, natáhl ruce a padl si se svým studeným přítelem do náruče.

„Už jsem zde můj starý mrtvý příteli, už se nemusíš ničeho bát,“ chlácholil Kokot Mozečka.

„Ááá copak to je za roztomilé za roztomilé zvířátko?“ zeptal se dál.
„Možký, možký,“ zachrčel Mozeček.
„Rozumím,“ řekl Kokot, vymanil se z Mozečkova sevření a sehnul k malé příšerce.
„Ale ty si mi roztomilej malej... co jsi vlastně zač?“ přemýšlel nahlas a natáhl ruce ke zvířátku.

Mazlíček ucukl a díval se nedůvěřivě po Kokotovi. Po chvíli se osmělil a začal očichávat natažené ruce. Když zjistil, že nesmrdí hovnem začal se pomalu přibližovat.
„Plecháči...,“ pokusil se něco říci Pong, ale Kokot mu opět naznačil, že má držet hubu.

Mazlíček se vyškrábal po Kokotově těle až k hlavě, jemně se ovinul ocasem kolem krku a začal olizovat tvář.

„Neuvěřitelná práce. Můj mrtvý příteli, netušil jsem, že jsi až tak chytrý. Něco si za ty roky pochytil,“ pochválil Mozečka Kokot.

„Pongu, řekl bych, že se díváme na tvora z laboratoře. Netušil jsem, že je schopen toho zabijáckého tvora ze skleněných válců přemoci, zabít a jednoho vrátit k životu. Podle chování bych řekl, že nahradil původní mozek mozkiem záchodového brouka a jazyk je jen taková legráčka.“

„Mozečku, původní mozek je kde?“ otočil se Kokot.

„Možký, možký.“

„Rozumím, sežral si je a byly dobrý. Fajn, zabil si sice poslední exempláře ve známém vesmíru, ale to už se vrátit nepodaří. Aspoň už nikoho neohrozí. Ale Mozečku, to ti povídám, postaráš se o něj sám. Já už se ti nemůžu věnovat jako dřív.“

„Možký, možký.“

„Jsem rád, že rozumíš. Čím ho vůbec krmíš?“

„Možký, možký.“

„Hovnem povídáš? Záchodový brouk se nezapře.“

„Možký, možký, možký.“

„Povídáš, že ve skladu je zásoba starých sraček? On je dokázal vyčuchat?“

„Možký, možký.“

„Jestli máš nos na sračky, mohl by ses nám drobečku občas hodit,“ zasmál se Kokot, pohnul slizkým knírkem a pohladil Mazlíčka po hlavě.

„Co to tady máte?“ ozval se Bláznův hlas a místností zavoněla marihuana.

„Můj vůdce, náš nový domácí mazlíček.“

„Nepovídej, kde by se tady vzal. Vždyť tu nejsou ani potkani, všechno ten tvůj přítel vyhubil a sežral.“

„Můj vůdce, podívejte se sám. Zde je důkaz, že i mrtvý může mít city,“ řekl Kokot a poodstoupil.

„To mě poser hlavu i s krkem. Mládě vetřelce!“ vykřikl Blázen.

„Můj vůdce, klid, už je úplně neškodné, Mazlíček pozabíjel všechny exempláře v laboratoři a tohoto si oživil,“ uklidňoval ho Kokot.

„Jak kurva oživil a proč má takovej divnej jazyk?“

„Můj vůdce, dýchejte klidně, postupně vám vše vysvětlím, ale teď prosím pochopte, že vám toto stvoření neublíží.“

„Kokote, ty jeden kokote, dobrá dobrá, budu klidnej, ale máš za to, nebo co to je, zodpovědnost,“ s předstíraným klidem v hlase odpověděl Blázen.

„Šéfe, já bych to zabil,“ vložil se Pong.

„Pongu, už je to mrtvý,“ řekl Blázen.

„Tak to aspoň rozsekám na malý zkurvený kousičky,“ zkoušel dál Pong svoje šance.

„Ne, Kokot si sám přidělal práci,“ zakončil debatu Blázen a díval se na tvorečka, který ho pomalu obcházel a vypadal, že něco hledá.

Najednou se postavil na zadní a olízl Bláznovi kalhoty na prdeli.

„No co, málem sem se posral, když sem to uviděl,“ odpověděl zpruženě Blázen. Otočil se a než odešel do prdele, promluvil.

„Jo Pongu, řekni Karlosovi, ať koupí ten posranej hajzlík se zastávkou, kde ústí naše černá díra a vyžene všechny bezdomovce, který tam dělaj zasranej bordel.“

Kokot zůstal sám s Mozečkem a Mazlíčkem.

10. V problémech

„Urgha se ještě neozvala, Pongu,“ hlásil Jack, když Číňan přišel do velínu.

„Jacku, měla to být jen přátelská návštěva Havaje kvůli domluvení obchodu. Na Havaji se lidé neztrácejí, Blázna tam každý zná a nikdo by si nic nedovolil. Kurva,“ zanádal Pong a mnul si vous.

„Proč ten Blázen kurva nechtěl, abych jel s nimi? Jacku, jestli se neozvou do dvou hodin, vyhleš poplach.“

Řvaní sirény vytrhlo Ponga z herního zaujetí.

„Šéf se nevrátil,“ prolétlo mu hlavou, odpojil se od konzole a dal si lajnu na probrání. Hodil na sebe oblečení a utíkal do velitelské místnosti.

Celá posádka byla již shromážděná a očekávala Pongova příchodu.

„Pongu, Kapitán s Urghou se neozvali. Něco se posralo. Co budeme dělat?“ začal Jack.

„To je jednoduchý, vážení. Vyšleme záchrannou výpravu. Jakožto Kapitánův osobní strážce cítím zodpovědnost za to, že jsem Kapitána poslechnul a zůstal doma. Víím, že chcete jet všichni a všichni taky pojedete, protože nám zůstala jenom naše stará dobrá ponorka. Kokote, připrav svého mrtvého parťáka a nasad' mu ocelový zuby, bude hlídat základnu,“ vydal Pong instrukce.

„Za hodinu odjezd,“ dodal a odešel připravit zbraně.

Určený čas vypršel, všichni stáli na molu a čekali opět Pongova příchodu.

„Kokote, vypusť zombie a zabezpeč základnu. Ostatní rychle nalodit a na svá místa,“ zavelel Pong a nezdržoval se čekáním na břehu. Nastoupil na palubu ponorky, otevřel poklop a slezl do útrob.

Posádka byla na svých místech, Doktor se zašil do ošetřovny, Jack byl u motorů, Frank u radiostanice, Pong, Kokot a Karlos obsadili můstek. Pong zapnul palubní rozhlas.

„Plán je jednoduchý, dopravíme se k Nezávislý Havaji, já s Kokotem provedeme výsadek na pevninu, najdeme Šéfa a Urghu, zabijeme únosce, vrátíme se zpět na palubu a odplujeme do bezpečí základny.“

„Karlosi a Kokote, zapněte motory a nejvyšší rychlostí směr Havaj.“

Karlos nahodil motory a Kokot lehce vymanévroval ze skalního doku. Čekala je několikahodinová plavba a posádka toho času využila k rekreaci a odpočinku.

„Pongu, jsme na místě,“ ozval se v palubním komunikátoru hlas Kokotův. Pong odpojil konzoli a potvrdil příjem. Zadíval se na položené zbraně a usmál se. Jeho čas zabijáka přišel.

Až na Doktora byli všichni přítomni na můstku. Pong přišel poslední a ignoroval veškeré vyčítavé pohledy.

„Karlos, teď se vynoříš a já s Kokotem přestoupíme do člunu. Pak klesneš ke dnu, vypneš motory a budeš dělat úplně neviditelnýho. Ale tak, kurva, abyste zůstali na příjmu, protože až se budeme vracet, možná bude potřeba rychlého nalodění. Je ti to jasný?“

Karlos se podíval na Ponga a pokýval hlavou.

„Fajn, vynoř se. Kokote, vyrážíme. Poteče krev, hodně krve,“ řekl natěšeně Pong a otočil se k východu.

Pong s Kokotem osaměli. Houkali se na hladině v malém gumové člunu a v dálce byla vidět světla Havaje.

„Musíme na břeh a půjdeme rovnou do baru k Bobbymu. Dáme si panáka a zjistíme nějaký informace. Jo a tvař se pokud možno lidsky, uměláci jako ty tu nejsou častými hosty, tak ať nebudíš nějaký zbytečný pozdvižení. Kapišto?“ řekl jízlivě Pong.

„Rozumím,“ odpověděl Kokot, nastartoval motor a zamířil za světly. Vítr jim čečral vlasy a světla se přibližovala.

„Jed' támhle stranou do tmy, je tam malá pláž, kde schováme člun a do města dojdeme pěšky,“ ukázal Pong rukou Kokotovi směr.

Schovali člun a šli po písčité pláži. Pong sundal boty a očividně si výlet užíval.

„To je kurva vzdoušek, takovej nikde jinde není. A ten jemňouček píska, nejlepší na paty.“

„Pongu, budeme odpočívat nebo jdeme najít Kapitána?“ zeptal se Kokot.

„Neprud' a užívej si dokud můžeš. Půjdeme po pláži a támhle na druhý straně se vyškrábeme na cestu do města. Jestli tady Šéf je, tak ho najdeme a pobijeme všechny zmrdy, který maj v jeho únosu smočený prsty.“

Kokot něco zamumlal a mlčky následoval Ponga.

Po pěkné dlážděné cestě lemované palmami a bungalovy došli do plážového města postaveného z palmového dřeva, se střechami pokrytými palmovým listím a jedním barem s neonovým průčelím vedle druhého.

„Pongu, neuvěřitelné místo,“ pronesl Kokot.

„Já vím,“ odpověděl zasněně Pong a mlčky šel dál.

Zastavili u baru s velkou blikající vývěsní cedulí „*Bar u Bobbyho*“.

„Tak sme tady, Plecháči,“ řekl Pong a vstoupil.

Bar byl plný různorodých lidí převážně ze Země, spoře plážově oděných a v plné zábavě.

„Jdeme na bar,“ zakřičel Pong Kokotovi do ucha a prodíral se davem.

Odstrčil od barového pultu dva opilé jedince a posadil se na stoličku. Vedle něj se uvelebil Kokot a sledoval okolí.

„Slečno, dva rumy a Bobbyho,“ mávl na barmanku Pong.

Obsluha položila před Ponga a Kokota dva panáky.

„Pánové, tady máte rum, ale s Bobbym je to složitější.“

„Jak složitější?“ zeptal se Pong.

„Vy si vážně myslíte, že kvůli nějakým dvěma šaškům budu volat Bobbyho?“

„To si myslím. Taky si myslím ještě dvě věci. Za první nejsme šašci, za druhý zmáčkneš tlačítko pod kasou, protože jestli ho nezmáčkneš ty, useknu ti ruku a zmáčku ho tou rukou sám.“

Barmanka se zarazila a dívala se do Pongova kamenného obličejce. Podívala se na Kokota, ale nehnul ani jednou umělou brvou, tak se rozhodla poslechnout a zmáčknout tlačítko.

Trapnou tichou chvílí přerušilo prudké rozražení služebních dveří.

„Pongu, ty prasáku starej, rád tě vidím. Hledáš Blázna, žejo?“ vyběhl malý obtloustlý muž v bermudách a plážovém tričku.

„Vy ste tady všichni stejně oblečení kretění. Bobby, rád tě vidím a chci s tebou mluvit,“ pronesl stále s kamennou tváří Pong.

„Dobře, dobře. Chápu. Pojd'te ke mně dozadu,“ řekl viditelně nervozní Bobby.

Pong s Kokotem vešli dveřmi do soukromých prostor. Usadili se v plážových sedačkách u nízkého stolu a Pong si začal připravovat lajny.

„Vidím, že všechno při starým,“ pokusil se o vtip Bobby.

„To jo Bobby, ale novinka je, že sem nasranej a mám chuť někoho zabít. Víím, že tady Blázen s Urghou byl, ale nevím co se stalo. Takže vyklop všechno co víš nebo z tebe vyklopím tvůj tlustej

hnusnej bachor,“ odpověděl nekompromisně Pong. Kokot mlčel a střídavě pozoroval Ponga a Bobbyho.

„Blázen přišel před několika dny na úplně běžnou návštěvu. Pozdravit, pokecat, dát pár rumů, představit Urghu. Měl mít schůzku s nějakým jihoameričanem kvůli obchodu a jako pokaždý, zamluvil si privátní salonek,“ začal Bobby vyprávět svoji verzi příběhu.

„Fajn. Schůzka proběhla?“ zeptal se Pong.

„Jo, proběhla, ale ti chlápci odešli brzo a Kapitán s Urghou hned po nich.“

„To je všechno?“

„Jo, pak už sem Blázna neviděl.“

„A kdo byli ti chlápci jihoamerický samozřejmě nevíš?“

„Pongu, nevím, ale mám pro tebe připravený video z bezpečnostních kamer.“

„Chytřej Bobby,“ zasmál se Pong.

„Pongu, už tě pár let znám a vím, jak moc umíš bejt důraznej. Nechci, abys ze mě odkrajoval kousky masa. Bylo mi divný, že se Blázen nepřišel rozloučit, tak jsem se chtěl pojistit,“ potil se Bobby.

„Ty máš ve VIP salonku kamery?“ zeptal se jakoby nasraně Pong.

„Nemám, to by nebyl VIP salonek, ale snad vám pánové budou stačit videa z chodby v nejvyšším rozlišení,“ otřel si Bobby čelo.

„Bobby, stejně mi něco tajíš. Pokud nezjistíme ze záznamu, kdo jsou ti chlápci, vrátíme se,“ řekl Pong.

Bobby se díval a mlčel.

„Myslím, že nechceš, abych se vrátil, že jo?“

„Ne, to myslím skutečně nechci,“ řekl Bobby a viditelně si oddychl.

„Kokote, to bychom myslím měli. Stáhni videa a analyzuj je,“ otočil se Pong ke Kokotovi.

„Bobby, Bobby. Kdyby tě Blázen neznal, už tady nejsi,“ dumal Pong a díval se na Bobbyho.

„Já v ničem nejedu, byl bych sám proti sobě.“

„To je mi jasný a fakt o těch jihoameričanech nic nevíš?“

„Ne, jen to...“ soukal ze sebe Bobby.

„Jen co? Z tebe to leze jak z chlupatý deky,“ netrpělivě mu skočil do řeči Pong.

„No, jen to, že přijeli soukromou lodí registrovanou v Nový Kolumbii.“

„Dobře a ještě něco?“

„Lod' odplula ten samý den, kdy zmizel Blázen.“

„To je všechno co víš a nebo ještě něco tajíš?“

„Pongu, to je vopravdu všechno, už sem ti fakt řekl všechno,“ odpověděl Bobby a otřel si čelo.

„Bingo!“ vykřikl Kokot.

„Co máš, Plecháči?“ zeptal se netrpělivě Pong.

Kokot se odpojil od Bobbyho terminálu.

„Pongu, občané Nové Kolumbie, počestní obchodníci kokainem a marihuanou. Señor Morales.“

„Toho já znám, dalo se mu věřit. Trávu měl dobrou a Karlos si na kvalitu kokainu nestěžoval. Zajdeme do přístavu zjistit nějaký informace. Tady sme skončili.“

„Až Blázna najdete, pozdravujte ho a ať se zase staví,“ vymektl ze sebe Bobby, ale Pong s Kokotem mu nevěnovali pozornost. Zamířili rovnou do přístavu.

„Znám tam jednu kancelářskou kysu, ráda nám pomůže,“ řekl Pong. Kokot nic neříkal a mlčky šel chodníčkem z písku.

Vešli do kancelářské budovy a Kokot následoval Ponga, který prošel vrátnicí, aniž by reagoval na ochranku, která se stáhla do ústraní, jakmile spatřila meče a rozjetý Čiňan zastavil až u výtahu. Vytáhl z útrobu ošacení magnetickou kartu, přiložil a přivolal výtah.

„Víš Kokote, znají mě. Ředitel je jeden z největších místních šéfů. Cokoliv přijíždí lodí musí projít místní kontrolou. Říkají tomu celní kontrola, ale normálně si berou desátek. Administrativa musí z něčeho taky žít,“ suše vysvětlil Pong Kokotovi situaci.

Zvonek cinkl, dveře se otevřely a odhalily obyčejnou kabinu v červeném sametu. Nastoupili a Pong zmáčkl jediné tlačítko. Výtah se pomalu rozjel a kabinou se rozléhala uklidňující havajská hudba.

„Pongu, proč jsme nešli po schodech?“

„Nejsou tady žádné schody. Všichni musí výtahem.“

„Vždyť je to jen jedno patro?“ podivil se Kokot.

„Můj umělý příteli, počkej až uvidíš ředitelův zlatý záchod. Zlatá je i trubka, kterou odtejkaj hovna dolů do nádrže. Tudy prochází veškerý zboží,“ smál se Pong a výtah konečně začal zpomalovat.

Výtahová kabina s trhnutím zastavila. Hudba přestala hrát a nějaký černoch otevřel vnější dveře.

„Massa Bob, jak máš? Co rodina a těch tvejch patnáct dětí?“ plácl Pong rukou černou obsluhu dveří přes pravé rameno.

„Massa Bob se mít dobře, massa Bob má sedumnáct dětí, massa Bob zdraví Ponga. Massa Blázen tu být nedávno. Něco zapomenout?“ odpověděl černoch.

„Massa Bob, nikam neodcházej, stavím se na kus řeči, až se budeme vracet,“ pousmál se Pong.

„Massa Bob nikam nepůjde, massa Bob počká,“ zasmál se Bob a zavřel výtahové dveře.

„A doufám, že máš navařino, koupím pár géček,“ dodal Pong.

„Massa Bob má navařino pořád,“ zasmál se zase Bob.

„Bob vaří nejlepší perník široko daleko. Škoda, že nikdy nechtěl vařit na kšeft,“ řekl během chůze Pong Kokotovi.

Zastavili u pozlacených dveří s nápisem *'Ředitel'*. Pong zatahal za zlaté táhlo a na druhé straně se rozezněl zvonek, samozřejmě zlatý.

Dveře se otevřely a stál v nich havajský hromotluk.

„Ředitel vás očekává,“ řekl a poodstoupil.

„Nazdar Ahe, pořád šoustáš chlapečky?“ pozdravil ho Pong.

„Pongu, díky za optání, mám se dobře,“ odpověděl hromotluk.

„Je nahluchlej jak poleno, ale chlapečky píchá,“ řekl Pong Kokotovi a zamířili k pracovnímu stolu, kde seděl chlapík v havajském tričku, bermudách a plážových sandálech.

„Řediteli, hledáme Blázna. Prej ho viděli naposledy tady.“

„Rád tě vidím Pongu, byl tady s Kolumbijci. Señor Morales ho vzal na okružní jízdu svojí novou lodí.“

„Byl tady Blázen sám a nebo s ním někdo byl?“ zeptal se Pong.

„Jenom on a señor Morales s nějakou cizinkou.“

„Vypadalo, že jde Blázen dobrovolně?“

„Tvářili se jako dva obchodníci, kteří si chtějí zajet na ryby,“ odpověděl ředitel.

„Předpokládám, že se ještě nevrátili.“

„Ne, nevrátili, Pongu.“

„A nic neříkal, nevzkázal?“

„Jen to, že ho určitě budeš shánět, tak máš zůstat v klidu, přiveze ti jako omluvu zásilku nejlepšího kokainu, který je vyráběn v señor Moralesových kolumbijských továrnách.“

„Dobře, zůstaneme v klidu a počkáme než se vrátí. Vypadá to na běžnou obchodní vyjížďku. Půjdu za děvčkama. Díky pane řediteli,“ poděkoval Pong zachovávající si tvář profesionála.

„Pongu..“ chtěl něco říci Kokot.

„Kokote, venku. Víme všechno co jsme chtěli vědět. Jdeme a ještě jednou mnohokrátě díky,“ řekl Pong a otočil se směrem ke dveřím.

Vyšli ven, dveře za nimi zabouchly a Pong si ulevil.

„Kurva, jebat, sráči zmrdký zasraný. Šéf je v průseru. Vzkaz si asi pochopil a vypadá to, že musíme odjet do Kolumbie.“

„Pongu, já jsem si říkal, že ten vzkaz je poněkud zvláštní,“ řekl Kokot.

„Musíme jít,“ dodal Pong.

„Massa Pong, massa Blázen je v problémech. Řekl bych, že byl unešen spolu s tou slečnou, která ho doprovázela. Když nastupovali do výtahu nadával jak křeček, že džungle je zkurveně velká a hodinky mu v ní budou k hovnu,“ řekl Bob, když čekali příjezdu výtahu.

„Bobe, to už víme. Perník bude muset počkat, pozdravuj rodinu,“ odpověděl Pong a nastoupil do kabiny, která právě zastavila. Hudba se spustila a výtah pomalu rozjel.

„Kokote, že von si vzal ty hodinky, který si mu dal?“

„Je to možný, Pongu. Třeba ho budu moci přibližně lokalizovat,“ zamyslel se Kokot.

Pong s Kokotem došli na pláž, vytáhli člun na moře a zamířili k místu setkání. Při přibližování se ohlásil Pong do vysílačky a po chvíli ticha se ozval Karlos, že je připraven k vypořádání.

Člun dorazil k hladině houpačící se ponorce a Karlosem stojícím na můstku.

„To je panečku vzduch, podíval bych se na ostrovy. Kde máte doprdele Blázna s Urghou?“ přivítal navrátilce Karlos.

„Nemáme, byl unešenej,“ křikl Pong.

„Haha, věřím, že byl unešenej, jestli byl zase u Bobbyho,“ zasmál se Karlos.

„Ale ne tak unešenej, doopravdicky unešenej.“

„Jako, že je někdo unes?“ vyděsil se Karlos.

„Ne někdo, ale rovnou zasraný Kolumbijci. Až mi přijdou pod ruce, ze všech nadělám hromadu krvavýho kolumbijskýho bifteku,“ se vztekem v hlase se škrábal Pong na palubu.

„Karlosi, dostaneš souřadnice a musíme vyrazit k pobřeží Nový Kolumbie. Můj vůdce si vzal hodinky, které dostal darem, snad se mi ho podaří zaměřit. Naložím člun, zavřu poklop a přijdu na můstek,“ promluvil Kokot ke Karlosovi, protože velmi dobře viděl, že Pong je duchem jinde.

„Karlosi, udělej jak říkal Plecháč. Já se du připravit. Až budeme u pobřeží, zavolejte mě,“ řekl Pong a zamířil rovnou do své kajuty.

Kokot přišel na můstek zrovna ve chvíli, kdy Karlos dával lajnu koksů.

„Jsem tady, člun uschován, poklop zajištěn, nahrávám souřadnice a můžeš potopit tuhle plechovou rakev do vysílací hloubky. Požádám Franka, aby zkusil najít Kapitánův signál.“

„Rozkaz, Kokote,“ zasmál se Karlos a začal se s ponorkou nořit do teplých havajských vod.

Kokot zašel do Frankovy smrduté komůrky, vypnul pachová čidla a vstoupil.

„Franku, tady je smrada jako v tanku,“ řekl Kokot.

„Coco popotřebuješ?“

„Dám ti frekvenci a zkusíš najít signál Kapitánových hodinek. Zvládl bys to?“

„Nenej problém. Nanapiš mimi tatady nana papapír tutu ffrekvenci aa kokód.“

Kokot napsal na kus papíru frekvenci a identifikační kód hodinek, Frank si údaje prohlédl a sedl se ke svým přístrojům.

„Čičím bubudeme bblíž, titím lilíp.“

„Dobře, až najdeš signál, zavolej na můstek. Zkusíme ponorku vmanévrovat jak nejbliž bude možné, abys ho mohl přesně triangulovat.“

„Rorozumím, Kokokote,“ zamumlal Frank.

„Ještě jedna otázka, jakou potřebuješ hloubku? Na hladině plout nemůžeme a taky se nesmíme s ničím srazit,“ zeptal se ve dveřích Kokot na odchodu.

„Papadesát metrů bubude dodostačujících.“

„Dobrá,“ odpověděl Kokot, zavřel za sebou dveře a šel za Karlosem na můstek.

Láhev absintu v Karlosově ruce jedovatě svítila.

„Karlosi, padesát metrů pod hladinu směr Nová Kolumbie.

„Rozkaz, ty jeden vůdče,“ zasmál se Karlos a popadl řízení.

Cesta trvala pár hodin a neudálo se během ní nic zvláštního, až na to, že se Jack příšerně zlil a Doktor byl ve svém psychedelickém světě.

„Kokokote, mamám sisignál,“ ozval se Frankův hlas.

„Výborně, de ho lokalizovat?“ zeptal se Kokot.

„Kokokote, mumusíte pplout popodél popobřeží. Už teted' vivím, žeže jeje zaza Aandami hhluluboku vv džudžungli.“

„Pust' mi sem data, ať je můžu hodit do počítače a zobrazit na mapě. Přejezd And mě příliš neláká,“ odvětil Kokot a díval se na jeden z monitorů, ve kterém se zobrazila mapa Kolumbie a malá červená tečka.

„Karlosi, budeme muset s Pongem na břeh a půjčíme si auto nebo rovnou letadlo. Signál se ozývá hluboko z džungle, která kdysi patřila Brazílii. Neuvěřitelný, jak Kolumbijci ovládli tuto část světa. Postavili v Manausu největší jihoamerický meziplanetární centrum s mnoha přistávacími drahami. Slušní konkurenti Číňanů,“ přemýšlel nahlas Kokot.

„Kokote, znám to tam ještě z dob, kdy sem obchodoval kokainem. Nebezpečný místo s ještě nebezpečnějšíma lidma,“ řekl Karlos.

„Je mi to jasný, vezmeme si jenom to nejnutenější, najdi poblíž nějakého většího města vhodnou zátoku, kde bychom se mohli s Pongem vylodit. Vy se opět ponoříte na dno a počkáte, až se vrátíme. Myslím, že to bude nejdřív za několik dní,“ zakončil hlasitou úvahu Kokot a odešel se připravit do kajuty.

„Pongu, připrav se, jdeme na břeh. Lokalizovali jsme Bláznovy hodinky,“ rozlehl se Pongovou kajutou Kokotův hlas.

„Výborně, už jsem nadrženej zabíjet. Blázne, Urgho, jsem na cestě!“ vykřikl Pong.

„Sejdeme se u průlezu,“ dodal Kokot a vypnul mikrofon.

Karlos se s ponorkou vynořil a Pong opatrně vylezl na palubu. Zkontroloval dalekohledem pobřeží a když se ujistil, že je všude klid a nikdo je nesleduje, naznačil ostatním, že mohou ven.

„Karlosi, instrukce máš, my jsme připraveni jít na břeh. Počkej, až zmizíme z pláže a ponoř se na pár dní někam ke dnu,“ řekl Kokot a slezl za Pongem do člunu.

Na břehu schovali člun a u hranice mezi stromy a kamením zamávali Karlosovi, který je sledoval dalekohledem z paluby. Když mu mezi stromy zmizeli z dohledu, slezl do ponorky, zavřel poklop a zamířil na můstek. Dal si lajnu, panáka, nakopl motor a zamířil do větší hloubky, aby nebudil pozornost. Čekalo ho pár dní nicnedělání.

„Pongu, jsme poblíž Tumaca. Zajdeme na letiště, koupíme letenky na nejbližší let do Manausu a poletíme jako obyčejní turisté. Nebudeme budit pozornost, nebudeme nikoho zabíjet, musíme se odsud nenápadně dostat. Chápeš?“ řekl Kokot.

„Chápu, ale my dva sme fakt nenápadní,“ zasmál se Pong.

„Mám pro nás havajské dokumenty. Jsme dva turisté na pěší cestě podél pobřeží,“ odpověděl klidně Kokot.

„My dva a turisté na nejnebezpečnější trase světa! Haha“ zasmál se Pong a zamyslel.

„No a proč vlastně ne, postaráme se o sebe. Tak my sme teda dva Havajani.“

Dostali se na silnici a vydali k městu. Silnice byla opuštěná, klikatá, vysekaná v úbočí hor a Pong s Kokotem si dali pěknou pěší túru, protože jako naschvál nejelo nic, co by si mohli zastavit.

Vyčerpaní dorazili na kraj města Tumaco. Zamířili k prvnímu baru, aby spláchli prach z cesty a zjistili, kudy se jde k letišti.

Barman je s nedůvěrou prohlížel, ale Pong důrazně objednal panáka, kterého kopl rychle do sebe. Tím se barman uklidnil a začal mít otázky. Kokot mu vysvětlil, že jsou turisté na cestě po Jižní Americe a rádi by viděli největší meziplanetární přístav tohoto světadílu ve světoznámém městě Manaus.

Barman chvíli mlčel. Pong dal ještě dva panáky a usoudil, že obsluha už má vyděláno dost. Kokot zaplatil a za další bakšiš si nechal vysvětlit cestu. Dvakrát denně prý létá linka a večerní poletí za tři hodiny.

Poděkovali a vydali se na cestu podle instrukcí, které dostali.

„Byl to ale podezřívavej parchant ten chlápek za pultem,“ řekl Pong.

„Trošku ano, ale penězi jsme ho přesvědčili, že jdeme jenom kolem a nechceme mu ublížit. Okradl nás dobře, trojnásobek ceny, ale nechtěl jsem dělat příliš chytrého,“ lakonicky pronesl Kokot.

Došli k letištní hale a zamířili k prodejním okénkům. Vystáli frontu a Kokot požádal paní za přepážkou o dvě letenky do Manasu na nejbližší volný let. Dozvěděl se, že mají kurevsky štěstí, protože jsou poslední dvě volná místa u toalet v zadní části stroje, odlétajícího za hodinu.

Kokot tedy koupil dvě letenky a odešli do odbavovací haly k nástupišti do letadla. Letuška je uvedla a posadila na jejich místa. Letoun nebyl nejmodernější a vnitřek vypadal obecně dosti jetě. Pong se usadil k okénku a Kokot vedle něj do uličky.

„Pongu, záchod pěkně páchne,“ řekl Kokot.

„Já nic necejtím,“ odpověděl Pong a zíral z okénka.

„Ale ucejtiš, až se dáme do pohybu,“ řekl Kokot a stáhl citlivost pachových senzorů.

Letadlo se dalo do pohybu. Celé se třásl a Pong vyděšeně sledoval spáru mezi motorem a křídlem.

„Pongu, co bys chtěl, nízkonákladová linka,“ řekl mu Kokot.

„To vidím,“ nervózně odpověděl Pong.

Letadlo vystoupalo do své letové hladiny a přestalo se otřásat. Pravda, byl akorát lehce cítit průvan a záchody začaly páchnout, přesně jak Kokot předpovídal.

Pong raději mlčel a sledoval z okna hřebeny And, Měsícem ozářené ohromné plantáže koky a fabriky v džungli pro výrobu omamného alkaloidu. Let probíhal v klidu, letušky roznášely hromady kokainu na stříbrných tácech, čas rychle tekla a brzy spatřili světla města Manaus. Byla hluboká noc.

Letadlo s klepáním přistálo a letušky vypustily sjetou smečku pasažérů do tunelu k odbavovací hale. Pong s Kokotem vyšli poslední, v letištní hale se příliš nezdržovali a zamířili k východu. Došli ke kontrole dokladů, kde stál důstojník v uniformě Manauské policie.

„Předložte doklady,“ požádal je.

Kokot podal důstojníkovi oba jejich doklady, které pečlivě prohlédnul a chvíli se díval na Kokota, pak na Ponga.

„Teda takový tahí'any jako ste vy dva, sem ještě neviděl. Jedete si užít našeho nejkvalitnějšího kokainu?“ vracel strážce doklady.

„Nejen to, říká se u nás, že je tu k setkání neuvěřitelná směska různých obyvatel z okolního vesmíru. Díky za doklady,“ řekl Kokot a schoval dokumenty do kabely.
„Občas potkáte ledaskoho. V poslední době tu máme na návštěvě hodně Hungů,“ odpověděl důstojník.

Pong s Kokotem se ocitli na rušné ulici s řadou stojících vozů taxislužby.

„Co uděláme?“ zeptal se Pong.

„Musíme najít hotel, vybalit techniku a lokalizovat Kapitána. Pongu, žádný kalení, žádný bordely a tudíž ani žádný děvky,“ pověděl Kokot.

„Kokote, to je jasný. Šéf má vždycky přednost.“

„Já jen, abys nemyslel hormony. Tamta dročka vypadá volně. Pojd,“ řekl Kokot a namířil rovnou k stojícímu vozu.

„Jste volný?“ zeptal se.

„Jo, chcete někam odvést?“ zareagoval taxikář.

„Hledáme nějaký klidný hotel nedaleko centra.“

„Nebude problém, šéfe. Nebude vadit, když vás dovezu do hotelu, se kterým mám dohodu? Něco si tím ještě navíc vydělám.“

„Hm. Pokud se jedná o čistý, tichý a klidný hotel, tak proč ne. Jsme jen turisté na cestě za dobrodružstvím.“

„Dobře, jedem,“ odpověděl taxikář a Kokot mávl směrem k Pongovi.

Číňan pochopil signál a začal se prodírat davem za Kokotem. Tyhle těsné masy ho rozčilovaly, trpěl paranoiou a obával se, že se vynoří nějaký útočník. Nevynořil se však žádný útočník, pouze malá blondatá holčička v bílé noční košilce, která zatahala Ponga za oděv.

Pong se zarazil, stiskl ukrytý nůž a rychle se otočil. Jeho pohled zamířil dolů a pak ji uviděl.

„Doprdele, holčičko, co chceš? Drobný?“ oddechl si Pong a místo nože vytáhl hrst drobných mincí.

„Pongu, já nechci peníze, musíte jít se mnou,“ řekla holčička.

„Jaktože znáš moje jméno, děvče?“ lekl se Pong.

„Prostě znám, musíte jít se mnou,“ odpověděla.

„To říká kdo, že musíme jít s tebou? Nikam nepůjdeme, jsme tu na výletě a nehodlám poslouchat nějakýho malýho spratka. Tady máš drobný a vrať se domů,“ řekl Pong, nasypal holčičce do dlaně několik drobných, otočil se a pokračoval v cestě za Kokotem.

„Kapitán Blázen má před sebou velký úkol a je zbytečně v problémech. Problém je Urgha a její bývalá práce. Ještě se uvidíme,“ ozval se Pongovi v hlavě holčičky hlas.

Otočil se, ale holčička už nikde nebyla. Zmizela v davu.

„Kurva divný,“ pomyslel si.

„Kde ses zdržel?“ zeptal se Kokot.

„Ty vole, měl jsem divnej rozhovor.“

„Divnej rozhovor?“

„Jo, s takovou malou blondatou holčičkou.“

„Co chtěla, peníze?“

„Ne, znala moje jméno a říkala, že Kapitán je zbytečně v průseru, do kterého ho zatáhla Urgha. Chtěla, abysme šli s ní.“

„Jak mohla znát tvoje jméno a vědět o Kapitánovi? Řekl bych, že je to poněkud prapodivné,“ zamyslel se Kokot.

„Ty vole, plechovej. Vždyť sem říkal, že je to celý nějaký divný,“ reagoval nevrle Pong.

„Jedeme a nebo ještě někoho čekáte?“ skočil jim do řeči dročkář.

„Jo, jedem,“ odpověděl Pong a oba nastoupili.

„Vezmu vás do hotelu Pablo, úplně vobyčejnej, turisticky přátelskej hotel. Žádněj luxus, ale taky žádná špína,“ řekl taxikář a rozjel se.

Prosklené budovy svítící miliony světél, široké bulváry, hodně zeleně a zřetelný pořádek okamžitě zaujaly pozornost nově příchozích hostů. Manaus byl vystaven po válce mezi Novou Kolumbií a Brazílií zcela od základů, což bylo znát.

„Máme tu pěkně. Všechno díky obchodníkům kokainem.“

„Zajímavé, co kriminalita nejen mládeže?“ zeptal se Kokot.

„Skoro žádná od doby, kdy kartely vytvořily svoji vlastní policii. Nikdo nechce násilí ve městě, ve kterém žije. A zde žijí ti největší obchodníci, kteří vyváží mimo planetu. Díky jejich daním máme levné energie, palivo do aut a vlastně i bydlení. Kdo by si to chtěl rozházet se svým chleboďárce, žejo?“ zasmál se taxikář a odbočil z bulváru. Jel ještě pár minut, než zastavil u slepé uličky s nenápadným hotelem s velkým nad vchodem svítím nápisem „Pablo“.

„Nelhal jsem, nejsme daleko od letiště a místo je to klidný. Nejlepší je, že hned támhle za rohem je velmi luxusní bordel,“ zasmál se řidič.

Pong vystoupil a prohlížel si okolí. Kokot mezitím vyřešil platbu, koupil aktuální mapu okolí, i když si ji tedy mohl zadarmo stáhnout, ale nechtěl budit pozornost a rozloučil se.

Taxi odjelo a Kokot s Pongem vstoupili do dveří hotelu.

Decentní prostory v latinskoamerickém stylu nepůsobily křiklavým dojmem. Vešli do vestibulu, který byl plný na první pohled zcela normálně působícími návštěvníky. Vystáli frontu na recepci a Kokot požádal o pokoj.

„Máte rezervaci?“ zeptala se recepční v kostýmku.

„Ne, dovezl nás sem taxikář z letiště, že prý nám to tu bude vyhovovat,“ odpověděl Kokot.

„Manuel, volal mi před chvílí, že přivezl dva exotické hosty. Předpokládám, že hledáte tichý, klidný a čistý pokoj s balkónem?“ usmála se recepční.

„Přesně to hledáme, krásko,“ zasmál se na oplátku Pong a bylo na něm vidět, že myslí na prasárny.

„Tak to jste tu správně,“ odpověděla slečna a předala Kokotovi dvě vstupní karty do pokoje.

Kokot s Pongem poděkovali a postavili se do fronty před výtahem. Než na ně přišla řada, rozhlíželi se po prostoru. Bar, malé kasino, obchod s oblečením a restaurace. Vše co obyčejný pocestný může potřebovat.

„Příšerná fronta,“ zamručel Pong.

„Celkem ubývá,“ odpověděl Kokot a pokračovali v mlčení dokud na ně nepřišla řada.

Liftboy vypustil cestující směrem dolů a dvojice cestovatelů mlčky nastoupila. Kokot podal uniformovanému trpaslíkovi kartu. Ten ji přiložil k čtečce v dětské výši a vrátil Kokotovi. Výtah se rozjel do třetího patra.

„Zase vejtah,“ zamručel opět Pong.

„Určitě ne poslední,“ odpověděl Kokot.

Výtah s hučením zastavil, trpaslík otevřel dveře a promluvil trpasličím hlasem.

„Dveře číslo 265, na konci chodby.“

Cinkl, dveře se zavřely a výtah odhučel pryč.

„Debil,“ prohlásil Pong a vyrazil vstříc dlouhé chodbě s červeným kobercem a dřevem obloženými stěnami. Kokot kráčel pár metrů za ním a houpal kufrem v ruce.

Zastavili na konci chodby, přesně jak řekl trpaslík. Kokot použil kartu a dveře se otevřely. Vstoupili. Prostá malá rudě vymalovaná chodba s několika věšáky, skříní a botníkem, jenž ústila do společenského pokoje, ze kterého se dalo dostat do koupelny se záchodem, ložnice a pokoje pro děti.

„Pongu, chceš se mnou spát na letišti?“ zeptal se Kokot.

„Nedělej si ze mě prdel, stejně nikdy nespíš,“ lehce se vylekal Pong, protože si vzpomněl na madam Kawasaki a její drobnou úchylku.

„Hlavně mám Pongu práci. Musím rozložit techniku a začít pátrat po hodinkách. Kde jsou hodinky, tam je i můj vůdce a kde je vůdce, je i Urgha. Na to nezapomeň,“ řekl Kokot a otevřel kufřík.

Pong se díval po krabičkách, kterým vůbec nerozuměl a rozhodl se jít do ložnice leštit zbraně. K zabíjení dřív nebo později dojde a chce mít všechn kov čistý. Kokot jen bokem zaregistroval, že Pong zmizel do pokoje, protože se věnoval zapojování přístrojů. Nechtěl ztrácet ani vteřinu vzácného času.

Sestavení mu zabralo nějaký ten čas a když měl hotovo, viditelně si odfoukl. Zašimralo ho lehce v žaludku a Kokotovi doteklo, že si zapomněl vyměnit olej. Od té doby, kdy to válí s touto partou pošuků měl čerstvého oleje dostatek a nejradši by se nakopal do prdele, protože blahobyt otupil jeho pozornost k vlastnímu umělému tělu. Přeci jen nebyl nejmladší a občas si v duchu říkal sám pro sebe, aby ho nikdo neslyšel, jestli by nebylo lepší odejít na důchod, otevřít si někde na nějaké zastrčené planetě malý obchůdek s kvalitním olejem a malým barem pro návštěvníky. Mozeček s Mazlíčkem by byli báječnou atrakcí, jenž by určitě přitáhla zvědavce.

Opustil úvahy o své budoucnosti ve chvíli, kdy měl lokalizační zařízení sestavené. Podíval se z okna a zjistil, že mají výhled do velkého vnitrobloku. Potřeboval tři trigonometrické body, na které by umístil malé přijímací antény, kvůli přesnému zaměření.

Protože Pong leštil svoje zbraně, usoudil, že sešplhá po hromosvodu a rozmístí antény sám. Rozhlédl se po pokoji a tiše vytratil. Sešplhal na zem, přepnul na noční vidění a rozhlížel se. Stále ještě byla tma, ale východ Slunce již brzy nastane. Vyhlédl si nejvhodnější střechy, zapnul přenosný generátor maskovacího pole a říkal si, jaký to byl dobrý nápad přibalit ho do kufru. Vyšplhal na střechu po okapové trubce a začal rozmisťovat jednotlivé krabice s přijímačem. Práci mu značně usnadnilo, že celý blok pokrývala společná střecha a energie na přeskakování nad ulicemi měl dost. Připadal si jako Batman. Toho měl také rád, ale ne tak jako Hitlera.

Dokončil práci a přesákal zpět na hotelovou střechu. Zkontroloval jestli je vše v pořádku a jednotlivá zařízení spolu pracují a komunikují jak mají, naposledy se rozhlédl a podíval po střechách, na kterých již první paprsky rodícího se slunečního světla kreslily jasnou svítící linii, která se rozlévala k okrajům obzoru a zvýraznila panorama města Manaus. Uznal, že vidí nádhernou scenérii, ale Blázen měl prostě přednost. Začal šplhat po jednom z hromosvodů zpět do zahrady.

Jak si tak v klidu šplhal, zaregistroval z jednoho otevřeného okna hlasy. Zpomalil a zaposlouchal se. „Pronajmeme si sklad a nikdo nezjistí, že máme iluminium schovaný v týhle ztracený soustavě,“ řekl hlas.

„Souhlasím a navíc je tu pěkně. Mohli bysme koupit nějaký barák a zvat si obchodní partnery sem,“ odpověděl druhý hlas.

„Nejdřív musíme dořešit osud posledního nákladu. Každou chvíli by nás měli vyzvednout,“ řekl první hlas.

Kokot nahlédl opatrně oknem a spatřil dva Hungy. Prohlédl si jejich luxusní a barevné oblečení a usoudil, že to budou pašeráci. Kdosi najednou zazvonil a první muž otevřel dveře.

„Půjdeme?“ zeptal se.

„Jdeme,“ odpověděl hlas a jeho původce nebyl vidět.

Hungové odešli a zavřeli za sebou dveře.

Kokot rychle slezl do zahrady a přeběhl k drátu vedoucím vedle okna jejich pokoje. Vyšplhal se do pokoje právě včas, aby narazil na Ponga ve spodním prádle, jak s lesknoucím vytaženým mečem chodí po místnosti a hledá partáka. Kokot se za něj postavil a vypnul maskování.

„Baf,“ vybafl. Pong se vylekal, otočil a zastavil meč milimetr od krku Kokotova.

„Plecháči, ty seš kretén, málem sem tě zabil. Kde si byl, ty jeden debile? Sem se vyděsil, že sem propásl bitku,“ vyhrkl ze sebe Pong.

„Promiň, myslel sem, že se vrátím dřív, než si všimneš, že sem zmizel. Byl jsem rozmístit antény, abych mohl triangulovat hodinky našeho Vůdce. Navíc sem náhodou něco zjistil,“ vysvětlil Pongovi Kokot.

„Co si zjistil, ty vole?“

„Jsou tu Hungové, pašeráci a obchodníci iluminiem a mají schůzku s někým ohledně ztraceného nákladu.“

„Myslíš, že je to ...?,“ začal přemýšlet hlasitě Číňan.

„Jo, přesně o ni se jedná. Hledají Urghu a nejspíš ji i našli. Musím se dát do práce a najít Blázna.“

Kokot pustil počítač a začal pátrat po frekvenci hodinek. Našel ji a začal triangulovat pozici.

„Pongu, běž si zabalit své vyleštěné nástroje, za dvě hodiny vyrážíme.“

Čas uběhl rychle a Pong se během úderů posledních sekund limitu, který určil Kokot, zvědavým hlasem zeptal.

„Našel si ho?“

Kokot chvíli mlčel a pak odpověděl.

„Našel. Musíme do džungle.“

„Jak do džungle?“

„Pongu, normálně do džungle. Signál hodinek přichází sto kilometrů jihovýchodně od Manausu z džungle. Podle satelitních map by tam měla být malá fabrika a poblíž nějaká domorodá vesnice. Takže bych navrhl nezdržovat se, jdeme koupit lístek na autobus. V té vesnici dodržují staré zvyky a jednou z atrakcí je zmenšování lidských hlav. Máme cíl a budeme nenápadní.“

„Kokote, s tou nenápadností mě sereš. Já chci vidět krev, kurva drát,“ zamručel Pong, ale sbalil si své nástroje a postavil ke dveřím. Kokot vzal jen ty nejnnutnější věci, zacvakl kufr a přidal se k Pongovi.

Prošli dlouhou chodbou a přivolali výtah. Výtahové dveře otevřel ten samý trpaslík, který je vezl nahoru.

„Pánové si přejí dolů?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Kokot.

„Pánové jdou na výlet?“

„Ano, trpaslíku. Našli jsme v průvodci vesnici, kde zmenšují lidské hlavy,“ řekl nevrle Pong.

„Hahá, vesnice Ashuar. Tam žijí velmi příjemní lidé. Umí zmenšovat nejen uříznuté lidské hlavy,“ zasmál se trpaslík.

Pong se podíval po Kokotovi, ten mu pohled opětoval a raději mlčeli.

„Přeji pánům příjemný výlet,“ rozloučil se s nimi trpaslík, když zastavili v přízemí.

Kokot se vydal k recepci vytáhnout z obsluhy nějaké informace o nejbližším autobusovém nádraží. Chvíli něco vybavoval, pak Kokot poděkoval a vrátil se k Pongovi, který zrovna studoval barovou obsluhu.

„Jdeme, hotelový taxík nás odveze.“

Před hotelem již čekal stejný taxík, který je včera přivezl, včetně stejného řidiče.

„Ty seš prej Manuel, říkála kočička na recepci,“ nastoupil Pong.

„Prej chcete na autobusák,“ řekl Manuel.

„Ano, chceme jet na výlet obdivovat zvyky původních obyvatel. V průvodci Lonely Planet píšou o několika zvláštních domorodých kmenech,“ vysvětlil Manuelovi Kokot.

„Chachá,“ zasmál se Manuel, „klasičtí turisté. Zmenšování lidských hlav v Ashuaru, pak si zajet zafetovat s indiánama do Santo Daime a když přežijete ty jejich dryáky, zakončíte výlet v první poválečné svobodné laboratoři seňora Moralese, která dnes slouží jako muzeum pro turisty s pěkným dějepisným výkladem o historii kokainu ve svobodné Nové Kolumbii.“

„Něco v tom smyslu,“ podotkl Kokot a raději zmlkl. Obyčejní turisté, pomyslel si a v duchu se zasmál.

Manuel je dovezl na autobusové nádraží, Kokot zaplatil a vystoupili.

„Až potkáte jaguára, hledejte modrookou dívenku,“ rozloučil se Manuel, dupl na plyn a ve smradu kouře gum zmizel v dáli bulváru.

Pong s Kokotem vstoupili do klasické kolumbijské autobusové haly. Ruch domorodých obyvatel, různých turistů a jiných cizinců, do toho řev různého zvířectva, ozývající se z přepravních beden.

„Ty vole, tady fakt budem nenápadný,“ řekl Pong a rozhlížel se po hale.

„To budem, jdem pro lístky,“ zavelel Kokot a začal se prodírat davem k prodejním okénkům.

Postavili se do fronty, kterou odhadli jako nejkratší a čekali až přijdou na řadu. Po většinu doby mlčeli, akorát občas Pong něco zamručel ve smyslu „*kurva drát jebat fronty*“, ale to Kokot přešel zase mlčením.

Zhruba asi po půlhodině přišel jejich čas. Kokot se sklonil k mluvítku a požádal o dva lístky do Ashuaru.

„Tak dva lístky do Ashuaru, další narkoturisté na výletě. Odkad' jste?“ zeptala se silná míšenka sedící za pultem.

„Havaj, zlatíčko,“ odpověděl Kokot.

„Tam musí být nádherně. Tady máte, nástupiště 38 odjezd za dvě hodiny,“ odpověděla míšenka.

„Je tam nádherně, někdy musíte přijet na návštěvu,“ odpověděl Kokot.

„Podívejte se kde žiju a pracuju, já můžu jen snít. Další prosím,“ odpověděla žena a přestala se Kokotovi věnovat. Rozloučil se a šli na nástupiště, protože v chaosu nádraží se necítili úplně nejlépe. Přeci jen byli navyklí VIP salonkům, VIP vstupům, privátní přepravě a jiným výhodám poskytovaných obchodními partnery.

Protlačili se na nástupiště a začali odpočítávat čas do příjezdu autobusu. Pong se ponořil do svých pornosnů a Kokot nenápadně sledoval okolí.

„Pongu, autobus už je tady, prober se,“ zacloumal Kokot Pongem.

„Co, co, co je? Jsem ve střehu,“ vypadl Pong ze sna a Kokot měl co dělat, aby udržel jeho ruku s mečem schovanou.

„Autobus už je tady, odjíždíme.“

„Kokote, tady je lidí jak nasráno. To se mají všichni vejít?“ zeptal se probraný Pong.

„Jo, bude to těsný.“

Fronta pomalu ubývala a pomalu se přibližovali k nástupním schůdkům do žlutého autobusu s domorodým řidičem.

„Á, vás ještě neznám. Pojedete poprvé, že?“ zasmál se.

„Ano, tady máte lístky,“ řekl Kokot.

Řidič je prohlédl a vrátil.

„Koukám, jedete do Ashuaru na konečnou, tak to se posaďte vedle mě do první řady, budeme si cestou povídat. Rád poslouchám vyprávění z cizích zemí. To víte, já se moc nikam nedostanu.“

„Pane bože, kurva drát,“ zahučel Pong.

„Nebojte se, nebudeme žvanit celou dobu,“ zasmál se řidič. „Vám asi nikdo neřekl, že cesta, kterou pojedeme, se přezdívá ‚Cestou smrti‘?“

„Ne, to nám kurva nikdo neřek,“ zahuhlal Pong a posadil se na určený místo s pěkným výhledem velkým čelním sklem.

„Važte si toho, že sedíte takhle blízko východu. Pokud bude potřeba rychle vystoupit v případě problémů, jste ve výhodě.“

„Jakých kurva problémů?“ zeptal se zase Pong.

„Cestu smrti prosekali uprchlíci za války. Doslova mačetami, lopatami a holejma rukama prosekali džunglí sto kilometrů dlouhou silnici za hranice tehdejší válečné zóny. Desetitisíce lidí tehdy zemřely, silnice je lemovaná jejich kostmi a některý úseky jsou zasekány do úbočí hor svažujících se do hlubokých údolí. Sesuvy a přepadení jsou nejčastější důvody úmrtí na cestě. Nikdy nevíte, jestli se dostanete do cíle.“

„Přepadení říkáte?“ zbystril lehce Pong.

„Občas se podaří, ale většinou stačí výkupné, které vozím s sebou. Neříkal bych tomu ani vlastně přepadení, jako povolení ke vstupu na jednotlivá domorodá území a neříkal bych vlastně ani výkupné, ale spíše celní poplatek. Všechno máte započítáno v ceně jízdenky. Soukromým armádám našich narkopodnikatelů se už podařilo nastolit docela pořádek. Nikdo nechce, aby byli naši hosté okrádáni,“ zasmál se řidič.

„Vy jste z jakého kmene?“ zeptal se Kokot.

„Z vesnice Ashuar,“ zasmál se řidič, zavřel dveře, nastartovat motor a rozjel pomalu autobus.

Vyjeli z autobusového nádraží a řidič zamířil k hlavní městské výpadovce. Samotný vůz překvapil Ponga rychlostí, jakou se řítí.

„Až najedeme na cestu smrti, zpomalíme. Džungle nám nedovolí jet příliš rychle,“ řekl nahlas řidič, jakoby pochopil překvapení neznámých cestujících.

Nelhal, velmi rychle opustili světla velkoměsta, projeli průmyslovou zónou a nekonečnými skladišti, silnice se zúžila a povrch znatelně zhoršil. Světla silničního osvětlení zanechal autobus za sebou a cestu osvětlovaly pouze silné reflektory vozu, které odhalovaly kamenitou cestu lemovanou z obou stran zelenou hradbou džungle.

„Nemůžu jet příliš rychle, kdyby byl přes silnici padlej strom. Odkad' vůbec jste vy dva?“ zeptal se řidič.

„Z Havaje, cestujeme kontinentem a hledáme zajímavá místa, která bychom mohli navštívit. Máme elektronického průvodce,“ odpověděl Kokot na otázku.

„Hmmm, další klasičtí narkoturisté. Vás sem jezdí...“

„To říkají všichni, od letiště, přes hotel až po autobusový nádraží. Asi je to na nás vidět,“ zasmál se Pong.

„Je, pravda. Jsme bezpečná země, díky drogám a penězům z nich tu máme celkem bezpečno.“

„My jsme zde poprvé, tak jsme zvědaví na další milé lidi,“ řekl se zamyšleným výrazem v obličeji Kokot a česal si knírek.

„Že se vůbec neptáte, jak je na Havaji?“ zeptal se lehce podezřívavě Pong.

„Neptám, protože jako mladej sem tam jednou byl a pomatuju si, že je tam kurevsky hezky.“

„Co jste tam dělal?“ pokračoval v malém výslechu Pong.

„Zkoušel se uchytit, chtěl jsem dostat občanství, ale musel jsem se vrátit. Umírající matka a nemocný otec. Nedalo se svítit.“

„Smutnej příběh,“ uklidnil své skoro neznatelné podezření Pong.

„Doprdele,“ vykřikl řidič a prudce zabrzdil.

„Co se děje,“ zeptal se Pong a ruku si strčil pod oděv.

„Celní kontrola, jdu vyřídit úřední záležitosti,“ odpověděl řidič, vzal příruční tašku, otevřel dveře a vyrazil ke světlu.

Uběhlo pár nekonečně dlouhých minut, než se vrátil.

„Všechno v pořádku, můžeme pokračovat,“ řekl, usadil se, nastartoval a mlčky rozjel autobus.

„Já se těšil na krev,“ zamručel Pong a klidnil zpěněné hormony.

Řidič dělal, že nic neslyšel.

Cesta pomalu ukusovala kilometr za kilometrem a začalo se rozednívat. Slunce odhalilo příkré skály a v nich vysekanou úzkou cestu. Pong se podíval z okénka a zjistil, že pod ním je několik desítek metrů hluboký sráz, od kterého oddělovalo kola autobusu maximálně deset centimetrů.

„Doprdele...“

„Přesně,“ odpověděl řidič a poeticky dodal, „až přejedeme tyhle hory, dostaneme se konečně na území skutečného nekonečného pralesa. Druhá věc, za kterou jsme narkoobchodníkům vděční. Omezili těžbu dřeva a chrání původní obyvatelstvo. Nebo ty zbytky, který nás zůstaly. Prales se rychle obnovuje a vytěžená místa pomalu zarůstají. Na konci hor je obchodní stanice, tam vyhodíme část cestujících a pak pojedeme rovnou do cíle naší společné cesty. Krásným zeleným pralesem...“

„Fajn, tak nesněte a soustřeďte se na cestu, šéfe,“ řekl Pong a snažil se nedívat dolů.

Kolem poledne dorazili k obchodní stanici, kde bylo pár domů, malý hotýlek a benzinová stanice. Podstatná část cestujících vystoupila a autobus zůstal skoro prázdný.

„Nevypadá to tu na první pohled jako důležitá přestupní stanice. Teď už všichni půjdou po svých vlastních nohách k rodným kmenům. Některé čeká i několikadenní putování džunglí úzkými stezkami, než dojdou domů,“ otočil se k Pongovi a Kokotovi řidič.

„Vyrazíme dál, do večera jsme v Ashuaru,“ nahodil motor.

Pong se rozhlédl po sedadlech. Pár domorodců, několik beden se slepicemi a králíky, několik ležících psů a žádní jiní turisté.

Jako přímka rovná silnice vedl poslední úsek skrz zelenou masu džungle.

„Nejsnazší část celého stavby, prosekat rovnej úsek až k tehdejší hranici,“ promluvil řidič.

Když nikdo neodpověděl, pootočil se a viděl, že Pong spí a Kokot se věnuje jakémusi plochému zařízení s displejem. Usoudil, že asi nemá smysl začínat nějaký hlubší rozhovor a ponořil se zpět do řízení. Zapnul tempomat, zapálil cigaretu a kochal se zelenou krajinou ozařovanou pomalu zapadajícím sluncem.

Tma byla asi hodinu, když autobus dojel i s cestujícími do vesnice Ashuar. Zastavil na udusaném hliněném plácku, kde se seběhla skupinka zvědavců.

Pong s Kokotem vystoupili a začali se rozhlížet.

„Plecháči, tady asi hotel nenajdem,“ pronesl polohlasně Pong a v duchu si říkal, v jakýžto zasraný díře to skončili.

„Hotel fakt nenajdete, ale je tu taková malá hospoda s několika pokoji pro hosty. Žádný luxus, ale přespat se tam dá,“ ozval se řidič, který zamykal autobus.

„Pojďte za mnou, s vámi turisty je pokaždý stejný problém. Někam přijedete a doufáte, že se o vás někdo místní postará. Pojďte utratit něco ze svých peněz a ochutnat místní pivo.“

Pong se podíval po Kokotovi, ten kývl.

„Přesně jak říkáte, aspoň poznáme nové lidi,“ pousmál se Kokot a šel za řidičem, který mizel ve tmě neosvětlené ulice mezi dřevěnými stavbami.

Zastavili u dřevěného domu s žárovkou osvětlující strohý nápis „*Bar & Spaní + Dobré ranní srání*“.

„Jsme tady, švagr nás rád uvidí,“ řekl řidič.

„Co znamená to '*dobré ranní srání*'?“ zeptal se blbě Pong.

„Dobře se tady sere, hlavně ráno za svítání. Máme tu jedinečné etnotoalety,“ odpověděl řidič.

„Etno... co?“

„Chodíme srát jako předci, do džungle na speciální místa,“ řekl řidič a vstoupil do dveří.

„Nazdar ty starej brachu,“ zvolal řidič a rozeběhl se k chlapíkovi u pípy.

„Nazdar, zmrde, že už seš zase zpátky,“ odpověděl týpek.

„Je víkend, zdržím se. Musím za ženou, podívat se na děti a tak. Ale nejdřív si dáme pár pivek, přivedl jsem hosty,“ řekl řidič.

„Zase si přivezl nějaký narkoturisty, kteří se chtějí zpravit v džungli a pak se vysrat v jednom z našich přírodních hajzlů?“

„Jo, něco takovýho.“

„Tak to vítejte, já jsem Juan a budete u mě bydlet. Dostanete pokoj číslo jedna, jen pro vybranou klientelu,“ zasmál se Juan, rozdal sklenice a rozlil pivo.

Počla menší pitka, během které si domorodci všimli, že s Kokotem není něco úplně v pořádku, když nepije pivo. A ten jeho zvláštní knírek, vypadal tak uměle.

„Chtěl bych se zeptat pánové. Neprojeli tu někdy v posledních dnech jiní turisté z Havaje?“ zeptal se opatrně Kokot.

„Takových výrazných cizinců bychom si určitě všimli, nemyslíte zvláštní pane? Vy určitě nejste původní Havajan, že?“ zeptal se Juan.

„Máte skvělý postřeh, nejsem Havajan,“ odpověděl Kokot.

„Já jsem si to myslel a váš přítel určitě také není původní Havajan,“ pokračoval Juan.

„Chrm, já taky nejsem Havajan,“ řekl Pong, kterému místní pivo začínalo zamotávat jazyk, „to je silnej sráč, z čeho to vaříte proboha?“

„Ze spousty věcí, hlavně tedy z hlav,“ zasmál se Juan.

„Z čehože...?“ zameklal Pong a vyběhl směrem, kterým nápis naznačoval toaletu.

„Váš přítel toho mnoho nevydrží, že? Malej fórek,“ smál se Juan a řidič.

„Hlavy ale zmenšujete?“ zeptal se Kokot.

„Jo, většinou vepřový a nebo opičí. Občas dovezou pozůstalí hlavu nebožtíka, kterou si chtějí nechat na památku nebo jako talisman pro ochranu domácnosti,“ vysvětloval Juan.

„Zajímavé, počkám, až se vrátí můj čínský přítel a odvedu ho do postele. Vypadá velmi společensky unaven. Zítra bych rád viděl, jak probíhá zmenšování hlav,“ řekl Kokot a začal být lehce netrpělivý, protože si nebyl jist, jestli to Pong s hraním nenápadného trošku nepřehnal.

Pong natáhl do nosu čerstvý vzduch a trochu perníku. To hnusný pivo s trapnými vtipy mu neudělaly dobře a potřeboval vydýchat chuť zabíjet. Cítil jak meth uvolnil napětí ve vnitřnostech a střevy probublával obsah. Potřeboval se někde vysrat. Všiml si vyšlapané cestičky, tak po ní vyrazil. Došel k dřevěné konstrukci pokryté velkými listy a otevřel dveře. Přivítala ho díra plná hoven, přes kterou byla natažená tyč se dvěma madly po stranách pro pevnější uchycení.

„Můj ty posranej bože,“ pomyslel si Pong, zvedl oblečení a usadil se na tyč.

Vysral se a s úlevou vracel zpět. Když ho něco zatahalo za oděv. Pong se otočil a spatřil tu samou modrookou blondatou holčičku, kterou již jednou viděl.

„Co...?“ vyhrkl.

„Pongu, já jsem ti říkala, že máte jít se mnou. Už vám zbejvá jenom malý kousek cesty, abyste našli toho koho hledáte. Kapitána Blázna a jeho průvodkyni,“ řekla holčička.

„Můžeš mi aspoň říct, kde kurva sou?“

„Už mě nepotřebujete, jste velmi blízko,“ odpověděla holčička, pustila se Pongova šatu a pozpátku odcupitala do tmy.

„Co to kurva...?“ zahučel Pong a pokračoval v chůzi.

„Plecháči, to pivo je příšerně silný, musím si jít lehnout, motá se mi hlava,“ opilecky promluvil Pong po návratu mezi společnost.

„Můj příteli, chápu, že nejsi zvyklý pít, pojd'mež, pánové nás dozajista omluví,“ řekl milosrdně Kokot, sebral do jedné ruky kufr, druhou podepíral Ponga a odváděl ho do pokoje.

„Kokote, zase sem ji viděl,“ řekl Pong, když zmizeli z doslechu.

„Koho si zase viděl?“

„Tu malou modrookou blond'atou holčičku z letiště.“

„Silný pivo, Pongu,“ zasmál se Kokot.

„Nemyslím,“ zamručel Číňan.

„Nevadí, nemysli. Já zatím zkusím zaměřit signál, je velmi silný. Jsme blízko, velmi blízko.“ Vstoupili do prostého pokoje s okny bez skel a dvěma hamakami pro spaní.

Pong se probudil do krásného rána. Kokot už měl sbaleno a čekal jen na něj.

„Sem asi vytuhnul.“

„Vytuhl, Pongu. Pravdu máš. Já mám zaměřeno, koupíme jídlo a vodu na cestu, zaplatíme za nocleh a vyrazíme do džungle. Čeká nás sto kilometrů pěší chůze.“

Pong se zcivilizoval, dal si ranní lajnu perníku, pročísl vous a zkontroloval zbraně.

„Sto kilometrů? Jsem natěšen zabíjet a prolévat krev nepřátel, tak ať to stojí na konci cesty za všechnu námahu,“ spokojeně prohlásil.

U výčepu nikdo nebyl, pouze žena, kterou z večera znali jako Juanovu manželku.

„Chceme zaplatit a rozloučit se, půjdeme o dům dál,“ řekl lascivně Kokot.

„Dobrá. Doufám, že se vám u nás líbilo,“ řekla žena.

„Líbilo. Kdepak je Juan?“

„Musel odejít za prací, to víte, tady není Havaj,“ usmála se žena a ukázala Kokotovi účet. Zaplatil převodem a ani se nedivil, že i zde mají platební terminál.

„Kam máte vůbec namířeno?“ zeptala se ještě žena.

„Do džungle, za dobrodružstvím podle průvodce,“ odpověděl Kokot a zabouchli za sebou dveře. Stáli na hliněné nezpevněné cestě a Kokot ukázal na jednu ze stezek, které se nořily do pralesa.

„Plecháči, seš si jistej?“

„Na sto procent.“

Pong s Kokotem se na své záchranné cestě ponořili do hlubin amazonské džungle.

„Ty, Plecháči, seš si fakt jistej, že jdeme dobře?“ zeptal se Pong, když stáli před vysokou skalní stěnou a kdesi nad jejich hlavami viděli vstup do jeskyně.

„Pongu, podívej se na ty značky pořádně. Myslím, že šipka vytesaná ve skále ukazující k jeskyni je celkem výmluvná,“ odpověděl Kokot.

„To je, já sem jen myslel, jestli mapy neříkají něco jiného. Mám věřit, že Šéfa táhli téměř stokama?“ dumal Pong.

„Mohli ho vzít autem po silnici.“

„Jak po silnici?“

„Pongu, normálně po silnici, autem. Jak myslíš, že se dostávají turisté do muzea kokainu?“

„Fajn a proč my dem tedy džunglí jak dva pitomci?“

„Protože se tam musíme dostat nenápadně, ne? Strategie ti nic neříká?“

„Achjo, Plecháči. Vylezeme do jeskyně a projdeme na druhou stranu,“ řekl Pong a začal šplhat ke vstupu do jeskyně.

„Pěkně zkurvená tma,“ zamručel Pong, když se podíval do hlubin jeskyně.

„Vzal jsem čelovky, posvítíme si na cestu,“ odvětil Kokot a vyndal z batohu dvě čelovky.

Nasadili si je a Pong vytasil svůj meč.

„Kdoví, co tady čeká, aby nás překvapilo a zabilo,“ dodal.

Postupovali jeskyní a prostor osvětlovaly kužely světla lamp.

„Plecháči, my jdeme po nějaký turistický stezce, žejo?“ zeptal se Pong, když si všiml asi desátého vytesaného symbolu s několika čísly ve zdi jeskyně. Ona vlastně i ta chodba vypadala, když už ne uměle, tak značně upravená pro snadnější průchod.

„Cos čekal? Středověk? Jsme v úkrytech uprchlíků z první vlny. Tady přečkali výbuchy atomových bomb a když přešla atomová zima odešli na sever. Aspoň tedy píšou v průvodci.“

„Co tam ještě píšou?“

„Pongu, co by psali, nic důležitýho, už jen, že po odchodu uprchlíků jeskyně obsadili mutanti nejen lidští, když byli v období revitalizace po válce zabíjeni a vytlačováni. Místní džungle je mutanty nasáklá a návštěvy se doporučují jen zkušeným turistům se schopnostmi zabíjet.“

„Ty my máme,“ řekl Pong a viditelně ho začal výlet konečně bavit.

„Já sem ti chtěl udělat radost, když už jsme neměli čas okusit nějaké rozkoše v místních podnicích, aby sis užil trochu toho napětí. V bulletinu píší, že máme očekávat lidské zrůdy, přerostlé pavouky a další mutanty postjaderného pekla.“

„To zní velmi lákavě,“ nadchl se Pong a vyrazil pár metrů před Kokotem s nastraženýma ušima lovce.

„Co píšou na tý desce, Plecháči?“

„Novokolumbijský klub turistů zde varuje návštěvníky, že se ocitli v zóně mutantů. K východu zbývá jeden a půl kilometru po šipkách. A přeji nám šťastnou cestu.“

„Fajn, slyším nějaký přibližující se zvuk. Plecháči vem si zbraň, cítím krev,“ řekl stručně Pong ve chvíli, kdy se v kuželu světla jeho čelovky objevil první lidský mutant.

Odporné lidské zvíře zakvičelo jak porážené podsvinče, když Pongův meč přetřel jeho hrdlo.

„Tak pojďte zmrdi, čekám na vás,“ máchal meči nad hlavou a čistil chodbu od jednoho mutantu za druhým.

Ostří Pongových mečů pronikalo těly zdegenerovaných těl plných puchýřů, divných výrůstků, pokrytých otevřenými ranami, ze kterých vytékaly proudy hnisu. Obojího pohlaví, malých podivných tvorů, kterým by se stěželo říkat děti, nevyjímaje.

„Plecháči, to je rozkoš, sem tvým dlužníkem,“ křikl v krátké pauze Pong směrem k Kokotovi.

„Nemáš vůbec zač,“ odpověděl Kokot, který pár metrů za Pongem opatrně překračoval oddělené údy a dorážel SS dýkou tvory, kteří ještě v sobě měli zbytky života.

Pong stále sekal řvoucí přibývající davy mutantů a neohlížel se napravo ani nalevo. Celý ušpiněný černou smrdutou hničící krví se prosekával metr za metrem vpřed jako vražedný stroj. Ruce sápadající se po čerstvém mase obětí padaly k zemi jak listy na podzim. Číňan byl na vrcholu blaha a ještě netušil, že ho čeká další level.

Najednou nezbyl nikdo, koho by mohl zabíjet.

„Zmrdi došli, Plecháči,“ řekl Pong a ve svěšených rukou držel meče, ze kterých odkapávala černá zkažená krev.

„Asi si je všechny vyhubil, ale myslím, že ještě není konec.“

„Proč myslíš, že není ještě konec?“ zeptal se Pong.

„Podívej se ke stěně na ta ležící těla.“ ukázal rukou Kokot.

„Plecháči, co je s těma tělami zmrdu?“

„Podívej se, jak jsou vysušený, zbavený vnitřností, jsou to jenom schránky, obaly.“

„Co tím chceš naznačit?“

„Pongu, myslím, že se na nás řítí něco kurevsky velkého,“ vykřikl Kokot a zamířil ruku do tmy tunelu.

Pong se otočil, napřáhl meče, které se zarazily do klepeta obrovského pavouka.

„Co to kurva...?“ zamručel Pong a přešel do protiútku. Klepeta, nohy, čelisti, bodce, všechno odpadávalo od útočícího hmyzu s elegancí vražedné kung-fu symfonie. Pong tančil mezi zmutovaným hmyzem, jako kdyby hrál hlavní roli v Labutím jezeře.

Černou krev mutovaných lidí překryla zelenohnědá sračka chrlená rozpáranými skelety hmyzích oblud.

„Plecháči, sem fakt překvapenej,“ vykřikl Pong z řavy boje.

„Já taky,“ odpověděl Kokot a představoval si klidný večer s Mozečkem u televize.

Pavouky nahradili mravenci a po mravencích přišli na řadu přerostlý jedovatý stonožky a přerostlí švábi.

Pong se prosekal poctivě až na konec levelu do malé místnosti s cedulí.

„Plecháči, já si trošku připadám jako v jedné ze svých her. Už bysme se mohli pomalu blížit do cíle, ne?“

„Píšou tady, že před námi je poslední nepřítel a za ním sluneční světlo. A máme udělat důkazní čárku, že jsme tady byli.“

„Kolikátou?“ zeptal se Pong.

„Pátou.“

„To de, vyrazíme ne?“

„Jo.“

Otevřeli staré vrzající železné dveře a vstoupili do chodby, která vypadala, že lidská ruka se jí nedotkla hezkých pár let. Vypadalo to, jakoby ji někdo vykousal do masy horniny.

„Zvláštní, Plecháči. Řekl bych, že támhle vzadu vidím světlo východu,“ naznačil Pong rukou.

„Mohlo by být,“ prohlásil Kokot, ale něco se mu nezdálo.

Pomalou se přibližovali k světlému bodu a brzo jim došlo, že se nejedná o světlo východu, ale o jakýsi bílý výrůstek na něčem, co by se dalo nazvat nosem velmi přerostlého krčka.

Nos začichal a dvě slepé oči se podívaly směrem k dvojici.

„To je kurva...“ zamručel Pong.

„Kurva krtek,“ dodal Kokot a opatrně se vzdálil pár kroků zpět.

Pong napřáhl meče a zaútočil. Obrovská krtčí tlapa jej udeřila přímo do hrudníku a odhodila na stěnu. Pongovy meče vypadly z rukou bojovníka, který lapal po dechu.

„Pongu, ty se mi snad zdáš, to vzdáš?!“ zakřičel Kokot.

„Ale hovno, Plecháči. Zmrd mě překvapil,“ odpověděl Pong, postavil se a vytáhl kung-fu dýku.

Rozeběhl se a těsně před letícím pařátem s drápy rychle ulehl, po zemi se dokutálel až pod břicho obřího krta a dýkou začal párat kůži od krku až k řitnímu otvoru. Tvor vydal strašlivý řev umírajícího a zmateně prackami odhazoval vypadlý obsah útrobu kamsi za sebe.

Pong s Kokotem pozorovali brutální scénu pár minut, než krtek se zaduněním padl na zem a vydal poslední výdech.

„Slušnej zmrď, čas vypadnout,“ promluvil Pong, sebral meče ze země a protáhl se mezi mrtvolou a stěnou.

Došli k místu, kde se chodba prudce zlomila a zamířila dolů. Za chvíli spatřili denní světlo a věděli, že jsou opět venku.

Zastavili v malé místnosti, kde byla poslední cedule.

„Pokud jste se dostali až sem, udělejte čárku a vezměte jeden turistický žeton. Píšu tady,“ řekl Kokot.

„Kolikátou čárku uděláš?“

„Třetí,“

„Slušná práce,“ zasmál se spokojeně Pong a díval se do zeleně pralesa.

„Plecháči, musíme jít, bude se stmívat,“ dodal.

V džungli se stmívá rychle a byla už tma, když spatřili údolí a v něm mezi stromy světla chatrčí.

„Hele, nějaká civilizace,“ řekl Pong.

„Mohla by být, ale ještě nejsme v cíli,“ odpověděl Kokot.

„Půjdeme se podívat, třeba tam bude hotel, kde bysme mohli přespat,“ dodal Pong.

Klikatá cesta džunglí po úbočí stráně trvala několik dlouhých desítek minut. Nakonec došli k vysekané mýtině s několika chatrčemi a boudou s nápisem „Bar“ na dřevěné desce, který byl osvětlený blikající slabou žárovkou.

„Plecháči, asi bysme měli jít do baru. Stejně to nevypadá, že by bylo někde ještě něco jiného otevřeného,“ řekl chytře Pong.

„Máš pravdu, génie,“ odpověděl Kokot a otevřel dřevěné dveře.

Vyvalil se dým, jehož vůni poznali okamžitě. V malém prostoru dřevěné boudy nebylo moc místa, malý bar a tři stolky s několika židlemi, plně obsazené špinavými zarostlými snědými muži v bermudách s havajskými vzory a krátkých tričkách s obrázky palem.

„Co to kurva je?“ podivil se Pong.

„To bych také rád aspoň tušil,“ odpověděl mu Kokot.

„Pojďte ke mně,“ ozval se mužský hlas od barového pultu. Pong s Kokotem poslechli a vydali se za hlasem.

Zastavili u čistého pultu se třemi barovými stoličkami, které obsadili.

„Vidím, konečně jste dorazili. Od Jeskyní prvních uprchlíků už dlouho nikdo nepřišel. Máte žeton? Mimo chodem já se jmenuji Ajáim,“ promluvil k lehce užaslým nově příchozím oholený a ostříhaný mladý muž ve stejném oblečení jako ostatní hosté.

„To tady hulíte trávu?“ zeptal se Pong, aby otevřel konverzaci a mezitím si prohlížel velkou vitrínu za barem, kde bylo mnoho různě starých fotek z havajských pláží, suvenýrů z cest a certifikát, že podnik patří Novokolumbijskému klubu turistů.

„Jo a napijte se,“ odpověděl Ajáim a podal Pongovi sklenici s nějakým zelenohnědým nápojem.

„Co to je?“ přičichl Pong k sklenici a s odpořem ji prohlížel.

„Místní pivo, abyste nás neurazil,“ pousmál se barman a zkoumal žeton, který mu podal Kokot.

„Dobře, abych vás teda neurazil,“ zamumlal Pong a se znatelnou nechutí vypil podaný nápoj. Přítomné osazenstvo podniku významně zamručelo.

„Vy ste mu asi neřekl úplně všechno, že?“ zeptal se Ajáim, když si prohlížel Čňana.

„Už ví, že do muzea vede silnice a cesta jeskyněmi bylo takové malé zpestření, aby si nestěžoval na nudu,“ odpověděl Kokot.

„Takže neví o oslavě, která proběhne zde v osadě?“ zeptal se znovu Ajáim.

„Ne, to neví.“

„Vám ani nabízet nebudu, stejně by to s vámi ani nehnulo, když si tak dívám.“

„Ne, skutečně bych neviděl smysl, abych pil tento omamný dryák.“

„Aspoň budeme mít čas si popovídat. Jeden z místních lidí občas pracuje v muzeu a víme asi proč tu jste,“ pronesl barman a díval se po Pongovi, který se pomalu sunul k zemi.

Poslední, co ještě Pong vnímal byla Kokotova poznámka o tom, že by nepil dryák a cosi o probíhající oslavě.

Oslavu by si rád užil, akorát měl divný pocit, že se mu realita poněkud ztrácí. V ten okamžik se sesunul k zemi úplně a bar zmizel.

Když se mu podařilo proplavat mezi zelenomodrými geometrickými útvary a úspěšně oběma nohama přistát na zelené louce, která hrála všemi zelenkavými odstíny a veškeré rostliny, květy, oblaka, slunce, ovce, naprosto veškeré objekty byly vytvořeny z drátových modelů jejichž plochy pokrývaly barvy odpovídající reálnému objektu. Perspektiva se komíhala a Pong měl pocit mořské nemoci.

Podařilo se mu nevolnost ustát a vydal se loukou směrem k lesu. Užíval si svítícího Slunce, které bylo samo o sobě fascinující geometrický útvar a pomalu začínal přemýšlet nad tím, kde se vlastně kurva ocitl. Vzpomněl si na místní pivo a souhlasné mručení, které jakoby znělo z pěkné dáli.

„Pongu, Pongu, konečně jsi zde,“ ucítil zatahání za oblečení a uslyšel známý hlas za zády. Otočil se a spatřil drátový model panenky, která vypadala jako blondatá, modrooká dívka z letiště.

„Holčičko, to jsi zase ty?“ podivil se roztomile Pong a sám sebe překvapil, jak umí být k dětem příjemný.

„Ano, provedu tě lesem a ochráním před jaguárem. Někdo s tebou chce mluvit,“ odpověděla holčička.

„Šéf mě chce vidět,“ zajásal Pong.

„Ale hovno šéf, někdo jinej. Pojd,“ řekla holčička, popadla Ponga za ruku a vyrazila k lesu.

Zastavili u geometrického pralesa, ve kterém byla prosekaná cesta. Holčička ukázala rukou do průseku, na nic nečekala a nechala se pohltit pralesem. Zmizela Pongovi z očí, příliš neváhal a rozeběhl se za ní.

Něco se zase změnilo. Slyšel zpěv pralesních ptáků a cesta zmizela. Byl sám opuštěný v amazonském pralesi, který vypadal jako ze staré počítačové hry. Uvědomil si, že to dělá ten zkurvenej chlast, kterej vypil a uklidnil se. Nějakou zkušenost s halucinogeny měl, navíc pervitin uměl občas dobré kousky s psychikou a viděním, takže nějaká útočící zelená mlha, která se připlazí po zemi, ho rozhodně nemohla rozhodit.

Zapnul smysly cvičeného šaolinského mistra kung-fu, uklidnil mysl a soustředil se. Ve větru ucítil jemnou vůni připravovaného čaje a pochopil, že našel svoji cestu.

Otevřel oči a vydal se směrem, ze kterého přicházela vůně.

Geometrická džungle na něj útočila ze všech stran a houstla. Pomalu si začal připadat jako princ, který se prosekává ke své spící Růžence. Křoví ho již zmáhalo, vytáhl tedy svůj meč a klestil se skrz zelenou masou, ze které odpadávaly plochy a dráty modelů větví a listů.

Najednou meč projel naprázdno a Pong zjistil, že se ocitl na planině s domkem, ze kterého se linula známá vůně. Přišel blíže, otevřel dveře a vstoupil.

Vstoupil do své první varny pervitinu.

„Neuvěřitelný,“ pomyslel si, když se dveře s bouchnutím zavřely.

Obešel dokola známý pracovní stůl a vše bylo přesně tak, jak si pamatoval. Zastavil u skleněných tálů, kde zrovna krystalizoval čerstvý meth. Prstem ochutnal a v duchu se pochválil.

„Konečně jsi dorazil. Někdo s tebou chce mluvit,“ ozval se mu za zády hlas. Otočil se.

Čekal opět blondátou holčičku, ale spletl se. Na zemi seděl jaguár a oči mu psychedelicky svítily. Lekl se a hmátl po meči.

„Pongu, uklidni se a poslouchej mě,“ promluvil jaguár.

Pong zíral a mlčel.

„Pongu,“ pokračovala vidina, „předpokládám, že tě blondátá holčička chtěla přede mnou ochránit a varovala tě. Víš co, jestli si chceš dát honičku džunglí, prosekávat se těma divnejma stromama a skákat z větve na větev jako Tarzan, do toho tajemní šamani v noci, bubnování u ohňů, rituální stahování obětních panen, prosím, ale je to nuda. Je to furt samý, nejdřív budeš prohrávat a trpět výčitkami. Nakonec se sebereš, doběhneš mě, porazíš v souboji z očí do očí a budeš se mi dívat do očí, jak budu zase umírat. Víš Pongu, mě už to hrozně unavuje a snažím se domluvit, jak bych tak řekl, tak nějak lidsky a vynechat zmatený pobíhání v džungli.“

„Jaguáre, Šéfa tady asi nenajdu, takže když celou tu trapnost ukončíme, budu jenom rád.“

„Dobře, protože tímhle obřadem musí projít každý host ve vesnici, aby mohla být zapsána v Novokolumbijském klubu turistů jako osada zachovávající původní domorodé tradice. Jinak řečeno, usedlíci platí nižší daně.“

„A co já s tím?“ zeptal se přihloupě Pong.

„Ty nic, ale čeká tě ještě část, které říkáme *'Někdo s tebou chce mluvit'* a pak můžeš jít za svým Šéfem.“

„Co to znamená část *'Někdo s tebou chce mluvit'*??“

„To je jednoduchý, já řeknu *'Někdo s tebou chce mluvit'* a zmizím,“ odpověděl jaguár a rozpadl se na drobné barevné trojúhelníkové plošky.

„Co to kurva mělo znamenat?“ zamyslel se Pong, ale najednou se objevila jiná postava.

„Babi? Co tady děláš?“ výrazně se podivil. „Vždyť už si patnáct let mrtvá?“

„Pongu, něco ti chci říci.“

„Babi, co mi chceš říci?“

„Temné kolegium kolem tebe a tvých přátel krouží.“

„To už tušíme, že jsme v průseru, babi.“

„Všechno dobře dopadne a ty Pongu ještě uvaříš mnoho perníku. Ale teď mě poslouchej a zapamatuj si tato jména. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíchač, Kokot a Sráč. Temným kolegiem zvaní.“

„Babi, co to je za kretény?“

„Tihle kreténi vám usilují o život.“

„Babi, to bych nepovažoval za problém, až se ukážou, roztrhám jejich prdele na malé kousky a vnitřnosti rozvším po okolních stromech. Jak se vůbec máš, co děláš? Děda nezlobí?“

„Pongu, všichni jsme v pořádku, akorát znáš dědu, zbláznil se a začal pěstovat marihuanu. Musíš už jít.“

„Jak musím už jít? Nemusím, pokecáme, stejně jsem sjetej nějakým domorodým sajrajtem a času máme asi relativně nekonečnou zásobu.“

„Pongu, je mi líto, ale nemůžu tu s tebou být. Vše co mi bylo dovoleno ti říci, jsem řekla, zbytek musíš zvládnout sám,“ řekla babička a začala pomalu mizet.

„Babi, pozdravuj všechny a co Šéf...?“ vykřikl ještě Pong.

„Šéf je v ...,“ zazněl babiččin hlas, ale obraz již zmizel.

„Doprdele kurva drát,“ nasraně si ulevil Pong a odplivl. Nastala tma.

Otevřel oči a uvědomil si, že leží na podlaze baru v džungli.

„Kde to sem kurva byl co sem to...?,“ mručel a pomalu se zvedal.

„Vítej zpět, kamaráde,“ poplácal ho po zádech Kokot. „Zamluvil jsem pokoj, máme kde přespát. Zítra dorazíme do cíle naší cesty.“

„To byl divnej zážitek. Mluvil sem jaguárem, kterej se změnil v moji mrtvou babičku a ta blábolila cosi o Temným kolegiu a Čůrákovi, Vohnoutovi, Análníkovi, Šoustalovi, Pičínovi, Matkopíchači, Kokotovi, Kokote haha, a nějakým Sráčovi.“

„Pongu, o Temném kolegiu víme od Musků. Musím říci, že si měl dobrý výlet. Ale jak můžeš znát jejich jména? To mi nejde na rozum.“

„Jo a Plecháči, taky sem viděl blond'atou modrookou holčičku,“ dodal Pong.

„Už zase?“ podivil se Kokot.

„Dobrý večer,“ ozval se hlásek.

Pong se podvědomě otočil a spatřil u soukromého vchodu do podniku malou blond'atou modrookou holčičku.

„Ty vole, to je vona,“ vykřikl a ukázal jejím směrem.

„To je moje dcera,“ ozval se Ajáim.

„Vaše dcera?“ podivil se Pong.

„Už sem to vysvětlil umělému příteli, ale toho, jehož nazýváte Kapitán Blázen, jsme viděli. Mluvil s mojí malou dcerunkou a vysvětlil ji, že určitě přijedou takoví dva divní pánové, popsal přesně vás dva a požádal ji, aby vás na letišti odchytila a rovnou dovedla sem.“

„Cože...?“ odfoukl si Pong.

„Vy jste ji akorát nevěřil, tak přijela autobusem dřív a chtěla na vás počkat na zastávce a dojít sem po normální cestě. Jenže Kokotův plán projít jeskyněmi to trošku narušil, ale důležitý je, že jste konečně tady.“

„Plecháči, takže i divadlo s hledáním signálu hodinek byla kravina?“

„Pongu nebyla, ale s touhle mladou slečnou jsem fakt nepočítal, promiň.“

„V pohodě, v jeskyních to byla celkem zábava a babičku sem rád viděl.“

Dali ještě několik drinků, pokecali a dozvěděli se, že jsou v osadě, která se jako turistické místo jenom maskuje a místní obyvatelé se v klidu v džungli věnují hledání diamantů, po kterých je neustále poptávka a místní naleziště jsou celkem vydatná. Díky mezinárodní turistické síti mohou levně cestovat po světě a rádi jezdí prodávat diamanty na Havaj. Pong s Kokotem se dozvěděli, že v podstatě veškeré diamanty prodávané v souostroví Nové Havaje jsou z místních černých dolů.

„Ty vole, proto to oblečení a fotky,“ ocenil Pong kriminální choutky domorodců a měl co dělat, aby se ovládl a neprozradil, co jsou ve skutečnosti zač.

„Musím si jít lehnout, zejtra si chci dát panáka se Šéfem,“ zamručel a blond'atá holčička ho odvedla do pokoje pro hosty.

„Ty bys pořád spal,“ rýpl Kokot do Ponga na odchodu.

„To ten jedovatej dryák, kterej sem musel vypít. Víš, že psychedelika příliš často neužívám, jsem jenom obyčejný turista, který hledá ztracenýho přítele.“

Kokot ještě chvíli mluvil s Ajáiem, aby se pak vypařil na chvíli do džungle zjistit přesnou pozici hodinek.

Pong se rozhlédl po strohém pokoji s dřevěnou podlahou, dřevěným stolem, dřevěnou skříní a dvěma dřevěnými židlemi. Na dřevěné zdi viselo potvrzení Novokolumbijského klubu turistů o poskytovaném bezpečném ubytování.

Ulehl do měkké postele, pod polštář schoval nůž a ruku nechal položenou na rukojeti meče. Přemýšlel nad uplynulými hodinami a blondatou holčičkou, volnou rukou uvolnil přetlak v rozkroku a usnul.

„Pongu, vstávej, už je poledne,“ rozlehl se dřevěnou místností hlas, Kokotovy ruce otevřely dřevěné okenice a vpustily do sednice denní světlo. Číňan otevřel oči a vypadal odpočatě.

„Vypadáš čerstvě, běž se najíst, pak vyrazíme. Mám přesné souřadnice hodinek.“

„Fér Plecháči, dám čáru, půjdu se vysrat a nic už tady žrát nebudu, včerejší vývar mi stačil,“ odsekl Pong, udělal pár lajn perníku, jednu po druhé vyšňupal, zahuhlal něco v tom smyslu, že se mu pěkně uvolnila střeva a vyběhl ven směrem k etnoetoletám.

Kokot čekal u barového pultu, vyrovnal dluhy a krátil čas žvaněním s Ajáimem o Havaji.

„Takhle šíleně sem nesral ani u své babičky, když sem byl malej,“ přiběhl spokojeně vysraný Pong.

„Plecháči, můžeme vyrazit.“

„Ajáime, díky za přespání a perfektní dobrodružství, který jsme mohli cestou k vám zažít,“ rozloučil se Kokot a vyšel ven za Pongem, který se kochal džunglí, zpívající ptačí píseň.

„Plecháči, těším se na hromady mrtvých nepřátel a vítězný výkřik při záchraně Šéfa.“

„Tys byl vždycky romantik,“ řekl mu Kokot a vyrazil po cestě dle rozcestníku směrem k muzeu narkohistorie.

Cesta byla příjemná, vydlážděná kočičími hlavami a rychle ubývala pod podrážkami.

„Pongu, až dorazíme na místo, zůstaneme schovaní mezi stromy a budeme chvíli pozorovat okolí,“ řekl Kokot.

„A pak tam vtrhnu, pozabím všechny zmrdy, slavně zachráníme Šéfa a Urghu, zapaříme a povalíme domů,“ zajásal Pong.

„Já bych rád viděl pokud možno co nejméně krve,“ dodal Kokot a v duchu se tetelil pocitem své geniality, protože měl Ponga přesně na tom místě ve svém plánu, na jakém ho chtěl mít. To jest odpočatého a nadřzeného k boji.

„Támhle to je,“ ukázal Kokot skrz větve stromů na okraji mýtiny. Pong spatřil podobný domek jako ve svém snu, který byl obklopený několika stavbami.

„Budeme teda chvíli pozorovat, Plecháči?“ opáčil Pong.

„Ano, lehnete si a budeme pozorovat ruch v okolí. Ty zatím vymyslíš plán, jak tam vnikneš a zachrániš Šéfa.“

„Plecháči, já už plán mám, ale jestli chceš chvíli pozorovat, můžeme se dívat,“ odpověděl Pong, ulehl do trávy a připravil si nádobíčko.

Uběhly asi dvě hodinky a Pong se začal ošívát.

„Plecháči, už sem viděl dost, teď jdu pro Šéfa.“

„Pongu, běž,“ odpověděl Kokot, který už nejméně hodinu čekal, kdy to Pong řekne.

Pong se zvedl, pročísl vous a zmizel mezi stromy. Kokot za chvíli svým umělým zrakem zachytil drobné vlnění trávy, které nepůsobil vítr a další osud Pongův mu zůstal prozatím utajen. Vytáhl malý přístroj, zapnul obrazovku a zkusil naladit signál z kamery v hodinkách. Displej chvíli zrnil, ale pak se objevila Kapitánova hlava z pohledu na bradu, která zrovna kouřila jointa. Zapnul zvuk.

„Señor Morales, takhle se obchod nedělá. Mě je jedno, že děláte obchod s planetárním okolím, vždycky sme dělali férovej byznys a nechápu, že si chcete takhle zkurvit reputaci. Já vím, co je Urgha za případ, ale prostě takhle se to nedělá.“

„Kapitáne Blázne, nerozčilujte se. Ale víte, že byste mě ji neprodal za žádnou cenu.“

„Teď už rozhodně jednat nebudem,“ odpověděl Blázen.

„Za chvíli přijedou vlastníci postrádaného iluminia, zaplatí za Urghu a už nebudete můj problém.“
„Že si takhle chceš posrat život bratře Moralesi, mě si jenom využil pro svý zjištný plány,“ celkem klidně říkal Blázen.
„Jsi jen malá pozemská štěnice, já dělám obchod s padesáti okolními obydlenými planetama. Tebe nikdo nebude postrádat,“ zasmál se señor Morales tučným hlasem.
„Posral sis život, kreténe. Za pár minut budeš mrtvej ty i všichni zmrdi, kteří sou tady s tebou. Můj ochránce si pro tebe již brzo přijde,“ zasmál se zhuleně Blázen.
„Čeho se mám bát, je tady se mnou pár dobřejch mužů, navíc sme v muzeu, možná právě teď je zde výprava nevinných civilistů a ty mě chceš strašit nějakým šaškem? Ses posral, ne?“ zasmál se pro změnu Morales.
„Vyser si,“ zareagoval Blázen, zmlkl a podrbl se na uchu rukou s hodinkami. Věděl, že Kokot poslouchá a Pong je někde poblíž.

Dva bouchači, kteří stáli u vchodu pro zaměstnance zpozorněli, když spatřili jak se k nim přibližuje postava.

„Kde být záchod?“ zeptal se čínský turista.

„To jste se milej pane spletl. Musíte hlavním vchodem, pak doprava. Zde je vstup pro zaměstnance,“ odpověděl jeden z mužů.

„Mě se chtít moc chcát,“ znovu promluvil turista a každému už musí být jasné, že je se jedná o Ponga.

„Mít smůlu, tady nemočit,“ odpověděl druhý z mužů a zasmál se.

„V tom případě se nedá nic dělat, musíte zemřít, protože mě se fakt chce kurevsky chcát,“ řekl suše Pong, zvedl hlavu a podíval se chlapcům do očí.

„Ty seš kurva kdo zač?“ zeptal se první.

„Šéfův osobní strážce, určitě vám o mě vyprávěl, ale moc bych se nevykecával, právě teď musíte zemřít.“

„Ses posr...,“ zkusil ještě něco vydat druhý muž, ale neměl čas, protože Pongův bleskurychlý pohyb rukou vyzbrojenou dýkou přetřel hrdlo a krční tepnu, ze které vystříkl několikametrový proud krve.

První strážce dveří se pokusil o výpad, který Pong snadno vykryl a zarazil mu dýku skrz oko hluboko do mozku.

Pong vytáhl bílý kapesníček a oťel čepel dýky od krve. Vychcal se na mrtvoly, otevřel dveře a vstoupil do chodby. Pomalu prošel k dalším dveřím, které lehce pootevřel a okem zjistil situaci. Jeho vycvičený mozek zabijáka byl naučen hledat odrazy postav v různých předmětech v zorném poli, takže i malou škvírou byl schopen odhadnout počet a rozmístění protivníků v místnosti.

„Jestli i ten zbytek bude tak skvělej jako ti první dva frajeři, tak to bude kurevsky nudná záchranná akce,“ pomyslel si a když si byl jistý, že víc než sedm jich v místnosti není, otevřel dveře a mečem rozpáral stojícího muže vedle dveří. Rozhlédl se po ostatních, vyskočil do vzduchu a v letu vyházal několik šipek, které složily tři chlapy. Dopadl za gauč přesně v okamžiku, kdy zbývající tři chlápci začali střílet ze svých poloautomatických zbraní.

Chvíli přemýšlel a vyčkával na okamžik, kdy budou muset přebít zásobníky. Jakmile se na dvě a půl sekundy udělalo ticho, vyrazil do protiútku, přeskočil stůl a židle a mečem v pravé ruce utřel hlavu nejbližšímu chlápku, který už pozvedal nabitou zbraň. Získal tím jednu sekundu navíc, moment překvapení, který využil k bezpečnému dopadu na obě nohy u dalšího muže, kterému dvěma rychlými švihy meči odsekl ruce v ramenních kloubech a nohy pod kolenem, takže chlápek v šoku padl na zem a lapal po dechu.

Poslední pozůstalý se potil a škubal pojistkou zbraně, jenže se zasekla, tak ji odhodil a vytáhl roztřesenou rukou nůž. Pong se vražedně zasmál.

„Máš nasráno v kalhotách, ale vytahuješ nůž. Toho si cením. Nechám tě žít, ale budeš mrzák. Každopádně můžeš zkusit zachránit život tady svému kolegovi, když mu stihneš podvázat rány.“
Muž s nožem v ruce se začal potit ještě víc. Pong před ním předvedl malý taneček s meči, ukázal pár triků a v nejméně očekávaném okamžiku vrazil meče do stehů potícího se chlápka, lehce s nimi zakroutil a vytáhl je. Chlap se svalil na podlahu, pustil nůž a vyděšeně zíral.
„Speciální kung-fu trik pro nesmrtící zmrzačení nepřítele. Přet' al jsem ti několik důležitých nervů, který už nikdo nikdy dohromady nedá, takže nepočítej, že by ses na svý hnáty ještě někdy postavil. Ale ber pozitivně, že nevykrváčíš. Teď bych ti kamaráde doporučil věnovat se kolegovi, začíná nějak chrčít, asi přišel o spoustu krve.“

Pong zvedl zaseklou střelnou zbraň, prohlížel ji a pak se podíval k plazícímu se chlápku, který se pokoušel dostat k zraněnému.

„Víš ty vole, že sem měl dneska kurevský štěstí?“ zasmál se opět čínským ďábelským smíchem a vypálil několik ran.

Chlap na podlaze se posral a pochcal.

„Kolik jich tam ještě je?“ zeptal se Pong a odhodil zbraň z níž vyndal úderník.

„Patnáct,“ odpověděl chlapík na podlaze.

„Díky. Jo a už nemusíš spěchat, tvůj kolega přestal chrčít,“ dodal Pong a šel k dalším dveřím.

Najednou se otevřely dveře z chodby a do místnosti se nahrnula skupina japonských turistů.

„Vy ste kurva kdo?“ zeptal se Pong.

„Hledáme pokladnu, chceme zaplatit vstupné,“ řekla drobná průvodkyně.

„To musíte ven, pak doprava a pořád rovně. Pokladnu nemůžete přehlédnout,“ odpověděl klidným hlasem Pong.

„Arigatou!“ poděkovala průvodkyně a začala vracet turisty, jenž si právě začali fotit scénu, ve které se náhodou ocitli.

Pong usoudil, že je zbytečné být dále v záři fotoblesků a vypařil se dřív, než si někdo stačil čehokoliv všimnout.

Pongovo srdce bylo vycvičené a nikdy nepropadalo panice. Když otevřel další dveře na konci chodby, radostí mu zaplesalo. V místnosti na něj čekalo deset chlápků vyzbrojených loveckými noži, sekerami, střelnými zbraněmi a určitě i dalšími smrtícími nástroji, které neviděl. Objevil se nejspíš v čekárně.

V krátkém dramatickém tichu Pong něco čínsky poznamenal, promnul vous, vytáhl z rukávu hořící kung-fu kouřovou bombu a hodil ji mezi ozbrojence. Zablesklo jasné bílé světlo, ozvala se hlučná rána a místnost se zavalila šedivým kouřem, který nedráždil dýchací ústrojí. Bylo ale hovno vidět.

V nastalém zmatku vlnění mlhy, způsobené pohybem lidí, se občas ozval nasraný výkřik, když kdosi narazil do stolku, křesel či jiného objektu v místnosti.

„Co se to kurva děje?“ někdo zařval.

„Všichni pryč, kryjeme si...“ ozval se hlas, ale myšlenku nedořekl, protože se věta změnila v řev smrtelně zraněného zvířete, který přešel v chrčení a než umrl, hodně mrazilo v zádech. Čas se na několik vteřin zastavil.

Oblak ztěžklého dýmu se opět zavlnil a v malém nezaplněném prostoru u stropu se zableskly dvě čepele. A neobjevily se naposled. Ozvalo se několik dutých úderů, jako když něco spadne na podlahu a čísi hlas se opatrně zeptal, „Amadeo? Kde jsi?“

Nikdo neodpověděl a mlha se dala zase do pohybu. Po chvíli začal křičet jeden mužský hlas, po chvíli se ozval druhý a nakonec se přidal třetí.

„Chlapci, rozsvítíme a podíváme se, kdo přežil hru 'Na vokouna' a kdo má na vidličkách nejmíň očí,“ promluvil spokojeně Pong.

Místností se ozvalo syčení a kouř se začal pohlcovat do jednoho bodu, ve kterém se objevila Pongova ruka držící kung-fu pohlcovač všech plynů. Zase bylo vidět.

Na podlaze mezi rozházenými sedačkami leželo sedm podřezaných těl s hlavami bez očí. Zbylí tři odzbrojení ozbrojenci klečeli, obličej měli zakrytý dlaněmi a skučeli.

Nad tím vším stál Pong v jedné ruce pohlcovač, v druhé ruce dvě čínské jídelní hůlky, na kterých bylo napíchnáno jako špíz po deseti očích.

„Vyhrál sem, já sem 'Vokoun'!“ smál se jako blázen.

„Zmrde, cos nám to udělal?“ vykřikl jeden z mužů.

„Šéf vás nevaroval?“ naoko se smíchem v obličejí se podivil Pong.

„Náš šéf nic neříkal,“ odpověděl muž.

„Ne váš šéf, můj Šéf, debile.“

„Jo tenhle Šéf, ten něco říkal, že přijde malý muž a všechny nás zabije.“

„No a co se ste mu na to řekli?“

„Že je to kravina, kdo by se odvážil jít proti seňoru Moralesovi.“

„Tak jsem tedy tady a Šéf by asi nechtěl, abyste všichni zdechli, protože míval s tím vaším seňorem docela dobrý vztahy.“

„Takže nás nezabiješ?“

„Ne, stejně byste to neviděli, ale když půjdete k východu, leží tam váš kolega, nemůže se hejbat, ale aspoň vidí. Máme dohodu?“

„Máme,“ odpověděl chlap postavil se a pomohl i druhým dvěma.

„Cestu si najdete sami, žejo,“ řekl ještě Pong a šel k vstupu do hlavní kanceláře. Postavil se stranou, vyndal z vázy suchou ozdobnou větev a zmáčkl kliku. Jakmile pootevřel, ozvala se střelba a dveře provrtalo několik desítek kulek.

Pong odložil větev a připravil meč. Věděl, že přijde vhod.

Nemýlil se. Ve dveřích se nejdřív objevila hlaveň zbraně, pak ruce a nakonec celej chlap. Pong zapískal, chlap se otočil a meč zableskl. Úder mířil přímo na hlavu, kterou rozťal ve dvě půli a zastavil se až uprostřed hrudníku. Zbraň vypadla z rukou mrtvolky, jež se pomalu sesunula k zemi a sjela z meče Pongova.

„Pongu, seš to ty, žejo?“ ozval se Bláznův hlas.

„Šéfe, sem to já. Všechno v pořádku? Co Urgha?“

„Pongu, jsem v pohodě, Urgha je tady se mnou. Čekali sme, že přijdeš dřív, Kokot říkal, že si nadrženej zabíjet?“

„Kokot s váma mluvil, Šéfe?“

„Jo, dneska v noci,“

„Aha. Šéfe a co dál?“

„Jo dál, tady poslední čtyři maníci říkaj, že s tebou půjdou na férovku.“

„Na férovku jo?“

„Na férovou férovku. Máš sebou nějakou perníčku?“

„Mám. Tak na férovku. Dobře na férovku,“ zamručel Pong, svým dlouhým čínským nehem na levém malíčku nabral trošku perníku z dýleráku, šňupl si a oklepal.

„Jim tak budu věřit férovku,“ proběhlo mu hlavou a vytáhl malé zrcátko na dlouhé teleskopické tyčce, kterým se opatrně podíval do místnosti.

Spatřil jointa kouřícího Blázna a Urghu sedící v rohu místnosti v pohodlné pohovce u stolku s popelníkem, několika lahváči a hromadou kokainu. Seňor Morales seděl naproti Kapitánovi a cosi vykládal. Čtyři ranaři stále stáli v pozoru se zbraněmi v rukou a vypadali připravení na ‚férovku‘. Pong sklidil nástroj a zamyslel se. Připravil vrhací nože, poodstoupil od stěny, udělal pár kroků zpět a připravil k rozběhu. Nadechl se, rozeběhl a v pěti krocích získal rychlost, v které zhruba v úhlu 45

stupňů vskočil do dveří. Než stihli první dva nejbližší strážci zareagovat, vyházel nože a šel do kotoulu. To už nad jeho hlavou prolétly první kulky zbylých strážců.

Pong se schoval za pracovní stůl a byl hodně šťastný. Opatrně se podíval škvírou a viděl, že jeho nože přesně zasáhly své cíle. Hlava, krk a koule. Dvakrát.

„Šéfe, bylo to dost fér?“

„Já myslím, že jo. Vyhrál sem sázku, protože tady seňor nevěřil, že zmákneš tyhle čtyři debily.“

„Co ste vyhrál, Šéfe?“

„Pět set tun kokainu.“

„Šéfe a co kdybyste prohrál?“

„To by bylo špatný Pongu, Kokot by změnil zaměstnavatele.“

„Šéfe, vy ste vsadil Plecháče?“

„Koho jinýho? Nikdo jinej by k seňorovi dělat nešel a já stejně věděl, že vyhraješ.“

„Šéfe, to ste celej vy,“ zasmál se Pong.

„Kapitáne, ještě nikdo nevyhrál. Vašimi slovy řečeno, 'dva debilové stále ještě žijou',“ vstoupil do rozhovoru seňor Morales.

„Já vím šmejde, ale nepřerušuj mě, když mluvím s Šéfem,“ odsekl Pong.

„Šéfe, chápu to tak, že mám nechat seňora naživu, když vám bude teda dlužit pět set tun uhlí?“

„Chápeš to dobře, Pongu. Navíc ještě čekáme hosty, přijedou nějaký zmrdi kvůli Urghze. Takže dodělej ty dva kokoty a můžeš udělat i nějakou show, trošku krve, orgány, střeva a tak. Myslím, že to na očekávané příchozí zapůsobí,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

„Šéfe, to ste mi udělal velkou radost,“ s nadšením v hlase řekl Blázen a promluvil k posledním strážcům.

„Na férovku, chladný zbraně?“

„Chcípneš žluťásku, беру нůž,“ odpověděl jeden z mužů a druhý souhlasil. Pong se opatrně zvedl, odložil meče a vytáhl své ocelové jídelní hůlky.

„Tyčkama?“ zasmáli se chlápci.

„Čemu se smějete, do deseti minut ste mrtvý a posledních devět minut života se budete dívat jak z vás vyndavám vnitřnosti,“ zasmál se zase Pong.

Frajeři přidali na hlasitosti svých hlubokých smíchů a Pong je nechal vysmát.

„Šlo by operaci protáhnout až na pět hodin, ale myslím, že tolik času nemáme,“ řekl Pong, vyskočil, udělal ve vzduchu dvě salta a dopadl na obě nohy nedaleko strážců.

„Pěkný divadlo,“ zasmál se první strážce a vyběhl proti Pongovi s nožem v ruce. Číňan udělal jeden ze svých rychlých tanečků, obkroužil překvapeného chlápka a zarazil mu jednu hůlku hluboko doprdele.

„Co to kurva do prdele, do prdele...!,“ vykřikl borec a začal si šátrat rukama po prdeli. Hůlka, ale byla hluboko a tak šikovně, že se její konec zasekl do páteřního obratle.

„Hlavně si nesedej, jinak přijdeš o nohy,“ stihl s jistým potěšením komentovat Pong, než si strážce sedl do křesla a cosi křuplo. Nohy se mu uvolnily a byly bez vůle.

„Já ti říkal, nesedej si,“ dodal Pong a otočil se k přibližujícímu poslednímu skautovi.

„To si ještě neviděl, že jo?“ zasmál se a dal mu pěstí do nosu. Protivník se zakymácel, čehož Pong využil a vrazil mu do krku druhou hůlku tak šikovně, že projela krkavicí, ale nepřetrhla ji, pouze omezila průtok krve do mozku.

„Speciální trik, debile. Jestli se pokusíš tu hůlku vytáhnout zemřeš a neuvidíš, jak tě pitvám zaživa.“

„Ses posral, kreténe! Takový zkurvený dilema!“ křičel zraněný strážce.

Seňor Morales vypadal velmi šokovaně a vypadal, že nepředpokládal stav věcí, který nastal.

„Tak vám zbejvá asi osum a půl minuty života, vážení,“ pronesl suše Pong a vytáhl dlouhý vyvrhávací nůž.

„Ty mi neutečeš,“ řekl sedícímu a zaměřil svoji pozornost na chlápka s hůlkou v krku, který se stihl uklidnit nebo upadl do šoku, každopádně mlčel, zíral a držel jeden konec hůlky rukou.

„Vytáhnout či nevytáhnout, to je to, oč tu běží!“ zasmál se Pong a udeřil dvěma prsty chlápka do jistého bodu za krkem. Chlap se pomalu svalil na zem a Pong ho vyrovnal pěkně do přímky, roztáhl ruce a vypořadil hlavu, aby měla výhled na břicho. Poklekl, rozřízl oblečení, odhalil břicho a hrud'. Na malou chvilku se zamyslel a nožem otevřel dutinu břišní.

Postupně vyndával orgány podle důležitosti, ke každému dal krátkou anatomickou přednášku a změřil přesnou délku střev. Señor Morales se dvakrát pozvracel.

„Čas utíká a nejsi tu jediný. Podíváme se na plíce a když budeš mít štěstí, uvidíš i srdíčko,“ zasmál se Pong, prorazil pohrudnici, způsobil pneumotorax a rychle vytáhl scvrklé plíce, nafoukl je a přehodil přes opěradlo. Señor Morales zvracel potřetí a oči umírajícího tékaly po místnosti.

Pong naposledy strčil ruce do hrudníku a vytrhl bijící srdce. Zvedl jej nad hlavu a vítězoslavně všem ukázal poslední stahy orgánu. Señor Morales omdlel.

„Pongu, seš hroznej úchyl, nikdy si na to úplně nezvyknu,“ promluvil Blázen a začal motat uklidňovací brko.

„Ukonči to rychle, myslím, že by tohle mohlo stačit,“ dodal.

„Šéfe, jak myslíte,“ odpověděl Pong a přesunul svoji pozornost k ochrnutému v křesle.

Zvedl ho za límec a odsunul nohou křeslo. Chvilu držel chlápka ve vzduchu a pak jej pustil. Dopadl přímo na zadek, opět se ozval zvuk lámajících kostí, jak hůlka ještě popojela tělem, muž začal sebou škubat, přetočil se na břicho a vydechl naposledy. V oblasti řitního otvoru se na kalhotách zvětšovala červená skvrna.

„Pongu, zabít chlapa vražením jídelní hůlky do prdele, to chce teda nervy a velkou fantazii, s tím ses musel narodit, ty magore. Sem rád, že si tady.“

„Šéfe já taky, tady máš Urgho perník, vypadáš unaveně,“ řekl Pong a hodil Urghze pytlík s matrošem.

„Dík Pongu,“ poděkovala a hned vysypala krystaly pro pořádnou lajnu.

„Kokote, myslím, že už můžeš přijít. Vzduch je čistej,“ pronesl Blázen do hodinek.

„Kapitáne vidím, že si Pong užil zábavy, hned jsem u vás,“ odpověděl Kokotův hlas.

„Pongu, smyj si tu krev z ksichtu a probuď toho sráče,“ řekl ještě Blázen a ukázal na seňora Moralese.

„Kapitáne, vepředu jsou nějací slepí, které vede chromý vidící,“ přivítal společnost Kokot.

„Asi Pongova práce, vidíš ten bordel tady, ne?“ pozdravil ho Blázen.

„Nebyl v bordelu, tak byl nadržený jako býk,“ dodal Kokot.

„Něco na tom bude, Šéfe,“ zamumlal pod vousy spokojený Pong, „ale už sem dobrej, našli sme vás, všichni sme živí, zdraví a seňor Posrales nám dluží slušnej balík. Vezmeme ho do města k právníkovi, sepíšeme smlouvy a mizíme z týhle podělaný díry.“

„Pongu, ještě musíme vyřídít Urghu. Hosté brzo dorazí, že seňor Morales?“ otočil se Blázen k zelenobílému poblitému obchodníkovi s drogami, kterému nevyšel podstatný kus plánu.

„Chrm, chrrm, hrm,“ pokusil se promluvit seňor, ale nepodařilo se mu vydat z krku hlásku.

„To přesně myslím. Vy dva se posad'te a ty Pongu spláchni prach z cesty pivkem, počkáme,“ rozhodl Blázen a pokračoval pohodlně opřený v pokuřování jointa.

Uběhlo pár brk, než se ve dveřích objevila trojice Hungů, z nichž dva Kokot okamžitě poznal.

„Co se to tady dělo? Venku jsou nějací slepí magoři, táhnoucí vidícím chromým, kterej jim říkal kam mají jít,“ promluvil první Hung. Señor Morales se pokusil něco říci, ale stále měl hlas ochromený, takže vydal jen několik skřeků.

„Co se mu stalo?“ zeptal Hung.

„Nevydejchal prohru v sázce,“ odpověděl Blázen.
„To se stává. Neštěstí ve hře, štěstí v lásce,“ řekl Hung a prohlížel si zakrvácenou místnost.
„O co jste se vsadili?“ zeptal se znovu.
„Nevěřil, že mě najdou a zachrání,“ vysvětlil mu Kapitán.
„Vidím, že vás zachránili, jak že se jmenujete?“
„Blázen, Kapitán Blázen, obchodník,“ odpověděl Blázen.
„Mě říkaj Požírač jater, tohle je Požírač ledvin a tomuhle říkáme Požírač hoven,“ představil skupinu Požírač jater.
„Pong, Kokot a Urgha,“ představil zbytek skupiny Blázen.
„Urghu známe, kvůli ní jsme tady, ale musím přiznat, že to tady na mě udělalo dojem. Tamtoho chlapa zabila jídelní hůlka v prdeli?“ zeptal se Požírač Jater a ukázal k ležícímu chlapovi na břicho.
„Dobrá práce, žejo?“ musel se pochlubit Pong.
„Obdivuhodná. Ostatně stejně jako jídelní hůlka v krkavici. Mohl být ještě naživu, že?“
„To mohl,“ zasmál se Pong.
„Fajn, přejdeme teda k věci, kvůli který tady sme. Jak tak ale vidím situaci, myslím, že nejsme úplně v nejlepší pozici pro vyjednávání,“ dostal se k jádru věci Požírač jater.
„To nejste, ale mám zájem uzavřít konečně férovej obchod, abychom tento problém uzavřeli a obě strany se mohly jít věnovat svým záležitostem,“ odpověděl Blázen.

Požírač jater, ledvin a hoven se usadili na pohovku naproti Bláznovi. Odložili své zbraně, vytáhli injekční aplikátory a dali si dávku perníku. Urgha už byla najetá a Pong rozdělával nádobíčko. Blázen motal joint a Kokot mlčel.

„Señore, že byste nám přinesl nějaký pivka?“ otočil se Blázen k Moralesovi, který se krčil vedle Požírače hoven.

„Kapitáne milerád,“ vyskočil señor Morales a odběhl k ledničce, ze které vyndal basu lahváčů piva značky „Pablo“. Postavil na stůl před každého jednu flašku a sám zůstal stát.

„Pročpak se neposadíš?“ zeptal se Požírač jater.

„Já postojím,“ odpověděl Morales.

„Ale no ták, posad' se šmejde, kvůli tobě tady sedíme,“ zvedl hlavu od svých lajn Pong.

Señor Morales se usadil se šklebem v obličejí do svého původního místa.

„Copak se ti nezdá?“ rýpl ještě Pong do očividného faktu.

„Smrděj tady hovna,“ na půl huby řekl señor Morales.

„Chceš tím něco naznačit?“ promluvil poprvé Požírač hoven, jehož síla dechu ohromila señora Moralese.

„Naprosto nic,“ odpověděl Morales a začala mu bělat tvář.

„Sem si myslel,“ zamručel Požírač hoven a vytáhl z kapsy svého kabátu papír, rozbalil jej a položil na stůl. V papíru bylo zabalené luxusní libové hovno perfektního tvaru. Požírač hoven se rozhlédl po ostatních a jak viděl, že nikdo nic nenamítá, vytáhl z druhé kapsy rohlík, nabral kus hovna a s rozkoší pozřel.

„Slušnej zmrđ, s ním bych si to rád rozdal,“ promnul Pong vous a zasmál se.

„Ne dnes,“ vydal náznak smíchu Požírač jater, „ale abychom se vrátili k původní věci. Na Urghu je vypsaná odměna, señor Morales o ní věděl a Urghu poznal na Havaji při svý návštěvě. Mě zajímá, kde je kurva náš náklad iluminia.“

„Požírači jater, Urghu sme vytáhli z moře a měla dost na mále,“ promluvil Kapitán Blázen a kouřil brko.

„Víme, u Tasmánie jsme ji málem měli.“

„Akce s Killerem, pamatuji si,“ zavzpomínal Blázen a šlukoval.

„Přesně tak, Tasmánie byla cílovou destinací nákladu, když zmizela z radarů.“

„Požírači jater, některý kontejnery měly uvolněný uzávěry a došlo k úniku. Nedalo se nijak zabránit výbuchu. Byla jsem ráda, že jsem doběhla k záchrannému modulu,“ vstoupila do řeči Urgha.

„Takže si zdrhla, protože si věděla, že si náklad nezajistila?“

„Požírači jater, nedělej si prdel, já jsem byla jen najatý pilot, loď a zásilka byla vaše. Sám jste mě přijímal a prověřoval.“

„To máš pravdu Urgho, ale pak nechápu, proč si se schovávala a neozvala.“

„No a co bysme si jako řekli? Vždyť byste mě zabili,“ natvrdo řekla Urgha.

Požírač jater se zamyslel, podíval po svých partnerech, rozhlédl po místnosti a zamířil zrak na sedícího Ponga, který opřen v poklidu sledoval trojici Požíračů a leštil jeden ze svých mečů.

„Urgho, nejspíš máš pravdu, ale nemůžeme to nechat být.“

„A co kdybysme vás zabili? Vyřešilo by to problém?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Číňane, já vím, že bys z nás nakonec nadělal stejnou sekanou jako z těchhle nebožáků, ale problém by to pouze odsunulo na pozdější méně vhodnější dobu. I my někomu dlužíme.“

„Vážení Požírači, co takhle pět set tun kokainu?“ skočil do rozhovoru Blázen. Hungové se zarazili zmlkli.

„Kapitáne...?“ pokusila se cosi říci Urgha, ale Blázen ji rukou zarazil.

Požírač jater promluvil.

„Neměl bych problém.“

Přidal se Požírač ledvin.

„Já taky ne.“

Požírač hoven ještě chvíli mlčel, prohlížel dlouze Ponga a seňora Moralese, ale nakonec taky napůl nesrozumitelně odsouhlasil obchod.

„Jsme domluvený, Kapitáne Blázne. Přišel jste o zisk, ale Urgha je vaše. Dělejte si s ní, co chcete,“ řekl Požírač jater.

„Urgha je svobodná. Myslím, že sme udělali dobrej obchod pro všechny strany. Señor Morales může být rád, že žije a příště jistě nebude vymýšlet hry, na který mentálně nemá,“ řekl Blázen.

„To už je váš problém, skončili jsme a tady náš obchodní partner má jeden měsíc, aby připravil zásilku o hmotnosti pěti set tun. Bylo nám potěšením Kapitáne Blázne, někdy příště. Odcházíme, tady sme skončili,“ ukončil rozhovor Požírač Jater a zvedl se. Požírač ledvin a Požírač hoven ho následovali a beze slova odešli.

„Kapitáne, to jste nemusel,“ vyhrkla Urgha.

„Neřeš to, peníze sice znamenaj hodně, ale tyhle si vyděláme někde jinde. Už takhle sme v galaktickým průseru a nerad bych vám přiděloval další,“ vysvětlil Blázen a zapálil nový joint.

„Kapitáne, toho si cením a dlužná nezůstanu,“ řekla očividně překvapená Urgha.

„Šéfe a než půjdeme zpátky do civilizace, vysvětlete mi poslední věc, kterou úplně nechápu,“ vstoupil do rozhovoru Pong.

„Pongu, holčičku sem potkal v hospodě, protože byla jediná, koho nesledovali. Projevila se jako velmi inteligentní dívenka, tak sem ji požádal, aby vás vyzvedla na letišti, až přijedete. Jenže sis její přítomnost nějak špatně vysvětlil. Kokot mi celou historku už vysvětlil.“

„Dobře Šéfe, a proč sem ji viděl i ve svých halucinacích a proč mi babička vyprávěla o Temným kolegiu?“

„Pongu nevím, asi nějaký halucinace z tý břechky, co si vypil, byl si přepracovanej a poslední dny stály dost za hovno. Navíc si nestihnul kolumbijskej bordel a to tě žere. Hele Pongu, aby ti to nebylo líto, tak snad tě potěší, když se cestou zpět zastavíme na pár dní v Manausu a ty si projdeš pár vykřičenejch domů, kde posbíráš suvenýry do tý svý sbírečky trofejí z bordelů?“

„Šéfe, vy ste zlatej,“ Pongovy oči zazářily.

„Můj vůdce, myslím, že uzrál čas odejít,“ promluvil opatrně Kokot.

„Pravdu díš, můj umělý příteli. Morales nám jistě půjčí jeden ze svých vozů, abychom nemuseli do města veřejnou dopravou, že?“ otočil se Blázen k seňorovi, který do sebe na stojáka u baru klopil jednoho panáka za druhým.

„Vemte si co chcete, ale hlavně už běžte do prdele,“ odpověděl opile Morales a bylo na něm vidět, že za posledních pár hodin toho na něj bylo moc a plány nevyšly tak, jak si představoval.

„Fajn,“ zasmál se Pong, vyndal odněkud papírovej pytlík a přesypal do něj hromadu koksu, která ležela na stole.

„Šéfe, pro Karlose, malej dárek z výletu,“ podíval se Pong po Bláznovi.

„Señor Morales určitě nebude mít problém,“ zasmál se Blázen.

V garáži si vybrali nejluxusnější model vozu, který byl k dispozici. Pěkná limuzína s velkým prostorem a pohovkami proti sobě, barem, televizí a hromadou koksu ve stříbrný krabici. Blázen, Pong a Urgha usedli do zadních pohovek a Kokot se ujal řízení.

Cestou zastavili v Ashuaru, protože se Kapitán Blázen rozhodl domluvit poslední obchod.

Zašel do krčmy, kde již čekal otec blond'até holčičky a Blázen zamířil rovnou k němu.

„Chtěl bych se vám odvděčit za službu, kterou pro mě vaše dcerka udělala. Nechtěl byste auto?“

„To venku? Patří seňoru Moralesovi, to se mu nebude příliš líbit.“

„Nebude naštvaný, dostal jsem ho jako omluvu a vám dlužím. S jedinou podmínkou, musíte nás odvést do města a pak se i s autem vrátíte. Můžete sem tahat prachatý turisty, kteří si potrpějí na luxus,“ mrkl Blázen.

„Zajímavá nabídka, která by se asi neměla odmítnout,“ dostalo se mu odpovědi na otázku a do města Manaus je odvezl řidič autobusu.

Než se vrátili zpět na pobřeží, prožili několik krásných dnů, kdy nebyl Pong k sehnání, Urgha s Bláznem a Kokotem obdivovali moderní architekturu a poznávali krásy tamějších barů, restaurací a klubů všeho druhu. Manaus bylo skutečně bezpečné město, kde se každý kriminálník musel cítit v bezpečí.

Po nějaké době v jiné části vesmíru při prohlížení pornostránek Klaun náhodou narazil na něco, co velmi zaujalo jeho pozornost. Objevil fotky uložené na nějakém japonském serveru a mezi dovolenkovými vzpomínkami z návštěvy planety Země narazil na tvář, kterou znal. Fotka zobrazovala místnost plnou rozsekaných kousků lidských těl, krvavé cákance po stěnách a ve dveřích stojící Pong, hledící přímo do objektivu fotoaparátu.

Klaun pustil svůj úd, volnou rukou hmátl po telefonu a vytočil číslo.

„Haló,“ ozval se temný hlas na druhé straně bezdrátu.

„To seš ty, Ničiteli?“ zeptal se Klaun opatrně.

„Ano, co chceš Šašku,“ odpověděl temný hlas.

„Já sem Klaun, ale to je jedno, našel jsem na internetu fotku, která mě zaujala.“

„Zase si sjížděl porno?“

„To taky, ale objevil sem fotku toho Číňana, kterej byl s Muskem a Bláznem, když jsme bombardovali Muskům planetu atomovkama.“

„A co já s tím? Internet je plnej fotek z dovolenejch,“ odpověděl temný hlas.

„Je to fotka ze Země.“

„Co má bejt? Víme, že jsou ze Země.“

„Je to první stopa a vím, kde můžu začít pátrat.“

„No tak dobře, zjisti co můžeš a do tý doby mě neotravuj, rozumíš?“ řekl temný hlas.

„Rozumím,“ odpověděl pokorně Klaun a hovor ukončil.

Klaun se začal úchylně smát.

Po dalších pár dnech zastavil v Ashuaru vůz s tmavými skly, ze kterého vystoupil Klaun, chvíli se rozhlížel a zamířil do hostince.

11. Podivný plán

„Kurva nevím, jestli byl dobrej nápad sem letět,“ nadával Blázen jak špaček, když se prodíral hustým lesním porostem. Otáčel se, jestli za ním někdo neběží, ale vypadalo to, že Pong na sebe stáhl veškerou pozornost. Uměl být přesvědčivý, došlo-li na věc.

Les vyvrhl Blázna na malou mýtinu porostlou trávou a vyzývající k odpočinku. Nijak se nerozmýšlel, bolely ho nohy, usadil se a začal zkoušet komunikátor.

„Pongu, Karlosi, Kokote, slyšíte mě někdo?“

Ve sluchátku se ozýval šum a nikdo neodpovídal.

„Do prdele,“ zanádal Blázen a vybalil propriety pro výrobu marihuanového jointa.

Lehl si do trávy, zapálil brko a začal vzpomínat, kde to vlastně celé začalo. Setkání s Židem v jednom titanském baru v zapadlý uličce. V malém zahuleném pajzlu, kde bylo tak zahuleno, že skrz dým nebylo skoro vidět, s věčně narvaným barovým pultem, s příšerně otravným a neustále zpruzeným barmanem, který si říkal Jar-Jar Binks, ale neuvěřitelně rychlým, takže nikdo nečekal dlouho na svůj drink. Navíc vypadal příšerně exoticky s divnými, vystouplými očima a plachtou na hlavě.

Měl to tam rád. V tom malém prostoru to bylo tělo na tělo a podnik nebyl z nejlevnějších, protože pan Binks měl velmi kvalitní cit pro výběr alkoholu, takže ho navštěvovali hlavně movitější zákazníci.

Na začátku byl Alois. Židovský obchodník z Izraele, se kterým chlastal košer vodku a řešili problém „*košer hulení*“. Nakonec se z toho vyklubal docela zábavný obchod, kdy musel naučit několik židovských rabínů proces pěstování a výroby konopí k účelům rituálně-omamným.

Další společné obchody se točily hlavně kolem kokainu a extáze, samozřejmě košer a zcela vědomě pomohl vytvořit distribuční síť pro velmi specifickou klientelu.

Jednoho krásného opilého a zhuleného dne u barového pultu z Aloise vypadlo, že obchoduje i s historickými památkami a jestli by si nechtěl udělat výlet do soustavy Koně a vyzvednout artefakt od kontaktu, který tam bude čekat.

Blázen se vyptal o jakou jde planetu a dozvěděl se, že velmi přátelská a primitivní. Jednoduše slovy Aloise řečeno, „těm primitivům to jejich posraný Svatý hovno chybět nebude. Ani netuší co mají.“

„*Svaté hovno*“ zaujalo Bláznovu pozornost, vytáhl počítač a našel na wikipedii záznam o této historické památce. Svaté hovno měl být jeden z deseti ztracených hmotných pozůstatků po prvních rozvinutých, kteří přešli na nehmotnou formu života, později nazývaní povznesenými.

Nechal si nabídku projít hlavou a poradil se zbytkem posádky. Říkal si, že malý výlet do divočiny neuškodí a mohli by se podívat po nějakých nových domorodých drogách, které jsou občas poptávané. Lidé rádi zkouší nové věci a lidstvo vždy poháněla zvědavost.

Na cestu Blázen vyrazil s Pongem, Karlosem a Kokotem. Na určených souřadnicích skutečně čekal kontakt, ale to bylo tak vše, co šlo podle plánu.

Styčný důstojník byl rabi Moshe - misionář, který putoval po planetách, kde pátral po ztracených kmenech izraelitů, jenž by připojil zpět k židovské komunitě a sám se zapsal do dějin primitivů jako „*Ten, který přišel z nebes a vrátil Boha*“.

Rabi Moshe sice našel místo, kde se Svaté hovno nacházelo, ale nepodařilo se mu ho ukrást, protože domorodci u něj drží nepřetržitou stráž a jediný, kdo se ho může dotknout je místní domorodý šaman.

Tohle byla další věc, která zaujala Bláznovu pozornost. Proč by se mohl nějakýho starýho krámu dotknout jenom nějaký magor z pralesa?

Blázen se zaposlouchal do zvuků lesa, slyšel jen nějaký ptactvo a šumění větrův v korunách stromů. Všude byl klid a tak se vrátil zpět k vzpomínkám na poslední dny. Rabi Moshe se neúspěšně pokusil domorodce přesvědčit, že jsou ztracenými bratry izraelskými a navíc velmi neradi viděli, jak se jim skupina cizinců motá okolo chrámu a pečlivě zkoumá každý centimetr čtvereční. Vše se začalo víc komplikovat, když potkali náčelníka vesnice. Odvedl si návštěvníky k sobě do chýše, která byla celkem luxusně vybavena kempinkovými židlemi a stoly, měla kuchyňský kout, několik postelí, počítačů, televize, vysílačka a malá knihovna povětšinou s turistickými průvodci, mapami a hromadami fotografií. Všechno bez energie, vypnuté a nezapojené.

„Fakt divný,“ pomyslel si Blázen a ani si neuvědomil, že zavřel oči a pohltila ho tma. Byl hrozně unavený.

Otevřít oči ho donutila prudká bolest žeber. Tma však nezmizela a Blázen si stihl uvědomit, že má přes obličej hozený nějaký kus látky, než ho navrátil zpět temnotě prudký úder do hlavy.

Podruhé otevřel nejdříve jedno oko, opatrně se rozhlédl a až pak otevřel druhé. Očividně se ocitl v malé kamenné komoře na relativně pohodlné posteli. Krom kýble, který byl od prvního pohledu jasně určen k jednomu jedinému účelu, nic jiného v místnůstce nebylo. Ocenil, že byl aspoň prázdný a prohmátl kapsy. Hulení mu nikdo neukradl, takže vyndal náčiní a začal balit. Hotovo měl rychle, zapálil a začal čekat.

Netrvalo příliš dlouho, než se dveře otevřely a vstoupily dvě, do leopardí kůže oděné ženy, nádherné ženy s dlouhými vlasy, perfektními křivkami, s meči, luky a šípy v toulci na zádech.

„Doprdele, ocitl jsem v ráji,“ pomyslel si Blázen a vůbec se nebránil, když ho vzaly mezi sebe a odvedly.

„Kam mě vedete, krasavice?“ zeptal se zvědavě s jointem v ústech, když šli dlouhou kamennou chodbou.

„Mlč, všechno se dozvíš, posle špatných zpráv,“ odpověděla jedna z bojovnic.

„Jakej kurva *'posle'*?“ odvětil Blázen, odhodil vajgl a mlčky poslouchal ozvěnu kroků.

V míjejících oknech Blázen viděl modré nebe a zelené vrcholky stromů. Občas prolétla vzduchem velká kobylka nebo přerostlá vosa, vydávající zvuky malých bojových letadel. Tušil, že se ocitl na místě, kde nebude vše v pořádku.

Dvojice strážkyň otevřela mohutné dveře a leopardice s Bláznem prošly do velké kamenné auly, s velkými střešními okny, kterými proudilo do prostoru několik sloupců světla. Děvy zamířily k nejloužšímu místu a prostorem se rozléhalo klapání podpatků.

Blázen si musel definitivně přiznat, že není vše v pořádku. Perspektiva byla rozbitá a předměty nebyly tak daleko, jak se zdály být. Jakmile se mozek přizpůsobil, přestalo mu být zle od žaludku a srovnala se chuze.

V cíli jejich cesty byla jakási pomalovaná ženština v podivný kůži a blondýna s bujným poprsím, v červených plavkách s jakousi zvláštní červenou zbraní.

„Královno Pomelo, přivedly jsme ti posledního z poslů,“ poklekly bojovnice a podrazily Bláznovi nohy, aby padl na kolena. Trošku neudržel rovnováhu a přepadl na stranu.

„Tak ty seš ten slavnej Blázen,“ začala mluvit Pomela, „že o tobě nikdy Náčelník nemluvil. To sem si myslela, že už přede mnou nemá Náčelník žádný tajemství. Asi sem se zmýlila, ale vyřídíš vzkaz, až si s tebou užiju. Pak vás všechny propustím.“

„Jakej vzkaz, madam?“ zeptal se drze Blázen.

„Nedělej ze sebe debila, Blázne. Ty moc dobře víš o co jde. Vždycky, když si chce ten váš teplej oddíl Amazonců užít s holkama, přijede Náčelník osobně. Osobně... Rozumíš?“

Blázen zíral a raději mlčel. Pomela pokračovala.

„Není to tak často, jako když my potřebujeme vás, protože na péči o děti nemáte buňky, ale snad by mohl přijet a neposílat nějaký podělaný posly. Nejsme bordel a neposíláme holky pokaždý, když si nějaká parta chlápků usmyslí, že už si nevystačí sami se sebou. Furt nemáte čas, samá válka, lov, zábava, večerní rituály a když už přilezete, tak jsou stejně holky jako třetí kola od vozů v buzerantskejch orgiích. Takže vyřídíš svému Náčelníkovi, že dostane akorát tak hovno a jestli něco chce, tak ať přijede osobně. Chápeš?“

„Chápu, ale jak dostanu k těm... jak říkáš, Amazoncům?“

„Stejnou cestou jakou jste přišli, ne?“

„Nás bylo víc?“ zeptal se udiveně Blázen.

„Jasně, že ano. Támhle v rohu leží na kobercích a brzo se proberou. Už jsme s nima hotový a vyždímaly jsme jim koule, že je mají malý jak zrnka rýže. Akorát teda ten umělák, ten má teda umělák. Holky si dost užily, asi víte proč ho máte.“

Blázen se podíval směrem, kterým ukázala královna Pomela a spatřil ležící trojici. Pong s Karlosem vypadali, že spí spánkem vyčerpaných, Kokot jen dělal, že spí a knírek se mu vlnil náznakem úsměvu.

„Ale s tebou Kocourku, ještě nejsem hotová a holek je v pořadí ještě hodně. Tak pojd', vědma pohlídá ty dvě trosky a umělák půjde s náma,“ zasmála se Pomela, vzala nekompromisně Blázna za ruku.

Po několika hodinách nekompromisního souložení snad se všemi členkami kmene Blázen s myšlenkou, že tohle by nedal žádný pornoherc, odpadl.

Probral se ve velké aule na koberci. Ostatní už byli vzhůru a královna Pomela s vědmou cosi řešila nad kouřícím hrcem.

Blázen ubalil brko, zapálil a očekával další dění. Pong si pod vousy mumlal něco o tom, že by byla škoda holky pozabíjet, ale kdyby došlo na nejhorší, rád si cestu na svobodu odpracuje. Karlos mlčel a upíjel z láhve.

„Pánové, počkáme co vypadne z blond'atý záchranářky a pak vymyslíme další kroky,“ řekl Blázen a vyčkával.

Z hrnce vycházel barevný kouř, občas zabublal a vypustil prd, který se zapálil. Baba vědma do jeho útroh přihazovala přísady, z nichž některé připomínaly kachní pařáty a sušené kočičí ocasy, pravidelně míchala a šeptala tajemná zaříkávadla vzývající tajemné mocné bytosti z podsvětí.

„Kedra vedralá, kedrá, kedrá, vedralá... Kedrá, kedrá...“ krákorala vědma hlasem stařeckým.

Blázen se zvedl a šel za královnou.

„Tak na co čekáme, bejby?“

„Neříkej mi bejby a čekáme na výsledek věštby. Musíme vědět, jestli si vás necháme jako chovný samce a nebo půjdete zpět ke svým.“

„Vždyť si říkala, beruško, že musíme doručit zprávu,“ podotkl Blázen.

„Říkala, ale doručit ji můžete i mrtvý. To by byla i důraznější,“ zasmála se Pomela a ukázala svůj dokonale bílý chrup.

„To se přátelům líbit nebude,“ řekl Blázen, ale vědma opět začala vydávat krákoravé zvuky.

„Kedra kedra kedra, kedra kedra kedra kedra, kedra kedra, kedrá, kedrá kedrá kedra kedra kedrá...“

„Co to blábolí?“ zeptal se Blázen.

„Věštba je hotova.“

„Kedra kedra kedrá kedra, kedra kedra kedrá, kedrá kedra kedrá kedra, kedrá kedra kedrá. Kedrá kedra kedrá kedrá, kedrá kedrá kedrá, kedra kedra kedrá, kedrá kedrá kedra kedra kedrá. Kedra kedrá, kedra kedra kedra, kedra kedra kedra, kedra kedra kedra kedra , kedrá kedrá kedrá, kedra kedrá kedra kedra, kedra, kedrá kedrá kedra kedra kedrá.“

„Cože musí?“ značně překvapeně se zeptala Pomela. Vědma přidala na gestikulaci a pohazovala rukama s dlouhými zlatými nehty.

„Kedra kedra kedra. Kedrá kedrá kedrá. Kedra kedra kedra,“ značně rozčileně krákorala vědma, málem převrhla hrnec s lektvarem, když se sájala po policiče s nějakými dózami obsahující tabletky. Nahmátla sklenici s nápisem 'Hexaurin', vysypala hrst prášků a spolkla je. Nabrala naběračkou obsah z hrnce a několika loky zapila.

„Co se děje?“ přidal na důrazu Blázen.

„Je to špatný,“ chodila sem a tam královna.

„Co je kurva špatný?“ zeptal se znova Blázen a rukou naznačoval Pongovi, že má zůstat zatím v klidu.

„Pro vás je to dobrý, ale pro nás je to špatný,“ vyjekla Pomela a z očí ji vyhrkly slzy jak kuličky hrachu. Blázen ucítil, že se právě dostala do jeho moci.

„Beruško, copak se děje?“ zjihlým hlasem ze zeptal.

„Musíme vás nechat jít,“ vzlykala královna Pomela.

„To není tak zlý,“ podotknul Blázen.

„O to nejde, špatný je, že vám máme posloužit a postarat se, aby jste dorazili do cíle své mise v pořádku a bezpečí, nic se vám nestalo, nic nechybělo a měli vše, čehož se vám zachce.“

„Opravdu všechno? Tak to není tak špatný,“ zasmál se Blázen.

„Pro nás hodně, my normálně mužům nesloužíme,“ přes všechno utěšování stále vzlykala královna.

„Nevadí, uděláme si vejlet a pěkně si ho užijeme,“ zakončil debatu Blázen a otočil se k Pongovi, který přišel zjistit, co se děje.

„Pongu, já ti to vysvětlím později, ale půjdeme na výlet s těmito těmito pěknými ženami,“ vysvětlil mu Blázen.

„Šéfe, to zní jako naprosto perfektní nápad,“ zasmál se Pong.

Do místnosti přišla dívka oblečená v červeném kabátku.

„Kapitáne Blázne, přivolala jsem Červenou Karkulku, která nás doprovodí na kraj lesa a domluví rozhovor s Vlkem,“ představila Pomela nově příchozí.

„Kdo je zase Vlk?“

„Vlk je jedna z nás. Příroda ji obdařila nadměrným ochlupením, žije v ústraní a v klidu se stará o kůzlata,“ přestala slzet královna „a zná dobře okolí. Navede nás na cestu k území Amazonců.“

„Dobře, kdy vyrazíme?“ zeptal se Blázen.

„Co nejdřív. Sejdeme se venku u koní za hodinu. Stačí vám to?“

„A musíme tak spěchat?“ zeptal se ještě jednou Kapitán.

„Věštba říká, že času je málo.“

„Takže mejdan se přesouvá jinam,“ zasmál se Blázen a zapálil jointa, kterého mezitím ubalil v dlani. V tu samou chvíli se ozval Pong.

„Hele, to je ta s tím velkým čurákem“ a ukázal rukou na Karkulku, která s košíkem v ruce čekala na další příkazy své vládkyně.

Čas do odjezdu zabíjeli všelijak. Blázen s Kokotem leželi na nádvoří v lehátkách pod slunečníky s koktejly na stolcích, samozřejmě Kokot dostal koktejl olejový, opečovávání lepými děvami a řešili otázku nesmrtelnosti chrousta. Pong s Karlosem si odskočili do dívčí školy, zasvětit do tajů života mladé panny Amazonské. Nedalo se říci ,ne‘ v situaci, kdy se naskývalo tolik novickek na jednom místě, všechny mladé a neposkvrněné.

Zrovna, když byl Blázen v nejlepším a mladá Amazonka finišovala na svém hřebci cílovou rovinkou k vyvrcholení, přišla královna Pomela s doprovodem.

„Vyrazíme, poslala jsem pro Číňana do školy a pro koně do stáje.“

„Óóó má královno!“ začala křičet blahem jezdkyňě na Kokotovi.

„Hyjé, hyjé! Už buduúú, Uúúúúú...“ přidala se Bláznova jezdka. Pomela zakroučila hlavou, nikoho nepřerušila, jen se dívala a čekala až budou všichni hotoví.

„Vás dva si vezmu, až dorazíme k Vlkovi,“ stroze řekla.

„Šéfe, tolik hurisek není ani v muslimském ráji, tady bych chtěl žít věčně,“ hulákal z druhé strany nádvoří Pong, kterého doprovázel pajdající Karlos a Červená karkulka.

„Šéfe,“ začal vyprávět Pong, „tahle Karkulka je hermáč, to sem ještě v životě neviděl. A ten čůrák, negři by padli závidí na prdel. A může vošukat seba sama, jak ho má velkýho. Neuvěřitelný...“ zase se rozkřičel.

„Pongu, není jedinou speciální dívkou, kterou tu máme. Vidím, že jsi velký znalec. Počkej až dorazíme k Náčelníkovi, dáme perník a pořádně si vymrdáme mozky,“ odpověděla královna.

„Vy, vy...? Vy znáte perník?“ zatvářil se lehce překvapeně Pong.

„Kdo by neznal perník,“ rozesmála se Pomela.

„Konečně koně, musíme se vydat na cestu, ať jsme do tmy pod střechou,“ zavelela Pomela a vycválala v čele výpravy z hradu Amazonek vstříc dobrodružství.

Podhradí bylo velmi pěkně upraveno, všude květinové záhony, samé usměvavé dívky na polích, v kovárně, v šenku, usměvavé byly i dlažební kostky dláždící dlážděnou cestu. Hornice, celé začerněné, se vracely z šichty a jejich bílé úsměvy zářily do celého širého světa. Zemský ráj to napohled.

Krajina se změnila v širé lány, ve kterých se pohybovaly skupinky Amazonek, jenž s úsměvem ve tváři a písni na rtech kosami žnuly zralé obilí. Pong nemohl odtrhnout oči z toho všeho kolem sebe.

„Šéfe, Šéfe...“ mumlal a zřetelně trpěl.

„Kapitáne Blázne, kdybychom měli víc času, nedaleko odsud je letní sídlo. Vzdušné, lehké a na krásném místě,“ zasnula se Pomela.

„Bohužel nemáme,“ oddechl si Pong.

„Pomelo, chtěl jsem se zeptat, kde jsou ptáci a hmyz? Máte vůbec něco létajícího vzduchem? Já měl akorát pocit, že jsem z oken hradu viděl nějaký přerostlý saranče.“

„Co je to 'pták'?“ zeptala se zvědavě Pomela.

„Ehm, takže ptáky tady nemáte. Mravenci? Brouci? Hmyz?“

„Nevím co je 'hmyz', ale lita nám ve vzduchu havěť.“

„Havěť, Pomelo, říkáš. Rozlišujete ji nějak?“

„Proč? Jsme tu samé blondýny a máme úplně jiný starosti. Možná Vlk ti povykládá víc, během flákání na pastvě zabíjí čas pozorováním zbytečností.“

„Aha,“ odfrkl Blázen, zapálil brko, který se mu podařilo v sedle koně ubalit a vrátil se ke svým partákům.

Krajina se opět změnila. Hrad zmizel za obzorem, Slunce pomalu zapadalo nad nekonečnými pastvinami, po nichž v dálce dupalo stádo pravděpodobně ovcí. Na obzoru se zvedala zelená hradba stromů, značící hranici lesa.

„Blížíme se do cíle dnešní cesty,“ ohlásila královna Pomela, když se objevila světlá obydlí.

„Už bylo na čase, bolejí mě přílišně koule,“ oddechl si Karlos, který celou cestu nepromluvil.

Došli k hospodářskému stavení obehnaného dřevěnou ohradou a velkými stájemi pro dobytek. V obytné části se svítilo z oken. Dveře se otevřely a venkovní prostor ozářilo světlo, ve kterém se rýsovala mohutná postava s velkým kalašem v jedné ruce a brokovnicí v druhé.

„Vlku, to jsem já. Královna Pomela,“ zakřičela Pomela.

„Vidím, ale co to je za šmejda, kterej vás doprovází?“ zeptala se hlubokým hlasem Vlk.

„To jsou poslové od Amazonců. Musí se vrátit zpět se zprávou a vědma nás varovala, že jestli se jim něco stane, budeme v pěkném průseru. Musíme je doprovázet a postarat se o jejich pohodlí a bezpečí. Musej bejt prostě jak ve vatičce,“ odsekla rychle Pomela a šklebila se, jakoby snědla kilo citronů.

„Hahahááááá,“ rozesmála se fakt drsně Vlk a sklonila hlaveň brokovnice k zemi. Když se přestala smát, pozvala své nové hosty dál.

„Pojďte dál, pánové jsou tu velmi vítáni. Má kůzlátka se již velmi těší.“

Nebylo ale příliš jasné, jak to vlastně myslela.

Vstoupili do velké dřevěné předsíně a konečně byla dobrá příležitost prohlédnout si Vlka. Karlovi to bylo tak nějak jedno, dopajdal se k nejbližší lavici a se značnou úlevou v obličeji se posadil. Pong byl velmi fascinován. Hlava pokrytá dlouhými vlasy a hrubým mysliveckým plnovousem. Tvář nic neprozrazovala o tom, kdo se skrývá pod silným ovčím kabátem.

Vlk odložila kalaš, svlékla se a pověsila kabát na věšák. Mohutné poprsí jasně prozradilo pohlaví.

„Ty vole, ty bys mohla ohejbat železný pruty,“ uznale ohodnotil Pong.

„Ohejbám podkovy, máš nějaký problém skrčku?“ odpověděla Vlk.

„Čůráka doufám nemáš,“ odpověděl Pong.

„Ne nemám, chceš ji vidět?“ zasmála se Vlk a přešla do vedlejší hostinské sednice. Pomelina děvčata odložila zbroj a šly za ní. Karlos se s heknutím zvedl a přidal ke skupině.

Místnost byla stroze vybavená, velká kachlová kamna, několik dřevěných stolů, lavic a kuchyňský kout.

„Já spím na peci, vy půjdete do pokojů pro hosty, holky to tady znaj, ukážou vám, kde co je. Jo a chlapci, zvedejte prkýnko na hajzlu, prosím,“ promluvila Vlk.

„K jídlu bude ovčí vývar, pečený kůzlečí, ovčí sekaná a pečený beraní žlázy,“ dodala.

V kuchyňském koutě stál u ploten chlupatý sloup, ze kterého trčely dvě ruce a věnovaly se hrncům.

„Co to je?“ zeptal se Pong.

„To je moje dcera, jednou se tady stavila skupina takových opravdu zvláštních a velmi silných chlapíků, se kterými jsem strávila úžasnou noc. No a tohle je památka,“ vysvětlila Vlk.

„To je ženská?“

„Je hrozně milá a Náčelník ji miluje. Jmenuje se *'be'joy'*, *lubaghDI'*, *'ej HoH'*,“ dodala Vlk.

„Jak ji miluje?“ podivil se Pong.

„No normálně, čas od času přijede, popovídáme si a pak se s ní normálně pomiluje. Ona je trošku zvláštní.“

„Jak zvláštní?“

„Normálně, má velkou díru a je po fotrovi divoká. Podívej se, co mi udělal její fotr, když mi to dělal tvrdě zezadu,“ řekla Vlk a odhalila záda, přes které se táhly dlouhé a hluboké jizvy.

„Dobrý máčko,“ zhodnotil Pong, „jak se jmenoval?“

„*maw*“

Pong zavrtěl nevěřičně hlavou a usadil se k přátelům.

„Šéfe, tohle je magořinec.“

„Magořinec teprve přijde,“ zasmála se za jeho zády Pomela, která zaslechla rozhovor.

„Krásko, ty víš o tom, že sem náčelník občas chodí, žejo?“

„Vím,“ zaculila se Pomela, „dáváme si pravidelně na podzim čtyřku, my dva a matka s dcerou.“

„Cože kurva...?“ ozvalo se mnohohlasně od stolu a Karlos se navíc chytil za koule.

„Houby, rostou magický houby, pár jich sníme a pak celou noc provádíme obřady, aby nebyla zima krutá.“

„Takže obřadama to okecáváte,“ zasmál se Pong a připravil několik lajn. Blázen už měl stejně rozmotáno brko.

Chlupatý sloup roznesl mezi hosty dřevěné talíře a zanedlouho se na každém stole ocitla velká terina s polévkou. Postupně přibýly hromady masa, sekaný, klobás a pečených žláz. Sud s pivem se vypil rychle a musel se načít další.

Večírek probíhal přesně podle plánů Amazonek a Blázen byl rád, že je takříkajíc chráněncem královny Pomely a vůbec netoužil zkoumat hlubiny slastí chlupatého sloupu s velmi divným jménem. Naopak Pong byl velmi zvědavý a nadržovaný. Karlos nelenil, zamkl se v pokoji a dveře zatarasil skříní.

Blázen se rozhodl, že královnu Pomelu s Vlkem zhulí a opije. Ubalil pořádný brko, rozlil Karlosovův chlast do malých pohárků a odpálil raketu.

„Zkuste to holky, to ste určitě ještě nikdy neměly,“ zasmál se podal brko Pomela. Ta si opatrně potáhla a podala brko Vlkovi.

Vlk zkušeně natáhla, podržela v plicích a vyfoukla pořádný oblak kouře.

„To de,“ řekla a začala se smát. Pomela se přidala a Blázen se za chvíli díval na dvě vysmátý krávy. Když se trochu uklidnily, Vlk promluvila.

„Hned bych si ho vzala k sobě do komůrky, ale vím, že je tvůj. I tak si panáček užije a prdel ho bude bolet aspoň čtrnáct dní.“

„Vlku, to nesmí, ta věštba,“ lekla se Pomela.

„Že tys mu neřekla o análních rituálech sbližování?“ rozesmála se opět Vlk a Pomela se orosila.

„O jakých rituálech?“ zeptal se nejistě Blázen.

„Sbližovací rituál análního mapování. Každý nově příchozí musí projít rituálem zasvěcení a sbližení,“ smála se Vlk.

„Je to to, co si myslím, že je...?“ zeptal se opatrně Blázen a pocítil pálení v prdeli z blížících se průserů.

„Je,“ smála se stále Vlk. Pomela zbledla, stružky potu stékaly po jejím nádherném obličejí a rozmazávaly makeup.

„To se nebude Pongovi moc líbit,“ přidal se k smíchu Blázen.

Do místnosti se prodralo slunce a Pong otevřel oči. Vedle něj ležela chlupatá kláda a jeho bolela příšerně hlava a ještě víc prdel.

„Co to kurva?“ proběhlo mu hlavou. Zvedl se z postele, kroutil hlavou nad tím co viděl, rychle se oblékl a zmizel z pokoje.

V hlavní sednici již byli všichni a čekali, kdy se Pongovi uráčí dorazit.

„Půjdeme všichni, je načase Náčelníkovi vysvětlit, že obřady nejsou všechno,“ hlasitě oznámila Vlk.

Průvod se dal do pohybu. Vlk kouřila dýmku s místní směsí, kterou Blázen s poděkováním odmítl.

„By mě zajímalo, co je na tobě tak vzácnýho,“ zeptala se Vlk.

„Mám zachránit vesmír,“ zasmál se Blázen.

„To zní pěkně dobrodružně,“ zasněla se Vlk, „u toho bych s tebou chtěla být.“

„Věřím,“ zamručel Blázen.

„Šéfe, blížíme se k nějakému lesu,“ přicválal na svém oři Pong.

„Les Hovnojedů,“ řekla Pomela, „musíme jím projít. Čeká nás náročná cesta.“

„Les čeho?“ zvedl obočí Pong.

„Hovnojedů, Těžko se vysvětluje, co jsou hovnojedí zač. To pochopíte až uvidíte.“

„Kurva,“ znovu zamručel Blázen a zapálil brko.

Zastavili před zelenou stěnou s průsekem a velkou cedulí s nápisem „Cesta se udržuje jednou za 50let“.

„Nyní vstoupíme do Lesa Hovnojedů. Holky dávejte tam vzadu pozor, ať někoho netrefí hovnem. Nejdete tu poprvý. Protože nestihneme projít celým lesem za světla, přespíme ve svatyni Matky všech požíračů hoven. Možná zastihneme i kněžky,“ ohlásila královna Pomela.

„Kněžky?“ zbystřil Pong.

„Ano, kněžky, ale obávám se, že ne takový jaký si představuješ,“ řekl královna.

„Nešukaj?“ zeptal se Pong.

„Ale šukaj, jenže je to svatyně uctívající požíračů hoven, tak šukaj tak nějak po svém. V tomhle lese žijou prazvláštní tvorové.“

„Vlku, něco se děje,“ ozval se dívčí hlas ze zadní části skupiny.

„Co kurva?“ zakřičela Vlk.

„Hovnojedi jsou nejspíš na lovu a naháněj nějakou kořist,“ zakřičel hlas.

„Bude bitka?“ radostně poskočil Pong a podíval se po Šéfovi, který pouze pokrčil rameny.

„Pongu nebude, proběhnou kolem nás a nebudou si ničeho všimnout, oni žijí ve svém lesním světě do kterého nepatříme,“ odpověděla Vlk.

„Škoda,“ posmutněl Čňan.

„Ani ne, až je uvidíš, budeš rád, že nejsi součástí lesa. Mohl bys zde žít, ale znamenalo by to zůstat a pomalu vstřebávat prostředí, než by se z tebe stal hovnojed.“

Rachot se přiblížil.

„Všichni na stranu,“ ozval se zase ženský hlas.

Koně se svými jezdci ustoupili bokem k okraji cesty na poslední chvíli. Křoví se rozevřelo, na cestu vylétlo několik větví a za nimi vyběhlo zelenošedý zvíře velikosti člověka s peřím na hlavě, vzdáleně připomínající ještěrku na dvou silných nohách, se zakrnělými předními končetinami a opravdu mohutným řitním otvorem.

„Co to kurva...?“ řekli všichni skoro současně.

„Turisti to pojmenovali Análosaurus rex, asi bude dneska večer mejdan,“ promluvila Vlk.

„Análoco...?“ zeptal se udiveně Blázen.

„Análosaurus rex, tvor s neuvěřitelně citlivým análem připomínající vaginu.“

„Cože...?“ divil se ještě víc Kapitán a zbytek nechápavě mlčel.

„Jak bych ti vysvětlila. Je to mnohokrát lepší než ovce a ještě pěkně vlhne. Hele, už sou tady...“ ukázala Vlk k díře v křoví.

Z otvoru lesa vyběhla skupina tvorů, která musela pozorovatelům vyrazit dech na první pohled. Kdysi to pravděpodobně byli lidé, ale jejich hlavy zvrácené zlomenými zády až k hýždím je donutily běžet svým způsobem pozadu, jednou rukou vyrovnávali pozici v a druhé ruce měli oštěpy s kamennými tupými hroty. Všichni byli nazí, pomalovaní červenou hlínou a s výrazným bělmem. Ničeho si nevšimli a spíš komicky proskákali, než proběhli, kolem výpravy a sledovali stopu zvířete.

Jeden z nich zastavil a začal se kroutit.

„Bude srát,“ řekla Pomela.

Hovnojed přetočil hlavu co nejbliže k análu, uvolnil svěrače a nasral si rovnou do huby. Chvíli žvýkal, polkl, říhl a odplivl hnědou slinu.

„Otroci svatyně, takhle bys Pongu dopadl, kdybys zůstal déle. Daň za rozkoš, kterou jim umožnily kněžky poznat a prožít. Jsou za hranicí světa, kterému rozumíme,“ vysvětlila Vlk, jak se věci mají.

„Jdeme, nic nám nehrozí a do západu slunce nezbyvá moc času,“ dodala a pobídla koně k cvalu. Skupina se postupně přidala, kamera zvedla od země nad koruny stromů a sledovala koně a jezdce dokud nezmizeli za horizontem.

Zastavili před vysokou bránou v palisádě z tlustých kmenů. Vlk zatahala za táhlo a rozezněl se zvon, až zabolelo v uších.

Když konečně zvon utichl, ozval se zvuk trubek a spustil mechanismus, který pomalu zvedl bránu.

Vlk společně s Pomelou vstoupily a po chvíli se ozvala královna, že mohou vstoupit i ostatní.

Prostor byl o hodně větší než se zvenčí zdálo. Anglický trávník všude kam oko pohlédlo, domy bílé, čisté a sem tam hovnojed opečovávající zeleň.

U brány stála široká postava v koženém kabátě s kapucí, mohutným poprsím a vousatou tváří.

„Vítám tě sestro Vlk, vítám tě sestro Pomelo, vítám vás sestry. Již dlouho jsme se neviděly, co vás přivádí?“

„Sestro Uršulo, přivádějí nás sem tito bratři. Blázen, Pong, Karlos a uměláček Kokot,“ odpověděla Vlk.

„Velmi pěkné bratry jsi přivedla sestro, jen což je pravda. Zrovna náhodou večer pořádáme obřad k uctění Matky všech požiračů hoven,“ řekla úlisně Uršula a prohrábla svůj pěstěný plnovous.

„Sestro Uršulo, jsou pod ochranou, takže dnes naše dohoda neplatí. Vědme nám nakázala, že se jim nesmí nic stát a musí bezpečně dojít do země Amazonců.“

„Takže nemám chystat zboží?“

„Ne, Uršulo, nic nechystej.“

„Vlku, jaká dohoda, jaký zboží?“ zeptal se podezřívavě Pong.

„Žádná dohoda, to se vás naprosto vůbec netýká,“ rychle skočila do zachraňování situace Pomela.

„Vám se nic nestane,“ dodala Vlk a otočila svoji pozornost zpět k Uršule.

„Sestro Uršulo, přespíme zde do zítřka a brzo ráno se vydáme na cestu.“

„Dobrá tedy sestro Vlk, budeme ale rády, když se zúčastní naši vzácní bratři z daleké země svatého obřadu k uctění svaté Matky hovna. Pojd'te za mnou, ukáži vám nocleh.“

Uršula je dovedla k domku určenému pro návštěvníky, se dvěma místnostmi s postelemi a skládacími lehátky k přistýlce. Dřevěný stůl, několik židlí, malá černá kuchyň s kamny na dřevo a suchý záchod s velkou nádrží, která dle Vlka měla schraňovat výkaly, jenž pak sloužily jako hlavní potrava pro sloužící hovnojedy.

„Kapitáne, já se tady zavřu a zůstanu zavřenej až do rána. Žádněj obřad vidět nechci, protože nechci vědět, co tam s těma křivejma vohnoutama můžou dělat za úchylárny. Já se vožeru a pokusím se zapomenout na tohle posraný místo,“ nekompromisně konstatoval Karlos, otevřel láhev a mocně si přihnul. Pak připravil pár lajn a rychle je do sebe vtáhl.

„Karlos, celkem tě chápu a zůstal bych taky, ale myslím, že to nepůjde,“ odpověděl Blázen a kouřil brko, jako kdyby čekal poslední soud.

Venku se setmělo a děvčata byla připravena zúčastnit se obřadní slavnosti.

„Blázne, musíme jít, čarodějnice bude připravena zahájit slavnost,“ řekla Vlk a rozhlédla se po místnosti.

„Bude to dlouhá noc.“

Vlk vedla skupinu k loučemi osvětlené budově.

„Hlavní svatyně, kde se všechno odehraje, když zůstanete na místě, který vám ukážu, všechno bude v pořádku.“

„A když nezůstaneme?“ zeptal se zvědavě Pong.

„No, pak bude všechno taky v pořádku,“ krátce se zamyslela a zasmála Vlk.

Pong se podíval po Bláznovi a Kokotovi, ale místo odpovědi se mu dostalo jen pokrčení rameny.

Zastavili před osvětlenými dřevěnými dvoukřídlými dveřmi.

„Budete mlčet, půjdete za mnou a promluvíte teprve, když vám řeknu,“ řekla stručně Vlk, otočila se ke dveřím a otevřela. Ven se vyvalil dým, smrad, blikající světlo stroboskopu a hutný, monotónní dunivý rytmus bubnů doplněný zvukem klacků v kýblu.

Vlk zahrnula doleva a zamířila k dřevěnému schodišti v rohu. Promluvila s postavou v chlupatém oděvu se zaječícími oušky na hlavě a ukázala směrem ke skupině.

Blázen a jeho společníci byli mezitím opuštěni dámským doprovodem a usoudili tudíž, že nejlepší bude jít rovnou za Vlkem, přesně podle jejích příkazů.

„Blázne, pojďte za mnou,“ řekla Vlk a začala stoupat po dřevěných schodech, na jehož konci byly nečekaně dřevěné dveře, které nakonec tradičně musely být otevřeny.

Vstoupili do dřevěné místnosti s dřevěným stolem, dřevěnými lavicemi a židlemi a velkým širokoúhlým oknem s výhledem na plac, kde se měl odehrávat hlavní obřad. Na parketě se prozatím pohybovalo několik postav v chlupatých oblecích, několik hovnojedů a Amazonek, které přišly s doprovodem. Na pódiu zatím několik rudo-černě pomalovaných nahých Amazonců bubnovalo zběsile do bubnů a extaticky pohybovali hlavami do rytmu. Vedle shrbená postava oblečená v ostnaté kůži chodila okolo kotle, pod kterým hořel oheň a zahříval bublající obsah.

„Takhle nějak si představuju začátek orgií,“ zasnul se Pong a v hlavě se mu rozjela jeho prasácky nadržaná část mozku a v rozkroku to houplo.

„Dalo se by se říci, že máš pravdu,“ zasmála se Vlk, která stála vedle něj.

„Účastníci obřadu se napijí z kotle, pak tančí a až přijde správný čas, který určí Matka věštbou z kotle, začne oslava plodnosti,“ dodala Pomela a v očích měla očekávání nadcházející radosti a rozkoše.

„Vlku, co prosím tě znamenají ty vyrytý nápisy ve dřevě stěn,“ ozval se Blázen, „čtu tady různé nápisy jako *'Byl jsem tu, Kedrus'*, *'Bylo to hustý. Pornoking'* či *'Orosený a svázaný anál bez faktury. 28cm, Radek'*. Nějak jim nerozumím.“

„Hosté jako vy. V turistických bedekrech tahle atrakce není, ale mezi znalci se o ní ví. Nežijeme až tak ve středověku, jak by se mohlo na první pohled zdát,“ zasmála se Pomela. Blázen cosi zamručel, posadil se a začal motat joint.

Pomela otevřela dřevěnou skříňku a vytáhla láhev.

„Dáme si uvítací drink, brzy začne obřad,“ řekla, umístila razantně na stůl několik skleniček velikosti stakanu a rozlila vrchovatě každému čirý drink.

„Místní pálenka z lesních plodů. Matka ji vaří ve volném čase, když se nemusí věnovat náboženským úkonům,“ pozvedla stakan k pozdravu.

Připili ostrou kořalkou, až se Bláznovi zkroutil jazyk. Pong nic nenamítal a rozdělal si k nápoji několik lajn perníku, když se ozval ostrý zvuk rohu.

„Obřad začíná, Matčín roh svolává své děti,“ řekla Vlk, odhodila oblečení a odhalila své mohutné chlupaté tělo.

„Šéfe, Amazonky jsou úplně nahatý a stojej frontu u kotle,“ pobaveně s radostí v očích vykřikl Pong. „Já si du dát, taky.“

„Blázne, rozhodni se jak chceš, já musím jít také,“ řekla Pomela, svlékla se do naha a odešla za Vlkem.

„Kam sem se to kurva dostal?“ pomyslel si Blázen, když osaměl. Nenapadlo ho nic chytřejšího, než zase začít balit brko.

Blázen přisunul židli k výhledu na parket, usadil se a začal pozorovat úchylnou scénu, ve které hrály hlavní roli nahé pomalované postavy, očividně zfetovaní bubeníci a nějaká bába, zcela mimo realitu, blábolící nesmysly a vařící omamný lektvar. Zapálil joint a upil z láhve kořalky.

„Můj vůdce, naprosto ničemu, solidně vyjetý sračky,“ odpověděl Kokot.

„Taky si myslím, ale mě je naštěstí u prdele, koho Santa šuká do prdele,“ řekl Blázen a sledoval děj pod sebou.

Nahé Amazonky měli v rukou bičičky a naháněly zkroucené hovnojedy, kterým stály orgány a Amazonky na ně postupně naskakovaly a osedlávaly si své koně. Matka hovnojedů odhodila zbytek svých šatů a ukázala směrem k Pongovi. Ten vypadal lehce překvapeně, ale byl již příliš omámený dryákem, aby se bránil. Nahá vědma kývala svým poprsím a pod břišním mozolem se ji houपालy dvě koule velikosti grapefruitu a gigantický penis.

Blázen mocně upil z láhve. Večírek započal.

Asi nemá příliš smysl blíže popisovat probíhající orgie, ale než se stihl Blázen třikrát pozvracet před odpadnutím do alkoholického bezvědomí, viděl všechno, co si dokázal ve své omezené fantazii představit a k tomu pár těžko uvěřitelných bonusů v podobě příchodu Análosaura rexe a hovnojeda se třemi čůráky a dvěma análními otvory.

Každopádně někdy v době, kdy do svatyně vstoupilo první sluneční světlo, se do místnosti pro hosty připlazil Pong, který zvracel, skučel a měl rudou prdel. Podíval se na Kokota, ležícího pozvraceného Blázna a tiše promluvil.

„Kokote, před Šéfem prosimtě mlč.“

Odpadl. Kokot si povzdechl, po obličejí mu proběhl náznak úsměvu, slizký knírek se zavlnil a pokračoval v pozorování hromady těl, které vzájemně kopulovaly, aniž by vadilo, že některé účastnice měly doslova vymrdané životy z těl, takže ležely a ani nevěděly, že se na nich střídá jeden hovnojed za druhým. Na hromadě toho všeho trůní Červená Karkulka a honí svého mohutného čůráka.

Blázen otevřel oči a hlava mu příšerně třestila.

„Kde to kurva sem?“ pomyslel si a zničeně se rozhlížel. Ležel v čisté posteli, svlečený a umytý. Na stolku vedle byl připravený ubalený joint a sklenice s vodou. Posadil se, napil a zapálil brko. Po třetím prásku ho přestala bolet hlava, tak se opatrně zvedl, oblékl do vypraného oblečení a šel ke dveřím, které otevřel.

„Nazdárek, Šéfe, tak vás vítám zpátky mezi živějma,“ uslyšel Pongův hlas. Rozhlédl se a uvědomil si, že je v domě pro hosty, obklopen všemi účastníky výpravy.

„Šéfe, spal ste pěkně dlouho, všichni už sme vzhůru a po jídle,“ řekl Pong.

„Jak sem se sem...?“ zeptal se Blázen.

„Kokot vás k ránu přinesl oba dva,“ promluvil Karlos, „pěkně mě vylekal, vypadali ste jak dvě mrtvolky.“

„Tomu se ani nedivím,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, to byl vostrej mejdan, to sem nezažil ani v Hurzově kolonii na MJ-3452 u madam Kawasaki.“

„Pongu, já vím a mlčel bych. Viděl jsem dost, abych měl dost až do své smrti, jasný?“ důrazně řekl Blázen a pak se ještě krátce zamyslel.

„Myslím, že hraju ve fakt blbý knížce.“

„Šéfe, to snad ne,“ řekl Pong a pokračoval v rýsování lajn.

Doprovod královny Pomely a Vlka byl připraven. Děvčata vypadala velmi svěže a odpočatě.

„Blázne, je čas vyrazit na cestu,“ řekla Pomela a vydala se s děvčaty ven, kde již byli připraveni koně. Blázen a jeho společnost se mlčky zvedla a šla za nimi.

Nasedli na koně a k vratům je doprovodilo několik hovnojedů. U brány čekala sestra Uršula, která se rozloučila se sestrou Vlkiem, otevřela a vypustila pocestné zpět na jejich pouť do země Amazonců.

„Kapitáne Blázne, ty jeden zmrde, jestli posereš velkej úkol, kterej tě čeká, najdu si tě a budeš navěky můj!“ zakřičela za odcházející skupinou sestra Uršula. Blázen se otočil a zařval.
„Nikdy, ty jedna úchylná krávo!“

„Kapitáne, může to bejt ještě horší?“ zeptal se Karlos, křečovitě držící koňské uzdy.
„Koule tě ještě pořád bolejí, co?“ reagoval s úsměvem Blázen.
„Bolejí a co s tím máš co dělat, Kapitáne?“
„Hlídej si je, Karlos. Určitě bude hůř,“ odpověděl sebejistě Blázen a s úsměvem zapálil dalšího jointa. Zjistil, že kouření marihuany na hřbetě koně má něco do sebe. Připadal si mocný jako Čingischán.

„Blázne, za chvíli vyjdeme z lesa a zastavíme v hospodě u Baby Jagy a sedmi prasáků. Dáme si místní vyhlášený jídlo, drink, ale přespávat u ní nebudeme,“ přiklusala vedle Kapitána Pomela.
„Proč nebudeme spát v hospodě? Brzo se bude stmívat?“
„Protože se vždycky spí u Rytířů kulatého stolu z pobřežního hotelu. U Baby Jagy se nespí,“ odpověděla Pomela.

„Šéfe, vidím nějakou chatrč,“ ozval se zepředu Pongův hlas.
Skupina docválala k chatrči, sesedla, uvázala koně u tyče k tomu vyhrazené a protáhla své hřbety. Menší rozcvička, protažení zad, dívky si zatančily, Pong předvedl několik kung-fu triků a Pomela v plavkách s plovákem v ruce oběhla několik koleček okolo ohrádky s prasaty. Blázen potáhl z brka a Kokot zíral. Karlos spadl ze sedla, protože ho stále bolely koule.

„Konečně jste se uklidnili. Jdete na jídlo?“ zeptal se skřehotavý hlas. Blázen se otočil a uvědomil si, že je již nejspíš nějakou dobu sleduje ošklivá babice se dvěma zuby, velkým nosem s bradavicí, ve špinavém šátku, shrbená a v zapáchajícím kabátě.
„Jo bábo Jago, jdeme si dát kus toho tvýho vyhlášenýho žvance. Spát nebudeme, známe tvoji podrazáckou náuru,“ odpověděla Vlk.
„Ááá, slyším Vlka a vidím královnu, pojd'te dál, krmě je nachystaná,“ zaskřehotala Baba Jaga a ustoupila do místnosti.
„Posad'te se ke stolu, talíře jsou připraveny,“ zaskřehotala ještě jednou a s jistou jiskrou v oku si pozorně prohlížela Blázna a jeho přátele.

Posadili se k talířům na dlouhém stole s lavicemi po obou stranách, babice přinesla chléb a hned po něm velký hrnec s naběračkou.

„Dneska jsem dělala vývárek od kosti, masíčko, jatýrka, srdíčko, ledvinky, troška špeku, kroupy a kapka krvičky,“ zasmála se skřehotavě bába a rozlila všem do talířů.
„Druhý chod bude pečínka ze zadního a steaky z pravé svíčkové. Teď mě omluvte, musím jít do kuchyně otočit maso a přeji dobrého chutnání, královno,“ pozpátku odkráčela babice do kuchyně. Blázen promíchal talíř, zkontroloval pečlivě nakrájené kousky masa, jater a jiných orgánů a opatrně usrkl.
„Chtěl by lehce opepřit, ale jinak výborný vývar,“ prohlásil a pustil se do talíře. Nikdo si nevšiml, že Kokot opatrně nabral vzorek a ochutnal. Jeho obličej vypadal zmateně, ale mlčel.

Dojedli a Baba Jaga jakoby to tušila. Začala nosit pečínky a steaky na stůl. Nikdo ze sedících se již neupejpal a brali si zvířecí maso z táců.

„Můj vůdce, můžu jenom něco říct k tomu masu?“ zeptal se opatrně Kokot.

„Co je s ním? Je otrávený?“

„To ne, ale měl byste vědět, že...“

„Prosím tě, mlč Kokote, jestli nejní otrávený, tak je v pohodě a navíc kurevsky dobrý,“ odpověděl Blázen a vypadalo to, že skutečně neměl dlouho tak dobrou pečínku.

Už měli skoro dojedeno, když se prudce otevřely dveře a do místnosti vstoupilo sedm malých mužů.

„Co za zmrdy nám to tady žere z talířů naši polívku?“ zahromoval trpasličím hlasem první z nich.

„Já ti dám zmrdy!“ vystartoval Pong, vyskočil na stůl a tasil meč.

„Ale hoši, klídek. Šukale uklidni hormony, copak nevidíš, že je to královna Pomela a Vlk?“ zaskřehotala Baba Jaga.

Ten, který se jmenoval Šukal se zarazil, pořádně se podíval po hostech a opět promluvil.

„Já se vmlouvám, blbě už vidím a nechtěl sem vás vylekat. Já jsem Šukal, tohle je Píchač, Lízač, Čůrák, Mrdač, Pičín a Dildo Pytlík. Říkáme si Sedm prasáků.“

„Proč vám říkaj Sedm prasáků?“ zeptal se Pong.

„No, vidím, že stejně máte dojedeno, tak proč se nepodívat na naši část podnikání. Pojd'te za mnou,“ řekl Šukal a zamířil k zavřeným červeným dveřím. Pong se vydal za ním.

Šukal otevřel červené dveře a vstoupil. Za ním Pong a zbylých šest trpaslíků. Šukal došel doprostřed místnosti, kde stál katafalk a odkrytá skleněná rakev s víkem ledabyle hozeným stranou. V rakvi ležela dívka, maximálně čtrnáct let, nohy přehozený přes okraje rakve, s vytaženou sukni a odhalenou frndou.

„Co to kurva...?“ překvapeně řekl Pong.

„Říkáme jí Mindy, chceš si skočit?“ promluvil Dildo Pytlík.

„To je kurva mrtvá?“ nepřestával se divit Pong.

„Ale hovno, našli sme ji takhle v jedný starý rozpadlý věži a nepodařilo se nám ji probudit, ale mrtvá fakt není. Občas si s ní užijem, občas nám něco málo vydělá. Jak kdy, dneska ji to těžký se uživit a bejt přitom v pohodě.“

„Co to kurva je?“ vstoupil do místnosti Blázen.

„Šéfe, Mindy,“ řekl stručně Pong.

„To je mrtvá?“ zeptal se Blázen.

„Ne, není mrtvá, chcete si skočit?“ zeptal se opět Dildo Pytlík.

„To teda nechci,“ odvětil Blázen a kroutil hlavou.

„To je kurva mrtvá?“ ozval se pro změnu Karlosův hlas.

„Jak s mentálama, ne kurva není mrtvá, jen se nám ji nepodařilo probudit,“ vyštěkl Píchač, protože Dildo Pytlík se chytil rukama za hlavu.

„Já sem vám měla o Mindy asi říct,“ promluvila Pomela, která vstoupila do místnosti se skleněnou rakví. „Jestli si chcete někdo skočit, skočte si, za chvíli vyrazíme.“

„Šéfe...?“

„Pongu, skoč třeba do prdele, ale hlavně se udělej co nejrychlej, jasný?“ řekl Blázen, potáhl z jointu a vrátil se ke stolu.

Asi o hodinu později stáli venku u koní a odvazovali je od tyče.

„Šéfe, tady sme měli zůstat přes noc,“ mručel Pong.

„Pongu, Pomela říkala, že spíme na pobřeží, tak spíme na pobřeží. Šumění moře, vlny, vánek, jemný písek, živý mluvící děvky.“

„Pongu, druhým důvodem, proč zde nespíme, je jídlo,“ vstoupila do rozhovoru Pomela.

„Jak jídlo? Bylo kurevsky dobrý, v něm problém nevidím,“ odpověděl Pong.

„Dobrá bylo, Baba Jaga vařit umí, ale zítra bychom byli my chutná večere,“ řekla Pomela.

„Cože kurva? My sme žrali lidi?“ zbledl Pong a Blázen s Karlosem zbystřili.

„To bych nedovolila, bylo poznat, že se jedná o maso hovnojedá, ale zítra by byl vývar z nás. Sem se fakt chodí jen jíst.“

„Můj vůdce, já sem to poznal,“ ozval se Kokot.

„To si nemohl něco říct, Kokote?“ reagoval Kapitán.

„Já sem se snažil, ale tak vám chutnalo, že jste mě poslal do prdele, abych mlčel.“

„Tak to se omlouvám, Kokote, ale jestli to byl hovnojed, nebyl špatnej,“ dumal Blázen a kouřil joint.

„Kapitáne, cítím jemný mořský vítr,“ zasníl se Karlos a natáhl vzduch hluboko do plic.

„Támhle na poloostrově už jsou vidět světla hotelu Rytířů kulatého stolu. Vypadá to, že mají párty,“ řekla Vlk a ukázala směrem k barevným světelným paprskům vystupujícím na obzoru jakoby ze země.

Světla se rychle přibližovala, cesta ubíhala a brzo se ocitli na pláži zaplněné lidmi v plavkách, tančících do rytmů elektronického hudebníka umístěného na střeše hlídací budky pobřežní stráže.

„Šéfe, chlastání, píchání, fetování, tady to taky vypadá fajn. Myslím, že na Mindy rychle zapomenou,“ zasmál se Pong a šňupl z ruky meth.

„Možná se zdržíme a Karlos se nemusí bát o koule, tady je to víceméně vše o dobrovolnosti,“ zasmála se Pomela a vzala Bláznovi z ruky brko.

„Zejtra si užijeme na moři, pojedeme rybařit,“ zasněně promluvila.

„Šéfe, vidíte je hovnojedy. Tady je maj taky,“ ukázal rukou Pong na prohnutého hovnojeda v žaketu držícího táč s občerstvením.

„Pomela říkala, že nejste zdejší. Hovnojedy jste už viděli ve svatyni Matky, my je tady používáme místo obsluhy, jsou docela učenliví, no a někteří je využívají jako otroky slasti. Já jsem Slad'ouš od kulatého stolu a vítám vás u nás. Dneska máme párty!!“ promluvil spoře oblečený muž s růžovými vlasy, v růžových plavkách s gumovým mečem v jedné ruce a drinkem s paraplíčkem v ruce druhé.

„Tak hele Slad'ouši,“ rozjel se Pong, ale rychle se uklidnil, „já sem pro každou párty, kde mě nebude bolet prdel. Je to jasný? Kde sou holky?“

„Šikmooký cizinče, na konci pláže ve velkém tanečním altánu,“ řekl sladce Slad'ouš a mlsně se podíval po Bláznovi.

„Hele Slad'ouši, jdi si zkontrolovat obočí, tenhle je můj,“ zachránila nervozního Blázna Pomela.

„Ostatní jsou už ubytovaní a vidím, že Pong si nedá poručit. I když tady to není tak tvrdý jako v lese,“ zasmála se královna. Blázen se uklidnil a zapálil joint. Vydal se s Pomelou na romantickou procházku po pláži kolem hotelu.

Hotel byl dřevěný, vzdušné lehké konstrukce s velkými okny bez skel pouze se závěsy, které povlávaly v lehkém mořském vánku.

„Můj vůdce, krásné místo,“ přivítal Kapitána Kokot v hotelové hale, jejíž střed zdobil mohutný dřevěný kulatý stůl s růžovým ubrusem a dvanácti růžovými barovými židlemi.

„Nečekal jsem, že tu budou mít kvalitní lehký motorový olej,“ dodal.

„Nejsme barbaři,“ zasmál se kudrnatý blondák v růžovém oblečku a růžovým gumovým mečem za pasem. „Jmenuji se Cukrouš a mám na starosti úklid a čistotu v pokojích.“

„Vypadáš jako Slad'ouš,“ řekl suše Blázen.

„Slad'ouš má růžové vlasy a stará se o zábavu,“ zasmál se Cukrouš.

„Zlatíčko, musíš je omluvit. Uvidíme se zítra na molu u té vaší bárky,“ vstoupila do řeči Pomela a zachránila Blázna ze spárů Cukrouše.

Asi nemá smysl líčit další párty, i když tentokrát neproběhly brutální orgie jako ve svatyni Matky všech hovnojedů. Blázen však usoudil, že přestože skupinový sex na pláži za svítání by měl něco do

sebe, upřednostnil intimní chvíle s královnou Pomelou a hromadou marihuany. Pong však prožil noc plnou vzrušení a Karlose přestaly bolet koule.

Bylo hodně pozdě odpoledne, když se celá Bláznova skupina sešla na molu u velké růžové motorové jachty, kde již nervózně postávala Pomela, Vlk, Cukrouš, Slad'ouš a ještě ještě jeden týpek v růžovém, ale navíc se dvěma růžovými gumovými meči.

„Konečně, čekáme jen na vás,“ zavrčela Pomela.

„Se snad nic nestalo, máte se přeci starat, aby nám nic nechybělo. To je vaše poslání a poselství,“ zasmál se Pong a z nosu mu vypadl malinkatý krystal pika.

„Úkol, Pongu, úkol. Žádný poslání a už vůbec žádný poselství. Jaký poselství bychom o vás měli jako šířit?“ zeptala se smíchem Pomela.

„Přeci poselství, že ženy slouží mužům k potěše, ne?“ rýpavě řekl Pong a zasmál se taky.

Pomele ztuhl úsměv, zarazila se a přiblížila svůj obličej k obličejí Pongovu.

„Tohle už nikdy neříkej nebo tě nejdřív zabiju a pak ušukám k smrti.“

„Jasný, krásko, vždy k službám.“

„Artíku, asi vyrazíme na moře, ne?“ řekla Vlk muži se dvěma meči a vstoupila na růžovou lodní lávku. Pomela se vydala hned za ní a pak rychle přešli ostatní.

Prostorná loď s růžovým styly byla postavena z jediného důvodu. Zábava v růžovém. Růžový kapitánský můstek, růžový nábytek, růžové pokoje, jídelna. Růžová paluba, růžové rybářské pruty a růžové potápěčské skafandry s růžovým dýchacím vybavením.

Ze strojovny vyběhli dva dobře rostlí muži v růžových plavkách a růžových žabkách.

„Kapitáne Artíku, loď je připravena k vyplutí,“ ohlásil jeden z nich.

„Výborně Pupíku. Teď jdi s Prdelkou odvázat loď, připravit návnadu a nabít harpuny,“ odpověděl Artík z kapitánského můstku.

Pupík s Prdelkou odvázali loď a písknutím oznámili Artíkovi, že loď může vyplout. Artík zatroubil lodní sirénou, loď se dala do pohybu a zamířila na otevřené moře.

„Pomelo, já už sem se chtěl zeptat dřív, ale tihle hoši jsou Amazonci?“ zeptal se Blázen uvelebený v růžové kožené sedačce u boku lodi. Motal joint a Pomela rozlévala růžové šampaňské do sklenic z růžového skla.

„Ano Blázne, změkčilá verze Amazonců. Je s nima spousta legrace, nenutěj nás dívat se jak spolu souloží a berou nás spíš jako kamarádky. Žijí zde kvůli nějakým obřadním neshodám s ostatními,“ řekla Pomela.

„Přesně řečeno, královno a vzácný hoste, nemají rádi růžovou a obřad kulatého stolu. My jsme rytíři, nositelé cti, slušnosti, poctivosti a úcty k ostatním. Kdysi jeden návštěvník říkal, že jsme prý gentlemani. Nemusíme si dávat drsné přezdívky, nosit kůže a používat tvrdá neslušná slovíčka,“ řekl Prdelka čistící zrovna nedaleko růžovou harpunu.

„Já vím Prdelko, byli na vás prostě příliš drsní,“ zasmála se Pomela a napila šampaňského. Blázen balil další brko a cítil se relativně v bezpečí. Těchto rytířů s růžovými gumovými meči se nemusel bát.

Pong na přidi věnoval pozornost části královnina doprovodu a Vlk se nechala opečovávat Pupíkem. Potřebovala ostříhat řasy, vytrhat chlupy z nosu, ostříhat nehty a rozkrok. Karlos vyprávěl pohádky jedné královnině zrzce a Kokot obhlížel strojovnu lodi.

Artík sešel z kapitánského můstku, odložil své gumové meče, pohladil army účes a namíchal si koktejl.

Prošel po palubě, zkontroloval, jestli je vše na svém místě a lehl do lehátka.

„Co dál?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Ted’? Ted’ nic, ted’ budeme čekat dokud nedá Prdelka s Pupíkem signál, že lov může započít,“ odpověděl z lehátka Artík a brčkem srkal kokejl.

„Jakej lov? Čeho lov?“ povyskočil Pong.

„Nejdřív si zastrílíme na holoubky, pak pochytáme pár rybiček, nic náročného hoši,“ usmál se Artík a zapálil doutníček.

„Pongu, nebuď netrpělivej a užívej pohody,“ řekl Blázen, který kouřil joint a hladil Pomelu po prdelce.

Loď se pohupovala na klidném moři, slunce svítlo a na palubě vládla tichá pohoda, když se na obloze objevila malá černá tečka. Nejdřív jedna, pak druhá, třetí, až jich bylo opravdu hodně a nedaly se přehlédnout.

„Kapitáne Artíku, holoubci přiletěli,“ křikl Pupík a podal Artíkovi růžový dalekohled.

Dlouze si prohlížel oblohu a pak podal dalekohled Bláznovi.

Dalekohled zvětšoval docela solidně a Bláznovi nedalo práci zaměřit černé tečky. Chvíli ostřil a pak se zaujetím díval.

„Ty vole, to je ten hmyz, kterej sem viděl z hradního okna,“ řekl Blázen a předal dalekohled Pongovi.

„Havěť, lítá sem z lesa nakrmit se malýma rybičkama,“ řekla Vlk a zasmála se. „A kde jsou malý rybičky, tam budou i velký rybičky.“

„Šéfe, to sou dobrý zmrdi. Maj kusadla a nějakej bodec,“ promluvil znalecky Pong a podal dalekohled Karlosovi.

„Čím to budem zabíjet?“ otočil se k Artíkovi.

„Brokovicemi. Prdelko, vyndej miláčky,“ zavelel Artík a vstal z lehátka.

Prdelka s Pupíkem otevřeli kufřík s růžovým chlupatým potahem a vytáhli čtyři vyleštěné, pozlacené brokovnice s růžovou pumpou.

„Ty vole,“ zasmál se Blázen.

„Nesměj se, jsou to dobrý holky. Chceš vyzkoušet?“ podal Artík Bláznovi brokovnici.

Blázen ji vzal do ruky, odložil brko a potěžkal. Zkontroloval zásobník a provedl několik testovacích zamíření.

„Jo, šla by,“ zasmál se a nabil zásobník.

„Fajn, hoši. El Capitano, šikmooký vousáč, Pupík a já si rozebereme holky, pro zbytek jsou tu nějaké poloautomaty. Dívky mají své luky a šípy. Všichni připraveni?“ zakřičel Artík a všichni pozvedli zbraně nad hlavy a taky zakřičeli.

„Jóóóó, sejmeme je všechny, zmrdy!!“

„A hoši, opatrně, jsou to svině rychlý a nebezpečný,“ dodal Artík, který pečlivě pozoroval oblohu, protože černé tečky se rychle přibližovaly a zvětšovaly. Dala se rozeznat blanitá hmyzí křídla a obludná mohutná těla rozměrů menšího kondora. Hrozivý bzukot zesílil a najednou se ocitla celá loď uprostřed hejna. Létaající dron vysoko nad jachtou by viděl, jak se spustila palba všemi směry a létaající broky sekaly paseku. Do vody padaly desítky položivých těl a pod hladinou se ryby chystaly k hostině.

„To je fakt prdel,“ smál se Pong a střílel z brokovnice jak šílený a uhýbal letícím kusadlům.

Blázen byl v klidu, protože si byl jist, že ho Kokot s Pongem jistí a věnoval se přesnému zhulenému cílení na létaající objekty. Nevnímal své okolí a užíval si zábavu. Bavil ho pohled na gigantický hmyz, kterému broky trhaly křídla a dělaly díry do trupů, ze kterých vytékala odporná zelená hmyzí krev. Nad hlavou mu bzučely obludy a v jednu chvíli si všiml, že Pong vytáhl meče a vylezl na střechu kapitánského můstku. Stál na růžové střeše, tančil s meči, okolí zkrápěla slizká břechka a okolo něj pomalu rostla hromada hmyzích částí těla.

Asi po třiceti minutách hejno hmyzu změnilo směr a začalo se vzdalovat. Nevypadalo, že by havěti nějak výrazně ubylo, ale paluba byla pokrytá půlmetrovou vrstvou mezi kterou stálo několik postav pokrytých obsahem vnitřností, přičemž Pong se svými meči byl k nepřehlédnutí.

„Tak jsme si pěkně zastříleli,“ promluvil Artík.

„Prdelko, Pupíku, nakrmte rybičky a pusťte sprchy, potřebujeme se všichni trošku omýt.“

Dvě postavy odložily zbraně a jedna z nich pustila sprchy, druhá se chopila hadice a začala oplachovat podlahu. Netrvalo dlouho a všude zářila opět růžová.

„Šéfe, takovej ujetej lov sem ještě nezažil,“ smál se Pong a rýsoval si na zrcátku lajny.

„To ještě nebylo všechno. Co to vůbec šňupeš? Už vás pozoruji dlouho, bílý prášek a zelený seno,“ zeptal se Artík.

„Perník, cejtíš se po něm nezničitelný a plnej energie. Šéf hulí trávu, protože je chytrej,“ odpověděl Pong.

„Můžu to vyzkoušet?“ zeptal se zvědavě Artík.

„No jasně,“ zasmál se Pong a připravil další kilovky. Artík je prohlédl, převzal od Ponga šňupátko a natáhl do nosní dutiny jednu čáru. Vyvalil bulvy, vyteklo mu několik slziček štěstí, začal se smát a hladit po celém těle.

„Neuvěřitelný, Prdelko, Pupíku, tohle musíte vyzkoušet,“ smál se Artík.

Prdelka s Pupíkem vypadali odhodlaně a dali taky řádnou čáru. Blázen kroutil hlavou, Pong se smál, Kokot mlčel a Karlos si v klidu dával s holkama své kobry koksu.

„Síla, fakt síla,“ podupával Artík po palubě, sebral Bláznovi joint a kouřil.

„Kapitáne Artíku, moře se začíná vlnit!“ zakřičel Pupík a ukázal rukou na hladinu vody, která znatelně začínala vřít.

„Nejdřív přijdou malé ryby a za nima velký. Vlku, asi bys měla připravit nafukovací člun,“ řekl Artík, přešel k rybářským prutům a začal je chystat.

„Můj vůdce, vypadá to na zábavu ve stylu lovu tuňáků,“ podotkl Kokot a sledoval ruch na palubě. Děvčata doplňovala šípy do toulců a mastily tukem tětivy, Vlk nafukovala člun a Pupík s Prdelkou asistovali Artíkovi.

„Blázne, pojď se usadit do křesla k prutům, máme nahozeno, lov začíná,“ řekl Artík a sledoval jeden z vlasců. Návnada zabrala a vlasec se začal odvíjet. Soubor Amazonce s rybou začal.

Kokot se nespletl, tahali jednu tuňákovitou rybu za druhou. Ryby měly vícero párů ploutví, některé se honosily pěkným ocasem a všechny měly zubatou tlamu piraňí.

Každou vytaženou rybu na palubu Prdelka zabíjel proražením hlavy bodcem na dlouhé tyči. Pupík celou dobu sledoval moře dalekohledem a vypadal, že po něčem pátrá.

„Čekáme na požírače krve a mršin, kvůli nim tady jsme,“ promluvil tajuplně Artík a vytáhl z boku lodi dlouhé bidlo s bodcem a zpětným hákem.

„Zaježdíme si,“ začal se smát.

„Cože?“ zvedl hlavu Pong.

„Počkej a dívej se,“ odpověděl Artík.

„Kapitáne, už jsou tady!“ křikl Pupík.

„Zkrotíme krokoželvy a žábosaury,“ křikla Vlk, spustila člun na vodu a skočila do něj. Artík ji následoval a Prdelka se vecpal k veslům.

Výrazili naproti a čekali až se kořist vynoří z vody. Artík s Vlkem nachystali bidla a lasa, postavili se na příď člunu a vyčkávali.

Najednou se vynořila hlava krokodýla a za ní se objevil želví krunýř. Vlk zakřičela, hodila lasem, které se omotalo příšeře okolo krku a přeskočila jako vlk na krunýř. Zabodla bidlo do krku vodní příšery, jež bolestí zařvala a rychle se vzdalovala od lodi.

Artík mlčel, vyčkával a Prdelka udržoval vesly loď v rovnováze.

Moře se otevřelo, Prdelka vychytil vlnu, přes kterou bezpečně převedl člun a Artík stál tváří v tvář před ohromnou žabí tlamou na těle vodního ještěra. Neztratil ani sekundu, hodil laso, přeskočil na krk žabí hlavy a vrazil do něj tyč s bodcem. Zvíře zařvalo, ukázalo svůj jazyk, kterému se Prdelka jakž takž vyhnul a vzdalovalo se opačným směrem. Prdelka s člunem zamířil zpět k jachtě.

„Co bude dál?“ zeptal se zvědavě Blázen.

„Budeme čekat než je zkrotí a vrátí se, pak si zajezdíme my,“ řekl Prdelka a otevřel lahváče. Začalo čekání, které krátili pojídáním suši, grilováním masa, popíjením alkoholických nápojů, užíváním drog a sexem.

Uběhl nějaký čas a začínalo se stmívat.

„Noční jízdy nejsou špatný, lampy máme, bude zábava,“ promluvil Pupík a bedlivě prohlížel dalekohledem obzor.

„Vracej se, Prdelko, připrav lana a vodící udidla.“

Prdelka uposlechl příkaz, spustil provazový žebřík a zapnul lampy. Okolí lodi se osvětlilo a spatřili zcela mokrého Artíka s Vlkem, jak pohodlně sedí na svých nových zkrocených vodních ořích.

„Hustý to bylo. Karkulko, připrav mi dvojítej rum,“ zakřičela Vlk.

Prdelka skočil za Artíkem, pohladil žabí hlavu a nasadil udidlo.

„Pěkná práce, vypadá vyčerpaně, asi jste jí dal co proto, že?“ sladce se zeptal Prdelka.

„Dostala pěkně na holou, dvakrát sem se udělal,“ zasmál se Artík, předal otěže Prdelce a vystoupil na palubu, protože měl chuť na pivo.

„Pongu, slušnej matroš, dáš mi ještě?“ zeptal se.

Blázen konečně pochopil, co mysleli tím ježděním. Sice se ze začátku poněkud obával o svoji bezpečnost, ale přišel žábosaurovi na chuť a docela si užil vodních radovánek. Všichni se postupně vystřídali, proběhlo několik závodů, lovu ze sedel i bez sedla, nezapomněli udělat pár fotek do albíčka a když byli zrovna v nejlepším a pili drinky na svých mořských koních, zvedl se sloup vody a z vody zaútočilo podivné monstrum v podobě žraloka se třemi hlavami.

„A do píče,“ suše řekla Vlk a hrábla rukou po tyči s bodcem.

„Toho jsme tu zrovna nečekali, ale co se dá dělat, zkurvenej žralok,“ odplivl si Artík.

„Můžu to zabít?“ zeptal se Pong.

„Můžeš, ty vole, stejně bysme ho zabili,“ řekl Artík a Vlk pokývala hlavou.

Pong radostí zahvízdal, vzal laso, meč a čekal až se mořská potvora přiblíží dostatečně blízko. Ve vhodný okamžik hodil lasem, jenž se zachytilo za prostřední hlavu a vlastní energií elegantně přeneslo Ponga za krk žraločí hlavy. Přitáhl lano, pořádně si jej omotal kolem zápěstí a nohama pevně sevřel krk zvířete. To se vzepřelo, ale Ponga neshodilo, ten využil chvíle překvapení a elegantně uťal levou hlavu. Žralok se pokusil potopit, ale lano kolem krku mu v tom bránilo, takže se musel vynořit a Pong byl v sedmém nebi.

„Jezdce na tříhlavci jsme dlouho neviděli. Odvážnej hoch,“ pochválil Pongův výkon Artík a s jiskrou v oku sledoval Ponga krotícího žraloka. Mezitím Číňan připravil tvora o hlavu pravou a vytvořil tak normálního žraloka.

„Šéfe, už vypadá jako mrdka u nás doma,“ smál se vyjetý Pong.

„To jo,“ odpověděl zhuleně docela slušně opilý Blázen.

„Se mi snad všechno jenom zdá,“ zamručel a díval se na oblohu.

Číňan ještě chvíli řádl, nakonec se nechal žralokem dovést až k provazovému žebříku, kterého se chytil, poděkoval a s'al zbývající hlavu. Vyškrábal se na palubu, otevřel lahváče, udělal pár lajn a začal odpočívat. Byl to náročnej lov.

V noci ještě zapařili, udělali pěkněj velkej ohňostroj, Vlk předvedla několik obřadních tanců a propustila zkrocené mořské tvory. Posloužili dobře, žrát se nedali a rybího masa měli dost pro celý hotel.

Rozednívalo se, když se vrátili na břeh.

„Pěkná jízda,“ ocenil Blázen výlet na jachtě a šel si lehnout.

Rozhodli se jeden den vynechat a využít ho k rekonvalescenci po předchozích vyčerpávajících dobrodružstvích. Celý den spočíval v povalování se v lehátkách, v popíjení mixovaných alkoholických nápojů, užívání drog a koupání ve vodě teploty dobré kávy. Večerní párty proběhla v odlehčeném stylu pouze dole bez a Karlos se vypařil kolem půlnoci s hláškou, že ho zase začaly bolet koulet.

„Proč se tomu stolu říká švédský stůl?“ zeptala se zvědavě Karkulka.

„Proč máš tak velkýho čůráka?“ zeptal se na oplátku Pong, když spolu stáli frontu u švédskeho stolu.

„Švédský stůl, švédsky smörgåsbord, je způsob podávání jídla pocházející ze Skandinávie,“ řekl Karlos.

„Co je to Švédsko?“ zeptala se zase Červená Karkulka.

„Země, která už neexistuje,“ zasmál se Pong.

„Proč neexistuje?“

„Protože prohráli ve válce,“ řekl Karlos.

„Tak proč se tomu stolu říká švédský stůl, když prohráli?“

„Protože to je jediný, co po nich v dějinách zůstalo,“ odpověděl Karlos.

„Ještě švédská válka zůstala po švédech, nezdržujte a berte si,“ ozval se z fronty Blázen.

„Šéfe jasný, ještě nezapomeňte na ‚Švéd'áka‘,“ dodal Kokot stojící opodál.

„Jakej švéd'ák?“ zeptal se Blázen.

„Přece Dolph ze Švédska, po Hitlerovi druhý nejslavnější herec dvacátého století,“ odpověděl encyklopedicky Kokot a pohládl si knírek.

Po lehké snídani se výprava sešla na pláži, kde již skupina mužů v růžovém chystala koně na cestu.

„Královno Pomelo, Vlku, Červená Karkulko, děvčata a vážení zábavní cizinci. Bylo nám potěšením se s vámi setkat a strávit několik velmi nezapomenutelných okamžiků,“ začal proslov Artík.

„Kapitáne, to snad nemusí ani bejt, potěšení bylo na naší straně,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, já si také vážím vaší přízně, ale dovolte nám vám předat několik dáreků na rozloučenou,“ pokračoval Artík.

„Pindíku, začni mi podávat jednu krabičku za druhou,“ otočil se Artík k jednomu z mužů v růžovém. Ten vzal ze stolu první krabici v růžovém balicím papíře s růžovou šňůrkou a podal ji Artíkovi.

„Pro královnu Pomelu růžový elektronický robertek s diamantovými hrbolky rozkoše dálkově ovladatelný,“ podal první krabičku do rukou královny.

„Pro Vlka jedno růžové elektronické dildo nadživotního rozměru s černým vrcholem,“ podal druhou krabičku, pak se chvíli rozhlížel a promluvil.

„Pro vás ostatní nic nemám, kromě standardních upomínkových předmětů.“

Z davu se ozvalo nesouhlasné zamručení a výkřiku typu „já už mám hromadu tradičních růžových nesmyslů“.

Artík dělal, že rýpavým poznámkám nevěnuje pozornost a pokračoval.

„Nechali jsme vyrobit naše sošky z nezávadného hygienického plastu s pěknou a realistickou imitací růžové pokožky, středně pružné, každé s unikátním identifikačním číslem a podpisem.“

Dav opět zašuměl a jakýsi ženský hlas zahlásil.

„Si to můžeš strčit doprdele, debile.“

„Omyl, do prdele si nás můžete strčit vy, říkal jsem přece, že soška je vyrobená z hygienického omyvatelného plastu.“

Blázen se rozhlédl po ostatních a poznal jim ve tvářích, že čekají na jeho rozhodnutí. Za svoji posádku slušně poděkoval a převzal upomínkové předměty.

„Máte před sebou opravdu velký úkol, na jehož splnění bude záviset osud nás všech. Jestli zklamete, zemřeme spolu s vámi. Nedopust'te to,“ důrazně poprosil Artík a ostatní muži v růžovém pokývali hlavami.

Pong zakroutil hlavou, Karlos dělal, že nic neslyšel a Blázen tupě zíral s jointem v ruce, netuše co odpovědět.

„Neříkejte nic, ve správný čas a na správném místě všichni pochopíte,“ ukončil jeho rozpaky Artík.

Proběhla větší výměna polibků, nasedli na koně a pomalu se celá výprava vydala po břehu moře vstříc slunci.

„Dnešní noc strávíme venku pod širým nebem,“ řekla Pomela.

Putování s koňmi po písečném břehu se neslo v uvolněné náladě s drinky, jointy, střelbou po všem v okolí a občasným sexem v písku.

„Můj vůdce, nemáte pocit, že je něco špatně?“ zeptal se v jednu chvíli Kokot.

„Můj milej Kokote, všechno je špatně,“ odpověděl Blázen, kouřil joint a ani se po Kokotovi nepodíval.

„Jawohl, můj vůdce.“

Slunce pomalu zapadalo, výprava ustala v halasně zábavě a unaveně seděla v koňských sedlech.

„Brzy dorazíme k našemu nočnímu tábořišti,“ řekla Vlk Bláznovi.

„Už bylo na čase, bolejí mě stehna a mozek,“ zamručel otráveně Blázen, protože přemýšlel, jestli je ve správném příběhu. Všechno, ale vypadalo ujetě tak nějak normálně.

„Huráá! Konečně! Ó můj bože, ó můj bože!“ ozvaly se ženské výkřiky.

Pong se leknutím otočil, ale děvčata pobídla koně k cvalu a zamířila vstříc světlu majáku, které se objevilo na obzoru.

„Maják na konci světa, pěkný místo,“ zasněně řekla Pomela a odcválala.

Blázen se rozhlédl po svém doprovodu a zamířil taky za světlem.

Před majákem stál hrbáč a povídal si s dívkami. Blázen a jeho společníci sesedli z koní a udiveně se rozhlíželi.

Několik kamenných budov s rozsvícenými okny obklopovalo malé kamenné nádvoří se stájemi pro koně.

Blázen šel za Pomelou a Vlkem, které se bavily s hrbatou postavou.

„Ste říkaly, že budeme spát pod širákem a zatím vidím baráky, okna, stáje a fakt pěkněj maják.“

„Tohle je Kvasimoda, strážkyně majáku a místního bordelu,“ představila hrbáče Vlk.

„Bordelu? Tady je bordel?“ vykřikl radostně Pong.
„Šikmooký mladíku, přímo támhle,“ ukázala Kvasimoda rukou k jedné budově.
„Šéfe...?“ otočil se Pong k Bláznovi.
„Běž, ty vole, prosím tě,“ odbyl ho Blázen a v duchu si říkal, že stejně tomu nadřazenému magorovi nemá smysl bránit.
„A co teda to spaní pod širákem?“
„Kvasimodo, máš volnou terásku?“ zeptala se Pomela.
„To víš, že jo, krásko moje,“ odpověděla Kvasimoda a Blázen si ji měl konečně čas pořádně prohlédnout. Až na obarvenou bradku a obočí vypadala žensky, ale bál se po všech zkušenostech pomyslet, co se může schovávat pod hrbem.
„Pojďte za mnou,“ odpověděla a odvedla je k okraji útesu.
„Cože..?“ podivil se Blázen, když se podíval přes okraj dolů a uviděl hluboko pod sebou plošinu ve skále.
„Teráska, privátek, pohodička, romantickéj výhled a velký intimčo,“ zasmála se Kvasimoda a zmizela za okrajem.
Karlos se opatrně podíval, kam spadla a všiml si schůdků vytesaných v kameni.
„Pojďte za mnou a nebojte se. Jiná cesta není,“ zakřičela Kvasimoda a smála se.

Sešli několik desítek metrů po velmi úzkém schodišti, zakrytým v některých místech zdobenou mříží ze žlutého kovu, aby chránila uživatele schodiště před padajícími kamením. Ocitli se na uměle vytesané plošině, která byla rozlehlejší, než se seshora útesu zdálo a jenž končila u upraveného vchodu do jeskyně.

„V jeskyni vyvěrá horký léčivý pramen. Schodiště a vyhlídku postavili naši předkové, aby měli snažší přístup k svatyni, která zde existovala od nepaměti. Dnes už je nevyužívána, tak jsme to tady přebudovali na luxusní privátek s vyhlídkou a malý barem,“ popsala stav věcí Kvasimoda.

„Fakt luxusní paráda,“ byl slyšet Bláznův hlas zvnitřku jeskyně. Karlos s Kokotem vstoupili za Bláznem. Řada pohodlných lehátek podél stěny s připravenými dekami čekala na své spáče, barman za barem míchal drinky. Uprostřed byla z kamene vytesaná velká mísa, v níž prýštila kouřící voda.
„Pokalíme, vytáhneme lehátka ven a vyspíme se u nádherného výhledu. Zítra přijedeme do sídla Amazonců a bude to tam kurevsky náročný,“ řekla Pomela Bláznovi.

Mejdan jede, Blázen stojí s Kvasimodou u zábradlí terasy, debatují o jiných vyhlídkách, které viděl během svých cest vesmírem. V jeden okamžik Bláznovi ujede nahlas myšlenka, která se mu honí hlavou od té doby, kdy přicestovali. Jak vypadá hrb Kvasimody. Jak byl přiožralý, zeptal se přímo a Kvasimoda ho kupodivu do moře neshodila.

„Mě bylo jasné, že si zvědavej jak havěť. Popravdě, můj hrb zajímá každýho. Chceš ho vidět? Jeho fotografie je v mnoha vědeckých publikacích.“

„Jasně, že ho chci vidět.“

Kvasimoda se otočila, přetáhla přes hlavu oblečení a odhalila malou vystrčenou prdel a píču.

„Co to kurva...?“ vytřeštil oči Blázen.

„Moje parazitický jednovaječný dvojče, má sestra.“

„Je funkční?“ zeptal se Blázen.

„Jo je, chceš ji vyzkoušet?“

„Já nevím, myslím, že asi ne. Ale Pong by si dal zcela jistě říci.“

„Šikmovokej? To je úchyl, tomu nedám. Moje sestra je citlivé dvojče,“ odpověděla Kvasimoda a oblékla se.

„Aby nenastydla,“ dodala. Chvilí mlčeli, Blázen ubalil další brko, zapálil a pak pokračovali v rozhovoru.

Půlnoc se překlopila do nového dne a na vyhlídce pomalu přibývala lehátka se spícími postavami.

„Šéfe, super bordel. Co vy tady?“ ozval se silný Pongův hlas.

Číňan se vracel ze své tradiční zábavy a byl nemile překvapen svíčkami, odpočívajícími postavami a tichem, které bylo přerušováno nárazy moře do útesu.

„Vypadá to, že je asi čas jít spát,“ zamručel a šel se posadit na bar.

První sluneční paprsky probudily spáče v lehátkách. Zpod dek vylézaly postavy znavené předchozími dny. Blázen ubalil svého prvního ranního jointa a šel ho vykouřit na vyhlídku, kde už stála Pomela a Vlk.

„Krásné ráno, že?“ přivítala ho Pomela.

„Úplně jak ze žurnálu.“ zasmál se Kapitán.

„Musíme vyrazit, Blázne. Máme před sebou náročnou cestu. Pojedeme celej den až do večera,“ pověděla Pomela.

„Vysral bych se dneska na cestování,“ řekl Blázen, kouřil a díval se na moře.

„Chápu tě, ale nemůžeme,“ vložila se do rozhovoru Vlk.

Poutníci vykonali ranní potřeby přímo do moře, vyškrábali se po nekonečném schodišti zpět na vrchol útesu, dali bohatou snídani, tedy pouze ti, kteří náhodou měli hlad, nasedli na osedlané koně a vyrazili po cestě podél hlubokého srázu k moři.

Zábava pokračovala v duchu předchozích dní, než Blázen po přehoupnutí Slunce nad hlavou směrem k západu zaregistroval, že děvčata postupně utichala a upadala do zvláštního stavu, kdy tiše se skelným zrakem hleděla vpřed.

„Šéfe, něco se stalo,“ přicvával Pong k Bláznovi, který zrovna Karlosovi sděloval své myšlenky.

„Zrovna říkám Karlosovi, že se královna změnila,“ odpověděl Blázen, pobídl koně a zamířil k Pomele.

„Co se s váma stalo? Nějak ste všechny zmkly,“ zeptal se.

„Blázne, blížíme se k hranici Amazonců a do tmy dorazíme k jejich hlavnímu hradišti. Žádný z nás se tam nechce, nejezdíme sem, když vyloženě nemusíme,“ řekla Vlk.

„Máme se něčeho obávat?“ zeptal se Blázen.

„Snad jen toho, že až to tam uvidíš, tak se ti bude chtít zvracet a utíkat, velmi rychle utíkat pryč a hodně daleko.“

Kapitán se podíval po Pomele a Vlku, zpomalil a počkal na přátele.

„Dorazíme do cíle dnes večer. Máte se připravit, že místo kam jedeme, je k zblití.“

„Šéfe, co tím myslíte?“

„Já nevím, Vlk mi víc neřekla,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

Výprava zastavila u sloupu, který vypadal jako gigantický černý penis. Vedle něj stál muž ve zvláštním oblečení z pruhů černé kůže, pospojované na hrudi velkým železným kruhem, v kožených kraťasech a kristuskami na chodilech. V ruce svíral louč, kterou pozvedl, když před ním Pomela zastavila.

„Náčelník vás již očekává, Čaroděj předpověděl příchod cizinců, kteří mají důležité poslání,“ řekl muž s loučí.

„Toho sem se obávala,“ odsekla Pomela.

„Veď nás.“

Slunce úplně zapadlo a cestu osvětloval chlap s loučí, který celkem svižně zvládal stíhat tempo koní.

„Kapitáne, je docela vycvičenej. Já bych duši vypustil,“ pronesl nahlas Karlos.

Blázen souhlasně pokýval a mlčel. Všichni již mlčeli.

Zastavili před velkou palisádou z velkých kmenů s loučemi na vrcholu. Jejich průvodce vydal hrdelní řev a čekal na odpověď. Přišla zanedlouho v podobě jiného řevu a pomalu se začala otevírat brána. Když se otevřela úplně, vstoupili dovnitř a nechali se pohltit atmosférou místa.

Velký prostor s dřevěnými domy, všude louče a uprostřed velký dřevěný chrám s mohutným čůrákem na střeše. Všude samí muži v různých kožených oblecích, někteří více oblečení, někteří méně.

„Doprdele, jen to ne,“ vyděsil se Pong.

Karlos zíral, mlčel a velmi pevně tiskl uzdu koně.

Zastavili u ohrady s koňmi, sesedli a jejich průvodce je odvedl k vyzdobenému domu.

„Pozdravíme Náčelníka a jeho Čaroděje,“ řekla Vlk.

„Mlčte, dělejte co my a všechno bude v pořádku,“ dodala.

Barevné dveře se otevřely a skupina vešla dovnitř. Styl se výrazně změnil, jediná velká potmělá místnost s rudými ornamenty po stěnách, obklopená různými dřevěnými kříži, lavicemi a jinými mučícími nástroji. Na konci byl velký kotel, pod kterým hořel oheň a shrbená postava míchala velkou kostí obsah. Vedle postával velký muž v oranžových kožených slipech, rudým malováním po těle, s čelenkou z ptáčích per na hlavě a gumovým žezlem v podobě velkého penisu.

Pomela a Vlk poklekly, poklonily se, pak udělaly čelem vzad, vystrčily prdele a ukázaly každá píču. Náčelník s pery na hlavě se přiblížil, obě řádně prohlédl, každou propleskl gumovým čůrákem a spokojeně zamručel.

„Vás vítám holky, nečekal jsem, že se uvidíme v naší malé vesničce tak brzy. Čaroděj včera každopádně předpověděl příchod cizinců doprovázených Amazonkami, takže jsme uchystali na večer duchovní obřad.“

„Panebože, zase mejdan,“ povzdechl si Blázen.

„Cizinče, Čaroděj z výkalů vyčetl, že máte pro vesmír příliš velkou hodnotu, než abychom vás obětovali našim krutým bohům. Takže máme ještě menší radost než Amazonky, že vás tady máme, protože byste měli bejt úplně někde jinde.“

„Náčelníku, holky po nás chtěly, abychom vám vyřídili, že příště máte přijít tradičně vy osobně a neposílat posly,“ řekl Blázen.

„My sme žádný posly nevyslali, natož takovou ujetou partičku jako jste vy čtyři. Kde bysme vás sebrali? Pomelo, Vlku, nepřišlo vám na tom celým něco divného?“

„Náčelníku, jsme jenom ženy a věřily jsme těmto mužům, že přichází od vás,“ položila Pomela čelo na zem.

„Ale já sem nic takovýho neříkal...“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Já vím, že si nic neříkal, ale děvčata zase myslela svými orgány a vyfabulovala si pohádku.“

„Náčelníku..?“ zašeptala Vlk.

„Kde se vzali, odkud přišli, jak se u vás zjevili? Holky, víte vy vůbec něco nebo ste si zase domů přitáhly další narkoturisty, který se zjevili na týhle planetě všemi bohy opuštěné?“ přešlapoval Náčelník z jedné strany místnosti na druhou.

„Objevili se u nás?“ zeptala se Pomela.

„Se ptáš a nebo odpovídáš? Nejsem si příliš jist, ale celá tahle situace je špatně.“

Čaroděj u kotle se napil z velké kostěné naběračky a odhodil svrchní šat. Roztáhl ruce a rozhodil drobné kůstky po okolí. Chlápci u bubnů, dosud nenápadně ukrytí ve stínech, počali rytmicky bubnovat a Bláznovi projela hlavou jediná myšlenka.

„Už je to tady zase.“

„Šéfe, co kdybych všechno skoncoval jednou pro vždy?“ zeptal se Pong, jakoby vycítil Kapitánovy obavy.

„Pong já nevím,“ odpověděl Blázen, protože v tu samou chvíli začali vstupovat do Náčelníkovy budovy další Amazonci, z nichž mnozí svírali v rukou meče, sekery jedno i oboustranné nože, mačety a další chladné zbraně, jejichž pojmenování by zabralo hodně času.

Křik Čaroděje přilákal postupně všechny členy kmene, kteří zaplnili místnost a zatlačili Blázna a jeho přátele do kruhu vedle kotle.

„Každý z nás cítí bolest, každý z nás musí překonávat bolest, aby každý den mohl pocítit sílu. Bolest nás posiluje, bolest nám dává energii do života. Tito cizinci přinesli bolest, ale musí žít. Kdo přináší bolest, ale nesmí zůstat naživu? Musíte zemřít, abyste se mohli znova zrodit a zachránit vesmír!“ křičel čaroděj a Pong si povšiml něčeho velmi zvláštního na jeho hrbu.

„Šéfe, zdá se mi to nebo ne? Ten magor má na tom svém hrbu prdel a čůráka.“

Blázen se podíval pořádně a skutečně, z hrbu lezla vystrčená malá prdel, pod kterou se bimbalo velké samčí orgán.

„Brácha Kvasimody, taky má svý parazitický dvojče,“ povšimla si Pomela Blázna objevu.

„Aha... Takže nakonec úchylná čtyřčata,“ zamumlal Blázen a zapálil jointa, kterého se mu mezitím podařilo na stojáka ubalit.

Párty se začínala rozjíždět. Chlápci přitáhli řetězy, háky, kladkostroje a začali se vzájemně zavěšovat za háčky napíchané v kůži. Všichni upíjeli z Čarodějova hrnce a testosteron byl cítit ve vzduchu.

„Šéfe, tohle bude slušná bukkake párty, ale nevím jestli to bude něco pro vás,“ zasmál se Pong, když sledoval, jak byly Amazonky vtaženy do víru nadržného dění.

Péro Čarodějova dvojčete se ztopořilo a Náčelník si přišel pro Pomelu a Vlka.

„Blázne, od teď je to už jen na tobě a tvých přátelích. Bůh nepotřebuje vesmírnou loď, jemu stačí pouze mysl,“ řekla Pomela Bláznovi, podívala se mu do očí, vytekla jí slzička a zmizela v nadržném davu.

„Sme v prdeli,“ zařval Pong a vytáhl své meče. Čaroděj v extázi řval neznámá slova a ukazoval na Blázna a jeho skupinu. Nazí snědí chlápci s ručníky na hlavách, se ztopořenými penisy a zbraněmi v rukou, se pomalu přibližovali a zmenšovali kruh mezi sebou a Bláznem.

Pong zařval nějaký čínský pokřik, vrhl proti davu a počal krvavý orgie. Vzduchem lítalo vše uťaté a prostorem se nesl křik raněných, řev umírajících a Pongův úchylný smích.

„Kapitáne, musíme zdrhnout a to hodně daleko,“ řekl potící se Karlos.

„Můj vůdce, má pravdu, měli bychom zmizet, než přijde někdo k újmě,“ dodal Kokot, který již hledal cestu útěku.

„Kokote, vyveď nás ven, jak nejrychleji můžeš,“ promluvil po chvíli vyhodnocování situace Blázen.

„Musíme všichni běžet, seč nám nohy stačí, je vám to jasný?“ ujistil se Kokot, že si vzájemně rozumí. Blázen s Karlosem kývli na znamení souhlasu a Kokot se rozeběhl.

Kapitán rychle pochopil, že se musí držet co nejbližší Kokota, jestli chce ještě někdy vidět oblohu. Běžel za ním, funěl jako lokomotiva a východ se přibližoval. Kokotovi se dařilo úspěšně srážet dotěrné jedince k zemi a Blázen s Karlosem je přeskakovali jako při běhu přes překážkovou dráhu. Blázen již cítil teplo na svém obličejí, když mu do hlavy zezadu cosi prudce narazilo. Upadl na zem a svět zmizel.

Viděl místnost s postelí a starou ženou, která opatrovala ležící mladou ženu. Žena zrovna rodila a Blázen se opatrně přibližoval.

„Mami?“ podíval se a svět opět zmizel.

Blázen otevřel oči a rozhlédl se. Byl zpět na zelené louce a křik mezi stromy naznačoval, že by měl zase běžet. Zvedl se, rozhlédl a rozeběhl po cestě pryč od hlasů. Nevěděl jak dlouho běžel, ale běžel skutečně dlouho. Les vypadal pořád stejně, až při západu slunce ho vystřídaly louky a občasná políčka. V dálce spatřil světla. Příliš nepřemýšlel a přidal do běhu.

Doběhl k malé domorodé vesničce s několika chýšemi, proběhl až na malou návěs, zastavil a vydýchal se. Když uklidnil srdce, rozhlédl se po návsi. Kromě jednoho baru, hotelu a bordelu byla na návsi také svatyně, ve které se svítilo. Jakési vyšší nutkání ho přinutilo vyrazit směrem k duchovnímu místu.

Sklonil hlavu, prošel nízkými dveřmi a ocitl se v zakouřené místnosti s ohněm uprostřed.

„Co to kurva...?“ proběhlo mu hlavou, ale než stihl cokoliv domyslet, setmělo se a svět opět zmizel.

Když se Kapitánovi podařilo znovu otevřít oči, opatrně se rozhlédl po místě, kde se ocitl. Ležel na posteli a na hlavě měl jakousi síťku se senzory a kabelem vedoucím k blikající krabici. Všiml si Ponga, který na protější posteli souložil s jakousi podivnou figurou vzdáleně připomínající Mozečka a zakřičel.

„Pongu, ty prase, co to zase kurva šukáš!?“

Chvilí se nic nedělo, ale pak Pong přestal, podíval se směrem k Bláznovi, pak pod sebe, vyblil se a zvedl z postele.

„Šéfe, to je nějaký strašlivej omyl. Kde je Karlos a Kokot?“

„Tady sme Kapitáne,“ ozvaly se dva hlasy od stolu.

„Co se to tady kurva dělo? Kde je rabi Moshe?“

„Slušná mrdka do hlavy, že jo, šéfe?“ zeptala se černá ebenová hlava, která se ocitla u Kapitánovy hlavy.

„Co to kurva bylo?“ nasraně se zeptal Blázen. Konečně se posadil a přitom se pořádně rozhlédl po místnosti. Byl v chýši plné různých krámů, na kterých se dávno usadila vrstva prachu a u stolu se smál Kokot s Karlosem. Dva černí domorodci odvedli Pongovu oběť mocně kladoucí odpor pryč z domu, za jejího vydatného chrčivého hrdelního řevu.

„Kněžka ze svatyně Nejsvětějšího Svatého hovna, ochránkyně Svatého výkalu,“ řekla černá ebenová hlava.

„Myslel sem tu mrdku do hlavy,“ potáhl Blázen z jointu.

„Můj vůdce, účinky halucinogenu a simulátoru, ke kterému vás připojili. Místní obřad spojený s návštěvou svatyně. Měl jsem vás celou dobu pod kontrolou, nemohlo se vám nic stát.“

„Kokote a bylo nutný, abych tím pornem prošel?“

„Můj vůdce, nebylo, ale aspoň jste byl ušetřen místního dění. Proběhly obřadní orgie, Pong pobavil kněžku, která je příbuzná s Mozečkem, zajímavý model, ale jiný přístup k výrobě. Buďte rád, že jste neviděl nadřžené domorodce v ráži. Navíc místní čaroděj celou noc mlel nějaké nesmysly o tom, že na nás závisí budoucnost vesmíru.“

„V těch mejch halucinacích němlich to samý, šukání, cestování a věštění z podělanejch hrců podělanejma hrbatejma mrzákama. Ten trip byl na konci už kurevsky únavnej. Ještě mi kurva řekni, kde je rabi Moshe?“

„Můj vůdce, rabi Moshe má problém.“

„Jakej problém?“

„Můj vůdce, proměnil se v hovno.“

„Jak se kurva mohl proměnit v hovno?“

„Pokusil se ukrást Svaté hovno hned potom, jak jsem otevřel dveře do svatyně a Pong odvedl pozornost zombie kněžky. Jakmile po něm šáhnul, proměnil se v hovnový sloup.“

„Poněkud symbolické,“ zasmál se Blázen, zmlkl a pokračoval v kouření brka.

Byli sami v místnosti plné beden a čekali. Karlos prohlásil, že už viděl dost, že je to všechno o hovně a že by rád jel už konečně domů. Pong nijak neprotestoval, protože vše prý závisí od toho, kam půjde Šéf. Kokot měl jasnou volbu a Blázen usoudil, že rozhodnutí je zase na něm.

„Vážení, mrkneme na to Svatý hovno a vysereme se tady na to. Mám všeho plný zuby, drogy tady mají dobrý, nakoupíme vzorky a odvezeme potenciálním zákazníkům. Tyhle místní sračky nejsou ani tak drogy jako spíš zkurvený afrodiziaka. Ezopošuci nám urvou ruce,“ rozhodl Blázen.

„Kapitáne, dobrý rozhodnutí,“ řekl Karlos, dal svoji poslední lajnu na této bohem zapomenuté planetě a zvedl se od stolu.

Vyšli ven před chýši, rozhlédli se a zamířili k svatyni. Dveře byly otevřené a okolo stál zástup zvědavých domorodců, kteří nahlíželi dovnitř. Prodrali se zástupem, vešli do svatyně a hned od dveří viděli velký stojící sloup, který obletovalo mohutné hejno much.

„Smrdí to jak hovno,“ řekl Blázen.

„Však to taky je hovno,“ odpověděla černá ebenová hlava a zeptala se.

„Jakej byl výlet? Co královna Pomela a Náčelník. Dobrá dvojka?“

„Vo tom žádná, nejen dvojka,“ zasmál se Blázen a jeho odpověď rozesmála i černou ebenovou tvář.

Blázen velkým obloukem obešel smrdící sloup a došel k malému oltáři, kde na obyčejném kamenném talířku leželo již odkryté hnědé cosi, co mohlo skutečně vzdáleně připomínat hovno. Chvilí předmět prohlížel, poté natáhl ruku a opatrně ho vzal do dlaně.

Nic se nestalo a Blázen pořád stál na svém místě.

„Šéfe, pořád jste tady,“ zakřičel Pong a dav venku začal hlasitě jásat.

„Pongu, nic se nestalo, jde o hovno,“ odpověděl Blázen.

Při bližším zkoumání zjistil, že se jedná jen o kus starého kamene, který při troše fantazie mohl připomínat hovno. Vrátil jej zpět na kamenný talířek a černý muž ho přikryl skleněným krycím sklem.

„Když jde o hovno, dokážete velký věci. Záležitost víry. Věřte v hovno a úspěch se dostaví.“

„Pěkný moudro o hovně,“ odpověděl Blázen a rozesmál se.

Když se přestal smát, otočil se ke své skupině a promluvil.

„Vážení, dozvěděli jsme se všechno, co jsme se dozvědět měli. Zboží máme, víru v hovno máme, vracíme se zpět domů.“

Blázen se šel rozloučit s místním ochráncem hovna.

„Děkujeme za všechno a at' se vám daří,“ podal mu ruku a ebenově černý domorodec na oplátku nabídl svoji pravačku, kterou zrovna vyhlazoval hovnový sloup.

„Svaté hovno nesmrdí a nechť vás hovno provází během všech vašich cest.“

Zástup domorodců před vchodem se rozestoupil a vytvořil širokou uličku. Když vycházeli, dav stále ještě hlasitě jásal. Pong si neodpustil pozvednout ruce k vítěznému pozdravu.

Vesnice zmizela za stromy a ještě za světla došli na mýtinu, kde stála Kapka. Mlčky nastoupili, usadili se v křeslech velitelské místnosti, odstartovali a zamířili k Titanu.

„Kapitáne, velmi zvláštní výlet,“ řekl Karlos z křesla, když rýsoval lajny.

„Celkem jo, mám o čem přemýšlet,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, drogy jsou fajn, ale už nikdy nebudu šukat zombie, jsou na můj vkus příliš studený.“

„Pongu...“ povzdechl Blázen a raději zapálil joint. Po chvíli ještě opatrně promluvil.

„Já sem to měl, ale celou dobu pod bezpečně pod kontrolou, šlo o hovno.“

„Jasně...“ ozvalo se odněkud a pak už bylo slyšet jen slabounké slastné vrnění letící lodi.

12. Velká věc

Byl to jeden z těch úplně normálních začátků dne, kdy všichni seděli hluboko pod hladinou moře ve společné jídelně na základně v jeskyni. Mozeček brčkem srkal z misky z lebeční kosti želé, Kokot vychutnával jeden ze svých výběrových olejíčků, Frank žvýkal bagetu a hrál sám se sebou šachy, Jack se věnoval své milované kořalce, Karlos kokainu a absinthu. Blázen měl umotaný brko, před sebou čaj a puštěný počítač, ve kterém pročítal novinky z vesmíru a stav akciových trhů.

„Doktore, co to zase děláš, pojď se najíst,“ vstoupila do jídelny Urgha. Blázen se otočil a spatřil Doktora s papírovou taškou nasazenou na hlavě.

„Doktore, sundej si z hlavy tu tašku, sedni si nebo zalez zpět k sobě do nory, ale kurva chovej se aspoň chvíli jako člověk. Kde je vůbec Pong? Zase jede ty svý virtuální pornosračky? Víte co vůbec, vážení?“

„Nevíme, Kapitáne...?,“ ozvalo se několik opatrných hlasů.

„Víte co, pěkně tady zahríváme, máme hovno co na práci a mě dochází hulení.“

„Šéfe, vám a docházet hulení, to je mi ale nějaká kravina,“ ozval se Pongův smích, jenž právě vstoupil do místnosti spolu s Mazlíčkem, který mu skákal okolo nohou.

„A ty si byl kde, Číňane? Zase si sjížděl porno?“

„Šéfe, kdepak. Vařil jsem perník, protože mi docházel,“ zasmál se Pong a posadil ke stolu. Narýsoval několik lajn z ještě vlhkého materiálu, kývl směrem k Urghze a šňupl si.

Chvíli koulel očima, pak urovnal rukama oblečení a promluvil.

„Strávil jsem posledních šest hodin vařením methamfetaminu a měl sem čas přemejšlet.“

„Prej přemejšlet,“ rýpla Urgha, ale nepřerušila tok Pongovy myšlenky.

„Přemejšlel sem kurevsky dlouho, než mi došlo, že už to takhle dál nejde.“

„Co dál nejde, Pongu?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, já nevím jestli sem jedinej, kdo si toho všimnul, ale těch náhod už bylo fakt hodně.“

„Pongu, čeho sme si měli všimnou?“ zeptal se znova Blázen a začal balit brko.

„No přeci těch náhod, kdy nám furt někakej blázen tluče do hlavy, že máme před sebou velkej úkol.“

„Pongu, ty seš hlava,“ zasmál se Karlos, „ale máš zkurvenou pravdu, ty jeden vyfetovanej magore.“

„Kdo je tady u tebe vyfetovanej magor, debile,“ zasmál se Pong a stále se cítil jako king.

„Číňane, vrat' se k merituu věci, nejseš jedinej, kdo si všiml pomatených věštev o naší výjimečnosti,“ zapálil čerstvě ubalený brko Blázen a čekal, co z Ponga ještě vypadne.

„Takže sem nakonec vymyslel, že bysme s tím měli něco udělat. Vypátrat, kdo za tím vězí a co po nás chce,“ velmi zrychleně promluvil Pong.

Nastalo ticho a jen Kokot vypadal, že chce něco říci, ale nestihl to, protože Kapitán Blázen významně zakašlal.

„Pongu, ty vole. Víme, kdo je za tím a co po nás chce. Ta tvoje hlava chemická zapomněla na Temný kolegium a náš experimentální transportér. Vzpomeň na pana Jednookého a náš první výlet do Hurzovy kolonie.“

Pong se zarazil a začal přemýšlet.

„Šéfe, máte pravdu, můj mozek vařením zakrněl, serem na to a jdem na Titan. Je na čase, aby ten zmrdr Marten promluvil.“

„Přesně tak, Pongu. To sem chtěl slyšet a vy ostatní určitě taky. Vyrazí standardní akční výsadek ve složení já, Pong, Urgha a Kokot. Karlos bude jistit stanici a zbytek zůstane tady a začne chystat materiál a výbavu pro delší výpravu.“

„Kapitáne, vy ste úplnej básník duše,“ pozdvihl sklenku Jack a naráz ji vypil.

Kráterem se proháněla mohutná bouře, kterou Blázen pozoroval z okna a přitom hulil joint.

„Kapitáne, pěkně zkurvený počasí,“ ozval se za jeho zády Karlos.
„Je. Počkáme, až se to přežene a pak Kapkou odletíme do kolonie. Zapneš zabezpečovací zařízení a budeš sledovat okolí. Pokud tady přistane kdokoliv jinej než my, sejmeš ho těmi novými samonaváděcími kanóny a vyšleš nám signál, že si v prdeli. My se vrátíme a zmizíme. Jasný?“
„Předpokládáte průser, Kapitáne?“
„Ne, nepředpokládám. Marten je malá ryba a Pong příliš dobrý. Nikdo si nevšimne, že Marten zmizel. A až si všimnou, budeme už pryč.“
„Můj vůdce, bude příležitost otestovat nové ochranné prvky, které jsem instaloval na stanici. Prohledal jsem náš sklad a našel několik prototypů silových polí, tak jsem je upravil a použil k ochraně stanice. Karlos bude v bezpečí,“ přišel Kokot z hangáru. „Kapka je připravena a až se zlepší počasí, můžeme vyrazit.“
„Dobře, kde je zase Pong a Urgha?“
„Kapitáne, leští si zbraně a ten úchylnej Číňan kontroluje kufřík s nerezovými nástroji,“ odpověděl Karlos.
„On si vzal svůj kufřík?“ udiveně promluvil Blázen.
„Jo.“
„Můj vůdce, jaký kufřík?“
„Pongův kufřík s chirurgickými nástroji, které už dlouho nepoužil.“
„K čemu je používá?“ zeptal se velmi zvědavě Kokot.
„K tomu, aby získal z lidí informace,“ odpověděl Blázen a mocně potáhl. Kokot se již raději dál neptal.

Metanová bouře umlkla a Blázen s posádkou se nalodil do Kapky. Kokot otevřel dveře hangáru, vyletěl, udělal otočku a zastavil naproti oknu stanice. Karlos jim zamával lahví s absintem, hangár se uzavřel a silové pole aktivovalo.

„Ten bude vypadat,“ řekl Blázen a naznačil Kokotovi, že má odletět. Cesta ke kolonii Saturn VI. uběhla bez větších problémů a nový automatický přistávací systém Kapku bezpečně dovedl k přistávací ploše. Pozdravili Ahmeda a odjeli rovnou k Rozverným tanečnicím.

„Vítejte pane Blázen,“ přivítala je číšnice u vchodu, „dlouho jsme vás tu neviděli, copak vás přivádí?“

„Ále, jdeme tak kolem a rozhodli jsme se, že dáme něco malýho k jídlu,“ s úsměvem odpověděl Blázen.

„Jsem ráda, že jste se rozhodli zastavit. Pan Marten tu není. Následujte mne.“

Usadili se do svého oblíbeného boxu a objednali jídlo.

„Šéfe, co budeme dělat?“ zeptal se Pong.

„Čekat, Pongu. Čekat na správnou chvíli, kdy budeme sami s Martenem a jeho ochrankou, kterou sejmeš. Omámíme Martena, odvezeme ho na stanici a popovídáme si. Nyní si dáme pořádně do nosu,“ zasmál se Blázen, zapálil joint a začal uzobávat jednohubky, které mezitím přinesla obsluha. Pong s Urghou vzali rozkaz doslova a nachystali si několik lajn, které postupně vyšňupali.

„Kapitáne, jak chcete Martena omámit a dostat na stanici?“ zeptala se Urgha Blázna, mezitím co si Pong objednal nějaké dívky k osahávání.

„Urgho, jednoduše. Omámím ho pravdou a na základnu s náma pojede dobrovolně. Řeknu mu, co vím a uvidím jak zareaguje. Podle mě se chytí na udičku, protože to co máme, chce strašlivě získat.“

„Můj vůdce, geniální myšlenka. Co jeho ochranka?“ řekl Kokot a projel prsty knírek.

„S tou si poradí Pong. Už bys měl po těch všech popsanych stránkách znát jeho schopnosti, díky kterým si dokáže poradit s jakýmkoliv bezpečnostním problémem,“ zasmál se Blázen.

Kokot se zarazil, ale za chvíli mu Kapitánova odpověď prošla pamětí, mozkové obvody analyzovaly vtip a ústa vydala pokus o smích.

Několik hodin uběhlo a Bláznovo společenství bylo stále v rozverně zábavě. Pong vystřídal větší množství různých exotických krásků a nevypadal, že by chtěl končit. Blázen s Urghou a Kokotem seděli na druhé straně a tvářili se spořádaně. Zrovna v tu chvíli přišel Marten se svým doprovodem a posadil se vedle Blázna.

„Vítám tě, Kapité Blázne, co tě sem takhle nečekaně přivádí? Byznys šlape, prachy tečou, všechno je v pořádku, ne?“

„Taky tě rád vidím, Martene. Jo, všechno je v pořádku, byznys jede, ale myslím, že je na čase vyřešit jednu věc, která mezi náma visí jako starý lejno.“

„Blázne, co by mezi náma mělo jako bejt?“

„Martene, já vím, že chceš něco, co máme a o čem si myslíš, že nevydáme. Víš co nechápu, proč si nepřišel a nezeptal ses přímo? Máme spoustu věcí ve skladu.“

Pong vyhnal děvky, ponechal jen dvě a pozoroval nově příchozí. Martenovi na čele vyrašil pot a začal si mnout ruce.

„Blázne, co myslíš že bych měl chtít?“

„Vidím, že se hrozně potíš. Měli jsme návštěvu a myslím, že ti chlapi byli tvoji,“ řekl Kapitán a Martenova ochranka viditelně zpozorněla.

„Pongu, klid,“ otočil se k Číňanovi, který přesunul ruku k rukojeti meče.

„Z čeho soudíš, že byli moji?“ zeptal se Marten.

„Máme laborku a geniální zaměstnance. Už si přestaň dělat prdel a řekni mi, o co ti jde,“ změnil tón hlasu Blázen a Pong poznal, že Kapitána přestala hra na kočku a myš bavit. Pochopil to i Marten a napětí by se dalo krájet.

„Blázne, máte stroj, který bych chtěl,“ řekl po chvíli přemýšlení Marten.

„Fajn, to už je lepší,“ vrátil se Blázen ke svému normálnímu hlasu a zapálil joint.

„Pokračuj.“

„Prototyp zařízení, o kterém vím, že byl uskladněn na druhé straně transportního zařízení, který máte na stanici. Mám starý univerzitní záznamy.“

Kokot se podíval po Bláznovi a promluvil.

„Můžete mi ukázat aspoň část dat, abych ověřil jestli mluvíte pravdu?“

„Není problém,“ odpověděl Marten a nechal si jedním z mužů otevřít přenosný počítač. Našel příslušný soubor, zobrazil jej a otočil displej k Bláznovi a Kokotovi, který výstup rychle přečetl.

„Můj vůdce, nelže, opravdu má poslední záložní kopii, která byla vytvořena v den opuštění základny.“

„Dobrá. Martene, co s tebou? Chceš přijít na návštěvu podívat se na ten krám? Třeba se dohodneme na nějaký ceně. Co ty na to?“ zamyslel se Blázen a pokuřoval.

„Blázne, lákavá nabídka,“ odpověděl Marten a Kapitán z tónu hlasu poznal, že se chytil na háček.

„Tak se zvedneme a půjdeme na naši loď?“ zeptal se Blázen.

„Jo, abys mě oddělal. Ne, já poletím svojí lodí a vy zase tím svým starým křápem,“ odpověděl Marten a snažil se tvářit úplně normálně.

„Jak chceš, přátelská nabídka. Sejdeme se u lodí a váš pilot se domluví s Kokotem.“

Dvě lodi se blížily ke kráteru, až zastavily před vstupem do hangáru. Kokot otevřel vrata a vletěl dovnitř. Martenova malá loď se vešla vedle a posádky vystoupily.

„Pěkněj hangár, žejo,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které ubalil během cesty.

„Kolik vás je, Martene?“

„Celkem deset.“

„Fajn, čtyři zůstanou tady, zbytek půjde s námi.“

„Dobře, Blázne. Ty seš tady velitel,“ odpověděl Marten a ukázal na čtyři muže, kteří měli zůstat u lodi. Zbytek se vydal za Bláznem.

Zastavili u okna s vyhlídkou na kráter a chvíli sledovali krajinu.

„Zvláštní místo, vydržím se dívat dlouhé minuty,“ zasnul se Blázen a podíval se po Martenovi velmi zvláštním pohledem. Marten pochopil, že je v prdeli a podíval se po ochrance.

Pong právě vešel a zavřel za sebou dveře hangáru.

„Šéfe, ti čtyři jsou vyřízení. Večer u stolu budou jejich manželky a děti sedět sami,“ suše ohlásil.

„Martene, že se k tobě stále ještě nedostaly děsivé informace o mém Pongovi?“ zeptal se klidně Blázen.

Marten se zmateně rozhlédl a bylo mu jasné, že velmi podcenil obchodní partnery a skočil na háček se špekem. Pozoroval Ponga, jak sráží k zemi jednoho muže za druhým a mečem je zbavuje životů. Nemohl tomu nijak zabránit.

„Pongu, já sem ti říkala, abys nenadělal bordel. A co ty uděláš? Vykrvíš je jak prasata, podívej se na tu zasviněnou podlahu,“ rozčileně ukázala Urgha na několik malých čůrků krve, které vytékaly zpod mrtvých těl ochránců.

„Urgho, já jsem se snažil a myslím, že náš host rád uklidí bordel, který nadělali jeho podělaní muži, že?“ zasmál se Pong a očistil meč od krve.

„Pongu, hoď je do recyklátoru a pak se připrav na důvěrný rozhovor s naší návštěvou,“ řekl Blázen a odvedl Martena ke stolu, kde ho usadil na židli.

„Budeš mít pěkný výhled.“

Číňan s Kokotem naházeli těla mrtvých ochránců na antigravitační plošinu a odtlačili je do odpadní jámy. Urgha uklidila podlahu a Kokot prohlásil, že u zrovna u tohoto být nemusí. Odešel k transportéru, kde podle svých slov musel opravit drobné chyby ve firmwaru a Karlos se ho rozhodl doprovodit.

Blázen přitáhl židli ke stolu, posadil se a vyndal náčiní. Pomalu připravoval hulení a pozoroval Urghu, která doklízí poslední zbytky krevních stop.

„Běž pryč, jestli u toho nebudeš chtít být,“ řekl.

„Kapitáne, jsem dospělá. Když bude Pong ujíždět, půjdu pryč. Už ho znám,“ odpověděla.

„Jak myslíš. Co ty Pongu?“

„Šéfe, jsem připraven,“ položil Pong svůj kufřík na stůl a otevřel ho. S rozkoší se do něj díval a pak přetočil k Martenovi.

„Blázne, děláš chybu. Moje zmizení neutajíš, dost lidí vidělo, jak s váma odcházím.“

„Nebudeš nikomu chybět, odsud jste odletěli a myslím, že vaše loď bude zaznamenána i na radarech. Později ji najdou opuštěnou a poškozenou v jednom z meteorických pásů na cestě k Zemi,“ pověděl s jistou ironií v hlase Blázen a zapálil joint.

„Co bych dělal na Zemi?“

„Obchod, ne? Pongu, jak jsi na tom? Připraven?“

„Šéfe, čekám jen na váš příkaz.“

„Martene, poslední šance promluvil a zemřít v klidu. Tím bys hodně Ponga naštvál,“ zasmál se Blázen a pokračoval, „proč chceš náš stroj? Víme k čemu prototyp slouží a je jasné, že v tom nejedeš sám. Ta technologie by tobě byla k hovnu, víme?“

„Blázne, já nemůžu, oni by mě zabili. Zaplatili veškerý můj pátrání po tomhle zařízení a zahubili by mě, kdybych promluvil.“

„Martene, víš co je problém. Zabijeme tě my, tady a během pár následujících hodin, takže hraješ o čas, kterej ti zůstal. Sám se rozhodni.“

„Blázne, já nemůžu.“

„Šéfe, cením si toho, že mlčí, uvidíme jakou bude mít výdrž,“ vstoupil do rozhovoru Pong a v ruce držel akupunkturní jehly.

„Už si v jeho ruce,“ skončil rozhovor Blázen a odklepl do popelníku.

Marten se potil a Pong ho pomalu obcházel. Pak zarazil několik jehel do krku a sedící muž ztuhl. Číňan rozložil na stůl masážní ubrus, zapálil voňavé svíčky a vonné tyčinky, vytáhl vonné olejíčky, až Kokot zaslíntal. A velkou sklenici s pijavicemi.

„Co? Co? Co to...?“ zkusil promluvit Marten.

„Jazyk ti funguje, skvělá metoda, vyslýchaný sebou neškube a nemůže zranit sám sebe. Vyslýchaný nebude zraněn a současně může bezpečně vyslýchaného zranit. Užijeme si jistě hodně zábavy a doufám, že vydržíš dlouho mlčet. Teď už ti jde jen o čestnou a milosrdnou smrt. Na konci rád promluvíš a ulevíš své duši. Nikdo se nebude zlobit, že jsi zradil zmrdu, se kterým si upekli tuto nechutnou sračku a odejdeš ze světa smířen sám se sebou.“

„Co, co kdybych promluvil nyní?“ zeptal se opatrně Marten, který přemýšlel, jestli by nebylo přeci jen lepší zmizet někam do jiné galaxie.

„Kamaráde pozdě, to bys mě fakt nasral a rozřezal bych tě hned na místě bez milosti i s tím rizikem, že na mě bude Urgha nasraná, protože dvakrát po sobě mejt podlahu nasere každého. Rozumíme?“ důrazně řekl Pong a povalil Martena na stůl. Rozřízl mu oblečení a odhalil holou hrud’.

„Takový holátko, to se budou moje holky mít,“ zasmál se Pong a sundal Martenovi ponožky a kalhoty.

„Začneme jehlama pod nehty, dobrej začátek, nemyslíš?“ řekl Pong a vrazil pod každý nehet u prstů na nohou dvě až tři jehly. Marten zaskučel.

Pong vytáhl jehly s vonnou tyčinkou na konci, kterou zapálil a postupně všechny zapíchal do lýtek a stehů.

„Trošku rozhodím čchi narušením toku životní energie v zakázaných meridiánech. Něco pocítíš.“

Marten se díval, jak mu do nohou Číňan zabodává jehly a v mozku mu pomalu vyrůstala bolest, která se zvětšovala a nedala se popsat jinak než řevem. Strašně moc chtěl říci, že všechno poví, ale bolest mu nedovolila vydat srozumitelnou hlásku. Pong pomalu dokončil svoji práci, velkou péči věnoval odříkání rituálních slov a přešel k hlavě své oběti.

„Já vím, strašně moc bys nám všem chtěl říci, že řekneš všechno, jen aby ta zasraná bolest skončila. Jenže to sis měl rozmyslet dřív, teď seš v mý moci a dokud nebudu chtít já nebo Šéf, nepromluvíš.“

Hlasivky ochraptěly a Marten vzdal zápas s vlastním já. Tělem mu probíhaly jemné záškuby a obličej se kroutil bolestí. Pong mu vložil mezi zuby dřevěný kolík.

„Šéfe, to aby si nepřekousl jazyk, jinak by nemohl mluvit. Dám mu svý pijavice, to něco uvidíte. Tyhle pijou krev fakt solidně dobře. Speciální odchov,“ s nadšením v hlase řekl Pong a začal svými ocelovými hůlkami vyndávat ze sklenice jednu pijavici za druhou a postupně je přikládá na odhalenou hrud’.

Pijavice se chvíli tvářily laxe, ale postupně začaly ožívat a zakously se do kůže. Začaly pít krev a pily velmi vydatně. Za nějaký čas byly desetinásobné, velké slizké hnusné bečky krve přisáté k tělu. Martenova tvář zbledla a kolík mu vypadl z úst. Pong pochopil, že bude potřeba dát chvíli pauzu, aby si Marten oddechl a nožem odřízl nacucané pijavice z hrudi. Na těle zůstaly díry do masa, protože se mršky zakously hodně hluboko.

Pong vyndal skleněné baňky, zapálil léčivou svíčku, jejímž plamenem očistil od zlých duchů vnitřek skla, které poté položil na otevřené rány. Podtlak vytlačil trošku krve a rány se uzavřely.

„Šéfe, co kdybych mu dal kapačku, vydrží nám déle.“

„Klidně Pongu, dodělej si ten svůj obřad. Stejně máme rozehranou hru,“ odpověděl Blázen, protože během výslechu vybalil „*Člověče nezlob se*“ a s Urghou a Kokotem rozehráł partii. Pong pochopil, že vše je plně v jeho režii a tak vyndal nástavec s kapačkou, zavedl Martenovi kanylu a pustil mu do oběhu výživný roztok s cukrem. Marten vzdychl a vzdychl ještě jednou, když Číňan zavedl cévku.

„Šéfe, se omlouvám, ale aby vám to nepochcal.“

„Jasný, hlavně aby se neposral,“ dodal Blázen.

„Kapitáne, vy ste hlava pomazaná, Šéfe,“ smál se Pong.

„Dám pozor,“ dodal.

„Víš něco o elektrostimulaci?“ podíval se Pong do tváře Martena. Ten pouze zakoulel očima a myšlenka, která v těch očích byla, ústy nevyšla.

„Ne, nebudeš mluvit o Temném kolegiu nebo aspoň dokud nedostanu chuť si to poslechnout a elektrostimulaci nejspíš znáš,“ povídal Pong, současně z kufříku vytáhl defibrilátor a sundal ochranné fólie z elektrod.

Chvilí se díval Martenovi zasněně do očí, poté mu přiložil na hrud' kovové destičky.

„Ještě pořád nechci abys mluvil a ani ještě nezemřeš. Budeš si každopádně připadat jako v místnosti, kde někdo zhasíná a rozsvěcí žárovku. Moje oblíbená část. Připojím sondu a nechám pracovat automatiku.“

Pong zapnul defibrilátor a Marten sebou poprvé škulbl. A za chvíli zase a pak opět a opět. V pravidelných pomalých intervalech, jako kdyby voda kapala.

„Vyhrála jsem!“ vykřikla Urgha.

Marten koulel očima, když Pong vypnul masáž srdce.

„To by asi mohlo stačit. Dáme pauzu, musím si taky odpočinout a ty mezitím nabereš trošku sil,“ řekl Pong a pustil Martenovi do žíly trochu energie z roztoku. Posadil se k Bláznovi, připravil několik lajn perníku a sledoval hru.

„Šéfe? Mám ho už nechat promluvit?“

„Pongu, ještě ho nech chvíli přemyslet,“ odpověděl Blázen a krátce se podíval na ležícího Martena.

„Nevidím takovej ten upřímnej pohled v jeho očích.“

„Šéfe, když myslíte, mě už přijde upřímnej celkem dost,“ řekl Pong, šňupl lajnu a vrátil se ke své práci.

„Martene, slyšel si Šéfa. Já vím, že tak hrozně bys chtěl mluvit, ale nejde to, zatím to ještě pořád nejde. Já vím, že je ti to líto, ale mě rozhodně ne. Musíš získat přesně ten pohled, kterej chce vidět Šéf,“ povídal Pong mezitím, kdy se přehraboval v kufříku.

„Já nevím, jaký náradí na tebe mám použít můj nový kamaráde. Mám tu takové pěkné nástroje, ale Šéf a Urgha by se zlobili, kdybych je použil. Nadělají nepořádek. Musím najít něco méně invazivního.“

Marten cukal hlavou, chtěl křičet, ale ústa odmítala spolupráci.

„Ále, ále, ále copak to tady máme,“ rozjasnil se Pongův obličej a vytáhl starý ruční trepan alias trepanační vrták.

„Podívám se co máš v hlavě, tuhle hračku jsem už kurevsky dlouho nepoužil. Víš co to je?“

Marten zakroutil hlavou, v hlavě mu prudce bušilo a v tepnách rychle pulzovala krev.

„I kdybys věděl, stejně bys nepověděl,“ zasmál se a přešel k Martenově hlavě. Nožem vyholil temeno a propiskou nakreslil křížek pro označení místa, kde vrtat. Křížků bylo nakonec více.

„Nejdřív ti vyvrtám díry do hlavy a potom řezacím drátem provedu několik chirurgicky přesných řezů a odstráním pár laloků, který nebudeš potřebovat k mluvení,“ pověděl Pong a začal vrtat. Místností se ozvalo skřípění kosti.

„Pongu, můžeš to trochu ztlumit?“ poprosila Urgha, „ruší mě to při hře.“

„Urgho, pár minut. Kost klade mírný odpor,“ zamručel Pong a pokračoval v ručním otáčení vrtáku.

Dodělal otvory, odložil trepan a gázou očistil rány od kapek krve. Sklonil hlavu a prohlížel si tepající mozek.

„Martene, málokdo to o mě ví, ale mám rozsáhlý anatomický znalosti. Trepanaci sem dlouho nedělal a na závěr tě čeká lobotomie,“ vysvětloval Pong situaci a vytáhl z kufříku dlouhý ostrý nástroj.

„Projde vedle oční bulvy a zarazí se hluboko do mozku, geniální věc jak z psychopatů dělat beránky,“ zasmál se Číňan a vrátil jehlu zpět.

„Pongu, jak jsi na tom? Právě jsme dohráli a řekl bych, že Marten byl můj velký fanoušek. Vypadá spokojeně s moji hrou a určitě by mi chtěl pogratulovat k několika perfektním hodům kostkou,“ zvedl Kapitán hlavu od hry.

„Šéfe, já sem si užil. Myslíte, že už má srovnaný všechno, co by nám chtěl vyklopit?“

„Já bych řekl, že jo? Co myslíte?“ obrátil se Blázen k ostatním.

„Už bych dávno mluvila,“ řekla bez přemýšlení Urgha.

„Můj vůdce, já mlčím jako hrob,“ odpověděl Kokot.

„Pongu, dovol mu zazpívat písničku,“ rozhodl Blázen.

„Okej,“ zamumlal Pong a začal odříkávat náboženské verše.

„To jen kvůli atmosféře,“ řekl a zapálil ještě kadidlo.

„Vole, ať se tady neudusíme,“ zamručela Urgha, ale Pong nevnímal. Vytáhl pomalu několik akupunkturních jehel z horní části trupu a Martenovi se zkroutil obličej bolestí.

„Ano, ano, zabil jsem babičku a otce. Nikdy jsem to nikomu neřekl a vůbec mě to netrápilo. Ty svině chtěli, abych chodil do práce. Každý den do práce, ráno v pět hodin vstávat, vzít si posranou aktovku s termoskou, chlebem a řízkem nebo kusem králíka, postavit se na zastávku a jet s dalšíma kreténama narvaným autobusem do fabriky. Odstát si frontu na píchačku, pak na devět hodin postavit ke stroji, kterej bych krmil součástkami. Na to bych se vysral, já chtěl bejt zločinec, chtěl sem žít na ulici, poctivě okrádat slušný pracující a vymáhat výpalný a ne se stát posraným dělníkem. Tak sem je oba zabil a odešel. Už je to venku, mě se tak ulevilo.“

Marten byl na pokraji zhroutení.

„Co to meleš, mě je u prdele, jestli si zabil fotra a ošukal babku. Zmrde, řekni Šéfovi, co chce slyšet. Dělej zmrde,“ udeřil Pong Martena do obličeje.

„Co najednou tolik násilí?“ zeptala se Urgha.

„Taky patří k atmosféře. Povídej zmrde, jak to máš s Temným kolegiem. A vyklop všechno nebo bude Šéf nasranej. Žejo, Šéfe, že budete nasranej?“

„Pongu, budu nasranej, ale hlavně Martena nepřerušuj, byl v šoku a vypadá, že se už uklidnil a chce povídat,“ řekl Blázen a zapálil nového jointa.

„Blázne, jsem lhář a lžu pořád. Hlavně lžu o sobě. Je pravda, že jsem náhodou získal univerzitní záložní data, je pravda, že jsem jsem pochopil, co ukrývají za tajemství a je taky pravda, že jsem nikdy neměl peníze zorganizovat vlastní pátrání. Tak jsem vyvolal ďábla a kontaktoval Temné kolegium.“

„Jak se takový Temný kolegium vyvolává?“ zeptal se Kapitán.

„Temný kolegium si vás najde samo, stačí jen dostatečně rozhlásit, že máte zájem se setkat a oni se to dozvědí. Vždycky se to dozvědí,“ odpověděl Marten.

„Můj vůdce, jaktože nás ještě nenapadlo rozhlásit žádost o setkání?“ zeptal se Kokot.

„Nevím Kokote. Asi proto, že nás chtějí dostat a Martena až tak zase nepotřebují. Martenovo štěstí nejspíš je, že neví naprosto nic o našich aktivitách na Zemi a tudíž nemůže kamarádíkům ze skautského oddílu říct, kde nás najdou. Havajské pláže navštěvujeme celkem často,“ zasmál se Blázen.

„Nazývají mě Velkým démonem a berou mě vážně,“ skočil do rozhovoru Marten.

„Podle mě z tebe mají prdel a jedinej důvod proč tě potřebujou je, abys hlídal, kdy vylezeme ze stanice a pak se pokusil získat souřadnice základny na Zemi. Už jednou jsi to zkusil, víme?“

„To není pravda, nedostali všechny zálohy, které jsem našel. Držím je pod krkem a jen chci, aby mi dobře zaplatili,“ začal rudnout Marten.

„Takže si jen obyčejný šmėčko a podrazák. Se vsadím, že i tu debilní přezdívku 'Velký démon' sis vymyslel sám. Teď máme tvůj počítač a potvrzený, že po nás jde posraný kolegium,“ suše shrnul situaci Blázen a otočil se k Pongovi.

„Pongu, já nevím jestli nám může říct ještě něco novýho, je to malá zkurvená ryba, která našla velkou uhynulou rybu a hladově přestala hlídat okolí. Žraloci využili situace a sežrali ji.“

Blázen se podíval na Martena a přemýšlel.

„Blázne, příteli, udělali jsme spolu pár byznysů a hodně jsem ti pomohl. Vem si s kolika lidmi sem tě seznámil? Kdo tě uvedl do světa galaktickýho narkobyznysu? Já. Nemohl bys být milosrdnější a vyjádřit trošku vděčnosti?“ začal škemrat Marten.

„Když já očekával něco jinýho,“ řekl Blázen.

„Co jsi čekal?“ zeptal se zaraženě Marten.

„Že mi ještě něco povíš, ale tyhle kecy mě unavují a nudí.“

„Znám velký tajemství Temnýho kolegia.“

„Jaký zase tajemství?“ zeptal se otráveně Blázen.

„Berou drogy, je to parta úchylnejch závisláků, kterým jde jen o peníze a moc.“

„Martene, to si mě teda moc nepřekvapil a ani bych neřekl, že se jedná o tajemství. My sme taky parta permanentně sfetovanejch debilů, akorát nám jde spíš hlavně o love než o podělanou moc. I sfetovanej můžeš bejt slušnej a poctivej. Ty nefetuješ a ještě navíc si pěkněj zmrđ,“ nekompromisním tónem v hlase řekl Blázen a podíval se po Pongovi.

„Hele, já nevím, ale řekl bych, že jeho role v tomto příběhu skončila. Pro někoho byla velmi důležitá, ale postava Martena splnila svůj účel. Potvrdila pouze to, co mi řekl Nejvyšší na planetě, kde sme se ocitli s Jednookým. Stejně by musel dřív nebo později umřít, tak ať umře teďka.“

„Šéfe, jak myslíte, udělám si pár cvičení na mozku, zvopáknú lobotomii a pak ho hodím k ostatnímu odpadu.“

„Ne Pongu, mrtvolu dáš do jeho lodi, aby našli po havárii aspoň nějaký kousky DNA.“

„Slyšel si Šéfa,“ pošeptal Pong Martenovi do ucha.

„Já nechci umřít,“ skoro s brekem ze sebe vysoukala oběť na stole.

„Nikdo nechce umřít a rozumný člověk dělá všechno proto, aby umřel co nejpozději. My, mniši z klášteru Šaolin se učíme od malička odhadnout, kdy jaké duši nastal okamžik smrti. A cvičíme, aby náš okamžik smrti přišel až v době fyzického stárnutí těla,“ dostal Marten malou budhistickou přednášku.

Pong přisunul židli, usadil se a strčil skrz vyvrtný otvor jeden ze svých skalpelů přímo do mozku. Martenovo tělo sebou lehce škublo a veškeré svalstvo od pasu dolů se uvolnilo.

„Posral si se kamaráde, to se umírajícím stává,“ řekl sedící Pong a pokračoval ve svých operacích.

Blázen s Urghou vstali od stolu, odkud je vyhnal puch hoven.

„Doprdele Pongu, měl si dávat pozor! Kdo to bude zase uklízet?“ rozčílila se Urgha a nasraně šla napustit kýbl vodou a připravit úklidové prostředky.

„Pongu, nic nám novýho nám neřekl, skonči to s ním,“ řekl Blázen a šel se vysrat.

„Tak vidíš Martene, začal si nudit a kdybys promluvil hned na začátku, mohli sme ušetřit Kapitána a čtenáře zbytečnýho násilí. Je mi líto, že skončíš blbě, ale pro další děj nejsi potřebný. Víš co bys mohl udělat a tím odčinit svoji vinu za ztracený čas?“

„Netuším...?“

„Mohl by ses omluvit za promrdaný čas,“ odpověděl Pong a začal čistit lobotomovací jehlu. Marten zmlkl a přemýšlel.

Pong se podíval do tváře ochromené oběti a bylo zřejmé, že se chystá k poslednímu úkonu.

„Počkej,“ promluvil Marten a Pong se zastavil.

„Protože po mě nic a nikdo nezůstane, žádná stopa v dějinách a jestli přeci jen, tak jenom stopa šupáka a vohnouta. Snad tedy pomůže, když se pravděpodobně jako první literární postava v dějinách písma omluvím za svou existenci, za své činy, za demontážní konec a vůbec za všechny ryby, který sem nesežral.“

Pong se zamyslel, podíval po Bláznovi, stojícímu u dveří a ještě chvíli přemýšlel.

„Ty Martene, to není blbej nápad, omluv se, chceš-li.“

Marten se nadechl a promluvil.

„Před tím než zemřu, chtěl bych se omluvit za svoji postavu, za své činy a za všechny podlosti, který jsem kdy v životě vykonal. Omlouvám se čtenářům, že se mnou museli protrpět několik odstavců, aniž by pochopili k čemu jsem v příběhu dobřej. Tak bych se vám chtěl omluvit za autora, on to nemá v hlavě úplně v pořádku a jestli ste čekali víc, tak je mi líto, ale tímhle hovadským příběhem jen ztrácíte čas. Vyserte si, debilové. Můžeš šikmovokej zmrde,“ skončil.

Pongova jehla se mihla vzduchem a až po úchyt zmizela mezi kořenem nosu a pravou oční bulvu v Martenově mozku. Pong s ní lehce zahýbal a pomalu vytáhl, utřel kapesníkem a uložil do kufříku.

„Šéfe, hotovo.“

„Dobrá, ale zbytečná práce Pongu. Odes ho do jeho lodi, Kokot zapojí dálkový ovládání a odletí s ní k jednomu z meteorických pásů v okolí. Plán už jsem dávno vysvětloval.“

Marten cosi nesrozumitelně mumlal a máchal rukama. Pong vyndal akupunkturní jehly, přendal nehybné tělo na antigravitační plošinu, odvezl do hangáru a posadil do velitelského křesla v pilotní kabině Martenovy lodi. Urgha začala podruhé uklízet.

Kokot a Bláznem seděli u počítače a sledovali přenos z dálkově řízené lodě.

„Můj vůdce, už dlouho jsem neovládal kosmickou loď pomocí klávesnice a kurzorových šipek, omluvte prosím mé pomalejší reakce.“

„Kokote, nevádí. Jde ti to skvěle,“ řekl Blázen, kouřil joint a sledoval monitor.

Martenova loď mířila mezi asteroidy a jeden z velkých se postavil do dráhy letu. Obraz zmizel.

„Můj vůdce, operace se zdařila, havárie proběhla úspěšně. Poslední údaje ze senzorů hovoří o přímé srážce.“

„Fajn, jeden problém máme z krku. Teď už zbejvá jen najít Temný kolegium a nechat Ponga udělat jeho oblíbenou práci.“

Po několika dnech se vrátili na stanici provést běžnou systémovou údržbu. Na venkovním parapetu čekala odolná zpráva z policejního oddělení kolonie Saturn VI., s žádostí o podání vysvětlení ve věci zmizení podnikatele a konfidenta Martena.

„Tak Marten byl navíc ještě bonzák, ten nikomu chybět nebude. Pojedeme tam Kapitáne?“ zeptal se Karlos.

„Musíme, ať nevypadáme blbě, znali jsme ho,“ po chvíli přemýšlení odpověděl Blázen.

Policejní stanici v kolonii Saturn VI. navštívili poprvé. Blázen otevřel špinavé prosklené dveře a s Kokotem vstoupili do haly. Zamířili k přepážce se stojícím policistou.

„Kokote, hlavně žádný násilí. Schválně sem nevzal Ponga, aby nedošlo k nějakým nedorozuměním. Nemůžeme si tady dovolit problémy, natož násilný.“

„Můj vůdce, logické rozhodnutí,“ odpověděl stručně Kokot.

„Co chcete?“ zeptal se policista za přepážkou.

„Dostali sme předvolání, tak jsme přišli,“ řekl Blázen.

„Ukažte,“ natáhl orgán ruku a Blázen mu podal dokument, který prostudoval.

„Martenovo zmizení. Vy ste ti, se kterejma odletěl?“ zeptal se policajt.

„Ano,“ kývl Blázen.

„Zamotanej případ, u vás pravděpodobně těla nenajdeme, protože radary mají na záznamech, že odletěli směrem k Zemi,“ přemýšlel nahlas policajt a střídavě pozoroval jednoho a pak druhého.

„Byla to obchodní schůzka, s váma se máme pobavit o případu?“ zeptal se Blázen.

„To ne, jsem jenom zvědavěj. Martena tady znal každej a Rozverný tanečnice jsou oblíbeněj podnik.“

„Tak za kým máme jít?“ zeptal se ještě jednou Kapitán.

„Komisař Rex, třetí patro, dveře 375,“ řekl policista a odešel od přepážky, aniž by se jakkoliv rozloučil.

„Všude stejní zvědaví debilové,“ zamručel Blázen, když čekali na příjezd výtahu.

Dveře se otevřely, ven se vyvalil dav lidí a když se kabina vyprázdnila, Blázen s Kokotem nastoupili. Blázen ocenil, že nahoru s nimi nikdo nejede, mlčky si prohlížel starou zašlou kabinu a u některých skvrn si nebyl jistý původem.

„Můj vůdce, řekl bych krev, lidská krev. Po zvětšení vidím zbytky kůže, kosti a nějaké vlasy ve spárách by se také našly.“

„Policejní stanice, všude je to stejný. Pamatuješ jak sme potkali toho Picarda? Kde je mu asi konec,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Můj vůdce, skončil ve své dimenzi a určitě pokračuje ve zkoumání vesmíru,“ odpověděl suše Kokot a výtah zastavil.

Vstoupili do zašlé chodby s kdysi zeleným soklem, šedivými dlaždičkami na podlaze a dlouhou řadou očíslovaných dveří. Chodbu doplňovaly v pravidelných vzdálenostech rozmístěné dřevěné lavice.

„Nikdo tu není,“ řekl Blázen a vyrazil směrem, který označovala šipka s čísly 350-380.

Došli k dveřím číslo 375 a Kokot zaklepal. Chvíli bylo ticho, pak se ozvalo „Haf. Haf.“

„Co to kurva?“ otočil se Blázen na Kokota.

„Můj vůdce, počkejte chvíli. Oogle translátor ještě pořád pracuje.“

Blázen se nechápavě podíval, ale pak v hlavě promluvil hlas. „Vstupte“.

Podívali se na sebe a poslechli, vstoupili.

Malá strohá místnost obsahovala stůl, dvě židle, pelech, misku s vodou a misku pro žrádlo.

Rozhlíželi se, když se znovu ozvalo „Haf. Haf.“ Oogle translátor zapracoval o něco rychleji a přeložil „Posaďte se“.

Kokot a Blázen se posadili a teprve v tu chvíli si všimli, že za stolem v křesle sedí středně velký žíhaný pes, který právě zvedl hlavu zpod stolu.

„Haf. Ha... mě chcete?“ promluvil pes.

„My, my, my sme přišli s výzvou k podání vysvětlení,“ zakoktal Blázen.

„Ukažte, podejte mi ji,“ řekl pes a natáhl packu, do které Kokot předal obálku s pozvánkou.

Pes ji otevřel, očuchal a začal číst.

„Že vy jste ji dali do ruky strážníkovi, který měl dole službu?“

„Aano, jak jste to poznal?“ zeptal se Blázen.

„Jednoduše, podle pachu. Ráno, když jsem šel do práce, mě podrbal za ušima. Ste si snad všimli, že sem pes? Komisař Rex jméno mé,“ zasmál se Rex.

„Já jsem si říkal, že vypadáte trošku zvláštně,“ opatrně řekl Blázen.

„Můj vůdce, technicky vzato to není pes, ale nýbrž fena,“ zašeptal Kokot Bláznovi do ucha.
„Mám 8x lepší sluch než vy a opravdu jsem fena, akorát nemohli dlouho pohlaví poznat, tak mě blbě zařadili mezi samce. Vůbec, vy pane s tím divným knírkem, nesmrdíte jako člověk, ale spíše jako stroj,“ řekl nebo řekla Rex.
„Jsem robot, android, umělá inteligence.“
„Myslel jsem si to, kdysi jsem narazil na jednoho tvého druhu, ale už byl rozebraný.“
„Za co máte to vyznamenání?“ zeptal se Blázen, který si všiml medaile na obojku.
„Ocenění za dobře odvedenou práci. Drogy, marihuana, kokain, heroin, pervitin, nelegální psychedelika. Znáte to, běžná policejní práce,“ s kamenným výrazem odpověděl Rex.
„Aha,“ zarazil se Blázen, „tak asi přejdeme k věci, ne?“
„Můžeme, víte jak. Tady se na drogy příliš nehraje, vyznamenání mám ještě ze Země. Byl jsem v Číně vyšetřen a vycvičen k policejní práci a za odměnu mě přeřadili sem. Tady je to jiný, než o pár planet blíže k Slunci, věřte mi. A teď tedy k věci.“
Blázen s Koktem mlčeli.

Komisař Rex vytáhl krabičku, vyndal hulení, drtičku a ostatní náčiní nutné k výrobě marihuanové cigarety a začal balit joint.

„Víte, Marten byl můj. Byl moje okno do podsvětí a díky tomuto vztahu, který jsme mezi sebou měli, byl v této kolonii relativní klid. Byl to zmrď, kterej by babičce sebral holení kost, jen abych se nažral. Já sem docela rád, protože mám náhradníka, ale čekal jsem, až přijde vhodná příležitost. Vaše složka je zajímavý čtení a chci s váma vyřešit dvě věci.“

„Jaký, pane komisaři Rexi?“

„Za první. Svědci říkaj, že jste byli poslední, kteří ho viděli na živu a prej s váma odletěl. Co mi k tomu můžete říci?“

„No, jak bych to řekl. Svědci nelžou. Viděli jsme ho a odletěl s námi na stanici do kráteru. Přeložit zboží a doladit poslední body byznysu na Zemi. Co se s ním stalo pak netuším,“ odpověděl Blázen, který zapálil brko.

„Našli jsme trosky v asteroidovém pásu. Martenova loď byla rozmlácená na kousky, srážka s velkým kusem šutru. V tom bordelu se nepodařilo najít laborce ani stopu po genetickým materiálu, takže si nejsme jisti, jestli je Marten živ a nebo mrtev. Co si myslíte vy?“

„Co si myslíme? Od nás odstartoval a co se dělo pak, fakt už nevíme. Jestli říkáte, že se našly trosky jeho lodě, tak jaký můžou být šance na přežití v mrazivém prostoru vesmíru?“

„Minimální,“ zamyslel se Rex, „probereme tedy druhou věc. Obchod.“

„Jaký obchod myslíte?“ zvědavě se zeptal Blázen, protože pochopil, že vše je ve starých kolejích, přesně tak jak má být.

„Převezmu veškeré Martenovy obchody. Bude to problém?“ zeptal se Rex.

Blázen chvíli přemýšlel, tedy ne že by přemýšlel, věděl už jakým směrem se rozhovor bude ubírat, ale cítil, že dramatická chvílka není na škodu.

„Nemám problém, dohodnuto. Ještě něco?“ odpověděl.

„To je všechno, případ uzavřu jako běžnou havárii. Je to smutné, ale takové věci se ve vesmíru stávají. Děkuji za návštěvu a příště na shledanou. Omlouvám se, ale čeká mě další práce.“

Kokot s Bláznem se zvedli ze židlí a odešli z kanceláře.

„Ani kosti nebyly nebyly nutný. Slušnej divokej západ,“ řekl Blázen, když se za nimi zavřely dveře.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Kokot.

„Vyzvedneme Ponga s ostatníma a půjdeme zapařit. Máme důvody oslavovat.“

O něco později v jedné známé tmavé místnosti, kdesi mimo Sluneční soustavu, opět hovořilo ve stínu sochy nechutně tlusté osobnosti připomínající vajíčko několik postav v kápích, kterým nebylo

vidět do ksichtu, ale už ty zmrdy znáte. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíchač, Kokot a Sráč.

„Mocný Matkopíchači, dostali jsme špatnou zprávu,“ řekl opatrně temným hlasem Šoustal. Matkopíchač mlčel. Dupal, jeho kápě se pohybovala podle toho na koho se díval a na koho se podíval, ten sklopil hlavu.

„Temní kolegové, jaké zlé zvěsti přivezl posel?“

„Marten zmizel,“ řekl jiný temný hlas.

„Kdo je kurva Marten?“ zeptal se Matkopíchač.

„Velký démon, mocný hrozný,“ zašeptal další temný hlas.

„Jo tenhle debil. A je mrtvej nebo jenom zmizel a zase se odzmlízí?“ ptal se dál Matkopíchač.

„Mocný, nevíme. Od našeho špeha přišla zpráva z policejního oddělení Saturnu VI., že během jeho služby přišli podat vysvětlení frajeři, kteří mají ve své moci základnu s těmi věcmi, které nás zajímají a Velký démon je nám slíbil.“

„Problém je v čem, Čůráku? Co je teda s Martenem?“

„Ó mocný, přišli se přiznat, že byli poslední, kteří ho viděli naživu.“

„Takže ho oddělali?“

„Nevíme, špeh potvrdil, že odletěl směrem k Zemi údajně za obchodem. Našli se pouze trosky jeho lodi,“ povídal Čůrák.

„Co náš byznys?“

„Mocný, naši partneři potvrdili, že Marten byl nahrazen údajně někým novým a spolehlivějším.“

„Obchod se nezastavil a jede dál.“

„To je dobrý pro všechny, peníze nikdy nespí. Teď si dáme lajnu, otevřeme flašku a dáme obřad, když už sme se takhle všichni pěkně potkali,“ rozhodl Matkopíchač po krátkém zamyšlení.

Někdo zapnul ezoterickou meditační hudbu a postavy v kápích se rozestoupily do kruhu. Matkopíchač zapálil svíčky, rozložil spiritualistický stůl, vyndal stříbrné náčiní a velký pytel s bílým práškem. Vyrobil dvanáct ohromných lajn a sám první šňupl jednu ze dvanácti kober.

„Skvělej matroš. Vozil mi ho Marten, ktorej ho bral od toho Bláznova pomatenýho Číňana. Je škoda, že musej zemřít, zboží měli luxusní, ale nedá se jinak. Bláznovo hulení bylo jedno z nejlepších, jaký sem kdy hulil. Škoda, že je ten debil tak zásadovej, jinak by nám určitě prototyp zařízení prodal.“

„Matkopíchači, stejně už ví o co jde a pravděpodobně ví i o nás,“ zvedl hlavu od obřadního stolku Pičín.

„Právě,“ řekl Matkopíchač, „kurva přidejte někdo kurva hlasitost.“

Hudba zesílila, Temné kolegium dokončilo druhé kolo obřadu klanění a rozestoupilo se na značky podél kruhu.

Zvedli ruce a počali jimi rytmicky kmitat do rytmu. Postupem času se rozpochovali kolem dokola a synchronně, jako vodní baletky, prováděli obřadní tance. Někdo postavil láhev na stůl, ze které postupně ubýval obsah.

Utekl nějaký čas, než hudba počala pomalu utíchat a skupina vyjetých temných postav zklidnila své chování. Někteří hluboce oddychovali, jiní neustávali v podupávání.

„Mocný, co uděláme dál?“ zeptal se nějaký zadýchaný temný hlas, který hustě kašlal.

„Přemýšlel jsem během obřadu. Martena už nepotřebujeme, použijeme starý dobrý osvědčený pátrání, pronásledování, mučení a obecně hrubou sílu. Hovořil jsem nedávno s Ničitelem a po neúspěšném útoku na planetu Musků máme zase stopu. Jeho poskok Klaun objevil místo, kde by se dal Blázen najít.“

„Veliký mocný Matkopíchači, naše temné světlo, které osvětluje cestu nocí, naše spáso a náš všehoschopný velitel, pro vás neexistuje nemožné, vždy najdete možnost,“ pronesl Análník,

poklekl a udeřil obličejem do země. Zbylé čtyři postavy také poklekly a sklonily se před Matkopíchačem.

Díval se spatra na klečící a cítil, jak z nich čerpá sílu. Matkopíchač byl blízko orgasmu a věděl, že kdyby ty kretény nepotřeboval, vystačil by si zcela sám. Měl příšernou chuť je zabít, ale touha po nesmrtelnosti mu v tom bránila. A taky ho sral Nejvyšší představený, který se mu od útoku na chrámovou planetu snažil dostat do hlavy. Byl velmi dotěrný a dřív nebo později se mu podaří proniknout mentální ochranou a spojí se. Obával se, aby se tak nestalo dřív než později. Vrátil se raději k přízemnějším myšlenkám a povolil klečícím povstat.

„Oddaní přátelé, nyní budeme čekat dokud se neozve Ničitel světů s nějakými novinkami v pátrání po Bláznovi. Pokud nemáte nic důležitýho na práci, objednal sem nějaký děvky a můžeme pokračovat v obřadech.“

Ozvalo se významné souhlasné temné zamručení, Matkopíchač zamířil do stínu a po něm se do tmy ponořili ostatní členové temného společenství.

Kapitola ještě nekončí. Přeskočíme několik let do budoucnosti, jejíž tajemství ještě nelze odhalit, navštívit na Mars jednu psychiatrickou léčebnu, vek které nedávno přijali nového polochromého pacienta.

Marten otevřel oči v okamžiku, kdy se jeho loď přibližovala k asteroidu. Bolela ho hlava, nevěděl jak se jmenuje, kde je, co dělá a proč to dělá. Cítil se nekonečně šťastně a hlavou mu probíhaly obrázky, které nedávaly smysl. Pak přišel náraz.

At' se to zdá jakkoliv podivné a prazvláštní, kabina přežila náraz, který ji vymrštil kamsi do vesmíru a několik měsíců létala hlubokým chladem. Nejhorších bylo prvních pár dnů, než se kabina přestala otáčet a ustálila se. Pořád byl šťastný a nic ho netrápilo. Minimálně do okamžiku než si uvědomil, že má i nějaké nutné životní a tělesné potřeby. Netušil vůbec, že potřebuje kyslík k dýchání, nechápal význam tlačítek, blikátek a jiných indikátorů, které ho obklopovaly. Měl štěstí, protože když byl ještě chytrý, napadlo ho koupit upravenou verzi lodě s kabinou zálohovanou samostatnými okruhy. Baterie, čistička vzduchu, vody, topení, zásoby jídla a malý chemický záchod. Ten tedy nenašel, takže musel srát a močit do likvidátoru jídelního odpadu.

Dny trávil v navigačním křesle a bavil se pozorováním vesmíru. Občas vyjedl konzervu nebo energetickou tyčinku. Vlastně ho vůbec nenapadlo, že by se měl bát o život a vysílat SOS. Ve svém lobotomickém štěstí si neuvědomoval vážnost situace, což mu možná paradoxně pomohlo přežít. Vystačil si sám se sebou, s hvězdami nad hlavou a obrazy ve své hlavě. Občas viděl malého šikmookého muže, který se nad ním sklání a cosi povídá. Jindy zase viděl záblesky z nějakého města, bar, postavy, vybavovala se mu zvláštní vůně a štiplavý prášek, který páčil v nose. Nic však co by dávalo nějaký bližší smysl. Nohy mu nefungovaly a na temeni hlavy cítil otvory, kterými se daly prostrčit prsty a mohl se hnípat v jakési šedivé hmotě.

V okamžicích největší nudy plachtíl z jedné strany kabiny na druhou. Jednou našel knihu s obrázky planet, hvězd a lidí. Strávil prohlížením dlouhé hodiny, stejně nedávaly mu žádný smysl, ale byly hezké.

Uběhlo několik pozemským měsíců a kabina s obyvatelem změnila tvář. Všechno bylo zašlé, špinavé, pokryté uniklymi výkaly, které pronikavě zapáchaly tak, že klimatizace nedokázala zápach odstranit. Marten nebo to co z něj zbylo, nic necítil a pořád byl šťastný jako blecha v kožichu budhistického mnicha. Světla poblikávala, špatně se mu dýchalo a najít něco k jídlu a pití bylo stále těžší a těžší. Byly dny, kdy nic nepojedl a jeho tělo velmi zhublo. Zůstával v křesle a pozoroval hvězdy, vstával už minimálně.

Měl zavřené oči, když ucítil náraz a jakási síla začala s kabinou hýbat. Hvězdy zakryly stěny nějakého hangáru a ve výhledu se objevily postavy. Za chvíli se ozvalo syčení hořáku, který se prokousával dovnitř.

Do kabiny vstoupilo světlo a postavám v hangáru se naskytl pohled, na který do smrti nezapomenou. Uprostřed špinavé kabiny v křesle sedělo zarostlé, špinavé cosi, jenž spíše připomínalo larvu housenky než lidskou bytost. To, ale nebylo všechno. Zápach, který se vyvalil ven, donutil zachránce začít zvracet.

„Doprdele, kurva, jebat, mrdat, takovej rigól sem ještě nezažil,“ nadával jeden z nich ve chvílích, kdy se mu neobracel žaludek naruby.

Larva se pohnula, podívala se do světla a promluvila.

„Kéž jsou všechny bytosti šťastny.“

„Až ten zkurvanej smrad odvětraj, ať sem pošlou doktorku a převezou to divný stvoření na ošetřovnu, kde ať zkusej zjistit, kdo nebo co to vlastně kurva je,“ řekl jeden z přihlížejících.

„Se to tam nedá vyvětrat,“ vylezla z kabiny bílá kombinéza. „Měli bysme dovnitř vlézt v ochranných oblecích, kdybysme nějaký měli. Nedá se tam nic zachránit, ta kabina je tak zesraná a zechcaná, že nic takovýho sem ještě v životě neviděl. Velitel neuvěří, co jsme našli v prázdnostě vesmíru.“

„Když povídáš, Kájo. Oblíknu se a přines mezitím nosítka,“ řekl jeden z mužů a začal oblékat kombinézu.

„Pájo, ty kombinézy jsou úplně na hovno, cejtíš jak propouštěj smrad?“ zeptal se Kája.

„Kájo, cejtím. Co mám dělat, když se debil nákupčí snaží furt ušetřit?“

„Pájo, víš že nešetří, ale dělá co může. Naše centrální plánovaný hospodářství nepočítalo v týhle dvacetiletce s nákupem proviantu pro vesmírný posádky. Improvizuje.“

„Kájo, já vím, ale posledně s těma zpuchřelýma skafandrama byl fakt průser. Zařvali tři lidi.“

„Pájo, dva toho třetího se podařilo zachránit.“

„Kájo dobře, ale zmrzly mu obě nohy, koule a čůrák.“

„Pájo, přijít o nohy, nevadí, přijít o koule, to kurva vadí. Pojd', naložíme tuhle hromadu hovna a odneseme na ošetřovnu.“

„Kájo a stavíme se v umejvárně, dáme tomu sprchu, ať se doktoři nezeblíjou.“

„Pájo, ty seš tak chytřej. Dem do prdele, mám už toho smradu plnej oblek.“

Postavy nadzvedly nosítka a hnědou hroudu vynesly ven. Okolo postávající zvědavci udělali hodně kroků zpět a ozývaly se hlasy, které komentovaly neskutečný smrad, šířící se po okolí.

„Zavřete někdo ten krám a spust'te okolo ochranný pole, jinak se tady zeblíjem do bezvědomí,“ kdosi vykřikl a jiná dvojice se odvázně ujala úkolu.

Pája a Kája donesli nosítka do sprch, které byly okamžitě návštěvníky opuštěny a umístili Martena s přenosným lůžkem do sprchového koutu. Přitáhli hadici a pustili teplou vodu, která okamžitě začala rozpouštět nános hoven z Martenova těla. S odtékající hnědou zapáchající vodou se pomalu objevovalo tělo lidského tvora.

„Kájo, budeme ho muset ostříhat. Ty hovna mu z vlasů nevymejem.“

„Pájo, uděláš to, vid'?“

„Kájo, když sem si to vymyslel,“ řekl otráveně Pája, vzal z umyvadla zapomenuté nůžky a počal stříhat dohola velkého lobotomovaného chlapečka.

Bylo spotřebováno hodně vody a tekutého mýdla, než byl Marten zcela čistý. Kája ho oblékl a ocenil omyvatelnost lehátka.

„Pájo, omyvatelné lehátko je skvělejší vynález.“

„Kájo, odneseme toho tvora, dáme si panáka a spláchneme ten humus z patra. Co říkáš?“

„Pájo, skvělejší nápad.“

Nikdo se jim už nevyhýbal a na ošetřovnu se přivalili jako velká voda.

„Tady ho máte, zkuste z něj něco dostat. My už to chceme mít z krku,“ řekl Pája.

„Položte lehátko na zem a běžte do prdele, smrdíte jak dvě hovna,“ řekl doktor v bílém plášti, který se jich ujal.

Dvojice odešla a doktor se začal věnovat ležícímu Martenovi.

„Kolegyně, pojděte mi pomoci,“ promluvil k doktorce opodál.

Společně přeložili Martena na lékařský stůl a počali jej zkoumat. Přitáhli nad něj nějaký přístroj v univerzální nemocniční bílé barvě, zapnuli a sledovali na monitoru výstup.

„Tak co tady máte, felčáři,“ vstoupil plešatý hromotluk v uniformě s mnoha frčky a metály.

„Nějakýho chlapa, kterýho našli v popelnici uprostřed ničeho, veliteli Kondome,“ řekl doktor.

„Říkali chlapi v hangáru, že ten smrad by zabil i slona, kdyby už nebyli dávno vyhubení,“ zasmál se velitel Kondom a dodal, „úplně doslova nález k hovnu. Hromada hoven nic víc, vrátil sem nalezenej odpad zpět do náruče vesmíru. V tom mrazu ten smrad nemůže nikomu neublížit.“

„Pravděpodobně asi ne,“ zašeptala doktorka a ani nezvedla hlavu od přístroje.

„Říkala jste něco, doktorko?“ zvedl obočí Kondom, kdyby ho měl.

„Nic, veliteli. Je napůl ochrnutý, ale nevidím žádný rány a někdo mu provedl lobotomii. Velmi zkušeně a profesionálně,“ odpověděla již hlasitěji doktorka.

„Kéž jsou všechny bytosti šťastny,“ posadil se Marten a natáhl ruce.

„Ono to mluví,“ podivil se Kondom, „doktorko, dejte to nějak do kupy, třeba nám řekne víc.“

„Rozkaz veliteli,“ odpověděla žena.

„Beztak z něj dostanem hovno, vysadíme ho na nejbližší zastávce,“ rozmyslel se Kondom a odešel.

Po několika dnech byl Marten celkem stabilizovaný, ale pořád byl jen šťastný, neskutečně šťastný a obrazy, které mu běžely před očima, ho nikterak nevzrušovaly. Ten samý obličej, pořád dokola, šikmé oči, dlouhá bradka a zvláštní úsměv.

Udělal několik kroků a dokázal se dostat k odpadkovému koši, který považoval za záchod.

„Pane kolego, už aby byl pryč,“ řekla doktorka.

Velitel Kondom s doktorkou stál na přistávací ploše a předával zachráněného Martena.

„Napište do protokolu, že se nám ho podařilo stabilizovat, ale nepromluvil. Nevíme kdo to je, co se mu stalo, jak se dostal až tam, kde sme ho našli. Našli sme hovno, pánové.“

„Veliteli Kondome, Spojený Mars vám děkuje za záchranu lidského tvora a splnění povinnosti. Mohli ste ho nechat zdechnout a vůbec nic by se nestalo. Navíc bysme ušetřili, protože máme plný cely podobnejch dementů, kteří nevědí kdo a odkud jsou,“ řekl úředník.

„To sem netušil, příště se polepším a budu se řídit vašim doporučením,“ zasmál se velitel Kondom, otočil a zamířil k lodi.

Marten osiřel obklopen neznámými lidmi, tak roztáhl ruce a opět promluvil.

„Kéž jsou všechny bytosti šťastny.“

„Budeš šťasten, neboj náš nový příteli. Ještě jedna malá cela se pro tebe najde, kamaráde,“ odpověděl laskavým hlasem úředník, mrkl k dvěma hromotlukům, kteří čekali na signál. Nasadili Martenovi svěřací kazajku a hodili ho do kufru přistaveného automobilu. Nastoupili a odjeli.

Chvilí byla tma, chvilí světlo, chvilí zase tma a chvilí zase světlo. Když se rozsvítilo definitivně déle než na chvilí, Marten se rozhlédl. Uviděl krásnou polstrovanou místnost, do které mohl narážet

dle chuti a nic ho nebolelo. Byl neuvěřitelně šťastný a vůbec nic mu nechybělo. Postavy a obličeje zmizely a krásný kyblík byl na svém místě v rohu, připraven přijmout šťastná hovna. Marten poklekl, strčil ruku do kýble, zamíchal obsah, nabral do dlaně, pomazal si hlavu a začal kreslit po stěnách výhled na hvězdy.

Tímto se uzavřel příběh Martenův. Prvního zmrda, jehož Kapitán Blázen potkal mimo planetu Země.

13. Klauniáda

Havaj, krásná slunečná Havaj. Místo, které si musí oblíbit každý včetně klaunů. U mola zastavila velká jachta, ze které vystoupila menší armáda šašků, která byla vyzbrojena deštníky, vodu stříkajícími květinami na klopách barevných oblečení a uječenými klaksony.

Na břehu návštěvníky uvítala spoře oděná havajská děvčata, která je ozdobila květinovými náhrdelníky a palmovými kšiltovkami. Někteří klauni měli velké afroúčesy, takže jim kšiltovky nedržely, což kvitovali halasným smíchem a komickými scénkami typu zabodnutí nože hluboko do stehna nejbližšího kolegy a jeho následné skopnutí do moře. A klaksony řvaly jak o život.

Průvod klaunů vstoupil na plážový bulvár a za halasného jásotu pochodoval ulicí. Lidé jim mávali, křičeli na ně, ukazovali prdele a dělali různé více či méně vtipné grimasy. Klaun v čele průvodu šíleně bubnoval a chodci se rozestupovali. Nic zvláštního v těchto končinách. Všichni byli zvyklí na nekonečný mejdany, průvody nebo karnevaly.

Barevný průvod dorazil k baru U Bobbyho a pokusil se dostat dovnitř. Bohužel se mu to nepodařilo, jelikož v podniku bylo kurevsky narváno. Několik klaunů se začalo radit.

„Veliteli Klaune, nevejdemo se tam všichni. Co budeme dělat?“

„V Kolumbii Blázna poznali a potvrdili, že se tady vyskytuje, nemá kam utýct, počkáte venku, pohlídáte okolí a dovnitř půjdu já a ty,“ odpověděl Klaun.

„Není to zbytečný riziko, Klaune?“

„Vypadá to, že se bojím nějakýho rizika?“

„Klaune, ty se ničeho nebojíš.“

„Tak deme,“ ukončil rozhovor Klaun a vešel dovnitř. Druhý klaun vyrazil hned za ním.

Protlačili se davem k barovému pultu a Klaun oslovil barmanku.

„Kotě, co se to tady dneska děje?“

„Našel se nějaký film a bude se promítat. Prý jsou v něm nějakí naši pravidelní návštěvníci,“ odpověděla.

„Aha, tak se podíváme a začneme řešit náš problém až potom. Natoč nám dvě piva a nalij dva dvojité panáky toho nejlepšího rumu jaké máte k dispozici,“ řekl Klaun a sledoval jak barmanka chystá objednávku.

Na pódium před promítací plátno vystoupil chlapík. Chvilí se rozhlížel, pak zaklepal do mikrofonu a nadechl se.

„Snad mě slyšíte. Asi mě znáte, já jsem Bobby a dneska vám chci něco promítnout. Včera mi přišla z Louisiany expresní zásilka s filmem. To co sem viděl mě fakt šokovalo a musíte to vidět taky. Nevím, co víc bych vám ještě řekl, snad jen pevný nervy.“

„Bobby, ty debile, vypadni z pódia a nezdržuj!“ zakřičel kdosi.

Bobby zmizel, místnost potemněla a světlo promítačky prosvítlo prostor. Na plátně se objevilo několik úvodních křížků, odpočítávání a začaly úvodní titulky, které stroze uvedly film.

„Před několika měsíci byla nalezena v močálech Mississippi kamera, která v sobě skrývala následující snímky. Předem upozorňujeme p.t. diváka, že se jedná o skutečné scény, které nebyly zinscenovány či jinak upravovány.“

Po černém pozadí projelo několik jmen a postupně přešlo v průlet nad bažinatou krajinou, přes kterou za zvuků scénické hudby operního charakteru neviditelný nůž vyřezal tiskacím písmem krvavý nápis „*Kanibalové z bažin*“. Hudba ustala, bubny zaduněly, obraz opět potemněl a přenesl diváka na břeh Mississippi kdesi v zapomenutém koutu Louisiany.

„Tak pojd'te, pojd'te, musíme přeložit náklad a připravit se na zítřejší cestu. Kokote, odlož kameru a běž přiložit tu svoji umělou ruku k dílu,“ řekl Kapitán Blázen v záběru. Kameru kdosi položil na kus kmene stromu. Před objektivem prošly dvě nohy v sandálech, bílých ponožkách a šedivých kalhotách.

„Pongu, pomoz Kokotovi a nečum po kundách, večer budeš mít chvíli pro sebe, ale teďka máme kurva práci,“ křikl Blázen směrem k zevlujícímu Pongovi.

„Šéfe, promiň ty vole, nemohl jsem si pomoci,“ zasmál se Číňan a přidal se k přenášení beden s nákladem.

„Kapitáne, v jaký zkurvený díře sme se to ocitli?“ zeptal se Karlos.

„V pěkný prdeli, Karlos. Obchodní stanice Ferguson, zkurveně daleko od Memphisu,“ odsekl Blázen.

Záběr z odložené kamery plynule přešel v záběr skupiny našich starých známých. Tlačili své antigravitační kárky po prašné cestě mezi dřevěnými domky.

„Šéfe, co je tohle za podělanej kšeft? Taková zkurvená díra se jen tak nevidí, daleko od našeho klidného domova, daleko od teplých vod havajských, daleko od milosrdného chladu vesmíru.“

„Pongu, zkurvenej poeto, nepřemejšlel nad tím. Byznys byl vždycky můj problém a toho úchylného právníka z Memphisu znáš z Havaje.“

„Myslíš to uhlazenýho elegána v černým? Jak von se jen jmenoval, Louis Cypher?“

„Přesně toho myslím, Pongu.“

„Šéfe, opravdu sem netušil, že dělá do drog.“

„Dělá do ledasčeho, dobrej týpek. Pár kšeftů bylo od něj. Taky umí ocenit kvalitní hulení a má svůj fakt d'ábelskej model,“ zasmál se Blázen a sledoval Kokota s Karlosem, kterak tlačí náklad.

Zastavili před zdobeným domem, Blázen s Urghou vešli dovnitř a po chvíli se vrátili s nějakým chlapem.

„Olivier, majitel podniku. Přespíme v přístavbě u zadní části domu, kde budeme mít soukromí a zboží pod dohledem,“ představil Blázen příchozího.

„Tak vás vítám v tomhle bohem zapomenutým zapadákově, kde dávaj poslední žijící lišky dobrou noc. Jak už víte, jmenuji se Olivier a dnes večer jste mými hosty,“ promluvil Olivier a odvedl je k zadnímu traktu.

Zděná přístavba skrývala nečekaný luxus, splachovací záchod, koupelnu s rohovou vanou, koženou pohovku, stolky, křesla a sice společnou, ale zato velkou ložnici s osmi dřevěnými postelemi, které se daly složit do velkého letiště.

Kokot s Karlosem složili náklad do jednoho z volných rohů a rozhlíželi se po svém novém noclehu.

„Kapitáne, jestli nebudete mít problém, vezmu si dobrovolně hlídku u zboží. Nechce se mi mezi ty vidláky tady,“ zeptal se Karlos.

„Jak chceš, seš dospělej,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které právě ubalil.

Olivierův podnik byl pln různorodé směsky lidí od bělochů, přes míšence, mexikánce až po černochoy. Šéf podniku usadil hosty ke stolu pro významné hosty, jenž byl oddělen zástěnou, ale přeci s výhledem do prostoru a obskakoval je, jako kdyby přijel prezident světa s celou delegací.

„Pan Louis mě informoval, že přijedete a prý se mám o vás postarat, jako kdyby přijel sám osobně. Dnes máte vše na účet podniku, jídlo, pití, drogy, děvčata i zvířata,“ Olivier na malou chvíli odmlčel, „kdyby teda někdo náhodou čistě měl zájem. Ovečky, kozičky, kravička, oslík a telátko s kočičkou.“

Ticho pokračovalo, než ho přerušil Blázen.

„Pongu, slyšel si to.“

„Šéfe, slyšel.“

„Dobře Oliviere, nyní přines nejlepší krmi a nápoje, které tahle díra skýtá. Nechápu, co tady může Louis pohledávat.“

„Kapitáne Blázne, rituály. Vy moc dobře víte, jak rituály dokáží lidi fascinovat a ovládat. Místní umí mnoho rituálů, nad kterými zůstává rozum stát,“ tajemně odpověděl Olivier a odběhl.

„Můj vůdce, každá nevysvětlitelná či záhadná věc má jednoduché a prosté vysvětlení. Není čeho se obávat,“ pokusil se Kokot uklidnit napětí ve vzduchu.

„Kokote, přemejšliš jako stroj, protože si stroj, ale ten chlap ví o čem mluví,“ promluvila Urgha a tvářila se fakt špatně. „Kapitáne, cítím ryzí zlo.“

„Urgho, nestraš. Dej si lajnu,“ odsekl kouřící Blázen.

„Dám, ale nestraším. Je tu zlo, hodně zla,“ zmlkla Urgha a začala si rýsovat čáru.

„Klídek, jestli je tu nějaký zlo, tak ho sejmu a rozsekám na malý zkurvený zlý kousíčky,“ řekl Pong, kterému se posadily na klín dvě zhruba patnáctiletá děvčata.

„Pongu, doufám, že aspoň jednou měly krámy,“ rýpl Blázen a počal ochutnávat z tácu a mís, které obsluha 'všude bez' přinášela na stůl.

„Urgho, tady v týhle díře nemůže bejt žádný zlo, když nás dokážou pohostit takovým luxusním zrádlem,“ zamumlal Blázen a Urgha si nebyla jistá, jestli cítila ironii nebo nikoliv.

Večírek pokračoval bez komplikací, akorát Pong zjistil, že jedna z jeho patnáctek má čůráka, takže byl mírně rozčarován, ale uklidnilo ho Olivieroovo ujištění, že je neklonovaný a zcela stoprocentně přírodní.

„Kapitáne, je docela vhodná doba prozradit cíl naší cesty,“ otočila se k Bláznovi Urgha.

„Nudíš se Urgho?“ zasmál se Blázen a potáhl významně z jointa.

„Vezeme perník do jedny osady hluboko v bažinách. Pan Louis objednal, vše zaplatil dokonce předem a proto nevidím důvod proč nesplnit svoji část byznysu.“

„Proč, ale takový tajnosti?“

„Kokot zná náš cíl a před váma ostatníma sem pomlčel hlavně kvůli Pongovi, víš jakej umí bejt prasák.“

Kokot vážně pokýval hlavou na znamení souhlasu, ucucával olejíček a nepřestával monitorovat okolí.

„Kapitáne, nechápu souvislost,“ pohlédla se smutným výrazem v obličeji Urgha.

„Děti boží. Náboženská skupina jejíž prostředkem k poznání Boha je sex, nekonečný sexuální orgie. Spotřebujou hromady perníku, desítky kilogramů.“

„Jaktože sem o nich ještě nikdy neslyšela?“

„Protože ses asi nikdy nezeptala, ne?“ zasmál se Blázen. „Já taky netušil, že existuje tvoje rasa, dokud si nám nespada na hlavu rovnou z nebe.“

Urgha chvíli zírala, jakoby úplně nepochopila, co Blázen právě řekl, ale pak ji v očích zajiskřil záblesk pochopení a začala se smát.

„Už chápu, bude asi lepší, když Pongovi nic neřeknu.“

„To bude Urgho,“ usmál se Blázen a uzobával z talířů drobných pochutin. Jointa ani neodložil.

Bylo asi půl třetí ráno, když Blázen rozhodl, že zábavy bylo dost. Nechal poslat pro rozjetýho Číňana a poděkoval Olivierovi za slušnou hromadu zábavy.

„Nemáš špatnej podnik, až budeme mít někdy cestu kolem, určitě se zastavíme.“

„Pane Blázen, sem se kromě místních a pana Louise nikdo nevrací. Měli byste nechat všechno svému osudu, ráno nasednout na první loď a zmizet odsud jak nejdál můžete,“ odpověděl pološeptem Olivier tak, aby ho nikdo pokud možno neslyšel.

„To bohužel není možný, zítra pokračujeme podle plánu, který může zrušit jenom pan Louis. Dali sme brko, zaplatil a pláclí si. Takový kšefty se v našich končinách neruší,“ odpověděl stroze Blázen.

„U nás taky ne, ale musel sem vás varovat. Děti boží uměj bejt pěkný svině.“

„Oliviere, sviní je plnej svět a některý uměj bejt pěkně divoký. Ať jsou ráno vznášedla připravený a nádrže plný. Jasný?“ dodal důrazně Blázen, otočil se a odešel za ostatními.

Karlos vypadal svěže a odpočatě.

„Kapitáne, párty skončila?“

„Jo, jdu si lehnout, v deset hodin odjezd. Kdo z vás nemůže spát, ať si vezme hlídku,“ řekl Blázen, pověsil bundu na věšák a šel si srovnat záda do postele, která byla skutečně tak pohodlná jak vypadala. Zavřel oči velmi rychle a ani nesundal boty.

„Pongu, jak si na tom? Jdeš spát?“ zeptal se Karlos Ponga.

„Ses posral, já budu spát nejdřív až pozítří. Vzal si aspoň karty?“

„Vzal. Kokote, přidáš se?“

„Já už nespál pár set let a nevidím důvod, proč bych zrovna teď měl jít spát,“ odpověděl Kokot svých suchým humorem a začal míchat karty.

Kapitán Blázen byl v půl desátý poslední, kdo se probudil. Všichni už byli na nohou, zboží překontrolováno a pevně usazeno na antigravitačních plošinách.

„Vyseru se a půjdeme do přístavu. Kokote, vznášedla jsou připravena podle plánu?“

„Můj vůdce, vše je připraveno a čeká se jen na vás,“ odpověděl Kokot.

„Fajn, budu rychlejš,“ řekl Blázen, ubalil brko a šel si ulevit.

Dvě vznášedla čekala u břehu řeky a vedle nich stál Olivier.

„Dobré ráno vespolek, jakpak jsme se vyspinkali? Dorůžova? Mám novinku. Snad vaší výpravě nebude vadit menší doprovod?“

„Jaká komplikace zase a jakej, kurva, doprovod?“ zeptal se nevrle Blázen.

„Pojede s váma tým basketbalistek z Fénixu, který podniká studijní výpravu za netradičními kulturními Ameriky,“ s úsměvem řekl Olivier.

„A to mě poser,“ odplivl s Blázen.

„Nějaký problém?“

„Ani ne, jestli jsou všechny panny, tak Pong bude sedmým nebi.“

„Šéfe, Šéfe, přijeli sem nějaký bělošky v sexy dresech!“ přiběhl zadýchaný Pong.

„A to mě poser, už u nich víš,“ vzdychl Blázen.

„Šéfe, vy ste vo nich věděli?“ rozčileně hučel Pong.

„Jo, vím o nich asi deset minut a doufal jsem, že to před tebou ještě dalších deset minut utajím,“ začal se smát Blázen.

„Šéfe, vy byste mě normálně tejlal,“ zasmál se Pong a pozoroval přicházející dívčí basketbalový tým s nádhernou kozatou sexy kapitánkou v čele.

„Já jsem Catherine a nepřátelé mě přezdívají 'kozatý hurikán',“ představila se kapitánka.

„A já jsem Pong,“ přiskočil s nataženou rukou.

„Hm, malej nadrženej Číňan. Já jsem zatížená na kapitány, ale možná některá z mých holek by si dala říci, zkus to u nich,“ podala ruku Catherine a zasmála.

„Zaplat' pánbůh,“ ulevil si Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Za co by měl bůh zaplatit?“ zeptala se ho Catherine.

„Že ty holky nejsou panny. Pong je trošku zvláštní.“

„Však taky nejsou všechny holky, ale to pozná sám. Ty budeš kapitán?“

„Jo, jsem Kapitán. Říkají mi Kapitán Blázen,“ řekl Blázen.

„Těší mě, sympat'áku. Ta tráva dobře voní, můžu ochutnat?“

„Jasně,“ odpověděl Blázen a podal Catherine brko.

„Slečno Catherine...,“ opatrně promluvil Olivier.

„Oliviere, o tobě vím a doufám, že flotila našich vznášedel je připravena.“

„Slečno Catherine, jsou na cestě. Měli by se vynořit tááámhle...“ natáhl ruku Olivier a čekal jakoby se mělo něco v ohybu řeky objevit. A čekal, čekal, ruku měl nataženou očekávaným směrem a stále nic.

Blázen ho pozoroval a vyměňoval brko s Catherine. Karlos s Kokotem hlídali zboží, Urgha trpělivě vyčkávala a Pong tlačil do ženských hlaviček svá čínská životní moudra.

Na molu se postupně nakupila bagáž dívčí expedice a v okamžiku, který nikdo nečekal Olivier vykřikl.

„Už jsou tady, už jsou tady,“ křičel a jeho ruka v křeči stále ukazovala k záhybu řeky, ze kterého se ozýval zvuk motorů, který zesiloval, až se objevilo několik luxusních růžových vznášedel v nákladní úpravě, aby mohly pobrat veškeré vybavení. Svižně se přibližovala, až dorazila k molu, kde je obsluha uvázala.

„Slečno Catherine, vaše vznášedla,“ viditelně si oddechl Olivier.

„Právě včas, drahý Oliviere. Pan Louis by se určitě zlobil, kdyby tu nebyla,“ s lehkým pocitem nadřazenosti v hlasu odpověděla Catherine.

„Můj vůdce, je nejvyšší čas naložit zboží a vyrazit. Máme před sebou dlouhou plavbu močálem,“ otočil se Kokot k Bláznovi.

„Souhlasím, naložte bedny a vyrazíme.“

Blázen, Pong a Kokot za řízení obsadili první vznášedlo, Urgha s Karlosem druhé. Rozloučili se s Olivierem, nastartovali motory a více či méně růžová kolona se dala do pohybu.

„Šéfe, budeme kurevsky nenápadný,“ zamumlal Pong a Blázen souhlasně kývl hlavou, protože tenhle problém mu už došel taky. Molo obchodní stanice Ferguson zmizelo za ohybem řeky, hluk lidského mraveniště utichl a obklopily je zvuky přírody.

Karlos dohnal Kokota a srovnal rychlost.

„Kapitáne, budeme zasraně nenápadný,“ řekl Karlos.

„Už nám to taky došlo. Karlosi, buďte ve střehu a musíme se držet pospolu. Pongovi se moje instrukce příliš nelíbí, ale pokud se dostaneme do průseru, nejdřív řešíme sebe a pak ty holky na výletě. Jasný?“

„Kapitáne, naprosto,“ odpověděl Karlos a Urgha kývla. Vznášedlo se lehce vzdálilo, ale Karlos udržoval vzdálenost ústního kontaktu.

Blázen se uvelebil v pohodlné sedačce, zapálil brko a vychutnával ubíhající krajinu, která měla své jisté kouzlo.

Stromy rostoucí přímo z vody obklopovaly vodní cesty, po kterých zvláštní výprava putovala. Aligátoři čekající na svou kořist ve spleti kořenů představovali nebezpečí, které nebylo radno podceňovat.

„Šéfe, jsou to pěkní macci. Jestli bude čas, vyrazím na noční lov aligátorů. Zastranej vodvaz.“

„Věřím Pongu, ale tuhle zábavu rád vynechám. Jejich čelisti jsou pro mě celkem důrazným argumentem, proč být od nich co nejdál.“

„Kapitáne Blázne, víte přesně kam jedeme?“ zeptala se Catherine, která se přiblížila svým vznášedlem.

„My jo, vy snad ne?“ podivil se Blázen.

„Úplně přesně ne, pan Louis říkal, že na nás bude čekat kapitán, který cestu zná.“

„Catherine, to si děláš prdel. Víte vůbec kam jedete?“ zasmál se Blázen a Pong si poklepal na čelo.

„Víme. Navštívit Děti boží, které už stovky let nesou tradici poznávání Boha skrze sex. Málo lidí ví, kde je hledat a pan Louis je jeden z nich.“

„Jak jsi se s ním vůbec seznámila?“

„Ve Fénixu na koncertě, nabídl mi brko a nakonec se z něj vyklubal sice poněkud zvláštní, ale zajímavý člověk. Povíдали jsme si, já mu vyprávěla o svém studiu a absolventské práci na téma sekty a z něj vypadlo, že ví, kde jsou Děti boží.“

„Aha, a vzala sis sebou kámošky, který se nuděj během lakování nehtíků?“

„Ročníkové spolužačky, hrajeme spolu závodně basketbal a veškerý zbylý volný čas trávíme ve studovně a nebo po mejdanech. Jsme mladé, chceme si užívat, poznávat svět a zajímavé lidi. Touto výpravou spojíme příjemné s užitečným. Každá z nás napíše přelomovou práci z různých vědeckých oblastí.“

„Prosím tě a ty ostatní děvčata jako budou psát o čem?“

„Jak jsem říkala, Pong už asi poznal, ne všechna jsou děvčata, ale každý člen mého basketbalového týmu v něčem vyniká. Budoucí zooložky, bioložky, entomoložky, etnografky a nějaké kartografky tam taky tuším mám.“

„A ještě mi vysvětlí. Jak nejsou všechny děvčata? To může existovat dívčí basketbalový tým s mužskými hráči?“ končil s malým výsledkem Blázen.

„Naše universita ke všem studentům přistupuje s nejvyšším respektem. Pokud jde o sexuální orientaci a příslušnost, respektuje i studenty, kteří se narodili ve špatném těle. Takže, když se muž cítí být ženou, může hrát v dívčím basketbalovém týmu,“ odpověděla Catherine.

„Žiješ v zajímavém světě, děvče. Víš, co vezem Božím dětem?“

„Živobyťi nutné k přežití?“ otázala se opatrně Catherine.

„Jo, něco v tom smyslu. Držte se za námi a poslouchajte moje rozkazy. Pak bude všechno v pohodě a dostanete se v bezpečí k Dětem božím. Ok?“ s lehkým důrazem v hlasu řekl Blázen.

„Rozumím. Dobře,“ odpověděla stručně Catherine, protože pochopila, že Kapitán Blázen a jeho doprovod je parta velmi ostrých hochů. Vzdálila se ke svým holkám a nechala Blázna s jeho lidmi.

„Ty vole, tohle si říká vo průser,“ vzdychl Blázen a mocně potáhl.

U Bobbyho v sále se ozvaly výkřiky nadšení, pískání, jásání, provolávání slávy kozatému hurikánu a hlavně Bláznovi. Klauni se na sebe podívali, vyklopili do sebe dalšího panáka a přidali skleničku do řady k dalším. Promítání ještě neskončilo.

Pojedli během cesty Olivierem připravené chleby s řízky a zapili svými oblíbenými nápoji. Některá děvčata se věnovala vědeckým výzkumům, pozorování a sběru vzorků různého původu od drobného vodního hmyzu, přes ryby až po sběr výkalů, protože jedna studentka se věnovala sledování stolice. Holky sraly do pytlíčků, které pečlivě očíslovaly a uložily k ledu.

Cesta pokračovala v relativním poklidu, Pong chytal piraně, Blázen kouřil jointy a chytal lelky. Karlos s Urghou vedli rozhovory a pravidelně se střídali v řízení.

„Můj vůdce, podle mapy vjíždíme do střední části močálu. Teď musíme doufat, že souřadnice, které jsme dostali jsou přesné a nezavedou nás někam do zapomnění.“

„Kokote, jeď podle plánu a nešpekuluj. Podivná znamení nebudeme brát vážně,“ řekl Blázen, který si uvědomil, že džungle po březích zhoustla, vodní kanál potemněl a vůkol se rozlehlo ticho.

„Šéfe, není to ticho podezřelý? Ryby zmizely,“ zeptal se Pong.

„Kapitáne, všiml jste si...“, vykřikla Urgha, ale přehlušila ji Catherine.

„Kapitáne Blázne, jste si jistý, že plujeme správným směrem?“

„Kokot říká, že jo. Holky, to jste ještě nikdy v životě nebyly v džungli a nezažily v ní pozdní odpoledne?“

„Kapitáne nebyly,“ odpověděla s úzkostí v hlase kozatá kráska.

„Tak buď v klidu a vrať se uklidnit holky, brzo budeme v cíli,“ řekl Blázen a dal jasně najevo, že se nehodlá dál vybavovat. Catherine odplula a z džungle se ozval divoký řev.

„Co to kurva..?“ zbystřil Pong.

„Asi opice,“ odpověděl Blázen a nevypadal, že by si začal dělat nějaké starosti.

„Můj vůdce, opice?“ zeptal se nedůvěřivě Kokot.

„Jo Kokote, opice. Nežvaň zbytečně sračky a snaž se nás dostat do tmy k těm magorům. Nechtěl bych strávit noc mezi stromy.“

Bažina opět počala vydávat zvuky. Bzučení hmyzu, zoufalý křik opuštěného ptáčete, smrtelný ryk zraněného zvířete. Posádky se nervózně rozhlížely a ve vzduchu bylo cítit napětí. Do toho všeho se ozvalo pískání.

Z břehů přilétlo velké množství kamenů a oštěpů, které zasypávaly jednotlivá vznášedla.

„Doprdele, kde ste zmrdi zmrdaný,“ řval Pong a odrážel dopadající předměty. Odpovědí mu byl další řev a nová várka létajících smrtících objektů.

„Šlápnete na plyn a co nejrychleji pryč,“ křikl Karlos a výrazně zrychlil.

Kolona vznášedel nasadila tempo a projížděla deštěm kamení. Za chvíli vyjeli ven a když usoudili, že jsou dostatečně daleko, zastavili.

„Šéfe, zmrdi nás napadli, vrátíme se a všechny je pobijeme,“ navrhol napružený Pong.

„Pongu, ty vole, uklidni se. Všichni v pořádku? Nějaký škody, někdo mrtvej?“ umlčel ho Blázen.

„My jsme všechny v pořádku, až na nějaké drobné škrábance,“ odpověděla Catherine.

„Fajn, u nás taky dobrý? Náklad nepoškozen?“ zeptal se dál Blázen.

„U nás dobrý,“ křikla Urgha.

„Šéfe, tady taky dobrý, vy žijete a já sem nasranej, protože nemůžu zákeřně oplatit zákeřnej útok,“ křičel Pong.

„Pongu, uklidni se, ještě se nevracíme,“ řekl Blázen.

„Šéfe, jakože až pojedeme zpět, že bychom se zastavili na malý hon?“ opatrně se zeptal Pong.

„Když bude chuť a hlavně čas.“

„Šéfe, chuť by byla,“ zasmál se Pong a sledoval okolí.

„Kokote, kolik toho ještě máme před sebou?“ obrátil se Blázen ke svému řidiči.

„Můj vůdce, podle mapy asi třicet pět kilometrů. Do tmy bychom měli být v osadě Děti božích.“

„Okej, snad nás už nečekaj nějaký další překvapení. Pro dnešek toho bylo dost na jednu malou obchodní výpravu. Až se příště uvidím s Louisem, budeme si muset popovídat o příplatcích za riziko.“

Děvčata se přestala věnovat svým koníčkům a ani nedutala. Nad vodní hladinou se nesl zvuk motorů a vznášedla za sebou zanechávala vodní brázdu.

Jedna z větví se pohnula a odhalila červeně pomalovanou tvář s černým pruhem přes oči. Krátkou chvíli pozorovala pohyb na vodě a pak zmizela v listí.

Pobřeží močálu čím dál častěji neslo znaky lidské přítomnosti. Pokácené stromy, vysekané mýtiny osázené kukuřicí a bramborami, pastviny s kozami a velké výběhy plné tučných vepřů. Mezitím byly postavené jednoduché dřevěné domky. Nikde nebylo nikoho vidět, ale aspoň nelítalo kamení a oštěpy.

„Šéfe, vidím molo a nějakýho nahýho člověka!“ postavil se Pong a ukázal rukou před sebe. Blázen zaostřil a uviděl, že Číňan nekecá.

„Kokote, asi budeme na místě. Zamiř k molu,“ rozkázal Kapitán.

„Můj vůdce, milerád,“ odpověděl Kokot a navedl celou flotilu k přístavnímu molu.

Nahý muž byl úplně nahý, kromě malé bederní roušky, která mu zakrývala koule a kus péra jehož zbytek se kolébal do rytmu chůze.

„Šéfe, kde sme se to doprdele ocitli?“

„Vítejte u Božích dětí. Kapitán Blázen předpokládám?“ promluvil nahý muž a nastavil ruku k pozdravu.

„Jo, jsem, kam máme složit zboží?“

„Půjdete za mnou do osady. Nejvyšší vás očekává,“ odpověděl muž.
„Doprdele, další pomatený ,Nejvyšší‘,“ odplivl si Pong.

Přeložili zboží na antigravitační plošiny, děvčata vytáhla klasické skládací kolečkové vozíky a vydali se po kamenné cestě za nahým mužem.

„Kapitáne Blázne, už jste tu někdy byl?“ zeptala se opatrně Catherine.

„Ne nebyl,“ odpověděl stručně Blázen.

„Takže tu nikoho neznáte?“

„Ne.“

„Nebojíte se?“

„Ne. Čeho?“

„Že nám ublíží?“ vyptávala se Catherine.

„Ne. Mám Ponga a vy jste snad tušily do čeho jste se uvertaly, ne?“

„Kapitáne, popravdě, tohle je naše první výprava mimo Fénix,“ špitla Catherine.

„Ale hovno,“ rozesmál se Blázen, až se musel za břicho popadnout.

„Co je na tom k smíchu?“ zeptala se trošku hloupě Catherine a vydmula poprsí.

„Jestli tuhle výpravu přežijete, tak přežijete jakýkoliv manželství,“ smál se dál Blázen a Catherine uraženě odešla ke svým kamarádkám, postěžovat si a vybrečet.

Došli k dřevěnému plotu a velké vstupní bráně s nápisem „*Sex osvobozuje*“. Nahý muž zastavil a otočil k výpravě.

„Vítám vás v osadě Děti božích. Doufám, že jste připravení na vše. Zde vše co činí, činí jménem Božím.“

„Nežvaň a doved' nás do hotelu, kde složíme hlavy. Já sem připravenej na všechno,“ zamručel Pong.

„Slyšels Ponga, nejdřív ubytování, pak návštěva tý vaší hlavy nejvyšší a pak doufám bude hromada zábavy. Hudba, chlast, drogy, holky, neprodáváme svý zboží po géčkách. Chápeš ty vole?“ dodal Blázen, kouřil a díval se chlápkuvi do očí.

„Jasný, jasný, pojďte za mnou,“ cukl sebou muž a prošel bránou.

V zapadajícím světle Slunce byly souložící dvojice, trojice a více-ice stále ještě vidět. Souložilo se na trávníku, ve verandách domů, na lavičkách, na stromě, na střeše, v podstatě všude kam oko dohlédlo.

„Šéfe, ty vole,“ povzdechl Pong.

Nahé ženy rozsvěcely lampy a přitom byly přepadány nadržеныmi muži. Průvodce je vedl po cestě, Blázen kouřil joint a sledoval Ponga, který jevil známky silné neovladatelné nadržnosti. Ovládal své hormony jen díky maximální koncentraci, které se naučil během studia kung-fu. Jednoduše řečeno, když stojíte na jedné noze dvacet metrů nad zemi na tenkém sloupu a v každé ruce držíte dvacetilitrový kýbl s vodou, musíte se naučit kontrolovat, protože jakákoliv ztráta koncentrace znamená pád a smrt mezi naostřenými kůly. Pong se příšerně potil.

Blázen zpomalil a nechal dojít Catherine se spoluhráčkami. Růžové kufry a oblečení děvčat působilo zasloužené pozdvižení. Ze všech stran bylo slyšet pískání, mlaskání a jiné zvuky, které připomínaly pleskání koulí o prdele.

„Tak co holky? Spokojený s vědeckou misí?“ zeptal se Blázen jízlivě.

„Opravdu zvláštní místo, něco takového žádná z nás neočekávala,“ odpověděla s Catherine a těkavě se rozhlížela po okolí.

„Myslím, že budete mít možnost velmi zblízka poznat život a víru těchto zvláštních dětí.“

„Kapitáne, doufám, že jen jako pozorovatelky. I když některé členky výpravy mají v hlavě už zcela jiné věci než vědecký výzkum a závěrečnou práci.“

Catherine se rozhlédla po svých ovečkách a tipovala si, která má v hlavě nejvíc čuráků. Vzdechla a něco zamumlala. Blázen sice nerozuměl, ale raději něco řekl.

„Catherine, já jsem taky mírně překvapen místem, ve kterém jsme se ocitli, ale dokud jsme tu my, nemusíte se ničeho bát,“ uklidňoval ji Blázen a v duchu věděl, že trošku lže. Představa, že by měl mít na krku uvázaný celý dívčí basketbalový manšaft ho děsila, protože holky byly jak pytel blech. Nedaly se uhlídat. Catherine se na něj podívala, on se jí díval do očí. Jeho oči, stříh, její oči, stříh, jeho oči, stříh, její kozy. Romantická hudba, vánek začne vát a jejich ústa přibližovat. V pozadí na trávníku jede trojka a poloha 69.

„Jo, poval ji a udělej ji!“ ozval se v sále výkřik.

„Neruš kreténe!“ vykřikl se jiný hlas.

„Ticho v sále, zmrdi!“ zařval Bobby a mluvení utichlo.

Na záchodě se začala tvořit menší fronta, kterou Klaun velmi nerad vystál, protože se mu chtělo chcát.

„Si ho tam honíte nebo co, hovada?“ nevrle zamručel kus od záchodových dveří.

„Drž hubu a vydrž,“ odpověděl někdo a Klaun měl co dělat, aby nevystříkl a kreténa drzého nepodřízl.

Trpělivost se mu vyplatila a záchod nakonec uvolnil. Byl rád, že nemusel srát, protože toaletní papír byl vypotřebován a záchodová mísa byla pokrytá jakýmsi podezřelým rosolem. Vychcal se, fixou napsal na zeď nápis „*Bil jsem tady. Klaun*“ a vyšel ven. Jeho místo okamžitě obsadil další nadrženec z fronty. Umyl ruce a protlačil davem zpět k baru, kde druhý klaun zrovna objednával pivo.

„Klaune, neuvěřitelný film a příšerná shoda náhod, že kamera přežila a ještě ji našli. Neuděláme si někdy výlet k Dětem božím? Mohli bysme omrdat všechno, co má díru a ještě by nám děkovali za přiblížení k Bohu.“

„Uvidíme,“ odpověděl Klaun a ucítil tlak v koulích.

Blázen s početným doprovodem došel k místu ubytování. Jednalo se o velký dřevěný dům, který mohl pojmut opravdu velkou skupinu návštěvníků. Nahý doprovod promluvil.

„Pan Louis nám řekl, že máme připravit největší dům pro hosty jaký máme. Pan Louis nikdy nelže a doufám, že jste přivezli perník, božskou manu, kterou už nutně všichni potřebujeme. Nemáte něco u sebe? Šňupeček?“

Pong se podíval po Kapitánovi, ten zakroutil hlavou a Pong dělal, že se jako nic vůbec neděje a vůbec žádný perník u sebe nemá.

„Pongu, zůstaneš venku s Kokotem a dohlédnete na náklad. Nerad bych, aby se mu něco stalo. Rozumíš?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, chápu,“ odpověděl Pong a zaujal strážnou pozici. Kokot chodil dokola nákladu a mlčel.

„Kokote, zastav se, točí se mi z tebe hlava,“ zastavil ho Pong.

Kokot po něm otráveně hodil okem a zastavil se.

Blázen s Catherine obhlédli nabízený dům a usoudili, že sice vypadá jako lyžařská ubytovna, ale ničeho lepšího se nejspíš už nedočkají. Rozdělili palandy a Karlos se opět dobrovolně přihlásil jako hlídač doupěte.

„Karlosi, se záměrně straníš lidí?“ zeptala se Catherine.

„Nemám rád davy, dělám svoji práci, ale nerad se účastním davových akcí. Mám tu svoje láhve s absinthem a hroudu kokainu. S tím si večer vystačím sám a když si dám na verandu lehátko, bude to nejlepší dovolená v tomto měsíci,“ usmál se lehce Karlos a lokl zeleného jedu.

„Děvčata, která chcete zůstat, zůstaňte. Přítel Karlos tu zůstává, takže na vás určitě dohlédne. Zbytek se bude chovat rozumně a nelehne do trávníku s prvním nadřazeným čůrákem, kterýho spatří,“ zavelela Catherine jako správná kapitánka a pozorovala své ovečky. Některé se rozhodly zůstat, zbytek se přidal.

„Urgho, co ty?“ zeptal se Blázen.

„Jsem dospělá a když se mě pokusí nějaký úchyl dotknout, uříznu mu péro a koule strčím do prdele,“ s náznakem úsměvu řekla Urgha a prohlížela si svůj nůž.

„Takže se o sebe postaráš. Fajn, jdeme za náčelníkem a nebo jak si říká místní vůdce kmene,“ řekl Blázen a vyšel ven.

Kolem nákladu bylo menší sročení davu, kterému Pong vysvětloval funkce meče a předváděl několik efektních triků typu *rozsekávání pokrývek čůráků*.

„Konec zábavy, vážení. Fetování až po návštěvě náčelníka,“ křikl hlasitě Blázen, dav ho uposlechl a ustoupil. Jejich průvodce na ně stále ještě čekal a když viděl, že jsou připraveni jít, vyrazil.

Následoval je průvod osadníků, mezi kterými se již rozkřiklo, že návštěvníci přivezli meth. Pong měl co dělat, aby je odháněl, ale v okamžiku, kdy překročili hranici pozemku náčelníkova domu, dav se zastavil a obklopil celý pozemek tak, že by ani myš neproklouzla.

Průvodce zastavil před verandou, jenž byla zdobena falickými symboly a různými výjevy z kámasútry. Nahá pomalovaná ženská stráž předstoupila před Kapitána a porovnávala jeho tvář s fotkou, kterou držela v ruce.

„Je to on,“ řekla strážkyně. „Nyní otevři bedny, chceme vidět náklad, než s ním předstoupíte před Nejvyššího.“

Blázen pokynul Pongovi, jenž mlčky otevřel krabice, do kterých další strážkyně nahlédly.

„Já bych se posral z těch Nejvyšších. To si nemůžou říkat nějak originálněji?“ zamručel Blázen směrem k Kokotovi.

„Všechno v pořádku, perník je čistej, pojďme dovnitř,“ řekla jedna ze strážkyň, schovala tester a otevřela dveře.

Rudá, všude samá rudá. To byl první dojem, který Blázna udeřil do očí při vstupu do náčelníkovy 'chýše'.

„Šéfe, rudá barva jest pravým znakem bordelu,“ usmál se Pong a těkal očima po erotických výjevech, plasticky vyhotovených na stěnách.

„Nádherné reliéfy,“ rozplývala se nepředstíraným nadšením jedna z basketbalistek. Mimochodem, všechny se převlékly do slavnostních dressů a použily velmi výrazné makeupy.

Podél stěn byly rozmístěné sedačky a lehátka, z nichž některá byla obsazena dvojicemi v různých fázích pohlavního aktu. Strážkyně je dovedla k vyvýšenému kruhovému místu potaženém rudou barvou k nahému chlapovi, pohodlně uvelebeného mezi polštáři s roztaženými nohama, kterému zrovna zcela nahá dívka honila péro.

„Moment, Marie dokončí své pokání za spáchané hříchy a pak se vám budu věnovat,“ řekl a nenechal se dále rušit.

Blázen zakroutil hlavou a otočil se, protože se necítil v tomto prostředí úplně nejlépe.

„Ty vole, Pongu, ještě tady chybí čarodějnice a kotel s nějakým psychosajrajtem.“

„Šéfe, chápu vás, ale mě se tady líbí.“

„To je mi jasný,“ křečovitě se usmál Blázen a zapálil brko.

Děvčata se rozutekla za vědeckým výzkumem a Catherine vzlykala zoufalstvím, protože je nedokázala udržet pohromadě.

„Kapitáne Blázne, tohle bude průser,“ špitla a v očích měla znatelné zoufalství.

„Jak pro koho, my sme viděli už všelijaký úchylný věci, tohle je normálka, ale vy máte dost zvednutou laťku na první vědeckou výpravu. Fakt by mě zajímalo, co ti Louis nakukal. On mívá někdy opravdu ďábelský smysl pro humor.“

„Blázne, co mám dělat?“

„Catherine, když zůstaneš s náma, nejspíš přežiješ,“ řekl Blázen, zmlkl a podíval se po Kokotovi, Pongovi a Urghze, „ale všechny vás ochránit nemůžeme.“

Catherine mlčela, rozhlížela se a v hlavě měla černý myšlenky. Sledovala děvčata, jak se vrhla do víru alkoholu a sexu a věděla, že pro některé starý svět skončil.

Náčelník Děti božích slastí zaskučel, kajícnice slízla smetanu a odešla. Po chvíli oddechu promluvil.

„Kapitáne, čekal jsem vás už včera, ale Louis říkal, že se možná jeden dva dny zpozdíte. Mindy říkala, že jste přivezli fakt kvalitní matroš, takže je čas vyzkoušet zboží a dokončit obchod.“

Blázen mlčel a díval se na ležícího týpka s členkou z ptačích penisů na hlavě.

„Kapitáne, vypadáte jako byste nebyli uvyklí jednat s nahým chlapem. Pan Louis se vždycky svlékne a uctí Boha hrátky s mými ovečkami.“

„Svlíkat se nebudu a s nahým chlapem už vůbec ne. Nejsem pan Louis. Buďto dokončíme byznys a nebo tu nemáme co pohledávat,“ řekl rázně Blázen a Pong nahodil svůj kamenný výraz.

Náčelník chvíli přemýšlel, pak se zvedl, přehodil přes sebe rudou deku a posadil zpět mezi polštáře do meditační polohy.

„Je to pro vás takhle lepší?“ zeptal se.

„O dost,“ řekl Blázen a šel přisednout. Pong a ostatní se usadili na zem k vedlejšímu stolku v japonském stylu a okamžitě se jim ujala nahá obsluha. Na stůl se jim dostalo jídla a pití co hrdlo ráčilo a Pong jednu z dívek přitáhl k sobě a posadil do klína. Chvíli ji prohlížel a pak přivolal ještě jednu.

„Jakpak se jmenuješ maličká?“

„Marie.“

„A ty,“ zeptal se druhé dívky.

„Marie.“

„Aha,“ zmlkl Pong a zamyslel se. „Vtipná náhoda, že jsem si vytáhl z davu dvě Marie,“ zasmál se.

„Ale my jsme všechny Marie,“ řekla jedna Marie.

„Jak jste všechny Marie?“ zeptala se udiveně Catherine, která s otázkou předběhla Urghu.

„Po vstupu do obce Děti božích všechny přijmeme jméno Marie,“ odpověděla Marie.

„To jste opravdu všechny Marie?“ nechápavě se ptala Catherine, ve které se zapnula mysl vědkyně.

„Opravdu se všechny jmenujeme Marie,“ řekla druhá Marie.

„A jak oslovujete náčelníka, duchovního vůdce této komunity?“ pokračovala Catherine.

„'Můj Bože', zásadně ho oslovujeme při všech příležitostech 'Můj Bože'.“

„Jaký příležitosti máte na mysli?“ zeptala se Urgha.

„Setkáváme se hlavně v čase obřadů, jinak nemáme příliš příležitosti se s Naším Bohem setkat.“

„Co děláte, když zrovna nevykonáváte obřady?“ zeptala se Catherine.

„Pracujeme v lese, na poli a mezi prací vykonáváme zase obřady. Většinou v přírodě v meditačních místech.“

„To jako může kdykoliv kdokoliv přijít a rozdat si to s jakoukoliv z vás během pletí brambor?“ otázal se Pong.

„Pokud je členem nebo hostem společenství, může. Proč myslíš, že ti sedím na klíně. Potřebuji vyzpovídat.“

„A to se můžeš vyzpovídat mě?“ zeptal se zvětšující zvědavostí Pong.

„Ano, musíme se vyzpovídat několikrát za den, jsme hříšné osoby.“

Catherine zmlkla a činila si poznámky. Kroutila hlavou a hlavě měla hodně myšlenek. Hlavně ty o zneužívání, znásilňování, sexismu a otroctví.

„Urgho, mě je zle.“

„Catherine, není ti zle. Ještě nevíš, jak se cítíš, když je ti opravdu kurevsky zle. Prober se trochu, ještě si nic v životě neviděla. Tady zažiješ nejspíš věci, který tě jenom posílí,“ řekla Urgha, která s ní sice soucítěla, ale život ji už ukázal takových věcí, že parta pomatených nadrženců bylo to poslední od čeho očekávala ohrožení. Podívala se po Kapitánovi, který kouřil joint a cosi řešil s místním duchovním 'vůdcem'.

„Jak vám mám říkat?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, váš Bůh asi nejsem, tak mi říkejte Jára.“

„Fajn Járo, abychom si ujasnili, že rozumíme oba dva dohodě. Pan Louis mi zaplatil výdaje na cestu a za půlku zboží, které vám předám, vy satelitním telefonem potvrdíte příjem a kancelář pana Louise okamžitě uvolní druhou polovinu platby za zboží.“

Jára chvíli zíral jakoby byl duchem mimo a pak promluvil.

„Dohoda sedí s drobným detailem, na který se nejspíš zapomnělo.“

„S jakým detailem?“

„Před převzetím zboží ochutnám,“ zasmál se Jára. Blázen potáhl z brku, zakroutil hlavou a koukal na Járu.

„Ty vole, to je snad samozřejmý, ne?“

„Obvykle jo, dej mi vzorek,“ řekl Jára a natáhl nedočkově ruku s nastavenou dlaní. Blázen vytáhl pytlík s krystalem a podal mu jej. Náčelník Jára se po něm hladově natáhl, vysypal krystal na malý stolek a prohlížel jej. Pak vzal starou kreditní kartu, rozdrtil ho, přivoněl a připravil několik lajn.

„Marie, podej mi šnupátko,“ křikl na jednu ze strážkyň, která přinesla stříbrnou trubičku. Jára se sklonil a natáhl do pravé nosní dírky celou kilovku.

Zaklonil se a z oka mu vytekla kapička slzy. Celý se uvolnil a slastně oddychoval. Blázen věděl, že má pár minut pro sebe. Začal tedy motat joint a ohlédnul se po posádce, které naznačil, že je vše v pořádku.

Jára se probral z kopance a podíval po Bláznovi.

„Ty vole, to je síla. Masakr teprv bude, až to pošlu buchnou rovnou do trubky. Marie, přines mi moje nářadíčko!“

Blázen zapálil joint a podíval se na Járu.

„Než si šlehneš, dokončíme byznys. Kvalita je předpokládám uspokojující, takže zavolej Louisovi a potvrď převzetí,“ nekompromisně řekl.

„Fajn, fajn. Marie, vem ještě telefon!“

Marie po chvíli na stříbrném tácu přinesla Járovo injekční nářadí a satelitní telefon. Vytočil přednastavené číslo a chvíli čekal než na druhé straně vzali hovor.

„Jo, to sem já.“

„Jo, dovezl všechno.“

„Jo, kvalita excelentní. Už dlouho sme neměli takový zboží.“

„Ano.“

„Ano.“

„Ano. Potěšení je rozhodně na mé straně,“ ukončil Jára hovor a položil telefon zpět na tác.

„Kapitáne, převzetí potvrzeno, za půl hodiny máte zbytek peněz na účtě.“

„Tak počkáme, času máme dost,“ řekl Blázen, vytáhl přenosný terminál a sledoval stav na svém Kreditovém účtu.

Jára mezitím uchytil stříkačku a netrpělivě čekal, až Blázen potvrdí příjem peněz. Přesně po půl hodině se tak stalo a pak už na nic nečekal a střelil si.

„Kapitáne, dělejte si co chcete,“ bylo poslední co řekl, než odpadl.

Večírek probíhal ve znamení neskutečných orgií. Jára asi po dvou hodinách přišel zpět z pervitinového kómatu a začal se věnovat svým Mariím. Postupem času byl dům zaplněn lidmi z komunity a vzduch velmi zhoustl.

„Já teda nevím, ale myslím, že sem viděl dost. Kredity byly převedeny a není už nic, co by nás zde zdržovalo. Ráno se sbalíme a vypadneme. Klidně i bez rozloučení,“ promluvil Blázen. Chvilí bylo u stolu ticho, ale pak se ozvala Urgha.

„Kapitáne, souhlasím, už mi tady z toho začíná pěkně hrabat. Žádný dobrodružství nás nečeká, tohle bylo jen o penězích.“

Blázen se podíval po ostatních.

„Pongu, budeš muset zapomenout, že se dneska zúčastníš týhle swingers párty. Potřebuju tě u sebe.“

„Šéfe, co se dá dělat, ale tohle je stejně harém jednoho muže. Jednou, až budu starší, chtěl bych mít něco podobného,“ zasnul se Pong.

„Catherine, máš pět minut, abys dala dohromady holky,“ podíval se Blázen k prsaté krásce, „ale nevím jestli máš šanci je přemluvit.“

Catherine po něm hodila zoufalý pohled, rozhlédla se vůkol po mrdníku a v očích měla naprostou rezignaci.

„Asi půjdem, ne?“ řekl Blázen, típl brko do popelníku a zvedl se od stolu. Pong, Kokot, Urgha a Catherine ho následovali, prorážejíc si cestu davem. Odstrkovali dotěrné ruce a vlezlá těla s odhalenými údy, ale podařilo se jim nakonec protlačit ven. Na terase se zhluboka nadechli, Blázen vytáhl z kapsy připravené brko, sice trochu zmačkané a prohnuté, ale tyto drobné nedokonalosti srovnal prsty a zapálil.

„Dobře hustý, málokde se takovej mrdník vidí. Naposledy snad na MJ-3452.“

„Šéfe, ale uznejte, že svoji klientelu by si takovej podnik našel.“

„Pongu, leda na druhý straně galaxie daleko od madam Kawasaki,“ zasmál se Blázen a vyfoukl oblak kouře.

Catherine se klepala a Blázen škodolibě usmíval.

„Já sem ti říkal, že když zůstaneš s náma, možná přežiješ. První krok si udělala. Tvoje školní práce bude výživná.“

Urgha hodila po Bláznovi zlý pohled, aby nešťastnou holku už netrápil, ale dobře věděla, že má kurevskou pravdu. Ostatní holky byly ztracený.

„Jdeme do ubytovny,“ zavelel Blázen, sešel schody a vydal se popaměti směrem, kterým tušil postel.

„Můj vůdce, doleva. Doleva jděte,“ ozval se Kokot, jehož elektronická paměť nikdy nemohla selhat.

Opuštěnou osadou došli až k domu pro hosty. Vypadalo to, že jsou všichni u náčelníka a užívají dávek čerstvého zboží. Každému muselo být jasné, že minimálně celý následující týden budou zalezlí v chatrči, fetovat a mrdat.

„Kozatá krásko, je ti jasný, co se tady bude dál odehrávat?“ zeptal se Pong.

„Netuším,“ odpověděla opatrně Catherine, protože ji pomalu začínalo docházet, jaké zboží Kapitán Dětem božím přivezl.

„Sedm dní a sedm nocí budou fetovat, mrdat, fetovat a mrdat. Opíchaj všechno, co bude mít náznak díry a pojedou dokud nepadnou vyčerpáním,“ smál se Pong.

Catherine vytřeštila oči a padly na ní mdloby. Blázen ji chytil kolem ramen a začal uklidňovat.

„Nekecá, máš šest hodin do odjezdu, aby ses vyrovnala s nastalou situací. Pan Louis poslal mladý přírůstky do harému náčelníka Járy.“

S Catherine se zatočil celý svět a Blázen ji musel odnést v náručí do postele. Filmová stmívačka.

„Ty vole, co je!?“ ozvaly se výkřiky z davu?
„Klaune, co si o tom myslíš?“ zeptal se klaun.
„Počkáme do konce a uvidíme, co ve filmu ještě uvidíme,“ odpověděl Klaun.
„No ták, Bobby! Co se děje?“
„Momént volové! Musím prohodit placky v přehrávači,“ promluvil Bobby krátce do mikrofonu. Světlo promítačky několikrát bliklo a na plátně se objevil záběr z kamery položené na stole.

„Co se to děje? Kdo to křičí?“ cloumala Catherine Bláznem. Ten se pomalu zvedl, posadil, zapálil brko a podíval se na hodinky.

„Co se děje? Vždyť je teprv půl sedmý ráno?!“ zeptal se otráveně.

„Venku někdo křičí, Kapitáne!“

„Catherine, to jim byla náčelníkova chýše malá a šukaj venku,“ odbyl jízlivě Blázen obavy a podíval se po posádce. Karlos a Urgha tvrdě spali, pár děvčat s hrůzou v očích pozorovalo Catherine, Ponga nikde neviděl a Kokot seděl u stolu.

„Kokote, kde je Pong?“

„Můj vůdce, chvíli potom, kdy jste všichni usnuli, se nenápadně vytratil a mě požádal o diskrétnost. Doufal, že se vrátí před vaším probuzením.“

„To je debil, já sem věděl, že neodolá volání svých hormonů. Víš, co se venku děje?“

„Můj vůdce nevím. Mám se podívat?“

„Podívej se Kokote, prosím tě,“ řekl Blázen, posadil se ke stolu a začal motat brko, aby se zamyslel a srovnal hlavu.

Kokot se zvedl, prošel kolem Kapitána, vzal do ruky kameru a záběr se přesouval k oknu.

Záclona se odhrnula a odhalila chaos mezi domky.

Všude pobíhaly nahé postavy pomalované červeno-černými ornamenty, s luky, oštěpy a vrhači kamení a honily zmatené Děti boží.

„Můj vůdce, myslím, že jsme přepadeni,“ popsal situaci stručně Kokot.

„Kým?“

„Nevím, nějakými domorodci s luky a oštěpy. Vypadají, že zrovna loví.“

„Kolik jich je?“

„Můj vůdce, hodně.“

„Kurva, zrovna, když by se Pong hodil, tak někde vymrdává. Snad si všiml, že se něco děje. Probud' ostatní.“

Kokot probudil všechny spáče a každému vysvětlil, v jaké se ocitli situaci. Catherine vypadala, že se každou minutu zhroutlí a Blázen ji musel utěšovat.

„Nebudeme dělat nic. Slyšíte i vy ostatní? Pong se vypařil, takže dokud se nevrátí, nebudeme dělat vůbec nic. Děvčata zalezou pod postele a my ostatní se připravíme k obraně domu.“

V tu samou chvíli se za okny objevily postavy a hledaly škvíry, kterými by se mohly podívat dovnitř.

Všichni zmlkli, jen Kokot šel velmi potichu ke dveřím. Nestihl k nim však dojít, protože zhruba v půlce se ozval zvuk tříštěného skla a okny prolétly dřevěné tyče, které strhly závěsy, následované davem pomalovaných domorodců. Vzduchem zasvištěly kameny, které přesně zasáhly své cíle v oblasti hlav. Bláznovi se zatmělo před očima a obraz zmizel.

Kameru někdo zapnul, obraz chvíli přeskakoval než se zaostřil. Všichni zajatci z domu leželi společně na zemi za dřevěnými mřížemi. Blázen se zrovna probíral z omráčení.

„Kokote, co se to kurva stalo?“

„Můj vůdce, byli jsme přepadeni. Byli jste bleskově omráčeni a přeneseni na tyčích do osady lidojedů.“

„Jak kurva lidojedů?“

„Lidojedi, kanibalové, podívejte se sám. Vidíte, z hrnců se kouří, domorodci právě vaří náčelníka Járu a jeho dívčí ochranku.“

„Kokote, to si něco nemohl udělat a zachránit nás?“

„Můj vůdce, bylo jich příliš mnoho, tak jsem se raději rozhodl dělat člověka, zahrál jsem omráčeného a nechal donést až sem.“

„A co Pong? Viděl si ho někde?“

„Neviděl, ale vzhledem k tomu, že žádný velký počet domorodců nezemřel, předpokládám, že je stále naživu. Můj vůdce, Ponga jen tak někdo nedostane.“

„Kokote, doufejme,“ řekl Blázen a prohledával kapsy u bundy. Zajásal, protože lidojedi ho neprohledali a zůstalo mu kouření s nástroji určených k výrobě jointů.

Pomalou se probudil zbytek osazenstva cely. Catherine zvracela, jakmile otevřela oči a Karlos s Urghou zachovávali klid.

„Kapitáne, doufám, že při nejbližším vhodném okamžiku zkusíme utéct. Nehodlám sledovat tyhle necivilizovaný barbary,“ podívala se Urgha po Kapitánovi.

„Urgho, omrkneme situaci a zmizíme.“

„Kapitáne, kde je Pong?“ zeptal se Karlos.

„Nevím a snad nás najde,“ zamručel Blázen a zapálil brko.

Catherine se držela mříží a zvracela.

„Blázne, zrovna jsem viděla, jak zabili jednu z mých spoluhráček. Takový strašný konec si nezasloužila,“ vzlykala.

„Uklidni se. Ani já jsem nečekal, že výprava bude mít až takový zvláštní vyvrcholení. Touhle dobou jsme měli být... Kokote, jak dlouho jsme vůbec byli v bezvědomí?“

„24 hodin. Dostali jsme nějaký jed s obsahem DMT. Předpokládám, že jste měl vidiny.“

„Jo, nějaký trip proběhl, ale víš jak, jsem už zvyklej.“

„Jdou sem nějaký lidi,“ zakřičela Catherine a ukazovala směrem k cestě.

Blázen se postavil a čekal. Skupinu vedla polonahá ošklivá stařena, která držela v ruce hůl s lidskou lebku a hlavu měla zdobenou čelenkou z lidských zubů. Prohlížela pozorně vězně a pak ukázala holí na jedno z děvčat.

Pomalovaný muž z doprovodu otevřel dveře a dovnitř se nahrnuli všichni kromě stařeny. Rychle vytáhli vybranou dívku a zavřeli za sebou dveře. Stařena se po nich znova podívala a promluvila.

„Vy být potrava pro náš bůh.“

„Chcípni krávo,“ řekl Blázen a vyfoukl oblak kouře skrz mříže do ksichtu babizny.

Kanibalové odvedli žrádlo pro boha k ceremonálnímu místu, kde u obětního kamene čekal šaman. Jeho pomocníci přivlekli dívku, obnažili hrud' a položili zády na obětní kámen. Bubeníci počali mlátit do bubnů a dva pomalovanci drželi ruce, jeden nohy a zbytek zmalovaných exotů křepčil kolem. Šaman zvedal ruce do vzduchu, čelenka z lidských žeber mu nadsakovala nad hlavu a náhrdelník z uší rytmicky zvedal z jeho chlupaté hrudi.

Stařena poklekla a začala šamanovi kouřit péro. Mnozí lidojedi se na sebe vrhli a kopulovali jako zvířata. V jeden okamžik šaman vykřikl a zvedl ruce, ve kterých držel obsidiánový nůž. Prudce vrazil čepel do ležící basketbalistky, udělal několik prudkých pohybů, otevřel hrudník a vytáhl tlukoucí srdce. Lidojedi orgasmicky zajásali, šaman se stojícím pérem skočil na mrtvou oběť a souložil s ní, dokud se neudělal.

Catherine opět zvracela a spolu s ní i některá děvčata.

„Můj vůdce, myslím, že je pravý čas pokusit se o útěk,“ řekl Kokot a vypadal skutečně vážně.

„Kokote, po obědě, až budou přežraní a odpadnou,“ odpověděl Blázen, kouřil a přemýšlel, kde je ten posranej Číňan, když tu se najednou ozvalo zavytí vakovlka.

Pong byl zrovna v nejlepším, když ho vyrušilo škrábání za oknem. Reflexy zabijáka zbystrily a ruce odhodily z postele dvě Marie, které byly zrovna v půlce zpovědi. Rychle se oblékl a popadl oba své meče. Přiblížil se k oknu a čekal. Najednou oknem prolétl kámen a hned za ním se dovnitř začaly sápat červeně pomalované ruce. Pong počkal, než se objevily pomalované tváře a předvedl několik bezchybných bleskových výpadů, během kterých ut'al několik rukou a veškeré hlavy.

„Marie, musíte se o sebe postarat samy, já musím za Šéfem, kurva průser a já si tu v klidu mrdám,“ promluvil k nechápajícím holkám a zmizel oknem v ranním světle.

Prosekával se masou jakýchsi domorodců, které nedokázal zařadit a v hlavě mu jel jenom obraz Šéfa. Narazil na skupinku Járovy dívčí ochranky, kterak se krutě řeže s překvapivě zkušenou skupinou domorodých násilníků. Pong děvčatům pomohl odvedením pozornosti části útočníků a stroj na zabíjení jel na sto dvacet procent. Řvoucí divoši útočili s maximální silou a jejich mrtvá těla a odsekané údy se hromadily okolo.

Číňan si všiml, že ho občas jedním okem pozoruje bojující skupina dívek a to mu přitápělo pod egem. Jeho meče se nořily do těl domorodců a pomalu postupoval po cestě k domu pro hosty.

Už z dálky viděl, že vše je prozatím ztraceno. Viděl, jak divoši odnášejí Blázna a další oběti omráčené a přivázané jednotlivě ke kúlům, které nesly vždy dva domorodci. Pong se proplížil do domu, posbíral zbraně, trochu jídla, kompas, telefon a další drobnosti, které považoval za důležité. Opatrně se podíval z okna a uviděl krvavou scenérii. Většina útočníků již odešla a zbytek hodoval na svých obětech.

„Zkurvení lidojedi, kdybych měl čas, nakrmil bych je jejich vlastníma střevama, ale musím za Šéfem,“ dumal a vyskočil zadním oknem do džungle. Velmi opatrně se přiblížil na doslech domorodců a sledoval je.

Džunglí šli několik dlouhých hodin a až k večeru dorazila kanibalská karavana do vesnice. Z chatrčí vyběhl dav dětí a žen a běžel naproti mužům, vracejícím se z lovecké výpravy. Obklopil lovce nesoucí zajatce a házel po nich klacky a kamení.

Stará ošklivá stařena čekala, dokud nedošli do centra vesnice a něco nechutně zaskřehotala. Pong si povšiml Kokota, kterak se snaží dělat omámeného, ale moc se mu to nedaří. Naštěstí byli domorodci tak zabraní do jáсотu a oslavování, že si toho naštěstí nevšimli. Pongovu pozornost upoutalo, že stařena ukázala na jednoho mladého muže a mladou dívku. Dav znovu vykřikl a vrhl se k nebožákům, které sebral nosičům, aniž se naštěstí nestihli probrat, když je krví omámený dav lidojedů rozřezával kamennými noži. Pong si odplivl a pomyslel něco o humanitárním povraždění zbytečných jedinců. Nedělalo mu však problém se ovládnout a rozhodl vyčkávat, dokud situace nebude klidnější a bude bezpečně jasný, kam uklidili Šéfa s partou.

Setmělo se a Pong pozoroval slavicí domorodce. Sralo ho, že mají zodpovědnou ochranku, která zcela střízlivá pečlivě hlídala okolí vesnice. Plížil se džunglí okolo vesnice, dokud nespátřil chýši se stěnami z bambusové mříže s velmi děravou střechou, ve které na holé zemi ležel Blázen, Karlos, Urgha a pár děvčat. Kokot byl opřený o stěnu a dělal, že nevnímá okolí. Pong si však všiml, že je ve střehu a vydal ze sebe zvuk samečka čínského hovnivála v období rozmnožování. Pozoroval dalekohledem Kokota, který ani nemrkl. Když už si Pong začínal myslet, že s Kokotem je něco v nepořádku, rozverný robot mrkl a odpověděl jako samička čínského hovnivála.

Pong si s úlevou oddechl a usoudil, že má konečně chvíli čas pro sebe. Vyndal své nádobíčko, nadrtl několik lajn perníku a postupně v leže vyšňupal. Spojil pod bradou ruce a položil na ně svoji hlavu. Čekalo ho několik klidných pozorovacích hodin. Musel vymyslet, jak dostane ven Blázna, protože mu zbývaly v podstatě dvě možnosti. Buďto vyvraždit celou vesnici a nebo vyvést Kapitána

potichu do džungle a nenápadně zdrhnout. Oboje neslo svá rizika a tak usoudil, že další pozorování bude ještě nutné. Chtěl vidět celý denní rytmus vesnice.

Kalba domorodců se protáhla dlouho do noci. Během večírku stihli rozsekat a sežrat několik zajatců z Děti božích, z nichž některé byly podrobeny zpovědi. Náčelník Jára byl přibitý k kříži a celou brutální hostinu mohl sledovat z božského nadhledu. Ponga to docela pobavilo, protože takový konec asi guru nečekal.

Začalo svítat. Většina osazenstva se probírala z nočního opojení a k Pongově překvapení byli docela čilí. To ho přivedlo na myšlenku, že ta zkurvená stará bába jim dává do snídaně nějaký fet, protože první kroky každého domorodce vedly k její chýši, před kterou seděla na kusu dřeva a rozdávala nějaké placaté hnědé 'cosi'.

Po snídani většina mužů odešla a zbytek vesnice se začal věnovat běžným denním domorodým pracím. Úklid kostí, vymetání kotců s prasaty, třídění brambor či výchově dětí. Pong usoudil, že nejlepším časem k útěku by mohla být obědová siesta, kdy většina odpadne po bohaté hostině. Zase padlo za oběť několik zajatců a z hrnců se opět začalo kouřit.

Pongova představitivost byla bohatá, ale děti sající travním brčkem mozek z hlav byly síla i na něj. Jediný co ho uklidňovalo, že jeho děcka to nejsou a že jsou mu úplně u prdele. Byl rád, když postupně začali odpadávat a on se mohl přiblížit k budoucí s Bláznem. Schoval se za ní a vydal ze sebe vytí vakovlka.

„Hele, Kokote, zdálo se mi to a nebo sem slyšel vakovlka?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, slyšel jste skutečně vakovlka,“ odpověděl Kokot a viditelně se usmál.

„Ty vole, ale to je nějaký divný...“ začal přemýšlet Blázen, ale přerušil ho známý hlas.

„Šéfe?! Šéfe, jste v pořádku?“

„Ty vole, Pongu, konečně ses našel. Kde si celou kurva dobu byl?“ vyhrkl Kapitán.

„Šéfe, někdy vám to celý znovu odvyprávím, ale teď musíme pryč. Muži odešli z vesnice a starý, ženský a děti maj siestu po obědě. Máme pár minut na to, abysme nenápadně opustili tuhle zasranou díru.“

„Fajn Pongu, stejně sme si říkali, že je čas zdrhnout. Jdeme jenom my a nebo chceš zachraňovat taky ostatní?“

„Šéfe, seru na ostatní, tady sme vůbec neměli bejt. Půjdou jenom ti, kteří jsou v týhle posraný a poblitý kleci. Koukám, basketbalovej tým pěkně prořídnu,“ podíval se Pong po Catherine, kterou držely dvě poslední basketbalistky a zasmál se.

„Vítejte v realitě, holky.“

Blázen a jeho společníci se připravili na cestu, Catherine srovnala svoji špinavou růžovou sukénku a snad naposledy zvracela.

Pong mezitím mečem odřezal několik větví z mříže a zhotovil průlez na svobodu. První se protáhl Kokot a za ním šel Blázen. Počkali až bude venku veškeré osazenstvo vězení a naposledy se rozhlédli po vesnici.

Pong je vedl skoro neviditelnou stezkou pryč od vězení, protáhli se dírou v plotě a zmizeli v džungli.

Mlčky uběhli několik kilometrů, než zastavili a vydýchali se. Tedy kromě Ponga a Kokota z celkem logických důvodů.

„Blázne, jak dlouho ještě poběžíme?“ zeptala se Catherine. Blázen se podíval po Pongovi.

„Dokud nedoběhneme k řece,“ odpověděl stručně.

„A kdy k ní doběhneme?“ zeptala se znovu Catherine.

„Jestli k ní doběhneme, jest správná otázka. Já sem je měl všechny pozabíjet. Šéfe, čeká nás honička,“ zvedl hlavu Pong, protože džunglí se rozlehl příšerný řev, až ptáci a zvířata utichla.

„Asi zjistili, že jsme pryč,“ řekl Karlos.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Blázen a zapálil brko.

„Šéfe, najdou nás,“ pokusil se nesouhlasit Pong, ale když uviděl Bláznův obličej raději neodporoval. Počkal, až Kapitán dohulí a znovu se rozeběhl.

„Běžíme zmrdi o život,“ zahulákal a zmizel pohlcen listím.

Kamera v ruce běžce zběsile přeskakovala ze záběru na záběr. Stromy, větve, kousky nebe, země, nohy, běžící postavy.

„Klaune, jak tohle dopadne,“ zamumlal napětím zpocený klaun.

„Klaune, blbě,“ odpověděl Klaun a nervózně upil drink, protože kohosi noha zapadla do výmolu.

„Catherine, Catherine, pomoz mi, prosím,“ začala řvát jedna z prchajících basketbalistek. Noha se zlomila v holení kosti a zbytek s chodidlem trčel z díry mezi kořeny.

„Catherine, Catherine, pomoz mi!“ řvala.

Catherine se zastavila a otočila. Bylo na ní vidět, že je velmi rozrušená.

„Ani nad tím nepřemejšlel, už jí nemůžeš pomoci, utíkej!“ vrazila do ní běžící Urgha. Catherine se naposledy podívala po své spoluhráče, ke které se řítily horda rudě pomalovaných kanibalů. Vrhli se na ni jako mravenci a zaživa roztrhali. Když ukojili svoje nechutné chutě, rozestoupili se a vzájemně si v kruhu vyhonili čůráky nad krvavými zbytky lidské bytosti.

„Fuůůj, to je nechutný,“ ozvalo se z obecenstva a kdosi začal zvracet. Nicméně film pokračoval dalším během džunglí. Záběry na tváře lidojedů zírajících z houštin se střídaly se záběry běžící skupiny. Objevila se první foukačka a vzduchem zasvištěla rychle letící šipka.

Poslední zbývající hráčka Catherinina týmu se chytila za krk a padla k zemi jak podřátá. Catherine se ohlédla a z očí vyhrkly slzy.

„Na lítost bude ještě času dost,“ zařval Karlos a strčil v běhu do Catherine, aby se znovu probrala. Z tváře ji zmizelo vyděšení, panika a naprostá rezignace. Nahradila výraz odhodláním tento zápas vyhrát za každou cenu. Uvědomila si, že má stále ještě mnoho energie, přidala tempo a doběhla Bláznovu skupinu.

Džunglí běželi spolu a kanibalové jim dýchali na záda. Přeskakovali kmeny, malé potůčky, vyhýbali se hadům, létajícím šipkám a kamenům.

Pong s Urghou na konci chvostu odráželi útoky domorodců a Kokot v čele klestil cestu zelení.

Džungle najednou skončila a skupina se vynořila na skalnatém výběžku vysoko nad řekou. Kokot se zastavil.

„Můj vůdce, jsme v prdeli.“

„Jak v prdeli? Skočíme dolů a utečeme těm zmrdům,“ dumal Blázen, koukal opatrně dolů a z kapsy vytáhl krabičku s hulením.

„Šéfe, má pravdu. Je jich všude okolo jak much, už mě nebaví zdrhat. Zastavíme a rozmrdáme je na sračky,“ prohlásil odhodlaně Pong a shodil konečně ze zad velký batoh. Začal z něj vyndavat kvéry a jiné zbraně.

„Karlosi, Urgho, pojd'te si pro pár stříkaček a nožů. Šéfe, vy se schovejte za mě a za žádnou cenu nevystřikujte hlavu.“

„Co s Catherine?“ zamyslel se Blázen a konečně zapálil.

„Co, co s Catherine?“ zeptala se Catherine.

Blázen se po ní útrpně podíval.

„Holka, teďka už je to jen náš problém. Neměla bys tu vůbec bejt a já nevím co s tebou.“

„Můj vůdce, jestli můžu něco říci. Teď má velkou šanci utéct, odlákáme pozornost a třeba si ji nevšimnou,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

Blázen se zamyslel, to znamená pořádně potáhl a podíval po Catherine.

„Rozhodni se sama. Zůstaň s námi a zkus přežít a nebo využij šance a zkus zase přežít.“

Catherinin výraz obličeje, odhodlaný přežít a vrátit se, značil, že je již rozhodnutá.

Podívala se po svých průvodcích a zaposlouchala do rychle se přibližujícího řevu kanibalů a přilétajících předmětů, naznačila Bláznovi, že by ráda potáhla z jointu.

Blázen mlčky předal brko a sledoval Ponga, kterému se zrychlil tep. Cítil přibližující se krev.

„Šéfe, budou tady a ty bys měla jít,“ řekl kozatý krásce a vyrazil vstříc nepříteli.

„Catherine, nezbývá mnoho času. Vem prosím sebou tuhle kameru, kdybychom se z toho náhodou nedostali,“ podal Kokot kameru Catherine.

„Kokote, já nevím...“, vzala ji opatrně do ruky.

„Neboj se, je vodotěsná a ty to zvládneš. Už bys měla opravdu jít a dávej pozor před krokodýly,“ pověděl důrazně Kokot.

Catherine mu skočila kolem krku a vlepila mu velkého hubana.

Kanibalové vyběhli z džungle.

„Utíkej, holka, utíkej už konečně, ty krávo blbá...!“ zařval dav diváků.

Catherine se vrhla k Bláznovi a strčila mu jazyk až do krku. Čas se zastavil a kamera oblétna tři sta šedesát stupňů kolem vášnivě líbající dvojice, čas opět zrychlil a Catherine se rozeběhla k převisu, odrazila a skočila.

Kamera zachytila celý let a následný pád do vody. Nebyla vidět nic než voda, kameny a bílá pěna. Proud házel nebohou Catherine jak hadrovou panenkou a některé kameny byly skutečně tvrdé. Catherine netušila, jak dlouho si s ní voda pohrávala, ale nakonec byla vyvržena v klidné zátocině a z posledních sil se vyškrábala na písčný břeh. Zvedla kameru směrem k skalnímu vrcholu, přiblížila a zabrala scénu skoro jak z akčního filmu. Padající těla ze skály, usekané údy, střelba, proudy krve a Pongův meč. Blázen stál na úplném okraji a kouřil klidně joint. Catherine omdlela a kamera spadla do písku.

„Vstávej holka, vstávej, doprdele vstááávej!“ rozlehl se sálem řev.

Střih. Kamera se zvedla a objektiv zaměřil Catherinin obličej.

„Zůstala jsem zcela opuštěná. Řež na skále skončila a v řece se plaví posekaná mrtvá těla kanibalů,“ záběr se plynule přesunul nejdříve na skálu se zkrvaveným okrajem a poté na vodní hladinu, která byla zbarvená krví a odnášela nasekané kusy lidských těl.

Catherine vrátila oko kamery před svůj obličej a pokračovala.

„Kapitán Blázen a jeho přátelé jsou pryč. Nevím, jestli jsou ještě naživu a nebo trpí v dřevěné kleci, ale dali mi šanci zachránit se a já ji plně využiji. Ať jsou kdekoliv, jsem jim vděčná. Tento záznam berou sebou, kdyby se mi něco stalo, ať zůstane aspoň nějaké svědectví. Vydám se po proudu řeky a doufám, že narazím na civilizaci. Nechť mne Bůh provází,“ zakončila monolog.

„Ser na boha, ten ti nepomůže. Musíš si pomoci sama!“ vykřikl kdosi v davu.

Catherine se zvedla a vstoupila do džungle.

Rozhrnovala větve, každou chvíli se zastavovala a naslouchala zvukům přicházejícím z džungle bažiny.

„Panebože, krokodýli!“ proběhlo ji hlavou a uskočila právě včas před čelistmi. Rozeběhla se a běžela ze všech svých sil.

Nevěděla jak dlouho běžela, ale každý hlasitější zvuk ji vyděsil tak, že ještě více přidala. Větvičky šlehaly přes obličej a zanechávaly krvavé šrámy, špinavý dres byl roztrhán a neposedné poprsí

odhalovalo bradavky. Hlavou se Catherine nehonilo naprosto nic, mozek měla dočista prázdný a jediným, jež přesně vnímala, byly reflexy a síla adrenalinu. Věděla, že když poslechne podvědomí a nechá pracovat vrozené savčí instinkty - touhu přežít - přežije. Uvědomila si, že byla chyba přemýšlet. Zakopla o větev, přepadla přes hlavu a začala se kutálet po srázu kamsi do hlubiny. Narážela do stromů, do kamenů a vodní strouhou klouzala po bahně rychlostí blesku.

Klouzačka ji vyhodila do vzduchu několik metrů nad vodní hladinou. Dopadla do vody, chvíli se plácala v hlubině, než se dostala na hladinu a zhluboka nadechla. Ujistila se, že je stále naživu a začala plavat ke břehu.

Najednou pocítila, jak se cosi oťelo o její lýtko. Hlavou ji proběhly krokodýlí čelisti a mozek zachvátila panika. Ucítila stisk zubu na zadní straně lýtko a v panice se dostala na břeh.

„Dělej, dělej, neumírej!“ křičel dav a dva klauni napětím ani nedutali.

Catherine se vyškrábala na břeh a rychle se otočila k vodní hladině. To co spatřila, ji málem vyrazilo dech. Neohrožovaly ji zuby krokodýlovy, nýbrž měla v lýtku zakousnutou piraňu. Chytla rybu za ocas a s bolestí v očích odtrhla. Jemné rybí zuby vzaly sebou kus kůže a masa. Horší však bylo, že si všimla pijavic. Pozvracela se, začala brát za volný konec jednu za druhou a odtrhávala z kůže.

Blížila se noc a Catherine našla ubohý přístřešek pod velkými listy.

„Čeká mě první noc v močále. Je strašně moc komárů, kteří snad zmizí, až zapadne slunce. Kameru budu zapínat jenom občas, nevím jak dlouho vydrží baterie. Když už nic, aspoň zdokumentuji své poslední dny. Catherine Cronenbergová, kapitánka školního basketbalového týmu.“

Obraz ztmavl a po chvíli se opět objevil.

„Den třetí. Řeka je širší, stále žije. Akorát kousnutí piraně se zanítilo a rána je plná nějakých červů,“ řekla Catherine a sjela kamerou na své lýtko. Zhnisaná rána byla plná muších larev.

„Asi je nebudu vyndavat, pamatuji si ze školy, že pomáhají proti infekci. Kanibaly jsem nespátřila, snad už po mě nepátrají. Mám hlad, žízň netrpím, ale voda je většinou špinavá, takže mám průjem a nemám si čím utřít prdel. Navíc asi dostanu krámy.“ Cvak.

„Den pátý. Zabíla jsem myš a syrovou snědla. Bylo to odporné a měla jsem co dělat, abych ji udržela v žaludku. Dostala jsem krámy a sere mě celej svět. Rána na noze nebolí, ale množství larev v ráně podstatně přibýlo. Pijavice, které jsem měla na zádech, se nacucaly a samy odpadly. Bolí mě kurevsky hlava.“ Cvak.

„Sedmý den útěku,“ řekl špinavá, potlučená a unavená Catherine, „snědla jsem další tři myši. Jsem špinavá, potřebovala bych si udělat manikúru a vlasy, nemám tampony a smrdím tak, že přitahují okolní hmyz. Přestala jsem se v noci bát a stále trpím průjmem. V noci jsem slyšela loď, ale než jsem se dostala na břeh, byla pryč. Víím, že se blížím k osídlení.“ Cvak.

„Devátý den. Narazila jsem na stezku, myslím, že jsem zachráněna. Myši jsem nejedla, mám po nich průjem.“ Cvak.

„Desátý den. Stezka mě vyvedla z pralesa. Vidím políčka, domy, lidi. Jsem šťastná!“ Močál vrátil Catherine zpět do světa živých. Překvapený rolník opečovávající malé políčko nevěřicně zíral na postavu, která se před ním vynořila. Špinavá, páchnoucí, lidské bytosti nepodobná postava křičící radostí. Dopotácela se k zemědělci a skácela u jeho nohou.

„Patnáctý den. Vidíte, ležím v pohodlném nemocničním lůžku obklopená květinami a příjemnými a milými lidmi. Říkají, že moje přežití je neuvěřitelný zázrak. Nohu mi zachránili, larvy byly odstraněny a odpoledne mě přijde vyzpovídat policejní inspektor. Osada Děti božích byla zcela zničena a o Kapitánovi Bláznovi nikdo nikdy neslyšel, takže jejich osud zůstává neznámý. Tuto kameru odevzdám odpovědným úřadům a doufám, že záznam pomůže objasnit celý případ. Už nikdy nechci nic podobného zažít. Catherine.“

Cvak. Tma a obecenstvo začalo mručet. Klaun se podíval po partákovi.

„Asi vyrazíme, Blázen zmizel a tady ho nenajdeme.“

„Rozumný, vypadneme než se v šatně udělá fronta,“ odpověděl klaun, oba se otočili a zamířili k východu. U východu se Klaun naposledy otočil, aby sjel očima podnik a v jeden okamžik měl pocit, že spatřil známou tvář, která vypadala jako Kokot. Zmizela mu však z očí dřív, než stihl pořádně zaostřit, tak usoudil, že má mžitky z promítání a vyšli ven do sluncem osvětlené Havaje.

Před podnikem mezitím rozjeli zbylí čekající klauni mejdan, žonglování, srandičky, alkohol, drogy, hudba a spousta samiček.

Spustila hudba a promítací plátno pokryly závěrečné titulky. Scénář, režie, produkce, hudba, kamera, střih, zvuk, architekt, pomocná režie a zbylý štáb. Asistenti, kompars, vedoucí všeho možného a nemožného, koordinátoři, poradci, světla, rekvizity, masky, karavany, řidiči, catering, právníci, pojišťovna, stavba a čističi mobilních latrín. V sále to šumělo jako ve včelím úle, když se na plátně objevil text.

„Lidožroutský domorodý horor je historicky nejbrakovějším hororovým subžánrem a jako takový by měl překračovat hranice "dobrého" vkusu a vyvolávat kontroverze.“

Titulky zmizely, na plátně se objevil letecký záběr řeky a přibližující se skalní ostroh, na kterém se odehrávala krvavá řež. Nebo odehrávala, jinak řečeno spíše končila, protože docházeli kanibalové. Blázen kouřil joint a povídal si s Urghou a Kokotem. Karlos s Pongem užívali krvavých jatek a vršili kolem sebe jednu mrtvolu vedle druhé.

„Šéfe, docházej živí, co budeme dělat dál?“ křikl Pong.

„Pongu, nejdřív doděláme práci tady a pak se půjdeš vyřadit do vesnice na ženách, starcích a dětech,“ odpověděl Blázen a pokuřoval brko.

„Šéfe, fakt i děti?“ ujistil se ještě jednou Pong.

„Jo, i ty malý lidožravý zmrdy. Kdybys je viděl...“

„Šéfe, okej. Já je viděl,“ řekl Pong a pomohl Karlosovi s jedním neodbytným šmejdem.

Pro kanibalský tým špatně se vyvíjející mač pomalu mířil ke svému konci. Pong a Karlos rozsekávali poslední přibíhající zálohy a snažili se některé souboje natáhnout, aby ještě užili nějakého toho masakru. Protože každá hra má svůj konec, i tato dospěla ke svému zdárnému závěru, kdy nezbyli žádní všeho schopní protihráči.

„Šéfe, tady sme skončili,“ vykřikl vítězoslavně Pong a zvedl oba meče do vzduchu.

„Skvělý Pongu! Za chvíli vyrazíme rozmrdat tu jejich zasranou vesnici,“ odpověděl Blázen.

Chvíli podlehli odpočinku, Blázen dohulil brčko a vyrazili zpět do zeleného pekla močálu. Zelená stěna se za nimi zavřela a promítačka zhasla.

Několik sekund bylo ticho, ale nadšených výkřiků přibývalo, až nakonec řval jedním hlasem celý sál.

„Blázen, Blázen, Blázen, Blázen, Blázen!“ skandoval dav.

Světlomet zamířil kužel světla na jednu postavu v pozadí, která se chvíli ošívala, ale pak vyšla směrem k pódiu a vyškřábala se po schodech na prkna, která znamenají svět.

Blázen poklepal na mikrofon, který mu kdosi přistavil, zhluboka natáhl z marihuanové cigarety, vyfoukl kouř a promluvil.

„Vážení přátelé, vopravdu vám hrozně děkuju, že jste přišli na dnešní promítání a jsem kurevsky rád, že se naše dílo líbilo. Chtěl bych vás požádat, až budete mít chvíli čas, sedněte k počítači a hlasujte pro náš film v anketě o nejlepší hororový film roku. Jo a abych nezapomněl, musíme hlavně poděkovat našemu hlavnímu sponzorovi panu Louis Cypherovi!“

Blázen zvýšil hlas a ukázal rukou k druhé postávající tmavé postavě. Pan Louis vyšel ledabyle na pódium a postavil se vedle Blázna. Chvíli si prohlížel návštěvníky, oči mu rudě svítily a pak zvedl ruce.

„Natáčení byla fakt vostrá pařba, dneska všechno platím já!“
Dav propadl extázi.

„Můj pane, přijel Klaun,“ v hlubokém předklonu řekl lokaj.

Ničitel světů zvedl hlavu od počítače a podíval se po sluhovi.

„Ach jo, zrovna jedu důležitou debatu na Internetu. Necht' zmrd vstoupí,“ odpověděl a vrátil pozornost k chatu na webové stránce.

Slouha vypoklonkoval z místnosti a za chvíli vstoupil Klaun.

„Ničiteli, mohu vyrušit? Právě jsem se vrátil ze Země,“ uctivě se zeptal.

„Deš nevhod, zmrde, ale co mám s tebou dělat. Co mi neseš za noviny?“ odpověděl nevrle Ničitel.

„Byl jsem na Zemi a vypátral Blázna až na Havaj. Jenže přijeli jsme pozdě.“

„Jak pozdě, ty vole?“

„Našli jsme bar U Bobbyho, kde se Blázen vyskytoval, ale...“

„Co ale, nezdržuj mě.“

„Ničiteli, promítali film, kterej zachránili z močálu. Blázen a jeho společníci vezli perník nějaký sfetovaný pornosektě a cestou doprovázeli tým universitních basketbalistek, který jel na vědeckou expedici. Všechno zdokumentovali, včetně přepadení a únosu lidojedy. Ničiteli, to bylo hrozný, všechny holky byly sežrány a některý dokonce zaživa. Blázen se musel s přáteli obětovat, aby se mohla zachránit aspoň *'Kozatý hurikán'* Catherine, která dokázala z bažiny vynést video.“

Klaun stručně odvykládal příběh a Ničitel se po něm díval a rudl. Žíly na spáncích mu naběhly a příšerně zařval. Když se uklidnil, sjel očima vyděšeného Klaunovi jak malého spratka.

„Takže Blázna si nesehnal?“

„Ne, pravděpodobně zemřel,“ odpověděl opatrně Klaun.

„Klaune, ty si takovej čůrák blbej tragickej, až to bolí hluboko v prdeli, ty debile jeden vylízanej. Je to smutný...“

„Mu-můj pane, co je smutný?“

„Že si takovej retard, až to vůbec směšný není. Debile jeden zsranej, si nepoznal, že to byl film? Normální zkurvenej zsranej film?“ jedním nasraným dechem řekl Ničitel.

„Si zase nepočkal do konce závěrečnejch titulků, že jo? To seš celej ty, debil od hlavy až k patě. Kdy se konečně naučíš odcházet z kina až po rozsvícení.“

„Ničiteli, ja já jsem se chtěl vyhnout frontě v šatnách.“

„Tak ses debile vyhnul frontě, ale prosral si pointu. Protože jestli si do titulků nepochopil, že je celej příběh vymyšlenej nějakým pojebaným scénáristou a natočenej nějakým zsraným režisérem, tak během titulků bys to pochopil a během závěrečnejch děkovačky hercům by ti došlo, že si skočil na nejstarší filmařskej špek.“

Klaun se potil a jeho barvy v obličejí stékaly. V hlavě měl prázdno.

„Ničiteli, jak to víš?“

„Debile, jsem fanoušek hororových filmů a zrovna před chvílí jsem viděl celý film včetně afterparty na Internetu. Kdybys kreténe počkal, potkal bys všechny včetně toho tvýho Kozatýho hurikánu.“

„Ničiteli...?“

„No co se divíš, kokote? „*Kanibalové z bažin*“ mají šanci stát se nejlepším letošním hororovým filmem. Sám jsem pro něj hlasoval, vždyť takový maso málokdy ve filmu vidíš.“

„Můj pane, ponížene prosím o odpuštění, tohle sem trošku posral,“ padl na kolena Klaun a začal tlouci hlavou o podlahu, na které zůstal krvavě barevný flek.

„Zašpiníš podlahu, posral si to, ale víme, kde můžeme Blázna najít. Jo, a víš, že si na Internetu v jednom videu z promítání?“

„Nevím. Znamená to pro mě něco?“

„Naprosto hovno a teď už vypadni, mám práci. Až tě budu potřebovat, ozvu se. Kurva, něco tady smrdí,“ zakončil temným hlasem rozhovor Ničitel, začenicnal a obrátil svoji pozornost zpět k počítači.

Klaun se otočil, otíral čelo kapesníkem a v duchu si říkal, že bylo ohromný štěstí neuvolnit strachy svěrač hned na začátku výslechu. Cítil jak mu řídké hovno stéká po stehnech až ke kotníkům a močový měchýř je plný k prasknutí.

14. Výlet

„Zaletěl bych dát brko do jiný galaxie,“ řekl Blázen jednoho rána při snídani.

„Šéfe?“ zvedl hlavu od svých lajn Pong.

„Máme superpilota se supermotorem v superlodi a ještě sme si neudělali pořádněj supervýlet. Furt lítáme po naší galaxii, která se nám díky novému pohonu fakt kurevsky zmenšila. Přitom můžeme letět kam chceme. Přemejšlím nad tím posledních pár nocí a náš Doktor mi přijde nevyužitej.“

„Kapitáne, vždyť Galaxie je velká a ještě je tolik míst, který sme nenavštívili a nenavázali obchodní vztahy,“ řekl opatrně Karlos.

„Máš pravdu, ale když už máme takovou limuzínu, proč si neudělat pořádný výlet k moři,“ zasnul se Blázen, přivřel oči a potáhl z brku.

Posádka si oddechla, protože představa trmácet se mimo Galaxii nikoho nelákala. Jenže jejich úleva netrvala dlouho.

„Mozeček zůstane a bude s Mazlíčkem hlídat základnu, zbytek letí se mnou,“ otevřel opět oči. Jídelnou se ozvalo několik nápadem otrávených výdechů.

„Doktore, jdi připravit Kapku,“ otočil se k Doktorovi, který se choulil v koutě.

„Urgho, odnes ho, připoj k lodi a zkus mu vysvětlit, co po něm chci,“ řekl Blázen, když viděl Doktorovy omezené komunikační schopnosti.

„A ty Kokote, jdi usmažit hromadů řízků a nakrájet chleba, na vejletě budeme mít hlad,“ dodal Kapitán.

Sešli se o pár desítek minut později v hangáru ve stanici na Titanu.

„Tak co Doktor, Urgho?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, dobrý. Je připojenej a pochopil, že chceme podniknout výlet. Tak sem mu vysvětlila, ať vybere nějakou blízkou a dobře prozkoumanou galaxii, že nechceme skončit miliony světelných let daleko. Navrhla jsem mu trpasličí galaxii Canis Major, v Lonely Space pišou, že v jedný hvězdný soustavě je nejlepší restaurace veškerýho známého vesmíru.“

„Zní to jako dobrej nápad,“ řekl Karlos a upil z láhve.

„Šéfe, můžeme se nalodit?“

„Jasně, že jo. Už dorazil Kokot s řízkama?“

„Můj vůdce, tady jsem!“ jako na zavanou vstoupil Kokot do hangáru a v rukou nesl velkou mísu přikrytou víkem, ze které se linula neskutečná vůně vídeňských telecích řízků v trojbalu rozměru kola od vozu.

„Paráda, můžeme vyrazit na víkendový piknik. Všichni nastupovááát!!“ s radostí v hlase zahájil Blázen výlet.

V řídicí místnosti bylo rušno a proběhla malá hádka o místa, kterou Blázen shlédnul ze svého kapitánského místa se zapáleným jointem a úsměvem ve tváři.

„Doktore, jak si na tom?“ zeptal se Doktora, který hověl ve svém cestovním vaku. Z reproduktoru se ozval kovový hlas.

„Kapitáne dobře, připadám si zase úplně normálně. Urgha mi vysvětlila účel naší cesty, souřadnice nastaveny.“

„Dobře Doktore, Kokot nás vyvede někam hodně daleko od civilizace a tam pak zapneš mezigalaktický motory. Nechci v okolí budit příliš pozornost a navíc, je to tvoje první dálková cesta.“

„Kapitáne, až budeme na místě, dejte mi znamení, já si pustím zatím nějaký porno. Upgradovali mi online obchod a přibylo zasraně nových aplikací,“ odmlčel se Doktor.

„Kokote, slyšel si. Vyved' nás někam do samoty, kde nás nikdo neuvidí.“

„Můj vůdce, slyšel jsem a na váš rozkaz!“ odpověděl rázně Kokot, zavřel vstup do Kapky, zvedl loď a vylétl ven. Provedl tradiční oblet s vizuální kontrolou zabezpečení a zamířil do volného prostoru.

Dvě hodiny letu utekly rychlostí prudké vody a Kokot ohlásil, že jsou v zapadákově, kde kosmický lišky dávají dobrou noc. Posádka byla uvelebená v křeslech, na podlaze leželo několik odložených lahví a všichni napjatě očekávali co přijde dál.

„Fajn,“ rozhlédl se Blázen po svých lidech, „naš první společný výlet mimo Galaxii může začít. Doktore, doprav nás 28 tisíc světelných let daleko, chci si zahulit v nejlepší restauraci ve známém vesmíru.“

„Rozkaz, Kapitáne,“ ozval se kovový hlas z mikrofonu. „Kokote, ty se pusť řízení.“ Započal odpočet. Odbila nultá sekunda a před Kapkou se otevřel horizont událostí.

Doktor do něj i s lodí vstoupil a před výletníky se rozzářil světelný tunel plný kyselých barev s efekty, ze kterých přecházel zrak.

„Kapitáne, nejjednodušší možná vizualizace okolního prostředí. Lépe vám své pocity a vjemy neumím zprostředkovat. Červí díra je fantastická věc.“

„Díky za vysvětlení. Jak dlouho poletíme?“ zeptal se Blázen.

„Chvíli, cíl cesty je hned za rohem. Dáte si brko, možná dvě, tři a budeme na místě.“

„Zapaluji první brko,“ zasmál se Blázen a napil z lahve, kterou mu podal Jack.

Cesta ubíhala v klidu ničím nerušená. Nálada byla uvolněná a všichni si již představovali, jaké je to na druhé straně tunelu.

„Můj vůdce, uvědomujete si, jakou moc a sílu nám dali Muskové do rukou?“

„Uvědomuji Kokote, ale taky nezapomeň, že mají Doktora pod dohledem, oni kdykoliv vědí, kde se zrovna nacházíme.“

Kapka se otřásla a všichni popadali na podlahu. Scenérie tunelu zrudla a loď znatelně přidala na rychlosti.

„Doktore, co se kurva děje? Kam zmizela pohoda? Zrovna sem se chystal, kurva, zapálit druhý brko!“ zařval Blázen. Nějakou chvíli trvalo, než se ozval mikrofon.

„Kapitáne, malej problém. Asi zkrat v subprostoru.“

„Jakej kurva zkrat v subprostoru?“

„Nevím, prolítla tu nějaká energie, úplnej všechozmrda a vypálila stopy v subprostoru. Už jsem se spojil s Musky a čekám a na odpověď.“

„Můžeš nás zastavit, ať nedoletíme na konec vesmíru a nepřepadneme přes okraj?“

„Kapitáne, to se nestane, ale zastavit snad můžu. Ale až se mi restartuje navigační systém.“

„Jak kurva restartuje? Chceš říci, že nevíš kde sme?“

„Kapitáne, dalo by se tak říci,“ odpověděl kovový hlas a umlkl.

„Šéfe, nejsme v prdeli?“ zeptal se opatrně Pong.

„Nevím, doufám, že ne.“

Blázen zapaloval třetí joint, když se opět ozval kovový hlas.

„Kapitáne, připravte se, vystoupíme z červí díry.“

„Už víš kde sme?“

„Přibližně asi 380 tisíc světelných let od Slunce,“ řekl opatrně kovový hlas.

„Si děláš pr...,“ stačil odpovědět Blázen, než sebou Kapka cukla. Opět všichni popadali na podlahu.

„...del, debile.“

Kapitán Blázen se zvedl z podlahy, zapálil konečně třetí joint a podíval se ven. Byli u nějaké planety, jejíž modrá barva signalizovala přítomnost vody a pískem pokrytá souš byla viditelná i z oběžný dráhy.

Kokot převzal řízení, Doktor vystrčil hlavu z vaku a vyblbl se.

„Kapitáne, musím si odpočinout. Netušil jsem vůbec, že je cestování do takový dálky náročný. Ozval se mi pan Jednooký a říkal, že sem pěkněj pračůrák a máme prej štěstí, že žijeme.“

„Hezký, že je upřímněj. Víš, kde sme se ocitli?“

„Jo, mám vyřídit, že prej je to dobrá planeta, ale máš bejt opatrněj a vzít sebou dolů na návštěvu Ponga. Obyvatelé jsou milí, přátelštití a žel prý poněkud zvláštní, ale v hlavním městě mají luxusní bordel,“ dodal Doktor jedním dechem.

„Takže víš kde sme a umíš nás dostat domů, Doktore. Řekni že jo.“

„Kapitáne, vím kde sme a dostaneme se domů, ale musím si odpočinout a pak se musím znovu spojit s panem Jednookým. 48 hodin.“

„Ach jo,“ vzdychl Blázen a otočil se k Kokotovi.

„Stavíme se na návštěvě a já dám brko zase v bordelu.“

„Šéfe, já bych netesknil. Vždyť víte, že je to náš starej koníček, navštívit všechny bordely, který na svejch cestách potkáme.“

„Já vím Pongu, já si to jen celý představoval původně jinak,“ sklesle prohodil Blázen a rozhlédl se po posádce.

„Můj vůdce, půjdu na přistání a schovám kapku někam do skal. Do hlavního města dojedeme vehiklem,“ prohlásil Kokot.

„Kakapitáne, nenezůstaneme nana ooběžný ddráze nenež sese Dodoktor vyvyspí?“ promluvil dlouho mlčící Frank, který by se nejraději viděl ve své ponorkové odposlechové místnosti a nebo na základně mezi dráty radaru.

„Franku, protože sme kurva na vejletě a když už sme tady, půjdeme se podívat na domorodce,“ odsekl Blázen a odpálil brko.

Kokot převzal řízení a zamířil k horám načervenalé barvy, které obklopovaly část největšího města na planetě, o kterém usoudili, že bude asi hlavním. Podle mapy našli pěkně opuštěné místo, ku kterému vedla neudržovaná a dlouho nevyužívaná cesta. Kokot zručně přistál, otevřel nákladní prostor a poslal Karlose s Jackem nastartovat vehikl.

Pong se na nic neptal a vyběhl ven zkontrolovat okolí, zda-li je všude klid.

„Kakapitáne, nanajíme sese ppřed cecestou, nene?“ zeptal se Frank.

„Franku, jestli máš hlad, tak si vem řízek,“ odpověděla rychle Urgha.

„Zkontrolujte si svy batůžky, podívejte se, jestli máte všichni svého souseda a vystupovat děti z autobusu,“ zavelel Blázen, strčil do kapes náčiní, pytel s hulením a zamířil za Karlosem.

Ten už venku s Jackem tůroval vehikl a Pong je s úsměvem pozoroval.

„Šéfe, v okolí klid a mír, ale nemůžu zaručit, že nás nezaměřili na radarech. Civilizace zde žijící vypadá rozvinutá neb jsou z vyšších míst vidět radarové antény namířené k obloze, po které se občas přežene létající objekt.“

„Kakapitáne, zuzůstanu ss Dodoktorem. Nenevadí?“ zeptal se Frank.

„Franku, nevadí. Dohlídneš na Doktora a pohlídáš loď. Dovnítř se stejně nikdo nedostane, ale spíš, aby se Doktor nedostal ven. Chápeš?“ řekl Blázen.

„Chachápu,“ radostně zakoktal Frank a rychle odešel zpět do útrob Kapky.

„Von hrozně nerad cestuje,“ dodal Blázen a prohlížel si okolí.

Načervenalé šutry a skála připomínala vzdáleně Mars, akorát zde bylo víc zeleně na kilometr čtvereční. Blázen si povšiml, že sem tam mezi kamením raší malé rostlinky.

„Můj vůdce, opačná polokoule planety je zelenější, ale zase tam není skoro žádná civilizace.“

„Šéfe, sere pes, jedeme za místníma,“ rozhodl Pong a nasedl do vehiklu.
„Taky si myslím, nastupovat,“ dodal Blázen a usadil se za Ponga.
Nasedl zbytek posádky, Karlos se ujal volantu a Kokot mu za zády kecal do řízení.
„Pojedeš po cestě a až ti řeknu, odbočíš.“
„Na to se ti Kokote můžu vysrat, poslouchám jenom Kapitána.“
„Karlos, nežvaň a jeď už,“ vstoupil do rozhovoru Blázen. Karlos nastartoval a vyrazil vpřed.
Kokot se otočil, zapnul maskování a silové pole okolo Kapky. Zmizela z očí.

Za vehiklem se zvedal červený prach a vysokou rychlostí ujížděl vstříc dobrodružství. Zvednuté přední sklo chránilo posádku před prachem v očích a všichni si jízdu užívali. Karlos upíjel z láhve, Pong drtil krystaly, Blázen kouřil marihuanu, Jack s Urghou otevřeli další láhev a Kokot sledoval cestu. Po nějakém čase sjeli z kopců do nížiny a cesta je zavedla na udržovanou silnici. Karlos zastavil.

„Proč stojíš?“ zeptal se Blázen.
„Nevím kam mám jet, čekám na Kokota.“
„Můj vůdce, v infračerveném světle vidím něco zvláštního.“
„Co prosimtě vidíš?“
„Nevím, nějaké překážky v obou směrech. Vypadá to, že nás očekávají.“
Blázen se rozhlédl po posádce a nikdo nic neřikal.
„No, když už sme tady, tak se asi pojedeme představit, ne? Pan Jednooký neřikal nic o tom, že nás budou chtít hned zabít. Jen, že jsou zvláštní, tak se snad není čeho bát.“
„Šéfe, trocha zabíjení ještě nikdy nikomu neublížila,“ zasmál se Pong a poklepal prsty na rukojeti mečů, aby Kapitán pochopil, že zůstává stále ve střehu.
„Doprava, Karlos,“ rozhodl Blázen.

Vehikl najel na silnici, zatočil doprava. Karlos šlápl na pedál a přidal rychlost.
„Můj vůdce, před námi náhlý nárůst energie,“ zahlásil Kokot.
„Ty vole,“ Karlos chtěl dupnout na brzdu, ale než stihl vykonat myšlenku, vehikl sám od sebe zastavil a vypnul se. Oslnilo je prudké světlo a vše se zastavilo. Viděli ze světla vystupovat podlouhlé humanoidní postavy s našedlou pletí, s velkými hlavami bez nosu, malými ušními otvory a svítícíma očima.
Blázen pozoroval dva šediváky, jak si ho prohlížejí, ale nemohl naprosto vůbec jakkoliv reagovat. Šedivé hlavy se na sebe podívaly svítícíma očima a blikáním vedly telepatický rozhovor, který byl doplněn titulkovým překladem ve spodní části obrazu.
„Ty vole, co to je za debily?“
„Já nevím, radar ohlásil neautorizovaný přílet, tak jsme je monitorovali až sem.“
„Co s nima uděláme?“
„Odvezeme do cely předběžnýho zadržení a vyslechneme.“
„Dobře. Chlapci, naložte je na korbu a odvezte na stanici,“ zakončil prohlídku šedivák a vrátil se do světla.
Blázen bezmocně pozoroval, jak je přenášejí k nákladnímu vozu a hází jak polena na korbu. Kupodivu ho nic nebolelo a pevně doufal, že se později všechno vyjasní.

Byli převezeni do opevněné budovy a pohozeni do cely. Blázen sledoval šediváka, kterak uzavírá za sebou dveře a odchází z místnosti. Bezmoc ale zmizela.
„Kurva, co to bylo,“ odplivl si Kapitán.
„Můj vůdce, řekl bych ‚stázové dělo‘,“ řekl Kokot.
„Stázo co?“ zeptal se Karlos, který se zvedal ze země.
„Zasáhla nás stázová vlna a zpomalila čas. Nevěřil jsem, že může existovat zbraň generující stázové vlny. Myslel jsem, že je to jen teorie,“ dumal Kokot.

„Kokote, seru ti na teorii, zajímá mě praxe. Můžeme se odsud dostat?“

„Šéfe, v nejhorším se prosekáme ven.“

„Ty vole, viděl si to opevnění. Musíme vymyslet nějaký aspoň trochu chytrej plán,“ řekl Blázen a prohmátl kapsy. Hulení našťěstí zůstalo na místě a nepoškozené.

Uběhl nějaký čas, než znovu přišel šedivák.

„Nyní vás odvedeme k výsledku,“ řekl a osazenstvo cely opět zasáhla stázová vlna.

Šediváci je převezli k operačním stolům, na které je položili a přivázali. Když si byli jistí, že zajatci neutečou, uvolnili stázové pole.

„To ste se posrali, čůráci, nebo co? Už mě to nebaví. Okamžitě nás pusťte nebo se poserete a budete prosit o slitování,“ zařval Blázen.

„Pokusný objekt číslo jedna se pokouší slovně bránit,“ zablikala očima dotaz šedivá postava stojící nad Bláznem.

„Máme je uspat?“ zeptal se jiný šedivák.

„Ne, začněte zavádět anální sondy.“

Ze stroje vedle operačního stolu vyjelo rameno s kulatou sondou na konci. Všechny sondy byly zavedeny do análů Bláznovy posádky současně, ale malý problém nastal u Kokota.

„Můj vůdce, nedělají dobře. Pongu připrav se, za chvíli budeš volný!“ křikl Kokot a než stačili šediváci jakkoliv zareagovat, svým análním otvorem, ztopořeným umělákem a ústy vychrlil několik litrů oleje, pokropil okolo stojící šediváky a oslepil je.

Nastal zmatek a místností se nesly nápisy typu „co to kurva je“, „to kurevsky pálí“ nebo „já nic neslyším!“

Kokot zabral vši silou a vyrval se z okovů. Zařval jako býk a vrhl se ke stolu s uvázaným Pongem. Vyrval jeho pouta a uvolnil bestii z řetězů. Pong vytáhl dvě ukryté ninja dýky a vrhl se po motajících šedivácích. Dýky vykonaly svoji práci a zasáhly všechny hlavy přesně. Zelená světélkující krev pokryla stěny a podlahu místnosti.

Kokot mezitím stihl uvolnit zbytek posádky, Blázen začal balit joint a přitom hovořil k ležícím šedivákům.

„Já vám to říkal, zmrdi. Měli ste nás pustit.“

„Šéfe, tady je jeden živej.“

„Tak ho chvílí hlídej, Kokot mi musí z prdele vyndat tu posranou sondu,“ předklonil se Blázen a vystrčil prdel. Kokot jednomu po druhém vytáhl z análního otvoru vložený podlouhlý předmět a každý rozšlápl.

Blázen natáhl kalhoty, zapálil brko a přišel si pořádně prohlédnout ležícího šediváka.

„Co ty seš za mrda?“ koukal povýšeně.

Šedivákovi z malých úst vytekla zelená tekutina, zachroptěl a zablikal svítícíma očima.

„Co vy ste kurva zač?“

„Můj vůdce, myslím, že ty titulky, který se nám zobrazují v zorném poli má na svědomí Oogle překladač,“ promluvil Kokot.

„Takže nejsem jedinej, kdo je vidí?“

„Šéfe, nejste.“

„Tak to sem hned o něco klidnější. Lehce mě znervózňovaly,“ očividně z Blázna spadlo napětí, až si musel zapálit joint.

„Znova teda, co nebo kdo seš?“

„Já jsem Phon,“ blikal šedivák.

„Dál? Proč jste nás zajali a pokusili se mučit?“

„Přistáli jste bez ohlášení.“

„Sme nevěděli, že se máme předem hlásit. Přiletěli jsme kurva z daleka, navíc ještě omylem a když už jsme tady, chceme poznat místní krásy. Muskové říkají, že je ve městě výjimečný bordel.“

„Znáte Musky?“

„Jo, pan Jednooký je náš přítel.“

„Znáte pana Jednookého?“

„Si hluchej?“

„Ne, já jsem Phon. Chtěl jsem se jen ujistit, že slyším dobře. Tím, že znáte pana Jednookého, se značně mění situace.“

„Jak kreténe mění situace?“ kopl si Pong.

„Jenom opravdovej idiot by si to chtěl rozházet s Muskama.“

„Tak mi pověz idiote, proč jste nám strčili do prdele sondy?“

„Jsme badatelé a chtěli jsme vás prozkoumat. Jste ze Země, že?“

„Ano, znáte Zemi?“

„Známe, kdysi jsme vás zkoumali. Už je to dávno.“

„Co tím myslíš dávno?“

„Hodně dávno, byla válka ve Vietnamu, všude hrála hudba a domorodci ve velkém brali psychedelické drogy. Nebyl problém se ztratit v davech, aniž by si nás kdokoliv všímal. Vydrželi jsme na Zemi asi padesát pozemských let, než jsme nasbírali dostatečné množství vzorků a opustili vás.“

„Jakých kurva vzorků...?“, pokusil se zeptat Blázen, ale rozlétly se dveře.

Do laboratoře vtrhlo několi šediváků a zamířilo zbraně na skupinu.

„Nestřílejte!“ ze všech sil zablikal očima Phon.

„Nestřílet!“ zablikal směrem k ostatním první šedivák.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Phane, malý omyl, objevili jsme pozemšťany, kteří se znají s panem Jednookým.“

„A ta krev všude okolo?“ rozhlédl se po místnosti.

„Malé nedorozumění, které vyplynulo z jazykových rozdílů.“

„Jak se má pan Jednooký?“ otočil se Phan k Bláznovi. Ten se nadechl, ale Phon blikal očima dál.

„To si povíte později, teď umírám. Phane, poklekní vedle mne a vezmi moji hlavu do dlaní. Vždycky jsem si přál umřít jako ve filmu.“

„Pokrevní bratře, odejdeš do lepšího světa. Na místo, kde prerie oplývá nekonečnými stády bizonů a ženy nikdy nestárnou,“ poklekl Phan a udělal čeho Phon žádal.

„Bratře, vyříd' pozdravy mé ženě, dětem, sousedům, přátelům a slib mi, že splníš svoji povinnost a pojmeš moji ženu za svoji šestou zákonitou manželku.“

„Bratře, tvoje stará je sice megera, ale postarám se o ni dle naší tradice.“

„Já vím, je trošku ostřejší, ale jinak je hodná.“

„Neboj se, otevírám hotel na druhé straně planety a myslím, že lepší provozní neseženu.“

Chvíli byl v záběru obličej Phana, chvíli zase Phona, takhle se jich prostrídalo několik, včetně detailů lesknoucích se očí a Phon začal odcházet.

„Než zemřu, musím ti ještě něco říct, Phane,“ zašeptal očima umírající Phon.

„Bratře Phane, pověz co tě trápí.“

„Phane, jsem tvůj děd,“ zablikal Phon. Phan se na chvíli odmlčel, v očích mu občas prolétla jiskra a usilovně přemýšlel.

„Phane a kdo je tedy má matka?“ zeptal se, když si nechal řádně novou informaci projít svým velikým vyvinutým mozkiem.

„Phane, já věděl, že se zeptáš. Tvoje sestra Phun.“

Když se ráno vymotali do světla vycházejícího oranžového slunce, odnášeli si tři nejzajímavější poznatky o místní společnosti.

Za první. Alkohol je všude stejnej, akorát záleží z čeho je vypálený. Milují drogy na všechny způsoby a pozemská marihuana s perníkem a kokainem výrazně zabodovala. Blázen dohodl několik významných obchodů a setkání u madam Kawasaki.

Za druhé. Jsou sobečtí, egoističtí a přibližují se v některých vlastnostech Muskům. Věnují se výzkumu a během svých dlouhých mezigalaktických výprav sbírají vzorky z míst, která navštíví. Phan slíbil, že jim ukáže jejich nejvýznamnější exponáty.

Za třetí. Pong zjistil, že skoro všichni šediváci jsou samice. Dozvěděl se, že během jejich dlouhého vývoje a vlivem náročných vesmírných letů došlo k evolučním změnám, kdy během času přišli o pohlavní orgány, samčí zakrněly a v podstatě ztratili možnost se fyzicky rozmnožovat. Genetičtí inženýři upravili šediváckej genom tak, aby se mohli nebo spíše mohly rozmnožovat partenogeneticky. Sem tam se zrodí nějaký „přirozeně“, ale většinou jsou množeni klonováním a vylepšování zásahy do genomu, aby zpomalili degradaci DNA, ke které docházelo během jednotlivých klonování. A uměli přenést vědomí z jedné klonované hlavy do druhé.

Přes tyto drobné komplikace si Pong převelice užil, protože drobné zbývající otvory šediváckých kurviček skýtalý mnoho potěšení pro čiperného kungfu kašpárka.

Došli k hotelu a z posledních sil se vydrápali do svých pokojů. Kromě těch, kteří nemohli usnout. Partička Kokot, Pong, Karlos a Jack se rozhodla jít ještě vychlastat hotelový bar.

Kolem oranžového poledne je probudil čerstvý Phan.

„Pongu, super krystal. Nekonečný množství energie, máš ještě?“

„Líbí se ti to co? Tak pojd' hochu, zrovna mám nadrceno,“ zasmál se Pong a podal Phanovi šňupátko. Urgha se drbala na nose a slastně oddychovala. Svoji medicínu již měla. Zbytek se věnoval svým běžným ranním úkonům v podobě panáků, jointů a něčeho malého k jídlu.

Phan se trošku srovnal, dal s Bláznem brko a prohlásil, že se dneska jde podívat do muzea na výstavu.

Blázen se lehce ošival, protože se mu nikam nechtělo, nejraději by ještě odpočíval a večer si skočil na jídlo a striptýz. Nedalo se však nic dělat, už jen minimálně kvůli navazování nových vztahů, tak dohulil brko a zmátořil se.

Venku na ně čekalo šedivácký vznášedlo nebo jak by se dal popsat místní povoz, do kterého nastoupili. Vnitřek byl stejně futuristický, ale sedačky velmi pohodlné a samopřizpůsobivé sedícímu. Blázen do jedné ze sedaček pohodlně zaplul, Phan mu vyklopil skrytý popelník a posadil se vedle něj.

„Si docela žijete,“ podotkl mimochodem Blázen během balení smotku.

„Přiměřeně. Využíváme jen výtěžky naší civilizace a výsledků tisíců let výzkumu okolního vesmíru. Do Musků, ale ještě máme hodně daleko. Bohužel,“ posmutněl Phan.

„Co vám může chybět?“ zeptal se Karlos.

„Nic. A to je ten problém. Muskové mají cíl, který je pro nás zatím nedosažitelný. Jsme oproti nim mladá rasa a máme se ještě co učit.“

„Čas je na vaší straně,“ řekl Blázen, odpálil brko a díval se z okna po ubíhajícím okolí.

Phan se sehnul a šnul další lajnu.

Před muzeem vystoupili v příjemně naladěném stavu a až teprve venku si všimli, že jejich vůz neměl řidiče.

„Půjdeme navštívit oddělení pozemských výzkumů. Výstava, která vám určitě něco poví a ještě uvidíte artefakty, jenž jste nikdy v životě neviděli,“ blikal Phan nadšeně očima.

Blázen se po něm zhuleně otráveně podíval a pokrčil rezignovaně rameny. Phan zavedl skupinu do velké síně, ve které bylo velmi mnoho průhledných vitrín s různorodými exponáty. Blázen poznával živočichy, rostliny, některé minerály, zastavil se u knížek, fotografií a videozáznamů. Hodně se mu líbil záznam z Woodstocku, byl velmi autentický.

„*To byl tenkrát rádně vostrej mejdan,*“ blikal s nostalgií v oku Phan.

„Věřím,“ kýval hlavou Blázen a kouřil joint.

„*Seznámili jsme se tenkrát s nějakým Timem Learym, kterej sjížděl LSD. Znáte LSD?*“

„Známe LSD,“ pokývali posluchači, kteří se seskupili okolo Blázna.

„*Kurevská věc. Sice dodneška netuším, k čemu by mohlo být užitečný, ale ta jízda, ta byla,*“ zasnil se Phan.

„*Tři dny brutálních orgií. Seznámil jsem se tenkrát s nějakou Valerií Morrisovou, jamajskou kráskou se kterou jsem prožil hodiny a hodiny všeobímajícího spojení. Odjeli jsme spolu do Londýna, kde se nám narodila holčička. Naomi se jmenovala, ale a já musel odejít. Kdybych tak věděl, co se s ní stalo,*“ ukápala Phanovi kapička oranžové slzy.

„Naomi Morrisová, v databázi nikoho toho jména nemám,“ odpověděl Kokot.

„*To se nedá tedy nic dělat, stejně by mě po těch letech asi nechtěla vidět.*“

„Helejte, to sou lidi, v těchlech vitrínách?“ ozval se Pongův hlas odkudsi z dáli síně.

„Koho myslíte?“ řekl Phan.

„Lidi v mlze za sklem,“ odpověděl Pong.

„*Myslíte exponáty. Jo, to jsou praví pozemšťané. Do některých jsme umístili sondy, které několik let sbíraly informace, než jsme je vyzvedli. Jsou ve stázi, aby se příliš neopotřebovali a občas dostanou vědci či studenti historie povolení je na pár dní probudit. O Michaela Jacksona je například velký zájem. Každý chce vidět jeho ‚moonwalk‘.*“

„To mě poser,“ odplivl si Karlos.

„*Takových expozií máme stovky. Vesmír je velký a ještě ho nemáme celý prozkoumaný.*“

„Já nevím, co si o tom mám myslet, přijde mi celá výstava pěkně morbidní. Co Hungové? Ty tu taky máte?“ zeptala se Urgha.

„*Máme, o tři haly dál. Vy jste taky zajímavá rasa. Vaše závislost na rostlině je fascinující, tři dny bez zeleniny a jste mrtví,*“ zasvítily Phanovi oči.

Urgha po něm ošklivě loupla očima a šla za Bláznem.

„Kapitáne, nevysere se na prohlídku a nepůjdeme někam do baru? Je tady spousta starejch krámů, na který si stejně nemůžu sáhnout,“ zeptal se Jack a upil z láhve.

„Jacku, musíme ze slušnosti vydržet. Nezapomeň, jsme na výletě, domorodci se chtějí pochlubit a udělat nám jenom obyčejnou radost. Takže se zkuste tvářit příjemně a schovejte ty kyselý ksichty,“ ujasnil situaci Blázen.

Přiběhl rozesmátý Phan a oči mi blikaly jak vánoční stromeček.

„*Omlouvám se, ale musím na chvíli pryč. Právě mi volala Phun, že začala rodit. Zvládnete to tady beze mne?*“

„Rozhodně Phane, ještě jsme se nikdy nikde neztratili,“ zasmál se Blázen a s očividnou úlevou potáhl z brka.

„*Chytněte si převoz, až vás přestane naše skvělé muzeum bavit. Večer je pařba v bordelu, budeme zapíjet mého potomka. Já jsem tak rád, že se klonování povedlo,*“ rychle ještě dodal Phan a odběhl pryč.

„Šéfe, mě se tak ulevilo. Co budeme dělat?“ zeptal se Pong.

„Napadla mě taková myšlenka,“ řekl Blázen.

„Šéfe, jaká?“ zvědavě se zeptal Pong.

„Probudíme Majkla, ať nám předvede moolwalk,“ zasmál se Blázen. Chvilí bylo trapné ticho, ale Karlos s Jackem se nakonec taky rozesmáli.

„Kapitáne, ty vaše nápady. Snad nás nedostanou do průseru,“ řekl Karlos, když se přestal smát.

„Karlosi bez obav. Vnitřně cítím, že se nic nestane a tahle kapitola bude nudná procházka zoologickou zahradou. Kokote, jsi schopen najít ovládní stázových komor a probudit ho?“

„Můj vůdce, už sem ho našel, potřeboval jsem zabít nudu,“ usmál se Kokot a hladil knírek.

„Plecháči, tebe my nemít,“ plácnul Pong Kokota po zádech.

Komora zasyčela, vyvalila se pára a po chvíli se vynořila kašlající postava. Michael Jackson se probudil.

„Kdo chce zase vidět moonwalk?“ nepříjemně odsekl, když dokašlal.

„Já, Kapitán Blázen,“ řekl Blázen.

„Kdo je kurva Kapitán Blázen,“ odplivl Majkl slinu. „Nemáte někdo cigáro?“ dodal.

„Chceš jointa?“

„Ty vole, vy máte trávu? Odkud kurva všichni ste?“

„Ze Země, ty debile.“

„To si děláš prdel. Už přes pět set let sem neviděl pozemšťana, teda kromě těch debilů tady. Co vůbec v týhle prdeli vesmíru děláte?“ divil se zpěvák.

„Jsme na výletě,“ řekl Blázen a podal Majklovi brko. Ten se po něm lačně natáhl a popadl jej, jako kdyby to mělo být poslední brko v jeho životě. Blázen se pousmál a začal rovnou balit další. Majkl natáhl lačně kouř do plic a lačně vychutnával opojný dým.

„Ty vole, to je matroš. Jak že si to říkáš, ty vole? Kapitán Blázen?“ zeptal se zduněný Majkl.

„Jo, Kapitán Blázen,“ zasmál se Blázen.

„Co seš zač? Nějaká superstar s kapelou? Co hraješ za styl?“

„Vypadáme jako parta muzikantů?“ rozesmál se Blázen a postupně se začali přidávat další. Nakonec se smáli všichni, až se za břicha popadali.

Když už nemohli a bránice bránily v dalším smíchu, vydýchali se a Blázen zhluboka nadechl.

„Ne ty vole, nejsme žádní pojebaní prcičkáři, ale nýbrž slušní a poctiví obchodníci, rádi cestujeme a poznáváme nové lidi. Ale situace na Zemi se za posledních pět set let podstatně změnila. Svět je tam úplně jiný, než jaký byl, když jsi ho opustil. Ty vole, já myslel, že si umřel.“

„Neumřel sem, ale tihle šediví chlápci mě odvezli sem a občas ukazují jako zvíře. Jinak se starají dobře, ničím netrpím, jídla, pití a sexu s dorostem mám neomezeně, když mě tedy probudí a já vylezu z vitríny. To byste se posrali, my sme při vědomí, takže vnímáme všechny ty kretény, kteří na nás čumí a mají blbý kecý. A v noci, ta posraná nuda, ticho, lautr nic.“

„Vás je tady víc?“ zeptal se Blázen a zapálil brko.

„No jasně, pár nás tady je. Nemáte nějaké chlast? Ty místní sračky se nedaj pít.“

Karlos s Jackem neváhají a podávají okamžitě každý svou láhev. Majkl se podíval, zamumlal něco o oslovi se dvěma otýpkami sena, spustil dětské rozpočítávadlo a zvolil Jackovu láhev. Otrěl rukávem hrdlo, mocně upil a opět se natáhl pro brko. Blázen se usmál a podal mu ho.

Majkl s láhví v jedné ruce a jointem v druhé vypadal, že je konečně šťasten.

„Šéfe, tak ukáže nám ten tanec nebo ho mám zabít?“ začínal se nudit Pong a pohrával si s myšlenkou, že by se trhl a prchl někam mezi normální děvky.

„Pongu, uklidni se trošku, jsme na návštěvě, nezapomeň, ty vole,“ začala ho uklidňovat Urga.

„Co to je za debila?“ zeptal se Majkl.

„To není debil, to je můj osobní strážce,“ řekl Blázen.

„Vy ste jako, jak bych se zeptal, jako ti dva, Whitney a Kevin?“ podivil se Majkl se zvláštním výrazem v obličejí.

„Jak to myslíš, ty bledá tváři?“ vystartoval Pong a tasil jeden ze svých ukrytých nožů.

„Pongu,“ dorazně ho zarazil Blázen, „uklidni se, von to tak nemyslel, dělá si prdel.“

„Šéfe...?“

„Pongu, máš pravdu, musíme něco vymyslet. A já bych věděl,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Šéfe, co ste vymyslel?“

„Zapaříme, uděláme mejdan!“

Zvedl se všeobecný jásot, všichni skákali nadšením a radovali se jako malé děti.

„Jacku, Karlosi, zavolejte do hotelu, ať sem pošlou bedny s chlastem, který máme ve vehiklu a přiložej nějaký jídlo,“ začal Blázen rozdávat úkoly.

„Kokote, ty dostaneš nejdůležitější úkol. Obejdeš s Majklem výstavní plochu a probudíš všechny lidi, který tady sou.“

Kapitán musel zapálit brko a otočil se k Urghze.

„Urgho, ty vyrobíš pár transparentů s uvítacími nápisy typu ‚Země nikdy nezemře‘, ‚Pozemšťané pozemšťanům‘, ‚Vítejte zpět‘ a tak nějak. Zapoj fantazii. Zkus sehnat nějaký konfety a nafukovací balónky, ať to tu máme hezký.“

„Šéfe a co já?“

„Pongu ty nic, čekej dokud se mejdan nerozjede,“ zasmál se Blázen a potáhl z brka.

Hala se postupně zaplnila výzdobou, balónky, blikátky, transparenty, vyrostl bar, za který se postavila Urgha a začala rozlévat alkohol. Někdo přinesl bedny a gramofony z jakési vytríny a spustil zvuk. Lidí postupně přibývalo, podle toho jak je Kokot s Majklem postupně probouzeli. Výstavní hala se postupně solidně zaplnila, blikající světla skrz okna přilákala z ulice náhodné kolemjdoucí, takže pozemskou společnost doplnil větší dav různých šediváků, kteří přitáhli a otevřeli další bar. Party se docela slušně rozjela.

„Ty vole, co se to tady kurva děje? Já na vás čekám v bordelu...“ držel se za šedivou hlavu Phan, který právě vstoupil do muzea.

„Phane, kde se flákáš ty stará vojno!“ chytl ho kolem ramen Blázen a zavěsil se do něj.

„Čekal jsem na vás. Co se to tady kurva děje?“ vyděšeně blikal Phan.

„Párty, ty vole, párty. Rozmrazili jsme Majkla a zbytek lidí. Ty vole, to sou fakt všechno libový exempláře. Nikdy by mě nenapadlo s kým vším se ještě potkám,“ smál se Blázen.

„Ale vždyť to nikdo neschválil, bude průser,“ blikal zoufale očima Phan.

„Ser na průser, pojď si dát panáka, ty jeden blikavej Járo,“ smál se dál Blázen a táhl nebohého Phana k baru, kde poručil dva dvojité rumy.

Netrvalo příliš dlouho, Phan zapomněl na všechny průsery a jeho oči šťastně blikaly do rytmu hudby a začaly blikat ještě víc, když mu Pong nasypal pořádnou lochnu.

Blázen se cítil jako král. Vzpomněl si, že měl rozdělaný rozhovor s jednou roztomilou paní a pánem, kteří mu vysvětlovali, jak se tady vlastně všichni společně ocitli. Byla to velmi zajímavá historie pána a paní Hillových. Vrátil se zpět do klidného koutku k malému stolečku, kde tento zvláštní pár lidí seděl a tiše pozoroval okolí.

„Takže mi chcete tvrdit, že jste jeli pozdě večer údolím a viděli jste pohyblivé světlo na obloze?“ zeptal se Blázen, aby ověřil, že si začátek rozhovoru pamatuje dobře.

„Ano, Barney si nejdřív myslel, že se jedná o letadlo, ale protože předmět létal dost nepravidelně, zastavil, aby se podíval pořádně.“

„Je to tak, jak Betty povídá,“ odkýval vyprávění sedící Barney.

„Vypadal jako talíř a přišerně rychle se přiblížil, až zastavil několik metrů nad námi. Znovu se podíval dalekohledem, pak jej podal mě, abych se také podívala a tehdy jsem je spatřila poprvé. Šedivé humanoidní postavy s blikajícíma oranžovými očima. Pak se ozval hlas.“

„Jaký hlas?“ zeptal se Pong, který zrovna přišel z bezpečnostní obchůzky.

„Zvláštní, takový kovový. Říkal nám, ať zůstaneme v klidu, protože budeme uneseni na pokusy. To se Barneymu příliš nelíbilo, tak jsme rychle nasedli a začali ujíždět. Jenže létající talíř nás začal pronásledovat a velmi rychle dohnal. Auto se začalo třást, prostoupila námi nějaká energie a my omdleli.“

„Co bylo dál?“ zeptala se Urgha, která si všimla malého srocení a přišla si poslechnout, o čem povídají pocestní.

„Dál, zvláštní děvenko, co bylo dál? Když jsme se vzpamatovali, byli jsme pokrytí nějakým prachem, potrhání, dalekohled měl přetrženou pásku a ocitli jsme o pěknou řádku kilometrů mimo původní trasu. Přijeli jsme domů, osprchovali se z obavy před kontaminací a odděleně jsme zkusili nakreslit obrázek vesmírné lodi. Naše kresby se až děsivě podobaly, na autě jsme objevili zvláštní skvrny, na které reagoval kompas a Barney měl zvláštní pocit v prdeli a mezi koulema. Dva roky poté nechtěl šukat.“

„Strašný,“ vzdychla Urgha.

„Rozhodli jsme se s Barneyem událost nahlásit na nejbližší letecké základně. Tam se nám samozřejmě decentně vysmáli, ačkoliv z toho dne bylo hlášeno více nevysvětlitelných pozorování a případ uzavřeli. Asi deset dnů od únosu se mi začal zdát divný sen. Viděla jsem v něm, jak je naše auto zastaveno skupinou osob v černých dlouhých kabátech a ačkoliv se podobali lidem, byli menší, měli velké šedivé hlavy a výrazné blikající oči. Viděla jsem, že jsme šli lesem, viděla jsem i Barneyho, který nekomunikoval. Došli jsme k lodi, kde nás oddělili. Česky mi vysvětlili, že se chystají provést kompletní prohlídku a stáhnout data z análních sond. Odebrali vzorky kůže, vlasů, nehtů, krve, kostní dřeně a několik vajíčků.

Po vyšetření se mi podařilo navázat konverzaci s jedním z šedivých, který na hvězdné mapě ukázal odkud pocházejí a předal mi knihu se zvláštními znaky. Když nás vyprovázel ven, strhla se mezi nimi hádka, protože zbytek posádky nechtěl, abych odnesla knížku a rozhodli se nám vymazat všechny vzpomínky. Vysadili nás u našeho auta a nařídili, abychom pokračovali v cestě až odletí.“

„Šéfe, Šéfe, máme problém,“ zjevil se nečekaně Pong.

„Pongu, co se děje?“

„Šéfe, našel sem mrtvolu, musíte se jít podívat.“

„Ach kurva drát. Omlouvám se madam, ale musím na chvíli odejít,“ omluvil se Blázen, zvedl od stolu a vydal se s Pongem podívat se na mrtvolu.

Došli ke kancelářím a Pong ukazoval pod jeden ze stolů. Blázen zaostřil svůj opilý zrak a skutečně pod stolem spatřil ležet tělo.

„Kdo to je?“

„Šéfe, jeden z těch probuzenejch. Ani nevím.“

„Hele, ty Pongu, že von je Kokot probudil všechny, aniž by se jim podíval do životopisu?“

„Šéfe...?“

„Kokote, kde seš, ty debile!?“ zakřičel Blázen a chvíli vyčkal, než se mezi vitrínami vynořila Kokotova postava.

„Můj vůdce, co se děje?“

„Kokote, že tys Majklem probudil úplně všechny?“

„Samozřejmě, že všechny. Stalo se něco?“

„Máme tady mrtvolu,“ ukázal Blázen rukou pod stůl.

„Můj vůdce...“

„Žádnej můj vůdce, podívej se do databáze a projed' probuzený, jestli mezi nima náhodou není nějaký mešuge.“

„Můj vůdce, hned to bude,“ odpověděl Kokot a odběhl k terminálu.

„Pongu,“ obrátil se k Číňanovi, „víš co máš dělat, ty jeden zvrhlej bastarde. Najdi toho šmejda a zkus mi ho přivést živýho.“

„Šéfe, s neskutečnou radostí,“ zajásal Pong, očka se mu rozzářila a zmizel ve stínu. Kapitán Blázen se vrátil ke stolu, aby si doposlechl vyprávění.

„Barney říkal, že mé sny jsou hovadiny, přesto se začal zabývat tím, že by podstoupil hypnózu. Svěřili jsme se v kostele a v roce 1964 podstoupil několik sezení. Ačkoliv byl velmi skeptický, potvrdil mé vzpomínky a vybavil si i takové detaily, jako kdy přesně roztrhl pásku od dalekohledu, kdy mu prohlídli genitál, řitní otvor a také potvrdil, že komunikují telepaticky blikáním očí.“

„Zkurvenou sondu mi vrazili do prdele, kdybyste věděli jak mě bolela, to byste se posrali, kdyby to šlo. Jenže já se nemohl vysrat, dokud mi ji ti kreténi nevyndali z prdele,“ vstoupil Barney do vyprávění.

„Já vím, nerozčiluj se miláčku, už je to pryč. Já jen pánům odvyprávím náš příběh.“

„Pokusila jsem se nakreslit hvězdnou mapu, kterou mi ukázali, ale pak jsme se rozhodli stáhnout do ústraní, protože nás začala unavovat publicita a hlavně výsledek výzkumu dr. Simona, který po dvou letech do psychiatrického časopisu konstatoval, že jsme měli společnou halucinaci.“

„Můj vůdce, myslím, že vím, kdo tu řádí,“ přiběhl Kokot.

„Co si našel Kokote?“

„Můj vůdce, nějaký Jack Rozparovač.“

„Vy jste probudili Jacka?“ zeptala se blbě Betty.

„Už to tak vypadá,“ vzdychl Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Hoši, to nebyl jeden z nejchytřejších nápadů,“ cynicky se pousmál Barney.

„Jacka probouzíme jen málokdy, on je takový mírně psychicky nevyrovnaný a pobyt ve stázi mu dělá čím dál tím hůře. Není v jádru špatný chlapec, ale má toho v hlavě moc,“ řekla Betty.

„Co chcete dělat, Blázne?“ zablikal nějaký stojící šedivák.

„Nic, Pong to zařídí, pokračujte prosím madam ve svém zajímavém a napínavém vyprávění.“

„Panáčku, takoví posluchači jako jste vy, už tu roky nebyli,“ pousmála se Betty a pokračovala.

„Někdy v roce 1965 se náš příběh ocitl na první stránce jednoho magazínu, když se k informacím o našich sezeních dostali novináři. Byli jsme osloveni spisovatelem, který napsal úspěšnou knihu, ve které se poprvé objevil můj obrázek hvězdné mapy, tak jak jsem ji nakreslila. O něco později jakási amatérská astronomka identifikovala dvojhvězdu v souhvězdí Sítě. Potom umřel Barney. Tedy umřel, všichni jsme si mysleli, že umřel, ale až o čtyřicet let později jsem zjistila, že nezemřel. Stejně jako mne i jeho si odnesli do své sbírky artefaktů. A zbytek už znáte.“

Betty dokončila vyprávění a napila se ze sklenky s pivem.

„Neuvěřitelný příběh. Jak se k vám tady chovali?“ zeptala se starostlivě Urgha.

„Báječně. Časem se z šedivých vyklubali báječní hostitelé a výborní pařmeni. Sice stárnu pomalu, ale jejich několikadenní mejdany už pro mě nejsou. Ale zato Barney, ten si rád odskočí s kamarády na tah městem, když ho přijdou navštívit. Dostal mrzák výjimku a přátelé ho můžou probouzet dvakrát ročně,“ s úsměvem odpověděla Betty.

„Betty, je vám jasné, že mapa, kterou jste viděla, nemohla být identifikována ze Země?“ zeptal se Kokot.

„Proč myslíš železný muži?“ optala se Betty.

„Nejsem ze železa, nýbrž z umělých syntetických materiálů napodobujících lidskou kůži.“

„To nevádí, železný panáčku,“ zasmála se Betty.

„Dobře, víte kde jsme?“

„Na jiné planetě, ne?“

„Ano, ale víte jak daleko?“

„Hodně?“

„Ano, kurevsky hodně. Mapa, kterou jste viděla, nikdy nemůže být viděna ze Země. To je malý omyl, který jste nemohla tušit.“

„Takže už se nikdy nemůžeme vrátit na zem?“

„Můžete, ale Země se za posledních pět set let opravdu hodně změnila. Nebylo by tam pro vás nikde místo,“ řekl Kokot.

Betty se podívala po Barneyem, ten se podíval na ní. „Já už jsem si tady zvykl, nikam bych se nevracel.“

„Když myslíš, drahý.“

Kolem proběhl rychlý stín a za ním se přičítal Pong.

„Šéfe, už jsem ho našel, je rychlejší jak divoký prase a stihnul sejmout další lidi. Ale já ho dostanu a zaříznu,“ prohodil rychle k Bláznovi a zase běžel.

„Hlavně mu neublíže,“ zkusila ještě dodat Betty, ale její slova vyšuměla do prázdna.

„Nevíte, kde bychom našli kvantové zrcadlo?“ zeptal se zvláštní týpek, který se zničehonic objevil.

„Jacku, kde jste celou dobu byl?“ přivítala nově příchozího Betty.

„Betty, však víš, spal jsem jako miminko. Vidím nově příchozí. Taky uneseni?“

„Blázne, to je plukovník letectva Jack O’Neill. Příjemný chlapík s velmi zábavnou společností, ale pořád si mele tu svoji o jiný realitě a nějaký hvězdný bráně,“ vložila se Betty do rozhovoru.

„Betty, víš, že je se mnou zábava jak s osinou v prdeli,“ usmál se Jack a díval se po tvářích, které neznal.

„Já jsem Kapitán Blázen a nejsme uneseni. Jsme tu na výletě ze Země.“

„Tak na výletě a ze Země. Hvězdou bránu asi nemáte?“

„Ne, to opravdu nemáme,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

„Musíme najít kvantové zrcadlo, někde tu bude, protože jsme jím přišli z naší reality. Pokud vám to nebude příliš vadit, připojím se ke své skupině a využijeme tohoto času k pátrání. Kapitáne Blázne, jsem vám velmi zavázán za čas, který jste nám poskytli.“

„Není vůbec zač, byla to náhoda,“ zasmál se Blázen a Jack odešel.

Přišla blond’atá dívka v bílých šatech.

„Ahoj Marilyn, přišla si za mnou?“ zeptala se Betty.

„Betty, co se to děje?“

„Marilyn, máme návštěvu ze Země,“ odpověděla Betty.

„Marilyn Monroe. Opravdová pravá Marilyn Monroe?“ opatrně se optal Jack.

„Jsem to já. Si nikdy neviděl celebrity? Mimochodem, kdo tady z vás má trávu?“ rozhlédla se Marilyn.

Blázen významně potáhl, vypustil oblak kouře a mlčky se díval. Marilyn okamžitě pochopila, že kouřící muž bude důležitý a s kokotérií v chůzi k němu přišla, posadila se mu do klínu a objala. Blázen stále nic neříkal, ale nechal si pomalu joint sebrat a díval se jak Marilyn vytáhla cigaretovou špičku, umístila do ní brko a neskrývanou chutí potáhla. Foukla dým Bláznovi do tváře a pohládila ho po vlasech. Dělal, jakoby se nic nedělo.

„Šéfe!“ přiběhl Pong nečekaně.

„Co mě rušíš, ty vole. Nevidíš, že mám práci?“ zamručel Blázen.

„Šéfe, musíme na toho šmejda připravit past. Vymyslel sem plán, zahrajeme si hru na schovávanou. Rozparovač se před námi někde zašije a my ho najdeme.“

„Hm, Pongu... A von teďka není zašitej a nečeká až ho najdeš?“

„Šéfe je, ale urychlíme to.“

„Pongu, nedělej ze mě debila, vidím jak slintáš a že bys hrozně rád vošukal tady nebohou Marilyn,“ důrazně mluvil Kapitán, kráska mu položila hlavu na rameno a tvářila se velmi ohroženě.

„Šéfe...“ sklopil hlavu a díval se do země.

„Pongu, jdi ho chytit a nehraj si na uraženého, samiček je tu celkem dost a určitě si nějakou najdeš.“

Pong se otočil, mumlal něco o šikaně a týraní, ale zase zmizel ve stínech. Kolem prošel Majkl a vedl několik chlapečků.

„Tady může být sám sebou,“ zamyslela se Betty a upila z šálku čaje. Zábava pokračovala podle standardních měřítek pozemské kalby a společnost se postupně během času celkem slušně vykašila.

Blázen stále seděl u stolu s Hillovými a Marilyn Monroe a povídali si o různých společenských tématech, například kterak se za posledních pět set let změnila Země.

Přišel Jack O'Neill a s ním čtveřice jeho kumpánů.

„Našli jsme kvantové zrcadlo,“ ohlásil stručně.

„Tak to je skvělý, ne? Půjдете?“ zeptal se Blázen, hladíc po prdeli Marilyn, která měla ve špičce jointa a lascivně kouřila.

„Ne tak úplně, nenašli jsme ovládání. Potřebujeme pomoci. Daniel prohledal databázi a nenachází se tam, kde by se mělo nacházet.“

„Tak to máte blbý. Co chcete po nás?“

„Viděli jsme divného chlapa, který měl kolem krku amulet, jenž připomínal ovladač,“ řekl O'Neill.

„Jak divného chlapa?“

„Vypadal, jako kdyby právě utekl z Londýna konce devatenáctého století.“

„Můj vůdce, popis sedí na Jacka Rozparovače,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Pochopil jsem. Pong ho ještě nedostal. Spíš přemejšlím, že tady ta čtveřice potřebuje zcela nezištně pomoci, protože tvrdí, že je z jiný reality a nikdo jim nevěří. Co mám podle vás dělat?“ zamručel Blázen.

„Jack Rozparovač? V téhle době?“ podivil se O'Neill.

„Dlouhá historie, třeba vám ji jednou povím,“ řekl Blázen a pozoroval čtveřici.

„Co je to za smrad?“ zeptal se černý muž s zlatým diadémem na čele.

„Teal'cu, tráva, marihuana, hulení. Naposledy jsem ji měl na vysoký. Já jsem Daniel. Můžu ochutnat? V téhle realitě snad ničemu neublížím,“ odpověděl jeden z O'Neillových lidí.

Blázen mu podal joint a Daniel potáhl.

„Dobrá tráva,“ vrátil joint Bláznovi, „a teď abychom přešli k věci. Vy pomůžete k útěku nám, my pomůžeme vám.“

„Jak bys nám chtěl pomoc?“ zeptal se zvědavostí v hlase Blázen.

„Také jste tu uvěznění a každá bytost má právo být svobodná.“

„Vskutku,“ pokýval hlavou Teal'c.

„Ale to je pěkná mýlka. My nejsme vězni. Danieli, už jsem říkal vašemu plukovníkovi, že jsme tu na výletě a tito milí lidé nevypadají, že by se jim chtělo vracet zpět na Zem. Vždyť tam uplynulo pět set let a bůhví jak dlouho jste tu vy. My se vrátíme na Zem vlastními silami, až nás to tady přestane bavit. Chápeš, ty vole?“

Daniel se s podíval po Jackovi O'Neillovi, ten pokrčil rameny, pak zpět po Bláznovi, pokrčil rameny a mlčel.

„Plukovníku, tady nám asi pšenka nepokvete,“ řekl členka týmu, která dosud nepromluvila.

„Sam, nepokvete. Musíme toho Rozparovače chytit sami,“ odpověděl plukovník.

„Tak to prrrrr zase,“ rozhořčil se Blázen, „Jack Rozparovač už zabil pár lidí a Pong po něm jde.“

„Ale ještě ho nedostal,“ zasmál se plukovník O'Neill.

„Si s ním hraje, on má rád lov. Pongúúúú, kde si debile!?“ zakřičel Blázen.

„Šéfe?“ ozvalo se po krátké chvíli a Pong se vynořil ze tmy.

„Pongu, tahle parta nutně potřebuje něco, co má Jack Rozparovač kolem krku a chce ti pomoci ho dostat. Jak jsi na tom?“

„Šéfe, je jako duch a hledá nějakou součástku, která patří k tomu amuletu, kterej mu visí na krku. Připojil se k terminálu a hledal nějaký zrcadlo,“ odpověděl Pong.

„Plukovníku, on ví, co to je,“ řekla Sam.

„Sam, vypadá to tak. Mám další geniální nápad. Víme, kde je zrcadlo, tak ho nalákáme do pasti, chytíme a ovladač sebereme. Potřebujeme akorát vaši pomoc,“ řekl O’Neill.

Blázen ho poslouchal a příliš nechápal, o čem se vlastně baví. Protože byl příjemně zmatlaný a v jádru dobrá duše, souhlasil.

„Jestli chcete, pomozte jim a konečně dostaňte toho magora, kterej nám zabíjí hosty,“ obrátil se Blázen ke svým lidem.

Karlos s Kokotem se zvedli a přidali k Pongovi.

„Pojďme,“ zavelel plukovník a zmizel mezi regály a policemi. Zbytek týmu šel za ním.

Zastavili u dveří s nápisem „*Sklad*“, otevřeli je a vešli mezi další police s krabicemi. Obešli celou místnost podél stěny a zastavili u velkých beden. Jednu z nich Teal‘c otevřel a před nimi se objevilo zvláštní zrcadlo z neznámého materiálu.

„Kvantové zrcadlo. Nyní jen musíme přilákat Jacka, aby sem přišel. My na něj počkáme, vy půjdete ven, budete chodit kolem dokola a hlasitě si povídat o tom, co jsme našli.“

„Máme dělat volavky?“ zeptal se lehce uraženě Pong.

„Hele, máte s tím nějaký problém?“ zeptal se O’Neill.

„Ani ne,“ zasmál se Pong a vydal se Karlosem a Kokotem ven.

Plukovník O’Neill rozestavil svoje lidi ve skladu a počali vyčkávat příchodu Jacka Rozparovače. Rozdal rozkazy a zmizel v jedné z beden, ze které měl výhled do perimetru se zrcadlem.

Pong s kolegy chodil okolo a všichni se tvářili nenápadně.

„Pánové, nevím jak vy, ale připadám si jako čůrák. Mrdat na volavky, vyřešíme to rovnou,“ promluvil mírně rozhořčeně Pong.

„Jaký by sis představoval řešení?“ zeptal se Karlos a upil z láhve.

„Karlosi, naše starý dobrý řešení. Vyprudíme ho zmrda a sám si naběhne do pasti.“

„Jak bys ho chtěl vyprudit?“

„Dívej se, já už to měl udělat dávno a byl by kurva klid,“ rozhořčil se Pong, pak vytáhl meče, chvíli se smál a pak zařval.

„Hej, ty zmrde jeden zasranej. Už tady okolo sebe běháme nějakou dobu jak pojebaný čůráci, tak se kurva ukaž a řekni mi, co vlastně chceš. Jde ti o to posraný kvantové zrcadlo? Ukaž se a já ti řeknu, kde kurva je.“

Pong se uklidnil, sklonil nože a vyplivl slinu. Nastala výrazná pauza, ve které byla slyšet jen hudba mejdanu.

„Kde je zrcadlo?“ vynořil se dlouhovlasý týpek v oblečení konce devatenáctého století.

„Ty jsi Jack Rozparovač?“ zeptal se Pong.

„Ano. Kde je zrcadlo?“

„Proč ho chceš?“

„Šikmooká nulo, jak se opovažuješ mě obtěžovat svými otázkami. Řekni mi, kde je kvantové zrcadlo,“ hlas Jacka Rozparovače poněkud zhrubl a jeho oči se rozsvítily, ale poněkud jinak než místním šedivákům.

„Já nejsem žádná šikmooká nula, ale do skladu pro zrcadlo si nepůjdeš. Protože tě zmrde sejmu, zabiju a seberu ti tu sračku, kterou máš kolem krku,“ nekompromisně konstatoval Pong.

„Ha ha ha. Nicotná nulo, ty se opovažuješ mě vyhrožovat. Zkus to, než odsud odejdu. Já budu žít, ty budeš hnít,“ hlubokým hlasem řekl Jack.

„Kreténe,“ zasmál se Pong a provedl kung-fu výpad. Jeho meče cílily dobře, ale Jack je bleskurychle vykryl, vytrhl Pongovi z rukou oba meče, srazil ho k zemi a zamířil proud energie ze zařízení ve své dlani k Číňanově hlavě.

„Kdo je teďka kretén, nulo? Jediný, co tě zachránilo před smrtí je, že musím rychle zmizet pryč. A vy dva tam vzadu, ani to nezkoušejte, jestli chcete žít,“ řekl Jack, vypnul proud z dlaně a rychle zmizel.

Jack Rozparovač vešel do skladu. Celkem suverénně, protože si byl jist sám sebou, došel až k zrcadlu, kde si sundal z krku ovladač. V tu chvíli ji schytl ze Zat'nik'atelu a v křeči se svalil k zemi. Plukovník O'Neill a jeho společníci vyšli ze svých skrýší.

„Kdo ty seš?“ zeptal se O'Neill.

Jack Rozparovač pomalu vstal, oprášil se, zasmál a zasvítil očima.

„Plukovník Jack O'Neill, Teal'c, Daniel Jackson a Samantha Carterová. Vás bych tady skutečně nečekal.“

„Goa'uld, já věděl, že tu nějaký prevít bude. Ty seš kterej?“ zeptal se otráveně plukovník.

„Ba'al. Já jsem Ba'al a už jsme se setkali,“ odpověděl Jack alis Ba'al.

„Tak to seš zase ty. Uváznu si tady s náma, co?“

„Plukovníku O'Neille, už to tak vypadá. Co chcete dělat? Zabít mě? Můžeme odsud všichni zmizet a účty srovnáme doma,“ řekl Ba'al.

„Ba'ale, to nepůjde. Můžeš jít s námi, ale potřebujeme ten ovladač. Nemůžeme ti ho nechat.“

„Tak si pro něj pojďte,“ zasmál se Ba'al a zapnul ochranný štít právě v okamžiku, kdy Teal'c podruhé vystřelil ze své ruční zbraně.

„Teď si měl umřít,“ řekl.

„Ale neumřel jsem,“ odpověděl Ba'al.

„Vskutku.“

Střelba z ručních zbraní nepomáhala, ochranný štít pohlcoval energii kulek a Ba'al zapnul kvantové zrcadlo. Začal přepínat jeden obraz za druhý a hledal správnou realitu.

Jack s Teal'cem se ho pokusili zastavit silou, ale odhodil je daleko ke stěně skladu. Vše už vypadalo ztracené a ovladač nezískají, protože Ba'al našel co hledal a chystal se otočit s nějakým proslovem.

Jenže otočku nedokončil, protože mu najednou odpadla hlava od trupu.

Tělo se skácelo na podlahu a odhalilo Ponga, držícího v rukou strunu.

„Pánové, já nemám strunu příliš v oblibě, protože je kurevsky zákeřná, ale tenhle zmrď si nic jinýho nezasloužil.“

„Vskutku,“ řekl Teal'c.

Plukovník O'Neill se sehnul a sebral ovladač.

„Ty už ho stejně nebudeš potřebovat,“ pohlédl na Ba'alovu mrtvolu.

„Helejte, nebudete mít nějaký průser, že ho Pong zabil?“ zeptal se Karlos držící v ruce láhev.

„Jacku, už leze ven!“ křikla Sam. Než O'Neill zareagoval, vystřelil potřetí Teal'c a uškvařil goa'ulda.

„Nebudeme mít průser. Beztak to byl jeden z jeho klonů a nesetkali jsme se sním naposledy,“ odpověděl plukovník.

„Vidím, že máte hotovo. Co takhle jít konečně zapářit?“ vstoupil do skladu Kapitán Blázen s jointem v ruce a následován Marilyn Monroe, která opatrně nahlédla dveřmi dovnitř.

„To je pravá Marilyn, žádný klon?“ zeptal se plukovník.

„Je,“ odpověděl Blázen. Plukovník O'Neill ji obešel a prohlédl ze všech stran.

„Neuvěřitelný. Je pravda, co se povídá o prezidentu Kennedym?“

„Co by se o něm mělo povídat, plukovníku?“ usmála se.

„Všelijaký věci,“ zasmál se plukovník a nechal ji být.
„Co to znamená ‚pařit‘?“ optal se Teal‘c.
„Mejdan, párty, kalba, chlastačka, vyndavačka nebo občas i oslava. Vodkad’ člověče nebohá jsi?“ zakroutil hlavou Karlos a podal mu flašku s absinthem. Teal‘c ji přijmul, přičichl si a opatrně se napil.
„To je síla, co?“ řekla vážně Karlos.
„Vskutku. Ale mě to nic neudělá, protože můj goa'uld alkohol bezpečně neutralizuje.“
„Takže se nemůžeš nikdy opít?“
„Vskutku nemůžu.“
„Ty vole, to ti nezávidím,“ smutně odpověděl Karlos.

Kapitán Blázen diskutoval s plukovníkem O’Neillem.
„Kam byste chodili, ovladač máte, jste na svobodě a není kam spěchat. Ta vaše realita vám nikam neuteče,“ hučel Blázen.
„Musíme domů, naše Galaxie je v ohrožení a my ji musíme zachránit.“
„Galaxie počká a dlužíte nám to.“
Plukovník obrátil zoufalství oči v sloup, podíval se po své jednotce a pak zaměřil pozornost opět k Bláznovi.
„Co s vámi máme dělat, pár piv nám snad neublíží. Máte tady pivo?“
„Jasně, všechno máme,“ zasmál se Blázen, vzal plukovníka kolem ramen a prošli dveřmi zpět do psychedelických vírů mejdanu.

Párty jela a vykašenost nabrala nejvyšších obrátek. Před bednami bylo narváno a všichni poctivě šlapali kyselý zelí.

Svívalo, když Kapitán s plukovníkem hulili brko a sledovali východ oranžového slunce.
„Kapitáne, budeme muset jít. Nastal čas našeho odchodu. Fakt super párty.“
„Vskutku,“ řekl Teal‘c, kterého si nikdo nevšiml a jemuž trip šlapal na sto padesát šest procent a vlastně nebylo ani úplně jasné na co reaguje.
„Plukovníku, je to na vás. Kalba ještě chvíli pojede.“
„Kapitáne, věřím, že si ještě užijete zábavy, ale na nás spoléhá celá Galaxie v naší realitě. Jak se vůbec tahle planeta jmenuje?“
„Plukovníku, vůbec netuším a je mi to úplně u prdele. Parádně sme pokalili a sice chápů, ale je mi současně hrozně líto, že musíte za svým voláním povinností,“ obejmul Blázen plukovníka a opile se rozbřečel. O’Neill ho plácal po zádech a chvíli konejšil. Kapitán byl k neutěšení a kdyby nebylo Marilyn, která zrovna náhodou přišla, brečel by ještě další hodinu. Opatrně ho odtrhla od plukovníka, po kterém loupala lascivní pohled a odtáhla si svého Kapitána někam mezi stromy do křoví.

Plukovník O’Neill se naposledy rozhlédl, vzal za ruku do neznáma zírajícího Teal‘ca a zamířil do muzejní haly najít zbytek svého týmu.
„Danieli, Sam, musíme jít,“ křičel jim do obličejů, ale nikdo z nich nevnímal.
„V čem zase jedou,“ pomyslel si a ani se s nimi moc nepáral, přivázal je provázkem k Tealc‘ovi a odvedl jako malé děti do skladu s kvantovým zrcadlem.
Zapnul ovladač, chvíli přepínal realitní kanály, než zastavil u jednoho, který mu byl povědomý. Hlavou mu prolétlo něco ve smyslu, že se snad trefil a nevyleze v nějakým ještě větším průseru než jsou nyní, postupně natlačil členy své jednotky do zrcadla, aby prošel jako poslední.

„To už jste zpátky?“ zeptal se překvapený generál Hammond.
„Jak *to už jste zpátky?*“ Co to je za debilní otázku?“ reagoval stejně překvapeně plukovník.

„Odešli jste za Ba'alem před necelými šesti minutami. Co se stalo plukovníku?“

„Generále, byla to celá věčnost, zavřeli nás do stáže a zařadili do nějaký sbírky mezi exponáty ze Země.“

„Plukovníku, dostali jste aspoň Ba'ala?“

„Generále dostali, ale stejně byl beztak dalším klonem.“

„Dobrá plukovníku, teď běžte na ošetřovnu za svými přáteli a pak sepište podrobnou zprávu o všech událostech, rozumíte?“ zeptal se generál.

„Rozumím,“ zasalutoval unaveně plukovník O'Neill a odešel.

Generál Hammond zakroutil hlavou a nechápavě kroutil ještě o to víc, když si četl jednotlivá hlášení z akce. Úplně nejvíce ho vyděsil lékařský nález, kde doktorka napsala vydatný seznam zakázaných omamných látek a jedů od pervitinu, přes kokain, extázi až po LSD. Když se uklidnil, označil veškerá hlášení z této akce za přísně tajné a uložil do tajného trezoru ve zdi.

Měli bychom se však vrátit zpět na mejdan.

Svítání přitáhlo další šediváky a v hale bylo narváno k prasknutí. Najednou zhasla světla a jediný silný kužel světla ozářil místo na pódiu. Dav zmlkl a netrpělivě čekal co se stane. DJ pustil známý song a ve světle se objevil samotný Michael Jackson.

Chvilí přešlapoval a pak spustil svůj světoznámý moonwalking. Dav propukl v jásot. Mejdan nabral další sílu.

Bylo už světlo, když okolí výstaviště obličila šedivácká policie nebo co to bylo za bezpečnostní jednotky. Jelikož vyjednávání s účastníky akce nevedlo k žádným výsledkům a velitel zásahu usoudil, že bude lepší nechat párty dojet až do konce a posbírat organizátory při odchodu.

Několik šediváckých policistů ucítilo příležitost a nenápadně se odplížilo dát pár pivek.

Poklidné dopoledne narušil řev lidí valících se z budovy ven. Servisní vrata se otevřela a ven vyjela audiosoustava na přívěsu. Odjela do dostatečné vzdálenosti a nepřestávala v hudební produkci, která však nikoho nezajímala, protože z muzea se začal valit kouřit. Netrvalo dlouho a objevily se první plameny. Během chvíle byla celá muzejní hala v plamenech, dav jásal a řval radostí. Přihlížející bezpečnostní orgány nechápavě koukali a nechápali, která bije a trvalo dlouho, než někoho napadlo zavolat šedivácké hasiče.

Zrovna v tu chvíli se z křoví vyplazil Kapitán Blázen a za ním Marilyn. Kolena a záda měli oba špinavá. Postavili se, oklepali a Blázen zapálil brko. Pak teprve začal přemýšlet o tom, co vlastně jeho vlastní oči vidí. Vykalený, rozjásaný dav, nadšeně hulákající okolo fakt kurevsky velkého ohně. „Šéfe, Šéfe, to je co paráda. Taková kalba zkurvená, naprosto totální destrukce. Místňáci se umí zasraně hustě vodvázat,“ ochraptělým hlasem křičel Pong, který se před Bláznem zjevil v objetí několika šedivaček.

„To vidím, kde je zbytek, Pongu?“

„Šéfe, kde by byl, u baru sou a lejou panáky,“ zasmál se Pong a zmizel zase v mase návštěvníků.

Blázen vzdychl, chytil Marilyn za ruku a začal se prodírat směrem, kterým tušil párty bar.

Jeho neomylný smysl jej navedl přesně do cíle určení, kde již seděl zbytek posádky.

„Kapitáne, kde ste celou dobu byl. Tady je to neuvěřitelný,“ zvedla se židle celá nadšená Urgha.

„Koukám, že jste tady všichni, teda kromě Ponga, kterýho sem potkal před chvílí. Přinese mi někdo pivo? Mám žízeň jako trám. A tady Marilyn by si asi taky jedno dala, žejo?“ otočil se k Marilyn, která přisunula volnou židli a posadila se.

„Můj vůdce, okamžitě zařídím. Jste jak dvě hrdličky,“ zasmál se Kokot, zvedl ze židle a odešel k barovému pultu.

„Kapitáne, máme nějaký plán a nebo se tady ještě zdržíme?“ zeptal se Karlos.
„Karlosi já nevím, spěcháme někam? Nespěcháme,“ odpověděl Blázen a začal motat joint.

Trvalo dva dny, než hala dohořela a zůstala z ní hromada popela v kouřícím požáříšti. Teprve pak začali návštěvníci pomalu odcházet a mejdan polevovat. Ještě další dva dny trvalo, než zmizeli poslední účastníci a nebylo koho hlídat. Velitel zásahu spočítal zbylé střízlivé policisty a zavelel k odchodu. Tuhle akci nemělo smysl dál řešit.

Místo osamělo a zahalilo se do ticha. Zvěř se začala vracet a ptactvo opatrně obléťávalo nad doutnajícími troskami muzea.

Blázen a jeho posádka seděli se svým novým přítelem Phanem v bordelu v soukromém apartmá a probírali poslední uplynulé dny.

„Teda vážení, netušili sme, že se s váma pozemšťanama tak perfektně kalí. Jako tohle byla akce století, vo který se bude ještě dalších pět set let mluvit. Fakt hustý. A jak pak začalo hořet. To bylo dokonalý.“

Blázen kouřil joint, usmíval se a naprosto nic neříkal. Kdo může říci, že souložil s Marilyn Monroe.

V apartmá uběhlo několik dalších dnů, když se nenápadně naklonil Kokot ke Kapitánovi.

„Můj vůdce, asi sme zapomněli na Franka s Doktorem.“

„Stalo se jim něco?“

„Nevím, ale mám od Franka několik nepříjatých volání.“

„Už si mu volal?“

„Ještě ne.“

„Tak mu zavolej a zeptej se ho, co se děje,“ odpověděl Blázen a balil joint.

Kokot se zvedl a vytočil Franka. Po krátkém rozhovoru odložil telefon a otočil se ke Kapitánovi.

„Můj vůdce, Frank vzkazuje, že se s Doktorem nudí a kdy se prej vrátíme.“

„Vyříd' mu, že je debil a měl jít s náma, vrátíme se, až nás to tady přestane bavit,“ odsekl Blázen a věnoval se Phanovi, který právě dorazil.

„Chápu dobře, že chcete, abychom vás naučili pěstovat trávu a vařit perník?“

„Přesně tak, Kapitáne. Ostatní se fakt bavili a vidím v tom silný potenciál.“

Kapitán Blázen kouřil joint a díval se po šedivákovi. Ten poblikával očima, jakoby se snažil Blázna zhypnotizovat.

„Pongu, měl bys problém naučit šediváky vařit ten svůj perník?“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, rozhodně ne. Kdy mám začít s výukou?“ zvolal nadšeně Pong.

„Teď hned,“ odpověděl Blázen a otočil se ke Kokotovi, „ty dojed' k lodi, zkontroluj, jak to tam vypadá a přivez mi pytel semen, kterej mám v kajutě.“

Čas utekl jako pára z čínské čajové konvičky a šedivácká pěstírna jela na plný koule. Jejich technologie urychlování růstu rostlin byla neuvěřitelná. Blázen ocenil šediváckou štedrost, když dostal několik paměťových médií s detailní dokumentací. A což teprve perníková fabrika. Kdyby ji viděli Severokorejci s Číňany, posrali by se. Šediváci se s ničím nesrali a postavili varnu, která by sama zásobila půlku galaxie.

„Šéfe, tady asi máme hotovo. Žádní troškaři, žejo?“ zasmál se Pong a hrdě si prohlížel továrnu, kterou pomohl stvořit. „A perník umí skvěle, chcete ochutnat?“

Blázen zakroutil hlavou a v duchu si říkal, jestli to není krapánek přehnaný. Každopádně usoudil, že tady jsou hotovi a čas návratu nastal.

Večírek na rozloučenou proběhl u Phana doma. Sešli se všichni vespolek a ještě jednou zapařili. Během dlouhých rozhovorů Blázen pochopil, že nikdo z pozemšťanů se vracet nechce, protože si zvykli a mají je všichni rádi. Po pěti stech letech našli u šediváků svůj domov. Blázen jim jejich názor nijak nerozmlouval a k návratu nepřemlouval, byl celkem rád, že je všechny poznal, že si slušně užil s Marilyn, která z něj byla nadšená. Slušně se zase vyndali.

Phan je doprovodil na cestě k lodi. Tentokrát již bez překvapení se světelnými tunely a stázovými zbraněmi. K místu přistání dojeli právě ve chvíli, kdy zuřila menší přestřelka a Frank paprskometem střílel po nějakých flekatých tvorech, podobných šedivákům.

„Kurva. Šéfe, zmrdi zasraní,“ zanadával Pong, vytáhl meče a než by řekl Jarda Švec Umělec, útočníci byli zbaveni svých velkých flekatých hlav s očima, ještě dlouho posmrtně blikajícíma nějaký nesmyslný titulky.

„Franku, co se tu stalo?“

„Kakapitáne, něnějaký zmmrdi toto tatady oobbklíčili aa sspupustili papalbu. Tatak sesem jiji ooppětoval aa papár jijich zazabil,“ vymektl rozrušený Frank.

„Co to je za zmrdy?“ prohlížel si Blázen mrtvoly.

„Odpadlíci, zasraní vohnouti, nečekal bych, že se ještě vrátí,“ zablikal Phan.

„Proč sou flekatý?“ zeptal se Blázen.

„Sou nemocný, genetický postižení. Vznikli z nepovedených klonů, kterým se podařilo utéct. Kradou a zabíjí, aby přežili.“

„Takže se nic špatného nestalo?“ ujistil se Blázen.

„Ne.“

„Ok. To rád slyším,“ Bláznovi se ulevilo.

Kokot opravil drobné škody a byl připraven k návratu domů. Proběhlo rozloučení, poslední polibky, jointy, lajny, výměny vizitek, zamávání a nástup do lodi. Zazvonil zvonec a výletu byl konec.

Nelze si ještě neodpustit oblíbený náhled do budoucnosti. Přeci jen vývoj na této nebohé planetě nabral po odletu Blázna a jeho přátel velmi nečekaných obrátek. Uběhlo asi pět set pozemských let a náhodný návštěvník z krajin naší Galaxie by spatřil velmi depresivní prostředí. Většina budov byla v dezolátním stavu, infrastruktura kolabovala, byznys, věda a společenské vazby byly v absolutním rozkladu. Šediváci se přestali rozmnožovat a jejich počet postupně klesal. Stíny kdysi silných bytostí se ploužily ulicemi a jejich vysmažené skelné oči zmateným blikáním prozrazovaly, že celá planeta se nachází v jednom velkém pervitinovém rauši. Jak se šedivákům podařilo dostat do takové nezáviděníhodné situace? Jednoduše.

Po odletu Kapitána jejich fabriky a pěstírny jely na plný pecky a za krátkou dobu si produkty získaly velikou oblibu. Šediváci rozjeli nekonečnou párty, která úplně nekonečná nebyla, protože se po několika desítkách let začal projevovat u šediváků nedostatek spánku. Ano, někteří dokázali nespát několik desítek let v kuse, což se časem projevilo na výkonu mozkových mentálních kapacit. Defakto jejich jediným a největším úspěchem bylo úspěšné rozšíření perníku a hulení po okolních planetách, takže během následujících stovek let zaniklo několik dalších celkem rozvinutých civilizací.

Postupem času nastala velmi zvláštní situace. Přeživší šediváci, kteří dostali na poslední chvíli rozum a šli se na pár let vyspat, se sjednotili a pokusili ze své, kdysi rozvinuté, civilizace zachránit poslední zbytky, které se ještě zachránit daly. Už nikdy se jim však nepodařilo dosáhnout původní velikosti. Průlet šediváckou galaxií v čase by byla v tuto chvíli pěkná vložka, aby si mohl udělat divák představu o devastaci planet. Z ostrovů života se postupem stávaly polomrtvé skály se zbytky původních obyvatel. Některé planety ovládla příroda jiné byly kolonizovány novou rasou, která se

pomalu, ale jistě šířila galaxií. Evoluce zapracovala a Bláznem vypuštění lidé ze stázových vitrín v muzeu se stali základem nové civilizace, která velmi rychle dosáhla vysoké úrovně technologické vyspělosti, postavila vesmírné lodě a začala šířit svoje geny, sílu a víru o Ježíši Superstarovi, který položil život za hudební festival. Bystřejší cestovatel by si velmi rychle všiml, že někteří jsou si vzájemně podobní a existuje velké množství lidí podobných Michaelu Jacksonovi, Marilyn Monroe, Bláznovi či Pongovi.

15. Prozření

V potemnělé místnosti se sloupy bylo rozmístěno několik židlí a jedná velká televize. Ze stínu vyšlo několik postav v kápích a rozestavily se k sezení určeným kusům nábytku.

„Velký Mocný Matkopíchači, jsme připraveni shlédnout nejlepší letošní hororový film,“ řekl temný hlas.

„Posaďte se, děvky jsou na cestě, pod každou židlí máte sklenici, hulení a perník,“ odpověděl Matkopíchač a obsadil luxusní křeslo v čele.

„Ničiteli světů, jsi zde?“ otočil se a promluvil temným hlasem.

„Jsem,“ odpověděl odkudsi zezadu Ničitelův hlas.

„To je dobře,“ zasmál se Matkopíchač a Temné kolegium se přidalo svými temnými hlasy. Světlo zhaslo, maxiobrazovka se rozsvítila a film „*Kanibalové z bažin*“ začal.

Tradiční filmová hodinka a půl uběhla jak zajíc prchající před myslivci a v kolegiu to temně hučelo.

„Počkejte zmrdi, ještě si pustíme záznam rozhovoru s Kapitánem Bláznem a pak si popovídáme s Ničitelem,“ řekl Matkopíchač a naznačil otrokovi ve stínu, aby vyměnil DVD placku v přehrávači značky Somy.

Vlastní rozhovor o natáčení v džungli byl celkem zábavný, protože Blázen, kouřící marihuanu přímo do obličej reportéra, si okamžiky mediální slávy celkem vychutnával. Bylo vidět, že se během natáčení dobře bavili.

Rozhovor skončil, televize zhasla a otrok rozsvítil.

„Ničiteli světů, že sis z nás udělal pořádnou prdel?“ povstal Matkopíchač s temným nasraným hlasem.

„Velký, Mocný Matkopíchači, odpusť malému nicotnému tvorovi. Vždyť jsem vysvětloval, že Klaun je debil a naprosto vůbec nepochopil, že se jedná jenom o film,“ poklekl Ničitel a bušil hlavou o zem.

„Já vím, ale chtěl sem tě vyjebat před ostatníma, abych tě ještě víc ponížil,“ zasmál se Matkopíchač a jeho přiožralá a přifetlá parta v kápích temně přitakala.

„Matkopíchači, co mám udělat, abych si zasloužil vaše odpuštění?“ škemral Ničitel.

„Ničiteli, ty hovne jeden zasranej, vyřeš problém s tím debilem Bláznem a získej konečně posraný plány toho posraného stroje na generování posranejch červích děr. Chápeš?“ nasraně temně vyjevil své přání Matkopíchač.

„Mocný, chápu,“ poníženež mumlal Ničitel.

„To doufám, že zasraně chápeš, protože zasraně chcípneš, jestli nesplníš jednoduchej zasranej úkol. Teď di do zasraný prdele, máme zasranou návštěvu,“ ukončil rozhovor Matkopíchač a vydal se vstříc nahým dívkám, které vstoupily do místnosti.

Ničitel světů se rychle nenápadně vypařil a celej nasranej mířil na svoji loď, kde ho čekal Klaun s posádkou.

„Klaune, ty zmrde jeden zasranej, Matkopíchač mě před všema pěkně zasraně vyjebal.“

„A co já s tím?“ zasmál se Klaun.

„Strašně mě sereš, kreténe zasranej, fakt příšerně strašně a nejradši bych tě rozkrájel na malý zasraný kousky a naházel zasranejm prasatům z Marsu.“

„Ničiteli, tak už se na to vyser a uklidni se. Jo, posral sem to, nepoznal sem to vaše podělaný umění a kurva vomlouvám se,“ odsekl Klaun.

„Ty si takovej zasranej debil, fakt zasranej debil a tvoje zasraný štěstí je, že tě potřebuju. Mám plán a budeš muset zasraně rychle odletět,“ ulevil si konečně Ničitel.

Základna žila svým běžným životem. Žádná akce nebyla naplánována a několik posledních dnů proběhlo ve znamení večírků.

Nahý Blázen se zrovna vysral a užíval si vlhkého jazyka záchodového brouka. Joint už měl skoro dokouřený, když někdo zaklepal na dveře jeho ubikace.

„Moméééent,“ zařval, odhodil vajgl do záchodu, zvedl se a oblékl. Zapnul ventilaci, protože cítil smrad vlastního pivního hovna, o kterém usoudil, že je už dost síla. Došel ke dveřím a otevřel.

„Můj vůdce, musíme si promluvit o Frankovi,“ stál za dveřmi Kokot a vypadal, že ho něco trápí.

„Co je s Frankem?“ zeptal se Blázen.

„Mluvil s ním někdo v poslední době?“

„Kokote, asi nejspíš ne, víš jak sou s ním rozhovory náročný,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, to bude asi nejspíš ten problém. Potkal jsem ho ve velínu u terminálu, jak se probírá složkami s daty ke generátorům červích děr. Viděl jsem, jak studuje schémata.“

„Kokote, to by snad neměl bejt problém, ne?“ řekl Blázen a začal si motat v dlani brko.

„Můj vůdce, trochu asi jo, protože jsem se ho zeptal, co právě dělá.“

„Co ti odpověděl?“

„Můj vůdce, že prý nic.“

„To by taky neměl bejt snad problém?“ zapálil si Blázen brko.

„Můj vůdce, to je problém, protože nekotkal.“

„Cože?“ podíval se Blázen udiveně po Kokotovi.

„Slyšíte dobře, ne-ko-ktal,“ Kokot pomalu zopakoval svá slova.

„To není možný. Frank vždycky koktal. Sežeň Ponga,“ odpověděl rychle Blázen a vrátil se do ubikace pro bundu. Kokot odběhl pro Číňana.

Setkali se v hale u vchodu do skladiště.

„Šéfe, Kokot mi všechno vysvětlil. Souhlasím, že nám tu smrdí průser.“

„Pongu, přesně tak. Jdeme do řídicí místnosti popovídat si s Frankem.“

Trojice došla ke dveřím velínu, Blázen s Kokotem vše pozorovali zpovzdálí, když Pong otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Frank stál u terminálu a prohlížel nějaká data.

Pong se postavil opodál a pozoroval Franka. Ten se otočil a všiml si příchozích lidí.

Prohlédl si je a čekal. Blázen k němu přišel a promluvil.

„Tak co Franku, co hledáš?“

„Kapipitáne, nic. Jen mě něco napadlolo.“

„A co tě napadlo?“ zeptal se Blázen, kterému bylo hned jasné, že před ním nestojí skutečný Frank. Podíval se po Pongovi, ten očividně také pochopil a strčil ruku do svého kung-fu hábitu.

„Kapipitáne,“ zakotkal Frank a na čele mu vyrašily kapky potu.

„Franku, myslím, že nekotáš, protože nejsi pravej Frank,“ řekl Blázen a foukl falešnému Frankovi do obličeje dým marihuany.

„Já jsem pravej Frank,“ ustrašeným hlasem zakotkal falešný Frank.

„Pongu, vyzkoušej ten svůj test koktavosti,“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, milerád,“ zasmál se Pong, vytáhl jeden ze svých mečů a přiblížil tanečním krokem kung-fu mistra k Frankovi. Zastavil před nim, sjel ho zabijáckým pohledem od hlavy až k patě, obešel zezadu a bodl špičkou meče do pravé půlky prdele.

„To si se posral krétene zasranej!“ vykřikl bolestí údajný Frank a ani jednou nezakotkal. Byl prozrazen.

„Pongu, zajisti ho a přivaž ve skladišti někde blízko odpadu, aby nám moc nezasvinil podlahy, až z něj budeš dostávat informace.“

„Šéfe, fakt rád. Sejdeme se vzadu u dveří k molu, je tam pěkněj sloup a velkej odtokovej kanál,“ zasmál se Pong, vytáhl umělohmotné vázací pásy, svázal falešnému Frankovi ruce za zády a odvedl ho.

Blázen se podíval po Kokotovi a musel mu poděkovat.

„Ty vole, Kokote. Za tohle ti fakt hrozně děkuji, protože kurva jak se tohle mohlo stát, že prošel očividnej dvojník.“

„Můj vůdce, jsme příliš lehkomyšlní a stačí nám jen vizuální kontrola.“

„Ty vole, Kokote,“ řekl Blázen a potáhl z brka, „já když nad tím tak přemejšším, pomatuješ, jak se Frank před pár dny vrátil z Titanu a Mazlíček po něm vyjel?“

„Můj vůdce, pamatuji, myslíte...?“

„Jo, myslím. Já Mozečka vyjebal, že ten malej prevít nemá co prudit a vůbec mi nedošlo, že se nás možná pokoušel varovat,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Můj vůdce, ...“

„Jo, já vím, řekl bych, že Mazlíček bude dobrej hlídací pes a bude mít pravidelnou službu u transportéru a při každých návratech z ponorkových akcí zkontroluje všechny navrátilce. Ty vole, Kokote, my musíme nastavit bezpečnostní protokoly, protože to vypadá, že doba pohody a klidu skončila.“

„Můj vůdce, ...“

„Kokote, to naše podělaný poslání. Teď hlavně musíme zjistit, kde je náš pravej Frank. Jdeme za Pongem, chci informace.“

„Můj vůdce, vy jste génus,“ rychle řekl Kokot, než ho Blázen znovu přerušil.

„Já vím Kokote,“ zasmál se a plácl Kokota po zádech.

Pong podvodníka zavěsil do strappada, až mu vykloubil ruce v ramenech.

„Pongu, ukázková práce. Nebude ho to bolet?“ zeptal se Blázen, když si prohlížel visící oběť.

„Šéfe, se ho můžeme zeptat,“ zasmál se Pong a pochvu meče vrazil muži pod žebra. Falešný Frank se rozkýval a zakřičel bolestí.

„Šéfe, asi ho to trošku bolí,“ rozesmál se Pong a šťouchl do chlapa ještě jednou.

„Vy ste hovada zasraný,“ zařval visící muž.

„To je možný, ale teď nám budeš muset zodpovědět pár otázek. Rovnou ti řeknu, že když se ti nebude chtít zpívat, tak Pong předvede další triky ze své sbírky výsledkových triků. Chápeš, debile?“ nekompromisně a důrazně řekl Blázen a díval se do očí vyslýchaného. Ten se zamyslel, podíval po Pongovi a vzdychl.

„Budete muset ukázat, co umíte, protože tohle je zatím o hovně. Vždyť jsem sem přišel, aniž byste si toho kdokoliv všiml.“

„Nakonec jsme tě ale odhalili,“ konstatoval Blázen.

„Náhodou, kdyby se mě tenhle umělák nezeptal a já úplně nezapomněl, že pravej Frank je koktavej čůrák, nic z tohodle se neděje. Odhalili ste mě úplně náhodou a ještě byste ste chtěli informace. Ste se posrali, ne?“ rozesmál se jako šílenec Frankův dvojník.

„Pongu, asi bys měl začít,“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, zasraně rád,“ odpověděl Číňan a oči mu žhnuly zvrhlou radostí.

„Kapitáne, nějakej sraz příznivců sadomaso?“ zjevil se odněkud Karlos, tradičně s lahví v ruce.

„Karlosi, odhalili sme podvodníka a Pong právě začíná výslech,“ odpověděl Blázen a sledoval Ponga.

„Ty vole, to není náš Frank?“ podivil se Karlos, upil a sledoval situaci.

Pong otevřel kufřík se stříbrnými nástroji a vytáhl sadu svých oblíbených akupunkturních jehel.

„Bolej tě ramena, šmejde?“ zeptal se visícího podvodného Franka, který sebou zacloumal a plivl Pongovi do ksichtu.

„Vidím, že bolejí,“ zasmál se, „mám tady něco, co tě zbaví bolesti a přitom nám prozradíš i to co nevíš a ještě navíc dobrovolně.“

„Si myslíš, že nějakajma jehlama mě donutíš mluvit?“ křečovitý smích byl odpovědí.

„Budeš se divit,“ řekl suše Pong a zapíchl první jehlu do krku oběti. Muž sebou škubl a pak se mu po obličeji rozlil blažený výraz.
„To je věc, co? Tak budeš mluvit?“ zeptal se vysmátej Pong, který zrovna ušňupl perníku.
„Si se posral, proč? Vždyť je mi fakt skvěle,“ zasmál se chlap na laně.
„No a bude ti ještě líp,“ řekl Pong a vrazil do zad visícího dalších pár jehel, kterému tělem projelo několik vln orgasmu. Kalhoty v rozkroku zvlhly močí a výkaly.
„Se posral,“ přiopile zvedl hlavu od stolku Karlos.
„Trochu jo,“ dodal Blázen, který kouřil brko a trochu se nudil.
„Budeš mluvit?“ zeptal se znovu Pong.
„Nebudu, sem šťastnej.“
Pong nic neřekl a zabodl několik dalších jehel.

„Šéfe, víc už mu nandat nemůžu. Jestli nepromluví teďka, nepromluví vůbec.“
„Pongu, to si kurva nemohl použít ty svý nože a pustit mu trochu žilou?“
„Šéfe, nechtěl sem to tady zasvinit a metoda ‚*Sedm šťastných sluncí na osedlaných měsících doprovázených drakem*‘ je jedno z nejúčinnějších nedestruktivních mučení, které kdy vznikly mezi zdmi kláštera Šaolin.
„Tak proč nic neříká?“
„Šéfe, vydržte chvíli, poslední dávce jehel chvíli trvá, než se projeví.“
„Pongu, dělej jak chceš, ale hlavně aby ten zmrd už něco rychle řekl. Náš Frank je v nebezpečí, nezapomeň,“ odpověděl Blázen, který se usadil ku stolu k ostatním, uzobával z talíře jednohubek, jenž přinesla Urgha a upíjel lahváče. Malý dopolední mejdan začal.

Zrovna, když Pong přemýšlel, že měl použít tyč, vrazit mu ji do prdele a kroutit tak dlouho, dokud by nepromluvil, se chlap s vykloubenými rameny začal smát.
„Tak už to naběhlo,“ zasmál se Pong a sledoval, jak je jeho oběť šťastná. Neuvěřitelně šťastná, až se štěstím podruhý pochcala, posrala a ještě do toho udělala.
„Šéfe, sledujte,“ vykřikl Pong a ukázal na chlapa v jednom ohni nekonečných orgasmů štěstí, rozkoše a blaha.
„Dobrý, jemu je fajn a my furt víme hovno,“ odsekl Blázen.
„Šéfe, vydržte, za chvíli to skončí,“ usmál se Pong.

Měl pravdu, týpka orgasmy unavily a celé tělo se úplně uvolnilo. Po několikáte se pochcal a posral.
„Ještě, já chci ještě,“ promluvil.
„Co bys chtěl, zmrde?“ řekl stručně Pong.
„Ještě jednu jehlu do zad, ty vole,“ vykřikl šťastný mučený.
„Polib si prdel, šanci promluvit v klidu si měl, teď tě čeká fakt velký peklo,“ zasmál se Pong a posadil se ke stolu k přátelům. Zrovna hráli ‚Člověče nezlob se‘.

Falešný Frank pomalu propadal panice. Tělem se mu šířil oheň a každý sval, každý šlach, každá žíla, tepna a cévka, všechno bylo zalité vroucí lávou. Receptory řvaly o pomoc a mozek byl naprosto v prdeli. Svět se smotal do malé koule, kterou obklopila tma. Začal zvracet a dávit žaludeční šťávy.

„Vyhrála jsem!“ vykřikla Urgha.
„Hele, Pongu, co výslech? Jak pokračuje?“ ozval se jízlivě Karlos. Pong zvedl hlavu od herní desky a podíval se po objektu zájmu.
„Šéfe, máme asi problém,“ řekl Pong, když se došel podívat blíž.
„Pongu, jakej kurva problém. Furt nevíme, kde je Frank.“
„Šéfe, asi se udusil zvratkama.“

„Doprdele Pongu, to je fakt posraný. Co chceš teď dělat?“

„Můj vůdce, mozek mu ještě žije,“ dotknul se hlavy stále neznámého podvodníka Kokot.

„Je nám to k něčemu?“ zeptal se Blázen a marně přemýšlel, jak najdou Franka.

„Můj vůdce, viděl sem tady někde mozkový skener, zkusíme ho připojit a prohrabat se ve zbytcích vzpomínek, který přežily erupci dopaminu během podráždění hypotalamu. Ten chlap má normálně odvařené všechny obvody v mozku. Jaký magor mohl něco takového vymyslet?“

„Běž pro ten aparát, ach jo,“ vzdychl Blázen a podíval se po Pongovi.

„Číňane, příště prosím tě použij krvavou metodu, tahle metoda je poněkud nejistá a v tuhle chvíli nám nepřinesla kýžený výsledek. Posral si to, kamaráde.“

„Šéfe...“ sklopil Pong hlavu.

„Pongu, nevomlouvej se mi, dělal jsi co jsi mohl a neohlídal to.“

„Šéfe, Franka najdeme,“ mumlal pokorně Číňan a v duchu si nadával do čuráků.

„Můj vůdce, jsem tady,“ vrátil se Kokot s krabicí v náručí.

Položil box na stůl, otevřel a rozbalil. Kromě helmy a malého displeje bylo v krabici několik propojovacích kabelů a manuál, který Kokot s Karlosem pečlivě prostudovali.

Připojili helmu na hlavu polomrtvého zvěda, zapojili kabely a přivedli elektriku. Kokot zapnul displej a ovladačem pomalu zapínal jednotlivé okruhy. Optické propojovací kabely se rozsvítily různými barvami světelného spektra a visící tělo sebou škublo. Zrnění z displeje zmizelo a objevila se Pongova vysmátá tvář.

„Můj vůdce, jeho poslední vzpomínka na tento svět,“ řekl Kokot.

„Chudák,“ odpověděl Blázen.

„Budu procházet paměti pomalu zpět a snad narazíme na informace s přidanou hodnotou,“ pokračoval Kokot a přepínal tlačítka ovladače. Displej se pomalu vracel v čase. Pozpátku viděli vše od velínu přes několik posledních dnů zpět, až do návratu ‚Franka‘ z dovolené.

„Vidíš to, ty vole!“ vykřikl Blázen a ukázal prstem na monitor. Kokot se naklonil a spatřil pohledem falešeného Franka Mazlíčka, kterak prudce doráží a chrčí. Pak se pohled zvedl a zaměřil na Mozečka, který popadl Mazlíčka a rychle odběhl, protože se blížil Blázen a něco pořvával. Kapitán minul Franka, pozvedl ruku na pozdrav a nic neřekl.

„Kokote, nikdo s nim kurva nepromluvil a furt ještě nevíme, kdo to kurva je. Zkus se podívat hlouběji do minulosti,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Můj vůdce, zkusím to, ale čím víc půjdeme do minulosti, tím víc budou vzpomínky roztržité a nejednoznačné.“

„To nevádí, dělej.“

Kokot přidal výkon, skoro mrtvým tělem proběhlo několik záškrubů a monitor ukázal přílet zvěda na Titan běžnou dopravní linkou z Centauri.

„Pořád víme málo, musíš ještě hlouběji,“ konstatoval Blázen.

Kokotovi to bylo jasné a ani nezastavil v přeladování jednoho kanálu za druhým. Vzpomínky z Centauri byly už krátké, spíše záblesky obrazů, které se daly vysvětlit všelijak.

„Zastav!“ vykřikl Blázen, „hele ho zmrda!“ Ukázal prstem po zcela jasné a ostré tváři Klauna.

„Šéfe, toho sme už viděli,“ poznal tvář Pong.

„Jo, nohsled Ničitele světů. Našeho Franka budou držet někde v souhvězdí Kentaura,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, podle budov bych si dovolil odhadnout, že se nachází někde na umělé planetě, obíhající okolo Alfa Centauri,“ promluvil Kokot.

„Cože to?“ podivil se Blázen.

„Čemu nerozumíte? Okolo Alfa Centauri posledních 7000 let obíhá umělá planeta. Alfa, respektive pár hvězd Alfa A a B, má unikátní světelné spektrum a nachází se v současné době ve stabilní fázi fúze vodíku a jeho přeměny v helium.“

„Kdo to postavil?“ zeptala se Urgha.

„Jedna rasa, která podnikala v oblasti rekreace a zábavy a jejich snem bylo postavit gigantickou umělou planetu, která by byla jeden velký hotel a jedno velké kasino.“

„Bordely? Bordely tam sou?“ vykřikl Pong.

„Jsou, všechno tam je. Unikátní složení světelného spektra podporuje regeneraci buněk a jejich množení. Všechno tam prostě roste kurevsky dobře,“ ukončil Kokot přednášku pokusem o vtip.

„Ty vole, to muselo stát strašnej balík, kterej se po těch tisících letech musel milionkrát vrátit,“ zasmál se Karlos, který si v hlavě zkoušel spočítat, kolik může stát taková stavba umělé planety.

„Však stálo, stavba je zruinovala a dřív, než se jim podařilo dluhy splatit, pěkně si je rozebrali věřitelé. Jejich společnost se rozpadla a skončili ve slumech v různých koutech galaxie. Fakt tragický rasový osud,“ zakončil Kokot skoro dojatým hlasem svůj monolog.

Urgha setřela kapesníčkem slzu a vzdychla.

„Kokote, opravdu dojemná historka ze života, ale důležitěj je Frank,“ poděkoval za přednášku Blázen a otočil se k Pongovi.

„Běž se připravit k lovu. Za chvíli vyrazíme.“

„Šéfe, milerád!“ zasalutoval Pong a odběhl pryč.

„Kokote, co s tím zmrdem? Zkus schválně, kam se dostaneš nejdál v paměti a pak ho uklid’.“

Kokot pochopil a zkusil se podívat ještě hlouběji, ale přístroj už ukazoval jenom změt’ zrnění a odrazů malých obrazových segmentů.

„Můj vůdce, můžu nakrmit Mozečka s Mazlíčkem?“ zeptal se Kokot.

Blázen se po něm nechápavě podíval a zakroutil hlavou.

„Malý dezert v podobě pravého lidského mozku,“ pousmál se Kokot pod svým slizkým knírkem.

„Jo tááák, u toho být nemusím,“ zasmál se Blázen a odešel s Urghou zabalit pár drobností k nadcházející výpravě za Frankovou záchranou.

Mozeček s Mazlíčkem jakoby nějakým třetím smyslem vytušili, že se chystá hostina a zničehonic se zjevili u visícího muže.

„Ahoj můj studený příteli, hostina je připravena. Jenom vám otevřu zátku a můžete si pochutnat,“ promluvil k Mozečkovi Kokot, sundal chlápka z lana a položil na zem. Odněkud vytáhl sekeru a otevřel temeno hlavy chirurgickou přesností.

Mozeček se přestal ovládat, vrhl se na mozek a jeho věrný přítel Mazlíček následoval svého pána. Netrvalo pár sekund a nezvaný falešný Frank sebou zaškubal a definitivně zemřel. Oba nemrtví ukojili své nekroanimální chutě a Mazlíček vylízal mozkovnu do sucha svým jazykem záchodového brouka. Vypadal velmi šťastný.

„To je tak roztomilý,“ ozval se Karlos, který sedící u stolu stále pozoroval dění okolo již mrtvého kusu masa.

„Co s ním uděláš?“ zeptal se ještě.

„Hodím do moře rybám a krabům. Postarají se o zbytek,“ už podruhé se Kokot pousmál, naložil mrtvolu na antigravitační vozík a odtlačil k molu, kde udělal jak řekl.

Výprava za záchranou Franka mohla začít.

Setkali se v hangáru u Kapky.

„Máme všechno?“ zeptal se Blázen a rozhlížel po posádce.

„Šéfe, všichni připravení ke všem špatnostem!“ křikl Pong a zvedl své meče nad hlavu.

„Fajn, nastupovat. Doktor s Kokotem jsou na můstku a čekají na rozkaz k odletu,“ řekl Blázen a vešel do nákladního prostoru. Zbytek posádky šel rychle za ním a poslední Jack zavřel vrata a rovnou zamířil k motorům a své láhvi skotské.

Blázen se usadil do svého velitelského křesla, zapálil brko a vydal rozkaz k odletu. Při té příležitosti udělil posádce rozchod, protože je čekal tříhodinový let a neočekával žádné strategické potíže. Kokot vyvedl Kapku z hangáru a navedl mimo Sluneční soustavu.

„Šéfe, co budeme dělat, až dorazíme k planetě?“ zeptal se Pong jen tak mimochodem asi v půlce letu.

„Nic složitýho, příteli. Kokot nás dovede do míst, kde viděl naposledy falešnej Frank Klauna. Až tam budem, najdem nejbližší luxusní bordel, uděláme chaos a zjistíme nějaký informace. Pak se uvidí, ale teď běž nabrousit meče. Jako kurva, člena mé posádky žádněj zmrď unášet nebude,“ rozohnil se Blázen tak, že si musel ubalit nový brko a rychle ho zapálit.

„Šéfe, hlavně žádněj další stres, jdu se připravit,“ rychle Pong pochopil, že situace je vážnější než obvykle a prdel přijde na řadu, až bude hotovo a Frank v bezpečí. Odběhl do své kajuty a začal provádět několik speciálních meditací, aby byl duševně připraven na nadcházející časy.

Kapitán Blázen si uvědomil, že kolem něj nevládne obvyklá volná zábava plná alkoholu a drog. Tedy, alkohol a drogy tam byly furt, ale po zábavě ani stopy, neb všichni chápali závažnost této chvíle. Vždy, když byl člen týmu v nebezpečí, vládla vážná nálada.

Urgha v křesle brousila brouskem svůj meč a nůž, Karlos čistil pistole, Kokot přerovnával v paměti veškeré dostupné 2D a 3D mapy planety, které se snažil použít k lokalizaci místa Klaunova pobytu. Nikdo se nenudil.

„Kapitáne, budeme u cíle,“ ozval se Doktorův plechový hlas z reproduktoru.

„Skvělý Doktore. Kokote, připrav se převzít řízení a dostaneš nás na oběžnou dráhu,“ odpověděl Blázen a sledoval výhled. Kapka vyskočila z červí díry.

„Co ste to za kokoty,“ ozvalo se z palubního reproduktoru a hlas pokračoval, „to ste nemohli otevřít horizont událostí o kus dál. Zničili ste několik navigačních satelitů.“

„Já jsem Blázen a někoho hledám,“ sklonil se Blázen k mikrofonu.

„Fajn, posílám vám souřadnice a až přistanete, vyřešíme škodu. Prachy doufám máte?“ řekl hlas.

„Máme,“ sklonil se opět Blázen.

„To je dobře, protože kdybyste náhodou neměli, tak byste náhodou teďka měli poslední šanci k bezpečnému odletu.“

„Máme Kredity i ty posraný divný intergalaktický sráče v množství rozhodně větším než menším,“ odpověděl Blázen.

„Fajn, řiďte se souřadnicemi,“ umlkl hlas z reproduktoru.

„Můj vůdce, souřadnice dorazily,“ ohlásil Kokot.

„Zaveď nás dolů. Připravte se všichni, za chvíli přistaneme,“ oznámil všem Blázen přes palubní komunikátor.

„Doktore, tohle se ti fakt povedlo,“ neopomněl rýpnout do pilota.

Letiště, kam je přivedly souřadnice, bylo prosté a zhotovené z rzi pokrytého železa a oceli. Kokot bezpečně přistál, otevřel nákladový prostor, aby mohli pohodlně vystoupit, zapnul automatického strážce a šel ven.

Za bílou čarou ohraničující přistávací plochu stál Číňan a vypadal, že je očekává. Blázen si všiml jedné zvláštní věci. Hodně nápisů bylo v čínštině. Zakroutil hlavou a vydal se k muži.

„Vy jste ti, kteří zrušili naše satelity?“ zeptal.

„Jo, půjdeme vyřešit škodu?“ odpověděl Blázen.

„Pojďme do kanceláře, nebude to příliš drahé, podobné nehody se nám tu stávají celkem často. Ale jde o princip, energie do replikátorů něco stojí.“

„Rozumím, pojďme. Vy počkejte někde venku, Kokote klíče od Kapky si nech u sebe,“ otočil se Blázen ke své posádce.

V malé kanceláři bylo několik platebních terminálů, pár židlí, stůl a kanape. Blázen se podíval ceně satelitů, zaplatil galaktickou měnou, prohodil několik zdvořilostních frází a na férovku se z legrace zeptal, jestli to tady náhodou nepatří Číňanům, když jsou všude čínské nápisy. Číňan se zasmál a podíval Bláznovi přímo do obličeje.

„Pane odkud jste? Číňanům patří tahle planeta už pěkných pár let.“

„To mě poser. Jaký zákony tady platěj?“

„Pane, galaktický. Vidím, že jste ze Země, takže pokud tam jste měl nějaký problémy se zákony, tak tady se vás pozemská justice netýká. Ale když vás někdo sejme a my ho nechytne... Víte jak.“

„Aha,“ odpověděl Blázen a odkráčel ven. Čínská přítomnost ho mírně děsila.

Zbytek posádky stál venku a podívoval se, kolik zeleně je kolem. Ulice, domy, silnice, lampy, vše bylo vyrobené z unifikovaných součástí, ale ať navrhoval planetu kdokoli, myslel na zeleně, na hodně zeleně.

„Můj vůdce, planeta má vlastní oceán, do kterého svezli vodní živočichy z velmi vzdálených končin. Džungle, hory, sníh, pouště, všechno tu je.“

„Plecháči, jak hlídaj počasí?“

„Mají tu generátor podnebí a dokážou ovlivňovat jednotlivé části planety podle potřeb.“

„Přednáška zní zajímavě, ale serem na místní krásy, máme úkol. Kokote, víš kam máme jet?“

„Můj vůdce, myslím, že vím. Potřebujeme, ale nějaké taxi,“ řekl Kokot.

„Ten nejmenší problém, sedíš vedle řidiče,“ odpověděl Blázen a vstoupil do cesty prvnímu volnému taxíku, který spatřil.

„Kam to bude pánové a dámo?“ zeptal se čínský řidič.

„Máš tu poněkud těsno,“ zamručel Pong a měl co dělat, aby jeho zbraně nevypíchny oči Urghze a Jackovi. Karlos poznamenal něco o tom, že asi překonali galaktický rekord v množství lidí, kteří se vešli do čtyřmístného vozu a Blázen byl rád, že joint hoří a má výhled z okénka.

Ocelové prefabrikované město vyšperkované zelení s blankytně modrou oblohou a kýčovitými obláčky v podobě oveček. Jeden hotel, bordel, restaurace, hospoda, narkoshop vedle druhého. Tady se dala očividně prožít nezapomenutelná dovolená.

„Můj vůdce, škoda, že tu jsme v takovou špatnou chvíli, hodně obchodu bychom mohli udělat,“ promluvil Kokot z předního místa.

„To je možný, Kokote. Kdy konečně zastavíme, blbě se mi kouří,“ zamručel Blázen.

„Za chvíli. Pan řidič další odbočku zatočí vlevo, o dva bloky dále vpravo a zastaví vedle pizzerie,“ řekl Kokot a otočil hlavu zase po směru jízdy.

Jak řekl, tak se stalo. Taxík zastavil vedle pizzerie, posádka se vysoukala ven, Blázen zaplatil a pořádně se protáhl. Vůz odjel.

Ulice nevypadala rušně, ale zábavní podniky byly jeden vedle druhého.

„Hledáme bordel,“ zavelel Blázen a motal nové brko.

„Šéfe, na to sem expert“ zasmál se Pong a rozhlédl se. „Támhle!“ ukázal rukou do ulice.

Blázen se otočil a podíval, kam ukazovala Pongova ruka.

Průčelí budovy se shodovalo s budovou, před kterou spatřil falešný Frank Klauna.

„Jdeme,“ zavelel Pong, aniž by vyčkal Bláznova rozkazu.

„Pongu, hlavně nikoho nezabíjej, dokud ti nepřikážu!“ vykřikl Blázen a rozeběhl se za Číňanem.

Pong rozkopl dveře, odhodil dva tlusté strážce daleko do stran a čistil cestu směrem k baru, přičemž se snažil nikoho nezabít. Dorazil k barovému pultu a za ním v závěsu doběhl Blázen, snažící se, aby mu nezhaslo brko.

„Šéf má otázky. Někoho hledáme,“ práskl Pong rukou do stolu.
„Já vám moc nepomůžu, jsem jenom obsluha,“ odpověděla klidně barmanka.
„A kdo nám pomůže?“ zeptal se Pong a zabodl do dřeva dýku. Návštěvníci poodstoupili a z davu se vynořily další dvě gorily.
„Pánové, počkejte ještě chvíli, než mi slečna řekne, kdo nám pomůže,“ otočil se Pong k ochrance.
„Asi majitel nebo provozní by vám mohl pomoci,“ odpověděla barmanka.
„Tak ho zavolejte,“ řekl Pong a srazil nohou jednoho strážce, který se k němu přiblížil. Druhý se zastavil uprostřed kroku, protože pochopil Pongovo výrazné nesouhlasné kývání ukazováčkem, jen došlápl a přestal se jakkoliv hýbat.
„Co se to tady kurva děje?“ vyšel ze služebního vchodu Číňan se zářivým zlatým chrupem.
„Někoho hledáme,“ řekl Pong.
„Koho?“ zeptal se Číňan.
„Tady toho chlapa,“ předstoupil Blázen s fotografií na displeji přenosného počítače před Číňana.
„Tohle jo? Víte vy, kdo já jsem?“ zeptal se Číňan.
„Majitel?“ odpověděl Blázen.
„Ne. Provozní,“ zamručel Číňan.
„V čem je problém?“
„Co z toho budu mít, když ho budu znát?“
„Obchod? Zisk?“ zeptal se Blázen s takovým zvláštním tónem v hlase.
„Jak velké?“
„Podle toho jak moc náročný si bude vzpomenout, kde bych toho šaška našel,“ zapálil Blázen joint a s rozkoší potáhl.
„Hm, no viděl sem ho tady asi před týdnem, s partou podobně vypadajících týpků a něco slavili.“
„Jsou tady ještě?“ zeptal se Blázen.
„To nevím, říkali něco o tom, že dokud nebudou na Zemi hotoví, neodletí. Ale kde mají svoji loď, skutečně netuším,“ práskal s vidinou snadného zisku provozní všechno co věděl.
„Takže by tu ještě mohli být. Fajn. Kolik chceš za ty informace?“
„No já bych prosil ...“ začal provozní opatrně a Blázen jako zkušený obchodník začal licitovat o cenu. Věděl, že panáček bude z laciného kosmického kraje.

Objednali několik panáků, aby podnik nebyl úplně škodný za drobné vyrušení, lidé se uklidnili a ochranka zmizela.

„Šéfe, co teď?“ zamyslel se Pong.

„Jo, a mluvili vo nějakým koktavým debilovi, že je hrozně otravný a strašně dlouho trvá, než se vymáčkne. Toho možná budete hledat,“ skočil do rozhovoru provozní a než stačil kdokoliv zareagovat, byl pryč.

„Kurva, budou o nás brzo vědět. Musíme na letiště připojit se k počítači a najít Klaunovu loď. Kde je Klaun a jeho loď, tam bude i Frank,“ hodil do sebe Blázen na ex panáka a vyrazil směrem ven, chytit zase nějakou dročku. Chvilími si připadal jak ve velmi špatném seriálu, furt se za něčím a někam honí, samý stres a žádný klid. Svůj život si nevybral, to ten naprosto šílený a neschopný spisovatel.

Blázen tentokrát zastavil větší vozidlo taxi služby.

Chvátali zpět k místu svého přistání. Jako divoká voda vtrhl Pong do kanceláře Číňana, kterému se ještě před chvílí omlouval Blázen za zničené satelity. Přiložil mu nůž ke krku a řádně přitlačil.

„Pongu, toho taky NEZABÍJEJ!“ křičel Blázen, když vpadl do otevřených dveří.

„Šéfe, ...?“

„Pongu, potřebujeme informace a tenhle v žádným spiknutí proti nám nejede. Dej pryč ten podělanej nůž z jeho krku.“

„Šéfe, když už budu moci zabíjet?“

„Pongu, až kurva řeknu,“ odsekl Blázen a posadil se na židli, ve které už jednou seděl.
„Já se hrozně omlouvám, ale potřebujeme nějaký informace o lodích, které sem přiletěli v posledních několika týdnech.
„Pane, ale já vás nemůžu pustit k terminálu,“ opáčil Číňan.
„To já vím, ale máš na výběr? To ti mám zaplatit?“ zasmál se Blázen a vyfoukl oblak dýmu.
„Kdyby to šlo...“ hlesl.
„Svatý hovno,“ ulevil si Blázen a vytáhl kartu.

Po provedení transakce se Číňan zvedl ze židle. Se slovy, „musím se jít vysrat. Chvíli tu nebudu,“ zamířil ke dveřím. Karlos s Jackem uvolnili průchod a Blázen si neodpustil ještě jednu poznámku.
„Ty, Číňane, ste tady všichni hrozně levní.“
„Vážený pane, to je od té doby, kdy Čína koupila tenhle posranej kus kovovýho šrotu. Snížila náklady a výplaty na minimum, takže si musíme každé přivydělávat jak jen můžeme. Tohle místo má do ráje zasraně hodně daleko. Jo a ještě jedna věc...“
„Jaká?“ řekl Blázen.
„Ptali se tu po vás tajní. Touhle dobou si nejspíš prohlízejí vaši pěknou loď a pokoušejí dostat dovnitř,“ dodal Číňan a definitivně zmizel v chodbě.
„Kokote, máš pár minut, abys vytáhl informace, který potřebujeme,“ otočil se Blázen ke Kokotovi, který stejně už seděl u klávesnice a zuřivě do ní bušil.

„Můj vůdce, našel jsem Klaunovu loď,“ oznámil zanedlouho Kokot.
„To si byl celkem rychlej,“ ocenil Karlos práci a upil obsah láhve.
„Nic těžkého, pane kolego,“ odpověděl Kokot a podíval se po Bláznovi.
„Kokote, mám tě pochválit? Kde drží Franka?“
„Můj vůdce, orbitální dráha.“
„Na co ještě čekáme?“ vykřikl Pong a připravil se k odchodu.
„Jo, na co ještě čekáme?“ zeptala se Urgha a netrpělivě podupávala.

Vyšli do chodby, kde u dveří toalet potkali Číňana se spokojeným výrazem v obličeji a pokračovali v cestě k letištní ploše. Zastavili u dveří, Blázen vzal za kliku a otevřel. Udělal dva kroky v očekávání krátké procházky k lodi, ale třetí krok už neudělal, protože ho zastavil pohled na vojenskou jednotku a rozmístěnou vojenskou techniku okolo Kapky.
„Co to kurva...?“ zarazil se Pong v půlce věty a automaticky hmátl po svých zbraních. Zbytek skupiny se vyvalil ze dveří a zastavil hned za Pongem.

Od jednoho vojenského vozu se oddělila postava a začala přibližovat. Zastavila na doslech od Blázna a začala mluvit.
„Já jsem plukovník Chong a na příkaz Čínské vlády vás, Kapitáne Blázne, musím zatknout.“
„Sem čínská pravomoc nesáhá. Kurva, sme přeci úplně v jiný galaxii,“ odsekl Blázen a pokuřoval brko.
„I s tím jsme počítali. Přišla stížnost, že prý nějakí neznámí cizinci ztropili virvál v bordelu.“
„S tím nemáme nic společnýho,“ odpověděl Blázen a otočil se k Pongovi.
„Proto vás musíme předvést, aby se prokázala pravda. Odložte zbraně a pojd'te s námi,“ nenechal se přerušit čínský plukovník.
„Chungu nebo jak se jmenujete, nikam s váma nepůjdeme a zbraně skládat nebudeme,“ zakřičel Blázen a znovu se otočil k Pongovi.
„Všichni zpátky do chodby, je jich zkurvená přesila.“

Vojáci byli v pohybu, když Pong zajišťoval dveře.
„Šéfe, co budeme dělat?“

„Nevim, ale musíme rychle zmizet. Když to všechno půjde tímhle tempem, Klaun si najde nás a ne my jeho.“

„Šéfe, to je všechno jasný, ale kam teď?“

„Ven, do ulic, najít úkryt,“ odpověděl Blázen, odhodil vajgl a zamířil známou cestou k východu.

Znovu otevřel dveře, znovu udělal dva kroky, než ho zastavila střelba z palných zbraní. Pong Blázna rychle strhl zpět za dveře a prudce je zavřel.

„Šéfe, asi je celý letiště obklíčený. Chtějí nás rozhodně dostat.“

„Pongu, to sem taky pochopil. Kokote, stáhl sis mapy z počítače? Dá se odtud někudy dostat?“ Kokot přivřel oči, zavlnil knírkem a chvíli vypadal, jako když přemýšlí.

„Můj vůdce, kanalizace,“ oznámil stručně po chvíli.

„Veď nás,“ křikl Blázen a bez dalšího přemýšlení se rozeběhl za Kokotem. Pong a zbytek posádky ho následoval. Proběhli několika opuštěnými chodbami, až je Kokot dovedl do sklepa, kde byl v zadní části kanalizační poklop. Prudkým trhnutím ho otevřel a strčil do otvoru hlavu.

„Můj vůdce, vzduch nic moc, ale dýchatelný,“ po chvíli řekl, skočil dovnitř a rozsvítil oči. Pong následoval Kokota a za ním se nasoukali do kanálu ostatní.

„Smradu jako v Cařihradu,“ zamumlal Karlos a nasadil si přes obličej šátek.

„Všiml si někdo, kde je Doktor?“ zeptal se Blázen, kterému došlo během přepočítávání své posádky, že mu chybí jeden člen.

„Kapitáne,“ promluvila po krátké dramatické pauze Urgha, „zůstal odpočívat v Kapce.“

Blázen se zamyslel a pokusil se vrátit o pár hodin zpět ve své vyhulené paměti. Z dýmu mu pomalu vyvstával před očima výjev krátce po přistání, kdy se zvedal ze svého velitelského křesla a z pilotního vaku vylezla Doktorova ruka, zamávala na pozdrav a z reproduktoru se ozval kovový hlas Doktorův.

„Kapitáne, běžte beze mě, musím si po letu odpočinout. Vzbud'te mě až se vrátíte s Frankem, předpokládám, že odlet bude asi hektický.“

„Šéfe, musíme se pohnout. Kokote veď nás,“ ukončil Pong Kapitánovu meditační chvílku v zapáchající kanalizaci, drcl rukou do robota, aby se dal do pohybu.

Motali se ve stokách pěkně dlouhou dobu. Jednu hodinu, dvě hodiny, tři hodiny, čtyři hodiny, než se Blázen zastavil, zhluboka nadechl, tedy v rámci možností a promluvil.

„Kurva, chodíme kanálama pár hodin a nedostali sme se ještě na čerstvej vzduch. Jako jsou to hezký, stylový retro kanály, kterejma určitě chodily dějiny, ale já chci kurva čerstvej vzduch. Vždyt' ani brko tady pořádně nechutná.“

Urgha s Jackem se přidali ke kritice, až Kokot zčervenal studen a musel se znovu zamyslet.

„Třetí dveře vpravo vedou ven,“ řekl po chvíli a na nikoho nečekal.

„Doprdele,“ odplivl Karlos velkou slinu, ale dal se opět do chůze zapáchající kapalinou.

Došli k třetím dveřím v pořadí a Pong je opatrně se skřípotem otevřel. Nahlédl dovnitř, nestačil ani cokoliv říci a už ho přátelé natlačili do místnosti.

„Kurva, pomalu, ještě sem to tady nezkontroloval,“ řekl zrovna ve chvíli, kdy se za nimi dveře zabouchly.

„Doprdele,“ hlesla Urgha.

„Můj vůdce, ty dveře nemají kliku,“ řekl Kokot, který přiskočil k dveřím.

„Šéfe, tyhle sou zase falešný,“ ozval se Pong z druhé strany, kde si prohlížel údajné dveře na svobodu.

„Sme v hajzlu. Kokote, nějakej nápad?“ promluvil Blázen a zapálil joint.

„Kapitáne, asi byste neměl kouřit, ať se neudusíme,“ ozval se Jack.

„Jacku, jestli se nedostaneme ven, udusíme se tak jako tak. Můžeme se aspoň udusit zhulený,“ zasmál se Blázen trpce.

„Šéfe, ještě bych nepropadal panice, někudy se odtud musíme dostat,“ řekl Pong, který v rohu místnosti zkoumal jakési zamřížované otvory od trubek.

Atmosféra chvíli houstla, přidala se vůně doutníku, který zapálil Jack a v rukou se objevilo několik lahví.

„Šéfe, z trubek začíná vytekat voda,“ přerušil Pong rozjíždějící se zábavu.

„Cožééé..?“ ozvalo se skoro hromadně.

„Zkurvená voda začíná zaplavovat místnost,“ zakřičel Pong ještě jednou a pořádně.

„Uklidni se, ty vole. Kokote, zkus ještě jednou vyrazit dveře do chodby,“ rozkázal Blázen a začínal pomalu propadat panice, protože utopení se v malé místnosti nebyl konec, jaký si představoval.

Kokot narážel do železných dveří, ale ty odolávaly jeho tělu.

„Můj vůdce, asi jsou z nějakého tvrzeného materiálu, ani se nehnou,“ konstatoval Kokot, když voda dosahovala až po pás. A neúprosně stoupala.

Po nějaké chvíli měli vodu do výše prsou, poté ke krku až zbývalo jenom několik centimetrů malé vzduchové škvíry mezi hladinou a stropem, která byla plná stlačeného konopného kouře. Postupně odpadal jeden za druhým, až zůstal jenom Kokot.

„Proboha, co budu dělat?“ proběhlo mu hlavou. Než však stačil vymyslet jakoukoliv myšlenku, falešné dveře se otevřely a voda z místnosti začala valit ven. Začalo se ozývat kašláni a dávení, jak se postupně probouzela Bláznova posádka zpět k životu.

„Co to kurva...? Vždyť sem celej mokrej,“ mručel Pong, jemuž se pomalu vracela do tváře zdravá barva.

„Kdo ste?“ vstoupil do místnosti Číňan v odrbané uniformě.

„Nikdo,“ odsekl Blázen.

„Někdo musíte bejt. Čtyři hodiny vás pozorujeme na monitorech, jak zmateně běháte stokami sem a zase tam.“

„Vy asi nejste z ochranky,“ řekla Urgha, která si muže prohlédla od shora až dolů.

„Ne, vypadám jako udržovaný a vyvoněný voják čínského impéria? Vy taky nevypadáte na přátele čínských soudruhů.“

„Někoho hledáme a nahoře máme loď, ke který se potřebujeme dostat. Já jsem Blázen,“ řekl Blázen.

„Fajn, na letišti se nyní nedostanete, půjdete s námi a možná si vzájemně pomůžeme. Já jsem Ho a patřím k místnímu čínskému odboji,“ odpověděl Ho a Blázen si všiml, že za ním stojí několik dalších otrhaných mužů, kteří vypadali značně vyklepaně.

Během cesty kanalizačními tunely sešli asi o šest pater hlouběji pod povrch. Ho vysvětlil, že jejich osada je schovaná a snaží se na sebe příliš neupozorňovat. Došli k malému kruhovému otvoru ve zdi, který byl z druhé strany uzavřen mohutným uzávěrem. Ho zaklepal vedle uzávěru neznámou melodií, chvíli se nic nedělo a pak se skřípotem uzávěr otevřel. Za ním se objevila rozšklebená tvář špinavého šikmookého muže.

„Ho, vítěj zpátky. Vidím, že nám vedeš návštěvu. S váma lidi byla fakt legrace, ten váš běh kanálama tady sledovalo hodně lidí. A ten konec s tou vodou, neuvěřitelný, ale věřili jsme, že vás nechá Ho naživu,“ přivítal je s halasným smíchem.

„Smraďochu, ty starej brachu, zase ses pár tejdnu nemyl, cejtím to až sem,“ odpověděl Ho a protáhl se průlezem.

Na druhý straně byl úplně jiný svět. Sice stále železný, ale zjevilo se před nimi město s domy postavených v konstrukci planety, ulicemi, obchody, promenádami, které byly proměněné v jednu velkou tržnici.

„Vítejte v Novém Pekingu,“ ukázal hrdě Ho na lidské mraveniště nacházející se pod nimi.

„Ty vole, něco takovýho bych nečekal. Půjdeme si někam sednout?“ otočil se k němu Blázen.

„Ano, je tu jeden pěkný bordýlek, který nám zaručí klid k rozhovoru. Máme si o čem povídat.“

Ho nekecal. Dovedl je fakt k roztomilému malému podniku s několika soukromými kójemi s polopropustnými výhledy ven do ulice a na tanečnice u tyče.

Usadili se, Blázen zapálil brko a Ho objednal jídlo.

„Pan Blázen, já se přiznám k tomu, že jsme si vás trochu prověřili,“ promluvil Ho.

„Jak to jako myslíte, že ste si nás prověřili?“ zeptal se Blázen a Pong zbystřil.

„Normálně, prohnali sme si vaše tváře počítačem a na Zemi máte s čínskou vládou nějaký potíže. Zdá se, že jim dlužíte nějaký peníze za methamfetamin.“

„To už je dávno vyrovnaný,“ podotkl Blázen.

„I to v zápisu bylo, ale nás by zajímal perník. Vidím, že máte hulení, ale co takhle něco ostřejšího? Cokoliv, jakoukoliv náhražku. Tady je všechno zasraně drahý a naše zdroje často odpadávají.“

„Haha,“ zasmál se Blázen a ucítil kšeft, „tak perníku se vám zachtělo.“

„Potřebujeme drogy k životu, stačí nám i suroviny, jsme schopní ledasco vyrobit sami,“ řekl Ho.

„K čemu je můžete potřebovat, vždyť vypadáte spokojeně,“ zeptala se Urgha.

„Spokojeně vypadáme, protože drogy ještě máme, ale jenom tady žije přes pět tisíc lidí a to není jediná podzemní kolonie v týhle hromadě šrotu. To si vážně myslíte, že tady někdo může žít dobrovolně a ještě nadšeně? Ani hovno, tady bez fetu nevydržíte,“ začal se Ho rozčilovat.

„Pongu, udělej mu lajnu, ať se uklidní,“ řekl Blázen a vůbec nečekal, že se Pong chytne. Ale chytl se a narýsoval takový lajny, až se oči protáčely. Ho se nenechal ukecávat a ochutnal.

„Tý krááávo,“ svalil se do pohovky.

„To říkaj vždycky všichni,“ zasmál se Pong a Blázen se musel přidat. Rovnou podal Hoovi brko, aby se trochu uvolnil. Joint však asiata nakopl ještě víc a museli počkat, až se srovná sám se sebou. Volného času využili k ochutnávce jídla a vypití několika láhví alkoholu.

„Krysy a švábi, nepozná se to, co?“ promluvil Ho, když mu konečně dojel počáteční pervitinovej rauš.

„Cože?“ vyplivla žvanec Urgha.

„Ale v pohodě, krmíme je granulema a se špínou přijdou do styku minimálně,“ zasmál se Ho a řádně potahoval z brka. Byl spokojený sám se sebou, protože instinkt ho nezklamal a Blázna odhadl dobře.

„Máte loď?“ zeptal se Blázen.

„Proč?“ odpověděl Ho.

„Nemůžeme se setkávat s předávkou zboží tady všem na očích. Budete si muset zaletět stranou,“ řekl Blázen.

„To se dá zařídit a teďka ta vaše věc. Koho hledáte?“

Blázen Číňanovi vysvětlil, jak se věci mají s Frankem a Klaunem a jediný co potřebují, je dostat se na letiště do lodi a odletět vyzvednout uneseného člena posádky. Ho, ukolébáný alkoholem a kvalitními drogami, nakažený představou skvělého obchodu, neváhal a souhlasil s pomocí. Pod jednou podmínkou.

„Pod jakou kurva zase podmínkou?“ povzdechl si Blázen.

„Nic náročnýho, dneska s náma zapaříte.“

„Už zase chlastačka?“ otráveně poznamenal Karlos.

„Kapitáne, Frank nás potřebuje, kdo ví jak trpí,“ vstoupila Urgha do debaty se svojí troškou.

„Můj vůdce, ...“

„Ticho, nezapomněl jsem na Franka, ale je fakt, že Klaun bude chtít nás a teďka, když ví, že jsme tady, nikam neuteče. Bude se nás snažit najít, ale my budeme rychlejší. Teď zapaříme a ráno, před tím než se tohle šrotiště natočí k dvojhvězdě, nečekaně zaútočíme.“

„Šéfe, ale...“

„Mlč Pongu, najdi nějaký kurvičky a jdi si užít. Ráno tě bude čekat akce a krev, hodně krve. Budu na tebe spoléhat,“ zastavil jakékoliv další dotazy Blázen a znovu potvrdil vyhlášenou volnou zábavu.

Mejdan ještě běžel, když se Ho s přáteli sešel s Bláznovou skupinou v zasedací místnosti.

„Vidím, že vypadáte celkem čerstvě,“ zasmál se Ho.

„My jsme zvyklí. Jakej je plán?“ zeptal se Blázen.

„Jednoduše, stokama projdete až k letištní ploše a vylezete poklopem přímo pod vaší lodí.“

„Cože?“ ozval se skupinový hlas.

„Něco se vám nezdá?“ podivil se Ho.

„Nějaký kurva jednoduchý?“ podivil se pro změnu Pong.

„Jednoduchý to bude jen v případě, že pod letištem v kanálech nebudou vojáci. Ale ty si budete muset vyřešit sami, já nechci oficiálně odboj zatáhnout do vašich problémů s čínským aparátem.“

Blázen se zamyslel a uznal, že jsou to celkem rozumné argumenty a požádal Hoa, aby nahrál mapy Kokotovi do paměti. Jakmile se tak stalo, postavil se.

„Tak děkujeme za pohoštění, obchodní plán domluven, setkáme se za měsíc a nyní musíme jít.“

Ho je doprovodil k jednomu ze vstupů do kanalizace, vysvětlil Kokotovi, jak se má v mapách orientovat a zavřel za nimi průlez. Blázen s posádkou osaměli.

„Šéfe, stejně je nejlepší, když sme takhle sami, zodpovědní pouze za sebe a nikoho jiného.“

„Pongu, souhlasím, ale teďka půjdeš v čele s Kokotem a dovedete nás bezpečně ke Kapce. Máš povolení zabíjet.“

„Šéfe, díky. Kokote pojd,“ zajásal Pong a šel čistit cestu.

Že se pomalu přibližují k letišti, poznali velmi jednoduše podle postupně se zvyšujícího počtu mrtvol v chodbách.

„Můj vůdce, Pong je neuvěřitelný,“ pronesl Kokot, když zrovna přikázal skupině zastavit, než Číňan zabezpečí chodbu.

„Šéfe, pohoda, můžete jít. Kokote, kolik zbejvá ještě chodeb k Kapce?“

„Pongu, druhá v pravo, třetí kanál.“

„Paráda, jdu dodělat práci,“ zasmál se Pong a než stačil Blázen cokoliv říci, zmizel v chodbě.

„Můj vůdce, pojdme. Pong se o vše postará a počká u kanálu.“

Přibyla střelba, jejíž ozvěna se dunivě nesla kovovými stokami. Ozvalo se několik výbuchů ručních granátů a rozštěkala se strojní puška značky Maxim.

„Můj vůdce, vyčkejte prosím chvíli, než Pong zabezpečí poslední chodbu,“ zastavil rukou Kokot kráčející skupinu a opatrně nahlédl za roh.

Vylétlo několik kulek, které ‚lízly‘ Kokotovu hlavu.

„Můj vůdce, ještě není bezpečno. Počkáme až přijde Pong,“ řekl Kokot a rovnal svůj účes. Malá pauza nebyla ku škodě, Blázen si tradičně zapálil a začala opět kolovat flaška.

Střelba a Pongův kungfu jakot „Hejááá, hejááá“ se nesl ozvěnou a trvalo pár koleček láhve, než utichla poslední zbraň a poslední hlas umlkl navěky. To ticho, které nastalo, bylo velmi zvláštní.

Z konce chodby se přibližovaly kroky.

„Šéfe, všude čisto, klid a mír,“ smál se Pong a ve tváři měl skutečný výraz štěstí, z mečů stékala krev a jeho oděv nepatřil mezi nejčistší.

„Pongu, sundej si ten zbytek mozku z ramene a zaveď nás k poklopu. Až tam budeme, Kokot vysune nákladní rampu a sklopí štít u povrchu, abychom mohli projít,“ rozkázal Blázen, který měl dost času promyslet následující kroky.

„Šéfe, kurva chytrý,“ zasmál se Pong.

„Vysuň rampu, Kokote,“ začal Blázen.

„Můj vůdce, rampa se sklápí,“ odpověděl Kokot.

„Štít vypnout.“

„Můj vůdce, vypnuto.“

„Fajn, teď doufám, že jsme u správného poklopu. Kokote, zvedni opatrně kus toho podělaného železa.“

Kokot vylezl po kovovém řebříku, opatrně nadzvedl poklop a podíval se škvírou ven.

„Hlavu mu silový pole neurvalo,“ podotkl jedovatě Karlos a zasmál se.

„Můj vůdce, všechno v pořádku, můžeme ven,“ ozval se Kokot, odsunul celý poklop a vyškrábal se ven.

Byli přesně na pozici, kterou odboj předpokládal. Přímo pod lodí koukali na čínskou ochranku jak bezmocně zírá skrz průhledné silové pole. Pong ukázal fakáče a nastoupil spolu s ostatními do Kapky. Byli rádi, že tuhle část práce mají za sebou.

„Kokote, rychle pryč odtud a zkus se ztratit mezi loděmi na oběžný dráze. Až budeme nahoře, zapneš maskování, Doktor vygeneruje červí díru, aby to vypadalo, že jsme odletěli. Mezitím nás někam uklidíš a pokusíme se podle údajů z letištního počítače najít Klaunovu loď,“ řekl Blázen poté, jakmile se usadil ve svém kapitánském křesle a zapálil brko.

„A teď kurva vpřed,“ dodal a Kokot odlepil Kapku od povrchu.

„Štítu ani nevypínej, kdyby se náhodou o něco ještě pokusili,“ dodal Blázen a sledoval, jak se železná koule turistické planety zmenšuje.

Vzdálili se od umělé planety, provedli trik s červí dírou a několik obletů s fantastickou vyhlídkou na dvojhvězdu. Kokot zamířil k souřadnicím, kde by měl parkovat svoji kocábku Klaun s partou šašků.

„Můj vůdce, myslím, že jsme ho našli,“ zastavil Kokot loď v bezpečné vzdálenosti.

„Můžou nás vidět?“ ozval se Pong.

„Neměli by,“ opáčil Kokot.

„Takže teoreticky by mohli detekovat naše maskování?“ pokračoval Pong.

„Pongu, teoreticky jde všechno, ale protože máme plán, nic takového se nestane,“ uklidňoval Kokot situaci.

„Šéfe, máte plán?“ otočil se Pong k Kapitánovi.

Blázen právě dobalil joint, podíval se po své posádce a zapálil ho.

„Pongu, neříkal jsem, že plán je jednoduchý? Naostříš zbraně, nečekaně vtrhneme na loď, pozabíjíš všechny zmrdy, kteří se nechají zabít, sebereme Franka, vypadneme a zmizíme.“

„Šéfe a jak chcete sebrat Franka, když nevíme, kde ho držej?“ blbě se zeptal Pong.

„Předpokládám, že Kokot umí proskenovat Klaunovu loď a najít Franka,“ otočil se Blázen k Kokotovi.

Nastala jedna z mnoha dramatických pauz, se kterými se v tomto vyprávění setkáváte, protože Kokot zase musel přemýšlet.

„Můj vůdce,“ řekl po chvíli, „vy si vážně myslíte, že každý problém, který se před námi vynoří, vyřeší tajná technologie, kterou vytáhnu z klobouku jako králíka?“

„Kokote,“ podíval se zhuleně Blázen, „přesně to si myslím.“

Proběhla další pauza, během které Kokot zvedl oči v sloup, Pong se chytil za hlavu a Karlos upil z láhve.

„Můj vůdce,“ povzdechl si Kokot, „vy máte vždycky pravdu. Kapka má instalovaný experimentální vojenský skener, který by si měl umět poradit se silovými poli, tudíž můžeme zůstat během skenování skrytí maskováním.“

„Na co čekáme?“ hlasitě odpověděl Blázen a v jeho hlasu bylo cítit malé vítězství.

„Můj vůdce, potřebujeme DNA subjektu, po kterém budeme pátrat.“

„Aha,“ Blázen se zamyslel a pak podíval po Urghze.

„Urgho, zajdi do Frankovy kajuty a podívej se, jestli nenajdeš nějaký vlasy a nebo nehty.“

„Kapitáne, nemůže jít někdo jinej? Frank je hrozný prase.“

„Urgho...“

„Dobře, Kapitáne...“ odběhla znechucená Urgha.

„Šéfe, jak dlouho tu ještě budeme čekat?“

„Nebud' netrpělivej, Pongu. Proskenujeme Klaunovu kocábku, najdeme Franka a užiješ si,“ uklidňoval ho Blázen.

„Kapitáne, máme pár nehtů z Frankových nohou, ale nikdo je vidět fakt nechcete,“ vrátila se Urgha z nebezpečné mise a rovnou podala pytlík Kokotovi, který ho převzal a obsah nasypal do otvoru v palubní desce, o které si všichni doposud mysleli, že je to popelník.

„Hele, nemělo se to nejdřív vyčistit? Klepáme do toho cigára,“ podotkl opatrně Karlos. Kokot po něm hodil velmi zlý pohled, nic neřekl a dosypal pytlík. Spustil program, který ještě neviděli a výhled jim překryla černá plocha.

„Můj vůdce, zapínám skenování,“ řekl Kokot a stiskl tlačítko.

Z pohledu vnějšího pozorovatele by se skoro nic nestalo, pokud by se nedíval na jedno konkrétní místo v prostoru. V místě, kde byla Kapka se prostor lehce zavlnil a krátce se objevila světélkující záře. Kdyby pozorovatel přesunul pohled na Klaunovu loď, všiml by si, že jejich silové pole vykazuje v pravidelných pruzích drobné anomálie v podobě distorze prostoru.

V Kapce mezitím sledovala celá posádka výsledek skenování. Kdyby se nejednalo o vážnou akci, dalo by se říci, že s napětím sledují první ligu bleších závodů. Displej však postupně zobrazoval strukturu lodi a červené tečky, které nejspíš znamenaly jednotlivé členy posádky.

Schéma Klaunovy lodi bylo kompletní.

„Ale kde je kurva Frank?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, ještě chvíli vydržte, systém dopočítává poslední data,“ odpověděl Kokot.

Nekecal. Na obrazovce se objevilo ještě několik červených teček a jako jedna z posledních se rozsvítila zelená.

„Tady je,“ ukázal na ni rukou Kokot.

„Šéfe, tak teď konečně můžeme vyrazit pro Franka?“ zeptal se Pong dychtivě.

„Já myslím, že asi jo, ale nezdá se mi jedna věc,“ dumal Blázen nad palubní deskou.

„Šéfe, co se vám nezdá?“

„Řekl bych, že mají štíty dole. Kokote, je to v pořádku? Podle mě moc ne,“ řekl Blázen a narovnal se.

Kokot se podíval po senzorech a pokyvoval hlavou.

„Můj vůdce, asi jim ho ten náš skener shodil. Každopádně se můžeme v klidu přenést na palubu.“

Blázen, Kokot a Pong se ocitli v útrokách Klaunovy lodi.

„Šéfe, není divný, že nás nikdo nečeká?“ promluvil Pong, který šel v čele podle Kokotových instrukcí.

„Pongu, trochu je, ale teďka hlavně musíme najít Franka.“

„Tady za těmito dveřmi,“ zastavil se Kokot a ukázal na dveře.

Blázen přiložil ucho a poslouchal. Poté vyklepal melodii a čekal. Netrvalo to ani příliš dlouho, než se dočkal odpovědi v podobě jiné melodie.

„Fajn. Kokote, otevři ty dveře,“ řekl Blázen.

Kokot zapojil své hydraulické paže a vypáčil dveře jediným trhnutím.

„Kakapitáne, rarád vavás vividím,“ nečekaně rychle zamektal Frank na přivítanou.

„Já tebe taky,“ odpověděl Blázen, „ale musíme kurva rychle jít.“

„Šéfe, fakt je divný, že se ještě nikdo neobjevil. Měli bychom se porozhlédnout.“

„Pongu, ty vole, místo abys byl rád, že nás nikdo neobtěžuje, nahráváš mi na zkurvenou zvědavost.“

„Šéfe, taky vám to leží v palici, že jo?“ zasmál se Pong.

„Jo, co ty na to Kokote?“

„Můj vůdce, Karlos nás může kdykoliv přemístit zpět na Kapku, tak nevidím problém se mírně porozhlédnout po blízkém okolí,“ odpověděl Kokot.

Procházeli strohými chodbami vyzdobenými obrázky klaunů v různých pozicích.

„Pěkně úchylný,“ okomentoval to Blázen a zapálil brko.

„Šéfe,“ chtěl něco říct Pong, ale Kapitán mu skočil do řeči.

„Ne, zapálím si, kdyby tady někdo byl, už by po nás vyskočil a ty bys ho zabil.“

„Máte pravdu, důvod leží asi tady,“ odpověděl Pong a ukazoval na podlahu, kde ležel nějaký klaun a nehýbal se.

„Je mrtvý,“ řekl Kokot, když ho prohlédl.

„Tady sou další,“ ozval se Pongův hlas.

Došli až na velitelský můstek a všude nacházeli mrtvá těla.

„Můj vůdce, já nevím co se stalo, ale všechny musela zachvátit panika, čemuž by odpovídaly pozice jednotlivých těl.“

„Kokote, nechci bejt nějakej rejpal, ale nemůže za to ten přístroj, který si použil, abys našel Franka?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, myslíte skener?“ tichým hlasem odpověděl Kokot a začal v paměti hledat informace.

„Franku, chovali se k tobě aspoň trochu slušně?“ obrátil Blázen svoji pozornost.

„Kakapitáne, dodobře sese chochovali. Ninic sesem jijim neneprohradil,“ mektal Frank.

„Já vím Franku, že jsi nic neřekl. Oni by tě stejně až dokonce nevydrželi poslouchat,“ zasmál se Blázen a v duchu ocenil, že Frank je takový jaký je. Pong stále ohledával mrtvolý a hledal cenné předměty.

„Můj vůdce,“ ozval po chvíli odmlčení Kokot. „Měl jste pravdu.“

„V čem jsem měl pravdu?“ zeptal se Blázen.

„Za smrt celé posádky skutečně může náš skener. Já jsem nedočel celý manuál a proto jsem se nemohl dozvědět o smrtících účincích zařízení. Skener nezabije ty, jejich DNA má v paměti.“

„Ty vole, takže Pong přišel o zábavu a na palubě není ani živáčka. Věru šílená technika, kterou vládne,“ vážně pokýval Blázen hlavou.

„Šéfe, to teda jo, takovej hromadnej masakr sem dlouho neviděl. Loď převážela několik tisíc ozbrojených klaunů připravených zaútočit na Zem,“ ozval se Pong.

„Co to říkáš Číňane?“ odsekl Blázen a zapálil další brko.

„Šéfe, podíval jsem do počítačů a jen čekali, až se ozve zvěd od ze základny, aby na nás pak zaútočili.“

„Můj vůdce, mluví pravdu,“ potvrdil Kokot Pongova slova, když procházel palubní terminál.

„No ty vole,“ vzdychl Blázen.

„Kapitáne, měli byste se okamžitě vrátit,“ ozval se Karlos z komunikátoru.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Přilétají lodě.“

„Dobře, okamžitě nás přesuň rovnou na můstek,“ rozkázal Blázen a krátce na to byli všichni přeneseni zpět na palubu Kapky.

Blázen se usadil do křesla, vytáhl hulení a začal balit joint.

„Můj vůdce, z hyperprostoru se vynořilo pět bitevních lodí,“ ohlásil Kokot ze svého místa.

„Co je to za šmejdy?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, nevím, ale podle letového kurzu míří k místu, který jsme před chvílí opustili.“

„Tak to asi nebude náhoda,“ zasmál se Jack a upil z poloplné láhve.

„To asi ne,“ řekla Urgha, která začínala být poněkud nervozní z výjevu, který měla před sebou.

Bitevní lodě obklopily Klaunovu loď a zamířily předě do jednoho bodu ve vesmíru.

Než se kdokoliv nadál, Kapkou oťrásl zásah několika proudů energie.

„Můj vůdce, štíty drží!“ oznámil suše Kokot a plně se věnoval ovládacímu panelu.

„To je dobře, neměl jsem z té šupy úplně nejlepší pocit,“ řekl Blázen a odklepl popel do popelníku.

„Jak nás vůbec našli?“ ozval se Karlos a Kapkou oťrásl další zásah.

„Štíty stále drží a jak nás našli se lze jenom domnívat,“ odpověděl Kokot, „ale předpokládám, že si stáhli data z počítače a zjistili změny v silovém poli. V tuhle chvíli na to sere pes, buďto můžeme utéct a nebo si můžeme zastřílet. Můj vůdce, nechcete si vystřelit paprsky temné antihmoty?“

„Kokote, další experimentální armádní zbraň, kterou jsi jen tak z legrace vytáhl z lodní databáze?“ rýpl si Pong a v očích mu blikla chuť si taky vystřelit.

„Třeba tě Kapitán nechá,“ zasmál se Kokot a přepnul Bláznovi do opěrek ovládání střelby.

Blázen se uvelebil, zapálil nový brko a sledoval Kokota.

„Už můžu?“

„Můj vůdce, můžete,“ odpověděl Kokot a Kapitán ukazovákem pravé ruky stiskl tlačítko.

Kapka se zachvěla, maskování vypadlo a z přední části vytryskl proud zvláštní hmoty, která nepropouštěla světlo. Zhruba ve třetině vesty se hmota rozdělila do několika paprsků, které zamířily nejen k útočícím lodím.

Na první pohled se zásah temnou antihmotou na lodích neprojevil. Ale po nějaké chvíli se začaly trupy lodí hroutit a hroutily se tak dlouho, až implodovaly do jednoho bodu, který krátce zasvítíl a zmizel.

„Kokote, kolik lodí jsme zničili?“ zeptal se Blázen, když s údivem sledoval divadlo před sebou.

„Můj vůdce, jestli jsem to spočítal dobře, rovných 256 kousků. To je dobré skóre na jeden stisk tlačítka.“

„Akorát moc oblíbení tu nebudeme,“ řekl Jack.

„Nebudeme a navrhoval bych zmizet, jak nejrychleji dokážeme,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, rozumný přístup. Vzdálím se a Doktor se mezitím připraví k cestě domů.“

Překročili horizont událostí a Kapka vstoupila do červí díry.

„Máte všichni volno. Tedy kromě Franka, se kterým si chci popovídat o několika posledních uplynulých dnech,“ vyhlásil Blázen volnou zábavu a netrvalo dlouho, než bylo vše ve starých kolejích. Láhve na ovládacích panelech, lajny, hudba, marihuana a parádní výhled do vesmíru.

Blázen vzal Franka stranou ke stolu, posadili se a začal rozhovor.

„Franku, pověz mi, co se stalo v posledních dnech. Víme zatím jediný, že za tebe vyslali klon a jede v tom Temný kolegium.“

„Kakapitáne, toto je nana ddlouhý vyvyprávění,“ začal mektat Frank.

„Franku, já vím, že to bude dlouhý příběh, tak nezdržuj a začni koktat,“ řekl mu Blázen a věděl, že vyhulí fakt hrozně moc jointů, než Frank dokončí svůj příběh.

„Ó, mocný Matkopíchači, vládci veškerého temna, ztratili jsme mnoho válečných klonů,“ hrbila se před postavou v kápi hromádka černých hadrů.

„Šoustale, co ste zase posrali?“ zahromoval Matkopíchač temných hlasem.

„Mocný z nejmocnějších, Ničitelův plán nevyšel,“ temně špitl Šoustal.

„Zase ten Ničitel, nikdy neudělá nic pořádně. Co mu nevyšlo?“ povzdechl temně Matkopíchač a podíval se po stole, na kterém služebnictvo rovnalo láhve s alkoholem a tácy s hromadami jídla.

„Veliký Matkopíchači, nevyšel plán s únosem a naklonováním člena Bláznovy posádky. Nevíme jak, ale došlo k prozrazení a odhalení našeho špeha.“

„Šoustale a jak to souvisí se zničením části naší flotily?“ zahromoval Matkopíchač, „kde je vůbec Ničitel?“ dodal temně.

„Temný vládče, Ničitel čínským vlastníkům umělé planety vysvětluje, co se stalo a kdo hlavně uhradí škody, protože bylo zničeno několik desítek lodí návštěvníků a došlo ke značným ztrátám na životech civilistů.“

Matkopíchač zahromoval, zvedl ruce a temně zahučel.

„Škody snad šikmookejm zaplatí pojišťovna, u který sou pojištěný proti škodám, kurva ne?“

„Veliký mocný Matkopíchači, pojišťovna jim nic nezaplatí, protože Blázen tam s tou svojí partou šilenců nadělal slušnou paseku. Navíc Číňani vědí, že hledal člena své posádky, protože si od nich stáhnul veškerý data.“

„Tak ať vymáhaj škodu po Bláznovi a ne po Ničitelovi?“

„Matkopíchači, jim je to úplně u prdele. Ničitel jim padnul do rány a prej naše problémy nejsou jejich problémy, takže chtěj zaplatit po Ničitelovi a zbytek ať si vyřídíme sami mezi sebou.“

Matkopíchač se zhluboka nadechl, zvrátil hlavu vzad, kápě se málem sesunula a zařval, fakt temně zařval, až se obraz na zdi začal chvět.

„Zasraný komunisti, zasraný zkurvený kumunisti, já bych se z nich posral!“ natáhl ruku pro láhev a půlku obsahu vypil na jeden zátah.

„Šoustale, takže od teďka máme na Zemi problém nejen s Bláznem, ale i s Číňanama. To se povedlo. Zavolej do bordelu, ať zbytek debilů okamžitě přijde na meeting.“

Matkopíchač začínal být poněkud nevrlý, protože kolegové z kolegia stále nepřicházeli a kolem křesla se mu hromadily vypité láhve. Byl v poslední době poněkud nervozní, protože letitý plány se hroutily jak domeček z karet a ještě bude muset zaplatit Číňanům škodu, kterou nezpůsobil. Další věc, která mu nedala spát, byla smrt jeho vojáků. Netrpělivě čekal na zprávu z laboratoří, ze který se snad dozví, co se stalo.

„Mocný, můžeme vstoupit?“ ozval se opatrně temný hlásek. Matkopíchač sebou trhl a vyrušil se z myšlenek.

„Už ste konečně zmrdi tady, vstupte a nalejte si sami. Já sem celkem našrot a sluha je pryč.“

Análník, Kokot, Sráč, Pičín, Vohnout a Čůrák strašidelně kymácivými kroky vstoupili do místnosti a rovnou zamířili ke stolu s občerstvením. Každý si vzal do ruky dvě až tři láhve a druhou rukou přisunul křeslo. V polokruhu se posadili okolo Matkopíchače.

„Převeliký a mocný Matkopíchači, co chcete řešit? Zrovna sme byli v nejlepším,“ zamručel temně Análník.

„Obtěžoval jsem vás nějak?“ zahučel Matkopíchač.

„Nikoliv, mocný,“ zamručelo temně společenství a Pičín dodal, „ale odcházet od rozdělaný práce je vždycky špatně.“

„Proto ste tady. Čekám na výsledky z laboratoří, pořád ještě nevíme, jak zemřeli naši vojáci. Druhá nepříjemná věc je, že musíme zaplatit Číňanům škodu.“

„To se posrali!“ vykřikl Vohnout temným opilým hlasem.

„Posrali se, prej je nezajmaj naše problémy s Bláznem a ten náš nezajem řádně pocítí,“ řekl Matkopíchač a pokračoval.

„Rozhodl jsem se vyslat pro Ničitele svůj velitelský křížník a doufám, že najdeme konečné řešení našeho čínského problému.“

„Moudré rozhodnutí, veliký Matkopíchači,“ zamručelo pochvalně Temné kolegium a napilo se z láhví.

Napětí v temném kolektivu opadlo a všichni se uvolnili. Zábava se rozjela v plném proudu, někdo zavolal děvky. Tradičně v nejlepším okamžiku přišel sluha a cosi zašeptal Matkopíchači do ucha.

„Vážení! Vážení temní kolegové, máme výsledky z laboratoře, můžete na chvíli laskavě přerušit zábavu?“ velmi hlasitě Matkopíchač ut'al veškerou legraci, nastalo hrobové ticho a černé závěsy se hrůzou zachvěly.

Matkopíchač nahlížel do papírů, ruce se mu klepaly, pozvedl hlavu a pod kápí v temné díře obličej bíle zasvítily dvě oči. Promluvil svým tradičním temným hlasem.

„Posádka Klaunovy lodi odeslala před zničením několik velice podivných údajů. Došlo k narušení štítu a posádku zabilo nějaké neznámé zařízení. Lodě, které přiletěly později zachytili to samé zařízení a při zahájení palby na souřadnice, ze kterých vycházelo, došlo k odhalení přítomnosti Kapitána Blázna. Ten útok opětoval nějakou neznámou zbraní na bázi temný antihmoty a zničil co mohl.“

„Veliký temný Matkopíchači, chcete říct, že část naší pracně budované invazní armády byla zničena nějakou zasranou tajnou zbraní?“ ozval se Análník.

„Ano,“ krátce temně zamručel Matkopíchač.

„Mocný, převeliký Imperátore Matkopíchači. Blázen se posral,“ přidal se Pičín s malou do mlýna.

„Já bych chtěl vidět naše tajný sbírky,“ promluvil Šoustal.

„K čemu by ti to bylo?“ zeptal se ho Matkopíchač.

„Převeliký, musíme mít nějaký tajný sbírky, každé padouch má nějaký eso v rukávu.“

V Temném kolegiu to začalo vřít a kápě se natáčely k sobě. Začala hádka o sbírkách a tajných zbraních.

„To skutečně nemáme nějaký tajný sbírky, vo kterých bych nevěděl?“ zeptal se kdosi.

„Ne, nemáme kurva žádný tajný sbírky a s Bláznem si musíme poradit i bez tajných zbraní z tajných sbírek. Jsme kurva Temný kolegium. My sméééé Koléééégium!!!!“ zařval dlouze a temně Matkopíchač.

Ostatní povstali, pozvedli ruce a dali se s temným mručením „Mý sméééé Koléééégium!“ do kruhového tance. Pohybovali se dokola, zvedali ruce, skláněli se a temně opakovali jedno slovo.

„Kolegium, kolegium, kolegium, kolegium!“

Po nějaké chvíli dokončili vzájemné posilování sebevědomí a znaveně se usadili zpět do svých židlí. Chvíli se ozývalo temné oddychování a astmatické sýpání, ozvalo se zasyčení inhalátoru a kdosi zapálil cigaretu.

„Ale mám i jednu dobrou zprávu,“ promluvil Matkopíchač.

„Jakou? Veliký Matkopíchači,“ ozval se temný hlas.

„Velký démon zmizel.“

„A zůstane zmizelej navždy?“ zeptal se kdosi.

„Pravděpodobně ano,“ odpověděl Matkopíchač.

„Tak to je dobře, ten debil mě hrozně sral,“ řekl Kokot, pozvedl láhev a pronesl temnou smutečnou řeč.

„Na tebe, zkurvenej Velkej debile a doufám, že se nikdy nevrátíš z toho svýho zmizení.“

„Na Velkýho debila,“ pozvedlo láhve Temné kolegium, povstalo a počalo opět tančit. Služebnictvo nestíhalo doplňovat láhve s chlastem na stůl.

Zpět na základnu. Na molu u moře bylo rozmístěno několik plážových lehátek, slunečníků, palem v květináčích a velkým grilem, u kterého stál Kokot a otáčel stejky. Pípu a chlad'ák obsluhoval Jack, který točil jedno pivko za druhým.

„Šéfe, je na čase vymyslet nějakej plán, jak zatočíme s těma šaškama z kolegia. Serou se nám do kšeftu a nemáme klid na práci,“ stál na hraně mola Pong a hovořil s Bláznem.

„Pongu, já vím. Od tý události s Frankem nám nedávají pokoje a serou se do obchodu. Já netuším jestli je skutečně Temný kolegium problém pro celej vesmír, jak nám tvrdí pan Jednooký, ale vím bezpečně, že pro nás problém jsou. A velkej.“

„Šéfe, čeká nás hodně mrtvol a potoky krve, než vyhubíme škodnou.“

„Musíme bejt chytrý, Pongu. Je to silnej nepřítel a musíme začít pěkně popořádku. Od Klauna, přes jeho šéfa Ničitele až nakonec zbudou jenom temní pomatenci.“

„Šéfe, prostý a geniální plán,“ odpověděl s krvavou jiskrou v oku Pong, sledoval vodní hladinu a upíjel pivo.

Kamera se zvedne, udělá průlet nad mejdanem a vzdálí se do nejvzdálenějšího místa od mola. Stmívačka, závěrečný titulky a konec.

16. Pod kupolí

Pong se skláněl nad odrbanou mapou položenou na stole vedle zkrvavených mečů v jakési chatrči, jejíž podlahu pokrývalo několik rozsekaných těl. Kroutil hlavou a sám pro sebe si mumlal.

„Šéfe, Šéfe, tahle akce se nám trochu posrala. Prej kolonie vymaštěných závisláků neschopných si vytrít vlastní prdel. Každopádně komunikace je v hajzlu a mě nezbejvá nic jinýho, než najít vypínač od tohodle zvonu na sejra.“

Venku za dveřmi se něco pohnulo, Pong hmátl po meči a zaposlouchal se. Čas se opět zpomalil, čínský mistr kung-fu krokem přešel ke dveřím a opřel se o zeď, zrovna ve chvíli, kdy se dveře otevřely a zakryly ho. Čas zrychlil a do místnosti vstoupilo pět trhanů s mačetami v rukou. Chvíli se rozhlíželi a rozhlíželi se do té doby, než jeden z nich neprozřetelně zavřel dveře.

Smějící se Pong mu s'al hlavu z krku, aniž by ozbrojenec stačil mrknout. Zbylí čtyři se na něj vrhli a Číňanovi nezbylo nic jiného, než jim postupně odsekat jeden úd za druhým, dokud nezůstalo na podlaze několik hromádek roztrháných částí těl. Trupy na hromadě jedné, levé ruce na další, pravé nohy na jiné, hlavy na stole.

Pong se vrátil zpět k mapě, rychle ji sbalil, schoval pod hábit a udělal si pořádnou lajnu.

„Konečně zkurvená akce, celou dobu sem to chtěl, teďka to mám,“ zasmál se a natáhl perník do nosních dutin. Na chvíli zadržel dech, protáhl se až kosti zapraskaly a vydechl. Mrknutím oka zmizel z místnosti a vlasy mrtvých hlav prohrábl vánek.

Venku byla tma a v ulicích se pohybovaly skupinky ozbrojených lidí s meči a pochodněmi v rukou. Pong se potřeboval dostat na druhou stranu kolonie, byl v blbý situaci, protože buď musel jít podél kupole a nebo přímou nejkratší cestou. Ve věcech boje rozhodování řešil jednoduše a rozhodl se příliš si nekomplikovat život. Pokud se bude držet ve stínech, možná nebude muset zabít všechny. I když...

Pongovi prolétla hlavou poslední Šéfova poznámka před přesunem na povrch. Povolení zabíjet v množství libovolném uděleno. Perník šlapal jako švýcarský hodinky a skoro neviditelný Číňan se zahradami přesouval k svému cíli.

„Kurva,“ uvědomil si Pong malou chybu, když pocítil přetržený drát. Rozsvítilo se jasné bílé světlo a pokrylo fotbalové hřiště. Vytáhl meče, rozpráhl ruce a vyčkával.

Z okolních stínů se začaly vynořovat odrbané postavy se zbraněmi v rukou a pomalu se přibližovaly. Kolem Ponga se vytvořil kruh vagabundů, kteří řinčeli svými mačetami, noži, palcáty a štíty. Po chvíli se v jednom místě rozestoupil a uličkou přišel urostlý, bělovlasý muž s motorovou pilou v ruce.

Přišel k Pongovi, prohlédl si ho od hlavy až k patě a pak promluvil.

„Já jsem tady šéf a ty mě pěkně mrdáš.“

„Mě je u prdele, že si šéf týhle díry plný sraček, ale až tě budu mrdat, tak to dozajista poznáš. Protože si šéf, si přesně ten zmrđ, kterej by měl zaplatit za naše zboží.“

„Tak von chce zaplatit za zboží!“ zasmál se bělovlasý s motorovkou a otočil ke svým lidem. Dav trhanů začal rvát a lomozit zbraněmi.

Pong čekal, až se všichni zklidní a pak se podíval po šaškovi s pilou.

„Tak sme se všichni zasmáli, teď vás všechny zabiju, protože mě fakt serete svejma blbejma kecama.“

Vagabundi se opět rozesmáli, bělovlasý muž mávl opovržlivě rukou a odešel pryč. Ulička se zavřela a ozbrojenci počali přibližovat.

Pong rozehrál vražedný orchestr, ostří mečů protálo vzduch a první mrtví padli podtátí k zemi. Čínský dirigent smrti kosil jednoho nepřítele za druhým. Usekané kusy lidských těl létaly vzduchem jak hejno vlaštovek a temně rudá krev, prýšící z čerstvých ran, pokrývala zelený trávník chrámu sportu. Řev raněných se ztrácel v křiku umírajících, volání matek, milenek a žen prořezávalo vzduch, že by se krve v čtenářovi nedořezal. Pong si celkem užíval, protože zabíjení ho bavilo.

Řady bojovníků prořídly, ale odpor neustával. Aby si Pong ulehčil práci, použil několik speciálních ninja granátů, které naházal mezi útočníky. Následně použil starý trik šaolinských mnichů, odhodil kouřovou bombu, zahalil se do hábitu a v dýmu zmizel. V ten samý okamžik vybuchly granáty a kousky vyvrženého sekaného železa nadělávaly slušnou škodu. Ošklivě v obličejích potrhání, s dírami v těle od šrapnelů, s odsekanými prsty a zničenýma nohama, útočníci museli polevit ve svém útoku. Tedy ti zbývající, kteří byli ještě schopni pohybu.

Než se stačili zorientovat a najít Ponga, objevil se barevný záblesk, vyvalil kouř a z něj vynořil Pong, odhalil se a podíval, kdo všechno ze zmrduů zůstal naživu. Nepatrný, ba skoro by se řeklo, že žádný, odpor nezabránil Pongovi, aby nedokončil to, co začal. Ty, kteří byli ještě živi, systematicky obešel a zkrátil jejich utrpení. Někteří se nepatrně dokázali bránit, ale bylo jim to hovno platný, protože čas jejich pobytu pod kupolí se naplnil.

Pong se rozhlédl po osvětlené ploše. Všichni byli mrtví, nikdo sebou neškubal, neřval ani netrpěl. Spatřil ještě pár postav, které rychle zmizely ve tmě, ale těm nevěnoval pozornost, protože už věděl, že pro místní svině se řezník našel.

Vytáhl ze záhybu bílý hedvábný kapesníček, kterým setřel několik kapek krve z obličeje a pak do něj otřel čepele mečů. Odhodil jej a vyrazil na cestu.

Když přecházel hranici světla a tmy, prolétla mu hlavou krátká myšlenka.

„86. Dobrý skóre“ a v duchu se zasmál. Cítil velké uspokojení.

Mezitím jinde pod kopulí v nějakém domě. Bělovlasý vůdce seděl za stolem a leštil svoji motorovou pilu.

„Veliteli, ten šikmookej hajzl skoro všechny pozabíjel,“ klečel na kolenou trhan.

„To si děláš prdel, kreténe. Sto mejch lidí nedokázalo sejmout jednoho zmrda?“

„Veliteli, přesně řečeno osmdesát šest lidí, zbytek utek,“ špitl klečící.

„To se posral, to se posral kretén jeden zasranej. Jak si to jako ten zmrda představuje? Jen kvůli tomu, že sem se rozhodl normálně nezaplátit za zboží, si sem jen tak v klidu z prdele nakluše a začne mi zabíjet lidi? Kdo si kurva myslí, že je?“

„Veliteli, co budeme dělat?“

„Najdi Mrdače a řekni mu, že má dát dohromady všechny. Ale, když kurva říkám, že všechny, tak úplně všechny, starý, mladý, ženský a mužský. Otevři nouzový sklady, rozdej zbraně, každému odvaž kilovku perníku a dostaňte toho zasranýho zmrdskýho šmejda. Je ti to jasný, odporný odpade?“

„Veliteli, všechno jasné. Sehnat Mrdače, najít všechny a rozjebat zmrda,“ v hlubokém úklonu vycouval vágus.

Bělovlasý velitel zakoulel očima a vrátil pozornost zpět ke své motorovce.

Pong o tomhle neměl ani tušení, ale i kdyby nějaký měl, vysmál by se. Byl nabuzený a nadržený zabít všechny, kteří mu přijdou pod ostří mečů.

Zahrady skončily, přeskočil plot a ocitl se v opuštěné ulici. Rozhlédl se, zavětril a ucítil past. Pasti měl rád. Vždycky je dokázal vycítit a tahle smrděla amatérismem na sto honů. Strčil ruce do hábitu a vyrazil zatím ještě tmavou ulicí. Klidně postupoval, hvízdal si nějakou čínskou písničku o polívce

z veselého skákajícího králíčka a dělal, že je strašně v pohodě, nic nečeká a slídivé oči ve tmě nevidí.

Najednou se zase rozsvítila velká světla a Pongovi prolétla hlavou myšlenka, že se snad s těmi světly posrali až za ušima. Ale postupně se osvětlil kus ulice a Pong spatřil připravenou arénu zakončenou vozovou hradbou ze všech povozů a vozů, které dokázali dát místní dohromady. Někdo spustil žebřík a dolů slezla postava v kombinéze barvy kůže, která byla zakončena nad hlavou něčím, jenž velmi připomínalo konec penisu. Pongovi proběhla hlavou myšlenka, „duchu hoven, to je čůrák.“

„Já jsem Mrdač,“ otočila se figura a ukázala velké zelené „M“ na své hrudi.

„Já sem Pong. Co chceš čůráku?“ rozesmál se Pong až se za břicho popadl.

„Já jsem Mrdač a vymrdám s tebou. Zboží je naše a nic nezaplátíme. Velitel to řekl jasně. Mám tady 200 nejlepších mužů, připravených tě kdykoliv zabít,“ řekl Mrdač stručně a bez emocí.

„Haha, přes osumdesát sem jich oddělal a ty mi tady vyhrožuješ nějakým dvoustama šašků?“ smál se Pong dál.

„Tohle jsou ti nejlepší. Vzdáš se?“ zeptal se Mrdač.

„Ses posral, ne?“

„Neposral.“

„Ještě ne, ale posereš se před smrtí,“ odpověděl Pong, přestal se smát, odkašlal si, odplivl a zkameněl v obličejí. Mrdač se uchechtl, z vrcholku „čepice“ vystříkla nějaká látka a vyšplhal zpět po žebříku na vozovou hradbu.

Pong čekal, jestli se ještě něco bude dít jako například, že sliz na silnici exploduje, začne hořet a nebo se promění v nějakého obrovitého pavouka, ale nic takového se nestalo, protože sliz se začal proměňovat ve smečku malých roztomilých štěňátek, která pajdala s kňučením Pongovi v ústrety.

Na vrcholu hradby se ozval smích a nejspíše poznámky ohledně kvality materiálu. Nicméně, štěňátka se stále přibližovala a Pong je s úsměvem sledoval. Poklekl, natáhl ruku a začal šišlat. První štěňátko se opatrně přibližovalo, občas roztomile upadlo, protože mu nožičky ještě dobře nefungovaly. Teď by si měl čtenář představit detailní záběr na štěněcí čumáček a ruku, která se k sobě opatrně přibližují.

Štěňátko otevírá tlamičku, vyplazuje jazýček a Pongova ruka se chystá pohládit hlavičku. Zvířátko však najednou cení zuby a zakousává se do natažené dlaně, až Číňan leknutím vyskočil tři metry do vzduchu. Setrásl potvoru, vytáhl meče a dopadl zpět na obě nohy. Z hradby se nesl halasný smích a Pong si pomyslel cosi o tom, že kdo se směje nejlépe, ten se rozhodně směje naposledy a s touto myšlenkou se vydal přímou cestou k zátarasu. Postupně mečem a nohou pozabíjel útočící štěňata, aniž by se jakkoliv trápil.

Mrdač se díval na přibližujícího chlapa a v krku mu svíralo. Tušil, že tohle nedopadne dobře a tak se v duchu rozhodl nenápadně vypařit. Poplácal po ramenou muže stojící okolo, rozdal pár dobře míněných rad typu „hlavu nechte v celku“ a odešel se slovy, že musí akutně srát.

Pong zastavil a zařval.

„Zmrdi, vzdejte se a zemřete v klidu a pohodě.“

Odpovědí mu byl smích a několik bot, které přiletěly zpoza barikády.

„Jak myslíte,“ odpověděl a vytáhl z hlubin svého oblečení malou kuličku. Chvilí s ní pohazoval a prohlížel zátaras. Pak dal ruku s kuličkou daleko za záda, lehce se prohnul a poslal kulatý objekt přesně doprostřed. Kulička zastavila přesně na čáře rozhraní silnice a barikády, roztočila se a vyskočila malá vlaječka. Nějaký chlap se podíval dolů a poslední věc, kterou ve svém životě viděl, bylo světlo, které vyšlo z kuličky a rozlilo se ve velkou ohnivou kouli, jenž spálila vše, čeho se dotkla.

Když se rozplynul kouř, uprostřed barikády se černal otvor, že by jím povoz projel a v okolí se válely zbytky lidských těl, které zasáhl žár. Některým nešťastníkům, kteří přežili a stáli částečně v dosahu, žár upálil kusy rukou či nohou a v bolestech se svíjeli mezi troskami. Mezi tím se pohybovaly zmatené postavy v šoku, které nechápaly, co se právě stalo.

Pong se vydal po cestě zabijáka a začal meči stínat jednu hlavu za druhou. Odpor byl relativně malý a pokud už se nějaký dal dohromady, netrval dlouho. Přestal počítat mrtvé po jednotkách a přešel na desítky. V jednu chvíli musel zastavit u stolu, připravit pár lajn a zapomenout na nudu. Zabíjení těchto zmatených zdravých mužů ho nudilo. Žádná kreativní bitka, jenom obyčejná rutinní řezničina, která musela být udělána, aby se mohl posunout do dalšího levelu.

Bylo hotovo a Pong prohlížel výsledek své práce. Světlo lamp pokrývalo rudou plochu s ležícími těly a oddělenými hlavami. Utřel meče od krve a zasunul pod oblečení. Od oka odhadl sto dvacet padlých, povzdechl si a šel se ke stromu vychcat.

„Veliteli, je to magor, 160 nejlepších chlapů padlo, aniž by dostali šanci se bránit. Pozabíjel je jako zvířata.“

Chlap odvedl pozornost od své motorové pily a podíval se po Mrdačovi.

„Jak kurva pozabíjel, to se posral. Jen kvůli tomu, že sme nezaplatili. Všichni kurva věděj, že neplatíme.“

„Veliteli co s ním?“

„Zabte ho konečně a zmiz mi z očí.“

Mrdač si setřel „pot“ z čela, který mu prýštil z temene a ruce se mu třásly. Měl takové divné vnitřní tušení, že pro něj dnešek nedopadne dobře. Sevřel kapesník pevně oběma rukama a vyždímal jej. Z kapek, které dopadly na zem se vynořili malí hlemýždi zahradní, kteří se odplazili a zanechávali za sebou slizkou stopu. Přerostlý čůrák si toho nevšímal a odešel opačným směrem.

„Sem se kurva dobře vysral,“ mumlal Pong, když si utíral prdel na hajzlu. Perník umí dobře vyprázdnit obsah střev, dáte lajnu a do půl hodiny se běžíte vysrat. Tělo se uvolní a kolikrát se Pongovi stalo, že si málem nasral do kalhot. Ale ani tentokrát se nehoda nestala a ani nemusel srát v přírodě. Hrozně nerad sral v přírodě. Sice ho v Šaolinu učili, že pravý kung-fu mistr bez problému sere i během meditací, kdy stojí na jedné noze na šestimetrové kolmé tyči o průměru tři centimetry. Tenkrát začínal s perníkem a dodneška si dobře pamatoval, jak stál tři dny sjetej šest metrů nad zemí, ve větru klinkající tenký tyčí a jak asi čtvrt hodiny po tom, co se vyškřábal na tyč, na něj přišlo ukrutný sraní a Mistr řval, že má použít styl Opičího krále, který spočíval v tom, že se měl natočil hrudí proti větru tak, aby mohl zvednout nohu, vysrat se a vítr by odvál hovno dál od těla. Jenže jak byl sjetej a měl sračku, natočení proti větru nezvládl a první dávka průjmu letěla obloukem až skončila Mistrovi na hlavě. Druhá dávka už neměla takový tlak, takže stekla mladému Pongovi po noze a tyči až k zemi. Strašně se mu ulevilo a zbytek meditačního cvičení byla procházka růžovou zahradou plnou bzučících masařek.

Zanořen ve starých vzpomínkách Pong došel k prostornému náměstí, na jehož protějším konci stála velká bílá budova s nápisem „Škola“. Budova byla pěkná, ale Ponga zaujalo něco jiného. Další zkurvená barikáda ze školních lavic a skříní stojící po pravé straně školní budovy. Nebylo mu úplně jasné, proč je barikáda jen po jedné straně, když silnice je z obou stran baráku.

Rychle však pochopil v čem je finta. Ze tmy levé silnice vyjel velký povoz ozdobený svítícími a poutově blikajícími barevnými žárovkami a cedulí s ukazovátkem směřujícím k barikádě. Pod tím byl velký neonový nápis „Tam jsme“. Zpoza se vynořil Mrdač a vykřikl.

„Sereš nás, nikdy nezaplatíme a zdechneš!“

„To už si jednou čůráku říkal, nemel hovna. Koho proti mně chceš vyslat? Ženy? Děti? Starce?“ zasmál se Pong.

„Přesně tak, ty jeden zmrde!“ vystříkl Mrdač a na zem zase dopadl sliz, který prostě připomínal sperma, i kdybyste fakt nechtěli, aby vám ho připomínal.

Pong zakroutil hlavou a připravil se na další sviňárnu. Mrdač se otočil a zmizel za vozem, který odjel zpět do tmy. Ani moc nepřemýšlel, mohl je všechny pozabíjet, tak proč by si neužil. Jen doufal, že tahle druhá várka bude zábavnější a nečekají ho důchodci s dětmi a ženami na mateřské. Představa, že by musel zabíjet neozbrojené ho trochu děsila. Neozbrojený civilista je neškodný civilista.

Zastavil, když došel k hromadě lavic a skříní, která si říkala barikáda a otočil směrem, kde jeho periferní vidění zaznamenalo pohyb.

Ze slizu se vynořila malá roztomilá koťáka, která zamířila směrem k Pongovi. Ten ani příliš nečekal, jaká zubatá kulišárna ho čeká, vytáhl několik vrhacích šipek a postupně je vyházal po koťátkách. Většinu se mu podařilo zasáhnout až na dvě velmi rychlé chlupaté kuličky, které nečekaně zrychlily tempo přiblížování. Stihl akorát vytáhnout dva meče, když mu reflex přikázal odskočit tak daleko jak může. V tuto chvíli by se musel použít filmový trik, kdy je herec uvázan na tenkém lanku, které umožní zahrát kung-fu skok s odrazem od několika stromů, přes bambusy, kterým během lehkých odrazů od kmenů sejmul mečem vršky, přes odrazy od vodní hladiny až po dlouhý let vzduchem s napřaženým mečem. Pong tohle všechno zvládl sám bez kaskadéra a triku díky svým schopnostem, čímž si zachránil život. Poslední obraz, jenž před skokem viděl, byla jiskra, která přeskočila mezi špičkou jeho meče a koťátkem a hned po té nastala kurevská exploze, která ho i tak odhodila pěkně daleko. Zvedl se ze země a podíval, kde je druhé kotě. Bez myšlení vytáhl dýku a hodil ji po zvířeti. Dýka proklála kotě skrz na skrz a Pong si oddechl. Nesnášel, když se vražedné stroje maskují jako roztomilá a něžná stvoření.

To ještě netušil, co ho čeká dál. Obrátil zpět svoji pozornost k hromadě školního nábytku a pomyslel si něco o dementech. Vydal se podívat a když došel k lavicím, ze všech stran se vyrojily ozbrojené děti a ženy s ozbrojenými kojenci v náručí. Ponga omylo. Ozbrojená noční můra mu ožila před očima.

Bohužel však nemohl ignorovat ostré konce dětských hraček a dopadající plínky s hovny, které přilétávaly snad ze všech směrů, tak polkl a pustil se do práce. Nejsem si zcela jist, kterak čtenáři popsat mírumilovně jatka, kterými si musel Pong projít, protože usekávání ručiček, nožiček, hlaviček a propíchávání dětských tělíček není stravitelné pro většinu bytostí kdekoli ve vesmíru. Nedalo se však nic dělat, návrh dialogu byl odmítnut a nebohý Pong musel odrážet útoky kuchyňskými noži a dětskými ozbrojenými autíčky. Nebylo dítěte, aby neovládalo nějaký bojový sport a nebylo ženy, která by neznala citlivá místa, která zasáhnout. Trvalo pár desítek minut, než řady útočnic a útočniců prořídly a Pong si mohl ulevit. Odběhl ke stromu, vymočil se a dorazil zbytek.

Prohlížel si další krvavý mlýnek, který měl za sebou a obešel hradbu nábytku. Na druhé straně ho čekalo malé překvapení. Početná skupina ozbrojených starců a stařen s nabroušenými hroty holí a berlí, nebezpečně vypadajícími chodítka a hrozivě vyzbrojenými invalidními vozíky.

„A ty vole,“ řekl Pong nahlas.

„My nikdy za zboží neplatíme. To si ještě mladíku nepochopil? Zemřeš,“ promluvil nějaký penzista.

„Pane, to je trapný. Nechme toho, už sem musel pozabíjet hromadu vašich mladejch a zdravejch chlapů, tady za hromadou bordelu leží kupa žen a dětí. To je kurva chcete následovat? Že se ptám, chcete, protože co byste tady dělali, žejo,“ rovnou si odpověděl Pong sám.

„Jsi bystrý, mladíku. Braň se,“ zasmál se chraplavým smíchem důchodce a mrštil po Pongovi nabroušenou berli. Bezpečně se ji vyhnul, ale ocenil mrštnost a energii, kterou byla vržena. Konečně možná dobří soupeři. Zasmál se.

Nastala krvavá bouře, protože staříci se bránili jakoby se smrti nebáli. A oni se skutečně nebáli a takový nepřítel je nepřítel nebezpečný. Pong odrážel útoky ze všech stran a měl co dělat, aby zůstal bez škrábance. Řež trvala dlouho, protože důchodci se bolesti smáli do obličeje a nic jim nevadilo, že Pongovy meče zasahují jejich těla. Faktem je, že s vozíčkáři to měl jednoduché, protože ty stačilo připravit o hlavu a byl klid. Umělé klouby kladly také nějaký odpor a umělé orgány z nich dělaly skoro nesmrtelné. Když dorazil posledního důchodce, byl Pong velmi unavený a musel se posadit do vozíčku.

„Doprdele,“ zhodnotil bitku, kterou mě za sebou a připravil pár lajn. Musel si odpočinout a nabrat sil. Tahle řezničina byla dost drsná a potřeboval se zamyslet, kolik ještě může být pod kupolí lidí. Zvedl hlavu k nebi a díval se po rozostřených hvězdách.

„Zkoušejí poklici prostřelit z orbity,“ došlo mu, když se najednou po kupoli rozlilo pět velkých barevných efektů. Kupole však držela a komunikátor mlčel. Musel najít vypínač, aby z tohoto magořince mohl odejít. Aspoň nějaký cennosti, kdyby našel, aby se zahojili za zboží, ale tahle parta pomatenců měla všechno dobře schovaný a mrtvolky byly bez šperků, prstenů a náušnic. Dal si lajny a zvedl se.

„Veliteli, máme problém,“ šeptl Mrdač.

„Jaký kurva zase problém?“

„Šikmookej stále žije.“

„Jak kurva žije?“

„Žije, prostě doprdele žije. Muži, ženy, děti ani starci ho nepřemohli.“

„Tak přivolej posily a doražte ho konečně,“ odpověděl velitel a nalil benzín do nádrže motorovky. Mrdač se uklonil, vystříkl a odporoučel pryč.

Pong kráčel parkem za školou a pískal si. Tušil, že ho ještě čekají nějaká překvapení, ale už snad nebudou tak nečekaná jako ozbrojené děti a starci. Tahle zákeřnost mu celkem ležela v hlavě a považoval to za jistou podpásovku. Byl lehce našťvaný na Šéfa, že se rozhodl obchodovat s těmahle kriplama a taky mu došlo, proč se ti šmejdi v bordelu tak smáli, když si Blázen připíjel s velitelem. Rozhodl se vrátit, osvobodit děvky a vybit to zkurvený doupě zasraných lhářů. Za ty prachy, který tam nechali za chlast a děvky, je měli varovat.

Duševně se však připravoval na další herní plochu, kterou osvítl prudké bílé světlo a vyběhnou na něj nějakí šmejdi, kteří se ho pokusí opět trapně zabít. Podíval se vzhůru a všiml si, že Kapka přestala ostřelovat kupoli. Prozatím to vzdali a doufal, že Kokot vymyslí něco, co by mohlo kupoli zničit a přitom ho nezabít. Teď mu nezbývalo nic jiného, než pokračovat podle mapy a doufat, že záznamy v ní nelžou. Každá kopule musí mít vypínač, protože musel existovat způsob, jak místní zlodějskej velitel vyražel za svými podvodnými obchody.

Začínal mít v hlavě spoustu zbytečných myšlenek, které dozajista čtenáře nezajímají, proto se rozhodl vyřešit definitivně problém s tím růžovým čůrákem, který si říká Mrdač. A aby spisovatel trochu zjednodušil děj, Pong se ocitl v tradičně osvětleném otevřeném prostoru před jakousi výrobní halou, kde na něj čekal Mrdač s rukama skříženými na prsou.

„Zmrde šikmovokej, těžký tě zabít.“

„Já vím, čůráku. Přišel si se konečně vzdát a čestně zemřít? Je čas zaplatit za všechny dluhy,“ odpověděl klidně Pong.

„Je mi to trapný, ale nehodlám zemřít. Teď konečně zemřeš.“

„Debile, tohle už sem slyšel několikrát. Čím mě chceš překvapit? Ztvrdneš a postavíš se mi?“

„Rozhodně ne, něco uvidíš,“ odpověděl Mrdač, chytnul se hlavu a chvíli dráždil temeno, než vystříklo jeho ujetý semeno.

Pong vzdychl a připravil se na další magořinu, kterou měla zplodit podivná hmota z Mrdačovy hlavy.

Ani nevytáhl meče a jen se díval se. Mrdač mu ukázal fakáče a zmizel jak pára nad hrncem. Pong se nenamáhal začít pronásledování, protože věděl, že ‚všechnozmrdač‘ uchystal překvapení, které si nechtěl nechat ujít. Začalo rozednívání, světla zhasla a Mrdačovo sémě počalo jevit známky života. S jistou dávkou zvědavosti pozoroval, kterak se před ním zhmotňují automobily. Hasičský, nákladní, nemocniční vůz a k tomu jeden starej vrak.

„To mě mají zabít nějaký posraný káry? Jako mě chtěj přejet?“ přemýšlel Pong, ale než stihl dojít k jakékoliv odpovědi, auta se před ním začala proměňovat ve velké roboty. Když se čtyři gigantičtí plecháči konečně poskládali dohromady, promluvil ten nejošuntější.

„Jak se jmenuješ, chlapečku?“

„Já nejsem žádný chlapeček, plecháči,“ odpověděl Pong a odplivl si.

„Chlapečku, nebuď drzý,“ odpověděl plechovým hlasem plecháč a pokračoval.

„Jmenuji se Gumblebeer, tohle jsou Starshit, Jerkfist a Megadick. Povolal nás Mrdač, že prý máme zabít prvního debila, kterýho uvidíme. Pověz tedy chlapečku, viděl si tady nějakýho debila?“

„Ne, první debily, který sem dnes potkal, mám právě před sebou,“ odpověděl Pong velmi suše.

Plechová monstra se po sobě podívala a něco si povídali.

„Chlapečku, to od tebe není hezké, ale něco na tom bude,“ otočil se Gumblebeer k Pongovi a jakmile dořekl větu, plecháči se do sebe pustili a spustili mohutnou řezbu, při které lítaly plechy, asphalt, stromy, stěny. Zbraně jely na plné pecky a Pong uskakoval před vybuchujícími předměty, které odpadávaly z bojujících robotů.

„Doufám, že jeden či dva přežijí, docela rád bych si to s nimi rozdal,“ dumal Pong a čekal na konec bitky.

V jednu chvíli padla na zem hlava a Pong musel uskočit před laserovým zábleskem, který ji vylétl z očí a pokosil stromy v okolí a skácel tovární komín.

„Tak už zbývají jenom tři,“ zasmál se Pong a tušil, že se dočká. Začal přemýšlet, kde by mohli mít plecháči slabinu.

Druhý robot se skácel s rámusem k zemi. Už zůstával jenom starý pleháč a Megadick. Gumblebeer se podíval po Pongovi a v očích mu proběhlo něco lidského. Pochopil totiž, že jsou fakt idioti a skočili na úplně blbej špek.

Pong se usmíval jako sluníčko rochnící se ve hnoji a v ruce žmoulal kuličku, kterou čtenář jistě bezpečně poznává.

Najednou se pleháč uvolnil, vypustil páru a z očí mu zmizel výkon a síla. Megadick vytáhl tlustou tyč z krku automotorobota a vítězně se podíval po Pongovi, který schoval kuličku zpět do kapsy.

Megadick sklonil hlavu a oklepal si botu od hnědého lepivého sajrajtu, protože se Gumblebeer, dalo by se tak nějak říci, se posmrtně posral.

Pong zůstal s Megadickem sám. Na první pohled bylo vidět, že Megadick byl vždycky jen nákladní vůz. Dělal silácká gesta a ukazoval svoji sílu bušením do okolních objektů. Pong proběhlo hlavou cosi o debilní opici a podíval se Megadickovi dlouze do očí.

Robot si pohled vysvětlil naprosto přesně, zrudl ve tváři, vypustil z komínů za ušima černý kouř a skočil po Pongovi. Ten před hrubou silou ladně uhnul a začal svůj kung-fu tanec. Dělal si z Megadicka prdel, skákal na něj, narážel do něj, házel po něm kamením a úspěšně se vyhýbal výpadům.

Plecháč vypadal nasraně a nepřestával vypouštět smradlavý dým. Rozhodl se vyzkoušet zbraně a spustil střelbu z ručních kulometů. Pong se netvářil nijak překvapeně a skočil do kanálu, kde počkal, než ten debil vystřílel všechny náboje.

Megadick se rozhlížel a nasraně řval s rukama nad hlavou. Pong vylezl z kanálu a zahvízdal. Robot se otočil, sklonil se a na plnou hubu dlouze zařval směrem k Číňanovi, který mlčel a upřeně se díval.

„Sereš mě, řekni konečně něco!“

Pong nic neřekl a ladně se odrazil od země. Než stihl Megadick zareagovat, vyskákával po výstupcích až ke krku a umístil mezi obratle kuličku. Seskočil dolů a díval se po Megadickovi, kterak marně rukama snaží dostat z krku cizí předmět.

„Budu se muset vzdát, tak se měj debile,“ řekl Pong tak, aby Megadick dobře slyšel a se smíchem odešel.

Robot nechápal, když pochopil a rozeběhl se za odcházejícím Pongem, bylo už pozdě. Slyšel ještě zvukový signál odpočítávající čas a když přestal, svět pro Megadicka přestal existovat.

Pong byl tak akorát daleko, aby ho ovanula tlaková vlna z výbuchu, pročísla jeho vlas a dlouhý vous. Pong jej rukou promnul a vyrovnal. Doufal, že tohle nebylo předposlední představení, protože měl ještě chuť na nějaká menší překvapení. Vyzkoušel komunikátor, ale z éteru se ozývalo ticho. Kupole stále blokovala spojení.

„Veliteli, ten hajzl zničil automotoboty,“ klopil Mrdač zrak.

„Budu brzo připraven, máš ještě jeden pokus to skončit. Pak skončíš ty, Mrdači. Teď mi zmiz z očí,“ odpověděl velitel, nastartoval motorovou pilu a zvedl ji nad hlavu.

Mrdač radši ani nevystříkl a zmizel rychlostí světla.

Pong došel k bráně ve velkém a vysokém plotu. Otevřel ji a prošel na druhou stranu. Vstoupil do krajiny, která připomínala válečnou zónu. Ruiny domů, vraky aut a podivných strojů, cesty dlážděné kostmi a hromady lebek Pongovi připomněly válečníkův ráj. Pomalu šel po cestě a pod podrážkami mu křupaly kosti dávno mrtvých lidí.

Stále ještě byl den, ale nemohl odhadnout, jestli je dopoledne nebo už po obědě. Jak proběhla myšlenka na oběd, našel si pěkné místo a připravil několik dávek perníku. Potřeboval trochu povzbudit a lehce ho sralo, že má sračku. Po aplikaci si musel odskočit a když seděl v podřepu za zdí, ucítil ve větru zvláštní zápach. Kovový zápach, který ještě nikdy v životě necítil. Nedokázal vůni přirovnat k žádnému kovu. Kov, který nezná, voní smrtí.

Smrt voněla rizikem a riziko ho přitahovalo. Bylo mu jasné, že se blíží k pořádnému soupeři. Utřel si prdel, zvedl se a rozhlédl.

Přibližoval se k němu Mrdač a chrlil kolem sebe hektolitry lepkavé kapaliny, ze které postupně vycházely všelijaká prazvláštní stvoření. Mutanti, pravěcí ještěři, pavouci a jiná havěť.

Pong vytáhl meče a připravil se. Mrdač zastavil, dlouze se díval na Ponga a pomalu se za ním hromadila horda různých šmejdů dychtících po krvi a čekajících, až Mrdač vydá rozkaz. Ten se nadechl a promluvil.

„Konec hry, tady už končí veškerá prdel.“

„Taky si myslím, je čas zaplatit,“ odpověděl Pong a meče držel stále podél těla.

Mrdač se začal vlnit a proměňovat. Vypadal jako tekutina a Pongovi došlo, že se nejedná o tekutinu, ale kov, jehož vůni před chvílí cítil. Mrdač se proměnil v kovovou bytost, na jejímž těle se odráželo okolí.

„Postava čuráka mě vždycky srala. Konečně po dlouhé době hrdina, který se dostal až sem. Dál už se nikdy nikdo nedostal a my shráblí výhru.“

„Tohle má bejt jako nějaká posraná hra?“ zeptal se Pong a ucítil pořádný smrad.

Kovový obličej se podíval po Pongovi, usmál se a pomalým krokem začal přibližovat. Spolu s ním se přibližovala havěť a každému muselo být jasné, že nejdříve čeká Číňana prosekat se větším množstvím mutantů a až nakonec přijde na řadu samotný Mrdač.

Pong se nadechl, vytáhl meče a rozeběhl se řeži vstříc. Nejdřív vyřešil problém s pavouky, protože jejich velká hnusná chlupatá těla na dlouhých nohách v něm vyvolávala potřebu zvracet. Jakmile byli mrtví, nic mu nebránilo vrhnout se na ostatní. Mrdač svým kovovým pohledem pozoroval nastalou bitku a v duchu nepředpokládal, že Pong vyvázne živ.

Pong si ale docela užíval. Dostal se do tempa a systematicky zabíjel jednoho protivníka za druhým. Mrdač si to ještě neuvědomoval, ale kdyby měl špetku smyslu pro humor, tak scéna, kterou měl před sebou, by rozesmála určitě několik diváků v kině. Na první pohled zcela neschopní, komicky potácející se mutanti a lacině vypadající stvoření, které by se hodila do céčkového filmu s minimálním rozpočtem, musela vyvolávat úsměv na obličej, protože něco tak blbého dokáže vymyslet málokdo. Mezitím tím vším chaosem tančil Pong a zanechával za sebou těla bez hlav a proudy krve tryskající vzhůru. Celé to působilo dojmem krvavé fontány a Mrdačovi začal v hlavě hlodat kovový brouk. Dostal takový zvláštní pocit.

Trvalo ještě chvíli, než si Mrdač ve svém kovovém mozku uvědomil, co je špatně. Když už si to uvědomil, Pong zabíjel poslední kousky nepřátelských tvorů. Jakmile měl hotovo, přebrodiv se přes krvavé jezero a došel k Mrdačovi.

„Slabý, velmi slabý. Co teď?“ řekl Pong.

Mrdač mlčel, nic neříkal a z parku se vyplazili hlemýždi velikosti býka.

Pong zkrřížil meče, ostří cinklo o ostří a rozeběhl se naproti Mrdačovi. Předvedl efektní výskok s otočkou, ve které odsekl kovovou ruku a hlavu. Dopadl oběma nohama na zem a vítězoslavně se usmíval. Jeho radost však netrvala dlouho, protože po několika minutách se hlava a ruka roztekly a kovové louže se začaly přibližovat k ležícímu tělu. Krkem vtekly dovnitř a Pong sledoval, jak se znova vytváří ruka a hlava.

„No to mě poser,“ zamumlal a čekal do chvíle, kdy se začal Mrdač zvedat. V ten okamžik opět zapojil své dva meče, ale kovový muž se začal bránit. Pong nemohl z hrudi vytáhnout zaseklé meče, musel je pustit a odběhnout kus dál. Rychle vytáhl výbušné koule a hodil je proti nepříteli. Ozvala se ohlušující rána, záblesk a objevila se ohnivá koule, ze které vyšla lesklá postava, jakoby se naprosto vůbec nic nestalo a natáhla ruku, ze které vyletěl kovový šíp. Pong uhnul na poslední chvíli, střela mu proletěla tak blízko ucha, až ucítil tlakovou vlnu. Neměl příliš času k rozmýšlení, protože o pár desetin sekund později musel unikat dalším střelám, které chrtil Mrdač jednu za druhou.

Usoudil, že nemá smysl mu oplácet běžnými konvenčními zbraněmi a začal rychle přemýšlet nad alternativní metodou zničení stroje z tekutých kovových krystalů. Spatřil v zadní části areálu uskladněné nádrže s nějakým plynem. Přiběhl rychle k nim a bystrým pohledem zjistil, že se jedná o tekutý dusík.

„Ani to nezkoušej, to je stará finta,“ zakřičel Mrdač a vystřelil dávku kovových šipek, které se zabodly velmi těsně vedle Ponga, jenž se nezdržoval a urazil ventil první nádrže. Vytryskl silný proud mrazivě studené kapaliny a rozlévala se po zemi.

Mrdač se zastavil na okraji dusíkové louže, prodloužil prst a ponořil jej do kapaliny. Vyndal jej, konec byl zmrzlý, odpadl na zem a rozbil se tisíc malých kousků.

„Až se to ohřeje, vrátí se zpět. Blbá situace, nemáš mě jak zničit,“ zasmál se Mrdač. Pong propadal mírné bezradnosti, proto urazil ventily od druhé a třetí nádrže. Tlak hnal tekutý dusík ven a plyn se potřeboval rozpínat. Mrdač se prvním proudem dokázal uhnout, ale ten druhý ho zasáhl do boku, vyrazil z těla kus kovu a doletěl tak daleko, že si nejdřív žádný z aktérů nevšiml, co se vlastně stalo. Ozvalo se totiž velmi zvláštní pšouknutí, vzduchem proletěly hroudy slizu, masa, vnitřností a nějaký zvláštní tvrdé šrapnel, které se zasekávaly do všeho, jenž se jim připletlo do cesty. Pong se na poslední chvíli dokázal schovat za jednu z nádrží a měl to tak akorát, protože slyšel kusy létajících desek.

Nějakou chvíli čekal, než si začal být jistý, že je bezpečno. Opatrně vystrčil hlavu a podíval se ven. Dusík se již odpařil a zůstala po něm jen spálená země. Vše okolo bylo pokryto odpornými kusy, po stromech, po plotě a všude okolo visely kusy divných těl. Zvedl ze země jeden ze šrapnelů a prohlížel si ho.

„Ty vole, to vypadá jako...“, zamručel a podíval se směrem, kterým vystříkl kapalný dusík. Dva hlemýždi byli ještě živí, zbytek zásahem kapaliny zmrzl, vybuchl a rozletěl se do okolí. No, hlemýždi. Pong ještě nic takového v životě neviděl, dvě odporná přerostlá stvoření velikosti krávy a telete, se dvěma páry tykadel, zanechávající za sebou slizkou stopu.

Obešel hlemýžďe zezadu a plížil podél hlenu. Najednou se mu jeden cíp obleku zachytil a Pong ucítil, jak jej sliz začíná vtahovat. Chvíli škubal a trhal, ale nakonec musel odříznout cíp obleku, aby mohl pokračovat a nepřilepil se jako moucha k pavoučí síti. Hlemýždi se začali otáčet a jejich radula vypadala opravdu hladově.

Pong si na poslední chvíli uvědomil, že potřebuje něco velmi ostrého, aby prošel ochranou hlenovou vrstvou, proto vytáhl své kovové jídelní hůlky, na jejichž konce přidělal po jedné výbušné kouli a připravil se k akci. Nejdříve vyskočil na ulitu hlemýžďího telete a zarazil do ní, těsně nad hlavu, jídelní hůlku až po kouli. Hlemýžď sebou otrásl, pravděpodobně ho to mírně zbolelo, ale to už Pong letěl vzduchem ladným saltem a přistál na hlemýžďí krávi. Ta už tušila, že se děje něco ne příliš dobrého a tak se snažila Ponga setrást. Jenže ten se nedal, zarazil jídelní hůlku jak nejhloběji mohl, seskočil a utíkal pryč.

Stihl se schovat za zbytek stromu, když se ozvaly dva výbuchy a vzduchem proletělo pár kilogramů hlemýžďího masa a ulit.

Zbýval už jenom Mrdač. Pongovi bylo divné, že se nepřihlásil o svá práva. Prudil celou dobu a teď najednou nic. Procházel bitevním polem a pátral po čemkoliv, co by ho mohlo přivést na stopu. Pravda, nemusel pátrat dlouho, Mrdače našel celkem rychle a vypadal velmi špatně. Byl sice ještě živ, ale to co z něj zbývalo se rychle zmenšovalo a on už jen nesrozumitelně mekotal.

„Já ti sice nerozumím, ale řekl bych, že konečně přišel čas se posrat a zdechnout,“ konstatoval Pong, díval se na rozpouštějící kovový trup a přitom ho napadla menší sviňárnička. Vytáhl ze záhybů solničku a posypal kovový obličej. Nastala reakce, kterou očekával, sůl zabublala a urychlila reakce. Mrdačův kovový nářek zamrazil v zádech a z toho, co zůstalo z jeho prdele, vyšla hromádka kovových hoven. Trhl sebou a definitivně se rozpustil. Zbyly jen dva meče.

Pongovi velmi rychle došlo, že Mrdače zabil hlemýžďí sliz, který ho zasáhl v plné síle. Agresivní hlen reagoval s kovem a počal ho rozpouštět. Uvědomil si, že Mrdače zabilo jeho vlastní stvoření a přišlo mu to komické. V klášteře jim pořád vtloukali do hlavy, že čím kdo zachází, tím také schází. Tyhle moudra starých Mistrů Ponga vždycky sraly. Zastával názor, že schází jen ten, kdo je slabá a nepřipraven.

Posadil se na lavičku a připravil několik čár perníku. Vydal dost energie a měl tušení, že se blíží k cíli. Vytáhl mapu, kterou našel na začátku a studoval ji. Nebyl si jist, ale měl pocit, že když se díval

do mapy, přibyla do ní cesta a nakreslila se šipka. Perník zase začínal pěkně šlapat a ozvala se potřeba srání. Jak příroda poručila, tak vykonal.

Byl zase na cestě. Kosti zmizely, cesta byla sypaná kamením a okolí prostředí bylo ponořený do tmy, ze které občas vystupovaly stíny ruin. Na mapě vypadala cesta velmi dlouhá, ale v realitě měla pár kroků a než se Pong stihl nadechnout a zorientovat, jakýsi neviditelný kopanec ho srazil do propasti a on padal, dokud tvrdě nedopadl vedle jezírka. Ve vzduchu barevně blikal velký trojrozměrný nápis „*Poslední úroveň*“.

„Co to kurva, ...“ pomyslel si Pong a zvedl hlavu k nebi. Uviděl výbuchy, jak Kapka znovu zkoušela prorazit ochranné pole a uvědomil si, že je stále pod kupolí, která měla, zdá se, svůj vlastní vnitřní prostor. Zvedl se a rozhlédl.

Stál na břehu modrého jezírka obklopeného zeleným trávníkem. Nedaleko u hranice s lesem stál srub s jedním oknem a dveřmi. Neváhal a vydal se k němu. Zaklepal, otevřel a vstoupil. To co uviděl, ho mírně řečeno překvapilo. Na posteli ležela svázaná Urgha, cukala sebou a pod zalepenými ústy něco křičela. Přiskočil k ní a strhl pásku z úst.

„Ty vole, Pongu, to sou ultra zmrdi místní zmrdi. Zastraný zkurvený zkurvenci. Perník máš?“

„Mám, co tady děláš?“ zeptal se Pong a rozvazoval Urghu.

„Zmrdi mě unesli, už víš, že jsme ve zkurvený hře?“

„Mám takové mírné podezření, že si s námi někdo dobře vytírá prdel.“

„Mírně řečeno. Zmrdi v tom podniku věděli, že s náma vyjebaj a nechali to bejt.“

„Urgho, vyřešíme je později, teď se odsud musíme dostat. Jediný co mám je mapa.“

„Je ti jasný, že ta mapa patří do hry.“

„Dalo by se asi říct, ale přivedla mě sem, přímo k tobě.“

„Asi záměr.“

„Asi jo. Já se příliš nenudím, tahle hra je strašně jednoduchá, zabíjení, zabíjení, zabíjení a něco málo ‚náhody‘ při zabíjení. Akorát ty děti, ty mě trochu mrzí.“

„Děti?“ zvedla hlavu Urgha od lajn methu.

„Jo, děti, ale byly ozbrojený, takže se to dá omluvit.“

„Neprznil si je? Že ne?“

„Urho, neprznil, nebyl čas,“ popravdě odpověděl Pong a vyšel ven. V duchu ho mrzelo, že nemohl prznit, protože prznění ozbrojených dětí je vzácnou událostí. Čas však hrál proti němu.

„Budeme muset jít. Chci to už ukončit.“

Bylo nádherně, až příliš podezřele nádherně, aby pohoda vydržela dlouho. Urgha zrovna vyšla na zápraží, když se objevil muž s nahozenou motorovou pilou.

„Tenhle zmrď mě unes!“ vykřikla Urgha, ke které dobíhal Pong.

„Cožééé? Ten krám hrozně řve!“

„Zmrď mě unes!“ opakovala Urgha.

„Jakej kurva zmrď? Vypni ten krám debile!!“ zastavil se Pong a zařval směrem k chlápku s motorovkou. Ten se lekl ukrutného hlasu, který přeřval motor a vypnul ho.

„Fajn,“ spokojeně řekl Pong a otočil se zpět k Urghe, „co si říkala?“

„Tenhle zmrď mě unes!“ odpověděla a ukázala směrem k muži s motorovkou.

Pong se podíval po veliteli, který mlčel a nic neříkal. Čiňana tohle chování trochu sralo, přeci jen očekával od chlapa, kterýho obviní z únosu, úplně jinou reakci, tak se k němu vydal, rozhodnut si popovídat.

„Já jsem Pong,“ řekl Pong. „Kdo jsi?“

„Velitel. Nikdy se ještě nikdo do poslední úrovně nedostal. Vždycky jsme vyhráli a vzali si veškerou pozůstalost.“

„Obyčejný čórkaři, normální vobyčejný sviňský čórkaři,“ odplivl si Pong.

„Na háček jste se chytli jako hladoví kapři.“

„To je pravda. Zmátli ste nás všechny, hlavně Šéfa.“

„Zisk. Zisk je nejlepší návnada,“ zasmál se Velitel.

„Pravda. A už se nestane, že byste znova rozhodili návnady. Dohraji tuhle posranou hru a vypnu ji.“

„Zkus to,“ smál se Velitel dál a nastartoval pilu.

Pong tasil meče a zaujal postoj. Velitel zamachroval pilou nad hlavou, nejdřív v jedné ruce, pak v druhé, předvedl žonglování a zachycení pily nohou.

„Pěkná frajeřina,“ ocenil Pong v duchu dobrý triky a těšil se na boj. Počkal až Velitel skončí s parádou a vrhl se po něm jako šílenec. Nastala řežba, ve které Velitel nastartovanou pilou odrážel Pongovy výpady mečem, až větve odlétávaly vúkol.

Bitka byla celkem dlouhá a v jednu chvíli vypadala pro Ponga beznadějně, protože najednou letěl vzduchem, ani sám nevěděl jak a když dopadl, zjistil, že má pilou poraněnou nohu. Vytáhl ze záhybu oblečení mast, potřel ránu a vysypal si na hřbet ruky řádnou dávku perníku. Oběma nosníma dírkama natáhl kopec krystalů a otřásl se.

S novou energií se vrhl do dalšího boje a netrvalo dlouho, vzduchem letěl Velitel, za ním jeho motorová pila a oko.

Pong stál oběma nohama pevně na zemi a díval se na zpomalený záběr padajícího chlápka, zanechávajícího ve vzduchu krvavou stopu prýstící z očního důlku. Čas se vrátil do normálu a Velitel prudce dopadl na zem. Strčil si prst do prázdného místa v hlavě a zbylým okem se podíval po Pongovi.

„To si posral, zmrde,“ dal ruku za záda a vytáhl fakt divnej přístroj.

„Co to kurva je?“ zeptal se Pong.

„Tohle je BFG 9000. Kundo,“ odpověděl velitel.

„Kdesto vzal zmrde?“ zeptal se zase Pong.

„Ukrad sem to jednomu mrtvýmu frajerovi, pičo,“ zasmál se velitel a zmáčkl spoušť.

Zbraň začala žhavit a po krátké chvíli vystřelila energetickou zelenou kouli. Pong se otočil a spatřil jak Urgha na poslední chvíli utekla ze zápraží, když srub vyletěl do povětří.

„Sere mrtvej pes krvavý hovna,“ odplivl si Pong a vyběhl za Urghou.

Zrovna se zvedala ze země, když ji Číňan chytl za ruku a táhl do lesa.

„Dělej a neotáčej se, musíme najít zsranej vypínač a vypnout tuhle pakárnu. Nehodlám se honit za chlápkem, ktorej po mě střílí nějakajma posranejma plazmovejma výbojema.“

Běželi lesem dokud nenarazili na cestu. Pong se opatrně rozhlédl, když nikoho neviděl, vyšli z lesa. Zorientovali se podle mapy a vydali směrem, ve kterém tušili konec hry.

„Pongu, to bylo od tebe hrozně statečný,“ řekla Urgha.

„Normálka, Urgho, to by udělal každej,“ odpověděl Pong, jakoby se vůbec nic nestalo.

„Nebud' zbytečně skromnej.“

„Urgho, ještě nejsme v cíli,“ ukončil Pong rozhovor, protože cesta se rozšířila a ocitli se na zatravněném prostranství před vysokou skálou, ve které byl vstup do jeskyně.

„Řekl bych, že jsme dorazili ke konci našeho putování,“ konstatoval Pong suše a rozhlížel se. Zdánlivý klid ho znervózňoval, protože bezvětrí přinášelo bouři.

Vkročili na trávník a pomalu se vydali směrem k jeskyni. Travička byla jemňoučká, sváděla k poležení a odpočinku, ale nemohli se zastavit. Pong se už viděl ve své kajutě v Kapce, ale Urgha sundala boty a užívala travnatého povrchu. Bylo pozdní odpoledne, místní slunce pájilo jako o život, ptáci přestali štěbetat a veškerý hmyz odlétl. Přišlo zvláštní ticho, kterého nešlo nepřeslechnout. Vzduch přinesl vůni smrti, kterou Pong okamžitě poznal.

„Urgho, čeká nás pěkná šichta.“

„Taky to cítím, pojďme rychle k jeskyni.“

Přidali do kroku a každým krokem se přibližovali k otvoru ve skále. Oběma se ulevilo, ale ten pocit trval jen do té doby, dokud Pong neudělal krok a nezastavilo ho silové pole, které mu uštedřilo ránu a srazilo k zemi. Urgha se k němu vrhla a pomáhala na nohy.

„Ty vole, to byla šlupka. Musíme to nějak vypnout,“ nadával Pong a rovnal si oblečení.

„Jasně, ale až později, teď máme jiný problém,“ ukázala Urgha směrem k cestě, kterou přišli. Pong otočil hlavu a spatřil masu lidských postav s mačetami, noži a jinými různými vražednými předměty.

„Máš nějaký zbraně?“ zeptal se Urghy.

„Pongu, jen svůj příruční nožik,“ odpověděla Urgha a vytáhla z pouzdra na zádech nůž, kterým by rozpúlila meloun.

„Ty vole, to sem vůbec netušil, že máš takovou rybičku,“ zasmál se Pong.

„Ještě o mě nevíš věcí,“ lupla po něm okem a připravila se k boji. Rychle si domluvili jednoduchou strategii, že si budou krýt záda a zamířili doprostřed zeleného prostranství a obrátili sobě zády.

Kdybychom se nyní zvedli nad celou scénu, viděli bychom hrdiny uprostřed a po cestě řítící nekonečný dav nadřzených nepřátel, jako had přibližující k bojovníkům a vytvářející okolo nich živý ozbrojený proud těl, ze kterého nebezpečně trčely hroty zbraní.

Urgha se otočila k Pongovi, podívali mlčky po sobě a píchli současně do vosího hnízda. Z masy vypadla první dvě těla a nebyla poslední. Smrtonosná řezba započala.

Urgha nožem dělala paseku na krcích a její druhá ruka, ozbrojená pěstí s boxerem, drtila tvrdými údery lebky nepřátel. Chrčení proříznutých krků, chrlení krve z krčních tepen a praskot lebečních kostí nenápadně spustilo na pozadí hrající velmi tvrdou hudbu a v horní části obrazu zobrazilo ‚body count‘ a odpočty k záchranným lékárníčkám, které se náhodně objevovaly a mizely na různých místech herní plochy.

Pong s Urghou se snažili vyhnout zranění, ale párkrát museli zkoordinovat pohyby a polapit některý ze záchranných boxů, protože občas se podařil některému z útočníků dobrý zásah. Avšak nic co by je dokázalo zastavit a Pongovy meče svištěly vzduchem v sehrané harmonii smrti a kosily hlavy, údy a vyvrhávaly vnitřnosti z břich nešťastníků, kteří se příliš přiblížili. Hromada střev, žaludků, hlav, rukou, nohou, trupů, to vše zalité nekonečným proudem teplé rudé krve, tryskající ze všech možných a nemožných zranění. Zelený trávník dávno zmizel a nepřátel neubývalo.

Pong odsypával perník rovnou do nosu a na jazyk, vysral se na veškerý obřady spojené s civilizovaným užíváním. Už dlouho necítil chuť po obličejí stékající krve mrtvých nepřátel smíchanou s hořkou chutí methamfetaminových krystalů. Byl vzrušený, srdce mu pumpovalo ve vysokém tempu, hudba duněla a Pong s Urghou se pomalu zvedali do výše, jak pod nimi přibývala jedno na druhém mrtvá těla. Body count naskakoval rychlostí, ve které se nedaly číst jednotky a dávno překročil číslo 666.

„Pongu, můžeš ještě?“ zeptala se Urgha.

„Pocit'ujete únavu, kolegyně?“

„Ne, jen se ptám.“

„Fajn, tak se raději věnuj práci. Ještě sme neskončili,“ řekl stručně Pong a oba opět zmkli.

Čítač mrtvol překročil celkem vysoké číslo 5877. Hromada částí lidských těl se podstatně zvětšila a Pong s Urghou stáli na úrovni korun stromů a příliv protivníků neustával. Meče a nůž nekompromisně vykonávaly svoji práci a ze svahu hromady mrtvol se dolů kutálely mrtvá těla a oddělené kusy, které sloužily jako základna pro další vrstvu. Kdo to neviděl, nikdy by neuvěřil, že se taková bitka mohla někdy udát. Ve snu by nikoho nenapadlo, že by Urgha s Pongem pokořili hranici 25000 zabitých nepřátel, čímž ustanovili nový rekord.

Pohled z výšky ukázal celou apokalypsu. Rudá skvrna uprostřed lesa a proud přicházejících bojovníků, doplněný nekompromisním zvukovým podkladem a stále naskakujícím body countem, působil jako brutální videoklip k nové hudební desce. Nebyla to však reklama, stále se jednalo o boj na život a smrt.

„Urgho, nemáš takový zvláštní pocit, že některý už sme párkrát zabili?“ promluvil Pong.

„Jak to myslíš, Pongu?“

„Mám pocit, že některý už sem viděl. Objevují se tady někteří herci dvakrát, třikrát i čtyřikrát po sobě. Ty nesleduješ své protivníky?“

„Pongu nesleduju, ale můžu to chvíli zkusit,“ odpověděla Urgha a v hlavě ji začalo vrtat. Když nad tím tak přemýšlela, měla vlastně ten pocit, o kterým zatracenej Čňan mluvil. No nic, číslo naskakovalo a hromada mrtvol přesáhla výši stromů.

„Dobřej výhled,“ okomentoval okolí Pong mezi zabíjením a otevíráním břišních dutin.

Číslo překročilo číslo 50 000, když se objevilo zelený světlo a zelená koule narazila do hromady mrtvol a s výbuchem je rozmetala do okolí. Vršek se zhroutil a Pong s Urghou se propadli do díry v boční straně mezi zbytky mrtvých. Druhý záblesk vytvořil další díru do hromady a zavalila naši dvojici.

Všechno se na chvíli zastavilo a ozval se hluboký smích. Na cestě stál Velitel se svojí BFG 9000 a čekal na dobití energetických článků.

Mezitím se v hromadě mrtvol posunulo několik kusů trupů a zjevila ruka. Vedle další a netrvalo dlouho, než Pong s Urghou opustili masový hrob. Hra se dala do pohybu a donutila Ponga s Urghou pokračovat v boji. Čítač opět začal naskakovat.

Skóre s blížilo mílovými kroky k číslu 60 000 a znovu se objevil zelený záblesk. Hromada se opět propadla a živí spadli mezi mrtvé. Odpočet čítače zpomalil, ale neustával. Pong s Urghou bojovali zahrabaní o život a trochu paradoxně jim pomohl druhý výstřel, který je vyhodil z hromady ven.

„Urgho, má pár minut mezi výstřely, zkusíme ho zlikvidovat,“ řekl stručně Pong a začali se prosekávat k lesu. Postupovali však pomalu, takže Pong řekl Urghe, ať se vrátí k hromadě, že bude hned zpátky a nic se jí nestane. Sice nechápala, ale poslechla ho a Pong vyskočil do vzduchu, po hlavách nepřátel doskákával až k Veliteli a odsekl mu obě ruce, aniž by frajer stihl jakkoliv zareagovat.

„Debile,“ řekl Pong, popadl zbraň a rychle se vrátil k Urghe.

„Co budeme dělat? Nějak je musíme zastavit,“ řekla Urgha a v hlase měla stopu únavy.

„Vyzkoušíme tenhle kvér, máme minimálně dva výstřely,“ odpověděl Pong, zamířil do neustávající masy přicházejících nepřátel a zmáčkl tlačítko spouště.

Obraz zezelenal, obří koule vybuchla velmi blízko, až je oba srazila tlaková vlna a zasypaly kusy masa.

„Pongu, opatrně,“ pronesla Urgha, když se zvedala zpět na nohy.

„No jo,“ zmáčkl Pong podruhé tlačítko, zelená koule vybuchla u cesty a pozabíjela hromadu nepřátel. Počítadlo hlásilo 63 875.

Pokračovali v boji a hora mrtvých opět začala růst do výše. 65500 bylo překonáno a Urghe na čele vyrašily první kapky potu.

„Pongu, jak dlouho ještě myslíš, že se budeme bránit?“

„Dokud nepadneme, Urgho. To dá rozum,“ odpověděl Pong a oťel si z úst zbytky methu.

Displej ukázal číslo 65 531, pak 65 532, 65 533, 65 534 ...

Postavy se najednou všechny zastavily a nastalo ticho. Naskočilo číslo 65 535, rychle zmizelo a nahradil ho text „*Buffer overflow*“. Živé postavy se rozkostičkovaly, rozpadly a zmizely. Po nich zmizela krev, ozvali se ptáci, vrátil hmyz a zvířectvo. Pouze uprostřed ležela hromada mrtvol a u cesty umírající velitel s odseknutýma rukama. Pong se k němu vydal a dlouze mu hleděl do očí. Velitel něco vyřvával, ale Ponga už to unavovalo, tak mu vrazil hrot svého meče mezi oči.

Rozhlédl se po zemi a všiml si, že na jedné ruce je náramek, který by mohl být vypínač pole chránícího vstup do jeskyně. Sebral jej a zmáčkl tlačítko. Pole skutečně zmizelo a Pong věděl, že vyhrál.

Jeskyně byla malá, bez výzdoby, jen uprostřed byl kamenný sloup s velkým červeným tlačítkem. „Urgho, ještě než to skončíme, co takhle si dát pořádný sex na hromadě mrtvol? Já sem po tý bitce nadřezanej jako kuň a perník mi šlape jako blázen.“

Urgha se zarazila, ale v hlavě už byla dávno rozhodnutá. Kopla Ponga do koulí a zakousla se do jeho úst.

Následuje scéna, ve které Pong odloží svůj hábit a vytvoří z něj na hromadě mrtvol lůžko lásky, na kterém pak za tvrdého hudebního doprovodu proběhne brutální romantický mrd v paprscích zapadajícího slunce.

Otázkou je, zda-li čtenáře zaměstnat popisem kopulace mezi Pongem a Urghou, ale bylo to kurevsky dlouhý a tvrdý. Vyšňupali nemálo géček pika a proběhlo nemálo východů a západů. Během té doby se ještě několikrát na nebi objevily efekty od výbuchů střelby z Kapky.

Prostě uběhlo několik dlouhých a sexem nabitých dnů, které si představte ve své fantazii podle velectěné chuti a libosti. Jedno je jisté, nikdo se nemohl přidat do trojky, neb všichni byli mrtví a drobnou vadou na kráse také bylo, že hrálo pouze jedno cédéčko pořád dokola.

Každopádně si zasouložili všude, kde se dalo a v podstatě i nedalo, protože Pongovo ohebné tělo dokázalo nepředstavitelné. Mezi druhový sex se hrozně špatně popisuje, protože jak si máte představit něco, co jste nikdy v životě neviděli. Proto zbývá vaše nebohá představivost a špetka methamfetaminu.

Každá zábava jednou skončí a tak skončila i tato. Proběhl závěrečný anál, několik polibků na čůráka, zazvonil zvonec a porna byl konec. Pong s Urghou se oblékli.

Oblékli se snadno řekne, protože Pongův oděv byl naprosto rozmrdaný a nepoužitelný. Zůstal tedy ve svých čínských kung-fu spodcích, slezli z hory páchnoucích mrtvých a zamířili konečně k jeskyni.

„Dáme si ještě jedno závěrečné kolo?“ zeptal se Pong, chlípně se usmál a promnul vous.

Urgha se po něm podívala, nic neřekla a rovnou se po něm vrhla. Proběhla ještě tedy závěrečná patnáctiminutovka, během které Urgha prdelí stiskla tlačítko, rozezněl se signál a kupole zmizela.

„Pongu?“ ozvalo se z komunikátoru.

„Šéfe, žiju,“ odpověděl Pong, slézal z Urghy a oblékal spodky.

„To je dobře, já věděl, že to dáš. Vrátime se a ty zmrdy v bordelu všechny pozabíjíme, došlo nám v čem je problém. Mimochodem, na Urghu si náhodou nenarazil?“

„Šéfe, náhodou narazil. Je vedle mě, zdravá, v pořádku, ale máme za sebou pár perných dní.“

„Pongu, to rád slyším. Jste připraveni přepravit se zpět?“

„Kapitáne, velmi rádi,“ řekla Urgha a transportní paprsek je přenesl zpět na palubu Kapky.

Nastala velká vítačka, panáky, lajny, jointy a dlouhé Pongovo vyprávění o všem, co prožil, zažil a koho všeho zabil. Část s dětmi chvíli působila menší zděšení, ale vše se vyjasnilo a vztah posádky k Pongovi zůstal stejný.

„Šéfe, vyjebali s námi dobře, jediný štěstí, že sem zdatnej a neohroženej. Letíme zpátky?“

„Pongu, letíme. Kokote otoč Kapku a zamiř zpět do toho posranýho bordelu ať vyrovnáme účty.

„Můj vůdce, rozkaz!“

Kapka se otočila, udělala menší oblet a zamířila do chladu vesmíru.

Krátce poté blikne obrazovka, operační systém se vyresetuje a začne znovu nabíhat. Proběhne několik jaderných zpráv a postupně se začnou objevovat postavy ve vesnici. Děti, ženy, starci a muži v nejlepších letech. Všichni ozbrojeni až po zuby, titíž lidé, jakoby nikdy nezemřeli a pokračovali ve své běžné činnosti jakoby se nikdy nic vůbec nestalo.

Blázen přistál za městem a rovnou zamířil s Pongem, Urghou a Kokotem do bordelu, kde udělali takový „bezva“ byznys. Našli vyfintěnou budovu, ve které to celé začalo a vtrhli dovnitř jak divoká voda. Pong měl vytažený jeden meč a osazenstvo zmlklo.

„Děvky a hosti ven. Personál zůstane,“ řekl Blázen a neočekával odpor.

Ti, kterých se to týkalo ani nešpitli a zmizeli dveřmi, dřív než bys řekl ‚perník‘. Někteří ze zaměstnanců se pokusili vmísit mezi odcházející, ale podle oblečení byli snadno identifikováni Urghou a Kokotem, kteří preventivně u východu kontrolovali každého vycházejícího.

Když se podnik vyprázdnil a zůstal jen personál, Blázen promluvil podruhé.

„Chci mluvit se šéfem tohodle zasranýho podniku.“

Chvíli bylo ticho, pak promluvila jedna servírka.

„Není tady.“

„Tak ho sežeňte,“ řekl Blázen stručně.

„To bude chvíli trvat,“ odpověděla servírka.

„Nevadí, počkáme. Všichni určitě víte, proč tu jsme, takže si čekání zkrátíme tím, že nám nalijete plné poháry, přinesete něco k jídlu a nepokusíte se nás otrávit, protože mám sebou ochutnávače, který každěj zkurvenej jed pozná a pro vás by to mělo velmi neblahý, neřkuli jedovatý, následky.“

Personál se dal pomalu do pohybu a Blázen pokračoval ve vyjasňování situace.

„Tady můj přítel Pong má takový dar. Umí poznat, když mu někdo lže a proto si s každým a z vás promluví a zjistí, kdo všechno v týhle ojebávce jede.“

Personál se zase zastavil a vzduchem se nesl strach.

„Samozřejmě ti, kteří se nemají čeho bát, půjdou normálně domů a zítra si začnou hledat novou práci. Ten zbytek má smůlu, večera se nedožije, protože mě nenapadá žádný důvod, proč nechat žít zkurvený hajzly, kteří nás chtěli zabít a okrást. Aby bylo jasno už od začátku. Teď doneste konečně ten chlast a žrádlo,“ dodal Blázen.

Pong se vydal mezi lidi a začal s výslechy. Blázen se posadil, ubalil brko a začal kouřit. Urgha s Kokotem sledovala Ponga a všichni společně čekali až dorazí majitel.

Uběhla delší doba, Pong měl hotovo a osazenstvo rozděleno. Jídlo bylo snědno, jen to pití se stále dolévalo.

„Šéfe, nevinný asi můžou jít, dal jsem stranou všechny, kteří by z nás dostali podíl. Šest zmrďů zkurvenejch.“

„Fajn Pongu, zneschopni je nějak, ale nezabíjej a zbytek pošli domů. Obsluhu už potřebovat nebudem, obsložíme se sami.“

„Šéfe, milerád,“ odpověděl Pong a spokojený s průběhem věcí odběhl zařídit rozkazy.

„Co se tady doprdele děje?“

Do místnosti vstoupil tlustej chlap ve fialovém saku se dvěma chlápky s tradičním výrazem a objemem gorily. Odcházející personál do nich narážel a nebral ohledy. Gorily ochránily tlust'ocha dokud dav nezmizel a dveře se nezavřely.

„Co to má znamenat?“ zahřměl znovu.

„Neřvi kundo,“ řekl Blázen a zvedl se. Pong se přidal, aby dodal Šéfovi pocit klidu a bezpečí.

„Tak vy žijete. To se nikdy ještě nestalo,“ pověděl tlust'och a začal se potit.

„Si asi sedneme, prasáku, ne?“ řekl Blázen.

Gorily vystartovaly, ale Pong jednomu bleskurychle rozřízl oblek na břichu a ostří meče nechalo krvavou stopu v kůži. Chlápci se zastavili a sledovali Pongův vzduchem kroužící krvavý meč.

„Frajeři, v klidu, zemřete, ale ne teď. Chci si tady s tlust'ochem krátce popovídat a nechci sedět v zasviněném prostředí. Teď si pojd' sednout.“

Tlust'och se ztěžka posadil, až mu praskly dva knoflíky na saku. Blázen začal balit skutečně velké brko a prohlížel si muže, kterému stékaly po čele kapky potu.

„Tlust'ochu, až dokouřím tohle brko budeš mrtvej ty a tvoji šmejdi.“

Chlap oťrel čelo kapesníkem a Blázen si zapálil.

„Tak povídej, o co šlo?“

„Já, já nevím, kde začít. Když vám to řeknu, stejně umřu.“

„Zase tahle nekonečná debata. Jako pokaždý odpovím, umřeš aspoň rychle a bavit se o tom dál nebudem.“

„Sem to aspoň zkusil. Kde mám začít?“

„Kde chceš,“ řekl Blázen a poprvé si odklepl.

„Přišlo nám to vtipný, vždycky když přijedou burani, vyzkoušíme tenhle trik s byznysem.“

„Jo ták, prej burani,“ zamumlal Pong.

„Špatně sme vás odhadli, ale teď si myslím, že se vám to stává dost často.“

„Tlust'ochu, máš pravdu. Je to naše velká výhoda.“

„Nechali jste se zlákat ziskem a my použili starej trik s hrou. Možná se asi ptáte, kdo to postavil, ale to my nevíme. Původně to měl být nejspíš trenážér přežití nebo nějaký simulátor, ale já jsem ho přeprogramoval a vytvořil zábavnou hru o zabíjení nekonečného množství nepřátel. Zbytek už znáte a kdyby všechno šlo podle plánu, počítali bysme teďka zisky a takhle blbě nežvanili.“

„Tak to vy jste programoval ten stroj. Málem se vám povedlo vytvořit skutečně nekonečný proud zabijáků,“ ozvala se Urgha.

„Co se podělal?“

„Zapomněl jste ošetřit přetečení. 65 535 bylo maximum protivníků, pak došlo k přetečení čítače a systém se zhroutil.“

„V manuálu psali, že 640kB paměti musí stačit každému.“

„Jenže jste asi zapomněl na stránkování paměti,“ dodala Urgha. Tlust'och se na chvíli zamyslel a pak odpověděl.

„Kurva, asi máte pravdu,“ došla tlust'ochovi osudová chyba.

Blázen dohulil a típnul vajgl do popelníku.

„Šéfe, byl ste nějakej rychlej,“ zasmál se Pong.

„Byl, už mě nebaví. Skonči s nima a pak to tady všechno zapal,“ řekl Blázen a zvedl se.

Tlust'och nestačil nic říct a zemřel, tak jak Blázen slíbil. Pong mu odsekl hlavu, aniž by stihl jakkoliv protestovat a než stačili zareagovat gorily, váleli se oba chlápky ve vlastní krvi, drželi za krky a dusili se. Ochromené nebožáky čekala krutá smrt upálením, protože Pong nevráždil nemohoucí padouchy a dopřával jim smrt vyšší mocí. Vylil několik láhví s kořalkou a převrhl hořící svíčku. Chvíli počkal než se požár rozhořel a pak vyrazil ven.

Blázen pozoroval šířící oheň a cítil jisté uspokojení v duši.

„Aspoň nějak sme se zahojili, tahle akce byla zkurvenej provar.“

„Šéfe, já sem si fakt užil a myslím, že i Urgha má na co vzpomínat,“ zasmál se Pong a podíval se nadržene po ženě, která ho fakt dostala.

17. Země nemrtvých

„Šéfe, myslíte, že je to dobrý nápad?“ zeptal se opatrně Pong.

„Pongu, nevím, ale mohlo by dojít na nějaký dobrodružství, už dlouho sme nic nezažili a současný obchody jsou pěkná nuda. Konta máme tučný, tak proč si trochu neužít. Navíc si uvědom, že přišli za námi a za nikým jiným.“

„Šéfe, máte pravdu, ale aby s námi nevyjebali jako zmrdi tenkrát v bordelu...“

„Pongu, mám takovej vnitřní pocit, že kdyby s námi chtěli vyjebat, nepřijdou bez pozvání do našeho podniku,“ odpověděl s úsměvem Blázen a v duchu byl velmi pyšný na svůj bar s děvčaty, který koupil z Martenovy pozůstalosti.

„A uvědom si, kdo to za námi přišel.“

„Šéfe, ...“ zamyslel se Pong a zavzpomínal na prazvláštní setkání v zábavním podniku U Blázna.

Seděl se Šéfem, Kokotem, Urghou a Karlosem v pohodlných sedačkách soukromých prostor a dívali se na taneční parket pod sebou.

Holky u tyče jely jako o život, Blázen pokuřoval novou sklizeň z titanských skleníků, které byly pravidelně rozšiřovány a Pong s Urghou rýsovali lajny. Kokot upíjel ze sklenice s olejem a kontroloval složky s účetnictvím. To tedy nebylo vidět, protože měl databáze v paměti a na první pohled se nijak neprojevoval. Něco ho však v jednu chvíli zaujalo. Hosté na parketu přestávali tančit a vytvářeli uličku, kterou procházely tři kymácivé postavy.

„Můj vůdce, kdo to je, to není možné...“ vstal Kokot a ukázal prstem.

„Co tam vidíš?“ zeptal se Blázen.

„Já nevím, ale vypadá to jako... Ne to není možné.“

„Co se děje?“ přidala se Urgha a nechápavě se dívala po Kokotově zmatené tváři.

V tu chvíli však přišel hlídač od dveří, byl pochcaný a páchl hovnem.

„Pane Blázen, dřív než se půjdu převlíknout, dole stojí tři fakt divný jedinci a drží v ruce ceduli s nápisem, že nám neublíží a chtějí s vámi mluvit.“

„Tak je pozvi dál a jdi se převlíknout,“ řekl Blázen a mocně potáhl.

„Kapitáne, je to rozumný nápad?“ zeptala se Urgha.

„Přišli, tak je neodmítneme, nemyslíš?“

„Něco by na tom mohlo být, ale ten posranej strážce mě trochu děsí.“

„Urgho, mohl taky bejt mrtvej,“ rozesmál se Blázen.

Místnost zmlkla, když vstoupili tři nikým nezvaní hosté. Vypadali opravdu příšerně, špinaví, rozedraní a tváře, které naši společnosti připomněly cosi ze života.

„Kurva, co to je? Já sem netušil, že Mozeček má nějaký příbuzný,“ zarazil se Karlos, který právě vylezl ze záchodu. Jeho spokojeně vysraný výraz se změnil na překvapený a dokázal ze sebe vypustit jenom tyto dvě věty. Popis naprosto seděl, protože před nimi stály tři laciné ušmudlané kopie jejich Mozečka a prostřední držela v ruce cedulku.

„Mozky, mozky, mozky,“ řekla postava a cedulku otočila. „*Nechceme vám ublížit. Kdo z vás je Generál Blázen?*“

Všichni v místnosti se po sobě podívali a nechápavě zírali. Pong povytáhl meč, ale Blázen ho rukou nenápadně zastavil.

„Mozky, mozky, mozky, mozky, mozky,“ udělala dva kroky prostřední figura.

„Možký, možký, možký,“ vykročil nečekaně vpřed Kokot.

„Mozky, mozky,“ řekla postava.

„Možky, mozky, možký,“ odpověděl Kokot.

„Mozky, mozky, mozky. Mozky.“

„Mozky, mozký, mozky,“ řekl Kokot a otočil se k Bláznovi. „Můj vůdce, za chvíli se aktualizuje překladač a budete jim rozumět. Jejich řeč je kupodivu podobná Mozečkově řeči.

„Mozky, mozky, mozký. Mozky, mozky,“ pokračoval v rozhovoru s nezvaným návštěvníkem.

„Mozky, mozky, mozký, moz... *proto mozbuuje*,“ nezafungovala příliš dobře aktualizace překladače a objevily se vadné titulky.

„Kokote, cožeto??“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, také vidím, že překladač nepřekládá. Asi budu muset vymyslet nějaký plugin. Budete se divit, ale jsou skutečně Mozečkovi velmi vzdálení příbuzní, kteří však vznikli jiným způsobem. Vyhledali se atomovkami a ti, kteří přežili, povstali z popela mrtvých. Předpokládám, že se tak stalo vlivem záření, protože i teď ještě září jako vánoční stromeček z Černobyli.“

„No a co potřebují?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, budete se divit, ale starý dobrý pervitin. Jejich dýler zemřel, nezanechal nástupce a posledními zásobami vybavili dobrovolníky, kteří se rozlétli do celé galaxie, aby pátrali po novém dodavateli pervitinu.“

„A předpokládám, že se někde na cestách doslechli o nějakém bláznovi, kterej má fakt vyhlášeněj matroš a tak jsou tady, že jo?“

„Mozky, mozky. Mozky, mozky, mozky,“ promluvil prostřední.

„Co to říkal?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, legendy prý nelhaly, jste chytrý jako lišák,“ lehce se Kokot usmál.

„Nejsem chytřej, jen už za ty roky znám smažky, věděj jak se vetřít do přízně. A taky nejsem generál, ale jenom Kapitán.“

„Mozky, mozky, mozky,“ odpověděl prostřední.

„Prý se omlouvá, ale rádi by přešli k obchodu.“

„Fajn, chtějí ochutnat?“ vstoupil do rozhovoru Pong.

„Mozky, mozký, mozky, mozky,“ otočil se Kokot.

„Mozky, mozky. Mozky, mozky, mozky, mozky. Mozky.“

„Velmi rádi, mají abstinenční halucinace a brzo by stejně zemřeli. Našli nás na poslední chvíli.“

„Klikaři,“ zamručel Karlos a netvářil se příliš nadšeně z nových příchozích.

„Kokote, zeptej se jich jestli mají nějaký jména. Snad máme právo vědět, kdo nám to šňupe perník,“ ozval se Karlos.

„Mozky, mozký.“

„Mozky.“

„Můj vůdce, který mluví se jmenuje Mozek, ten menší Střevo a ten větší Játro.“

„Skuteční kreativci,“ zasmál se Blázen, ubalil a zapálil brko.

Jejich noví nemrtví hosté vypadali po lajnách velmi spokojeně.

„Tak co chcete?“ zeptal se Blázen, když se všichni usadili okolo stolu do křesel.

„Trošku se loupou,“ šeptla Urgha Karlosovi do ucha a nenápadně se podívala na hromádky látek, kůže a kousků kostí, které po nich zůstávaly.

„Služebnictvo to bude muset vyluxovat,“ dodal Karlos a šňupl kokainu ze stříbrného tácku.

„Mozky, mozky. Mozky, mozky, mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky,“ suchými hlasivkami chrčel Mozek.

„Můj vůdce, perník je kvalitní a prý jim vlil do jejich mrtvých žil spoustu nové energie. Chtěli by si objednat celou fabriku a zaučení do technologie.“

„Nejsou žádní troškaři. Řekni jim, že kvasinky jsou nejdražší na celém podniku, protože kvasinky prdící efedrin nejsou levný. Zeptej se jich, jestli vůbec maj nějaký love. Vypadaj šupácky.“

„Mozky, mozký, mozky, mozky.“

„Mozky. Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, peníze nejsou žádný problém. Živí se výrobou a prodejem vysoce radioaktivních látek, protože zpracovávají pozůstatky po válce. Radiace jim jaksí nemůže ublížit. Jsou ochotní zaplatit půlku předem.“

„Kokote, fakt nekecaj? Pokud to vidí takto, řekni jim, že provedeme transakci ihned a za měsíc nás můžou čekat s celou fabrikou a manuálem k provozu.“

„Mozky, mozky. Mozky.“

„Mozky,“ řekl Mozek a vytáhl z rozpadající kapsy kartu.

„Ááá, zase ten intergalaktické sráč.“

„Mozky?“

„Prý jestli máme něco proti Žbluňku?“

„Kokote ne, ale řekni mu něco o převodních kurzech a dej mu nějaký slušný procenta. Jistý je jedno, nejsou tam Číňani se svým Kreditem.“

„Mozky, mozky, možký. Mozky.“

„Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, Nemají problém.“

„Tak fajn. Pongu, narýsuj lajny, zajdi pro dvě kila vzorku, ať mají něco na cestu a po potvrzení transakce zapaříme,“ řekl Blázen, zvedl se a šel pro intergalaktický platební terminál.

Sepsali dohodu, obdrželi souřadnice planety Nemrtvých a posečkali na potvrzení platby. Blázen tedy počkal rafinovaně na dvojnásobný počet potvrzení, protože si nebyl úplně jistý, jestli se nejedná o šmėčko, ale Galaktická offshore banka ohlásila na terminálu stoprocentní úroveň jistoty a Blázen pocítil spokojenost.

„Kapitáne, ste si jistej?“ zeptal se Karlos.

„Jo, sem. Když se něco vyjebe, zůstaneme maximálně na nule. Druhá půlka je náš zisk a fabrika něco stojí,“ rozesmál se Blázen a kouřil joint.

Pong přinesl dvě kila a Sřevo předal kontejner se vzorky jejich produktů, prý kdyby se náhodou našel zájemce, dal by se domluvit obchod. Bláznovi prolétlo hlavou něco o Číňanech, protože ti by se možná mohli zajímat o netradiční suroviny. Proběhl obvyklý páteční večírek, tanec, dívky, drogy, alkohol a slušnej blázinec. Zvláštní hosté byli nakonec velmi dobře přijati, protože návštěvníci podniku zjistili, že jim nic nehrozí a kdy se můžete potkat se skutečnými neagresivními nemrtvými?

Měsíc skoro uplynul, Kapka měla plně naložený nákladní prostor a probíhaly poslední přípravy před cestou.

„Šéfe, je dobrej nápad brát sebou Mozečka a Mazlíčka?“ zeptal Pong, když stál s Bláznem pod lodí a čekali, až Kokot zavře a zabezpečí stanici. Blázen se po něm podíval a nic neříkal.

Kapka vyletěla ze svého doupěte a připravovala se k dálkovému letu. Kokot provedl tradiční oblet nad kráterem a zamířil pryč ze Sluneční soustavy.

Doktor se připravil k vytvoření červí díry a převzal řízení. Jeho kovový hlas oznámil, že let bude krátký, tak ať nerozjíždí velký mejdan.

Posádka se rozešla do svých ubikací a na můstku zůstal kromě doktora ještě Blázen, Kokot a Karlos.

„Kapitáne, jste si tímhle kšeftem jistej?“ zeptal se Karlos, drtil kamínky a prudil.

„Karlosi, zboží je zaplacený, zbytek je naše práce. Neprodáváme kurva rohlíky, nemůžeš čekat trh se zeleninou.“

„No jo, já jsem jistější ve svý starý dobrý ponorce.“

„Karlos, až se vrátíme, protáhneme naši starou plechovou rakev a vyrazíme na Havaj.“

„Můj vůdce, můžu pustit svého studeného přítele z pokoje?“

„Ne. Kokote, viděls jak byl vystresovanej. Sám si nejsem jistej, jestli byl dobrej nápad vzít ho s náma. Dlouho, ale nikde nebyl a zaslouží si trošku provětrat. Radiace mu snad neublíží, tobě taky ne a zbytek si bude muset vzít skafandry.“

Kokot nic neodpověděl a uraženě se začal věnovat přístrojové desce.

„Hlavně nebuď uraženej, je to pro dobro nás všech,“ rýpl si Blázen a potáhl z jointu.

„Konečná, vystupovat!“ rozlehl se Doktorův umělý hlas lodí. Tunel skončil a Kapka prošla horizontem událostí.

„Jsme na místě, přebírám řízení,“ ohlásil Kokot, Karlos smetl z desky bordel a převzal roli druhého pilota. Blázen otevřel domluvenou komunikační frekvenci a ohlásil přilet.

„Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Můj vůdce, jsou rádi, že jsem dorazili a dostali jsme souřadnice místa přistání. Prý je bezpečné, jediná vyčištěná plocha na planetě.“

„Dobrá, přistaň podle jejich pokynů,“ odpověděl Blázen a vzal mikrofon komunikátoru.

„Posádko, budeme přistávat.“

Kokot provedl několik obletů nad planetou, aby se podívali s čím mají tu čest. Rudá oblaka budila sama o sobě respekt a dálkové senzory hlásily podmínky nevhodné pro život. Radiace z planety sálala jak z horkých kamen.

„Fakt nevím, co si mám představit pod pojmem ‚vyčištěná plocha‘, vždyť tohle je jedna velká radioaktivní hrouda poletující vesmírem.“

„Můj vůdce, trup lodi nás ochrání, po přistání a vyložení dodávky nahodíme štíty. Budeme jako v bavlnce, nebojte se,“ konstatoval Kokot.

„Doufejme,“ povzdechl Blázen a zapálil dalšího jointa.

Kokot zamířil do rudých mraků, proletěl skrz hustá oblaka plná radioaktivní vody a pod nimi se objevila apokalyptická krajina s mohutnými krátery po výbuších bomb, s ruinami starých měst a vyschlými řečišti v rudé poušti. Kapka letěla směrem k udaným souřadnicím a míjela velké továrny s vysokými komíny, které chrlily do atmosféry vysoké sloupy různobarevných kouřů.

„No ty vole, Šéfe, tady máme stavět varnu?“ vstoupil na můstek Pong.

„Vypadá to tak,“ pokusil vygenerovat úsměv Blázen a nebyl si vůbec jistý.

Doletěli nad uvedené souřadnice, které byly přesně v místě menšího kráteru, na jehož jednom svahu byla stavba až k vrcholu.

Kokot zamířil nad křížem označené místo přistání a začal pomalu klesat.

„Mozky. Mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Mozký,“ odpověděl Kokot.

„Prý se nemáme čeho bát, kráter je dekontaminován a chrání nás silové pole. Jsme očekáváni,“ přeložil Kokot zprávu.

„Zkontrolujte ještě senzory,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, okolí vypadá skutečně čistý, žádná radiace,“ ohlásil Karlos.

„Dobře, můžeme se tedy pustit do práce. Kokote, jdi pro Mozečka a Mazlíčka.“

Všichni se setkali v nákladním prostoru, když se otevíraly vrata. Venku již postával Mozek, Játro a Sřevo.

„Mozky. Mozky!“ snažil se Mozek vyjádřit pohyby radost.

„Možky,“ odpověděl Kokot a vedl za ruku Mozečka.

„Mozky. Mozky?“ byl vidět na tvářích nemrtvých údiv.

„Možký, možký,“ řekl Mozeček.

„Mozky, mozky. Mozky?“

„Možký. Možký. Možký, možký.“
„Mozky. Mozky, mozky!?“ zajásal Mozek.
„Co to kurva melou?“ zeptal se Blázen.
„Můj vůdce, vidíte sám. Veliké vzájemné překvapení. Já posledně slíbil, že jim někoho představím. Oni se prostě museli setkat.“
„No a co to melou?“ vstoupil do rozhovoru Pong.
„Nic důležitého, seznamují se a zkouší, jak moc si rozumí.“
„Rozumí si asi dobře, ale já jim kurva nerozumím. Nešlo by něco udělat s tím překladačem?“ odsekl Pong a bylo vidět, že není rád ve společnosti nemrtvých, kterým nerozuměl.
„Serem na to, vykládat,“ zavelel Blázen a podíval se po Kokotovi. Ten pochopil, ujal se řízení antigravitační plošiny a postupně vyložil celý náklad.

Kapitán Blázen seděl v nejvyšším místě na vrcholu kráteru a s jointem v ústech pozoroval zdevastovanou krajinu, jejíž radiací spálené lány se nesly až k dalekému obzoru, kterému dominovaly gigantické komíny s barevným kouřem, které viděli během letu. Zpustošená krajina bez špetky života nebyla místem k životu, které by si přál. Z dumání ho vyrušil Mozek.

„Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“
„Co to říkáš chlape?“ povzdechl Blázen a zařval přes celou místnost.
„Kokotééééé!“

„Můj vůdce, co se děje?“ přiběhl Kokot bez zadýchání.
„Potřebuju tlumočit, něco mi říká a já mu nerozumím.“
„Mozky. Možky.“
„Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“
„Můj vůdce, Mozek vám chce ukázat místo, kde postaví fabriku.“
„Tak ať se pochlubí, nevidím problém.“
„Budeme muset jít ven.“
„Aha,“ díval se Blázen po Kokotovi a čekal nějakou spásnou myšlenku, která nepřicházela.
„Co mi zbejvá, tak jen ze slušnosti,“ dodal s jistou obavou v očích se podíval po Mozkově.
„Mozky,“ řekl Mozek.
„Prý se nemáte čeho bát, dostaneme protiradiační obleky,“ přeložil Kokot odpověď.

Blázen pro jistotu zavolal Ponga, se kterým se setkal v přechodové místnosti. Ochranné obleky seděly přesně a nebránily v pohybu, ale vypadali v nich poněkud zábavně. Dalo by se říci, že připomínali splasklé staré pomeranče.

„Šéfe, v tomhle se mi bude blbě zabíjet, kdyby došlo na věc.“
„Koho bys tady chtěl zabíjet, ty vole,“ zasmál se Blázen, típl joint a nasadil oranžovou helmu se širokým průzorem.
„Mozky,“ zahlásil Mozek.

„Máme jít za ním,“ řekl Kokot z obleku a rozhlédl se po přátelích.
Prošli úzkými dveřmi, které se za nimi se syčením zavřely a Mozek otevřel druhé dveře. Přes obleky ucítili závan větru, který vehnal dovnitř zrnka písku. Geigerův počítač začal řvát na plné koule, tak ho Kokot hodil na zem a rozšlápl.

„Můj vůdce, obleky nás ochrání, akorát tenhle čínský šmejd není zvyklý na pořádné dávky radiace. Připomeňte mi, že od nich musíme nakoupit i nějaký přístroje a skafandry. Vypadají, že jsou velmi vychytanou technologií.“

Blázen nic neříkal a jen se rozkoukával po okolí, protože z druhé strany to byl velmi exkluzivní zážitek, mít takhle možnost procházet se po naprosto zničené planetě. Místo, kde se ocitli, by se dalo popsat jako radioaktivní zahrada. Mozek byl obzvláště hrdý na zbytky stromů.

„Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, toto jsou poslední zbytky stromů, které zde kdysi rostly. Našli je při stavbě zpracovatelských továren.“

„Mozky.“

Pokračovali po cestě až došli k velkým výběhům, chráněným mohutnou mříží.

„Mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, já jsem si nebyl jistý, jestli sem mu dobře rozuměl, ale chce nám ukázat nějakou zoo.“

„Zoo?“

„Ano zoo, přesně nevím jak bych to přeložil, ale pravděpodobně něco přežilo atomovou výheň.“

Blázen s Pongem se po sobě podívali a vyměnili několik nejasných pohledů.

Mozek zastavil u plotu z tyčí tlustých jako lidská ruka a tyčících se pěkně vysoko.

„Mozky. Mozky,“ řekl a zvedl krátkou tyč ze země, kterou poklepal na plot. Slyšeli několik kovových ran a zvědavě čekali, co se stane.

Najednou se přivalila prachová stěna a cosi narazilo do mříží. Prach se usadil a u plotu seděla černá obluda s bílými fleky okolo očí a velkou medvědí tlamou.

„Ty vole, atomová panda.“

„Mozky.“

„Můj vůdce, to je místní zajíc.“

„Cože? Nemůže zdrhnout a sejmout nás?“

„Mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Nemůže, protože je venku a my za plotem.“

„Cože?“

„Šéfe, jestli vám to nedošlo, tak teďka už vám to musí bejt jasný. My sme ti za mřížema. Pro vlastní bezpečí.“

„Neuvěřitelný,“ zíral Blázen na pandího zajíce a kroutil hlavou. Kráčeli podél plotu a Mozek v pravidelných intervalech mlátil tyčí do kovových sloupů.

„Moskí, moskí,“ zaslechl Blázen.

„Slyšeli jste to taky?“ otočil se na ostatní.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, divocí Nemrtví.“

„Mozky, mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky. Mozky, mozky. Mozky.“

„Divocí nemrtví. Žijou v radioaktivní pustině a odmítají se stát součástí našeho společenství. Raději živoří v bídě a chudobě kolonií, protože věří, že všichni Nemrtví jsou si rovni a bohatství má být rozděleno rovným dílem,“ tlumočil Kokot.

„To je nějaký nesmysl, ne?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, prý trochu ano. Rovnost to ano, ale ne v bohatství.“

„To je na mě příliš komplikovaný. Jak můžou mrtvolky kurva řešit bohatství nebo rovnost?“

„Můj vůdce, řekl bych, že naši hostitelé to příliš právě neřeší. Tamhle je asi staveniště.“

Zastavili před velkým stavebním mravenišťem. Sem tam nějaká postava spadla z lešení a dopadla na zem, kde napáchala další škody, ale jinak nic, co by nebylo k vidění i v jiných částech vesmíru.

„Šéfe, až na tu radiaci jako u nás doma v Číně,“ zasmál se pod skafandrem Pong.

Blázen cítil, že by si hrozně rád zahulil, ale v tom posraným skafandru si nedokázal poradit. Aby řeč nestála zeptal se na druhou otázku, která ho trápila.

„Kokote, nebude při výrobě peří vadit okolní radiace?“

„Můj vůdce, již jsem nad touto otázkou přemýšlel a dokázal jsem, že právě naopak. Výsledný produkt bude čistší a silnější než z výroby ve stavu beztláče, ale s menším vedlejším efektem. Radioaktivitou.“

„Moment, říkáš výroba ve stavu beztláče? Jaktože kurva ještě nemáme svoji vlastní fabriku?“

„Můj vůdce, já nevím. Ještě to nikoho z nás nenapadlo.“

„Pongu, pocem!“ zakřičel Blázen do komunikátoru.

„Šéfe, co se děje?“ přiběhl rychle Pong.

„Proč ještě nemáme svoji vlastní fabriku na perník?“

„Šéfe, já zírám. Konečně vám to doteklo. To je asi tou místní radiací,“ rozesmál se Pong, až se za břicho popadal.

„Mozky, mozky. Mozky.“

„Mozek se ptá, jak se nám líbí staveniště?“

„Jako u nás doma, všude je to stejný. Spíš by mě zajímalo, jak dlouho tu budeme tvrdnout,“ odpověděl Kapitán.

„Možky. Mozky, mozky,“ přeložil Kokot otázku.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, prý dokud továrna nevychrlí první várku. Maximálně 14 dní.“

„To se snad posrali. Co tady budeme kurva dělat?“ zamručel Pong.

„Mozky. Mozky, možky, mozky. Mozky,“ zeptal se Kokot.

„Mozky.“

„Můj vůdce, cituji *„za ty prachy, který sme vám zaplatili, tady snad můžete pár dnů zůstat“*.“

„Dobře, ať se nerozčiluje, můžeme se vrátit?“

„Mozky. Mozky.“

„Dnes večer je malé setkání okolních byznysmenů a přiletí nějakí nákupčí. Jednoduše řečeno, bude kalba v místním baru.“

„A to zní kurva dobře,“ ulevilo se Bláznovi, že život zde nebude radioaktivně nudný. Než postaví fabriku, udělá si dovolenou v baru na velmi originální zářící planetě.

Vrátili se zpět na vyhlídku, kde již zbytek posádky seděl u stolu a zabíjel čas.

„Kapitáne, co budeme dělat?“ zeptala se Urgha.

„Lod' a Doktor?“ odpověděl Blázen otázkou.

„Kapitáne, Doktor čeká na rozkazy a Kapka zabezpečena. Co budeme dělat?“

„Celkem nic. Dokud nepostaví fabriku, čeká nás chlastání a paření. Přiletí prý nějakí hosté, tak bude večer obchodní raut.“

„Pařba. To zní lákavě, kdo platí?“

„Kurva, to sem se nezeptal, ale snad to bude na účet podniku,“ řekl suše Blázen a v hlavě přemítal o katastrofických scénářích, které by mohly nastat. S některými však příliš nepočítal.

Hosté se začali objevovat během nádherného radioaktivního západu slunce. Na letištní ploše postupně přistávaly všelijaké lodě, některé v luxusních úpravách, jiné zase na první pohled vraky hrozící každou chvíli rozpadnutím. Tomu odpovídalo i složení návštěvníků. Někteří vypadali, jakoby utekli z postapokalyptického filmu, jiní byli zase obžersky obložení bohatstvím a luxusem.

Pong se díval dolů do kráteru a bylo vidět, že není úplně spokojen se složením přicházejících hostů.

„Šéfe, někteří budou pěkní gauneři. Hlavně bych si dal pozor na ty šmejdy, kteří obdivují naši káru.“

Blázen je viděl taky. Skupina po zuby ozbrojených jedinců v těžkých dlouhých kabátech zcela nepokrytě okukovala Kapku. Jeden z nich se zkusil přiblížit, ale zastavilo ho silové pole. Když se sebral ze země, vrátil se ke skupince a něco jim krátce pověděl.

„Pongu, moc se dneska nevyndeje, budu tě potřebovat připravenýho. Tuhle část vesmíru neznáme a někteří týpci fakt nevypadají, že by dělali čistý kšefty.“

„Šéfe, jasný,“ odpověděl stroze Pong a v hlavě začal připravovat plán ochrany.

Utekl nějaký blíže nespecifikovaný čas a k velkému stolu u vyhlídky směrem k horám na obzoru, které nádherně světélkovaly pravděpodobně nějakou variací Čerenkovova záření, přišel Mozek.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, večírek začal.“

„Dobrá, tak se asi půjdeme seznámit s místní společností,“ řekl Blázen, típl joint a postavil se.

Za radioaktivní zábavou vyrazila celá posádka, akorát Doktora nechali v lodi, protože během krátké porady usoudili, že si ponechají některá tajemství pro sebe. Mozečka s Mazlíčkem měl pod dohledem Kokot, který je předem pořádně nakrmil syntetickou mozkovou kaší.

U vstupu stál Nemrtvý a nabízel drogy. Blázen s díky odmítl a vstoupil dovnitř.

„Ach ty vole,“ vzdychl Pong, když uviděl skupinky spoře oděných samic všeho druhu. Urgha po něm loupla očima a nebohý Číňan si vzpomněl na svůj slib Šéfovi.

Dlouhý bar podél jedné stěny byl plný podivných postav, z nichž některé již viděli z rozhledny.

„Šéfe, myslím, že jsme dneska rybičky v okeánu plným žraloků.“

„Tak si pojďme dát něco k pití a zkusme se seznámit,“ řekl Blázen a zamířil k barovému pultu přes celý parket, na kterém křepčilo několik zmatených postav.

„Asi si dali ten sajrat, kterej nabízel venku,“ konstatoval suše Karlos, který se těšil, až se posadí a udělá pár lajn. Dalo by se také říci, že Mozeček s Mazlíček budili zaslouženou pozornost a uctivě od nich dav ustupoval.

Došli až k baru, kde se okolo nich vytvořilo nápadně volný prostor a větší množství očí sledovalo jejich kroky. Blázen se svojí posádkou nebyl poprvé v cizím prostředí, tak zkušeně prostudovali nabídku a postupně objednali řádný panáky se sklenicemi piva. Výjimečně si objednal také Kokot, aby nevypadal příliš nápadně.

Trvalo jenom několik minut, než hosté pochopili, že je u baru spousta zbytečně nevyužitého místa a zaplnili volná místa. Chvilí vládlo ještě trapné ticho, ale Urghy sexy postava a zvědavost spolu s vypitým alkoholem postupně rozvázala jazyk a počala klasická obchodní ožíračka. Všechny hosty však spojovalo jedno, zájem o radioaktivní materiály všeho druhu.

Blázen získal několik zajímavých kontaktů a celkem spokojeně si hověl s ostatními v pohodlných sedačkách malého salonku.

Stůl byl tradičně plný omamných látek a jedů, jídla a pití všech chutí a účinků. Vychutnávali si klidu, protože po úvodních seznamovačkách o ně rychle opadl zájem a přítomná společnost se zase věnovala sama sobě.

Mozeček našel několik nových přátel a pod pečlivým dohledem Kokotovým se věnoval rozprávění.

„Kokote, rozumíš jim?“

„Ano, Pongu. Zrovna vypráví o svém zrození a co jsme spolu prožili.“

„Hele, a nevykecá jim nějaký tajný informace?“

„Já ho ohlídám, neboj šikmoočko,“ zavlnil Kokot knírkem.

Zábava probíhala ve standardních mezích a až někdy k ránu si Pong všiml něčeho, jenž zaujalo jeho bystrou pozornost.

„Plecháči, stáhni sem Mozečka,“ řekl rychle Kokotovi.

„Co se děje?“

„Já nevím, ale chci vás mít všechny pohromadě,“ odpověděl a Kokot zavolal Mozečka zpět.

„Pongu, co se děje?“ všiml si Blázen, že se něco stalo.

„Šéfe, jenom mám pocit, že se za sloupy příliš pravidelně rozestavují chlápci.“

„Pongu, myslíš...?“

„Šéfe, já nemyslím, já vím,“ řekl Pong a ukázal na muže tetovaného v obličeji, s dlouhými nečesanými vlasy a v odrbané koženici, který držel ruku nad hlavou a v ní měl mohutnou zbraň.
„A doprdele, zrovna sem se chtěl jít vysrat,“ hlesl Jack a mocně upil z láhve.

„Dokážeš nás dostat ven?“ zeptala se Urgha.
„To víš že jo, kočičko. Prošel jsem si to tady a je tu zadní východ. Snad nebude moc hlídanej.“
„Veď nás hrdino,“ odpověděla a usmála se.
„Jo, veď nás hrdino. A fofrem,“ dodal Blázen a zvedal se.

Pong srovnal partičku a vedl je mezi stíny do zadní části. Na první chabý odpor narazil u dveří do soukromé části, ale ten velice rychle a tiše vyřešil svými meči. Proklouzli dveřmi a proplížili se chodbou. Někde v půlce se jim podařilo vyslechnout kus rozhovoru o nějakém sajrajt, který není připraven tam, kde měl být. Neměli však čas čekat na jeho konec a jediná jistota byla, že sou zase v průseru.

Vyběhli rychle ven a Pong pozabíjel strážce, kteří naprosto nečekali útok.
„Musíme do bezpečí lodě,“ řekl Blázen a všichni souhlasili. Všude dobře doma nejlíp. Rozeběhli se k přistávacím plochám a mysleli si, že všechno bude v nejlepším pořádku. Nestalo se tak, protože věci se poděly ještě víc.

Ozvaly se mohutné exploze a kus ochranné zdi se zřítíl v dýmu a ohni k zemi. Všechno zahalil prach, ve kterém se ozývaly zmatené výkřiky. Po nějaké chvíli se začal prach usazovat a Pong se rozhlížel po okolí.

„Co to kurva...?“ stačil říct, když odněkud přiletěla velká kovová síť a lapila zmátořené postavy. Tma. Rány, tupé údery, rotace a zase rány. Pak se objevilo světlo.

„Moskí, moskí, moskí. Mosk... *Nebojte se, nejste radioaktivní a před zářením jsme chráněni,*“ promluvila figura s velmi mrtvým výrazem. „*Jmenuji se Kost.*“ Překládal simultánně Kokot.

„Co to kurva mělo znamenat?“ dokončil Pong myšlenku, kterou načal před tím než zhaslo světlo.

„*Zbraně jsme vám sebrali a ta pěkná loď v podobě kapky je předpokládám vaše?*“ řekla Kost.

„Jo, co je s ní? A kde je kurva moje hulení?“ zeptal se Blázen, který se sebral z podlahy, rozhlížel se a prohmatával kapsy.

„*Všechno jsme zabavili a chceme i tu loď. Nemůžeme se dostat dovnitř.*“

„Hele, ty jedna otrhaná kundo. Tím, že ste mi šáhli na hulení, ste si neuvěřitelně posrali život. A k čemu kurva chcete naši loď?“ nasraně promluvil Kapitán.

„*Život už máme posranej, protože sme dávno všichni mrtví. A loď chceme zabavit ve prospěch nás všech,*“ řekla Kost.

„Jak kurva ve prospěch nás všech? Co to je za zkurvenej nesmysl, to je moje zkurvená loď,“ rozčiloval se Blázen a hrozně rád by si zapálil a vysral.

„Kde je Mozeček?“ ozval se Kokotův hlas.

„No jo, není tady,“ potvrdila Urgha nepřítomnost Mozečka.

„*Nemrtvého, který byl s vámi, právě vyslycháme.*“

„Proč je podroben výslechu?“ optal se Kokot, který začínal být viditelně nervózní.

„*Jestli nebyl týrán a zneužit k otrocké práci,*“ odpověděla Kost a přísně se podívala svým mrtvým, vysušeným obličejem po zajatcích v místnosti.

„Sorry, ale musím se vysrat,“ řekl Pong a poodešel jak nejdále mohl. Dřep si, nadzvedl konec oděvu, aby ho neznečistil a počal sráti. Poprděl a viditelně se mu ulevilo.

„Konečně sem se vysral a můžu to ukončit,“ konstatoval a velmi zvláště se podíval po posádce, která si musela zacpat nosy.

„Šéfe, znáte to přísloví vo tom, že z hovna bič neupletete?“

„Pongu znám. Co je s ním?“

„Šéfe, opravdu platí, z hovna bič neupletu. Ale, můžu něco jinýho...“ rozesmál se a v jeho ruce se objevil teleskopický obušek, jemuž z konce vyjela čepel. Než stačil kdokoliv zareagovat, přiskočil ke Kostí a oddělil nohy od trupu v kyčelních kloubech.

„Chirurgická přesnost,“ konstatoval Jack.

„Šéfe, vymrdáme s ní a vyndáme mozek z hlavy,“ stál nad překvapeným trupem Pong a vypadal fakt spokojeně. Rozesmál se.

„Není nad to, se dobře vysrat.“

Kokot vzal trup Kostí do rukou a díval se do cvakajících čelistí.

„To si dámo nečekala?“

„*Nemůžete mě zabít,*“ odpověděla.

„Proč bychom tě nemohli zabít?“ zeptal se Blázen.

„*Protože byste všichni rychle zemřeli. Potřebujete mě živou.*“

Blázen se zasmál.

„Najednou a živou. Vždyť jsi mrtvá.“

„*Ano, trošku absurdní, ale beze mne se odtud nedostanete.*“

„Víš co, konec řečí. Já chci zpět své hulení. Teďka nám řekneš, jak se dostanem ke svému věcem a pak si půjdeme pro Mozečka,“ zarazil další debatu Blázen a doufal, že Kost nebude dělat problémy.

Chvilí přemýšlela, až nakonec prozradila, že hulení a zbraně jsou vedle o pár dveří dál ve skladu a Mozeček na konci chodby.

Pong vyhlédl ze dveří, ujistil se, že je v ní jen málo Nemrtvých a rychle odvedl svoji práci. V tichosti jednoho po druhém zbavil trápení přesným zásahem do hlavy a když se ujistil, že chodba je vyčištěná, počkal už dveří skladu, než se k němu přidá zbytek ostatních.

V tichosti přícupitali podél stěny jak v animované grotesce a Pong vstoupil do skladiště. Nikdo v něm nebyl, asi nepředpokládali, že by se mohlo stát něco nečekaného, z čehož měl Blázen radost, protože sebevědomý nepřítel je mrtvý nepřítel. I v případě, že již je mrtvý.

Opětovně se vyzbrojili a Blázen ubalil joint, který zapálil a ulevil si od napětí.

„Šéfe, musíme jít dál.“

„Však jo, jdeme pro Mozečka. Dokouřím cestou.“

„Šéfe...“

„Pongu, je mi u prdele, že bude cejtít smrad, já se chci zhulit.“

„Šéfe...? Co mám s váma dělat,“ povzdechl Pong a vyšel do chodby.

„*Nevím, čeho chcete dosáhnout, ale nebudete to mít snadný,*“ promluvila Kost.

„Chci Mozečka a dostat se zpět do své lodi,“ odsekl Blázen a měl chuť vrazit nůž do její hlavy.

Kost zmlkla, vyschlý mozek pochopil jednoduchost plánu, který musí vyjít i kdyby nechtěla, protože autor má všechno promyšlený.

Blázen pustil Kost z hlavy, už byla potřeba jen jako rukojmí, aby případní Nemrtví, na který by narazili, příliš neřvali a Pong získal čas je pozabíjet. Nyní se zbraněmi v rukou cítili silný pocit bezpečí.

Dorazili ke dveřím, za kterými měl být Mozeček. Pong je otevřel, Karlos dovnitř vtrhl a pouze několik tichých pšouků tlumiče prozradilo výstřely jeho automatické zbraně. Většina osazenstva nestihla zareagovat a lehla k zemi s dírami v hlavě. Ti, jenž byli dostatečně rychlí, se nevyhnuli Pongovým mečům a jeho touze zabíjet.

Mozeček s Mazlíčkem byli zavřeni ve velké kleci a oba vypadali velmi zmateně. Kokot odhodil Kost, svými vlastníma rukama roztáhl mříže a osvobodil je.

Bylo to veliké uvítání, jakoby se neviděli aspoň sto let.

„Možký, možký, možký. Možký!“

„Mozečku, ty můj studený čumáčku, já vím, že sou to kurvy. O jakém znárodnění to mluvíš?“ řekl Kokot.

„Možký, možký. Možký.“

„Už víme, že nám chtějí sebrat Kapku,“ Kokot se otočil k Bláznovi.

„Můj vůdce, Mozeček říká, že chtějí obsadit veškeré zdroje a spravedlivě je rozdělit.“

„Jak kurva spravedlivě rozdělit? Co náš obchod?“

„Možký. Možký, možký.“

„Můj vůdce, obchod prý platí, ale nedostaneme původně domluvenou cenu. Nedostaneme už nic.“

„Jak kurva nedostaneme nic?“ rozčílil se Blázen.

„Moskí. Moskí, moskí, moskí. Moskí, moskí,“ začala se Kost smát, až se vyschlýma rukama za zbytek břicha popadala.

„Co se kurva směje? Se mi to nelíbí,“ ukázal Pong mečem po Kosti.

„Můj vůdce, planeta prý už zaplatila dost cizákům, kteří zde po staletí plenili to jediné, co zde zůstalo.“

„My, doprdele, nejsme žádní cizáci, vždyť za náma přišli sami a ještě s kurva férovou nabídkou.“ Blázen by stále rozčílen a nasranost topil v dýmu trávy.

„Šéfe, co budeme dělat? Potřebujeme ji ještě?“ zeptal se Pong.

„Pongu, dělat budeme co děláme obvykle a ne, nepotřebujeme ji,“ konstatoval Blázen a odhodil vajgl na zem.

„Šéfe, to rád slyším,“ zasmál se Pong a vrazil svůj meč hluboko do suché hlavy směřující se mrtvoly.

„Jakej je další plán?“ zeptal se Karlos, který právě rýsoval pěkné rovné čáry.

„Kurva, jako vždycky, probít se k lodi a zničit zmrdy. Já chci naši zaslouženou odměnu,“ odsekl Blázen a zapálil další brko.

„Takže náš tradiční vyzkoušený postup.“

„Co by si s nima chtěl dělat, Karlosi? Jako bys to neznal, vždyť jsou to zasraný komunisti, zabiješ je jednou a oni vstanou z popela.“

„Číňani sou taky komunisti,“ podotknul Jack.

„Taky by nás zabili, kdybychom jim padli do rukou,“ konstatoval suše Blázen a otočil se k Pongovi.

„Je to v tvých rukách.“

„Šéfe, mám nejšťastnější ruce ve vesmíru,“ zasmál se Pong a velmi rychle promluvil s Kokotem, Urghou, Karlosem a Jackem. Domluvili strategii, vrátili se zpět do chodby, kterou přišli a šli po směru šipek s nápisem „Východ“.

Otevřeli dveře a do chodby vstoupilo světlo. Venku se nic nedělo, žádná bitevní řež nebo nějaký jiný chaos, osada s nízkými zděnými domky žila obyčejným nemrtvým životem.

„Asi bysme měli zmizet dřív, než zjistí, že sme zdrhli,“ konstatoval Pong a cvičeným okem prozkoumával okolí. Nacházeli se pod nějakým silovým polem, takže ho potřebovali nějak překonat.

Ukryli se ve skalní dutině a Pong vyrazil na krátký průzkum.

Nenápadně proplul celou vesnicí a udělal si dobrý přehled o tom, jak se dostat ven. Projít branou.

„Můj vůdce, máme menší problém,“ řekl Kokot.

„Co se děje?“

„Radiace, je tu vyšší radiace prostředí. Mě a Mozečkovi se nic stát nemůže, ale vy ostatní budete mít do deseti hodin vážný problém s rozpadem DNA.“

„Cože?“

„Kapitáne, jestli odtud nevypadnem, za dvě hodiny sme všichni mrtví a nebo živí...?“ rozhlédla se Urgha po ostatních a v očích měla malý děs.

„Vyčkáme Pongova návratu,“ konstatoval Blázen a zapálil joint.

„Šéfe... Vy ste se zbláznil,“ ozval se po chvíli v za kamením Pongův hlas.

„Pongu. Už jsi zpátky,“ otočil se Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Sem a vím kudy ven, akorát nevím jak.“

„Povídej,“ skočila mu Urgha do řeči.

„Je tu brána, díra v silovém poli, ale nevím jak projdeme. Je tu hodně nemrtvých a nevím, jestli bychom vyvázli, kdyby se na nás sesypali. Nic necítí a nedají se ochromit bolestí.“

„Ty vole, Pongu, ukaž mi tu díru,“ řekl Blázen.

„Šéfe, pojd'te za mnou.“

Zůstali bezpečně za kamenem, ale měli dobrý výhled k průchodu v poli.

„Pongu, nějak nás sem museli dopravit a já chci vědět jak,“ řekl Blázen a sledoval hemžení u vstupu.

„Hele, vidíš to,“ ukázal po nějaké tiché půlhodině Blázen rukou k bráně, kde zastavilo jakési vozidlo se šesti koly.

„Musíme se dostat k tomu krámu a tady nám pomůže Mozeček,“ řekl Blázen a odplazil se zpět.

„Přesně tak, plán je jednoduše a chápeš ho Jacku dobře. Vlezeme do kárky a Mozeček nás vyveze ven s odpadem,“ asi potřetí opakoval Blázen svůj plán.

„Debilní zsranej plán,“ mumlal si pro sebe Pong, když hlídal okolí, aby se všichni bezpečně nasoukali pod plachtu jedné opuštěné kárky na konci osady.

„Pongu, nepičuj a hlídej. Uvědom si, že tady nenajdeš ani kapku krve, kterou bys mohl zabít,“ potichu řekl Blázen a vsunul se do korby.

„Kokote, zalez dovnitř,“ křikl Pong na Kokota, který cosi vysvětloval Mozečkovi.

„Možký, možký.“

„Já tě chápu studený čumáčku, ale opravdu musíš zahrát debila, který jede vyvézt odpad.“

„Možký.“

Kokot popadl Mazlíčka, vlezl za Kapitánem a poslední se vecpal do zbylého místa Pong.

„Šéfe, myslíte, že to dá?“ podíval se po Bláznovi, který mu pohled vrátil a nebylo zcela úplně zřejmé, jestli je v něm vidět i nějaká jistota.

Vůz se dal pomalu do pohybu a Mozeček zamířil k bráně. Šel pomalu, houpavou chůzí zombie s nepřírozeně dozadu vykloubenýma rukama, kterými se držel řídicí oje.

Vozík poskakoval po kamenech a ukrytí se všemi silami drželi čeho mohli, aby nevypadli ven.

„Moskí,“ zdravili Mozečka kolemjdoucí a občas zastavili na kus řeči.

„Moskí . Moskí.“

„Mosky. Mmoski,“ opatrně odpovídal Mozeček.

Pro čtenáře, kteří nerozuměli o čem si povídali, stručné vysvětlení. Místní byli zvědaví odkud je, kde se vzal a jak se jmenuje. Mozeček poctivě odpovídal, jak radil jeho přítel Kokot. Že je z druhé strany světa, v mládí utrpěl úraz, díky němuž špatně hovoří a právě jde s nějakým svinstvem, o němž se Kost vyjádřila, že musí okamžitě pryč.

„Moskí,“ občas uslyšel udivenou odpověď, ale většina se přestala vyptávat a šla si dále po svém.

Kokot vyvrtal prstem ve dřevě malou díрку, aby mohl sledovat dění venku.

„Co tam vidíš?“ ozval se tichý Karlosův hlas.

„Pššššt... Zatím klid,“ zašeptal Kokot a kopl nohou Karlose do hlavy.

Mozeček táhl káru a hlavou mu nic neprocházelo. Pomalu se přibližoval k bráně a začal si uvědomovat, že má hlad. Problém byl, že necítil žádné maso a to ho zvláště uklidňovalo. Být na místě, kde není co jíst, znamená zvyknout si na hlad, protože jako zombie nemůžete umřít. Smyčka, kterou nelze rozseknout a s tou myšlenkou došel až k bráně, kterou hlídali dva strážci s rozpadlými obličejí a zbytky hardů na těle, odhalujících více postapokalyptických detailů, než by bylo zdravo. Měkké části lidského těla odcházely jako první, to muselo být jasné každému na první pohled.

„Moskí.“, pravil strážný.

„Mošky.“ odpověděl Mozeček.

„Moskí, moskí.“

Mošky, mmošky.“

„Moskí?“

„Mošky, mošky, mošky. Mošky.“

„Moskí! Moskí, moskí.“

„Mošky, mošky!“

„Moskí.“

„Mošky. Mošky.“

„Moskí.“

„Mošky.“

„Moskí.“

„Mošky. Mošky.“

„Moskí.“

Mozeček se dal opět do pohybu, prošel branou a pomalu se vzdaloval.

„Kurva, Kokote. Co jim ten debil nakecal?“ zeptal se Pong a opatrně zvedl kus plachty, aby se podíval ven.

„Pongu, nic. Pravdu,“ odpověděl Kokot a usmíval se.

„Jak kurva pravdu?“

„No, řekl jim, že veze bandu lidí, kteří zabili Kost a donutili ho propašovat je ven.“

„Kterej kokot mu to poradil,“ zamručel zatlačený někde v rohu Jack.

„Já,“ odpověděl Kokot, „neumí lhát. Nedokázal by říci lež.“

„A to mu měli jako věřit?“ zeptala se Urga.

„Doufal sem, že ne,“ řekl Kokot a nasadil kamenný výraz.

„Dopr...“ zaklel Blázen a zapálil joint.

„Kapitáne...“

Vozík zastavil. Pong znovu opatrně vyhlédl ven.

„Šéfe, čisto,“ ohlásil a vylezl ven.

„Kurva, připadal sem si jako zhulená sardinka.“

Obešel vozík a ubezpečil se, že je všude klid. V dálce viděl kupoli silového pole a zdálo se, že ještě nikdo nezjistil jejich zmizení.

„Možký, možký!“

„Možký. Možký!“ odpověděl Kokot Mozečkovi.

„Můj vůdce, je velice šťastný, že se mu podařilo splnit úkol a chtěl by domů.“

„Kokote, to já taky,“ řekl Blázen, „jak jsme na tom vůbec s radiací?“

„Můj vůdce, ani se neptejte, vaše šance na přežití poklesly.“

„Jak moc?“ zeptala se Urga.

„Maximálně dvě a půl hodiny.“

„To není zrovna úplně nejlepší novinka, měli bysme nasednout a co nejrychleji zmizet,“ ozval se Pong.

„Kokote, víš jak jsme daleko od Kapky?“

„Můj vůdce, máte hodinky?“

„Mám, proč?“

„Už jste zkoušel funkci vyhledávání?“

„Ne?“

„Tak ji vyzkoušejte a podívejte se, kam ukazuje vteřinová ručička.“

„Haha, Kokote,“ zasmál se Blázen, „to jsou přesně ty chvíle, kterou kdybych viděl ve filmu, řekl bych, že scénárista chtěl vyřešit zapeklitou situaci, jak rychle dostat hlavní hrdiny do bezpečí. Tyhle hodinky toho umí asi víc.“

„Můj vůdce, umí ledasco.“

„Nasedáme a mizíme,“ řekl Pong a vlezl do šestikolého vozidla. Sedačky nebyly moc pohodlné, všude se povalovaly zbytky hadrů a oloupané kůže, sem tam polehávala odpadlá kůstka.

„Furt lepší než v káře,“ zamručel zase Karlos a vsoukal se úplně dozadu.

„Můj vůdce, tento vůz vám dá pár minut navíc. Kam ukazuje vteřinovka?“

Blázen se podíval na hodinky, zmáčkl tlačítko, ručička se roztočila a chvíli zmateně rotovala kolem své osy. Nakonec se ustálila a ukazovala jedním směrem.

„Tam jedem,“ ukázal Blázen rukou a Kokot dupl na plyn. Vozidlo poskočilo a v oblaku prachu zmizelo ze svého místa.

„Hele, Kokote, tohle asi není výrobek domorodců,“ spekuloval Jack, když obhlížel palubní desku.

„Jacku, všiml jsem si. Bliká tu nějaké tlačítko,“ ukázal Kokot prstem.

Blázen příliš nepřemýšlel a stiskl ho. Odkryla se malá obrazovka, na které se objevila hlava jakéhosi Nemrtvého.

„Moskí, moskí, moskí.“

„Mošky, mošky.“

„Kokote, co to...?“ ozval se Karlos.

„Prej sme zabili Kost a zemřeme, abychom se k nim přidali. Nebudu ani překládat, jaká nechutná slovíčka tato kreatura použila, aby nás zostudila.“

„Jak zabili Kost, vždyť už byla mrtvá. Co vůbec chtěj?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, abychom se vrátili.“

„Se posrali, ne?“

„To sem jim také odpověděl.“

„Dobře si udělal. Co myslíš, že udělají?“

„Půjdou po nás.“

„Ale pěšky,“ promluvil Pong.

„Jak pěšky?“

„Propíchal jsem gumy u těch zbývajících krámů.“

„A to byl chytřej nápad,“ ocenila Pongovo malé plus Urgha.

„Já vím, nejsem debil,“ zasmál se Pong a šňupl jednu z lajn perníku, které nadrtil na palubovce.

Vozidlo svištělo pouští a zůstával za ním mohutný oblak radioaktivního prachu. Vnější pozorovatel byl viděl mrtvou krajinou, která se najednou v dálce zavlnila a zvedla. Uvnitř si ještě nikdo ničeho nevšiml, ale vlna se rychle přibližovala.

„Co to kurva za náma je?“ podíval se Blázen do zpětného zrcátka.

„Můj vůdce, naprosto netuším, ale již to pozoruji delší dobu a ať je to co je to, velmi rychle se blíží. Nevím jestli stihneme dojet včas k horám.“

„Kokote, dupni na to a vymáčkni z toho krámu všechno co půjde,“ řekl Blázen a nervózně sledoval přibližující se hromadu písku.

„To bude nějaký písčej sráč,“ řekla Urgha a všichni tušili kam míří.

Vozidlo zrychlilo a pozorovatel z výše jasně viděl, kterak se přibližuje ke kamenné planině. Nakonec stáli v úplně nejposlednější chvíli, vůz najel na velký šikmý kámen, nadskočil, obloukem letěl vzduchem několik desítek metrů a trajektorii dráhy těsně minula nechutná zubatá čelist dlouhého chlupatého tvora, jehož tělo s mohutným zaduněním posléze dopadlo do radioaktivního písku pouště.

„Můj vůdce, ta potvora nám pěkně prosvítla kosti. Můj vnitřní dozimetr zařval, jakoby přišla jeho poslední hodinka.“

Nastalo ticho a všichni se po sobě podívali.

„Kolik nám zbejvá času?“ zeptala se Urgha.

„Pár desítek minut, ale těžko odhadnout. Musíme se dostat přes hory, myslím, že jsme je viděli z vyhlídky. Nasedat, pojedeme dál,“ odpověděl Kokot.

Nasoukali se opět do vozidla a rozjeli. Zamířili do hor po něčem, co vzdáleně připomínalo cestu. Kodrcali se vysoko, velmi vysoko a dost ocenili kvalitu vozítka, protože tvůrci, kteří ho vyrobili, vyráběli velmi solidní věci.

Nikým nepovšimnutí vyjeli k vrcholu a před nimi se rozprostřel výhled na planinu s kráterem.

„Šéfe, ty vole, nevypadá to tam dobře,“ ozval se Pong.

„To teda ne,“ řekl Blázen, kouřil joint a nechápavě sledoval scénérii pod sebou. U kráteru zuřila regulární bitva. Zvuk výbuchů a střelby přinášel vítr, spolu se zápachem výbušnin a spáleného masa.

„Kokote, jaký máme šance dostat se včas do lodi přes tuhle vřavu?“

„Můj vůdce, s tímhle neozbrojeným vozidlem žádnou,“ konstatoval Kokot.

„Takže sme v prdeli,“ řekl se Karlos. „Ty vole, to je fakt dementní, zdechnout na mrtvý planetě plný mrtvejch zmrďů.“

„Já ještě nemám v plánu umřít,“ přidal se Jack a Urgha taky začínala přihazovat.

„Kapitáne, takhle to nemůže dopadnout.“

„No to nemůže, ale co mám dělat?“ odsekl Blázen, který nevěděl kudy kam z problému.

„Můj vůdce, není zase čas vyzkoušet hodinky?“

„Kokote...?“

„Můj vůdce, že vy jste zase zapomněl na své hodinky?“

„Kokote...?“

„Můj vůdce, možná je pravý čas vyzkoušet dálkové ovládání, které jsem nedávno do Kapky instaloval.“

„Kokote...?“ potřetí Blázen šokem nedokončil myšlenku.

„Plecháči, ty ses posral. To chceš říct, že se trmácíme pouští úplně zbytečně?“ zařval Jack.

„Ne tak úplně, slíbil jsem Mozečkovi, že se projedeme, když splní úkol.“

„Kokote...?“

„Můj vůdce, tak už přivolejte Kapku,“ ukončil rozhovor Kokot a obrátil svůj zrak k obzoru. Blázen vzdychl, pohlédl na hodinky a zmáčkl tlačítko. Ručičkový displej zmizel a objevila se malá obrazovka, ve které uviděl Frankovu hlavu.

„Franku, slyšíš mě?“ promluvil Blázen do hodinek.

„Kakapitáne. Coco sese deděje?“

„Co děláš?“

„Hraju ss Dodoktorem „Ctcthulhu Sasaves tthe Woworld: Susuper Hyhyper Eennhanced Chachampionship Eedition Alalpha Didiamond DdXx Plplus Alalpha FdEeS HhD – Prpremium Eenhanced Gagame oof tthe Yeyear Cocollector´s Eedition (wiwithout Aavavatars!)“

„Cože to?“

„Papaříme gagamesu, Kakapitáne.“

„Dobře, pařte. Já chci jen vyzkoušet dálkový ovládání. Jsme trošku v průseru.“

„Mamám sisi sesednou keke zzbraním?“

„Klidně můžeš,“ řekl Blázen a stiskl opět tlačítko. Obraz se lehce zachvěl a přepnul na venkovní výhled.

Kapka obklopená silovým polem se zvedla a vyletěla nad úroveň kráteru. Ochranné pole bezpečně odráželo trapné pokusy sestřelit loď, která zamířila k horám na obzoru. V zuřící bitvě si nikdo déle nevšímal kosmoletu, která právě odletěl.

Čtenář s bujnou fantazií právě teď jistě zaregistroval, že situace na místě byla poněkud nepřehledná. Střílely po sobě tři strany. Ozbrojení návštěvníci rautu, nemrtví obchodníci radioaktivním materiálem a divocí Nemrtví. Vraťme se však zpět.

Na vrcholu hory skupinka pozorovala přibližující lesknoucí loď.

„Šéfe, právě včas,“ promluvil Pong a ukázal směrem, ze kterého přijeli. Blázen se otočil a spatřil větší počet pronásledovatelů, kteří se vcelku rychle přibližovali.

„Zmrdi z vesnice, žejo?“

„Jo.“

„Asi budou nasraný, že sme rozsekali Kost,“ podotkl Jack, dopil láhev a hodil ze srázu dolu.

Kapka přiletěla, otočila o sto osmdesát stupňů, nákladní vrata se otevřela a vysunula dlouhá lávka.

„Kakapitáne, nanastupovat,“ křičel Frank a mával rukou. Nebylo o čem přemýšlet, všichni se rozeběhli jak nejrychleji mohli do pohody a klidu cestovního domova.

„Ještě, než opustíme nákladní prostor, musíme všichni do dekontaminační komory,“ zbrzdil nadšení Kokot a otevřel malá dvířka.

„Ty vole, tady sem ještě nikdy nebyl,“ nahlédl opatrně Blázen do malé, ale velmi luxusně vybavené místnosti, s barem, pohovkami a decentním osvětlením.

„Tři hodiny,“ řekl Kokot.

„Co tři hodiny?“ zeptal se Karlos.

„Tady musíme zůstat,“ odpověděl Kokot.

„Nevadí, dá se odsud ovládat loď?“

„Je to možné.“

„Fajn, tak jdem srovnat účty ze všema zmrđama, který nám posrali večírek a byznys. Tenhle výlet mě poněkud nasral, ani v bordelu sme nebyli,“ vstoupil do místnosti Pong a zamířil k terminálům.

„Pohoda, zasraná pohoda,“ oddechoval Blázen hluboko usazen v pohovce a kouřil. Všichni byli rádi, že jsou v svém. Pong s Kokotem seděli u terminálů a sledovali obrazovky.

„Já je rozmrđám na mikrosračky,“ mumlal Pong pod svůj dlouhý vous, který jednou rukou mnul a druhou bušil do ovládání.

Kokot zamířil s Kapkou zpět nad kráter, aby se pořádně podívali, jaká je na místě situace.

„Pongu, potřebujeme ochránit naši investici, takže zkus nechat žít ty zmrdy nemrtvý, se kterejma sme udělali kšeft. Chci zbytek slíbených peněz,“ ozval se z pohovky Blázen.

„Šéfe, jasný,“ odpověděl Pong, sklonil děla k zemi a pokropil útočníky.

Dole probíhal totální chaos, protože nikdo pořádně netušil, která vlastně začala právě bít. Nic však nešlo změnit na tom, že Pongova přesně cílená palba bez rozdílu kosila ošuntělé útočící návštěvníky

jednoho po druhém. Další smrtící dávka mířila k zaparkovaným lodím, do kterých střely provrtaly větší množství děr a učinily je nepoužitelnými.

„Zmrdi zasraný, všechny vás zabiju!“ zahromoval z nebe Pongův hlas, který si neodpustil zapnout venkovní reproduktor a sdělit svůj názor na probíhající záležitost. Na chvíli nastalo hrobové ticho, které bylo přerušeno opětovnou palbou. Pár debilů na zemi se pokusilo odpálit několik raket, které explodovaly nárazem do silového pole Kapky.

Pongův smích otřásl celým kráterem. Jakmile dozně, ozvala se znovu pekelná palba, která dělala fašírku ze všeho, co se nestihlo ukrýt do bezpečí. Na závěr všeho si neodpustil vypustit několik raket vzduch-země a do reproduktorů The end od Doors.

Přistávací plocha a okolí bylo totálně zničeno. V troskách se začali objevovat Nemrtví, kteří rychle doráželi přeživši a čistili kráter. Kokot se rozhodl přistát, aby mohli obhlédnout situaci na zemi. V lodi nastala menší debata, protože nikomu už se vlastně nechtělo příliš ven a jejíž výsledkem bylo, že vyrazí ven Blázen, Pong, Kokot a Mozeček s Mazlíčkem. Zbytek se rozhodl skálopevně zůstat v pohodlí a bezpečí Kapky.

„Šéfe, vypadá to, že pole nad kráterem zůstalo nepoškozený,“ podíval se Pong k obloze.

„Doufám, radice už sme měli dneska fakt dost,“ pousmál se Blázen a rozhlížel se po díle zkázy.

„Mozky, mozky,“ ozval se jim za zády hlas.

„Je to ten, který si myslím, že to je?“ zadumal Blázen a otočil se. Byl to skutečně Mozek, mírně poškozen, s několika průstřely a chybějící rukou, ale byl to skutečně on.

„Ty vole, pokladník žije,“ viditelně si ulevil Blázen a málem Mozka objal.

„Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, Mozek děkuje za záchranu, protože si už mysleli, že jsou ztracený.“

„Vo co kurva šlo, ale?“

„Mozky.“

„Zboží, šlo o nějaký zboží, který mají pro někoho připravený.“

„Kokote a co ti magoři z pouště?“

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, prý zkurvená náhoda, že se rozhodli zaútočit zrovna dnes. Zkoušejí útoky celkem pravidelně a dneska se jim zadařilo. Kdyby prý nenastal takový chaos, zvládli by je včetně zlodějů.“

„Jasně, jasně. Mám jako věřit na náhody. Šéfe, tohle smrdí až sem,“ řekl Pong a zůstával stále ve střehu.

„Mozky, mozky. Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, Mozek potvrzuje, že by mohla být akce koordinovaná a že mohlo jít o pokus převzetí kontroly nad výrobou perníku, ale stejně už není co koordinovat, protože sme vyhráli.“

„Šéfe, neberou zajatce, podívejte,“ ukázal Pong rukou směrem k hale, kde se původně odehrával večírek. Nemrtví vyvedli skupinku lidí, které jednoho po druhém pozabíjeli.

„Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, pro výstrahu všem dalším. Místní o obchody nikdy nepřijdou a vyjasní se tím, kdo je tady pánem.“

„A co náš byznys?“

„Mozky.“

„Platí, termín se protáhne o týden. Jestli s tím nebudeme mít problém.“

„No, problém s tím mít docela budu, ale chci svoji odměnu, takže počkáme. Co chtěj dělat s magorama z pouště?“

„Mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, nemáme je prý řešit, rozhodli se je definitivně vyhladit.“

„A nechtěli by s nima pomoci? Nějak musíme zabít čas, ale sedět v kavárně a pozorovat radioaktivní západy slunce se mi příliš nechce. Co ty na to, Pongu?“

„Šéfe, myslíte nějaký menší letecký útok?“ rozjasnila se Čiňanova tvář.

„Mozky.“

„Můj vůdce, prý jestli si chceme užít lov, můžeme.“

„Paráda,“ zajásal Pong.

„Kde je vůbec Mozeček?“ zeptal se ještě Blázen.

„Má nové přátele, dejte mu prostor,“ odpověděl Kokot a ukázal ke skupině Nemrtvých, kteří byli v nadšeném rozhovoru s Mozečkem a očividně velmi obdivovali Mazlíčka.

„Aha, tak máme vyřešeno a měli bychom si konečně užít dovolenou. Pojd'mež na lov, přátelé. A menší kalbička by neuškodila,“ řekl s radostí v hlase Blázen a spokojeně se rozhlédl.

Započala třítydenní nonstop kalba, během které se podařilo Pongovi vyčistit celou planetu od odbojných divokých Nemrtvých a ještě si zkurveně užili. Zvláště lovy s Mozkem byly zábavné, protože Mozek a jeho přátelé se vyjevili jako skutečně zábavní kumpáni do pohody i nepohody a toto neplánované dobrodružství utužilo jejich vzájemný vztah.

Kdyby se čtenář podíval očima scénáristy či malíře komiksů, spatřil by několik brutálních kaleb a nemilosrdné ostřelování nemrtvých civilistů, staveb a velkých skupin utíkajících neživých nebožáků. Rakety a bomby se zápalnými látkami činili lovecké výpravy ještě o něco výpravnějšími. Pochopte, ono je hrozně těžký, popisovat jednu pijatiku a zabijačku za druhou. Za svůj život jste prožili nespočet kaleb, ale vzpomenete si na dvě a ten zbytek se bude rochnit v mlhavých, vzájemně podobných vzpomínkách na něco, co bylo fakt hustý, ale už nevíte jak moc a z čeho.

Užívali si takto nakonec skoro měsíc, než se Nemrtvým podařilo opravit škody a dostavět továrnu na perník. Planeta byla dokonale vyčištěná od všech nepřátelských divokých a ti, kteří se chtěli napravit a zapojit do systému soukromého vlastnictví, dostali šanci. Dalo se celkem předpokládat, že přeživší neměli chutě a potřebu spekulovat nad společným vlastnictvím a rovnoměrnou dělbou práce.

„Můj vůdce, upravil jsem váš skafandr, abyste mohl kouřit i uvnitř a koupil jsem tu jednu malou místnost. Mám takový pocit, že zde nejsme naposledy,“ řekl jednoho rána Kokot během snídane ve vyhlídce.

„Taky si myslím, měl jsem pár dálkových hovorů a po radioaktivních materiálech je celkem poptávka. A podle toho co se tady vyrábí za sračky, budeme muset postavit větší bazén, abychom se mohli rochnit ve všech těch penězích. Ty vole, my si jednou koupíme vlastní planetu,“ snil Blázen a přitom pochopitelně kouřil joint.

„Kapitáne, vy jste romantik. Fakt byste chtěl opustit bezpečí naší základny?“ pousmála se Urga.

„Jednou, když se nám podaří urovnat vztahy s Čiňany... Postavíme hotel, velkej bordel a budeme si užívat.“

„Kapitáne...?“ Urga vypadala vyděšeně, protože představa dožít někde v bordelu obklopená děvkami ji nepřišla úplně ideální. I když, otevřít restauraci by vlastně nakonec mohl být dobrý nápad.

„Mozky, mozky. Mozky, mozky,“ pozdravil Mozek Blázna, který si zrovínka dával první ranní joint a pivo při východu slunce.

„Můj vůdce, Mozek vás chce pozvat na prohlídku fabriky a večer je nachystaný rozlučkový večírek.“

„Zase pařba, jakoby jich bylo v posledních dnes málo,“ zasmál se Blázen a v duchu už viděl domov. Tento výlet se protáhl déle, než původně zamýšlel, ale nedával nic najevo, dopil pivo, dokouřil joint a otráveně se zvedl.

Venku bylo radioaktivně nádherně. Kokotova úprava skafandru byla fantastická. Kapitán využil první příležitosti a malý strojek z nabitého zásobníku jointů přesunul k držáku velké brko. Malý problém nastal při zapalování, kdy Blázen zjistil, že ne zcela dobře funguje posunovač zapalovače, kterého se mu podařilo dosáhnout malým soubojem mezi nosem a pákou držáku. Zapalovač zaprskal při setkání s jointem, Blázen pořádně potahal a vyfoukl dým do helmy skafandru. Kdyby se Blázen viděl zvenčí, pochopil by, proč se začal Pong smát jako protrženej. Nic by totiž skrz kouř neviděl.

Zábavná chvilka skončila v okamžiku, kdy se Kapitán začal dusit a Kokot usoudil, že legrace už bylo dost a zapnul vzduchový filtr, který během chvíle odsál z helmy dým a Blázen svýma ultračervenými očima zase viděl radioaktivní svět.

„Slušná mrda,“ řekl.

Mozek je dovedl k fabrice. Nová, radioaktivně bílá budova zářila do okolí.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, právě dokončují první várku. Schválně, co povíte na kvalitu.“

„Víš, že já tuhle sračku neberu nebo jen velmi výjimečně.“

„Vím, ale kdyby náhodou,“ odvětil Kokot.

Vešli do budovy a ocitli se ve velké průmyslové laboratoři, kde Nemrtví v laboratorních oblecích obsluhovali velký stroj.

„Šéfe, to je zvláštní pohled. Chodící mrtvolky v igelitových pytlích,“ rozesmál se Pong tak, až se mu hledí třásl.

Prošli celou fabrikou a pečlivě zkontrolovali každý úsek výroby. Pong poradil pár drobných detailů, vysvětlil magickou část receptu, kde velmi záviselo na teplotách a propočítal vliv radiace na výslednou čistotu substance.

Došli až k závěru výrobního procesu, do malé místnosti s přidávanými prachovými filtry, kde se balil výsledný produkt, který násypkou padal do připravených kilogramových pytlů. Pong vzal jeden z krystalů, vložil pod mikroskop a chvíli bedlivě zkoumal.

„Šéfe, přesně jak výpočty předpokládaly. Máme před sebou nejčistší a nejkvalitnější perník v celém známém vesmíru. S drobnou vadou na kráse, svítí jako malý slunce. Naprosto netuším, kdo by to chtěl brát pravidelně, kromě místních pomatenců.“

„Pongu, to není náš problém. Vezmeme vzorky a uvidíme co řeknou našinci,“ odpověděl Blázen a užíval marihuany ve skafandru. Naučil se ovládat filtrační systém, takže si řídil nakládání podle libosti. Občas filtr přiškrtl a dal ‚bong‘.

„Mozky.“

„Můj vůdce, prý co říkáme. Jsou rádi, že s námi mohli obchodovat a přišel čas uzavřít transakci.“

„To velmi rád slyším,“ zasmál se Blázen a věděl, že mají solidně vyděláno.

„Mozky. Mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, máme se jít připravit na večírek.“

Pong se nezdržoval zbytečnostmi, jakmile sundali skafandry, udělal několik lajn a dozimetrem změřil záření. Se slovy „to přežiju“ užil dvě lajny a posadil se.

„Ó ty svatá skákající veverko seroucí zlaté hovno opičího krále, největší matko veselého holoubátka požíraného opilým lenochodem, já se z toho matroše poseru,“ zahuhlal a odběhl do nejbližší

místnosti poslední záchranu. Což v tomto případě znamenalo, že popadl odpadkový koš a zapadl za nejbližší kámen, ke kterému stihl doběhnout.

Kráterem se začala nést silná vůně čínských perníkových sraček smíchaných s natrávenými zbytky oběda.

„Co to tady smrdí?“ přivítal navrátilce Karlos.

„Pong se posral,“ odpověděl Blázen a šel na chvíli ulehnout. Vzal to oklikou přes normální splachovací záchod.

„Kde je Mozeček?“ optal se Kokot, když se blížil večer a spolu s ním poslední kalba.

„Má spoustu nových přátel, tak někde lítaj po okolí,“ řekla Urgha.

„Kapitáne, musíme na ten mejdan?“ zeptal se Jack, který už byl notně opilý.

„Šel bych se tam ukázat,“ odpověděl Blázen, kterému se pochopitelně nechtělo samotnému.

Večírek proběhl tentokrát bez jakýchkoliv překvapení. Klasická ožiračka s několika obchodníky, kteří přijeli pro zboží z nově obnovených továren.

Jediným překvapením večera byl Pong, který byl sjetý snad jako nikdy v životě.

„Šéfe, ty vole, to je matroš, to je kurva matroš, že bych se zase posral.“

Popravdě řečeno, za barákem už bylo celkem slušně nasráno a jediný Pongovo štěstí bylo, že Nemrtví neměli čich a hosté po událostech posledních týdnů raději dělali, že nic necítí.

Vrcholem večera byla travesti show v podání místní umělecké skupiny, která předvedla celou řadu zpěváků a zpěvaček, které hosté z planety Země neznali.

Když se začal čas lámat a nad kráterem vystřelily první sluneční paprsky, Blázen přišel k Mozkovi a poděkoval za veškerá dobrodružství, která prožili.

„Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, prý není vůbec zač a vděčnost je na jejich straně. Vždyť jsme jim pomohli. Máme připraveno několik kontejnerů se vzorky a velmi doufá, že se brzo zase uvidíme. Prý se o nás budou jednou vyprávět legendy, pokud se již v písních nevypráví.“

„Ty vole, to je romantik,“ zasmál se Blázen a opatrně, aby ho nepoškodil, Mozka objal a opatrně poplácal po zádech.

„Mizíme,“ vykřikl, když dokončil loučení.

Posádka vypadala, že na tato slova čekala, okamžitě vystřízlivěla a společně vyšli ven.

„Můj vůdce, ještě musíme vyzvednout Mozečka a pak můžeme odletět.“

„Hele, víš co, najdi si ho sám. Potkáme se v Kapce, já už tady nechci bejt ani minutu,“ odpověděl Blázen a zbytek se snažil tvářit, jakože nemají stejný názor.

„Nikam mi neuleťte,“ řekl Kokot a odběhl.

„Kam bysme bez vás letěli,“ vzdychla Urgha a zamířila spolu s ostatními k lodi.

„Tomu nevěřím, taháte mě za nos,“ kroutil hlavou šikmooký maník v luxusním kvádru hluboce posazený v pohovce v soukromém apartmánu na Titanu.

„Věřte si čemu chcete, ale nabízím obchod,“ odpovídal Blázen, který hleděl polopropustným sklem na taneční parket.

„Co chcete?“ zeptal se návštěvník.

„Aby mi dala čínská vláda konečně pokoj a uzavřela účty.“

„Co nabízíte?“

„Už sem to kurva jednou říkal,“ otočil se Blázen od skla a mocně natáhl z brka.

„Mám nějaký materiály, který by mohly bejt pro tvý vůdce zajímavý.“

„Jak si to celý představujete?“

„Jednoduše, odvezete si vzorky a necháte rozhodnutí na vyšších místech.“

„To zní dobře, platí,“ odpověděl týpek a pozvedl sklenici s drinkem. Blázen zpozvdálí opětoval zdravici a upil kvalitního rumu.

Uběhlo několik týdnů a scéna se opakovala. Sedící zástupce čínské vlády a stojící Blázen kouřící tradičně brko.

„Soudruhu Blázne, je mi ctí vám sdělit, že soudruzi na nejvyšších místech byli velmi potěšeni předvedenými ukázkami zboží, které umíte zajistit a rozhodla se přistoupit na vaše podmínky. To vše samozřejmě pro dobro veškerého čínského lidu.“

„A to kurva rád slyším,“ rozesmál se Blázen, který poznal, že má konečně vyhráno.

„Pod jednou podmínkou však,“ dodal soudruh v kvádru.

„Jakou podmínkou myslíte?“

„Předáte nám veškeré kontakty a my si budeme řídit veškeré obchody sami.“

„Hmmm,“ zamyslel se Blázen, „nemám problém. Stejně by se mi nechtělo vozit ten radioaktivní sajrajt naší voňavou kocábkou.“

„Dohodnuto,“ podal Číňan ruku, kterou Blázen přijal a potřásl si.

„Dohodnuto,“ potvrdil svůj souhlas s obchodem.

Číňan odešel a objevil se Karlos.

„Kapitáne, myslíte, že nám konečně dají pokoj?“

„Karlos, vůbec netuším. Jen doufám, že sme jim aspoň na chvíli zalepili hubu. Účty sou srovnány a nic si vzájemně nedlužíme.“

„Aspoň nějaký pozitivum,“ zasmál se Karlos a upil z láhve, kterou nabídl Bláznovi. Ten ani nepřemýšlel, popadl ji a řádně se napil.

„Dneska budeme pařit,“ konstatoval a vypadal uvolněně.

„Šéfe, myslíte, že to byl dobrej nápad, přenechat Číňanům takovej potenciální byznys?“ přiklonil se Pong k Bláznovi.

„Pongu, byl nebo nebyl, vždycky si můžeme udělat svý zákazníky, pokud by se náhodou objevil nějakej pomatenec, kterej by chtěl takovej smrtící sajrajt,“ odpověděl Blázen a zamyslel se.

„Ty vole, co ten radioaktivní perník? Nevyšňupal si ho všechen, že ne?“

„Šéfe, neblázněte, copak sem nějakej blázen?“ rozesmál se Pong a když se uklidnil, dodal.

„Rozdal jsem ho našim nejlepším klientům, jako takovou malou raritku.“

„Doufám, že aspoň nějaký přežili,“ zasmál se zase Blázen.

„Šéfe, žijou všichni, ale víte co mi furt leží v hlavě?“

„Pongu, co za sračky máš v palici?“

„Šéfe, pořád se mi tam houpe perníková laboratoř v beztlákovém stavu,“ promluvil opatrně Pong.

„Pongu, ty máš v palici pořád jenom perník,“ řekl Blázen a napil se piva.

„Šéfe, ještě porno, maso, krev a meditace,“ dodal Pong, který už věděl, že dosáhl svého.

„Hele Pongu, postaráš se o projekt fabriky? Já nerozumím perníku tak dobře jako ty, uvolním zdroje a uvidím co dokážeš.“

„Šéfe, já bych vás zulíbal, kdybyste byl prachatá kunda. Díky, díky a ještě jednou díky.“

Pong byl opravdu velmi šťastný.

Střih, scéna u baru.

„Helejte, ten prudce radioaktivní perník skutečně vyrábějí zombíci?“ zeptal se Ponga stojící chlapík se zeleným obličejem, který zrovna pokukoval po barmankách a přemýšlel, jestli by je neměl vyměnit za nový.

„Jimbo, jo, už sem ti jednou celou naši story vyprávěl,“ odpověděl Pong chlapíkovi, se kterým udělali několik dobrých obchodů. Čert ví, z jakého koutu galaxie vůbec byl, ale platil dobře a o cenách ani příliš nediskutoval.

„A můžete mi toho sehnat víc?“

„Jimbo můžeme, ale přeci nechceš své zákazníky pozabíjet. Nikdo nevydrží takový dávky radiace.“

„Tak to snad už není váš problém, ne?“ podíval se Jimbo takovým zvláštním pohledem.

„No není. Víš co? Až budeme mít skladem, ozvu se ti,“ uzavřel Pong debatu, popadl nalitou sklenici s drinkem a v hlavě se mu rodil stavební plán vesmírné továrny. Cítil vůni peněz.

Nelze si neodpustit malý autorský dovětek, který by mohl proběhnout po závěrečných titulcích této epizody. Nic velkého, jenom oblíbený pohled do blíže nespecifikované budoucnosti, protože kdy se vám zase podaří podívat do vzdálených končin, kde existují radioaktivní planety obydlené zombíky pilně obchodujícími s okolním vesmírem.

Berte to tak, že vás vezmu na malý výlet do budoucnosti vaší od nynějška jistě oblíbené planety.

Kráter se změnil. Stal se luxusním přístavem plným stromů, soch a jiných uměleckých předmětů. Návštěvník by dostal pohodlné ubytování s výhledem na radioaktivní východy slunce, které inspirovaly stovky významných umělců.

Velmi oblíbená byla opera „*Východ slunce nad radioaktivním rájem*“ od Mistra Mozka XVII, která vyzdvihovala těžké počátky vznikající kultury nemrtvých a opěvovala význam Velkého Kapitána Blázna, který pomohl v závěrečném boji s rovnostářskými teroristy. Zpracování bylo velkolepé. Tisícihlavý orchestr nemrtvých, dunících během východu na své hlučné nástroje, byl nezapomenutelným výjevem pro návštěvníky.

Hlavním turistickým cílem však bylo něco úplně jiného. Oživená mrtvá zvířata chovaná v klecích a nebo vypuštěná v pláních, kde oživovaly mrtvou krajinu. Pokud si myslíte, že vidíte pozůstatky Mozečkova přátelství a napadla vás souvislost s jeho malým Mazlíčkem, jste na správné stopě. Nemrtvým se během desítek let podařilo upravit původní Mozečkovu recepturu, až dokázali vrátit ze světa mrtvých mezi nemrtvé cokoli a kohokoliv.

Postavili na tom svůj třetí nejvýnosnější byznys, protože poskytovali služby bohatým lidem, kteří se nedokázali rozloučit se svým milovaným domácím mazlíčkem. Desítky boháčů ročně mířili do místních laboratoří a přivázeli mrtvá těla svých němých přátel v různých stádiích rozkladu.

Jasně, protože víte, jaký byl jejich první nejvýnosnější obchod a víte jaký byl třetí, zůstává tedy otázka, který se stal druhým. Těžká hádanka to není, protože jejich radioaktivní perník si našel celou řadu fanoušků, kteří se nebáli rizika a kupovali ten šílený matroš po kilech. Ne tedy, že by se jednalo o humaoidní bytosti, vždy to byla nějaká silikonová, diamantová a nebo nějak jinak chemicky odolná rasa, které nevadila troška radiace. V místním baru pojmenovaném „*U Blázna*“ se nedali přehlédnout. Sedávali ve skupinách u kulatých stolů, na kterých byly hromady gigantických krystalů, které rovnou pojídali, pokud tedy náhodou měli ústní otvory. Kolikrát jejich krystalická těla totiž disponovala otvorem pouze jedním multifunkčním otvorem.

Úspěšná a bohatá budoucnost.

18. Čas

„Čas je hrozná kurva,“ řekl zvláštní chlapík s červeným nosem, který se zjevil zničehonic a zastínil Bláznovi výhled na moře.

„Můžete milej pane laskavě uhnout? Bráníte mi ve výhledu na moře,“ zamručel Blázen nepříjemně.

„Šéfe, kdo vás to prudí?“ přiběhl Pong, který si všiml neznámé postavy.

„Bob. Bob jméno mé,“ představil se chlapík.

„Kurva co tady děláte a jak jste sem doprdele dostal?“ postavil se Blázen a dálkovým ovladačem vypnul projekci moře a pláže. Najednou se ocitli v kovové místnosti.

„Přišel jsem z budoucnosti a chci být u toho.“

„Odkud, že ste přišel a u čeho chcete kurva bejt? A vymáčkněte se rychle Bobe, protože jinak poznáte rychlost Pongových mečů.“

„Kapitáne Blázne, rychlost Pongových mečů je v naší době legendou. Rád je však na vlastní oči uvidím v akci.“

„Takže vy znáte moje jméno...“ začal nepříjemně mručet Blázen.

„Šéfe, mám ho zabít?“

„Pongu ještě ne. Musíme si nejdřív poslechnout inteligentní historku. Dáme mu dvě minuty, pak ho můžeš zabít.“

„Můj vůdce, zachytil jsem zde v místnosti nějaké energetické výkyvy. Kdo to je?“

„Kokote, to je Bob a tvrdí, že přichází z budoucnosti,“ řekl Blázen.

„Kdože přichází z budoucnosti?“ objevila se Urgha, která šla náhodou kolem.

„Tak už jste všichni,“ promluvil opět Bob.

„Jak kurva všichni, nejsme všichni,“ řekl Blázen a zapálil joint.

„Já vím, že je vás víc, ale tady jste všichni a chci vás vzít na výlet časem. Jste hrozně slavní a já vždycky chtěl s vámi strávit krásné a pohodové odpoledne.“

„Cože s náma chcete?“ divili se v podstatě už všichni.

„Prožít malou odpolední procházku časem, navštívíme pár známých, popijeme, dáme si nějaký fety a oprcáme pár děvek.“

„Šéfe, to zní dobře,“ rozjasnila se Pongova tvář a Urgha se po něm podívala takovým tím specificky ženským pohledem.

„Pongu...“ chtěl zase něco Blázen říci, ale než stačil dokončit myšlenku, objevilo se bílé světlo a ozval Kokotův hlas.

„Můj vůdce, zase se zvedá velké množství ene...“

Bílé světlo zmizelo.

„...rgie, hlásí detektor,“ nesl se zelenou loučkou konec Kokotovy myšlenky.

„... ty dobytku,“ dokončil Blázen svoji větu.

„Kde to kurva sme?“ vykřikl Pong, vytasil meč a dal jej na krk Bobovi.

„V klidu, v klidu. Žádný stres, jsme asi 66 milionů zpět v minulosti a jdeme navštívit Strýčka Neda,“ odpověděl Bob.

„Jakýho, kurva, zase strýčka Neda?“ vyjel zase Pong.

„Pojďte za mnou, bude se stejně stmívat,“ řekl Bob a vydal se pěšinkou za zapadajícím Sluncem.

Nebyla to špatná procházka. Vlastně byla úplně super, protože příroda byla krásná a plná neznámých zvuků.

„Šéfe, můžu zašlápnout brouka?“ zeptal se Pong.

„Pongu, já nevím, abys nezměnil budoucnost,“ odpověděl rychle Kokot, který se s obavou podíval po Bobovi.

„Ničeho se neboj, milý příteli. Jen si zašlápní co chceš,“ odpověděl Bob a napil se z láhve, kterou mu Pong podal, aby si uvolnil ruce a mohl rozkopat mraveniště.

„Paráda a co takhle lov divoké zvěře?“

„Pongu, nechtěl bys toho nějak moc?“

„Šéfe, vždyť říkal, že je to úplně bezpečný.“

„Je to bezpečný, zastrílíme si večer z haciendy Strýčka Neda, až potáhne pozdní stádo nějakých fakt velkejch sráčů,“ řekl Bob a přidal do kroku.

K velkému vznášejícímu domu se dostali těsně po západu slunce, kdy příroda zmlkla a na obloze se objevily velké létající stíny, které zakrývaly hvězdy.

Blázen odhodil do louže skoro dokouřeného jointa a po schodech vyšel na verandu, kde již čekal nějaký muž, pravděpodobně Ned.

„Strýčku Nede,“ objal Bob Neda.

„Bobe, dlouho sem tě neviděl, co tě sem přivádí?“

„Strýčku Nede, podívej koho sem přivedl,“ řekl Bob a ukázal na skupinku příchozích.

„Bobe, neříkej mi, že ...“

„Strýčku Nede, ano.“

„Blázen, Kapitán Blázen osobně. Panebože pojd'te všichni dovnitř, tohle setkání musíme oslavit.“

Vstoupili do prostorného a vzdušného domu v africkém koloniálním stylu s částečně krytou verandou okolo celé stavby.

„Udělejte si pohodlí, moje děvčata za chvíli přijdou, ještě musí dokončit domácí práce,“ oznámil Ned hlasitě a šel připravit drinky.

„Nede, můžu se vás na něco zeptat?“ pokusil se Kapitán navázat rozhovor.

„Strýčku, říkejte mi Strýčku Nede,“ odpověděl Strýček Ned.

„Strýčku Nede, proč vám říkají Strýčku Nede?“ dokončil svoji otázku Blázen a zapálil joint.

„Všichni mi tak odjakživa říkají,“ rozesmál se Strýček Ned a nabídl Kapitánovi sklenku.

„Aha...“ zamyslel se Blázen a přijal sklenici s drinkem.

„Rum. Na zdraví,“ zahlásil Ned, pozvedl sklenici a naráz ji vypil.

„Nazdra...“

„Šéfe...,“ vyrušil ho hlas.

„Co je Pongu?“

„Šéfe, mám takovej pocit, že Strýček Ned je pěkněj prasák. Má tu hroznou hromadu drog a albíčka s pěkně prasáckejma fotkama.“

„Áááá, pan Pong objevil pohoštění. Drogy jsou na vaši počest. Víte, vy jste v naší době přišerně populární a společnost Pong & Co je jednou z nejdražších společností na světě? Tolik perníku a dalších drog nikdo jinej neprodává. A všechno se vyrábí podle původních receptur.“

Velmi těžko popisovat překvapený výraz v obličejích hostů, ale všichni vypadali jako kdyby právě viděli Ježíše Krista. A výraz jim ještě více zkameněl, když se do místnosti přirtil dav pišticích holčiček v maximálním věku čtrnáct let, které se vrhly se na Strýčka Neda.

„Strýčku Nede, Strýčku Nede, už jsme hotové, domácnost, hospodářství, i o zvířátka jsme se postaraly.“

„To jste hodné, moje malá roztomilá koťátka,“ rozněžnil se Strýček Ned a vyloženě si užíval.

„Šéfe, přesně tohle sem vám naznačoval,“ polohlasně řekl Pong Kapitánovi.

„Pongu, ty vole, ne aby tě napadlo...,“ podíval se Blázen po Pongovi.

„Šéfe, já jenom s těma, který už maj krámy. Vždyť mě znáte,“ podíval se Pong Bláznovi do očí a ten si nebyl zcela jist, jestli v nich vidí všechny prasárny, který se honí kung-fu smažce hlavou.

„Pár jich tady asi bude bude, ale po nich poptávka moc není,“ řekl Bob, který si přišel dolít sklenici.
„Bobe, to je poněkud ujetý, ne?“
„Kapitáne Blázne, traduje se o vás, že rádi navštěvujete netradiční nevěstince, tak sem si říkal, že tohle místo je netradiční dost. Sem se nedostane jen tak někdo, musíte znát přesné umístění v času a prostoru a to je jen pro vyvolený.“
„Bobe, navštívujeme jako různá místa, ale píchat malý holčičky je dost ujetý, ne?“
„Kapitáne Blázne, jestli byste raději nějaké chlapečky?“ zkusil to Bob jinak.
„Bobe... Bobe, žádný chlapečky, žádný holčičky. Navíc já mám rád jen neklonovaný děvky, klasického typu.“
„Blázne. Strýček Ned nemá ani jeden klon a jestli byste chtěl pravou děvku, není problém, aby se některá z holek šla převléknout.“
„Bobe, Bobe... Ty vole...“ chtěl Blázen něco říct.
„Vím Kapitáne Blázne, půjdeme si zastrílet,“ řekl Bob, který pochopil, že se ubral špatným směrem co se týče výběru podniku.
„Šéfe, já se k vám přidám později,“ oznámil Pong a díval se na dvě slad'ouneké holčičky s malými pevnými broskvičkami.
„Kapitáne, u toho já bejt nechci. Jdu na vzduch,“ oznámila Urgha a Blázen vyšel s ní.

„Můj vůdce, na pláních před námi se prohánějí pravěcí ještěři. Nádhera. Milovník přírody by byl v sedmém nebi.“

Blázen se usadil do křesla a otevřel lahváče. Vyndal na stůl náčiní a začal jako civilizovaný člověk balit brko.

„Kapitáne, co budeme dělat?“ zeptala se Urgha.

„Střílet budeme!!“ zakřičel Ned a hodil na stůl velkou tašku s automatickými zbraněmi.

„Aaah...“ povzdechl Blázen, zapálil joint a vzal do rukou AK47.

„Strýčku Nede, opravdu nevádí, že budeme zabíjet živočichy? Skutečně nemůžeme ovlivnit budoucnost?“ zeptala se Urgha s opatrností v hlasu.

„Opravdu se ničeho nebojte. Myslím, že tady náš umělý přítel již ví, kde a v jakém časovém období se nacházíme,“ otočil se Ned ke Kokotovi.

„Můj vůdce, Strýček Ned má naprostou pravdu. Tady se můžou hosté vyřadit naprosto dle své libosti a zabíjet zvířenu bez jakéhokoliv omezení.“

„Kokote, co to meleš prosím tě za nesmysly?“ divila se Urgha.

„Urgho, jestli jsou mé výpočty správné, nacházíme se v oblasti Chicxulubského kráteru a zanedlouho všechno, jenž zde vidíme, čeká totální zánik.“

„Cože? Kokote?“ podivil se pro změnu Blázen.

„Můj vůdce, je to velmi prosté. Před 66 miliony lety do těchto míst dopadl meteorit o průměru 10km a způsobil masové vymírání, během kterého zmizeli dinosauři, ptakoještěři a v podstatě většina života na planetě. Ale vy, savci, jste přežili.“

„Ty vole, Kokote, neuvěřitelná story,“ pokýval hlavou Blázen a pomalu mu začalo svítat.

„Pan Kokot má naprostou pravdu. Trvalo mi pár let, než jsem zjistil, kdy přesně meteor dopadl, ale zítra vás čeká divadlo, jaké jste ještě v životě nikdy neviděli. Představení jen pro zvané. A nyní si pojd'me zařadit. Zbraně jsou naolejované a zásobníky plné. Čtyřkolky připravené s plnými nádržemi.“

Noční zábava byla velkolepá, lovci na čtyřech kolech ve světle silných reflektorů proháněli noční zvěř a opile stříleli kolem sebe. Staré dobré AK47 a bazooky na větší exempláře byly nejčastějšími zbraněmi, které se ozývaly. Alkoholu, drog se zkonsumovalo nehorázné množství a za svítání se objevil Pong a předvedl několik triků se svými meči.

Svítilo ranní slunce a Ned vykrajoval z některých zvířat kusy masa.

„Půjdeme si odpočinout a holky mezitím připraví pozdní oběd. Připomínám, vážení vzácní hosté, že oběd začíná přesně ve 14 hodin a přijďte včas. Já jdu vypustit přetlak,“ oznámil Ned, vzal maso a s několika dívenkami odešel do haciendy.

„Fajn, sraz ve 14:00 v u jídelního stolu, jdu na odpočinek,“ řekl Blázen, který navíc cítil, že se potřebuje vysrat.

Stoly byly připravené, slunce nádherně svítilo a po planině se mezi mrtvými těly proháněli masožraví dinosauři, kteří hodovali na pozůstatcích nočního masakru.

„Kdepak máme přítele Ponga?“ ptal se Strýček Ned, když odbila 14 hodina a Pongovo místo bylo stále volné.

„Já nevím, šel si zaběhat na čerstvém vzduchu?“ zeptal se Blázen.

„Má ještě půl hodiny, začneme jíst bez něj,“ řekl Bob, zvedl poklici jedné mísy, ze které se vyvalil kouř a vcelku lahodná vůně dušeného masa.

„Počkejte až ochutnáte pečené, to se poserete rozkoší,“ zasmál se Ned a nabral mocně masa.

Oběd probíhal v poklidném duchu přátelského rozhovoru na téma technologické postupy výroby drog a pěstování marihuany, když se přiřítíl Pong a cosi křičel.

„Šéfe, Šéfe, já mám nějaký halucinace, ale něco se na nás řítí!!“

„Právě včas,“ usmál se Ned a ovladačem zapnul silové pole.

„Šéfe, Šéfe...,“ dýchal zhluboka Pong.

„Pong v klidu, tys to asi přeslechl, ale budeme svědky velkolepého divadla. Zániku dinosaurů.“

„Šéfe, cože to...?“

„Posad'te se, show začíná,“ řekl Ned a posadil se.

To co viděli se nedá zapomenout a bude potřeba šikovného grafika, aby tuto scénu dokázal vytvořit počítačem.

Leželi v lehátkách s drinkem v ruce, Blázen s neodmyslitelným jointem a sledovali, jak jim nad hlavou letí monstrózní hrouda kamení, ze které odpadávaly hořící kusy a to celé mířilo k obzoru zanechávaje za sebou stopu zkázy.

Najednou se objevilo bílé světlo a ozářilo svět.

„Ty vole. Ty krávo. WTF. Svatý hovno,“ ozývaly se výkřiky plné údivu.

Pak se objevila ohnivá stěna. Gigantická ohnivá stěna, která se zvedla na obzoru a přibližovala rychlostí blesku.

„Teď začne 25 hodin ohnivého pekla, ve kterém zanikl svět. Pokaždý, když to vidím, mě jímá úcta před silou přírody. Dáme tripa?“ ozval se Bob.

„Si se posral, ne?“

„Neposral.“

„Vlastně, proč ne,“ promluvila Urga, „vždyť je konec světa, tak proč si ho neužít.“

Kapitán Blázen se zamyslel a došel k rozhodnutí, že na tom něco bude a vzhledem k relativitě času je to asi jedno.

„Dej to sem, ty vole.“

Nutno říci, že to byla pekelná jízda. Trip jako z nejlepšího nezávislého filmu o tripech, jaký kdy byl natočen. Přitom byli v bezpečí haciendy a jelikož Kokot se nemohl zfetovat, tak zabíjel čas, kromě hlídání ztripovanců, sběrem vědeckých dat, která považoval za velmi cenná.

Ohnivá stěna ustoupila, přesně jak Bob říkal, po pětadvaceti hodinách a zůstala po ní spálená poušť.

Večírek skončil, děvčata uklízela rozbité nádoby a lahve, zametala podlahy a chystala hostinu na rozloučenou.

„Nede, co budete teďka dělat,“ zeptal se Blázen rozvalený v lehátku.

„Kapitáne Blázne, holky trochu poklidí a až se rozloučíme, vrátím se v čase o měsíc zpět, odpočinu si a budu očekávat příjezd dalších objednaných hostů. Na tuhle podívanou je čekací doba pěkných pár let a ještě se na všechny nedostane.“

„Strýček Ned má pravdu, když se vrátím na pár dnů domů do svého času, musím se schovávat před dotěrnými pracháči, kteří by se sem chtěli dostat,“ dodal Bob.

„No jo, luxus je drahý. Pojdme jíst,“ řekl Ned a posadil se do čela stolu.

„Vážení přátelé, touto slavnostní hostinou bych vám chtěl poděkovat za všechno, jenž jste pro lidstvo udělali a ještě uděláte. Dějiny vám budou kurevsky vděčný,“ pozvedl číši Strýček Ned.

„No sice nevím, čeho si tak ceníte, ale tenhle zážitek fakt stál za to. Střelba po dinosaurech všeho druhu, to mi nikdo neuvěří,“ zasmál se Pong.

„Bobe, skutečně velkolepá podívaná, ale kdy se vrátíme zpět? Já sem si jen odskočila od plotny, na který bublal guláš a už jsme pryč pár dní.“

„Ničeho se nebojte, nikdo si nevšimne, že jste zmizeli a guláš se nespálí, všechno mám pod kontrolou a čeká nás ještě pár zastávek.“

„Bobe, tohle nebylo všechno?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Kapitáne, nikoliv, připravil jsem pro vás opravdu pořádný výlet.“

„Áách jo,“ vzdychl Blázen a odpálil joint.

Zbytek oběda proběhl v družném rozhovoru, když tu přišel déšť.

„Ty vole, po takovém peklu může chcát?“ podivil se Pong.

„Taky sem se divil, když sem to viděl poprvý, ale skutečně nevím, kde se ta voda vzala,“ odpověděl Ned.

„Můžeme již sklopit silové pole a než odletíte, budete mít možnost cítit apokalypsu mokrého spáleniště,“ dodal.

Kokot s Urghou pozorovali stoupající páru z ochlazovaného povrchu zemského a oba mlčeli.

„Tak asi vyrazíme,“ zavelel Bob, když měli po siestě. Zvedli se s plnými břichy a rozloučili s novými přáteli z haciendy.

„Vlastně hrozně příjemná návštěva,“ řekla Urgha Bláznovi.

„To jo,“ odpověděl Blázen a odhodil zbytek brka do louže. „Tak můžem, Bobe,“ řekl a čekal na bílé světlo.

Všude byla tma.

„Kde to sme?“ ozval se Urghy hlas.

„V prdeli,“ odpověděl pro změnu hlas Pongův.

„Můj vůdce?“ řekl další hlas.

„Kokote? Pongu? Urgho?“ ozval se hlas Bláznův.

„Ste všichni?“ konečně promluvil Bob.

„Jo,“ odpověděli skoro jednohlasně.

„Kde to sme?“

„Ve skoro správném čase na blbém místě,“ řekl Bob, když rozsvítil displej malého přístroje a podíval se na něj.

„Tady někdo leží,“ řekl Blázen.

Bob zamířil slabé světlo podle hlasu a našel vedle Blázna na holé zemi ležící lidské tělo zabalené do plátna.

„Kdo to kurva je? Kokote, můžeš pořádně posvítit?“ sklonil se Pong nad tělem. Kokot přepnul oči do režimu osvětlování a konečně bylo vidět, kde jsou. Ocitli se v nějaké spoře vybavené pohřební místnosti zatarasené velkým kamenem.

„Kapitáne, von asi ještě žije,“ řekla Urgha, která odhalila vousatou a vlasatou tvář.

Kokot ztlumil světlo a podíval se také.

„Můj vůdce, ten člověk je skutečně živ. Má sice nějaké zranění na boku, které naštěstí nepoškodilo orgány a proražené ruce a nohy. By mě zajímalo, kdo mu to udělal. Urgho můžeme mu nějak pomoci?“

„Krvácení je zastavené, ale potřebuje péči, aby se dal do pořádku.“

„Musíme se dostat ven,“ řekl Blázen a prohlížel zátaras u vstupu.

„Kokote, můžeš s tím pohnout?“

„Můj vůdce, bez problému,“ odpověděl Kokot a postavil se k úkolu čelem. Opřel se o balvan a začal ho valit na stranu.

Venku u ohně seděli dva strážci a popíjeli víno.

„Taková kravina, hlídat mrtvého, aby neutekl,“ povídal první.

„Pilát se ho bojí, ale netusím komu může ublížit,“ odpovídal druhý.

Z opileckého rozhovoru je vyrušil jakýsi šramot. Chvíli jim trvalo, než si uvědomili, že přichází z místa, které hlídali. Oba současně otočili hlavy a spatřili pruh světla, který se dral ven rozšiřujícím otvorem z jeskyně. Kámen se odvalil úplně a oni spatřili postavu, které z očí vycházelo mocné světlo.

„U Jupitera, co se to děje?“ vykřikl jeden z nich, odhodil zbraň a dal se na bleskový úprk.

„Počkej na mě, já se asi posral!“ zakřičel druhý a rychle opustil stanoviště, aniž by vyčkal dalších událostí.

„Můj vůdce, někdo tady tábořil,“ řekl Kokot, který zhasl světla, protože jasná noční obloha s měsícem v úplňku ozařovala okolní palmy a hromady písku.

„Ty vole, my sme někde v poušti,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, pokud se má hvězdná mapa neplete, nacházíme se na blízkém východě v době ukřižování Ježíše Krista.“

„Ale to si děláš prdel, to je přímo Ježíš osobně?“ podivil se Blázen a zapálil brko.

„Má pravdu, Kapitáne. Akorát sem se trošku spletl a měli jsme se zde objevit před ukřižováním a ne po. Tady s tou polomrtvolou moc neuděláme. Necháme ho tady a vypadneme.“

„Bobe? To ho chceš nechat umřít?“ ošklivě se podívala Urgha.

Bob se rozhlédl po skupině a bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

„Dobře, zachráníme ho, stejně už je oficiálně mrtvý a může začít nový život.“

„Takže Bobe můžeme změnit historii?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Tady ano, ale musím požádat našeho přítele Ponga, aby se zdržel veškerého zabíjení vojáků či civilistů.“

Pong se blbě podíval a pomyslel si cosi o pakárně.

„Můžu aspoň navštívit bordel?“ aspoň se zeptal.

„Pokud máš být sám sobě předkem, tak nutně musíš. Teď musíme okamžitě vypadnout, než se vrátí vojáci a začne blázinec. Nesmí nás tu najít,“ řekl Bob a rozhlížel se po cestě.

Popadli tělo a odešli rychle do tmy. Udělali celkem dobře, protože asi o čtvrt hodiny později přišla skupina vojáků s loučemi a nějakou vyšší šarží.

„Tak vy říkáte, že ten chlap vstal z mrtvých, svítil očima, odvalil balvan z vchodu a odešel?“

„Přesně tak to bylo, centurione,“ řekl jeden ze strážných.

Velitel si prohlížel místo činu, obešel ohniště, podíval se do jeskyně a pak zvedl ze země kozí měch, otevřel jej a přivoněl.

„Tak chlap se svítícíma očima, říkáte? Si děláte prdel ožralové, vás nechám popravit a ošukat oslama.“

„Centurione, centurione, opravdu se to tak stalo,“ vyděšeně poklekli strážci na kolena a mlátili hlavami do země.

„To vám budu věřit, takovejch lidí sem zabil a nikdo z mrtvejch nevstal. Vy dva mamrdi se potkáte s Plutem a poznáte žár jeho pecí,“ zuřil centurion.

„Našli jste nějaké stopy?“ zeptal se, když vychladl.

„Centurione, je tu několik stop vycházejících z jeskyně, které mizí na cestě mezi jinými stopami,“ řekl jeden z vojáků.

„Moment, jak vycházejících z jeskyně? To dovnitř nikdo nevešel?“ divil se centurion.

„Vypadá to tak, sám tomu nerozumím,“ odpověděl voják.

„Pilát nebude mít radost. To se mu nebude příliš líbit. Ještě aby se tady rozšířila víra v zmrtvýchvstání. Tady balíme a vracíme se zpět do města,“ rozhodl centurion, odešel ke svému koni, naskočil a čekal až se jeho vojáci seřadí. V hlavě měl zvláštní zmatek, protože rozum mu říkal, že je něco špatně, ale duše chtěla věřit.

Měsíc osvětloval cestu a stíny palem se komíhaly v lehkém vánku.

„Bobe, co budem dělat?“ zeptal se potichu Blázen a odpálil joint.

„Blázne, ty vole nehul. Plán zrovna vymejším. Musíme hlavně zmizet z očí, za chvíli bude svítání a my jsme zasraně nápadní.“

„Moje historické mapy říkají, že by tu měla být osada,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Ano, tam míříme. Musíme najít Marii, Ježíšovu matku,“ odpověděl Bob.

„Neprozradí nás?“ začal Pong s obavami.

„Držte huby,“ odsekl Bob a zrychlil krok.

Noc pomalu odcházela, když se před nimi objevila osada s několika domy. Bob zamířil k tomu největšímu s velkým nápisem.

„Šéfe? Překládá můj překladač dobře a vidím nápis ‚Bordel‘?“ podivil se Pong, kterého již nějaké obavy opustily.

„Pongu, taky to vidím,“ řekl Blázen a podíval se po Bobovi.

„No co se divíte? Ste si mysleli, že Marie byla nějaká chudá mařka z chatrče? Tady jsme původně měli začít. Pobavit se s holkama, zakalit s Ježíšem a pokecat s místňákama. S Ježíšem je fakt legrace, protože když s ožere má fakt humorný teorie o tom, že by se lidi měli přestat zabíjet a místo válek by měli pěstovat mír. V míru pít, fetovat a hlavně pořád souložit. Jo, kdyby von nebyl debil a ožralej neprovokoval Římany, mohl žít a časem zdědit po matce podnik. Doprdele je někdo doma?“ zaklepal nervózně Bob ještě jednou na dveře.

„Kdo to ruší? Máme kurva zavřeno,“ ozval se hrubý ženský hlas.

„Alžběta, ségra Marie. Vostrá holka,“ špitl Bob.

„To sem já, Bob.“

„Si měl přijet před týdnem, ne?“ zeptal se hlas.

„Zdržel sem se na cestě. Nežvaň a otevři dveře. Někoho vezem a musí okamžitě zmizet z ulice.“

Zarachotila závora a dveře se otevřely.

„Doprdele...“ řekla odulá ženská tvář.

„Alžběto, ty zase chlastáš, že jo? Jo, je to von, Ježíš, ještě žije, ale potřebuje ošetřit,“ vyhrkl Bob a začal se tlačit s Ježíšem v Kokotově náručí do dveří.

„Doprdele...“ zmohla se opět Alžběta na jediné slovo, pak se nadechla a z plných plic zařvala do dvora.

„Mariéééé...!!!“

Skupina se mezitím nacpala do domu, Pong zavřel dveře, zkontroloval závoru a vydal se prozkoumat dům.

„Mariéééé!!!“ zakřičela znovu Alžběta.

„Drž hubu a přines hostům nějakou chlast a probud' děvky,“ řekl Bob a díval se do horního patra, kde se konečně rozsvítilo světlo.

„Bobe, před dvěma hodinama sme zavřeli, budou unavený,“ začala se pomalu vracet Alžběta do reality.

„Tak kurva vyber nejsvěžejší a di otevřít ten posranej bar,“ odsekl Bob a furt se díval směrem k rozsvícenému oknu.

Alžběta odběhla a do atria se na chvíli vrátilo ticho, než ho přerušila Urgha.

„Kapitáne, nepůjdeme si sednou ke stolu? Tady ten ležící chudák je všem, zdá se, úplně ukradenej.“

„Počkej chvíli, něco se děje,“ ukázal Blázen k rozsvícenému oknu, které sledoval spolu s Bobem.

„Di do hajzlu šmejde malej šikmovokej, kde ses tady Seresane doprdele vzal. Alžbětóóó...!“

Otevřely se dveře na pavlač a z nich málem vypadl překvapený Pong, který se podíval dolů do atria a napůl hlasu promluvil.

„Šéfe, všude čisto, holky spí, služebnictvo otevřelo bar a tady dámu sem nechtěně probudil. Má fakt pěkný kozy.“

„To je Marie, Pongu ty vole, pojď si dát drink a lajnu,“ zakřičel Bob a odvedl všechny do baru.

Ježíše se konečně ujalo služebnictvo a z Urghy spadly ošetřovatelské tendence.

„Počkáme, než se Marie dá do kupy, potom zapaříme,“ řekl Bob a vstoupil.

Když se Marie uráčila konečně dorazit, mejdan jel už na plný koule. Pařilo se o sto šest a dokonce i služebnictvo se odvázalo a odhodilo spodní prádlo.

„Co se to tady kurva děje, kde máte bejt?“ vstoupila Marie do dveří. Otrokyň se polekaly a začaly se rychle oblékat.

„Ale no ták, madam, serte na to,“ zahulákal Pong obklopen několika ebenovými klisničkami s dokonale rýsovaným tělem a naolejovanou kůží.

Marie se nadechla, mávla rukou a zamířila k Bobovi a Bláznovi.

„Bobe, kde si potkal tyhle zvláštní pocestné. Muže z říše Seres jsem tu už fakt dlouho neměla. A tamhle ten chlapík s podivně pravidelným obličejem a velmi úchylným knírkem vypadá z velmi dalekých končin.“

„Marie, potkal jsem je na svých cestách tajemnými krajinami, ale jak to vypadá s Ježíšem?“

„Jo, Ježíš bude v pořádku, teď dostal napít makového mléka a bude pár hodin spát.“

„No, ale co s ním bude dál?“ zeptal se Bob.

„Tady zůstat nemůže, to dá rozum. Až se postaví na nohy, odejde. Už sem nad tím přemýšlela, vy jste ho přivedli, tak mu taky pomůžete odejít a bude to muset být velmi brzy.“

„Proč?“ zeptala se Urgha.

„Nemocná ženo, jdi ode mne dál.“

„Já nejsem nemocná,“ urazila se Urgha.

„Ty nemáš lepru?“ zeptala se Marie.

„Nemá,“ skočil do rozhovoru Kokot, „je z velmi dalekých zemí, které leží za mořem na konci říše Seres.“

„Tam snad už nikdo nemůže žít?“ podivila se Marie.

„Jak vidíte, může, jsme zvláštní národ, protože u nás končí svět. Zlomí se do propasti a dál už nic není.“

„Neuvěřitelný, dáte hašiš? Přivezli mi ho nedávno z Mauretánie a je to strašná novinka. Všichni to chtějí hulit,“ řekla Marie a vytáhla z kabelky asi kilogramovou cihlu hovna.

„Ty vole,“ řekl Blázen a kousek odkrojil nožem. Znalecky prozkoumal, kousek zapálil a očichal dým.

„Ty vole, to je docela solidní matroš,“ pokýval hlavou a byl rád, že si může chvíli odpočinout.

Mejdan běžel přes celý den, Marie sezvala několik sousedů a známých, aby nebyla úplně nuda a až večer zábavu přerušilo hlasité bušení do vchodových dveří.

„Kdo to kurva je?“ zamručel Pong, odstrčil dívky a postavil se.

„Počkejte, půjdu se podívat,“ řekla Marie a odešla ke dveřím.

„Kdo je tam?“ zeptala se.

„Otevři Marie,“ odpověděl hlas.

„Achjo,“ vzdychla Marie a otevřela.

„Hledám Ježíše,“ řekl centurion, který stál za dveřmi spolu s několika vojáky.

„Cože koho hledáš?“

„Slyšíš dobře, Ježíše hledám.“

„Vždyť je mrtvej, ty vole. Jako kdybys ho neznal, vždycky, když se ožral, měl blbý kecy, ale neměli ste ho kvůli nim přibít na kříž. Vždyť byl jinak úplně neškodnej a teďka jako přijdete, že vstal z mrtvejch a je doma. Se Pilát posral, ne?“

„Nerozčiluj se Marie, já vím, že je to blbost, ale musím prohledat všechny domy. Koho tady máš?“ nahlédl centurion dovnitř domu a spatřil Ponga ve dveřích baru.

„Hosty z velký dálky, pár dní tady pobudou, takže až doděláte tenhle úkol, přijd' se seznámit. Jsou to zábavní hoši s příběhy, který jsi rozhodně neslyšel.“

„Marie...,“ zkusil to ještě centurion, ale viděl, že s Marií nehne, tak se otočil k vojákům a šli o dům dál.

„Ty vole, to bylo těsně,“ pomyslela si Marie, když zavírala dveře.

„Asi budete muset zachlastat s Římany,“ řekla Marie, když vstoupila zpět do barové místnosti, kde bylo napjaté ticho.

„Jaký sou?“ zeptal se Pong.

„Když nejsou v práci, je s nima i řeč. Občas silácká, ale pohoda.“

„Bobe, co kdyby sme se nenápadně vypařili?“ navrhl potichu Blázen.

„To nejde.“

„Proč by to nešlo? Až se sem příště vrátíš, bude všechno při starým,“ oponoval Kapitán.

„Otázka je při jakým starým, musíme zajistit, aby Ježíš zmizel a zůstal oficiálně mrtvým. Ty vole, nemůže se jen tak zničehonic objevit ve městě. Bůhví, co by se všechno v budoucnosti podělalo.“

„Fajn, takže tady musíme zůstat do doby, než se Ježíš uzdraví a pak ho ještě dostat pryč, abychom si neposrali budoucnost,“ vyfoukl Blázen hromadu kouře a zakroutil hlavou.

Římané se vrátili až po několika dnech. Ježíš už byl tou dobou při smyslech, seděl u okna a díval se ven.

„Matkóóóó, římsťí psi přicházejí,“ zakřičel slova, která způsobila menší rozruch.

Ozvalo se bouchání na dveře a centurionův hlas.

„Marie, okamžitě otevři.“

„Už jdu, co se zase děje?“ hrála Marie překvapenou, schválně pomalu se srala se závorou a ještě zahrála etudu o zaseklých dveřích.

„Co chceš, centurione?“ zeptala se, když konečně otevřela.

„Marie, ty jedna děvko stará, kdy konečně otevřeš pro veřejnost. Posledních pár dnů kalíš s kámošema a na nás věrný zákaznicky sereš. Taky mám nějaký svý práva, takže nás pust' dovnitř nebo ti to doupě pročešáme.“

Marie se podívala po centurionovi a jeho vojácích, zamyslela se, přivřela oko a odpověděla.

„Myslela sem, že přijdeš na prohlídku dřív, vždyť jsem ti říkala, když jste tu byli před pár dny. Mám skoro plno a jsou tu samí významní lidé, takže můžeš vstoupit jenom ty centurione a dva tví podcenturioni.“

Voják se na chvíli zamyslel a podíval se po rotě vojáků.

„Pití, jídlo a holky jsou na mě, pořád je to privát, jasný?“ dodala Marie.

„Říkáš, že samí významní hosté z daleka. Podívám se tedy, jestli by byli zajímaví pro Piláta,“ řekl centurion, ukázal rukou na dva a zbytku rozkázal návrat do kasáren.

„Musím vás požádat o zbraně,“ řekla Alžběta svým vypitým hlasem a natáhla ruku, když vstoupili do víru zábavy. Bez námitek odevzdali meče a nože a již se rozhlíželi po osazenstvu. Marie nekecala, všichni obchodníci z města zde byli, pár politiků a generálů taky spatřili.

„Ty vole,“ řekl centurion a začal se prodírat k baru, kde narazil na Blázna s Pongem.

„Seš tu novejš, co? Jak se jmenuješ?“ plácl ho po Pong po zádech.

„Longin a tvé jméno?“

„Pong a tohle je můj Šéf. Přišli sme s Bobem z daleka,“ odpověděl Číňan.

„To vidím, cizince ze země Seres jsem ještě nikdy na vlastní oči neviděl,“ řekl Longin a dlouze si Ponga prohlížel.

„Hele, to je ten šmejď, kterej probodl Ježíše kopím,“ zahalasil Bob, který se prodíral davem hostů a zuřivě mával nožem.

„Cože?“ změnil Pong výraz a vytáhl meč.

Situace byla napjatá k prasknutí a dav očekával bitku.

„Jaktože mají zbraně,“ protestoval Longin se svými vojáky, ale nikdo neodpověděl.

Když už to vypadalo, že testosteron vystříkne a všechny tvrdě zasáhne, ozval se Alžbětin hlas.

„A dost, schovat zbraně nebo vás zkopu do jedný kulatý kostky. Jasný?“

Dav pochopil, že je všechno pod kontrolou a uklidnil se.

Pong schoval meč a Blázen vyfoukl Longinovi kouř do obličeje.

„Teď mi pověz zmrde, proč tě Marie pustila dovnitř.“

„No to je...“ začal mekotat Longin, ale byl přerušen Marií.

„Znal se s Ježíšem odmalička a byli kámoši. Netušil, že bude mít zrovna službu během Ježíšovy poprav. Dáme hašiš, ne?“ podala Longinovi velký chillum nacpaný hovnem.

Longin si jej prohlížel, ale Marie mu mezitím vysvětlila celý příběh a způsob užívání, tak neváhal a pořádně zahulil. Řádně se rozkašlal a podal chillum svým kolegům.

Netrvalo dlouho a místnost byla plná hašišového kouře, který se mísil s kouřem marihuany a vůní kadidla. Kaše nabrala obrátek a mejdan jel na plný koule.

Hodně po půlnoci čekalo všechny velké překvapení. I samotná Marie s Alžbětou byla překvapená, ale zhulený Ježíš se rozhodl, že se půjde podívat mezi lidi.

„Nazdárek, vespolek. Už mě kurva samotnýho nebavilo hulit hovno, tak sem přišel mezi vás.“

Marii se podlomily nohy, Alžběta netušila jak reagovat a hosté zkoprněli.

„Co se děje? To ste mě nikdy neviděli?“ zeptal se Ježíš.

Nikdo neodpověděl, nikdo nedýchal a hašišová mlha se přestala hýbat.

„Co se děje matko?“ otočil se k Marii.

Ticho přerušil Pong.

„Ty vole je matroš!“ zasmál se a vyklopil do sebe sklenici pálenky.

„Zjevení,“ vykřikl jeden z obchodníků, kterému se podlomily nohy a upadl na zem. Síla Mauretánského hašišu se projevila v nevětraném prostoru z plných sil a pomalu začala srážet jednotlivé hosty do kolen až na zem. Do několika minut byli na nohou pouze naši hrdinové s Marií, Alžbětou, Longinem a Ježíšem.

„Mě je zle, mě se fakt motá hlava, asi budu zvracet a ještě se poseru,“ skuhral Longin a posadil se do křesla.

„Longine, všechno bude dobré a ucítíš sílu v srdci svém,“ sklonil se k němu Ježíš a čekal dokud nevytuhnul.

„Matko, to byl takovej můj poslední žertík. Nemůžu tady zůstat, podruhý se zabít nenechám. Mám takovej pocit, že je čas dát pár posledních drinků, rozloučit se a jít o vesnici dál.“

Marie se mezitím vrátila zpět do přítomnosti a začala vnímat slova svého syna.

„Doprdele, Ježíši, taky si mě mohl předem varovat.“

„To by nebyla taková prdel, matko.“

Konec večírku proběhl v klidném duchu rozprávění historek ze života a když se začali první spáči pomalu probírat, byl čas odpálit poslední chillum, rozloučit se a zmizet v ranním slunci.

„Matko, můžeš mi říct, kdo byl můj pravý otec?“ zeptal se v atriu během loučení Ježíš.

„Ty vole, Ježíši, fakt nevím. Já tenkrát tvrdě makala, abych vydělala na všechno co mám. Josef není špatnej chlap, ale sám dobře víš, že měl vždycky raději chlapečky a já mu dělala jenom krytí.“

„Ach jo, co se dá dělat. Sbohem tedy matko na věky a vzpomínejte na mě v dobrým. Pár mejdanů sme udělali a práci holt musím dodělat jinde.“

Kamera se zvedá nad loučící se skupinku a pomalu mizí ve výšce.

Poutníci se vydali na dlouhou cestu a první paprsky Slunce jim osvětlovaly prašnou kamenitou cestu.

„Kam půjdeme?“ zeptal se Pong.

„Musíme na východ k moři, kde najdeme loď do království Pandya, které přejdeme a najdeme místo, které se nazývá Váránasí. Tam naše cesta skončí.“

„Hele, Bobe, to si se asi posral ne, nemůžeme jít pěšky s Ježíšem přes celej kontinent. To je cesta aspoň na dva roky,“ zhodnotil Blázen plán.

„Na tom něco bude,“ zamyslel se Bob.

„Helejte, já vám to ulehčím, nemusíte se mnou až někam do prdele, stačí když mě doprovodíte na loď a dostanete bezpečně přes vodu. Já se neztratím,“ vstoupil do rozhovoru Ježíš, „sem přeci dospělej.“

Blázen se podíval po Bobovi a pokrčil rameny. Co mu zbejvalo.

Jejich putování k moři bylo nudné a stereotypní a jediným vytržením byly večírky v zapadlých osadách mimo hlavní cesty, kde trávili chvíle volna. Ježíš a Pong občas působili jako zjevení, protože mnoho prostých vesničanů nikdy nevidělo cizince z města.

Užili si hodně společných zážitků a srali na různých netradičních místech a když došli na konec souše, počali poptávat loď, která by je přepravila přes moře.

Popravdě stačilo několik laciných poutových triků v podobě měnění vody v chlast, tahání králíků z klobouku nebo zázračného vyléčení chromého Kokota, aby se dostali na palubu lodi cizokrajných obchodníků, kteří se vraceli domů z dlouhé cesty, naložení kadidlem, zlatem a s plným podpalubím černých otroků.

Během měsíce na moři vychlastali veškeré zásoby alkoholu a sežrali vše vhodného k sežrání. Párty to byla mocná, zastavili v několika přístavech, aby poznali kouzlo exotických bordelů a Pong byl v sedmdesátém nebi.

Jednoho dne se na obzoru objevily hory a posádka začala uklízet jako zběsilá.

„Království Pandya, dorazili jsme do cíle,“ řekl Bob Bláznovi, který kouřil joint a díval se na moře.

„No a co bude dál?“ zeptal se Blázen.

„Nic, rozloučíme se a já vás vrátím do vašeho času.“

„To je dobrý nápad, poslední týdny byly hrozně vyčerpávající,“ dodala Urgha, která se neměla kam schovat před slídívy pohledy námořníků a otroků.

Lod' veplula do přístavu a zakotvila u mola. Ježíš se dlouze loučil s námořníky, kteří mu líbali ruce za slova víry a útěchy.

„Šéfe, má dobrý charisma, akorát kdyby tolik nechlastal,“ podotkl Pong.

„Pongu, já tě slyším ty starej perverzák. Snad sis užil krásek a rozkoši a budeš na mě dlouho vzpomínat,“ zasmál se Ježíš a poplácal nechápajícího Ponga po zádech.

Ježíš se tuze dlouze loučil, Urghu držel v objetí dokud se mu nepostavil a Urgha ho musela odstrčit. Kokotovi podal ruku a s Bláznem vyhulil poslední brko.

„Jsem rád, že sem vás potkal,“ řekl na závěr a se zástupem otroků, které vykoupil ze zajetí a nabídl jim svobodu, zmizel v ulicích přístavu. Nikdo z ebenových otroků svobodu nepřijal a dobrovolně se rozhodli sloužit Ježíšovi.

„Zmizíme za město a nenápadně se vypaříme,“ rozhodl Bob.

Prošli uličkami, dokud se neocitli za městem mimo veškerý ruch na malé pláži obklopené skalami. Bob nastavil hodnoty a stiskl tlačítko dálkového ovladače času. Bílý záblesk, světlo, tma, světlo, záblesk a zase tma.

„Bobe? Co se zase ty vole posralo?“ ozval se Pongův hlas.

„Nevím, ale řekl bych, že mi došly baterky,“ odpověděl Bob.

„Cože?“ řekla Urgha.

Kokot se ani nezeptal a rozsvítil oči. Bob klepal rukou do přístroje a vypadal trošku bezradně.

„Budeme muset dobít baterky.“

„Bobe, kde chceš dobít baterie? Kolik to vůbec žere?“ optal se Kokot.

„Hodně, ty vole. Ale nepropadal bych panice, protože vnitřní logika je nastavená tak, že se cestovatel objeví v dosahu dostatečného množství energie.“

„Takže chceš říci, že...“ začal Kokot větu, kterou nedokončil.

„Jo, jen musíme najít zásuvku a zastrčit kabel.“

„Fajn, ale kde to kurva sme?“ začínal být Pong nervózní a prohlížel místnost, která se jevila údržbářským kumbálem se stolem, plechovou skříní, policemi s náradím a různým drobným materiálem. Urgha se sklonila nad stolem a dívala se do kalendáře, kde byla posuvná mřížka nastavena v azbukou psaném kalendáři na číslici 26, měsíce dubna, roku 1986.

Pong opatrně otevřel dveře a nahlédl do dlouhé chodby plné trubek. Hodiny nad dveřmi ukazovaly 0h:23m a nikdo nebyl vidět ani slyšet. Vešli do chodby a Pong s Kokotem kontrolovali bezpečnost okolí. Došli až na konec, otevřeli další dveře a před nimi se zjevila další chodba plná potrubí a kabelů. Na nástěnce visel velký plán popsáný azbukou.

„Vypadá, že nás to vyplivlo v atomový elektrárně,“ řekl Kokot, který studoval plány.

„Nic neselhalo, tak to je dobrý. Dovedeš nás k reaktoru?“

„Kokote, kde to sme?“ zeptal se Blázen, který začal balit joint.

„Můj vůdce, nevím jestli to chcete vědět.“

„Kokote, nedělej zagorku,“ odsekl Kapitán.

„Můj vůdce, černobylská elektrárna.“

„Cože???“

„Přesně tak, černobylská elektrárna.“

„Kokote, co je černobylská elektrárna?“ zeptal se Pong.

„Pongu, atomová elektrárna, který vyletěla do povětří. Jedna z největších katastrof dvacátého století.“

„A nebudeme tady, až se to stane, že ne?“ opáčil Pong, který zavěšil potíže.

„Doufám, že ne,“ odpověděl Bob, „Kokote naved' nás k reaktoru.“

„Divný je, že tady nikdo není,“ ozval s Pong, když šli prázdnou chodbou.

„Podle záznamů probíhá výměna směn a obsluha velínu se chystá k tragickému experimentu,“ vysvětlil Kokot.

„Stůjte, kdo ste?“ ozval se přísný hlas. Otočili se a spatřili vojáka, který na ně mířil kalašnikovem.

„Já sem Blázen, tohle je Pong, Kokot, Urgha a Bob,“ řekl Blázen.

„Co tady děláte?“

„Jsme delegace z Moskvy. Přátelé vědci ze spřátelených zemí mírového bloku zde studují mírové využití jádra a účastní se vědeckého experimentu, dokazující kvalitu sovětské technologie,“ řekl Kokot úřední řečí.

„Bumážku máte?“ odpověděl voják.

„Bumážku? Jo bumážku, tu máme. Soudruhu Pongu, ukažte tady soudruhovi vojákovi naši bumážku,“ otočil se Kokot k Pongovi. Ten sice netušil o čem to mluví, ale bezpečně pochopil, že má toho debila s akáčkem zneškodnit. Strčil ruku pod obleční a pomalým krokem se přibližoval k uniformovanému muži. Ten na něj stále mířil, ale než mu došlo, že Pong není přátelským soudruhem, hlavou mu projela kovová jídelní hůlka.

„Tohle mi fakt chybělo, střelba po divoký pravěký zvíři je prdel, ale tohle je fakt koníček a zábava,“ říkal si Pong sám pro sebe, když táhl mrtvého vojáka do nejbližších dveří.

„Musíme jít dál, nebude jedinej a my nemáme žádný zbraně,“ řekl Bob a vypadal velmi nervózně.

„Máme Ponga,“ zasmál se Blázen a vypustil hromadu kouře.

Pokračovali chodbou, opatrně se proplížili kolem místnosti údržbářů, kteří se chystali na konec směny a řešili spolu běžné životní věci jako děti, nové auto, návštěvu rodičů a ženské.

„Budeme se muset rozdělit,“ řekl Bob, když zastavili v místě křížení chodeb.

„Proč?“ zeptal se Blázen.

„Já půjdu támhle naproti ke generátorům, zamknu se, připojím k nim časový ovladač a snad se mi podaří dobít baterie aspoň na skok do vašich časů.“

„Jakože by ses, Bobe, nemusel vrátit domů?“ zeptal se Kokot.

„Ne, ale ve vaší době už nebude zkurvenej problém s energetickejma zdrojema. Urgha zůstane se mnou a vy půjdete obsadit velín, protože budu potřebovat vaši součinnost. Kokote, nedobíjíme baterky nafukovací panny, ale chystáme se pořádně podojit atomovou elektrárnu.“

Kokot, který zdá se již pochopil Bobův plán, kývl na Blázna a Ponga a vydali se chodbou k řídicí místnosti. Bob s Urghou zmizeli za dveřmi a řev generátorů přehlušil křik překvapené obsluhy.

„Můj vůdce, pojd'te za mnou a Pongu dávej pozor, zatím je klid, ale až obsadíme centrálu, vypukne chaos.“

Svižným tempem je Kokot provedl útroby elektrárny, prošli reaktorovou místností a zamířili podle ukazatelů k řídicí místnosti.

„Stát,“ řekl Pong.

„Co se děje?“

„Šéfe, jsme na místě, čekám až odejdou ti dva zmrdi od dveří a můžeme vtrhnout na tu bandu vědátorů.“

Pong vyčkával dokud muži v bílých pláštích neodešli a rychlým kung-fu krokem přiběhl ke dveřím. Počkal až dorazí Kokot s Bláznem, pomalu otevřel a vstoupil. Počkal, dokud za sebou Kapitán nezavře, nezajistí dveře a nezapálí brko.

„Tady soudruzi nemůžete kouřit,“ otočil se jeden z bílých plášťů.

„Ale můžeme, nyní opusťte svá stanoviště, tady Kokot vše převezme za vás.“

„My nemůžeme opustit svá místa,“ oponoval vědec.

„Ale můžete, tady ta holka má několik pádných argumentů. Teď konec keců a všichni támhle do rohu ke skříním,“ vytáhl Pong svůj meč a ukázal jím směrem, kde si představoval všechny mít.

„Šéfe, mám je pozabít?“

„Nech je Pongu, brzo budou mít svých vlastních problémů dost. Jen hlídej, aby sem nikdo nevezl a nikdo neutekl,“ odpověděl Blázen, sedl si do křesla šéfinženýra, kouřil joint, klepal popel na zem a díval se do monitorů bezpečnostních kamer. Hodiny ukazovaly 1:15:34 a jeden z monitorů zobrazoval Bobovu horečnou práci u generátorů.

„Kokote, co dál?“ zeptal se Pong.

„Teď hlídej, já musím najít komunikátor do generátorovny. Kde se spíná hovor?“ otočil se Kokot s obsluze, která se třásla v rohu.

Jeden z mužů opatrně ukázal rukou a Kokot si ihned povšiml.

„Bobe, sem připraven,“ řekl do mikrofonu.

„Fajn, já taky, za chvíli to můžeme spustit,“ odpověděl Bob a kontroloval tlusté kabely, vedoucí k malému přístroji.

Kokot pobíhal okolo panelů a přenastavoval ovladače.

„Co to děláte, člověče?“ ozval se jeden ze zajatců.

„Zachraňuji vám kůži, vy jste kdo?“

„Já sem Djatlov, zástupce šéfinženýra, vždyť nás všechny odpaříte,“ odpověděl chlápek.

„Naopak, pane inženýre. Ten váš plánovaný test povede k nevyhnutelné havárii a jen díky nám nedojde k většímu průseru, který by vymazala půlku kontinentu ze všech map,“ odpovídal klidně Kokot a mezitím se stále věnoval ovladačům.

„Bobe, já jsem připraven. Parametry nastaveny, kvůli budoucím důkazům začnu provádět pokus a za chvíli odstavím turbíny.“

„Rozumím, Kokote, jsem připraven,“ odpověděl Bob a zamával do kamery.

Hodiny ukazovaly 1:22:50 a muž jménem Djatlov neustával ve výkřicích, že všichni zemřou, což Ponga přestalo bavit, tak ho srazil pěstí k zemi.

„Můj vůdce, připravte se na menší zmatek. Mimochodem, tohle už se muselo stát a ne jednou,“ otočil se Kokot k Bláznovi, který zrovna zapálil nové brko.

„Cože?“ nechápavě se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, jen obyčejná časová smyčka, připravte se. Bobe, za pár sekund dostaneš svoji energii,“ přepnul Kokot několik přepínačů a podíval se na hodiny - 1:23:42.

Na jednom z monitorů byl vidět montér, který skákal v reaktorové místnosti před kamerou a ukazuje kamsi dozadu. Blázen potáhl a sklonil se blíž k monitoru. Jasně viděl víka na reaktoru nadskakující párou, která se snažila dostat ven všemi možnými cestami.

V 1:23:47 se ozvala první exploze a celá místnost otrásla. Světla zhasla a automatický systém spustil nouzové osvětlení.

„Co to doprdele bylo?“ zakřičel Pong.

„Šéfe, jste v pořádku?“

„Jo sem, co to kurva bylo?“ ozval se Bláznův hlas.

„Můj vůdce, první exploze, Bob je s Urghou v pořádku,“ odpověděl s klidem Kokot a sledoval ovládací pult. Monitor ukazoval smějícího se Boba obklopeného Čerenkovovým zářením a zvednutým palcem na znamení, že je všechno v nejlepším pořádku.

„Jaká první exploze...“ chtěl se ještě Blázen, kterého zaujala jedna věc.

Někdo začal bušit do dveří, ale všechno ustalo v 1:23:58, kdy se ozvala druhá exploze a celá místnost rozhýbala. Nouzové osvětlení zhaslo.

„Mrdat, jebat, kunda drát, kde mám jointa?“ kašlal Blázen a zvedal se země.

„Kokote, to si nás nemohl upozornit, že to bude šlupka jako kráva?“

„Můj vůdce, slyším, že jste v pořádku. Musíme za Bobem a pak rychle pryč, měřím prudký nárůst radiace.“

„To je ta ‚kovová příchut‘, kterou cítím na jazyku?“ zeptal se s obavou v očích Blázen.

„Ano, nějaký izotopy, kterým nevadí tlustý betonový stěny. Pongu, jsi v pořádku?“ rozhlížel se Kokot a našel Ponga, který se zvedal zpod převráceného stolu.

„Šéfe, to byla slušná mrda,“ smál se a oklepával prach.

„Mizíme,“ zavelel Kokot a vyrazil dveře, které blokovaly popadané trubky a několik lidských těl.

Chodbami procházeli jak nejrychleji mohli. V nastalém zmatku si jich nikdo naprosto nevšímal, protože všichni měli svých vlastních problémů dost. Ozývaly se výkřiky o zraněných, mrtvých a útoku imperialistů. Čím víc se přibližovali k místnosti s generátory, přibývalo zkrvavených postav v kdysi bílých pláštích, které v šoku vybíhaly ze dveří a křičely nesrozumitelná slova.

„Šéfe, ty vole, to je apokalypsa,“ konstatoval Pong, když se vyhýbal přetřhaným živým elektrickým drátům a zraněným pracovníkům.

„To je, snad jsou Bob s Urghou v pořádku,“ tiše řekl Blázen a nepřestával kouřit.

Postranní chodbou se dostali až k místnosti s reaktory a první je zaujala jasná obloha bez mraků s hvězdami a měsícem.

„Ty vole,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, sice jsme jim sice zachránili prdele, ale i tak to urvalo ocelový víko o hmotnosti 1000t a vystřelilo střechou někam do prdele. Neuvěřitelný, musíme pokračovat,“ odpověděl Kokot a opět zrychlil.

Minuli místnosti s turbínami a Pong zkrátil utrpení několika těžce popáleným mužům, kteří byli v takovém šoku, že ani neřvali bolestí.

Když se prodírali kolem stěny, všiml si Blázen něčeho zvláštního. V některých částech chodby se betonová stěna vlnila jakoby byla z gumy.

„Můj vůdce, radiace. Dva metry poctivého železobetonu. Nezdržujme se tu,“ řekl Kokot a mířil k místu, kde viděli Boba a Urghu naposledy.

„Jste tam?“ zabouchal Kokot pěstí do ocelových dveří a přiložil ucho.

„Můj vůdce, řekl bych, že žijí,“ prohlásil po chvíli a zatlačil do dveří. Chvíli kladly odpor, ale nakonec se mu je podařilo promáchnout a vyndat.
„Byly zkřížený, no,“ řekl a vstoupil dovnitř.

Uvnitř generátorovny vládl neskutečný nepořádek, ocelové držáky generátorů byly vyrvány ze země a samotné stroje se sesunuly k sobě.

„Urghoooo!!!,“ zařval Pong hlasitě.

„Tady sem,“ ozval se z hromady potrubí hlas.

„Urghoooo!!!“ vrhl se k trubkám Pong a začal je dávat pryč. Kokot neváhal, přidal se taky a za chvíli měli Urghu s Bobem venku.

„Máš dobito?“ zeptal se Blázen.

„Bylo to těsný, ale mám. Odebral jsem skoro veškerou energii z reakce,“ smál se Bob a držel v ruce opět svítící přístroj. „Jo a díky za optání, jsme v pořádku.“

„Není zač,“ lehce se usmál se Blázen a odhodil vajgl.

„Tak asi vypadneme, ne?“ řekl Pong a chystal několik lajn.

„No co, už sem dlouho neměl,“ odpověděl bodajícím pohledům.

„Musíme jít ven, okolní radiace může narušit přenos,“ ozval se Bob.

„Nic nemůže jít jednoduše,“ zamručel Pong, ale nijak příliš nezdržoval, když vyběhli ze dveří a probíhali chaosem v chodbách směrem ven do bezpečí.

Vyběhli ven a utíkali jak nejrychleji mohli, než zastavili za malou stavbou mimo přístupové cesty.

„Bobe, tak už můžeš?“ nervózně prudila Urgha.

„Jo, jo, snad to půjde,“ mručel Bob a spěšně nastavoval data.

Blázen s Pongem sledovali scénérii úplně vystřiženou z apokalyptického filmu. Hořící jaderná elektrárna s explozí zničenou střechou, chrličící do vzduchu sloup lehce zářícího kouře a do okolí vrhající rudě rozžhavené kapky roztaveného grafitu.

„Šéfe, to mě mrdej,“ nijak složitě popsal Pong dění, které se odehrávalo před jejich očima.

„To jsou oni, chyťte je,“ ozval se nějaký křik. Pong se potočil a uviděl Djatlova jak k nim běží se skupinou vojáků.

„My sme z Moskvy, vy volové,“ zařval Blázen a otočil se k Bobovi, „můžeš nás už odsud konečně dostat?“

„Můžu,“ odpověděl Bob a stiskl tlačítko. Záblesk, světlo, tma, světlo, záblesk.

Blázen se bál otevřít oči.

„Šéfe, všechno v pořádku?“ uslyšel Ponga. Otevřel nejdříve jedno oko a pak druhé. Byl přesně tam, kde byl, než se objevil Bob.

V křesle promítací místnosti, uprostřed staveniště největší fabriky na výrobu perníku ve vesmíru.

„Šéfe, sme doma. Ty vole, Bobe, dej předem vědět, až se budeš chtít objevit příště. Tyhle neplánovaný přepadovky by se ti nemusely vyplatit.“

„V klidu Pongu, vybral jsem nejlepší možný čas, moc volna vás v následujících měsících nečeká,“ zasmál se Bob a otočil k Bláznovi.

„Kapitáne Blázne, bylo mi ctí strávit ve vaší přítomnosti několik neuvěřitelných dní a pevně doufám, že i pro vás to byl nezapomenutelný zážitek. Můžu si s váma udělat selfičko?“

„Ty vole, selfička nevydržela,“ rýpla jedovatě Urgha a postavila se za Blázna, aby byla vidět pokud možno co nejméně.

„Díky přátelé, teď zapáříme na rozloučenou,“ zvolal Bob, když si udělal svých pár fotek.

„Cože?“ pozvedl Blázen obočí a málem mu upadl joint na zem.

„No, normální chlastačka na rozloučenou, chci se projít po fabrice a podívat se, jak vypadala, když byla nová.“

„Proboha, k čemu ti to bude?“ zeptal se Blázen.

„Protože Pong & Co je legenda, neexistuje snad nikdo, kdo by nevyzkoušel její prvotřídní výrobky. Netušíte, kolik lidí jste ovlivnili a kolik radosti přinesli do životů. Pongfest je nejnavštěvovanější akcí roku.“

„Pongfe... cože?“ divil se Pong.

„Pongfest. Přehlídka alkoholu, drog a samozřejmě soutěž o nejkrásnější děvku s účastí zástupců většiny podnikatelů v pornoprůmyslu,“ přivřel Bob oči a bylo na něm vidět, že vzpomíná a usmívá se.

„Šéfe, ty vole, my sme kurva dobrý,“ zasmál se Pong.

„Pongu, vypadá to, že sem udělal dobrou investici. Tak se pojd' me projít a pak zapaříme,“ postavil se Blázen a spokojeně rozhlédl po své posádce.

Procházeli útroby fabriky a Bob obdivoval Pongův mistrovský um vaření methamfetaminu.

„Víš co by mě Pongu zajímalo?“

„Copak, Bobe, ty vole,“ odsekl Pong.

„Pět let jsem pátral v archivech a provedl nespočet cest časem, abych zjistil nejlepší dobu, kdy vás navštívit. Nikde jsem ale nenašel, jak jsi přišel na nápad postavit fabriku ve volném vesmíru.“

„Momentální nápad, když sme byli na návštěvě na místě, kde vyráběj vůbec nejlepší peří na světě.“

„Ty vole, Pongu. Netahej mě za péro, ale to existuje ještě lepší perník, než je z týchle fabriky?“

„Existuje, ale je smrtelnej.“

„Jak smrtelnej?“

„Je radioaktivní, vařej ho zombíci ve fabrice, kterou sem postavil na jejich radioaktivní planetě.“

„Teď fakt kecáš a děláš si ze mě prdel.“

„Nedělám, ochutnej sám,“ odpověděl Pong, vytáhl ze záhybů šatů pytel s obrázkem radiačního nebezpečí a několika krystaly. Jeden vytáhl, nadrtil, udělal čtyři fakt dlouhý kobry a označil Bobovi, že může začít.

Bob opatrně ochutnal ze špičky jazyka a vlastně ani dlouho neváhal, vytáhl šňupátko a natáhl celou lajnu na jeden nádech levou nosní dírkou.

„Pravou mám už v prdeli, ty vole...“, umkl Bob a díval se někam do neznáma.

Pong vzdychl, sklonil se a nasál další lajnu.

„Jo, kurva, je to zkurvená síla,“ mumlal si pro sebe, když se probral Bob, sehnul se ještě jednou a natáhl druhou lajnu, tentokrát do pravé nosní dírkou.

„Vždyť si říkal...“, rýpl si Pong.

„Neser,“ odpověděl Bob a opět se díval kamsi mimo.

Pong užil zbytek omamné látky a začal se rozcvičovat.

Asi po půl hodině Pong přestal s cviky a Bob promluvil.

„Musíme jít kurva pařit, ty vole to je síla.“

„Žejo, ty vole,“ rozesmál se Pong, sbalil cvičební nářadí a vyrazili spolu mezi lidi.

Ve společenské místnosti bylo plno, kromě Bláznovy posádky tu byli všichni pracovníci a zaměstnanci nové společnosti Pong & Co.

Kapitán vystoupal na improvizované pódium, zakašlal, zaklepal do mikrofonu a zapálil brko. Vyčkal malého dramatického ticha a pak promluvil.

„Tak vás všechny zdravím a nyní předávám slovo generálnímu řediteli panu Pongovi, potlesk prosím.“

Sál se roztleskal a Pong vylezl k Bláznovi.

„Šéfe, fakt k nim můžu promluvit?“ zašeptal Kapitánovi do ucha.

„Ty vole, jo.“

„Ehm, já jsem Pong a jsem ředitel,“ začal Pong a nadechl se.

„Chci vás přivítat ve vašem novém dočasném domově, kde budete ve třech směnách vydělávat neskutečněj balík peněz výrobou nejlepšího perníku na světě.“

Dav zajásal. Pong počkal, až všichni přestanou myslet na peníze a pokračoval.

„Nyní vážený investor Kapitán Blázen slavnostně spustí továrnu a pak započne mejdáááá!!!“

Blázen nervózně přešlapoval a v ruce žmoulal dálkový spouštěč. Když dav dostatečně radostným řevem poděkoval za chlast a fety zdarma, Blázen zvedl ruku a stiskl tlačítko.

Místnost ztmavla, rozblikala se disko koule a vyvalil kouř. Závěsy po stranách se roztáhly a odhalily dvě prosklené stěny s výhledem do vesmíru a do fabriky.

Ozval se další řev a Blázen s Pongem viděli sklenice ve zvednutých rukách.

„Šéfe, myslím, že sem pochopil, proč si Bob vybral tuhle chvíli,“ naklonil se Pong k Bláznovi.

Kapitán souhlasně pokýval a spokojeně pokuřoval joint.

Oslava probíhala v tradičním duchu včetně hektolitrů alkoholu, kilogramů drog a luxusních děvek, které Pong objednal u madam Kawasaki.

Blázen s Bobem seděli u stolu a sledovali vesmír, do kterého zářil velký nápis Pong & Co.

„Kapitáne, myslím, že už jste pochopil, proč jsem vybral tento okamžik pro naše setkání.“

„No jo Bobe, byl to docela fajn vejlet do minulosti,“ řekl Blázen a spokojeně kouřil joint.

„Ale líbí se mi v mojí realitě a neměnil bych,“ dodal, když vyfoukl kouř.

„Chápu, většina lidí to tak má. Cestování časem způsobuje zmatek v hlavě a nemálo průvodců se zbláznilo. Popravdě, čeká mě ještě jeden úkol a pak se odstěhuju ke Strýčkovi Nedovi.“

„Šéfe, mám tu první vzorky,“ přiběhl Pong a nesl na tácku několik velkých čirých krystalů.

„Bob jeden vzal do ruky a pečlivě ho prohlížel.“

„Pěkná práce, můžu si sebou odvést pár géček?“

„Jasně, vydal jsem svůj první příkaz, ať ti připraví balíček na cestu,“ zasmál se Pong a začal drtit jeden z šutů.

„Tahle párty jen tak brzo neskončí,“ pomyslel si Blázen a věděl, že má pravdu.

Po pár dnech byli všichni strašně vyřízení, ale kolaudace proběhla zdárně. Fabrika jela, chrtila kilogramy perníku a podniková prodejna se začala plnit prvními zájemci. Informace o továrně se rychle rozkřikla po celém širém okolí, protože díky výhodnému umístění v mezinárodním prostoru neporušovali ničí zákony a velmi brzo všichni chtěli jenom Pongovo zboží.

Když nastal čas loučení, Bob měl připraveno několik velkých zavazadel. K methu a trávě Pong přibalil pár kilogramů perníků od „radiáček“, jak přezdíval radioaktivním zombie, čtvrt kila sulfátu LSD a deset kilo extáze. V pravdě řečeno, Bob byl velmi dojatý, až se nezmohl na slovo.

„Nemusíš nic říkat, Bobe,“ objal ho Blázen.

Bob mlčel a bylo na něm vidět, že by fakt rád zůstal.

„Díky, přítelé,“ zmohl se pouze, zmáčkl tlačítko a zmizel i s bednami.

„Ty vole, tak to máme za sebou,“ ulevil si Pong.

„Byl to ale zvláštní chlapík,“ řekla Urgha.

„To byl, ale sranda skončila, balíme a vracíme se na Zem,“ řekl Blázen a odešel do své ubikace, protože se mu začalo chtít hrozně srát.

O měsíc později seděl Blázen s Kokotem v baru u Bobbyho a počítali zisky.

„Kokote, to nebyl vůbec blbej nápad spustit fabriku. Už nejsme podělaní prostředníci, ale slušní producenti. Číňani budou nasraný, Severokorejci budou nasraný.“

„Můj vůdce, ale už dávno jsou na nás nasraní,“ podotknul Kokot a upil oleje ze sklenice.

„Asi máš pravdu, srát na ně,“ řekl Blázen a zvedl hlavu. Něco ho totiž zaujalo.

„Dej to nahlas,“ křikl po barmance.

V televizi běžela zajímavá reportáž nějakého archeologa, který ve své archaické viktoriánské kanceláři vysvětloval jednu ze světových záhad. V ruce držel kosti dinosaura, ve které byly zaseknuté dvě kulky z AK47 a na stole před ním ležel kámen se zkameněným zbytkem jointu.

Archeolog vysvětloval, že tyto nálezy byly vykopány během nějakých vykopávek a nikdo si s nimi neví rady. Izotopovou metodou zjistili stejné stáří jako stáří kostí a nedokázali to nijak vysvětlit.

Pong se podíval po Bláznovi a oba pokrčili rameny. Zajímavý byl ještě obraz, který visel na zdi za archeologem. Známořňoval dvanáct Ježíšových apoštolů během nějakého jídla a jeden z těch apoštolů měl šikmé oči.

„Hele, není na tom obrazu něco zvláštního?“ zeptal se Blázen barmanky.

„Co by na něm mělo být zvláštního?“

„Ale nic,“ zastavil Blázen myšlenku, protože ta by se vysvětlit nedala a tak otočil list v novinách, které před ním ležely na pultu.

„Nové informace o záhadných cizincích spatřených během havárie v Černobylské elektrárně,“ zářil mu velký nadpis do očí.

19. Scénář

Stojíme v samotném centru amerického armádního řídicího střediska. Před počítačovými monitory na stolech v několika řadách za sebou sedí muži a ženy v uniformách, na hlavách nasazené sluchátka a mikrofony. Polovina osazenstva kouří cigarety, všichni sledují monitory a velký panel v čele střediska, kde je zobrazena mapa světa s vyznačenými velkými městy.

Pod panelem je velký kulatý stůl, u kterého sedí nebo stojí ovrčkování tlustí muži ve výrazných uniformách a někteří kouří tlusté doutníky.

„Generále, satelity zachytily neznámý objekt, který se k nám přibližuje vysokou rychlostí,“ přiběhl voják a zasalutoval.

Mezi veliteli zašuměl rozruch a začali dělat nějaké nesmyslné činnosti, které vypadaly hrozně důležitě.

„Nepřestávejte předmět sledovat,“ odpověděl generál a snažil se rukou schovat propálenou díru v uniformě.

Žárovka projektoru zablikala a na čelním zobrazovacím panelu se spustil přenos ze satelitu. Laciný počítačový model kosmické lodi o spoustě hran, děl a různých nesmyslných výstupků se přibližoval k planetě Zemi.

„Ty vole, co to je? To má bejt Kapka? Střih, konec nebo jak se to kurva říká! Ufone, kde si ty vyhulenej debile!?“ ozval se Bláznův hlas.

Ono to nebylo úplně normální armádní řídicí středisko, jenom se vzdáleně v něčem snažilo podobat velícímu středisku. Ocitli jsme se na začátku natáčení levného céčkového sci-fi filmu. Kulisy, herci, štáb a zázemí, samý bazarový vybavení.

„Co je, Blázne? Nějaký problém?“ ozval se chraplavý hlas.

„To má bejt jako Kapka? Vždyť ty si s tím scénářem děláš co chceš!“ čítil se Blázen, když přicházel holohlavý chlápek s velmi tlustým břichem, v propoceném tílku, kalhotách na kšandách a s jointem v jedné ruce a lahvovým pivem v druhé.

„Nerozčiluj se Blázne, prosím tě. Včera sme nad tím s grafikem seděli, dali sme pár lajn koksu a přišlo nám lepší tu tvoji vizi trošku vylepšit. Promiň, ale něco tak jednoduchýho jako kosmickou loď v podobě stříbrný kapky mi nikdo nesežere. Točíme laciný scifi a ne Vesmírnou odyseu 3001, vole.“

„No dobře, ale já sem přišel se scénářem a já vymyslel postavy. Dohoda byla přeci jiná,“ oponoval Blázen.

„To ti neberu, scénář je fakt dobrej, ale nezapomeň, že já v tomhle peru prachy z drog, ty žádný prachy nemáš a na nějaký kredity nebo žbluňky ti seru. Kterej idiot by takhle vůbec pojmenoval peníze. Znovu ti opakuju, netočíme komedie, točíme scifi.“ odpověděl chraplák.

„No dobře, co si ještě změnil?“ odevzdaně se zeptal Blázen.

„Toho robota Kokota sem nahradil sexy androidkou Číčou, protože fakt strašně připomínal Kryťáka a z toho ujetýho Číňana sem udělal Číňanku Ping se smrtící kundou se zubama.“

„Ty vole, co ste všechno ste ještě měli?“

„Meskalin, ty vole a teď se pojď podívat na úvodní titulky. Ty sou fakt bomba, padneš na kolena,“ řekl tlustý holohlavý muž jménem Ufon, otočil své tlusté tělo a zamířil ke stolu s alkoholem a počítačem.

Úvodní titulky vypadaly, jako kdyby je vyrobilo děcko v PowerPointu. Na černém pozadí běžel ve stylu Star wars mizející text.

*„Centrum alternativního filmu jinak ltd.
Kunda Co.*

vyhuleny.net

uvádí

Vesmírní dýleři: návrat z pekla

hrají:

...“

Blázen se posadil do židle a mlčel. Nevěděl co říci, ale protože potřeboval vydělat prachy, nezbylo mu nic jiného než samá chvála.

„Ty vole, dobrý.“

„Že jo, celou noc sme nad tím dřeli jak koně,“ zasmál se Ufon a zapálil další brko.

„Je to vidět,“ zamumlal Blázen a v duchu si říkal, že v takovém průseru snad ještě nebyl.

„Můžeme pokračovat, už sem se vysral,“ přiběhl nějaký chlap.

„Fajn Pedro. Jdeme zase točit. Musíme ještě dodělat pár záběrů z velínu.“

Večer seděli společně v malé promítací místnosti a dívali se na práci za celý den. Kromě toho, co už jste viděli, stihli záběry do kabiny Kapky.

„Generále Blázne, jsme na tom špatně,“ hlásila Čiča a kmitala rukama po ovládnutí lodi.

„Jak moc špatně?“ zeptal se muž ve výrazné uniformě jihoamerického diktátora.

„Padáme k zemi a přistání bude asi tvrdý. Inerciální tlumiče odešly.“

„Kde vůbec jsme?“ zeptala se Ping, která pevně držela opěradla křesla.

„Nevím, kde nás kvantová chyba vyhodila, nad tím budu přemýšlet, až se mi podaří přistát,“ odpověděla Čiča a loď se čím dál tím víc klepala.

„Generále, vstupujeme do atmosféry,“ usmála se Čiča.

Porada velitelů. Generál zapaluje doutník a odkládá zapalovač.

„Pánové, průzkumné F16 hlásí, že neznámá loď prochází atmosférou.“

„Nějaké odpovědi na pokusy o kontakt?“ zeptal se jeden z velitelů.

„Žádná odpověď,“ řekl generál, „předpokládáme, že mají nepřátelské úmysly a loď je pravděpodobně poškozená.“

Záběr na projekční stěnu, kde byla zobrazena trajektorie letu kosmického plavidla a označené místo předpokládaného přistání.

Generál s krátkým doutníkem pokračuje ve výkladu.

„Naši vědci spočítali trajektorii a místo přistání. Jednotka SEAL je již ve vzduchu a na cestě k souřadnicím, kde se pokusí zjistit, která bije. Máme hlášenou aktivitu od rusů a je takřka jisté, že jejich jednotky Specnaz se nás pokusí předběhnout. Ta technologie nesmí padnout do rukou nikomu jinému než nám. Je vám všechno jasné?“

„Rozkaz generále,“ jednohlasně odpověděli velitelé, povstali a zasalutovali. Vzadu na pozadí začali statisté za počítači a u nástěnných obrazovek jásat, tleskat a objímat se.

Střih na generála s doutníkem vykouřeným tak akorát doprostřed, jak máchá rukama a uklidňuje podřízené.

„V pořádku, ještě jsme nevyhráli. Vlast nás potřebuje a my ji nezklameme.“

Proběhlo další salutování a jáсот ještě zesílil.

Počítačový záběr na hranatou do ruda rozpálenou loď prolétávající atmosférou. Levný model a pozadí, ve kterém byla zřetelně rozpoznatelná ztráta dat při kompresi dat, protože potřebovali šetřit místo ve sdílených diskových polích.

Loď prolétla mraky a vynořila se kdesi nad střední Evropou. Vypadala jako velký padající meteor a rychle se přibližovala k zemi. Pole, louky a lesy se zvětšovaly do té doby, než se loď zanořila do digitálního lesa a kácela stromy, zanechávajíc za sebou digitální kouř a laciné digitální klády létající vzduchem.

Lod' zastavila a kamera změnila záběr.

„Generále, jste v pořádku?“ zeptala se Ping a rovnala sukýnku, ze které vylézaly špičky mečů.

„Jo sem, strašná šlupka,“ oznámil Generál Blázen a kontroloval, jestli uniforma neutrpěla újmu.

„Generále Blázne, zaměřili nás radary a energetický články sou v prdeli. Nemáme dost energie k odletu, musíme vypadnout. Zabezpečím Kapku, sebereme nějaký vybavení a zmizíme někam, kde se ztratíme v davu,“ řekla Číča a cosi nastavovala na ovládacím panelu.

„Mizíme,“ řekla, když byla hotová a všichni vyběhli ven.

Zastavili na dohled Kapky a Číča se otočila k Bláznovi.

„Generále, vaše hodinky. Nyní jsou klíčem ke Kapce. Zapněte maskování a mizíme.“

Generál Blázen se podíval na hodinky, stiskl tlačítko a Kapka zmizela.

„Kde teda vůbec jsme?“ zeptal se.

„Na Zemi, ale nevím v jaký realitě,“ odpověděla Číča a tvářila se hrozně vážně. Blázen a Ping pochopili, že je to vážný.

Konec projekce.

„Tak co?“ zeptal se Ufon.

„No dobrý,“ zamyslel se Blázen, „ale s tím doutníkem to nějak nevyšlo. Přišel mi, že byl v každém záběru jinak dlouhý. Bude se to přetáčet?“

„Přetáčet? Ses zbláznil, tenhle sklad mám pronajatej od Vietnamců na tři měsíce a ani o den dýl, ještě jsem dostal slevu na elektriku. Druhá věc je, ty vole, co bys chtěl od mizernejch herců a mizernýho štábu? Aby mysleli?“

„Omezenej rozpočet, ty kulisy dělal kdo?“ vzdychl Blázen

„Ti samí vietnamci, od kterejch mám pronajatý tyhle prostory. Jsou levní,“ odpověděl Ufon.

„No já nevím, ale ...“ zkusil oponovat Blázen, ale raději to vzdal.

„Helejte, děláme levnou produkci, záleží na kvantitě, na kvalitě sere pes, jasný? A teď jdem pařit, noc je teprve na začátku,“ zajásal Ufon a hodil na stolek pytel s koksem. Štáb se na něj vrhl a začal plnit rypáky.

„Já si jdu lehnout, přijdu ráno,“ řekl Blázen, zvedl se a odešel.

Režisér s kozí bradkou, vyvalenejma očima a ve vestě s nápisem „Režizér“ pobíhal po scéně a řval na staty, že jsou příliš pomalí a nic nechápou. Blázen se usadil stranou, pozoroval levný kulisy z kartónů, papundeklu a nakradených planěk. Další den na place začal.

Generál Blázen, Číča a Ping šli po studiové cestě levnou papundeklovou krajinou, kde se míchaly umělé borovice s umělými smrky, palmami a několika pravěkými přesličkami.

„Generále, vypadá to na dva kilometry pěší chůze. Cítíte se schopným jít po svých?“

„Já kdyžtak řeknu, kdybych nemohl. Procházka po rovině mi nemůže ublížit,“ odpověděl Generál.

V poklidu došli k prvním domkům s nakreslenými okny a rušné silnici, kde zastavili u cedule s nápisem „Hlavní město Praha“.

Chvilí se rozhlíželi a pak si povšimli autobusové zastávky. Došli k ní, pročetli jízdní řád a postavili za dvě důchodkyně s křižáčkami. Báby řešily počasí, neustále si přitakaly a dělaly, že o trojici, která stojí za nimi, vůbec nevědí.

„Hele, už jede,“ ukázal rukou Generál. Stará rozhrkaná a kouřící Karosa zastavila na milimetr přesně, pootevřela a báby začaly nadávat, že nemůžou projít.

Stříh na kašlajícího Blázna, který s údivem sleduje, kterak pronajatou halou projíždí stará Karosa a smrdí jako prase. Naprosto nechápal, kde ten vrak Ufon sehnal.

„Musíte zabrat silou, sou nějaký zaseklý,“ ozval se z kabiny řidič. Důchodkyně začaly dvojnásob nadávat, takže musel nastoupit Generál, který se slovy ‚s dovolením‘ mezi nimi prošel pavím krokem a zapřel se rukama do dveří. Musel opravdu hodně zabrat, aby je otevřel, ale nakonec se mu to podařilo.

„Není to prdel?“ zasmál se zarostlý řidič vizáže úchylně, „a pokračujte do vozu, máme zpoždění.“

Nastoupili a posadili se úplně dozadu.

„Číčo, mám pocit, že jsme se ocitli v hrozný díře,“ potichu řekl Generál, aby ho nikdo neslyšel.

„Souhlasím, ale musíme se dostat do civilizace,“ odpověděla Číča a autobus se dal do rozklepaného pohybu.

Během chvíle začalo několik cestujících zvracet a autobusem se nesl zápach zahřátých brzdových destiček. Cesta jinak ubíhala klidně, autobus zastavoval na zastávkách a nabíral další cestující.

Krajina se změnila. Domky se zahradami se změnilly na nakreslené velké domy, činžáky, byznys centra a digitální doprava zhoustla.

Generál zíral z okna a naprosto nechápal. Ani si nevšiml cedule Florenc a autobus sjížděl podél kopce dolů do údolí a na poslední zastávce nabral ještě dva cestující.

Nastal nějaký rozruch.

„Revize jízdenek, předložte jízdní doklad,“ ozval se hlas a Generálovi se před nosem objevila ruka s plackou.

„Cože?“

„Předložte jízdní doklad, prosím.“

„Cože?“

„Generále, mám ho zabít?“ zeptala se Ping.

„Já nevím, podle toho co chce,“ odpověděl Generál.

„Předložte jízdní doklad,“ řekl tlustý chlap a otočil se. „Frantó, máme tady tři negry!“

Přisupěl druhý revizor, obdobně tlustý a vytáhl telefon.

„Naposledy se ptám, předložíte jízdní doklady nebo mám zavolat policii?“

„My nic takovýho nemáme,“ odpověděl Generál.

„Tak předložte osobní doklady,“ řekl revizor.

„Jaký doklady? Já jsem Generál Blázen, tohle je androidka Číča a moje ochránkyně Ping. My nepotřebujem doklady,“ důrazně řekl Generál.

„Jo, tak vy nepotřebujete doklady. Odkud ste utekli, debilové? Franto, volej na centrálu ať jich přijede víc, máme tu nějaký dementy.“

Autobus zastavil u zastávky Florenc, cestující vystoupili a jako poslední šli revizoři s Generálem a jeho posádkou. Venku už čekalo několik neoholených policistů v uniformách z různých zemí a důrazně si poklepávali obušky o dlaň ruky.

„Hele, drsníci přijeli,“ zasmála se Ping a předvedla několik vyzývavých postojů, až málem vylezly oba cecky z její kožený podprsenky.

„Nebudte drzá, slečno,“ odpověděl jeden z drsníků. Druhý se přidal.

„Tak kdepak máme ty feťáky.“

„Tady ti tři tvrdí, že nepotřebují osobní doklady a nemají ani platné cestovní doklady,“ začal vysvětlovat revizor.

„Tak černí pasažéři. Copak fetujete, parto? Vypadáte, jako kdybyste utekli z maškarního. Jakpak se jmenujete?“ zeptal se policista.

„Kurva, už sem to říkal tady těm čůrákům,“ zaklel Generál.

„Nebudte sprostý nebo vám dáme ochutnat naši meducínu,“ fízli zabušili výrazně obuchy do dlaní.

„Dobře, dobře. Tak ještě jednou a naposledy. Já jsem Generál Blázen, tady stojí androidka Číča a moje ochránkyně Ping. Moje ochránkyně Ping je tu proto, abych byl ochráněn před takovými idioty jako jste vy. Já nepotřebuju doklady, stačí, že všichni vědí, kdo kurva sem. Protože mě nudíte, tak až domluvíme, tady Ping si s váma pohraje,“ řekl Generál a podíval se po Ping.

Ping se usmála, předvedla několik kung-fu tanečků a než se policisté vzpamatovali, leželi na zemi v kalužích kečupu a řvali bolestí od zpřelámaných rukou a nohou.

Podívala se po dvou revizorech, kteří upustili pokutové bločky a dali se na zběsilý úprk. Jeden z policistů se začal zvedat a požádal vysílačkou o pomoc.

„Helejte, co ste vy zač, vy nejste odsud?“ ozval se tlustý chlap ve špinavém tílku, který kouřil joint a sledoval celou scénu.

„Nejsme, proč?“

„Protože ste v prdeli a teďka po vás půjdou všichni policajti z města. Máte dvě možnosti, buďto půjdete se mnou a nebo na vás začne hon. Jo, chvíli vydržíte, ale ste jenom tři podělaný cizinci z jiný reality.“

„Cože?“ podivila se Ping.

„Já to poznám a tady androidka to určitě potvrdí,“ řekl tlustoch, mrkl na Číču a ukázal dlouhý šedivý jazyk.

„Generále, asi bych ho poslechla a šla s ním,“ řekla Číča a v dálce se začal ozývat zvuk policejních houkaček.

Byli v luxusním bytě a seděli u stolu.

„Mě říkaj Ufon, odkud přesně jste?“ zeptal se Ufon a hodil na stůl pytel s koksem.

„Z jiný reality, strhla nás kvantová bouřka a vyplivla u vás. Havarovali jsme kousek za městem, máme poškozený energetický články a řekla bych, že jsme vzbudili trošku zájem. Asi už o nás místní vědí,“ odpověděla Číča.

„To není dobrý, můžete u mě zůstat, ale problém je, že zadarmo to nebude,“ zamyslel se Ufon a šňupl koks.

„Máme naše peníze, ale ty tady asi budou k ničemu,“ řekl Generál.

„To asi ne, nejsou náhodou ze zlata nebo stříbra či z diamantů?“

„Nejsou, digitální měna,“ přidala se Číča.

„Jo, tak tu si strčte do prdele. Si to odpracujete,“ rozhodl se Ufon.

„Co děláš?“

„Co myslíš, že asi dělám?“ podivil se Ufon a ukázal na koks.

„Zabiješ se drogama z nešťastný lásky?“

„Ale nasrat, žiju tu už pár let, tahle zastrčená planeta má spoustu výhod, ale hlavně je tu neuvěřitelný klid. Sice se místní sem tam po letech ve větším počtu vzájemně vyvraždí, ale už dlouho válka nebyla a lidi se maj dobře, takže utrácěj rádi a hodně za drogy. Kokain, extáze, lsd, párty fety.“

„Áááá, kolega,“ zasmál se Generál a vysvětlil Ufonovi, že jsou kolegové z oboru a dal mu ochutnat trávy, kterou měl sebou.

„Helejte, vy se mi fakt líbíte,“ smál se Ufon, když hulil Generálovu trávu.

„Co to je za papíry?“ zeptala se Ping, která listovala hromadou papírů.

„Scénáře, ale hrozný sračky. Peníze peru přes svoji společnost a točím ultralevný videosračky. Levná televizní produkce.“

„My jsme natočili jeden film a vyhráli hlavní cenu,“ řekla Ping.

„Fakt? Co to bylo?“

„Kanibalský horor.“

„Fakt, kdo psal scénář?“

„Generál.“

„Fakt? Mám nápad.“

„Jakej?“ zeptal se Generál.

„Minulej tejden mi zavřeli scénáristu za výtržnosti pod vlivem a urážku presidentskýho orgánu, takže bys mohl zkusit napsat pár scénářů a tím by sis odpracoval dluh a možná něco i vyděláš. Co ty na to?“

„Zkusit to můžeme, kdy chceš první?“ řekl Generál.

„Do konce týdne?“ zeptal se Ufon.

„Dobře,“ řekl Generál a podíval se na Čiču a Ping. „Co mám dělat? To dám.“

Na konci týdne měl Generál na stole štos papírů s názvem „Výlet“.

O dva dny přiběhl Ufon celý rudý a křičel.

„Ty vole, Generále, to je skvělý. Ze života, že jo?“ Ufon byl naprosto nadšený.

„Je, doufám, že se líbí.“

„Jo, piš dál, zase za týden chci další scénář. Kámo, ty budeš zlatá žíla,“ smál se Ufon a drtil šutrák koksů.

Americké velicí středisko. Generál s doutníkem hovoří s Bílým domem a presidentkou Spojených států amerických. Sexy děvka s velkýma kozama v přiléhajícím koženém oblečku.

„Paní presidentko, agenti hlásí, že v Praze na Florenci nějakí tři cizinci vzbudili pozornost. Čekáme na záběry z kamer. SEAL jsou na cestě.“

Odpovídá sexy černá kočička s velkýma kozama.

„Generále, udělejte vše proto, aby jste je dopadli. Hlavně v tichosti a aby zůstali živí. Rozumíte?“

„Rozumím, paní presidentko. Konec.“

Generál si oddechl a vypil sklenici whiskey.

„Spusťte akci,“ rozkázal a kouřil z doutníku.

Ruské středisko. Zakouřená místnost. Sochy Lenina, Stalina, po zdech obrazy Marxe, Engelse a jiných papalášů.

„Soudruhu generále, Specnaz jsou na cestě za sledovaným subjektem.“

Generál v široké ruské čepici se otočil, vyndal z úst cigaretu s dlouhým filtrem a prohlédl si vojína.

„Dobře, nyní mě spojte s prvním tajemníkem.“

Na zdi se odsunul obraz Marxe a odhalil zrnící obrazovku. Zrnění ustalo a objevila se tvář muže s mohutným obočím, mastnými vlasy, sedícím u stolu s vodkou a okurkami.

„Proč jsem rušen, soudruhu generále?“

„Soudruhu první tajemníku, Specnaz jsou na cestě k havarovanému mimozemskému subjektu.“

„Dobře, v čem je problém?“

„Je to v Čechách, kousek u Prahy.“

„V čem je problém?“

„Zájmová oblast NATO.“

„Čechy už nejsou naše?“

„Soudruhu první tajemníku, už dlouho ne.“

„To nevádí, pokračujte,“ odpověděl tajemník a přenos byl ukončen.

„Snad nevyvolám válku,“ pomyslel si generál a zvedl sluchátko telefonu.

„No, Ufone, to ti povím, tohle bude pecka. Poslední scénář ber jako poděkování za všechnu pomoc,“ řekl Blázen, když sjížděli lajny koksů a denní práci.

„Taky si myslím,“ usmál se Ufon a natáhl lajnu.

Režisér s mohutným plnovousem a vestou s nápisem „Režizér“ pobíhal po place a Blázen s Ufonem si uvědomili, že už je zase ráno. Blázen otevřel pivo, ubalil joint a dal poslední lajnu. Ne, že by začal holdovat drogám, ale cítil to spíš z povinnosti a nutnosti, než z radosti.

Generál Blázen, Číča a Ping seděli v kuchyni u Ufona a zírali do počítače.

„Generále, už tu tvrdneme pár týdnů a nic se nezměnilo. Máte za sebou literární maraton, ale naprosto bez užitku za pár divných papírků s obrázky dávno mrtvejch lidí, kterým říká peníze,“ promluvila Číča.

„Já vím a navíc vypadám strašně obyčejně. Ten debil mě donutil sundat uniformu,“ odpověděl Generál a podíval se po svých džínách a ošuntělém tričku s Madonnou.

„Mě už taky nebaví vymetat místní podniky a kluby, místní frajeři jsou fajn, ale pořád je to tu buranov,“ vložila se Ping.

„Tak co podnikneme?“ zamyslel se Generál a zapálil joint.

„Mám takový malý nápad. Procházela jsem informace o nejbližších jaderných elektrárnách, kde bychom mohli najít nějaký odpad, který by se dal použít v palivových článcích.“

„Na co si přišla, drahá Číčo?“

„Generále, v širším okolí je dost elektráren, ale všechny jsou průmyslové objekty s vysokým zabezpečením. Tam nemáme šanci, ale ...“

„Co ale...?“

„Ale, zjistila jsem, že několik kilometrů za Prahou je výzkumný reaktor nazývaný Vrabec, který nebude tak zabezpečen a nějaký odpad by se tam mohl najít.“

„Uděláme si výlet, paráda,“ zaradovala se Ping.

„Tak co bando, jak se máte?“ vstoupil Ufon.

„Jedeme na výlet,“ odpověděla Číča.

„Nechystáte se zdrhnout, že ne? Ještě potřebuju pár scénářů, aby prádelna jela na stoprocentní výkon.“

„Nechystáme, ale máme taky svý problémy, který musíme vyřešit,“ konstatovala Číča a začala se tvářit odhodlaně.

„Dobrá, dobrá, udělejte si volno. Kam chcete jet?“

„Do Řeže, prý je tam hezky,“ odpověděla Ping a zaculila se. Vůbec s culíky vypadala velmi roztomile.

„Dobře, dobře,“ mumlal Ufon, „hlavně si na nádraží nezapomeňte koupit lístky, ať zjistíte, k čemu jsou ty papírky, který jste vydělali. A neupozorňujte na sebe příliš, jasný?“

Ufon přemýšlel, jestli mu přeci jen něco neuniká, ale nic ho nenapadlo, tak se sehnul ke stolu a šňupl lajnu.

„Sem si všiml, že koks nebereš,“ otočil se k Ping.

„Já mám svůj perník,“ odpověděla a vytáhla malé decentní stříbrné šňupátko s průhledným zásobníkem z diamantového skla, ve kterém bylo pár gramů čirých krystalů. Vyklepla dávkou, naplnila dávkovač a šňupla si.

„Stačí 50mg a fičíš jak kolumbijský dělník na kokainovém poli,“ něžně se usmála.

Díváme se okem nádražní bezpečnostní kamery na jednu z kas, u které stojí naše trojice a poprvé nakupuje. Iniciativy se žensky chopila Číča, která vysvětlila, že vlakem nikdy ještě nejeli a že chtějí tři lístky do Řeže a zpět.

Bezpečnostní systém by nezareagoval, kdyby Číča nezaplatila pětitisícovkou, ale stalo, systém zareagoval a vyslal signál drátem. (Nyní efekt digitálních dat letících drátem. Někjaký barevný tunely, průlety bleskama nad procesorovými deskami až na úroveň atomů. Prostě nějaký takový klasický céčkový počítačový efekty.)

Kulisy se změnilly. Generál Blázen s Číčou a Ping stojí na nástupišti malého středoamerického nádraží z doby divokého západu a na pozadí hraje harmonika. Zvukař byl očividně kreativní.

„Tak kam půjdeme?“ zeptal se Generál.

Číča se dívala do přístroje a pak ukázala směrem, odkud vítr hnal pouštní růže.

„Jak daleko půjdeme?“ zeptala se Ping.

„Pár kilometrů.“

„Nepronajmeme si nějaký dopravní prostředek? Bude velmi horký den,“ pokračovala Ping.

„Mohli bychom,“ odpověděla Číča a rozhlížela se po okolí.

„Generále, máme štěstí, támhle je půjčovna velbloudů,“ ukázala rukou.

Opravdu přes ulici byla půjčovna, před kterou stál muž v turbanu a pouštním oblečením a kouřil cigaretu.

Podařilo se jim levně pořídit pár postarších dromedárů a pomalu kráčeli pouští.

Po několika hodinách na přímém slunci zdechl první z dromedárů a chvíli po něm druhý.

Třetího dromedára se jim slitovalo, takže Číča slezla a šli všichni pěšky.

K večeru, těsně před západem, spatřili na obzoru pyramidu a chladicí věže.

„Generále, jsme u cíle,“ řekla Číča.

„Jak se chceš dostat dovnitř?“ zeptal se.

„Budeme se vydávat za vědeckou návštěvu. Připravila jsem falešný průkazky a když necháte mluvit jenom mě, možná nám skočí do pasti.“

„Číčo, co bych si bez tebe počal,“ řekl Generál.

„A co já?“ zeptala se Ping.

„Bez tebe se taky neobejdu,“ dodal.

Na vrátnici výzkumného ústavu vládla vzrušená nálada. Číča si s ředitelkou vysvětlovala principy reaktorů a snažila se ji přesvědčit, že jsou skutečně vědecká návštěva z Austrálie a všechny papíry mají v pořádku. Hlavně se Číča strašně divila, že o nich nikdo nic neví, když vše bylo předem domluvené.

To zabralo, protože Číča svými argumenty a znalostmi všechny nečekaně přesvědčila o své technické kompetenci a chudák ředitelka si nebyla jistá, jestli některým částem výkladu rozuměla. Nicméně nakonec exkurzi povolila a rozhodla se je po provozu provést osobně.

Byli v řídicím centru vybaveném starými levnými počítači, černozeleňými monitory, spoustou drátů po zdech, zemi a u stropu, s výhledem na malý reaktor, zhotovený kulisákem, který naprosto netušil, co vlastně vyrábí za rekvizitu.

„Generále, Ping, vyslechněte si přednášku, já se nenápadně vypařím a najdu ten jaderný odpad. Ping, použij na mě jedno z těch svých mizících kung-fu kouzel,“ zašeptala Číča.

Ping se nenápadně rozhlédla, vytáhla malou kuličku a hodila na zem. Číča zmizela v oblaku kouře a nikdo si jakoby ničeho nevšiml. Ředitelka započala výklad.

Androidka Číča byla zpět celkem rychle a nikomu nebylo nic divné. Ředitelka jela nějaký velmi nudný výklad, Ping s Generálem se snažili neusnout a nepřestávali přikyvovat hlavami.

„Generále, bylo to snazší než sem myslela, máme kolik potřebujeme, protože toho mají opravdu hromadu za posledních padesát let. Mohli by z toho materiálu postavit dvě pořádné atomovky. Mizíme, vypadáte znuďeně. Ping, použij ještě jednou to své kouzlo.“

Ping se probrala z letargie až radostí nadskočila. Vytáhla tři kuličky, hodila je na zem a všichni zmizeli v kouři.

Kung-fu přenášeč trik je přenesl na Malostranské náměstí.

„Co to bylo?“ zeptal se lehce otřesený Generál.

„Šaolinské tajemství,“ usmála se Ping.
„A mohlo nás to dostat nenápadně i tam?“
„Mohlo, generále,“ smála se Ping.
„A proč sme...?“
„Protože jsme jeli na výlet, ne?“
„Aha. Ale teď bysme mohli jít domů a odpočinout si.“
„Proč ne, projdeme se přes Karlův most a pak chytíme dročku,“ řekla Čiča a měla přes rameno luxusní kabelku, ve které se rýsoval obrys hranaté krabičky.

V americké centrále vládlo napětí. Generál a jeho velitelé se právě dozvěděli, že jejich agenti objevili mimozemské návštěvníky na Karlově mostě.

Všichni už byli značně unavení, opilí a plíce je bolely od kouření doutníků, ale armáda nikdy nespí, tak generál musel vydat podřízeným rozkazy.

Najednou přiběhl vojín a cosi pošeptal generálovi do ucha. Ten se chopil sklenice a mocně upil.

„Právě mi ohlásili přítomnost Specnaz, musíme jednat rychle. Přikážete SEAL, ať je nějak nenápadně a v klidu odvedou na americkou ambasádu do bezpečí. Hlavně nezpůsobit rozruch.“

„Generále, je dobrý nápad použít SEAL?“

„Ať dělají to, k čemu sou vycvičený,“ zamručel generál.

Centrálou to zašumělo, ale nikdo nic neřekl. Telefonní dráty se začaly žhavit a proces začal.

Na druhé straně světa v zakouřené místnosti s dlouhým širokým stolem, pod bedlivým dohledem portrétovaných pohlavárů strany, u velkých popelníků a velké láhve vodky probíhala debata tří generálů v širokých čepicích.

„Soudruzi, použít Specnaz je šílenství, vždyť jsou tam američani.“

„Nedá se nic dělat, první tajemník vydal rozkazy.“

„Soudruzi, jestli se něco posere, tak je to náš konec.“

„Na nás,“ pozvedli plné stakany a naráz je vypili.

Generál Blázen, Čiča a Ping stáli uprostřed Karlova mostu a kochali se panoramatem.

„Ty vole, co ty kulisy? Proč kurva poušť a velbloudi?“ zeptal se Blázen, když skončila večerní projekce.

„V půjčovně kulis bohužel neměli jakýkoliv evropský město, tak sem musel vzít zase zavděk tím co zbylo,“ odpověděl Ufon.

„Měl jsi to nechat udělat vietkongy, praxi už mají.“

„Jenže ti by postavili Sajgon, ty vole. Stačí, že tady strašně smrdí hulení posledních pár dnů.“

„Taky sem si všimnul. Hele Ufone, k přepadení už jste se už dneska nedostali?“

„Blázne nikoliv, až zítra. Dneska je pařba, udělal sem kšeft a celkem úspěšnej.“

„Dík za pozvání, ale s tebou je život jedna velká pařba. Půjdu za Pongem a Kokotem zjistit, jestli se už vrátili z tahu po Praze.“

„Jak myslíš, uvidíme se zítra.“

Ráno přišel Blázen na natáčení a všude vládl čilý ruch. Kdosi přes noc postavil část Karlova mostu, která sice připomínala most z viktoriánské Anglie, ale díky pozadí Pražského hradu se dalo poznat, kam směřovala snaha kulisáků.

Chlap ve vestě s nápisem „Režizér“ byl čerstvě oholený a zrovna si vytahoval buchnu z žíly. Taktak ji stihl vyndat a upadl do slastného komatu.

„Hérák. Jeho slabost. Jako režisér je dobřej, ale když se sjede, je s nim konec. Za hodinu dostane perník rovnou do trubky a uvidíš jaký umí točit maso,“ suše řekl Ufon.

„No to sem zvědavej,“ řekl Blázen, posadil se a začal motat brko.

Generál Blázen, androidka Číča a Ping prošli branou a vstoupili na starobylý most, jenž byl po stranách lemován sochami svatých defakto z celého světa. Nechybělo několik Buddhů a animistických bůžků, kteří dodávali mostu zvláštní výraz, jenž doplňovaly prazvláštní postavičky od živých soch, přes hudebníky, malíře a pouliční komiky. Mezitím davu turistů, kteří se prodírali všemi směry, aby se dostali k jednotlivým stánkům se suvenýry a k ostatním atrakcím.

Prodrali se staty až doprostřed mostu, kde Ping začala ve vzduchu tušit problém.

„Generále, cítím nad mostem adrenalin a testosteron. Někdo je nám v patách a chce nás dostat.“

„Máme čas zdrhnout?“ zeptal se Generál.

„Nikoliv,“ řekla Ping a podívala se přes kamenné zábradlí, „a dolů to taky nejde.“

„Čas na bitku?“

„Generále, vypadá to tak,“ řekla Ping, odsunula Generála za sebe pod nějakou sochu a Číča zaujala postoj vedle ní.

Ping rozeznávala hranaté hlavy vycvičených vojáků přibližujících se z obou stran mostu. Když vytáhla meče, Číča vyndala z kabelky dva gatlingovy rotační kulomety a společně zaujaly obranný postoj.

V davu nenastala dle očekávání panika, nýbrž turisté a návštěvníci zatleskali a začali házet Číče do kabelky peníze.

Ping začala předvádět kung-fu triky s meči, sekání jablek na hlavách, žonglování či polykání a peníze se jen sypaly.

Legrace však netrvala dlouho, protože přišel první hranáč a promluvil.

„Půjdete v klidu s námi na americkou základnu a nic se vám nestane.“

Ping se po něm dívala, pak na Číču a Generála a odpověděla.

„Nasrat.“

Z davu se vynořil další hranáč, tentokrát oblečený v námořnickém tričku.

„Soudružko, půjdete s námi jinak nemůžu ručit za bezpečí těchto nevinných civilistů.“

„Cože? Jaká kurva soudružka ty rudej emane. Nikam nepůjdeme,“ odpověděla Ping.

„V tom případě dojde na násilí,“ řekl nekompromisně námořník.

„Nemám problém,“ souhlasila Ping, vylezla na sochu a zakřičela.

„Všichni, kteří nepatří k těmto dvěma šaškům, mají deset sekund na opuštění tohoto prostoru. Jinak nemůžeme ručit za vaše životy.“

Nyní nastala pravá panika, kterou pochopitelně zaregistrovaly kamery na věžích a zaujala i dispečera městské policie. Strih do laciného kamerového centra, kde u pultu sedí dva policisté ve výrazných komických uniformách, kouří cigarety a sledují porno. Přeplněný popelník samozřejmost.

„Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna a do píce nula,“ odpočítávala Ping čas do masakru. Když skončila, v nejbližším okolí byli jen ozbrojení vojáci na dovolené, Ping, Číča a za nimi schovaný Generál.

Číča a Ping se na sebe podívaly a spustily kulomety. Nikdo pravděpodobně nečekal, že Číča držela skutečné zbraně a tak nastala fakt megajatka.

Ten kdo se nerozeběhl během slov „sedm“ a „osm“ měl málo šancí na přežití. Kulomety utichly a Ping začala dorážet nebožáky, kteří křičeli bolestí.

„A to mělo bejt jako všechno?“ zamyslela se Číča.

„Já doufám, že jo,“ odpověděl Generál za jejími zády a v tu chvíli se začaly spouštět z nebe lana a po nich ninjové. Přes kamenné zábradlí se přehodily kotvy s lany. Ping koukla dolů k hladině a

všimla si plujících letadlových lodí a několika ledoborců. Přeběhla na druhou stranu a tam se zrovna z vody vynořovala ponorka.

„Tohle bude vostrý,“ křikla Ping a začala zabíjet jednoho ninju za druhým.

Přes zábradlí se přehouply sovětské speciální jednotky a zahájily palbu, kterou Čiča opětovala a kromě zabitých vojáků zničila i kus mostu.

Ping tančila kung-fu tanec po mrtvých tělech a přidávala další.

Mrtvol na scéně přibýlo natolik, že v záběrech byli vidět členové štábu, jak se snaží co nejnápadněji odlehčit konstrukci, která držela kulisy mostu.

Čiče došly náboje v kulometech, tak je nahradila dvěma plazmovými paprskomety a začala střílet po válečných lodích.

„Mám takovej pocit, že ninjů už nepřibývá tak rychle a vojáci asi už došli,“ konstatovala během už vlastně nudně krvavé řeže Ping.

„Mám objednat další?“ zasmála se Čiča, protože lodě se daly na ústup a ponorka také zmizela.

„Já nevím, aby se producent nenasral,“ odpověděla Ping a usekla další dvě hlavy maskovaným útočníkům.

„Fakt sou slabý,“ dodala.

V dálce se ozvalo houkání sirén.

„Městská policie, měli bychom zmizet,“ řekl Generál.

„Souhlasím,“ pověděla Ping, vykuchala a zabila poslední dva chudáky.

„Kam půjdeme?“

„Pryč od houkání, Generále,“ řekla Ping a rozeběhla se zpět k Malostranskému náměstí.

Karlův most byl docela poničen a všude se válely kusy rozličných údů a vnitřností. Krev tekla proudem do kanálů a Japonští turisté spokojeně projížděli fotky z několika posledních minut.

„Docela ses vyřádila,“ prohlížela zkázu Čiča.

„Právě kvůli tomuhle mě Generál platí,“ zasmála se Ping.

„Hele, ty vole, Ufon,“ ukázal Generál rukou k zaparkovanému vozu.

„Vy volové, pojďte sem a rychle. Tahle apokalypsa běží v přímým přenosu na všech kanálech. Dopředele, vy se nezdáte. Nasedejte.“

„Hele, Ufone, můžu se zeptat na něco osobního?“ zeptal se Blázen, když skončila projekce.

„Můžeš,“ řekl Ufon a natáhl lajnu.

„Ty lidi, který sem viděl odtahovat štábem v některý záběrech, byli fakt mrtví?“

„Jo, trošku se nám to vymklo z kontroly, ale ničeho se neboj,“ zasmál se Ufon a ukázal rukou směrem k nějakým barelům.

„Eh, nechápu?“

„Kyselina sírová,“ suše řekl Ufon a natáhl další lajnu.

„Aha. Kolik těl?“

„Patnáct.“

„Hm, ty vole, neprodraží se natáčení trošku?“

„Vždycky počítám se ztrátami, všechno ilegálové,“ zasmál se Ufon a podíval po Bláznovi, „dneska má moje účetní narozeniny, zúčastníš se?“

„Už zase mejdan?“ podivil se Blázen.

„Šéfe, jak se máte?“ ozval se Pong a Kapitán se otočil.

„Pongu, Kokote, co tady děláte?“ překvapeně se zeptal.

„Šéfe, Ufon nás pozval, že prej bude dneska velká oslava narozenin,“ odpověděl Pong.

„Ahááá,“ řekl Blázen, zakroutil hlavou a potáhl z jointu.

Ufon se zvedl a naznačil, že mají jít za ním. Dovedl je na konec haly, zaklepal na malá dvířka a otevřel. Vstoupili na písčnou pláž u velkého bazénu, s palmami v květináčích a plážovým barem, vedle něhož byla postavena aparatura, kterou tunil nějaký DJ. Nad tím vším svítilo několik řad sodíkových výbojek, které svým vyzařovaným teplem zvýšily teplotu v hale na příjemných tropických 30 stupňů.

Tři technici zrovna instalovali rozprašovač vody, aby se měli návštěvníci kde svlažit a Ufon hodil na barový stůl asi kilogramovou cihlu kokainu a vedle něj zabodl velký porcovací nůž na ryby. Dlouhá noc započala.

Blázen si uvědomil, že je už ráno, když se u bazénu objevil chlapík ve vestě s nápisem „Režizér“ s volantem kolem huby a začal vyřvávat něco o tom, že už je ráno a je potřeba začít zase natáčet.

U Američanů v řídicím středisku bylo velmi rušno. Generál rozléval velitelům alkohol z láhve, kouřil doutník a na pozadí v řadách zaměstnanců vládla nervozita a stres.

„Pánové, čekáme, až se připojí paní presidentka,“ řekl nervozní generál.

Uběhl nějaký blíže nespécifikovaný čas, když obrazovka přestala zrnit, objevilo se logo úřadu prezidenta Spojených států, pak nějaký kecý o navazovaném šifrovaném spojení, aby se nakonec z kostiček vynořila presidentka v jednom ze svých vyzývavých oblečků a vypadala velmi nasraně.

„To se vám fakt pánové povedlo, já mám plnou prdel atomovek, já tam jednu pošlu a bude klid.“

„Paní presidentko, to nemůžeme,“ oponoval generál.

„Generále, proč bychom nemohli?“

„Paní presidentko, Česká republika je náš spojenec a nemůžeme bombardovat atomovkama naše spojence.“

„Proč bychom nemohli? Vždyť leží na druhé straně zeměkoule.“

„Asi bychom naštváli Rusy, odpálit jim atomovku u prdele,“ dodal jeden z velitelů.

Generál si kapesníkem z čela setřel pot.

„To je druhá věc paní presidentko, Rusové by se cítili dotčeni a dal by se předpokládat odvetný útok.“

„Tak co chcete doprdele dělat?“ zamručela nasraně presidentka a za ní byli vidět tři velcí nazi černoši.

„Výšleme Braddocka,“ řekl generál, vyndal doutník z úst a odklepl do popelníku.

„Dobrý nápad. Teď mě nerušte, mám důležité mezinárodní jednání,“ odpověděla presidentka a přerušila vysílání.

Střih do texaského ranče, kde zrovna nějaký muž krotí ohromného rozzuřeného býka. Branou projíždí dvě limuzíny a z první vystupuje muž v uniformě.

„Plukovník Braddock?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl.

„Spojené státy vás potřebují. Je tu někdo, kdo s vámi chce mluvit.“

V jedné limuzíně se stáhlo okénko a vyvalil ven hutný dým, ze kterého se vynořila hlava s doutníkem v ústech.

„Plukovníku, nastupte prosím,“ řekl generál.

Soudruh první tajemník zuřil. Velice zuřil, rozházel sklenice, láhve, papíry, celý stůl. Popelník letěl vzduchem a srazil bustu soudruha Lenina.

Generálové se svými širokými čepicemi sledovali celou scénu na obrazovce a snažili nedávat najevo strach. Všichni se již viděli na Sibiři v pracovním táboře.

Když se první tajemník uklidnil, pokračoval v projevu generálům.

„Není možné, aby naše jednotky Specnaz utrpěly porážku na veřejnosti. Nasadíte Igora s Ivanem a jestli celý problém nevyřešíte, nechám vás popravít za velezradu. Rozumíte?“

Generálové sklapli paty, zasalutovali a společně zahlásili: „Rozkaz, soudruhu tajemníku.“

Obraz zmizel a generálům se ulevilo.

Pucflek, který vylezl ze stínu okamžitě rozlil stakany vodky a zase zmizel.

„Soudruzí, jsme v prdeli,“ řekl jeden z generálů, pozvedl stakan a připil ‚Na vlast‘. Ostatní se ihned přidali.

Další rundu rozlil generál sám.

„Soudruzí, Ivan s Igorem dlouho nebyli na misi, ale nezbyvá nám nic jiného, než vypustit krakeny,“ pozvedl stakan a počkal na ostatní soudruhy.

Daleko ve studené Sibiři cvakl zámek a otevřely se ocelové dveře chladné podzemní kobky. U železného stolu seděly dvě obludy a hrály šachy.

Generál Blázen, Čiča a Ping seděli u Ufona doma a sledovali televizní noviny.

„Ty vole, to není dobře pro byznys, že vyhlásili výjimečný stav. To je kurva špatný pro byznys,“ hudroval Ufon a sklonil se nad lajny.

„To je špatný pro nás všechny,“ promluvil Generál.

„Musíme zůstat zalezlí. Jak moc je tenhle byt bezpečnej?“ zeptala se Ping.

„Dost bezpečnej, si myslíte, že mi ho představovali domorodci?“ vyčítavě se podíval Ufon po Ping.

„Se ptám, promiň. Uděláme mejdan?“

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Další den. V televizi nudný program, všechny VHS kazety s pornem sjetý.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Zase další den. Televize vypnutá, veškeré porno časopisy třikrát přečtený.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

A další den. Na Internetu píšou, že bezpečnostní síly nechaly vypnout Internet a mobilní síť. Online porno stále jede.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Večer následujícího dne zvoní mobilní telefon. Ufon se na něj podívá a odmítne hovor.

„Kdo to byl?“ zeptal se Generál.

„Nějaký holky, asi chtěj pařit,“ odpověděl Ufon.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Už to vypadalo, že se Ping zase zeptá zbytečně, když tu další večer zazvonil bytový zvonek.

Ping se zvedla, šla ke dveřím a otevřela. Na chodbě stáli dvě hromady masa s blond vlasy a modrýma očima, v námořnických tričkách a v ruce drželi krabice s pizzami. Ping trochu zaujalo, že oběma poslíčkům pizzy chyběly krky, takže to vypadalo, jakoby hlavy přímo přecházely v trup. Otočila se do bytu a zakřičela.

„Objednával si někdo pizzu?“

„Né, proč?“

„Jsou tu nějakí dva...“ stihla říct Ping, než ji zastavila pěst jedné hromady masa a odpálila chodbou zpět do společenské místnosti.

„Co to kurva?“ postavil se Ufon a zíral jako blázen. „Kterej idiot je sem pustil?“

Čiča skočila po druhé hromadě masa, která se blížila ke Generálovi a zavěsila se za výstupek, který mohl být hlavou.

„No to mě poser,“ zvedala se Ping ze země a vypadala otřeseně.

„Kurvy jedny zasraný, tohle bylo nefér a to já nemám kurva ráda,“ vytáhla meč a postavila se druhé obludě.

„Já sem Ivan,“ řekla hromada svalů.

„Mě je úplně u prdele, kdo seš, ale nasral si mě fakt dost. Teď zemřeš,“ dořekla a vyskočila do vzduchu. Ivan velmi rychle zareagoval a vykryl úder.

Ping dopadla na obě nohy a uznale pokývala hlavou. Ivan rukou naznačil, že má útok opakovat. Ping vyskočila do vzduchu, přeletěla ho a dopadla za něj. Rus se rychle otočil a jak se otočil, Ping se sklouzla po zemi mezi jeho nohama a velmi prudce ho udeřila do rozkroku, takže šel Ivan do předklonu a následně upadl na zem s opravdu velmi bolavými koulemi.

Druhý Ivan přerušil svůj souboj s Čičou a nechápavě zíral.

„Starej, ale dobrej trik,“ zasmála se Ping a vrazila Ivanovi svůj meč do hlavy.

„A ty se jmenuješ jak? Taky Ivan?“

„Igor, jmenuji se Igor,“ řekl druhý Ivan.

„Jak si nás našel?“ zeptal se Ufon.

„Jednoduše, jeden z našich špehů hlásil, že tady v domě znenadání utichly po letech mejdany a že se tady děje něco divnýho,“ odpověděl Igor.

„To mě poser. Někdo z baráku?“

„Ne.“

„Aspoň tak. A co tady chtějí Rusové?“ pokračoval Ufon.

„To samé, co Američani.“

„A co chtějí Američani?“

„Vás. Víme, že máte za Prahou mimozemskou loď.“

„Aha,“ zamyslel se Ufon a podíval se na Ping, která ihned pochopila, co se po ní chce.

Vyskočila do vzduchu a zaťala meč do Igorovy hlavy. Jenže se nic nestalo, akorát se ozval zvuk srážky dvou kovů.

„Dopr...“ zamumlala Ping a provedla úder na levou ruku. Igor ji zvedl a opět se ozval skřípavý zvuk dvou kovových předmětů.

„Do koulí to ani nezkoušej,“ řekl Igor a pomalu se přibližoval.

„Máš je taky kovový?“ zasmála se Ping, odhodila meč a vytáhla kovovou jídelní hůlku.

„Tím mě chceš zabít?“ zasmál se Igor.

„Ano, oči a uši kovový určitě nemáš,“ zasmála se pro změnu Ping a roztančila se, až kolem ní létaly okvětní lístky lotosového květu, ptáci se rozezpívali a květiny rozkvetly. Igor zjihl a na jeho hranaté tváři se objevil úsměv.

Ping tančila a Igor se stále usmíval. Usmíval se i ve chvíli, kdy mu Ping šeptala do ouška nějaké sladké dívčí kung-fu tajemství a až pozdě si uvědomil, že mu prochází hlavou kovová jídelní hůlka. Rozkvetlá scénérie zmizela, Igor klečel na kolenou a díval se Ping do očí. Pak padl s dutou ranou k zemi.

„Vypadal, že umřel šťastný. Smrt hůlkou je jedna z nejlepších,“ řekla Ping a vytáhla hůlku z hlavy.

Nastalo ticho, které po chvíli přerušil Ufon.

„Musíme vypadnout.“

„Ty vole, dnešek se vám povedl,“ řekl večer po předváděčce Blázen a hulil brko.

„Že jo,“ řekl Ufon.

„Dneska natáčíme noční scénu, zdržíš se?“

„Já nevím, měl bych?“ zeptal se Blázen.

„Jak chceš, bude mejdan.“

„Už zase?“

„Jo, výjimečný stav skončil, obchody se zase hýbou a scénárista si půjde na deset let sednout, protože ty školačky nebyla kachna, ale pravda. Měl doma ve sklepě sedm malých školaček, ty vole Blázne, já bych se posral, sedum malejch školaček, prasák starej. Ale měl aspoň koule, že mě neprásknul.“

„Tak to teda bude mít dost času na vymejšlení scénářů a bude psát horory z vězení. Určitě si užije,“ zasmál se Blázen, odložil vajgl do popelníku a zvedl se.

„Půjdu se vyspat, myslím, že dneska to není poslední párty světa.“

„Okej.“

Když Blázen odcházel, chlapík s císařským knírem ve vestě „Režizér“ naháněl herce a staty do umělého lesa z fošen, provazů a plastového listí.

Stál u dveří „ateliéru“, když zhasla světla v tmě svítili jen žhavé konce cigaret, doutníků a jointů.

Vládla stoprocentní tma, kterou narušovalo houkání sýčka a sem tam hvězda, které se podařilo vykuknout zpoza mraků.

Tmou se plížila skupina ozbrojenců, maskovaných tak, aby nebyla vidět. Ruština dávala tušit, že se jedná o další skupinu Specnaz.

„Soudruhu veliteli, měli bychom se přibližovat k pozici objektu,“ ozval se hlas.

„Pokračujte,“ odpověděl jiný.

Temný obraz skýtal hodně místa pro ukrytí stínů, takže postupující vojáky prozrazovalo jen občasné prasknutí větévky.

Asi po deseti minutách se plížící vojáci zastavili a velitel vpředu zvedl ruku.

„Ticho, nic nevidím.“

Sýček stále hýkal, hýkal a hýkal, až najednou ustal.

„Soudruhu, zlověstné ticho,“ řekl hlas.

„Ticho,“ odpověděl velitel.

„Soud...“ slovo zmlklo a ticho prohloubilo.

„Někdo tady je!“ vykřikl jiný hlas.

„Kde?“

„Ta...“ zmlkl další hlas.

„Seskupit zády sobě a zahájit obranné procedury,“ zařval velitel a protože nebylo nic vidět, opřel se o strom. Kdyby bylo vidět kromě černé i něco jiného, divák by v tuto chvíli viděl, že podstatná část jednotky je opřená o stromy a jediné světlo, které se najednou objevilo, byl červený laserový paprsek zaměřovače.

„Velite...“ pokusil se kdosi promluvit, ale ozval se pšouk a hlas byl přerušen úderem smrti.

Nastala panika a vojáci začali střílet naslepo do okolí, takže se les rozzářil světlem střelby a trasovacích nábojů.

Po několika minutách střelba ustala, po chvíli ticha se opět objevil paprsek smrti a několik výstřelů ukončilo další životy.

Znovu začala slepá střelba, tentokrát proložená granátometem, který dokonale vyčistil od vegetace a života velký kruh kolem dokola.

Nic to každopádně nepomohlo, protože když skončili s řáděním, červený paprsek se objevil znovu a znovu začal rozsévat smrt.

„Tak se ukaž zmrde,“ zakřičel velitel Specnaz, když zbýval sám. Dramatická pauza byla dlouhá, velmi dlouhá, ve které se soudruh velitel začal obávat, že se zmrda neukáže.

Najednou se rozsvítilo prudké světlo halogenové baterky a ozářilo ruského velitele v očích.

„Sklon to, durak,“ řekl.

Světlo se sklonilo a vystoupila z něj postava ve vojenské zelené košili, s tváří pokrytou mohutným plnovousem a těžkým kulometem v ruce.

„Plukovník Braddock, armáda Spojených států amerických.“

Střih. Rozednívání, po lesní cestě v mlžném oparu jdou Generál Blázen, Číča, Ping a Ufon. Ping se sklání nad nějakými větévkami a zamračeně je zkoumá.

„Generále, před námi tu šla jednotka několika desítek mužů.“

„Znamená to pro nás něco?“ zeptal se Generál.

„Nevím, zatím asi nic.“

Jak postupovali hlouběji do lesa začínali si všimnout drobných známek boje, které postupně přecházely v brutální bojiště, v podobě lesa rozmrdaného střelbou z automatických zbraní a vybuchujícími granáty. Objeví první mrtvoly v ruských uniformách a Ping je znalecky prohlížela.

„Generále, přesné zásahy do hlavy. Americká zbraň.“

„Hmm... Amíci vyřídili rusáky, teď čekají na nás. To je jak v béčkovém filmu,“ zamyslel se Ufon.

„Ty vole, Generále to by byl scénář.“

Generál Blázen nic neřekl a mlčky pokračoval skryt za Číčou, protože měl drobné obavy, jestli se k lodi dostanou včas.

Nikdo je však nepřekvapil a došli za zpěvu ptactva na palouček, kde čekala maskovaná loď.

„Co teď?“ zeptala se Ping.

„Hodinky,“ odpověděla Číča.

Ufon mlčel.

Generál Blázen mlčel.

„Generále, hodinky,“ řekla Číča.

Ticho.

„Generále, hodinky, vypínač,“ řekla Číča důrazněji.

Ticho.

„A jó, ty vole, hodinky,“ pronesl Generál, vyndal joint z úst a podíval se na hodinky.

„Sedm hodin a patnáct minut,“ řekl a zmáčkl tlačítko.

Hodinky se rozblíkalý a vyslaly signál. Silové ochranné pole zmizelo a objevila se jejich hranatá loď.

„Konečně doma,“ vzdychla Číča a rozeběhla se k otevírajícím se dveřím.

V půlce se však zastavila, protože cestu jí přehradil muž s plnovousem a pořádnou zbraní.

„Plukovník Braddock, armáda Spojených států amerických.“

„To je vaše práce?“ zeptal se Generál.

„Částečně, bordel udělali Rusové.“

„Co po nás chcete?“

„Popovídat si. Vyslala mě sem Armáda Spojených států, abych zajistil situaci a následně vyřešil. A situace je taková, že zde údajně přistáli mimozemšťané a nikdo neví, co vlastně chtějí.“

„Aha,“ zamyslel se Generál a podíval se po Ping a Číča.

„Plukovníku Braddocku, situace je o něco složitější, protože nejsme všichni mimozemšťané, pouze já, to jsem ještě umělá a tady přítel Ufon, ale ten už tu žije pár let, takže je skoro jako domorodec. A dostali jsme se sem díky kvantové chybě,“ promluvila Číča.

Plukovník Braddock chvíli přemýšlel, protože odpověď se mu příliš nezdála.

„To si děláte legraci?“

„Neděláme. Otočte se plukovníku,“ řekl Číča.

Nechtělo se mu, ale otočil se.

Braddock zíral na hranatou loď jako tele na vrata a v hlavě se mu honilo hodně myšlenek, které mu převracely pohled na svět.

„Pojďte na návštěvu,“ řekla Ping a vydala se k otevírajícím dveřím.

Něco takového plukovník americké armády viděl poprvé v životě. Podlamovala se mu kolena před technologií, která daleko převyšovala tu pozemskou.

„Nejsme ve vesmíru sami?“ zeptal se polohlasem.

„Ne, plukovníku. Vesmír je živé místo a kdybyste se nenarodil v takovém zapadákově, zíral byste. Pojďte si dát panáka,“ promluvila Ping.

Seděli v řídicím centru několik hodin, vypili hodně lahví, vykouřili hromadu hulení a vyšňupali hroudu kokainu. Plukovník Braddock dostal odpovědi na své otázky a zjistil, že svět není takový jaký se zdá. Nikdy by ho totiž nenapadlo, že zažije setkání s cizinci z jiné reality a ještě navíc s dealery drog.

„Generále, nejjednodušší bude, když odletíte a nikdy se už nevrátíte.“

„Plukovníku, to je náš cíl a plán. Číča obnovila energii a jsme připraveni zmizet, tato technologie nesmí padnout nikomu do rukou.“

„To je dobrý nápad. Budeme ještě chvíli pařit?“

„Mohli bysme, odletíme až za tmy, Chceš tripa?“

Párty se nakonec protáhla přes víkend, protože Ufon obvolal pár známých a nakonec se na louce sjelo takových dvě stě lidí, kteří pařili jako o život. Navíc, každý obdivoval připravené kulisy a Ufonovi došlo, že párty ve stylu sci-fi budou trháky.

Čas odletu naplánovali na nedělní půlnoc při vyvrcholení mejdanu. Ufon s Plukovníkem Braddockem se rozloučili s Generálem Bláznem, Číčou a Ping. Všichni se objímali s tím, že jsou nadsmrti tímto setkáním poznamenáni.

Za mohutných světelných efektů se kosmická loď zvedla a vyndaný dav začal jásat. Hudba hrála a Ufon s Braddockem dál pokračovali ve šňupání kokainu.

První tajemník byl nasrán. Totálně nasrán a střílel ze své osobní zbraně po celé místnosti, kde na zemi ležel mrtvý voják, který přišel sdělit nepříjemné informace z České republiky.

„Všechny vás nechám popravit. Všechny do jednoho. A zbytek štábu pošlu na Sibiř kopat kanály.“

Generálové v zakouřené místnosti byli malí. Neskutečně malí a rozklepaní jak ratlíci. Shůry na ně pohlížely zamračené obrazy komunistických idolů a temný mrak nad jejich hlavami bouřil blesky.

Přenos byl přerušen, když první tajemník rozstřelil kameru. Generálové si oddychli a rychle nalili vrchovaté stakany.

„Soudruzi, jsme v prdeli,“ řekl první generál, napil se a prostřelil hlavu. Zbylí sledovali sesouvající se tělo k zemi a v hlavě hledali odvahu ke stejnému činu. Jeden ji našel, ale špatně zamířil a ustřelil si spodní čelist. Zbytek se rezignovaně posadil ke stolu a začal se opíjet. Věděli, že je konec.

Na druhé straně světa v americkém podzemním řídicím středisku vládla velká radost. Házelo se čepicemi, objímalo a děkovalo bohu.

„Oh my god, oh my god, díky můj pane,“ ozývalo se hekání ze všech stran, protože vzrušená nálada některé vojáky a sem tam vojačky tak nabudila, že začala mezi sebou souložit, kde to zrovna přišlo. Generál a jeho plukovníci zapálili vítězné doutníky pašované z Kuby pro tyto příležitosti a čekali na spojení s presidentkou.

Obraz naskočil, zrovna když si presidentka zapínala podprsenku a ze záběru zmizel gigantický černý penis.

„Generále?“

„Paní presidentko?“

„Generále, proč mě rušíte? Mám jednání s jedním důležitým ministrem.“

„Madam, chci vám ohlásit úspěch. Plukovník Braddock vyřešil situaci a má spoustu informací. Paní presidentko, nejsme sami.“

„No, ale to snad už víme od Roswellu, ne?“ řekla presidentka a oblékala si koženou vestu.

„Kdepak, Roswell byl podvod pro odvedení pozornosti.“

„Od čeho?“

„Že Hitler utekl do Jižní Ameriky a s Mengelem otevřel fabriku na výrobu vepřového lančmítu.“

„To si děláte prdel,“ zasmála se presidentka.

„Neděláme, akorát nikdo nepředpokládal, že tak blbá historka přežije tolik let a pořád se najdou pitomci, kteří si myslí, že komunikujeme s mimozemšťany.“

„No já jsem si taky myslela, že ...“

„Paní presidentko, každopádně ode dneška je to již pravda a nemusíte trpět výčitkami.“

„To ráda slyším. Vyřídte plukovníkovi Braddockovi, že až bude ve Washingtonu, ať mě navštíví v Bílém domě. Velmi ráda bych ho poznala a osobně se mu odvděčila.“

„Určitě mu bude ctít,“ odpověděl generál a slastně vychutnával doutník.

„Teď mě opět omluvte, musím se vrátit k jednání,“ ukončila presidentka videokonferenci.

„Pánové, dnes máme co slavit, zachránili jsme svět,“ pozvedl sklenici s alkoholem a pořádně se napil.

Dlouhý záběr na vesmír a do obrazu zrovna vlétla hranatá kosmická loď. Pomalu se zastavila a záběr přesunul do kabiny.

„Generále, tady někde by měla být kvantová trhlinka, kterou jsme se sem dostali. Nyní nastavím přístroje do vyhledávacího režimu a zkusím najít frekvenci reliktního záření odpovídající parametrům naší kvantové reality. Asi to chvíli potrvá,“ řekla Číča.

„Nevadí,“ odpověděl Generál Blázen a zapálil velké vítězné brko.

Po několika hodinách se otevřela svítící díra a v zahulené místnosti zavládlo nadšení. Číča zamířila za bílým světlem a loď zmizela. Obraz ztmavl a objevil se text „Tady budou závěrečný titulky a znít velkolepá hudba.“

Cvak, projektor se vypnul a někdo rozsvítil světlo.

„Tak co, Blázne. Dobrý?“ zeptal se Ufon a upil z lahvičky.

„Myslím, že jo. Já to vidím jako trháč, kabelovky se o to porvou.“

„Myslíš?“

„Určitě, nikoho nemůže napadnout, že je to ze života a když dáš na začátek ještě text ‚Natočeno podle skutečných událostí‘, tak to zabiješ úplně. Ty vole, tohle prostě nevymyslíš,“ smál se Blázen a hulil brko.

Ufon byl rudý koksem, chlastem a blahem a vůbec nevěděl, co má dojetím říci. Blázen si tu chvíli užíval.

„Už sem ti to říkal, za pomoc,“ řekl, když se přestal smát.
„Sepíšeš mi ještě pár historek, abych je mohl v budoucnu využít?“ zeptal se Ufon.
„Já myslím, že jo,“ odvětil Blázen.
„Skvělé, zdržíš se na dočasný? Už sem poslal pro Kokota a Pinga.“
„Ufone, už zase mejdan?“
„Konec natáčení se musí vždycky oslavit, na to existují nepsané zákony,“ zasmál se Ufon.
„Když to musí být,“ vzdychl Blázen a sklonil se nad lajnou. Stmívačka.

Roztmívačka proběhla do jídelní místnosti pozemské Základny.
„... no a pak sme ještě dva dny pařili, málem jsme zbourali celou halu, protože vyndaní herci a štáb se vrhli na kulisy a rozštíпали je. Šílenej večírek, po kterým sme se definitivně rozloučili a konečně odletěli hledat cestu zpět.“
Blázen dokončil vyprávění, vyhodil vajgl a začal balit nové brko.
„Kapitáne. Vysvětlete mi, jak to bylo doopravdy s Pongem a plukovníkem Braddockem?“ zeptal se Karlos, kterému zvědavost nedala klidu.
Blázen se podíval po Pongovi, který jen lehce pokynul na znamení souhlasu.

„No, s plukovníkem to bylo poněkud složitější. Jedna z výraznějších autorských modifikací, protože tak romanticky setkání ve skutečnosti neproběhlo.
Pong běžel k lodi a do cesty mu Braddock skutečně vstoupil, protože chtěl zabránit tomu, abychom odletěli. Nějaký přání americký vlády. Takže mu náš přítel Pong povídá, že se necháme pitvat jen přes naše mrtvolky, načež plukovní reagoval, že to prý není problém.
Začala slušná rubačka, během které si Pong s Braddockem dali slušně přes hubu a výrazně pochroumali vnitřnosti, ale i přes to všechno si náš milej Pong mohl připsat vítězství.
Když se nám podařilo plukovníka svázat, dotáhli jsme ho do Kapky, kde dostal nalejvárnou na téma ‚nejsme ve vesmíru sami‘. Pustili jsme mu pár videíček z naší reality, aby viděl jaká také může být budoucnost.“
„Šéfe, ještě nezapomeňte na drogovou přednášku,“ dodal Pong.
„Máš pravdu. Vysvětlil jsem mu, že jsme obchodníci s drogami a že tam odkud přicházíme, je to běžná a slušná práce. Nejdřív nám nevěřil, ale když si dal prvního jointa a první lajnu, pochopil o co jde.“
„Takže jsme zase slušně zapařili,“ dodal opět Pong a rýsoval lajny.
„Jo, proběhla taková párty, na kterou Ufon pozval celou řadu svých známých, ale to už víte.“
„Kapitáne, očividně jste se nenudili,“ zasmála se Urgha.
„To ne, jen by mě zajímalo, jak nakonec dopadl plukovník Braddock,“ zamyslel se Kokot.
„Se asi nikdy nedozvíme,“ odpověděl Pong a natáhl do svých dutin mocnou čáru.

Partička našich hrdinů se sice nikdy nedozví, jak dopadl příběh plukovníka Braddocka, ale čtenář má autora těchto historických análů a tento rád předá informaci, jak se to s americkým vojákem nakonec vyvinulo.

„Generále, je mi hrozně líto, ale nemůžu sloužit dál armádě Spojených států amerických.“
„Plukovníku Braddocku, co povídáte za nesmysly?“ zeptal se generál překvapeně, až mu málem vypadl doutník z úst.
„Nemůžu, nedokázal jsem splnit rozkaz a zajmout vetřelce. Byl jsem poražen a viděl jsem realitu, ve které Spojené státy americké hrají minimální roli. Generále, nejsme ve vesmíru sami, rozumíte?“
„Nerozumím. Proč jste nebyl schopen plukovníku zajistit vetřelce a jejich technologii?“ oponoval generál.

„Generále, nejsme ještě dostatečně rozvinutí, abychom byli připravení využívat mimozemské technologie. Vždyť my ani nevíme, že zde již žijí. Chápete, oni zde již žijí a my nic nevíme!!!“ skoro křičel plukovník Braddock.

„Braddocku, uklidněte se. My jsme vždycky tušili, že tu již mají své agenty, ale vy jste informaci potvrdil. Zasloužíte obdržet nejvyšší medaili cti za službu vlasti.“

„Tu si strčte do prdele, já vám na všechno seru,“ vykřikl Braddock, na kterého očividně přicházel dojezd po několikátýdenní pařbě, protože se před odletem ještě v Praze dost zasekl.

„Uklidněte se, člověče,“ rozčilil se generál a sedící plukovníci přikyvovali.

„Já jsem klidnej, ale s armádou končím,“ konstatoval plukovník.

„Dobře, dobře. Co chcete plukovníku dělat dál?“

„Generále, rozhodl jsem se prodat farmu a odejít do kláštera meditovat.“

„Plukovníku, vaše rozhodnutí, snad si to ještě rozmyslíte,“ odpověděl generál a posadil se.

„Nerozmyslím,“ řekl Braddock, naposledy zasalutoval a odešel.

Uběhl skoro rok a Braddock s vyholenou hlavou a v rouše mnicha bloumal po klášteře, který byl vysoko na hoře a jediné přístupové cesty, které vedly do síní meditací, byly provazové žebříky.

„Co tě trápí,“ zeptal se starý mnich v dlouhých bílých vlasech.

„Mistře Ho, měl jsem vidění, ve kterém mě volal lidský svět.“

„Čeho žádal pozemský svět?“

„Pomoc, prý je málo radosti a já byl vyvolen šířit lásku, mír a radost.“

„Veliké a důležité poslání,“ zamyslel se Mistr Ho a mnul si dlouhý bílý vous.

„Dáte mi, Mistře, požehnání?“ zeptal se Braddock.

„Můj žáku, pokud k tobě promluvil Bůh a žádá tě, abys šířil radost, jsi požehnan. Toto je hora požehnaných. Ohm-ohm-ohm-watt-ohm-ohm...,“ Mistr Ho začal šeptat starodávné mantry.

Braddock se rozloučil s ostatními zbylými mnichy a sestoupil po provazovém žebříku zpět do světa normálních a obyčejných lidí. Došel k prašné cestě, rozhlédl se a vydal podél malého potůčku dolů do údolí. Ušel asi dvacet metrů, když se ozvalo hlasité zatroubení automobilu, který vyjel z nenápadného úkrytu u cesty. Pomalu dojel k Braddockovi, zastavil a otevřel dveře, ze kterých se vynořil dým a Ufonova hlava.

„Nazdar kámo, tak už máš čistou hlavu?“

„Mám, ty vole.“

„Tak si nastup, letadlo již čeká,“ zasmál se Ufon a udělal Braddockovi místo v autě, kde bylo několik nahých kočiček.

„Jakej je plán?“ zeptal se Braddock, když už seděli v letadle.

„Stavíme se v Mexiku, kde nás očekává několik přátel a pojedeme si pro zboží. To víš, za poslední rok se mi trošku rozjely obchody a potřebuju někoho důvěryhodného, aby v Mexiku dohlédl na hlavní sklady a pár konkurenčních skupinek, které se nám pokoušejí vesrat do byznysu.“

„Tak kartely ti dělají těžkou hlavu a kurví obchody,“ zamyslel se Braddock.

„Přesně tak, nesouhlasí s cenami, které jsem nasadil. Zastávám názor, že kokain má být dostupný úplně pro všechny a v pohodě stačí poloviční ceny.“

„Tak to se jim asi opravdu nelíbí.“

„Ne, Braddocku, nelíbí a je potřeba někdo s velkým srdcem a odhodláním, aby jim to vysvětlil. Jo, a máme svoje logo, bude na každým našem produktu, podívej,“ vytáhl Ufon pěkně zpracovaný návrh loga „UFO kartel“.

20. Hon

Dvě ruce v laboratoři držely brokovnici - klasickou pumpu, před jejíž hlavní stál Klaun a smál se jako šílenec.

„Fakt sem rád, že konečně zdechneš, kundo,“ promluvil Bláznův hlas.

„Nemáš koule zmáčknout spoušť a vystřelit. Nedostaneš se odsud,“ smál se stále Klaun.

„O mě se nestarej, můj útěk už není tvoje starost,“ odpověděl Blázen.

„Stejně tě moji lidi zabijou,“ smál se Klaun.

„Doprdele, to je debil,“ řekl Blázen a z brokovnice vyšel výstřel. Klaun se s dírou v hrudi zhroutil, vnitřnosti rozprskly po stěně a z hlavně zbraně vycházel kouř.

„Tak to by bylo, o dalšího zmrda na světě míš,“ opět se ozval Bláznův hlas. Ruce odhodily brokovnici a Blázen se rozeběhl. Proběhl dveřmi a zamířil ven cestou, kterou původně přišel.

Proběhl chodbou a zastavil se až u dveří s nápisem „Východ“.

„Šéfe, jste ve pořádku?“ začal křičet Pong, když se Kapitán objevil venku.

„Sem, ale doprdele utíkej jak nejrychleji můžeš,“ křičel a utíkal po silnici pryč.

Pong něco zamručel a rozeběhl se za ním.

Ani ne pár minut po jejich odchodu se začal prostor před dveřmi zaplňovat Klauny s mačetami a meči v rukou. Vypadali dost nasraně, řvali a mlátili zbraněmi do svých hrudí.

Blázen běžel po prašné cestě k lesu a rychle ho dobíhal Pong, který se chvílemi otáčel a díval za sebe.

„Pongu, kolik jich za námi běží?“

„Šéfe, kurevsky hodně. Co jste provedl?“ doběhl Pong Blázna.

„Pongu, ty vole, zabil sem Klauna. Ten zkurvenej vohnout mě už přespříliš sral.“

„Šéfe, to se vám povedlo, ale nepůjde po nás jeho šéf?“

„Pongu, to je mi u prdele, vylákal nás sem a řádně s náma vyjebal. Mám sto chutí přestat obchodovat s nováčky, není to poprvý, kdy sme skočili na špek.“

„Šéfe, všechno dopadne dobře, máte mě.“

„To mě fakt uklidňuje,“ zamručel Blázen a les se přibližoval.

Když vbíhali do lesa, na obzoru se objevil oblak prachu.

„Šéfe, bude to pořádněj hon, ale nás nedostanou,“ zasmál se Pong a vyházel do trávy ocelové ježky.

„Pár jich zpomalí,“ řekl a vstoupil za Bláznem do lesa.

Les to byl zvláštní, jiný než pozemské lesy. Ze stromů visely chuchvalce zelených vláken a lián, které k nim natahovaly své dlouhé zelené ruce.

„Strašidelný místo,“ rozhlížel se Blázen a vyhýbal větvím.

„Šéfe ani ne, obyčejný les, kterých jsou ve vesmíru miliardy. Se mnou se nemusíte ničeho bát,“ řekl Pong a rukou odstrčil dotěrnou větev.

Stádo klaunů se zastavilo a začalo rozhlížet, jakoby někoho čekali.

Po chvíli se vytvořila ulička a jeden z klaunů vyšel před ostatní. Zakašlal a promluvil.

„Náš velitel byl podle zabit a potřebujeme nového. Já, coby Klaunova levá ruka, jsem se rozhodl převzít velení a dopadnout zákeřného vraha. Pomsta je naše!!!“

Klauni zahulákali a házeli klaunskými parukami do vzduchu.

„Co to povídal?“ zeptal se Blázen Ponga.

„Šéfe, nějaký sračky, jak moc jste ublížil tomu šaškovi.“

„Hmmm. Kolik jich je?“

„Šéfe, hodně.“

„Naše šance?“

„Šéfe, normální. Nic, co bych nezvládl. Musíme zmizet, udělali rojnici a brzo se přiblíží.“

Zanedlouho potom, kdy Blázen s Pongem zmizeli v lese, se na jejich místě objevila skupina ozbrojených klaunů.

„Veliteli, divnej les,“ řekl jeden z nich.

„Povídají se o něm různé věci, nikdo sem nechodí,“ odpověděl velící klaun.

„Jaký věci?“ zeptal se další.

„Mizí tu lidi,“ odpověděl velitel.

„Jak mizí lidi?“ zeptal se ten samý.

„Prostě zmizí a už je nikdo nespátí.“

„Veliteli, proč nenecháme ty dva zmrdy prostě zmizet?“

„Návrh padl na poradě, ale nebyl vedením přijat. Chtějí jejich hlavy.“

„Doprdele,“ zamumlal nějaký klaun.

Nikdo z nich si zatím nevšiml, že se stromy nenápadně přeskupily a vypadaly, jakoby se k něčemu chystaly.

Blázen s Pongem běželi úzkou pečlivě udržovanou cestičkou a ani oni si nevšimli, že se za nimi les uzavírá.

Počalo se pomalu stmívat a denní živočišstvo postupně utichalo.

„Šéfe, musíme najít místo k přespání. Tamten strom před námi se mi líbí. Košatá široká koruna, ve které mezi větvemi vysoko nad zemí postavíme opičí hnízdo k přespání.“

„Pongu???“ podivil se Blázen.

„Šéfe, nedivte se ničemu a vylezte nahoru, já zabezpečím perimetr a instaluji několik rychlých pastí.“

„Pongu,“ mručel Blázen, ale vyškřábal se do koruny stromu a uvědomil si, že Pong věděl přesně, jaké místo hledá. Široké větve rostlé do tvarů pohodlných lehátek s měkkou výstelkou lákaly k poležení. Pravda tedy je, že se Bláznovi prohnala hlavou myšlenka, že je to fakt zvláštní náhoda, ale příliš nepřemýšlel a ulehl.

Netrvalo dlouho a usnul.

Probudil ho zvláštní hluk. Podíval se Pongovi, který spokojeně spal a jeho tvář vyzařovala klid a mír. Rozhodl se ho nebudit a s co největší opatrností slezl ze stromu.

Blázen se díval do tmy stromů a měl pocit, že vidí pohyb. Začal se pomalu nořit do lesa a sledoval stíny.

Najednou a zcela nečekaně se před ním vynořila tvář klauna s ostrými zbroušenými krvavými zuby, která vycenila tesáky u Bláznovy tváře a vydechla mu do obličeje smrdutý proud vzduchu.

Kapitán se vylekal, udělal dva kroky vzad, zakopl o větev a upadl na záda.

Klaun vyskočil a mířil rovnou na ležícího Blázna. Z ničeho nic se ze tmy vynořila ruka v červeno-černém rukávu s noži místo prstů a rozpárala klauna ještě ve vzduchu.

Před Bláznovy nohy dopadlo mrtvé tělo s vyhřezlými vnitřnostmi, Blázen zařval hrůzou, vstal a utíkal směrem, o kterém si myslel, že je správný.

Nevěděl, jak dlouho běžel, než zakopl, upadl a uvědomil si, že se asi ztratil.

„Ty vole,“ prolítlo mu hlavou, ale to bylo tak všechno, protože nedaleko od něj se ze tmy ozýval řev umírajících. Dal se znovu do běhu a běžel a běžel.

V jednu chvíli zastavil. Nevěděl jak, ale stál opět u stromu, na kterém spali. Usadil se do trávy, opřel o kmen a zavřel oči.

„Nedáš jointa?“ probudil Blázna chraplavý hlas. Otevřel oči, rozhlédl se kolem sebe a začal uvažovat, že se mu to zdálo.

„Dáš brko?“ uslyšel znovu chraplavý hlas, pootočil hlavu a všiml si vyhublé postavy s vyžvejkým hubeným zkrouceným obličejem, oblečenou ve svetru v barvě, kterou už viděl a rozhodně si nemohl nevšimnout dlouhých nožů. Blázen však neměl pocit, že by se měl čehokoliv obávat.

Hubená postava podala joint a Kapitán jej převzal. Prohlížel si malé mistrovské dílo, pečlivě ořezané a velmi voňavé. Potáhl a uložil kouř hluboko do plic.

„Přfúúúúú,“ po chvíli pomalu vypustil dým.

„Dobrej matroš, žejo?“ zasmála se postava.

Bláznovi se motala hlava, ale musel uznat, že je to fakt slušnej kouř. Chvíli tiše pokuřovali, než došlo k krátkému rozhovoru.

„Já jsem Blázen a jak se jmenuješ ty, vole?“ zeptal se Blázen.

„Freddy,“ odpověděla postava.

„Co tady děláš a co po mě chceš?“

„Žiju tady a chci si s tebou zakouřit, vadí to?“

„Nevadí. Toho šaška si zabil ty?“

„Jo, nevadí doufám? Vypadal, že si tě chce dát k snídani.“

„Nevadí, zabil jsem jim hlavního velitele a jsou trošku nasraní.“

„Já jsem si říkal, že musí být nějaký hodně zvláštní důvod, proč mi vlezlo do lesa tolik lidí,“ zasmál se Freddy a potáhl z jointu.

„Nevadí, doufám?“ optal se opatrně Blázen.

„Vůbec, naopak. Tolik zábavy jsem si dlouho neužil,“ zasmál se opět Freddy.

„Jsem tu s kámošem, mám ho probudit?“

„Blázne, nebuď ho, navštívím ho také. Cítím z něj perník, vypadá jako příjemnej kumpán.“

„Jak navštívíš ho také?“ divil se Blázen.

„Brzo pochopíš, ještě se uvidíme. Musím jít, pobíhá tu kolem pár šašků, který bych rád zrakvil,“ odhodil Freddy vajgl a zmizel ve tmě.

Blázen úplně nechápal, co se stalo, ale jak byl unavený, zavřel oči a usnul.

„Šéfe, Šéfe. Probud'te se,“ třásl s Bláznem Pong.

„Co, co, co? Co se stalo?“ Kapitán otevřel oči a uvědomil si, že leží na zemi pod stromovým lůžkem, ve kterém spal.

„Šéfe, asi jste ve spánku spadl na zem. Nestalo se vám nic?“ ptal se Pong.

„Ne, nic mi není, ale měl sem takovej fakt zvláštní sen.“

„Šéfe, neříkejte mi, že jste mluvil s Freddym?“

„Ty taky?“

„Jo, fakt dobrej týpek, ocenil můj perník a šli sme spolu zabíjet klauny, ale kurva, Šéfe...“

„Co Pongu?“

„Sen, von to byl fakt jen sen. Doprdele...“

„Pongu uklidni se, očividně s náma neměl problém a nechal nás žít. Viděls ty jeho nože?“

„Viděl, Šéfe. Dokonce v akci. Úplnej básník nožů a krve.“

„Jo, to jo,“ kýval Blázen souhlasně hlavou.

Pong připravil k snídani pár lajn a vyrazili po stezce, která se ráno vynořila ze tmy.

Klauni sčítali škody. Několik desítek klaunů se ráno neprobudilo, táborem se táhly krvavé stopy, mnohá střeva byla namotaná a roztahaná mezi stany a stromy. Vnitřnosti byly všude vřkol, což někteří klauni odnesli prudkým zvracením.

„Kdo to kurva mohl být?“ debatovali v malém kroužku velitelé.

„Démon snů. Místní před ním varují každého, kdo sem přijede,“ řekl jeden z nich.

„Ty vole, snad nechceš, abych věřil na nějaký dementy ze snu. Ovládáme kus vesmíru, rabujeme, zabíjíme, setkali jsme se s ledasčím, ale kurva nechtějte po mě, abych věřil na vraždící demony ve snech.“

„Klid, kolegové,“ uklidňoval situaci další klaun, „ať je to, co je to, dostaneme to a zabijeme to. Kurva.“

„Souhlasíme,“ přitakal zbytek, který byl rád, že někdo přišel s konstruktivním řešením.

Klauni poklidili své padlé, což spočívalo v naházení zbytků těl a vnitřností na jednu velkou hromadu, kterou polili benzínem a zapálili. Poté se seřadili do trojstupů, vytvořili tři oddíly a začali se prosekávat lesem, kterému se to příliš nelíbilo, svými větvemi provokoval pochodující klauny a zakrýval sluneční svit.

„Šéfe, o čem přemejšlíte?“ zeptal se Pong po několika hodinách rychlé chůze prosluněnou stezkou, když zastavili na krásné mýtině se zurčícím potokem a ponořili unavené nohy do chladivé vody.

„Pongu, o starejch časech, abych nepřemejšlel nad tím, že bloudíme a jak šíleně mě bolejí nohy,“ odpověděl Blázen a šplouchal vodu.

„Šéfe, nebloudíme, sám jste si snad všiml, že cesta nás vede sama.“

„Jo a zkurveně mě to děsí,“ pověděl Blázen.

„Hmm,“ zamručel Pong, opláchl nohy, obul se a zvedl.

„Zase půjdeme?“

„Šéfe jo, a povězte mi nějaký historky z vašeho mládí, ať zapomenete na stres.“

„Ty vole, Pongu,“ zvedl se pomalu Blázen, „ty mě zabiješ, ale budiž.“

„Byla to moje první nebo druhá plavba pro Severokorejce. Náš kapitán, jmenoval se zcela nečekaně Kim, vozil zbraně a střelivo do Afriky nějakým diktátorům, kteří bojovali proti indickým kolonizátorům. Afrika byla pěkně v prdeli, protože se o její území rvala Čína s Indií, která okupovala celé východní pobřeží z centrály na Madagaskaru.

Úkol bych jednoduchý, setkat se v domluveném zapadlém zálivu s klientem a předat zásilku zbraní.“

„Šéfe a co se posralo?“

„Nepřerušuj mě a poslouvej. Nečekali na nás žádný černoši, ale nýbrž indická koloniální armáda, jenž nastražila past, do které jsme padli jak moucha do pavoučí sítě. Abych to zkrátil, po krátký přestřelce, ve které kapitán Kim hrdinně padl, když se pokoušel zdrhnout, jsme se vzdali. Ten debil si propíchnul plovací vestu a utopil se. Celá posádka se na něj dívala a nikdo mu nepomohl, protože všichni byli nasraní, že se pokusil utýct. Indové na něj zírali a ani oni mu nepomohli.

Usoudili jsme, že nejlíp bude nechat se zajmout a pak uvidíme. Takže nás odvezli do nejbližšího vojenského kotviště, odtáhli ponorku a podrobili výslechu.

Řeknu ti Pongu, bylo to poprvý a naposledy, kdy sem měl elektrody na koulích a pouštěli do mě proud.

Trvalo asi týden, než si uvědomili, že měli kapitána zachránit, protože nikdo z nás nic nevěděl. Byli jsme posádka namíchaná z exotů celého světa a nebylo naší povinností vědět cokoli detailnějšího o našich misích. Dali nám pak klid a pravidelnou stravu.

Jakmile jsme pro ně přestali být zajímaví, začali nás více či méně ignorovat a my usoudili, že je čas vymyslet plán útěku.

Velmi brzo jsme zjistili, že naši strážci věnují většinu času údržbě svého zevnějšku a většina z nich skutečně vypadala jak z módního žurnálu. Druhá věc, které jsme si všimli, byla, že mají strašný

množství bohů a svátků. Defakto furt a pořád něco slaví, takže strážce nebyli nikdy kompletní. No a ta nejpodstatnější záležitost, která nám pomohla v našem útěku, byly peníze a zlato. Ti parchanti byli tak úplatní, že si nedělali naprosto žádný servítky.

Takže jsme dali na jednu hromadu všechny zlatý zuby, který jsme si dokázali vytrhat a začali pomalu nakupovat potřebný vybavení. No, voni tamější hoši byli z velmi laciného kraje, frajerům stačí pár rupií na den, takže za tři zlatý zuby jsme pořídili kompletní vybavení včetně masek na oslavu jednoho z bohů, až nám byla cela malá. Ve vhodný okamžik jsme za pár zubů zařídili bohatou hostinu pro naše strážce a nasypali jim do bowle pár deka heroinu.

Když všichni usnuli sladkým spánkem boha Hypna, jak jsme se později dozvěděli, dost se jich už neprobudilo, vyrazili jsme do ulic a zamířili s davem do přístavu, kde stále kotvila naše ponorka.

Za poslední zuby jsme koupili bezpečný průchod až na molo, neuvěřitelný Pongu co udělá zlato s lidma a ty vole, posledním strážcům stačilo pár lahví chlastu a byli jsme na palubě.

Že jsme odpluli, ti idioti zjistili až za pár dnů, když skončil svátek, ale to už jsme byli v Severní Korei a vyprávěli historky ze zajetí a popisovali útěk. Dostali jsme všichni bohatou odměnu a nového kapitána, který se jmenoval Kim.“

„Šéfe, to je dobrej příběh. Helejte, došli jsme k nějakýmu baráku,“ zastavil Pong a ukázal rukou dopředu.

Před nimi stál starý rozpadající viktoriánský dům s verandou a otevřenými dveřmi, které skřípaly ve větru. Klasická filmová scéna, kterou jste již viděli nejednou nejen v tomto díle.

„Ty vole, co to kurva je?“ vzdychl Blázen a prohlížel si stavbu. Střecha byla pokrytá suchými větvemi, listím a ostrůvky trávy. Ve vymlácených oknech vlály staré záclony a měl takový pocit, že slyší vrzání houpacího křesla.

Pong vytáhl meč a pomalu postupoval ke dveřím. Nahlédl dovnitř a vyzval Blázna, ať jde za ním.

Starý oprýskaný interiér, loupající se tapety, zašlý nábytek pokrytý prachem a špínou. Prostě obyčejný strašidelný dům ve viktoriánském stylu.

Nyní už slyšeli houpání oba dva. Vyšli po starém dřevěném schodišti do prvního patra a šli chodbou za zvukem.

Zastavili u dveří zdobených animovanými motivy pekelných výjevů, duše hříšníků vařících se v kotlích pod nimiž hořel oheň jako opravdový.

„Šéfe, hustý dveře, žejo?“

„To teda jo,“ zamručel Blázen a začal se natahovat po klice.

Než ji však uchopil, sklopila se sama a otevřela dveře, které se s unavujícím skřípotem otevřely. Vstoupili do staré haly s kdysi luxusním kobercem, trofejemi z celého světa rozvěšenými po zdech, kterým dominovaly hlavy slonů, nosorožců, vakovlků a několik sušených miniaturizovaných lidských hlav. Mezi tím byla sbírka zbraní celého světa, palné, chladné a jedovaté. Pong byl ve čtyřicátém druhém nebi a Blázen pokračoval k velkému krbu, ve kterém plápolal oheň a před kterým se houpalo houpací křeslo a vrzalo o podlahu.

Blázen obešel opěradlo a postavil se zády k ohni. Nebyl si úplně jistý svým zrakem, ale viděl houpající vyschlou mrtvolu se starou dekou přes nohy, na které měla položené sepjaté ruce. Opatrně se sklonil, aby se podíval blíže, když přišel Pong a vytáhl své šňupací zrcátko, které přiložil před ústa mrtvolý v křesle.

„Šéfe, vy to asi nevidíte, ale tahle mrtvola je živá. Podívejte,“ ukázal Bláznovi zrcátko, na kterém byl malý flíček vydechnuté vlhkosti.

„Ty vo...,“ chtěl říci Blázen, ale nestihl dokončit myšlenku, protože mrtvola zakašlala.

Oba dva leknutím odskočili a Pong vytáhl meč. Mrtvola ještě chvíli kašlala a vyplivla na zem velký černý tuhý hlen, vypadající jako jetá stará vazelína. Pak se nadechla, chvíli sípala a sáhla po odložené cigaretě, kterou zapálila, vložila do úst a lačně potáhla.

Část kouře vyšel otvorem v krku a Pong pochopil, že tento nebožák nikomu neublíží.

Po vykouření cigarety sedící postava vzala do ruky prastarý elektrolarynx, přiložila ke krku a promluvila elektrickým hlasem.

„Nebojte se mě, čekám tu na vás Kapitáne Blázne a velký bojovníku Pongu.“

„Vy nás znáte?“ zeptal se překvapeně Blázen.

„Ano, Freddy mi řekl, že přijдете pozdravit starého pána. Prý jste fajn a přivedli jste mu do lesa spoustu zábavy.“

„Freddy... Kdo to vůbec je? A vy ste kdo?“ vyptával se Pong.

Mrtvolně vypadající muž si odkašlal, zapálil další cigaretu a opět přiložil generátor hlasu. Syntetická slova počala vycházet z cigaretového dýmu.

„Jmenuji se Jacob a toto jest můj dům.“

„Kolik vám je? Tahle ruina vypadá hodně staře,“ skočil mu do řeči Pong.

„Nepřerušuj mě, ale když už jsi se zeptal, tak ti odpovím. Je mi 510let a čekám na smrt jako na smilování.“

„Já vás klidně zabiju,“ zasmál se Pong.

„To nebude tak jednoduchý, nebyl bys první, kdo by se mě pokusil rozsekat na malé kousky a semlít v mlýnku na maso, ale já bych se opět vrátil. Freddy mě drží při životě.“

„Jak vás může držet při životě?“

„Stejně jako bude držet při životě vás. Uvěříte v něj, jako v něj věřím já,“ odpověděl Jacob.

„Tomu nějak nerozumím,“ zamračil se Blázen a neměl jakýkoliv zájem, aby ho nějaký Freddy držel při životě nekonečně dlouho.

„Freddy bude existovat tak dlouho, dokud v něj bude věřit aspoň jeden jediný člověk. Zbyl jsem pouze já a tento starý dům.“

„Tak v něj přestaňte věřit,“ vložil se zase do problému Blázen.

„To taky není tak jednoduchý, nemůžu v něj přestat věřit, protože pokaždé, když se o to pokusím, přijde a připomene mi svoji existenci. Já ho znám, pamatuji, když byl ještě živý a pamatuji řev, když hořel v peci. Já jsem jeden z těch, kteří ho spálili zaživa v peci na odpad. A pak jednu noc přišel v mém snu, já viděl všechno, co páchal a on mě udržoval při životě a nedovolil mi zemřít, i když jsem se o to pokoušel tisíckrát. Ty vole, teď už byl pár desítek let klid, sem tam nějaký dítě nebo houbař, ale nic masovýho. Až do teď. Pravda je, že všechno, co jsem viděl, bylo dost zábavný. Jdou po vás pěkný kokoti, žejo?“ smál se elektronickým hlasem Jacob.

„Jdou, musíme se dostat na letiště a zmizet odsud. Nechali jsme se nalákat do pasti a teďka se z ní musíme vymanit,“ vysvětloval Blázen situaci.

„Pár dní tu pobudete, než Freddy vyřídí vaše pronásledovatele. Nebojte se, hlady neumřete. Zítra přijde služka a připraví nám něco k jídlu. Už dlouho jsem tu neměl návštěvu, tak jsem zvědavěj, jaký mi povíte novinky ze světa.“

„To nezní špatně, odpočinek by se hodil,“ pověděl Blázen a dodal, „ale dlouho se nezdržíme.“

„Nebojte se, Freddy bude do oběda hotovej, najíte se a půjdete dál,“ řekl Jacob.

Povídali si celou noc, padly všemožný historky z celého vesmíru, z nichž část už velectěný čtenář zná, padlo několik lahví alkoholu a lajn perníku, dokud nevyšlo slunce.

Blázen s Pongem si ničeho nevšimli, ale podlý Jakob jim v nestřeženou chvíli nasypal do pití rohypnol, který vypili a poté velmi rychle usnuli.

„Co ste nám to kurva dal do pití?“ otevřel oči Pong.

„Starej dobrej roháč, Pongu,“ smál se Jakob a plácl přes prdel nově příchozí služku.

„A já proč mě bolí prdel,“ zamumlal Blázen a škrábal rukou pozadí.

„Protože si seděl na pytlíku se šrouby a maticemi,“ smál se furt Jakob, „mimochodem seznamte se, Betty, Freddyho manželka.“

Žena připravující polední stůl se otočila a naše dvojice spatřila mohutné kozy a solidně vysmažený ksicht.

„Ahoj, já sem Betty. Nemáte piko?“ zeptala se paní Freddyová. Pong byl tak šokován, že než stačil odpovědět, Betty si odpověděla sama.

„Asi ne, von nějaký přinese Freddík,“ pokračovala v přípravě jídla.

„Šéfe, mám takový divný podezření, že spíme,“ otočil se Pong k Bláznovi.

„Taky bych řekl, musíme se odsud nějak dostat. Dokážeš ho zabít?“

„Šéfe, ledaže bysme ho vytáhli ze snu, ale k tomu bude potřeba, abych ho uspal, chytil a vy mě v ten samej čas probudil.“

„A jak tě mám, ty vole, probudit, když taky spím?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe jednoduše, zhlúte se tak usilovně, až vytuhnete a usnete,“ odpověděl Pong.

„To zní rozumně,“ byl uklidněn Blázen.

„Vidím, že už jste se seznámili,“ ozval se Freddyho hlas.

„Ahoj Freddy, už bylo na čas,“ přivítal ho Jakobův syntetický hlas.

„Měl jsem trochu práce s těma šaškama, kteří pronásledují tyhle dva borce. Krouží okolo našeho domu jako hladoví supi.“

„Furt nás pronásledují?“ zeptal se Pong.

„Jo, ale dal jsem jim docela zabrat, teďka budou nějakou chvíli chodit v kruzích a postupně nacházet své druhy zbavené tu kůže, tu končetin, tu zase vnitřností. Bavil sem se po letech kurevsky dobře,“ rozchechtal se Freddy.

„Dáme lajnu?“ obrátil se k Pongovi.

„Klidně, ubal brko,“ odpověděl Pong.

„Jointa dáme až po obědě, ještě bych usnul a to bych nerad.“

„Okej,“ zamručel Pong a začal drtit krystal.

Společnost se usadila ke stolu a Betty začala přinášet jídlo. Polévkovou terinu a tácy s poklupy.

„Co budeme mít dnes k obědu, Bettynko?“ zeptal se Jakob.

„Po dlouhý době maso, drahý Jackobe.“

„Maso povídáš? Jelen, daněk, králik a nebo divočák?“ ozval se natěšeně Blázen.

„Divočina, Blázne. V okolí je spousta mrtvejch šašků,“ zasmála se Bettyna a ukázala světu svůj poslední zub.

„Cože?“ ozval se současně s Bláznem Pong.

„Dnes naše kuchyně nabízí vývar z klauna, pečeného šaška a vysmátou svíčkovou,“ zachechtala se opět Bettyna a nadzvedla nejdřív víko teriny, aby ukázala vývar z klaunské kosti, pak sundala poklupy z jednotlivých táců, kde odhalila pečená hýždě a prsíčka a nakonec její majstrštyk, smažené žlázy s morkem a bagetkou z bílého těsta.

„A kurva,“ otočil se Blázen a zvracel.

„Snad nechcete urazit kuchařku?“ zle ho osočil Jakob.

„Kdepak, jen si vyprazdňuju žaludek, aby se mi do něj víc vešlo,“ vyplivl Blázen kyselou slinu a snažil se zapomenout na to, co má před sebou na talíři.

„Já už jsem myslel...“ výhružně řekl Jakob a sledoval, kterak Bettyna rozděljuje hostům jídlo.

Pong se sápal po jídle, ale Jacob ho zastavil.

„Nejdřív se pomodlíme a poděkujeme za tuto krmí.“

„Ach jo.“

„Požehnej, Freddy, tyto dary, které budeme přijímat z tvé štedré ruky. A jako bylo toto maso nejprve živé, než se stalo pokrmem, tak učiň, aby tvoje oběti byly shromážděny ze všech končin lesa v tvém království. Aby nám daly maso, když ho mít nebudeme. Amen.“

„Amen,“ odpověděli hodovníci a vrhli se na jídlo.

„Helejte, ono to není zase až tak špatný,“ hlesl Pong, když obíral žebýrka.

„Pongu...“ zamračil se Kapitán.

„Bettyna je výborná kuchařka, ale u nás se během jídla mlčí,“ ukončil jakékoliv další vyptávání Jakob.

Zbytek oběda proběhl mlčky, pouze Jakobovo a Freddyho nechutné říhání, včetně dávení a vyplivnutí obsahu žaludku, prořízly občas ticho. Pohledy stolovníků se potkaly a vyměnily vynucené pochvalné výrazy. Betty pojedla pouze polévku a dávala si pozor, aby ji nevypadl zub. Ostatní zbylý čas se starala, aby nikdo neměl prázdný talíř. Zelenina nebyla žádná, přílohy jednoduché v podobě těstovin, brambor a velkého kusu lanýže.

Na závěr Betty přinesla džbáněk a rozlila do sklenic nažloutlou pěnivou tekutinu.

„To je pivo?“ zeptal se Blázen.

„Ano, Starobahno,“ odpověděla Betty a usmála se od ucha k uchu. Blázen lehce nadzvedl sklenici, zakroužil, přivoněl, ochutnal pěnu a nakonec upil. Pár sekund se tvářil neutrálně, pak jeho obličejem proběhlo několik barev od žluté, bílou až po zelenou. Když konečně polkl a znovu se nadechl, pověděl.

„Chutná jako chcanky.“

„Však to taky sou zkvašený chcanky. Si jako vážně myslíte, že zrovna tady na tom místě seženu chmel, pivovarský kvasnice a měděný kotle?“

„Cože?“ odplivl si Pong, který považoval zmínku o chcankách jenom za takový hospodský kec.

„Se to vyrábí jednoduše. Pár dní chčijeme do velký zavařovačky od okurek, pak do toho hodím kus chleba, zavíčkuju a položím na parapet, aby sluníčko udělalo svoji práci. No a ,voilà‘, pivo je hotovo,“ smála se Betty, až se zub viklal dopředu a dozadu.

„Bettyno, přestaň se smát nebo ztratíš svůj poslední zub. Viš dobře, že další náhradní nemáš,“ mírnil její nadšení Freddy, kroutil hlavou a mocně upíjel ze sklenice ,piva‘.

Bohatá hostina skončila a Pong začal významně drtit jeden ze svých největších krystalů.

„Já bych dal jointa,“ chytil se za nacpaný pupek Freddy a vzdychal. Jakob zapálil cigaretu a kouřil, seč mu dým z krku utíkal. Freddy vzdychl podruhé, strčil ruku do kapsy a vytáhl hulení. Pong významně narýsoval několik velkých lajn a podíval se po Freddyem.

„Já zahulím brko na vytrávení, ale Bettyna si ráda dá, stejně je to stará vysmažená píča.“

Bettyna se podívala po Freddyem a vrátila úder.

„No ty taky nejsi žádný krasavec.“

„Jackobe, to si musel spálit zrovna tuhle starou smažku? Nemohl si nacpat do pece nějakou modelku nebo aspoň pořádnou kuchařku?“ obrátil se Freddy k Jakobovi, když připravoval brko.

Pong se ušklíbl a podíval po Betty.

„Ale šňupátko si vem svoje.“

„Mám svoje,“ ukázala zub a vytáhla dětskou lýtkovou kost, ztenčenou a uzpůsobenou ke šňupání.

„Ty vole,“ vydal Pong údiv, raději se sklonil nad lajnami a několik jich natáhl vší silou, kterou mohl.

Betty sundala nosní náhradu a odhalila ohromný nosní otvor.

„Co čumíte, kreténi,“ podívala se zle po hostech, nasadila do nosní díry jeden konec kosti a vysála všechno co Pong zanechal na stole.

„Ty krávo,“ neodpustil si Pong a rychle schoval zbytek matroše.

„No jo, Betty, stará vysmažená kurva, kterou nikdo nepotřeboval a nepostrádal.“

„Víš, že sem měl vždycky takový rád,“ vložil se Jakob svým elektrickým hlasem.

„Jo a pár jich přišli mě, přičemž všichni věděli, že já měl rád jen děti,“ dodal Freddy.

„Tak se přestaňte hádat, co jste si, to jste si, nic už dneska nezměníte,“ zkusil mírnit zjitřenou náladu Kapitán.

Freddy se nadechl, zapálil gigantický joint a zhluboka natáhl kouř. Podržel jej labužnický v plicích a pomalu vypustil z plic.

„Áááá, to je pohoda, dopolední lov, dobrý oběd, pivo a joint, co víc si přát.“

„Pivko, pivko bych si ještě dal. Betty, kočička, doliješ mi?“ zeptal se Blázen, který ucítil příležitost.

„Jistě,“ odpověděla Betty a dolila Bláznovi poslední zbytek z džbánku.

„Musím jít do sklepa pro další,“ zamručela Betty a odešla pryč.

Blázen se natáhl po jointu, který mu silně zhulený Freddy ochotně podal. Pong zaměstnával Jackoba a vyptával se na různé kraviny ze starých časů. Jak to bylo s drogama, s děvkama, s chlastem a zabíjením. Zvláště rád si vyposlechl historky z lovů prostitutek a prostitutů, ve kterém Jakob vynikal rafinovaností. Obyčejný slušný občan, který za své oběti vybírá jedince ze dna společnosti.

Pong Jakobova nadšení k vyprávění využil ku sprosté krádeži rohypnolu, který sebral v nestřeženém okamžiku a nenápadně předal Kapitánovi, který už měl připravenou Freddyho sklenici. Do zbytků na dně vhodil tablety a kouřil joint jakoby se nic nedělo.

Vyhulil s Freddyem půlku jointu, když se Betty vrátila se dvěma džbány.

„Sem vám přinesla víc chlastu, ať furt dolů nelítám jako splašená kráva.“

Položila je na stůl a začala sbírat nádobí. Blázen se chopil okamžitě sklenic a začal dolévat pivo. Přesunul před Freddyho jeho sklenici, pozvedl svoji a napřáhl ji k přit'uknutí.

Freddy se zhuleně natáhl, vzal sklenic, přit'ukl s Bláznem a pořádně upil. Kapitán s Pongem potlačili potřebu zvracet a pili tento zvrácený nápoj, jakoby to byla mana nebeská.

Proběhlo ještě několik jointů a vypilo se skoro všechno veškeré pivo, než začal Freddy klimbat.

Pong se podíval po Bláznovi a povídá tiše.

„Už sem si říkal, že ty posraný roháče nezaberou.“

„Jo, já taky,“ povídal Blázen a balil brko ze sušiny, kterou nechal Freddy na stole.

„Tohle snad bude jeho šlafenspek,“ zubil se přitom.

Kapitán zapálil brko a začal plnit plíce.

„Pongu, teď je čas na mě. Dej mi roháč a modli se, ať usnu a všechno dobře dopadne. Srovnáme si čas, já mám 13hodin a 25 minut. Přesně za patnáct minut tě vytáhnu.“

Pong nastavil čas na svých hodinkách a hodil Kapitánovi roháč do pití. Blázen vypil poslední decilitry kvašených chcanek, potáhl si a začal cítit příchod spánku. Ještě než zavřel oči, podal joint Freddymu.

Blázen otevřel oči. Byl v té samé staré místnosti, kam přišli společně s Pongem. Jakob spal u krbu a Pong sebou třásl na zemi v nějaké křeči. Blázen se podíval na hodinky a málem ho omylo. Spal skoro hodinu a rychle začal třást Pongem.

„Probud' se ty vole,“ zařval a pořádně ho profackoval. Pongovi vytékala z úst červená pěna a vypadalo to, že má fakt dost. Blázen příliš nepřemýšlel a prudce kopl Ponga do rozkroku.

Pong okamžitě otevřel oči, zařval a z bílého víru, který se vytvořil vedle něj, vytáhl bránícího se Freddyho.

„Šéfe, na poslední chvíli. Ta bezzubá kráva bránila toho zmrda seč mohla a málem ho probudila. Dejte mi můj meč a to rychle.“

Blázen se rozhlédl a podal meč, který ležel na stole. Pong jej vzal levou rukou a okamžitě začal odsekávat Freddyemu končetiny.

„Proč mi to děláš?“ křičela hlava na trupu.

„Protože si zmrda, polívka byla hnusná a tím pivem sis všechno posral,“ odsekl Pong a odsekl hlavu.

„Mě jen tak nezabiješ,“ křičela Freddyho hlava.

Pong se nadechl, napíchl ji na konec meče a hodil do krbu. Vyšlehl mohutný plamen, ozval se Freddyho ďábelský smích a tím všechno skončilo.

Ne tedy úplně, probudil se Jakob a sípal víc než obvykle.

„Ty vole, vy ste ho zabili. Co budu dělat? Vždyt' umřu?!“ elektrickým hlasem zasténal.

„Vždyt' si říkal, že chceš umřít,“ opáčil Blázen.

„No, ale to byly takový kecý, abyste neutekli. Freddy, jdou za tebou.“ zasípal Jakob naposledy a vydechl.

V ten samý okamžik začala budova vydávat skřípavé zvuky a vypadalo to, že se ve sklepě něco děje. Otřesy nepolevovaly, tak Blázen zavelel k útěku a běžel s Pongem k východu, jak nejrychleji dokázali. Za nimi se hroutily stěny, propadaly podlahy a rozpadalo schodiště. Vyběhli ven na poslední chvíli, když se pod domem otevřelo samo peklo, do kterého se celá stavba propadla.

Dramatická pauza. Vše se ponořilo do tmy.

„Šéfe, ty vole.“

„Jo, ty vole. Co budeme dělat, Pongu?“

„Šéfe, počkáme až se rozední a zkusíme zjistit, kde vlastně jsme.“

„Dobře, ale hlídáš.“

„Šéfe, co mám dělat. Posvítíte mi aspoň na lajny?“

Rozednilo se a slunce pošimralo spáče pod nosy.

„Pongu vstávej, slunce vysvitlo,“ protáhl se Blázen a sledoval místo, kde před pár hodinami stál ještě dům.

Číňan otevřel oči a rozhlédl se.

„Šéfe, mám tomu rozumět tak, že sem po těch všech lajnách usnul jako malý dítě?“

„Už tomu tak bude, byl si fakt unavený.“

„Šéfe, asi souboj s tou bestíí jménem Betty. Kurva, ty vole, to byla kráva vysmažená zasraná, stará bezzubá píča.“

„Už jsou pryč. Co budeme dělat?“

„Šéfe, ty vole nevim, půjdeme se podívat na místo, kde stál barák a tam se uvidí,“ konstatoval Pong, připravil pár perníkových lajn, které okamžitě vyšňupal.

„Snad neusnu,“ dodal a protáhl se.

V místě strašidelného domu byla velká louže jakéhosi černého oleje, kterým probublával smrdutý plyn.

„Slušnej rigól,“ konstatoval Pong.

„Nemáš sirky?“ zeptal se Blázen.

„Ne, ale mám zipáč,“ odpověděl Pong a vytáhl z kapsy zapalovač.

„Šéfe, víte co děláte?“

„Zcela bezpečně, odstup,“ řekl Kapitán a rozžehl oheň.

Oba dva poodstoupili a Blázen odhodil zapálený zipáč do bublající louže. Malý okamžik se nic nedělo, ale pak chytl oheň dech a celá louže vzplála velkým jasným plamenem.

„Šéfe, teď jsme rozsvítili maják a do celého světa vyřváváme, že stojíme tady.“

„Tak asi vypadneme, ne?“

„Asi jo,“ zamručel Pong a zamířil k lesu.

Žádná cesta se před nimi neotevřela, ať dělali, co dělali. Prosby, látoření, zpěv ani nadávky, nic z toho nezabíralo. Pong se zatvářil dost nasupeně, vytáhl meč a začal prosekávat cestu.

„Doprdele, tohle nebude žádná prdel,“ mručel a sekal jako stroj.

Prosekávali se houštinami, ostnaté šlahouny se zachytávaly do oblečení a sekaly do obličejů. Kdyby to oba věděli, možná by je uklidnilo, že pronásledující klauni prochází tím samým, možná ještě horším. Jelikož šli v trojstupu, prosekávali si širší cestu a to se tajemnému lesu příliš nelíbilo, takže se k hořícímu jezírku prosekala zhruba polovina, druhá zmizela neznámo kde. Větve si je vytahaly a nechaly zmizet v korunách. Jenže to ještě nebyl konec všech překvapení.

Zlomyslná příroda naskládala mrtvá těla unesených klaunských bojovníků vedle ohně a umístila k nim ceduli s nápisem „*Ke spálení*“.

Část šašků se poblila jakmile pekelnou scénu spatřila, zbylá část zvracela, když házela mrtvá těla svých spolubojovníků do hořící tlamy pekelné bestie.

Velící klauni stáli ve skupině, podávali si láhev s chlastem, upíjeli a vymýšleli další plán.

„Navrhoval bych postavit tábor a počkat do světla, beztak se bude brzo rozednívat,“ navrhl jeden z nich.

„Je fakt, že je kravina pokračovat v pronásledování. Něco se pánové změnilo, ti dva bastardi se odsud prosekávali, takže za sebou zanechali jasnou a čitelnou stopu,“ zasmál se další a mocně upil z láhve.

„Takže rozhodnuto, dneska dopijeme poslední zásoby chlastu a zítra zabijeme ty dva zasraný zmrdy, kteří zabili našeho velitele Klauna.“

„Smrt. Smrt. Smrt. Smrt.“

Přidávali se postupně další až nakonec slávu Smrti provolávala celá mýtina křepčící kolem ohně. Dábelský ryk se nesl k nebi a vítr ho roznášel do okolí.

„Šéfe, vypadají skutečně nadrženi zabíjet. Zítra nás čeká rušný den. Co tam vůbec vidíte?“ říkal Pong a sledoval Blázna jak šplhá na vrcholek stromu.

„Pongu, vydrž, ještě se vyškrábu o kus výš,“ zakřičel dolů.

„Šéfe, já sem vám říkal, že nahoru vylezu sám,“ odpovídal Pong.

„Nevysírej a dopřej mi taky trochu vzrušení.“

Jakmile dořekl větu, Bláznovi se sesmekla noha a měl co dělat, aby nespadol dolů.

„Šéfe, dávejte kurva pozor, nesmíte se zabít,“ křičel strachy zelený Pong, který začal šplhat za Kapitánem.

„Pongu, málem sem se posral, ale dobrý,“ smál se Blázen a spokojeně rozhlížel po okolí.

„Slušná vyhlídka, tak co tu máme,“ vystrčil hlavu Pong a přidal se k obhlídce.

„Hele, támhle na obzoru vypadá, že něco svítí,“ ukázal Blázen rukou směrem k slabé oranžové záři.

„Něco tam bude, asi civilizace.“ konstatoval Pong.

„Jo, vypadá to tak.“

„Šéfe, odpočineme si a zítra snad dojdeme někam mezi lidi.“

„Rozumnej nápad,“ souhlasil Blázen a slezl o pár pater níže k silnějším větvím.

„Pongu, co vyvádíš?“ promluvil Blázen, když se probudil a promnul oči.

„Šéfe, byl jsem připravit pár pastí. Šašci se nebezpečně přibližují a potřebujeme je zpomalit. Dneska se zapotíme.“

„Okej, ulovil si něco k snídani a nebo budeme utíkat hladový?“

„Sejmul sem jelena, tak mám něco svíčkový,“ odpověděl Pong a hodil před Kapitána kus masa.

„Paráda, rozdělám oheň a opečeme ji,“ zavýskal radostí Blázen a začal sbírat chrástí pro založení ohně.

„Šéfe, nevadí, že se zdržíme?“

„Nevadí. Mám hlad,“ držel se Blázen svého a nehodlal ustoupit.

Pong povzdechl a šel hledat větší dříví. Po několika desítkách minut se do okolí rozlévala vůně pečené jelení svíčkové.

„Pongu, uznej, že byl dobrej nápad dát si teplý jídlo,“ pomlaskával Blázen, když nožem odřezával plátky masa.

„Šéfe, je to fakt dobrý, ale musíme jít, slyším zvuky a pasti brzo sklapnou.“

„Ty vole a to jako poběžím s plným břichem?“

„Šéfe, já sem říkal, že se zdržíme.“

„Dobrá, dobrá,“ zvedal se Blázen těžce ze země.

„Cítím kouř a vůni pečeného masa,“ řekl klaun v čele jednotky.

„A cesta se rozšiřuje,“ dodal druhý.

„Jdeme je sejmut, zmrdy zasraný,“ zahulákal třetí a rozeběhl se. Klauni se neudrželi a marně pár velitelů volalo, aby se zastavili a dávali pozor.

Bylo to zbytečný, protože první klaun přetrhl liánu nataženou přes cestu a nic netuše pokračoval v běhu. Najednou se ozvalo praskání ve větvích a přes cestu se přehouplo několik velkých kmenů uvázaných na dlouhých tlustých liánách. Gravitace udělala svoji práci a dřevěná hmota rozmlátila vše, jenž stálo v cestě. Vzduchem létala těla klaunů, údy, hlavy a prostě všechno, co se připletlo do cesty těžkým kmenům.

„No to je masakr,“ mručel jeden z velitelů, když obhlížel škody.

„Seřadit do dvojstupů a vyčkat na rozkazy,“ křičel další.

Zpanikaření klauni pobíhali kolem a pokoušeli se seřadit. Najednou se jeden propadl, pak druhý, třetí a než zjistili, že jsou v poli děr s naostřenými zapíchanými klacky, zařvalo několik dalších šašků.

„Doprdele, zastavte ten chaos,“ běžel dopředu velící a když probíhal okolo poslední jámy, medvědí železa sklapla.

„Do píč...,“ stihl klaun zakřičet, než ho ocelové zuby rozpůlily na dva kusy.

„Všichni odsud pryč,“ zakřičel někdo a panika dosáhla vrcholu.

Klauni běželi po cestě, někteří padali do pastí, jiní byli zasaženi vyletujícími šípy, jiní zemřeli uštknutím nastraženého hada či našlápnutím do pavoučího hnízda.

K místu, kde přespal Blázen s Pongem se jich dostal zase o něco méně, ale pořád jich bylo víc než zdrávo.

Zbylí velitelé stáli nad doutnajícím ohněm a u zbytků masa. Jeden se sehnul, aby ochutnal.

„Není to špatná svíčková,“ podal maso dalšímu.

„Máš pravdu,“ ochutnal jeho soused a podal maso dál.

Pojedli a začali vymýšlet, jaké kroky podniknou dál.

„Navrhl bych vyhlásit odměnu za dopadení těch dvou zmrdů a nechat výsledek osudu. Lidi dokážou hodně, když jsou dobře motivováni.“

„Fajn, co jim slíbíme?“

„Normálka, chlast a děvky zdarma.“

„Šéfe, musíme mít v záloze plán ‚bé‘, protože si nejsem jistej, jestli se do civilizace dostaneme včas,“ přerušil Pong práci mačeta a otočil se k Bláznovi.

„Proč, ty vole?“

„Protože se tímhle sajrajtem nedokážu rychle prosekát.“

„To je blbý,“ dumal Blázen a uhýbal očima.

„Šéfe.“

„Co je?“

„Nemáte v hodinkách laserovou mačetu nebo něco výkonného, čím by sme se mohli propálit skrz zelenou stěnu?“

„Pongu, hodinky sem ztratil.“

„Doprdele. Aspoň za sebou rozhazujte tyhle koule, snad šašky zpomalí.“

„Co to je?“ zkoumal Blázen podanou igelitovou tašku.

„Inteligentní našlapný ninja miny s hřebíky. Šlápneš na ni, zakouří, vyskočí zhruba metr vysoko a vybuchne.“

„Jasný,“ odpověděl Blázen a ledabyly odhodil jednu za sebe. Mina dopadla na zem, zakouřilo se z ní, vyskočila a vybuchla.

Kolem hlav jim prosvištěly hřebíky, prolétly listím a zabodly se do větví a kmenů.

„Ty vole,“ odplivl Blázen.

„Šéfe, trochu s citem, jestli chcete přežít.“

Metr za metrem se Pong prosekával zelenou hmotou a zanechávali za sebou úzkou cestičku, kterou Blázen poctivě pokrýval minami. Problém byl, že cesta postupovala pomalu a slušeli výbuchy min, které Kapitán položil jako první.

„Áááá, ty svině zasraný,“ řvala skupina klaunů ležící zkrvavená na zemi s hřebíky v hrudi, obličejí a ve vlasech. Ti, kteří schytali hřebíky do očí, se zoufale váleli po zemi sudy a spouštěli další miny.

Když zmatek mezi klauny ustal, rozhodl jeden z velitelů, že služebně nejmladší půjdou v čele a budou pátrat po dalších pastích. Pravda, klaunský dorost se mírně bránil tomuto nápadu, ale problém vyřešila řada ozbrojených nadřízených, kteří zbraněmi udržovali pořádek.

„Pongu, došly mi miny,“ zahlásil Blázen, když se prosekali k nějaký prudký řece.

„Blbý, ale právě včas. Šéfe, nezbejvá nám nic jinýho, než skočit do řeky a doufat, že nás odnese někam mezi normální lidi.“

„Pongu?“

„Šéfe, není čas na kecý,“ řekl Pong a srazil Blázna do řeky. Proud ho popadl a začal rychle unášet. Poslední, jenž ještě spatřil bylo, kterak Číňan chystá poslední pasti a vrhá se do řeky.

Vodní proud s oběma dobrodruhy pohazoval jako se slánkami, otloukal je mezi kamením a vrhal z jednoho vodopádu do druhého. V zápalu souboje o život ztratili přehled, kde se nachází a rozdělili se.

Po urputném boji se podařilo Bláznovi dostat do klidnější zátočiny, kde po kamenech vyškrábal na břeh a unaveně ulehl na záda.

Nevěděl jak dlouho spal, ale probudil ho křik. Otevřel oči a všiml si, že řeka unáší klauny, z nichž někteří ještě vypadali živí.

„Ty vole, těch je snad milión,“ pomyslel si Blázen a počkal, dokud nezmizí plaváči za ohybem řeky. Pak se rychle vyškrábal do lesa, kde narazil na pěšinku vyšlapanou divou zvěří. Rozhlédl se a vydal směrem po proudu řeky.

„Musíme se spočítat, moc nás nezůstalo,“ povídal jeden z posledních velících klaunů, stojící na břehu řeky a pozorujíc zbytky jednotek, plazících se na břeh.

„Sme pěkně v prdeli,“ řekl jiný velitel.

„Ani ne, zbejvá posledních pár kilometrů k městu a na těla jsme nenarazili. Kus odsud je cesta, jestli někde vylezli na břeh, budou muset jít po ní.“

„Veliteli, hlásím 38 přeživších,“ přiběhl klaun a zasalutoval.

„No to je skvělý, z 200 vojáků, 38 živejch.“

„Pane kolego klaune,“ řekl jeden z velitelů, „stmívá se a navrhl bych odpočinek.“

„Souhlasím, stejně musíme uschnout a opravit make-upy,“ konstatoval první velitel, usadil se, vytáhl zrcátko se šminkami a začal se upravovat.

Ostatní se příliš nerozhodovali a vzájemně si začali opravovat klaunskou výmalbu obličeje.

Blázen šel stezkou dokud nezapadlo slunce. Naprosto vůbec netušil, kde je Pong a jestli vůbec žije. Nenarazil na žádnou stopu, která by potvrdzovala, že by se dostal na souš.

Našel díru ve stromu, do které se na nasoukal a doufal, že přežije noc.

Probudilo ho nepříjemné kousání. Slunce pražilo do otvoru a Blázen cítil, že mu něco leze po těle. Vylezl ven, protáhl, podrbl svědicí místa a málem o ho omylo. Jeho tělo se hemžilo mravenci, kteří mu našli pod oblečení a nepříjemně kousali. Svlékl se do naha a začal je dlaní zabíjet a setřásat. Nejhorší byli ti, kteří vlezli do vlasů a mezi chlupy na podbřišku.

Válením ve spadáném listí si příliš nepomohl, protože pochytal kromě zásahů od hmyzu i několik pijavic.

„Do píče,“ zakřičel Blázen a zoufale se nahý rozběhl pralesní stezkou. Všechno už mu bylo naprosto jedno.

Nedával na cestu příliš pozor, větve ho zraňovaly a měl štěstí, že nepřišel o oči. Tedy do chvíle, než prudce otočil hlavou dozadu a přitom zapomněl zastavit, když pohled vracel zpět. Ulomenou větev zahlédl na poslední chvíli a pak už ucítil prudkou bolest v pravém oku.

Blázen se probral s bolestí hlavy. Pokusil se otevřít obě oči, ale úkon provedlo jenom jedno a v tom druhém byla tma.

„Co se to kurva stalo,“ proběhlo mu hlavou a začal si hlavou ohmatávat hlavu. Velmi rychle mu došlo, že druhý konec větve, kterou viděl v zorném poli levého oka, má ve svém pravém oku. Přemýšlel jak tohoto vybruslit, ale dokázal vymyslet jedině. Vytáhnout větev z oka. Opět ulehl na zem, oběma rukama chytil konec čnicího dřeva a prudce trhl. Bolest ho poslala zpět do bezvědomí.

Když se znovu probral, cosi mu olizovalo tvář. Otevřel oko a spatřil dlouhý jazyk jakéhosi tvora, který mu slízával krev z díry po oku.

„Huš,“ mávl rukou, odehnal zvíře a vytáhl z kapsy kapesník. Smotal ho do pásku a zhotovil jednoduchou pásku.

Postavil se na nohy, sebral dlouhou větev, kterou využil jako hůl a pokračoval v cestě.

Belhal se cestou necestou bůhvíjak dlouho, když daleko za sebou uslyšel zvuky, které mohly mít jediný zdroj. Přibližující klauni.

„Co by asi udělal ten zkurvysyn Pong,“ usilovně znovu přemýšlel, z čehož ho vyrušila prudká bolest v noze. Podíval se dolů a viděl, že šlápl na dřevěnou desku s trčícím hřebíkem.

„Do píče,“ zatmělo se mu před okem.

„Šéfe! Šéfe, proberte se,“ zaznělo v Bláznových uších. Otevřel své oko, rozhlédl se a před sebou uviděl Ponga vznášejícího se nad duhovým obláčkem.

„Šéfe, použil jsem nejtajnější kung-fu učení, abych se s váma spojil. Zmrdi jsou vám v patách, zmizte do lesa. Okamžitě.“

„Pongu a ty kurva seš kde?“

„Šéf, snažím se k vám dostat, jak nejrychleji můžu, ale teď do píče zmizte do lesa. A to OKAMŽITĚ!!!“

Pong zmizel a oblak se rozplynul. Blázen vyškubl dřevěnou desku z chodidla a zapadl do zelené masy.

„Ty vole, to byl zase debilní nápad. Příště zase poslechnu nějakou halucinaci.“

„Veliteli, našli jsme oblečení,“ přiběhl nějaký klaun a držel v ruce Bláznovy hadry.

„Kde to bylo?“

„Támhle u stromu. Vypadá to, že přespál uvnitř a ráno zjistil, že ležel v mraveništi.“

„Hleďte stopy, nebude daleko,“ odpověděl velitel.

Netrvalo nijak dlouho, než objevili zkrvavený prkno s trčícím hřebíkem. Nebylo ho vlastně třeba hledat, protože stačilo počkat, než na něj někdo šlápl.

Klauni stáli u zraněného spolubojovníka a debatovali.

„Budeme ho muset utratit.“

„Cožééé? Néééé!“ začal křičet zraněný klaun.

„Jak to provedeme?“ zeptal se další.

„Umlátíme ho velkým šutrem,“ odpověděl jiný.

„Podívej se okolo, kde tady chceš najít velký šutry? Co takhle použít větev?“

„Jakože mu ji narveme do prdele?“

„Takovej hnus, ty vole, kde si něco takovýho viděl?“

„V jednom filmu. Copak ho chcete normálně podříznout jako prase?“

„Zabijačka je příliš komplikovaná věc, navíc nemáme vanu na krev.“

Nebožák sedící v trávě zoufale sledoval rozhovor klaunů.

„Hahahaha!“ rozesmáli se stojící klauni.

„Teď bys měl vidět svůj ksicht, pěkně sme si z tebe vystřelili.“

„Já sem se lekl, že už mě nepotřebujete.“

„Však taky nepotřebujeme, nejlepší bude, když tě tu necháme a ty nás zkusíš dohnat.“

„Jak bych vás mohl dohnat s touhle nohou?“ zasténal klaun a ukázal na krvácející nohu.

„Musíš si nějak poradit, zvládnul to jeden z těch hajzlů, zvládneš to i ty,“ konstatoval velitel a nechal zraněného svému osudu.

Blázen se prodíral podrostem a vypadal dost zbědovaně. Nahý, poškrábaný, pajdající, pobodaný a pokrytý pijavicemi.

„Zasraný zkurvený bože, chcípni, ať si kdekoliv,“ mručel sám pro sebe a snažil se dívat svým okem dopředu. Jenže jak přišel o oko, ztratil i prostorové vidění a tudíž si nevšiml, že se povrch prudce svažuje, zakopl o nějaký kořen a začal se kutálet kamsi dolů.

Probral se ve vodě, ležící na zádech s nějakým divným pocitem v ústech. Bláznovi chvíli trvalo než identifikoval problém. Během pádu do koryta potoka si překousl jazyk a zlomil lícni kost.

„Doprdele,“ už si jen pomyslel a odvalil se na břeh.

Chvíli odpočíval a pak se rozhodl nelézt zpět do kopce, nýbrž vyrazil korytem potoka po jeho proudu a doufal, že narazí opět na řeku.

Nohy ho už nebolely a chodidla měl otlučená do krve. Bylo jasné, že kdokoliv najde jeho stopu, půjde po ní jako pes po hárající feně.

Běžel jako blázen, padal, narážel do kamení a v hlavě mu hrála rychlá a tvrdá muzika. Najednou pocítil, že znovu nastala nepříjemná situace. Chodilo se mu zaseklo v nějaký škvíře mezi kameny a jak byl v běhu, nedokázal správně zareagovat na nastalou situaci a padl obličejem k zemi stylem střeleného zvíře. Obličej narazil do kamene prudkou silou, ozvalo se zapraskání kostí a Blázen znovu omdlel.

Stále byl naživu. Nechtělo se mu věřit, že ještě žije. Nečekal takovou výdrž.

Obličej měl krvavý, nos na sračky a noha v kotníku byla velmi ošklivě zlomená.

„Tohle nedám,“ proběhlo mu hlavou, lehl na břicho a začal se plazit.

Doplazil se na písčnou pláž, kde potok vtékal do řeky. Pozvedl hlavu a podíval před sebe. Spatřil břeh táhnoucí se s řekou až na konec lesa, s dřevěnými stavbami a jistou vidinou bezpečí.

„Civilizace, konečně civilizace,“ proběhla mu hlavou spásná myšlenka, která na chvíli zapudila chmurné pocity. Rozhodl se plazit dál a zanechával za sebou hadí stopu.

Jen jednou byl v podobné situaci na pokraji smrti. Byl už kapitánem severokorejské ponorky a vracel se z obchodní mise. Naváděl loď úžinou mezi ostrovy v Jihočínském moři a narazili na miny, které tam byly umístěné od poslední války. Došlo k nárazu a v torpédové místnosti začalo hořet.

Blázen, tehdy ještě přezdívaný soudruhy z posádky ‚Kim‘, se rozhodl obětovat a sám otevřít pojistné ventily. Nasadil masku, vzal kyslík, oblékl protipožární oblek a vydal se na před ponorky.

Detailně viděl, jak za ním zavírají uzávěr a on otvírá další do zakouřených prostor. Narazil na několik členů posádky namačkaných u průlezu, kterým už nebylo pomoci. Překročil je a pokračoval k přední části. Jak postupoval, otevíral a zavíral ventily a pokoušel se nahodit sekundární tlakové okruhy.

K torpédové místnosti se Blázen nedostal, protože kovový trup ponorky byl rozpálen a jemu se začínaly tavit rukavice. Dlouho nerozmýšlel a pokusil se ze záložního ovládacího panelu otevřít torpédové komory. To se mu podařilo i za cenu propálených rukavic a za chvíli slyšel zvuk vody valící se do místnosti s torpédy.

Mořská voda však vyzkratovala poslední funkční elektrické obvody a z panelu vyšlehl plamen, který zasáhl celou horní část Bláznova těla. Upadl na zem a válel se ve vodě, která rychle prosakovala z průlezu, jenž se zaplavením torpédové komory prudce ochladil a prohnul.

Z posledních sil se zvedl a odbelhal k průlezu zpět do nezasažené části. Přes velké bolesti se mu podařilo za sebou zavřít a vrátit zpět ke zbytku posádky, která odčerpala z uzavřených částí vzduch, čímž uhasila hořící ložiska, která nezasáhla mořská voda.

Kapitána Blázna palubní felčar nadopoval morfinem a nikdo z posádky nevěřil, že přežije svá ošklivá zranění a těžká poškození obličeje. Blázen se probudil až o mnoho týdnů později v severokorejské klinice určené pouze pro klan Kimů, kde mu doktoři podle fotografií navrátili původní ksicht.

Realita ho však nakonec dostihla, musel opustit vzpomínky a vrátit se zpět na břeh řeky. Podařilo se mu doplazit až k hranici lesa na místo, odkud viděl rýžové pole a za ním hospodářská stavení. Hrozně ho povzbudilo, že dokázal vyjít z lesa, sebral poslední síly a začal se plazit k domům.

Byl asi v půlce rýžového pole, když se z lesa vynořily potřhané postavy klaunů.

„Támhle je!“ zařval jeden z nich a ukázal do rýžoviště.

„Zabijeme ho hajzla,“ zařval další a rozeběhli se v Bláznově stopě.

„To snad není možný, to se mi snad zdá,“ problesklo Bláznovi hlavou a snažil se z posledních sil dostat ke stavením. Viděl, jak z jedné budovy vychází nějaký člověk a dívá se jeho směrem.

Bláznovi zbývalo posledních deset metrů, poslední rýžový břeh, aby se dostal do cíle svého plazení. Myslel si, že je konečně v bezpečí, když mu šestý smysl poradil, aby se otočil. Poslední, koho svém životě viděl, byl vzduchem letící klaun s napřaženým mečem. Pak ještě zaslechl Pongův hlas.

„Šééééfeéééé...!!!“

Potlučeného Ponga vyvrhla voda na hromadu kamení. Náhodnému divákovi mohl připadat mrtvý, ale nebyl, pouze jeho vycvičený organismus snížil tep a spotřebu kyslíku, aby se neutopil. Po nějakých dvaceti minutách Pong nepatrně pohnul prsty na ruku. Za další půlhodinu už seděl a rozhlížel se kolem sebe.

„Ty vole, sem si pěkně natloukl hlavu,“ prohmatával hlavu a když se ujistil, že všechny kosti má na svém místě, připravil na kameni několik pervitinových lajn a postupně je vyšňupal.

Pong našel nad řekou cestu a na ní nějaké stopy, které nepatřily Bláznovi. Krátkou chvíli je zkoumal a pak se dal do běhu. Pochopil, že klauni mají slušný náskok. Utíkal seč mu nohy stačily, ale stejně v jednu chvíli ucítil, že ho Kapitán potřebuje. Zastavil se a vydýchal.

Kung-fu učení mu umožňovalo za určitých podmínek navázat telepatické spojení s druhou osobou. Vyndal z kapsy malou černou krabičku a otevřel ji. Vyndal jeden černý hrozen, polkl jej a počal meditovat.

„Šéfe! Šéfe, proberte se,“ křičel Pong, když konečně uviděl ležícího Blázna s nohou proděravělou hřebíkem.

„To mě poser hlavu, takhle podělanou situaci sem dlouho nezažil,“ pomyslel si, když ukončil krátký rozhovor s Bláznem. Zalezl za strom, aby se vysral. Když konečně ulevil střevům, opět začal běžet.

„Šéfe, Šéfe, buďte vopatrnej, buďte kurva na sebe vopatrnej,“ opakoval při běhu jako mantru Pong neustále dokolečka. Běžel dlouho a rychle, až nakonec před sebou spatřil klauna, který zůstal v závěsu, protože byl zraněný. Doběhl ho a srazil rukou k zemi.

„Řekni mi zmrde, je Šéf ještě naživu?“

Klaun vzhlédl svýma unavenýma očima a nijak se nebránil.

„Ještě jsme ho nechtyli. Ty jsi ten druhej zmrde, že jo?“

„Ale jak to vysvětlíme a co budeme dělat dál? Bez Šéfa jsme vyřízení, ty vole, chápeš to vůbec, ty vole,“ hystericky křičel Pong.

„Pongu, uklidni se, to vyřešíme doma,“ odpověděl Kokot a začal se vyptávat kolemjdoucího, kde by našel pohřební službu.

Obřad byl malý a pěkný. Sešli se všichni vesničané a místní kněz pronesl krátkou modlitbu. Večer zakončili tryznou v místním bordelu, kde Kokot vyhlásil volnou zábavu, chlast a děvky zdarma pro všechny. Chtěl, aby nikdo nesmutnil, aby každý oslavil život přesně tím způsobem, jaký měl Kapitán Blázen nejraději.

Také tento večer Pong poprvé a naposledy ve svém životě brečel. Věděl, že ztratil nejen svého zaměstnavatele, přítele, ale také smysl veškerého svého mizerného života.

„Pongu, prober se,“ třásl Karlos spícím Číňanem.

„Co je, co je? Já jsem usnul? Kde je Šéf? Už se našel?“

„Pongu, uklidni se. Šéf je furt mrtvej, mejdan skončil, balíme. Vrtulník čeká a já chci zmizet z týhle podělaný díry.“

„Dobrá, dobrá,“ zvedl se Pong a v hlavě měl zasranej zmatek. Šéf neměl umřít.

21. Pátrání po Bláznovi

„Pan Jednooký přichází,“ ozvala se stráž u dveří.

„Necht' laskavě vstoupí,“ řekl hlas starého známého bělovlasého muže.

„Nejvyšší představený, nepřináším nejlepší novinky.“

„Co se posralo, Jednooký?“

„Kapitán Blázen zemřel.“

„A ty tomu věříš?“ zeptal se představený a mnul svůj vous.

„Nejvyšší představený, víte stejně dobře jako já, že realita není nikdy takovou, jakou se zdá být. Otázka však je, co dál s jeho posádkou? Pomůžeme jim?“

„Jednooký, tento problém si musí vyřešit sami. Vstoupit do příběhu v tomto okamžiku by se nám nemuselo vyplatit z hlediska budoucí budoucnosti.“

„Takže budeme čekat?“

„Ano, ale to neznamena, že budeme zahálet. Chystám se pokusit o spojení s Matkopíchačem.“

„Představený, myslíte, že je to dobrý nápad?“

„Není, ale chci se o to pokusit,“ odpověděl Nejvyšší představený, pojechl pár hub a zavřel oči.

Nejdřív se zdálo, že se jen starý muž rádně sjel, ale pak zvrátil oči v sloup a začal chrčít. Jednooký se pokusil zasáhnout, ale Nejvyšší pozvedl ruku a naznačil, že se má držet zpět. Spojení zůstalo nepřerušeno, ale bylo vidět, že představeného vyčerpává. Svalil se na podlahu a trhal sebou jako v epileptickém záchvatu.

Jednooký přinesl židli a malý stolek, z ledničky vytáhl sklenici s hulením, láhev rumu a udělal si pohodičku. Nebylo kam spěchat.

Vypil asi půlku láhve, když se Nejvyšší přestal hýbat. Jednooký vstal a šel se podívat. Viděl, že představený žije a celkem pravidelně dýchá, akorát se pochcal a posral, tak se zase vrátil zpět na místo a pokračoval v pití rumu a hulení trávy.

„Ty vole,“ otevřel oči Nejvyšší představený, když měl Jednooký láhev vypitou.

„Jste v pořádku?“

„Jsem, ale je to v prdeli. Matkopíchač se mi ubránil a nedovolil mi proniknout do vědomí. Je hrozně silný, silnější než sem původně myslel.“

„Co budeme dělat?“

„Doufat, že Pong najde cestu a neposere se jako já,“ odpověděl Nejvyšší a rychle zmizel, aby se převlékl do čistého.

„Pongu, byl to dobrý nápad jet v převlečení do Číny?“ zeptal se Kokot maskovaný za čínského obchodníka.

„Kokote, nebyl, ale nemám jinou možnost, protože jenom mniši v Šaolinském chrámu mi můžou pomoci,“ odpověděl Pong.

„Vždyť se tam nemůžeš vrátit.“

„Nemůžu, ale musím je přesvědčit, že jde o něco víc. Musí mi nahlédnout do mysli.“

„Cože? To někdo z lidí umí?“

„Budeš se divit, ale v Šaolinu to umí. Pojď, brzo dorazíme na místo.“

Slunce zapadalo za stromy, když zastavili na úpatí hory, do které bylo vysekáno úzké a strmé schodiště bez zábradlí.

„1337 schodů. První zkouška,“ řekl Pong a začal stoupat nahoru po schodišti.

Během výstupu kolem nich proletělo pár lidských těl, která je málem srazila ze stěny.
„První zkouška, buď to vylezeš k bráně nebo ne,“ řekl suše Pong a pokračoval ve zdolávání schodů.

Ocitli se na nevelkém skalním výstupku s kamennou lavicí a stolem.

„Kokote posad se a nelekni. Teď se dopustím menšího podvodu, protože mám protekci,“ přikázal Pong a šel zazvonit. Stiskl tlačítko a ozval se ďábelský řev. Kamenné dveře se s rachotem rozestoupily a ven vyvalil prach. Řev se ozval podruhé.

„To sem já, Pong! Ty vole, nedělej scény.“

„Pongůůůů, ty zmrdeéé,“ odpověděl hrubý ďábelský řev. Něco si odfouklo a otvoru se vyvalil zbytek bordelu.

„Kokote, to je můj kámoš Kakodémon. Hlídač vstupu do pekla, jak se mu tady přezdívá.“

„Pongu, kurva jak se máš? Neviděl sem tě od té doby, kdy tě odsud vyrazili,“ řekl teď už normálním hlasem Kakodémon, velká létající červená koule čehosi s velkou zubatou tlamou.

„Těch večírků, co sme spolu zažili, že jo,“ svítily Pongovy oči.

„No ty vole. Dneska to udělám velký, svolám starý kámoše a roztočíme to tak, jak to ještě nikdy zdi tohodle posranýho chrámu neviděly.“

„Aby vás nevyhodili, pane Kakodémone,“ opatrně prohlásil Kokot.

„Neboj, nevyhodí. Mě bohužel vyhodit nemůžou a já nemůžu dát výpověď, ty vole,“ řekl smutně Kakodémon a plácl svojí malou ručkou Kokota přes záda.

„Človče, co ty seš zač? Duníš nějak plechově,“ dodal.

„Hele, ty vole, všechno si povíme večer, ale teď musím za Mistry, protože mám problém. Potřebuju, aby se mi podívali do hlavy a pomohli mi zjistit, kde je Kapitán Blázen.“

„Ty vole, vohnouti tě fakt rádi uvidí. Furt na tebe mají pifku a nepřej si vědět, co se stane, až se jim dostaneš do pařátů. Otevřou 38 komnatu, ty vole.“

„Já vím, že nejsem svatej a příkladnej mnich, ale ty vole, tady jde o budoucnost světa, vesmíru a tedy i tvoji, jejich a tak vůbec.“

„Máš na to nějaký důkazy?“

„Jo, stačí se mi podívat do hlavy.“

„Hm, ty vole, to je tak blbý, že by to mohla bejt pravda a vohnouti ti uvěří,“ zadumal se Kakodémon a chvíli přemýšlel.

„Máš perník?“ zeptal se Ponga.

„Mám, K-démone,“ odpověděl Pong a vytáhl s lišáckým úsměvem pytlík s krystaly.

Kakodémonova ručka se natáhla a nechala si vyklepat několik krystalků, které nasypal mezi zuby.

„Dobrej matroš, pojďte za mnou, ukecáme další strážce, aby vám odpustili druhou a třetí zkoušku.

„Co je druhá zkouška?“ zeptal se Kokot.

„Nechat si vykouřit od Růžovýho Pikodémona,“ zasmál se K-démon.

Tunelem s pekelnou výzdobou stěn došli do pečlivě strážené zahrady s růžovým altánem, ve kterém bylo velké růžové letiště.

„Nazdar Kako,“ ozval se měkký ženský hlas. Zpoza altánu se objevilo růžové stvoření s růžovými nožičkami, divným tělem, ručičkami a velkými ústy.

„P-démone, potřebuju pomoc. Tady Pong chce mluvit s Mistry.“

„Pong, Pong. Já si tě dobře pomatuju, ty malej zmrde, nikdy sis nenechal vykouřit.“

„Nejseš můj typ, ty stará buzno,“ s lehkým úsměvem odpověděl Pong.

„Vidím, že máš piko. C-démon bude rád. Dneska večer zapaříme, žejo?“ zeptal se P-démon.

„Jasně, ale až promluví s Mistry,“ odpověděl Pong.

„Já mu zavolám,“ řekl P-démon a vzal ze stolku altánu růžový telefon.

„C-démone, hádej koho tu mám,“ začal P-démon mluvit do telefonu.

„Ty vole, nedělej si prdel, jak to víš?“

„Jak se na nás díváš?“

Nastalo kratší ticho, než P-démon pokračoval.

„Neříkej mi, že si zase honíš v křoví, ty dobytku jeden. Já sem ti říkal, že můžeš kdykoliv přijít a vykourit mi.“

Nedaleké křoví se rozhrnulo a vylezla mohutná postava opáleného svalnatého muže s raketometem místo jedné ruky a mohutným břišním pekáčem do ruda vybarvených svalů.

„Třetí zkouška?“ zeptal se Kokot.

„Jo, vyhoň mi,“ odpověděl pisklavým hlasem C-démon.

„Nikdy,“ řekl stručně Kokot a poodstoupil.

„Pongu, ty zmrde, víš že mi dlužíš ještě nějaký prachy,“ obrátil se C-démon k Pongovi.

„Vím a dnes večer to srovnáme. Víš, že jsem tenkrát odešel dost ve spěchu.“

„Dost ve spěchu, co tě teda přivádí?“

„Potřebuju mluvit s Mistry.“

„Si jako myslíš, že s tebou budou chtít mluvit, jo?“ zasmál se C-démon.

„Jde o budoucnost samotný existence, chci se jim vydat a nechat je samotné rozhodnout.“

„To je docela odvážný rozhodnutí, kamaráde,“ dumal C-démon.

Proběhla malá dramatická pauza, než pokračoval.

„Pongu, přivedu tě k nim. Bude sranda a uvidíme jestli zafunguje ten tvůj výjimečný talent uniknout z jakéhokoliv průseru. Pojd'mež.“

Skupina se vydala po cestě k velké dřevěné bráně v kamenné hradbě. C-démon zatahal za lano zvonu, který se mocně rozezněl. Po chvíli se brána pootevřela, vyběhlo několik mnichů, kteří popadli Ponga a zavřeli za sebou.

Pong stál ve starobylé dřevěné místnosti zaplněné vůní kadidla a klečícími mnichy, před čtyřmi prázdnými strohými dřevěnými židlemi.

Zazněl gong a osazenstvo položilo hlavy na podlahy. Zadními dveřmi přišli čtyři na první pohled hodně staří muži s dlouhými bílými vlasy a vousy, kteří byli oblečeni ve starodávných rouchách.

Usadili se a pohlédli do Pongových očí.

„Pongu, víme proč si přišel. Za celých tisíc let, po které žijeme v tomto klášteře, jsme necítili takovou energii vesmíru. Přišla s tebou a víme, že chceš, abychom ti nahlédli do mysli.“

„Mistři, já vím, že nejsem dokonalý a děkuji vám za vaši šlechtnost,“ mlátil Pong hlavou do podlahy. Takovou pokoru u něj nikdo ještě nikdy neviděl.

„Pongu, měl by sis uvědomit, že my se ti do mysli dívat nebudeme. Pomůžeme ti, abys do ní nahlédl sám. Víme, že se dějí zlé věci a Kapitán Blázen má odpovědi.“

Pong neustával pokorném mlácení hlavou o podlahu.

Mistři započali vzájemnou poradou.

„Všichni ven. Zůstane tu jenom Pong,“ oznámili Mistři společným hlasem po chvíli diskuse.

Mniši beze slov splnili příkaz a v místnosti zůstal pouze Pong.

„Lehni si na podlahu,“ přikázali Mistři a zvedli se z židlí.

Pong je poslechl. Leh si, natáhl ruce podél těla a díval se, jak se k němu přibližují staré vyschlé tváře a natahují k němu pařáty s dlouhými nehty. První se dotkl jeho hlavy, rychle se přidal další, až nakonec nebohého Ponga drželo za hlavu osm rukou.

Jemu to bylo už jedno, protože zavřel oči.

Ihned je zase otevřel, protože nechtěl přijít o show se starejma týpkama a hlavně večer byl za rohem a mejdan se blížil. Jenže byl tu malý problém.

Nebyl v chrámu, ale nýbrž v čínské škole a seděl ve školní lavici. Přednášející zrovna začala dějepisnou přednášku.

Roku 1885 japonský vědec Nagayoshi Nagai isoloval z Ephedry Vulgaris efedrin. Tentýž vědec roku 1893 syntetizoval z efedrinu methamfetamin. V létě 1919 japonec Akira Ogata syntetizoval krystalickou formu methamfetaminu. Po prohrané druhé největší válce 20. století císař 1946 nařizuje tajným ediktem zvýšit produktivitu japonského hospodářství o 150 procent. Vzhledem k tomu, že velká část japonské mužské populace je ozářená radiací, zmrzačená nebo mrtvá, uchylují se vlastníci největších výrobních prostředků k neoficiálnímu přidávání methamfetaminu do stravy svých zaměstnanců. Do roku 1989 vystoupá japonská ekonomika do čela všech zemí a společnost si užívá blahobytu. Nikomu nevadí 16 až 18ti hodinová pracovní doba, šest dnů v týdnu, bez dovolené a s naprostou oddaností společnosti, která dává jídlo a peníze.

Ke konci 20. století se objevují první hlasy upozorňující na záhadný nárůst sebevražd a zvyšující se agresivitu ve společnosti. Nikdo jim však nevěnuje pozornost. Následujících deset let se společnost plíživě mění a na počátku 21. století oficiálně vyjde najevo, že posledních šedesát let byla japonská populace cíleně dopována methamfetaminem a Japonsko je kompletně v rukách Jakuzy. Lidé zjišťují, že jsou plně v jejich moci. Když nastanou demonstrace a protesty, obyvatelé pocítí jaké to je, když amfetamin není. Roku 2045 je globálně obchod s amfetaminem legalizován a Organizace spojených národů zaniká.

Z Jakuzy se od války vyvinula mocná globální organizace, ovládající finanční toky, trhy s technologiemi a především 95% procent světového obchodu s amfetaminovými drogami, jejichž výrobu dotáhli k takové dokonalosti, že každý jejich nový produkt byl lepší, silnější a účinnější.

Svět ovládá japonská Jakuzá, čínské Triády, americké syndikáty výrobců potravinových náhražek, několik indických výrobních konglomerátů a arabští majitelé ropných polí a plošin.

Probíhají experimenty s lidskou DNA. Problém je, že již neexistuje původní lidská DNA, veškerá dostupná je nějakým způsobem poškozena a vědcům se hlavně nepodařil vyřešit zásadní problém. Tím jest, kterak donutit lidský organismus, aby produkoval methamfetamin sám. K tomu, je totiž potřeba čistá lidská DNA a k jejímu sehnání byli stvořeni Sběrači genů.

„Fajn, kurva zajímavý, ale co tady dělám. Kde to vlastně sem?“ uvědomil si Pong, že ho trápí úplně jiný problémy, než poslouchat dějepisnou přednášku o historii vlivu pervitinu na vývoj společnosti. Rozhlédl se po přednáškové hale a spatřil všelijaké cizince z různých koutů vesmíru, kteří sledovali přednášející s šesti kozama.

„Pongu. Pongu, pojď se mnou, jestli chceš najít Kapitána Blázna,“ ozval se tichý hlas. Pong se začal znovu rozhlížet, ale nikoho neviděl.

„Pongu, ty vole, tady dole,“ uslyšel znovu hlas a cosi ho zatahalo za nohavici. Sklonil hlavu a spatřil malého trpaslíka.

„Kdo seš?“ zeptal se.

„Pongu, ty vole, taťka Šmoula. Jestli chceš vědět víc, pojď kurva se mnou,“ zopakoval s naléhavostí v hlase trpaslík. Pong se tedy zvedl a šel za ním.

Vyšli do školní chodby, trpaslík zapískal a rozhlížel se. Po chvíli se zpoza květináče vynořil další trpaslík, který táhl kárku s nápisem „*Jamaga*“, ve které byl usazen další trpaslík. Pong na druhý pohled rozpoznal, že trpaslík ve vozíku je invalida bez nohou.

„To sou moji kámoši,“ představil nově příchozí trpaslík.

„Teď musíme vypadnout, pojd' za námi.“

Pong ani neodporoval a zamířil s trpaslíky na toalety. Otevřeli dveře se záchodem a trpaslík spláchl.

„Jmenuji se Serepes, pojedeme tobogánem.“

„Cože?“ podivil se Pong, ale jen se díval a zíral. Trpaslík, který tlačil kárku vzal invalidního kamaráda, hodil ho do mísy, pověsil se na splachovací špagát a spláchl. Poté stiskl skryté tlačítko nad pravým předním kolečkem a vozík se složil do malé kostičky, kterou dal trpaslík do kapsy a skočil do záchodové mísy. Serepes spláchl a podíval se po Pongovi.

„Teď ty.“

„Vždyť tím neprojdou.“

„Sežer tuhle tabletu a neser,“ řekl Serepes a podal mu nějakou divnou tabletu.

„Co to je?“

„Zmenšovací tableta a nezdržuj.“

Pong prohlédl tabletu a usoudil, že nemá cenu řešit jiný plán, polkl ji a jen s údivem zíral, jak se záchod a Serepes zvětšují.

„Tak dělej, skákej. Spláchnu po tobě, protože jít poslední je nejtěžší, musíš proplavat sifonem,“ plácl Serepes Ponga po zádech, který si povzdechl a začal šplhat po trubce k okraji záchodové mísy. Podíval se do hlubiny záchodového otvoru a skočil šipku do vody. Pár sekund poté ho prudký proud vody protlačil kolenem do svislé odpadní roury.

Pong letěl starou trubkou, ruce podél těla, hlavou napřed jako torpédo. Nad ničím nepřemýšlel, jen si užíval adrenalinového toboganu. Míjel jednotlivé přípojky a dle neustále zmenšujícího se průměru mu docházelo, že se blíží ke spodním patřům budovy.

Stalo se přesně to, co nechtěl, aby se stalo. Učpal trubku a zasekl se.

„Doprdele,“ proběhlo mu hlavou a doufal, že pomůže Serepes, který šel za ním. Mezitím však v místnosti za zdí, seděl člověk na záchodě a ještě nevěděl, že hladina v záchodové míse se pomalu zvedá.

Pong stále zadržoval splašky nad sebou až došlo k nevyhnutelnému a hovna probublaly do záchodu zrovna ve chvíli, kdy si sedící nešťastník utíral prdel. Z mísy vystříkl gejzír výkalů, muž se polekal a otřel si čelo papírem od hovna, který zrovna držel v ruce. Nikdy se nedozvíme, co se mu prohnalo tenkrát hlavou, ale dozajista nic pěkného to nebylo. Papír však vyhodil automaticky do mísy a spláchl. Hladina začala přetékat na podlahu, proto vzal gumový zvon a prošťouchl sifon.

Přesně tohle Pong potřeboval. Vydechl veškerý vzduch z plic a nechal tlak, aby ho protlačil skrz úzké hrdlo, za kterým čekalo koleno do vodorovné kameninové roury s větším průměrem. Zpomalil, proplul ještě jedním kolenem a do obecní kanalizace se dostal elegantním seskokem na cihlový chodníček, kde již čekal trpaslík s invalidním kolegou.

„Kde je Serepes?“ zeptal se trpaslík.

„Šel za mnou,“ odpověděl Pong a netrpělivě sledoval výpust', kterou připlul.

Nečekali dlouho, proud sraček a prezervativů s veselým přibližujícím halasným smíchem dával najevo, že se blíží Serepes.

Ladně seskočil k čekajícím a podíval se po Pongovi.

„Dobrá prdel, ale trochu si se šprajcnul, co?“ smál se.

„Jo, trubka byla trošku užší.“

„Takový věci se holt stávají, když používáš potrubní přepravu ve starejch neudržovanejch domech,“ zasmál se Serepes a otočil k druhům.

„Co vy, připraveni? Mrzáku, připoutej se, asi nás čeká ostřejší jízda.“

„Cože?“ zeptal se Pong.

„Vítej v pekle. Připrav si meče, ty vole. Já půjdu v čele, ty nám budeš hlídat prdele. Jasný?“

„Serepesi, není problém, ale na co se mám připravit?“

„Na všechno, co tě bude chtít zabít,“ zasmál se Serepes a šel do čela. Invalidní trpaslík vyndal hornické lucerničky, rozvěsil je v rozích kárky a rozsvítil. Ponga překvapilo, jak vydatně svítily.

Skupina se dala do pohybu starou kanalizační stokou a nic nenavědčovalo tomu, že by mohlo přijít nějaké nebezpečí.

Pong si však všiml svítících teček, které je sledovaly z kanalizačních otvorů ve stěnách stoky. Smrdutá voda se jemně vlnila a na tváři ucítili jemný páchnoucí vánek.

„Připrav se Pongu,“ řekl Serepes a vytáhl pistoli. Stejně učinili jeho společníci a trpaslík zvaný Mrzák odněkud vyndal kulomet, který nasadil na hranu svého převážedla.

Vzduch prořízl pištivý zvuk a z temnoty stoky se vynořili potkani osedlaní kostlivci v uniformách jednotek SS.

„Co to kurva...?“ zamručel Pong.

„Hitlerova ochranka, musíme přes ně projít, abychom měli právo vstoupit do pekla.“

„Do jakýho pekla, kurva?“

„Neptej se, uvidíš. Teď dělej, co umíš nejlíp,“ odpověděl Serepes a pokračoval v cestě.

Za neustálého sledování pekelnými jezdci dorazili do velké haly s ocelovými vraty, nad kterými se skvěl nápis „*Vítejte v Pekle*“. Po zemi se válely hromady lidských a zvířecích kostí.

Seskupili se u dveří a sledovali, jak se kolem nich vytváří půlkruh kostlivců sedících na potkanech. Jeden, v odrbané uniformě důstojníka, vystoupil s potkanem z řady a promluvil.

„Jeden z vás se musí utkat s mým nejlepším bojovníkem.“

Serepes ani neváhal a odpověděl.

„Mistr Pong se utká s vaším bojovníkem a prokáže naše právo vstoupit do Pekla.“

„Dobrá. Na život a na smrt!“ vykřikl a rozesmál se, až se všechny jeho kosti třásly. Přidali se i ostatní a za chvíli celá hala duněla ďábelským smíchem kostlivců.

Pong se podíval po trpaslících, nic neřekl a vydal v ústrety boji. Důstojník svým bičíkem ukázal na jednoho kostlivce, který se svým potkanem vyšel z řady.

Oči protivníků se setkaly, Pong nečekal a vyrazil jak čínský vánek proti nepříteli. Předvedl svůj tradiční kung-fu tanec, na jehož konci byl nohou a ocasu zbavený potkan, pln bolesti cukající a zuřivě svými čelistmi ničící vše ve svém okolí.

Kostlivec spadl na zem a potkan jej zcela rozmačkal. Pong se vítězoslavně podíval po důstojníkovi, pak si prohlédl všechny bojovníky a šel dorazit zraněného potkana ranou do hlavy.

Ozvaly se lunaparkové fanfáry, nápis „*Vítejte v Pekle*“ se rozsvítil a dveře pomalu začaly, tradičně se skřípotem, otevírat.

„Běžte zmrdi, dneska ste to měli jednoduchý. Serepes, příště už tě dostanu,“ řekl důstojník, otočil potkana a zmizel v kanalizaci spolu se svými bojovníky.

„Vždycky ho naseru, když tudy procházíme,“ řekl Serepes.

„A procházíte tudy často?“ zeptal se Pong.

„Podle toho jak je potřeba, pořád je hodně lidí jako si ty, kteří potřebují navést na správnou cestu.“

„Podle čeho si vybíráte?“

„Pongu, ty seš protekční zmrld, normálně máme pořádník a čekací doba je kolem 42 let.“

„Aha,“ zamyslel se Pong a už se raději na nic neptal.

Ocelová vrata se za nimi zavřela a stáli před cestou, která byla lemována lávovými fontánkami a sochami bytostí, které vypadaly jakoby zamrzly v jediném okamžiku. Nebe bylo černé, plné blesků a odrazů z hořících jezer.

„Tak to je Peklo. Dojdeme do osady, pokecáme v motelu, zajedeme do bordelu za Hitlerem a ráno budeme pokračovat v cestě.“

Pong stále nic neříkal a šel s trpaslíky cestou, která vypadala jako žádná jiná. Dlážděná lidskými hlavami, obrubníky z kostí, lavičky ze žeber a pánví, pyramidy z lebek obklopené rudými růžemi s krvácejícími listy.

Mezi tím vším velké plochy vyplněné gigantickými kotly, ve kterých se vařily duše hříšníků, vydávající uši trhající řev. Pod kotle přikládala nechutná monstra ohromné hroudy uhlí a nepřetržitě kontrolovala teplotu.

„Hodně hustý. Pokaždý, když tadyma procházím, zírám jako malý děcko. Za chvíli dorazíme do civilizace a odpočineme si,“ řekl Pongovi Serepes.

Dorazili k velké osadě, osvětlené lampami z kostí se stínítky z lidských kůží, s domy ve tvarech lebek a různorodých krvavých bohů. Všude samé obětní kameny, u kterých probíhaly rituály plné krve a všemu tomu dominoval dřevěný dům na kopci.

„Dole v motelu se ubytujeme a večer půjdeme navštívit Hitlera,“ řekl Serepes.

Serepes, jeho druzi a Pong vstoupili do podniku jménem „*Gates motel*“.

V zakouřené recepci osvětlené malou lampičkou seděl u počítače obtloustlý muž s pleší a brýlemi.

„Nazdar Wille, jak se daří?“ zahlásil Serepes. Muž pozvedl hlav a dlouhým pohledem změřil příchozí.

„To se mi snad zdá, Serepes i se svým polovičním kámošem,“ zasmál se.

„Já sem tady taky,“ dodal trpaslík tlačící invalidní vozík.

„Já tě vidím, co vás sem přivádí?“

„Tady Pong je na cestě a potřebujeme navštívit Hitlera. Je doma?“

„Jo, je. Dneska má mejdan. Budete chtít pokoj s vanou nebo sprcháčem?“

„S vanou prosimtě, ve sprcháči mám vždycky divnej pocit, že mě někdo sleduje.“

„Dobrá tedy, tady máš magnetickou kartu, dveře číslo 23,“ podal Will Serepesovi kartičku.

„Co to je, ty vole?“ zeptal se Pong.

„Můj nový vynález, elektronický klíč. Upgradoval jsem svůj operační systém a podařilo se mi připojit elektronický zámky.“

„Jasně,“ pokýval hlavou Pong.

„Uvidíme se večer u Hitlera?“ optal se ještě před odchodem Serepes.

„Nechodím k němu, vybírá si divnou společnost,“ odpověděl Will a vrátil se ke svému počítači.

Motelový pokoj byl strohý, jedno letiště a dvě dětské postýlky, malý stolek a televize s otvorem pro mince. Pong připravil několik lajn methamfetaminu a Serepes s kolegou šli umýt opruzeniny a otlaky svého postiženého přítele.

Pong objednal večeri, otevřel studené pivo, naházal pár mincí do televize a chvíli přepínal kanály. Když konečně narazil na porno, zatvářil se spokojeně, dal nohy na stůl a čekal příchodu obsluhy.

Společně pojedli, chvíli sledovali porno a po setmění vyrazili k domu na kopci. Z oken svítila světla rozjetého mejdanu a u dveří stáli dva obrovští nazi černoši s velkými kyji v rukou.

„Stůjte, máte pozvánku?“ zastavil je jeden z nich.

„Ale no tak, negře, nedělej, že mě neznáš. Já jsem Serepes, průvodce po cestách,“ řekl Serepes.

Černoch povzdechl, podíval se po druhém strážci a pak zpět na Serepese.

„Já vím kdo seš, jen jsem chtěl zachovat dekorum. Běžte dovnitř, stejně už o vás vědí,“ odpověděl černý strážce a otevřel.

Uvnitř nebylo nic, co by Ponga mohlo překvapit. Jen ten interiér v „nazi“ stylu ho udivil svojí věrohodností. Černé, nahé služebnice se ujaly invalidního trpaslíka a odvezly někam do útrob domu.

„To je v pořádku, znají ho. My dva půjdeme za Hitlerem a kolega si zajde za těmi svými velkými ebenovými kládami,“ řekl Serepes a postrčil Ponga, aby nezíral jako tele na nová vrata.

Vešli do společenské místnosti, kde byla věru různorodá společnost. Kromě nacistických pohlavárů v křeslech seděli, pili a kouřili různorodí muži od několika papežů, politici od Stalina přes Kennedyho až po Václava Klause. To všechno doplňovali větší či menší diktátoři, teroristé a několik hipíků.

Hitler seděl ve zlatém trůně, obklopen jednotkou kostlivců, černými děvkami a čeho si ještě Pong všiml, všichni byli holohlaví.

„Serepes, kde ty se tu bereš, ty jedna židovská děvko. Zase na cestě?“ povstal Hitler ze svého trůnu a předvedl několik svých tradičních gest.

„Jsem a asi tušíš co po tobě chci.“

„Je mi to jasný, tradičně propustku do dalšího levelu, že jo?“ zasmál se Hitler a poplácal černou prdel, kterou nastrčila jedna z holek.

„Přesně tak, Hitlere,“ odpověděl Serepes.

„Pravidla znáš, tvůj klient si ji musí zasloužit.“

„Jako vždycky,“ řekl Serepes a podíval se na Ponga.

„Jaký pravidla?“ zeptal se Číňan.

„Řeknu ti je později, teď si jdi užít,“ odpověděl Serepes a začal se rozhlížet konečně po holkách.

„Běž zapařit, jestli to máš rád tvrdě velkým pyjem, vyber si koho chceš,“ otočil se Hitler k Pongovi.

„Pěkně děkuju, já radši zůstanu u černých krásek,“ hlesl Pong a už přesně věděl, se kterou si užije.

Nově příchozí se zapojili do pařby.

Těžko přesně odhadnout jaká uběhla doba od příchodu do Hitlerova domu hříchů, ale Pong najednou získal pocit, že na něco zapomněl. Černá děvka byla úplně vyčerpaná, vyhublá a tvrdě spala.

Oblékl se a vyšel ze dveří. Venku stále zuřil mejdan, jakoby neměl nikdy skončit. Začal se prodírat davem a snažil se vzpomenout, kde je a co chce.

Dorazil do společenský místnosti, kde si zrovna Hitler dával švédskou trojku s nějakými holohlavci.

„Tak co Pongu? Tvoje holka usnula?“ pootočil Hitler hlavu.

„Jo, asi sem ji trochu unavil.“

„Tak si najdi jinou,“ zazněla odpověď.

Pong se zamyslel a řekl si, že proč ne.

Utekl další čas a Pongovými rukama prošlo vícero děvčat. Začínal být trochu unavený a perník už příliš nezabíral. Začal se zaobírat tím, že by si šel na chvíli lehnout. Ani nevěděl jak, ale zavřel oči a upadl do hlubokého spánku.

„Pongu, ty vole, co to děláš?“ uslyšel známý hlas.

„Šéfe?“ otevřel oči a rozhlédl se po místnosti. Nikoho nikde neviděl, ale ten záblesk myšlenky vrátil Ponga zpět do kruté reality a uvědomil si, že je na cestě k nalezení Kapitána Blázna. Rychle se oblékl a vnořil do stále běžící párty. Chvilí mu trvalo než našel Serepese, který zrovna na stole klátil nějakou invalidní indiánku před jásajícím davem.

„Ty vole, proč si mě nevyzvedl. Vždyť jsem úplně zapomněl na svůj úkol,“ odtrhl trpaslíka od rozdělaný práce.

„Co je Pongu? Něco se děje?“

„Všechno se děje, musím odsud vypadnout a pokračovat v cestě.“

„Jo tááák, panáček si konečně vzpomněl,“ zasmál se Serepes a začal se oblékat.

„Pojď, jdeme za Hitlerem.“

„Hele, Hitler, máš to tady hrozně fajn, ale fakt musím vysmahnout pryč. Mám své úkoly,“ řekl Pong Hitlerovi.

Ten chvíli mlčel a díval po dvojici.

„Takže sis nakonec vzpomněl. Škoda, mohla by s tebou bejt sranda a budeš nám tu chybět.“

„Takže můžu jít?“ zeptal se blbě Pong.

„No jasně, nikdo vás tady nedrží, nepřišli ste sem za trest,“ rozesmál se Hitler a dodal, „propustky vám vydá Gates v motelu. A teď už padejte, vidíte, že tu mám nějaký povinnosti.“

Serepes sehnal své kamarády a sešli z kopce do motelu, kde už čekal Gates s vytištěnou a orazítkovanou propustkou.

„Po dlouhý době úspěch, co?“ zasmál se, když předával Serepesovi průvodní doklady.

„Naštěstí, ale i tak mu trvalo kurevsky dlouho, než se probral,“ řekl Serepes.

„Jak to myslel?“ optal se Pong.

„Seš po dlouhý době první, kdo nezůstal u Hitlera v baráku. Teď pojďme, tvrdneme tu fakt dlouho.“

Serepese, jeho mrzácký doprovod a Ponga dovedla další obludná cesta k dveřím z nerezů s nápisem „Očistec“.

„Snad bude někdo na vrátnici, jdeme neohlášení,“ řekl Serepes a zvedl invalidního kamaráda do vzduchu, aby mohl zazvonit na tahací zvonek.

„Sem mohl zazvonit sám,“ pověděl Pong.

„To si mohl, ale Mrzák hrozně rád zvoní a já mu tu radost neodepřu.“

Invalidní trpaslík radostně zahýkal, čímž dal najevo, že souhlasí. Pong neodporoval a raději zmlkl.

Skupina přešlapovala na místě a mlčela.

„Hele, jak dlouho budeme ještě čekat?“ zeptal se napružený Pong po blíže neurčené době.

„Tak dlouho jak bude potřeba,“ odpověděl Serepes a přiložil do ohně, který rozdělal Mrzák.

„Budeme pařit?“ pokračoval Pong v blbém vypytování.

„Můžu koupit v automatu nějaký lahvičky a rum, jestli chceš.“

„V jakym automatu?“

„Támhle vedle dveří je automat, vhodíš peníze a vybereš si nápoj podle své chuti.“

Pong se zmateně rozhlížel, ale pak si všiml, že je skutečně u dveří automat. Přešel k němu, prohlížel si nabídku alkoholu a z kapsy vytáhl několik drobných, které naházel do otvoru pro mince. Navolil pár čísel a automat vyplivl z výdejního otvoru láhve s pivem a rum. Jediný štěstí bylo, že Pong díky svým vycvičeným reflexům a postřehu láhve zachytil a zachránil je před rozbitím při dopadu na zem.

„Je to dobrý, zachránil jsem je,“ vítězoslavně pozvedl láhve nad hlavu a ihned jedno pivo otevřel.

„Kurva, měl sem žizeň jako trám, pivo sem fakt potřeboval,“ řekl Pong, když exnul láhev.

Když dopíjeli třetí láhev rumu, v nerezových dveřích zachrastilo a pomalu se začaly otevírat. Lehce zmatlaná skupina čekajících se pootočila a s otevřenými ústy pozorovali nahou krásku, která se před nimi objevila.

„Která ty seš? Posledně otevírala Máňa,“ zeptal se Serepes.

„Máňa povýšila na ředitelství, já jsem Pája,“ odpověděla Pája a podržela se mezi nohama. „Nějakej dobytek nám nechal muňky,“ dodala.

„Aha, jmenuji se Serepes a jsem na cestě,“ řekl Serepes.

„Já vím, kdo jsi a co tu chceš. Pojďte dál, právě jsme uklidili,“ řekla Pája a zmizela ve škvíře dveří.

Pong vstoupil za ní a ocitl se velké vykachlíkované lázni s bohatou výzdobou po stěnách v podobě erotických reliéfů.

„Kde to kurva sem?“ pomyslel si.

„V očiš्टci milý Pongu,“ odpověděl ženský hlas. Pong se otočil a spatřil přicházející nahé dívky.

„No ty vole, to sou kundy,“ prolétla Čiňanovi hlavou prasácká myšlenka.

„Nebud' sprostý, poutníče. Umíme číst myšlenky,“ odpověděl ženský hlas a Pongovi došlo, že mu do hlavy mluví žena v popředí.

„Správně, jsem to já. Jmenuji se Jája a budu se o tebe starat po dobu tvého pobytu.“

„Ty vole, nesmím se tady zaseknout,“ nyní už nahlas řekl Pong a Jája se rozesmála.

„To nehrozí, tady se příliš dlouho nezdržíš. Jsi v očiš्टci a sem se chodí očistit duše, kterým se podařilo projít peklem. Čichni si k sobě, vždyť smrdíš jako prase a to si se probral z Hitlerovy pekelný pařby docela brzo. Kdybys viděl jaký se sem občas dostanou trosky, to bys nechápal.“

Jája chytl Ponga za ruku a odvedla ho k velké lázni s průzračnou vlažnou vodou se vsypanými růžovými okvětními lístky. Pomocnice pomohly Pongovi ze šatu a nahého ho v rukou přenesly do bazénu, kde si již na malých nafukovacích matracích užívali trpaslíci.

„Kde se couráš?“ přivítal Serepes Ponga a pozdravil ho pozvednutou číší šampaňského.

Lázeň se zaplnila lepými děvčaty, které se staraly o blaho návštěvníků. Byl to v podstatě takový velmi luxusní bordel, který by kdekoliv ve vesmíru měl neustále plno.

Mrzák, invalidní trpaslík, si očividně užíval pozornosti, které se mu jinak nedostávalo. Být invalidním mrzákem ve špatném seriálu není žádná velká výhra. Jeho trpasličí asistent, jehož jméno zůstane navždy před dějinami utajeno, proplouval jako tučňák mezi dívčími nohama.

„Ty vole, Serepes, tady se mi fakt líbí,“ řekl Pong, když z plovoucího stolku šňupal s několika holkami velké lajny methu.

„Mě taky, ale problém je, že tady nikdo nemůže zůstat,“ odpověděl Serepes.

„Jak tady nikdo nemůže zůstat?“

„Snížila by se kvalita poskytovaných služeb, neasi,“ zasmál se Serepes.

Pong už se dál nevyptával a užíval slastných bazénových chvil.

Čas vyhrazený pro pobyt v očiš्टci se krátil, ale to ještě Pong a jeho doprovod netušili. Leželi zrovna v lehátkách a popíjeli koktejly, když přiběhla jedna z dívek a zašeptala Jáje do ucha nějakou zprávu.

„Pánové, budeme muset končit. Dostala jsem zprávu, že přichází obyvatelé vyvražděného města,“ otočila se k hostům.

„Jájino, ještě ne, perníku mám hodně a pařit můžeme fakt dlouho,“ oponoval Pong.

„Pongu, taková jsou pravidla. Mě je jasné, že jsi nadřzený pařmen, ale musím ti připomenout, že máš úkol.“

„Já vím, Šéf,“ povzdechl Pong a zvedl se z lehátka.

„Výrazíme,“ řekl trpaslíkům.

„Holky, tak zase příště,“ loučil se Mrzák se svými přítelkyněmi, když jej asistent ukládal do vozíku.

Nebyl to zase úplně smutný odchod, protože je vyprovodila skupina nahých dívek, které jim poskytovaly poslední chvíle potěšení. Pong si nechal rád vyhonit během chůze a popravdě řečeno, neustále zdržoval.

Nádhernou růžovou zahradou došli až k velké bráně z gigantické perly se zlatými dveřmi, vsazené do hradeb postavených z jaspisových cihel. Vedle stála malá perla s okýnkem, malou místností a nápisem „Vrátnice“.

Za oknem u malého pultu seděla v křesle postava s bílým plnovousem a vlasy, která sledovala televizi.

„Nazdar Petře, zase čumíš na porno?“ vyskočil Serepes na pult a sedící muž sebou leknutím cukl.

„Ty vole, Serepes, nemůžeš zazvonit jako každé jiné? Vždyť tady máš napsáno ‚při příchodu zvoňte‘.“

„Vždyť mě znáš, nejsem tady poprvý,“ zasmál se Serepes a naklonil se, aby viděl na monitor.

„Hm, kinder porno, ty starej prasáku, ty se nezdáš,“ zasmál se a poplácal Petra po zádech.

„Co chceš, zase někoho provádíš po cestě poznání?“ zeptal se Petr a vypnul monitor.

„To víš, mám tu frajera, kterej má nějaký otázky a někoho hledá.“

„Jako obvykle, kdo to je?“ pokračoval ve výslechu Petr a hrál si s klíči.

„Pong, posílají ho šaolinští Mistři.“

„Aha, další protekční spratek. Kolik ti dávaj?“

„Petře, víš, že mi nikdo nic nedává, mám prostě jenom drahý služby. Znáš to, když znáš hodně lidí,“ rozesmál se Serepes a významně mrkl.

„Nemá aspoň nějaký fety? Přijde mi trochu vyjetej,“ pohlédl Petr skrz okénko na Ponga.

„Jo, něco by měl. Pongu, pojď sem,“ řekl Serepes.

Pong se přiblížil a opřel o pult.

„Hele, tady Petr by chtěl ochutnat ten tvůj sajrajt,“ oznámil mu trpaslík.

Pong se po obou podíval, vyndal svoje narkonáčinu a odsypal několik krystalů.

„Ty vole, perník. Ten už sem neviděl ani nepamatuji,“ rozzářil se Petrův obličej a okamžitě jeden kámen rozdrtil na prášek. Vytáhl z šuplíku ze stolu diamantové šňupátko a zprudka nasál prach do nosu.

Pong uznale pokýval hlavou a zase raději nic neříkal.

Když se Petr oklepal z kopance, který mu nadměrná dávka ušetřila, nadechl se a promluvil.

„Ty vole, to je matroš. Kdo to vaří?“

„Já,“ odpověděl Pong.

„Chlape, ty seš normálně génius, kdybych mohl opustit tohle zasraný místo, hned bych s tebou šel až na konec světa.“

„Dík.“

„Vidíš to, a už tady máš kámoše,“ zasmál se Serepes a Petr se přidal.

Pong, aby neurazil nadrtil ještě jeden krystal, dal si lajnu a zbytek nechal Petrovi.

Chvíli žvanili o životě a jiných nesmyslech, které v této realitě neměly významu, Petr vyndal z ledničky lahváče z Nebeskýho pivovaru a vlastně rozjeli pořádnou zábavu, kterou přerušil příchod dlouhé fronty lidí. Mladí, staří, ženy, děti, zvířata.

K vrátnici přišel vlasatý muž a podíval se po kymácejících se postavách.

„Posílají nás sem z očiště,“ s obavami oznámil.

Petr se po něm podíval skelným zrakem, otevřel tlustou knížku a chvíli v ní listoval.

„Jo, vy jste to vybitý město. Tady píšou, že jste měli přijít až za měsíc.“

„To bude nějaká mýlka v záznamech, protože barbaři přijeli především a kněží v chrámu nic neříkali o tom, že přijedou až za měsíc,“ odpověděl vlasáč.

„Hm, jestli jste dostali jiný instrukce než já, tak asi nastala drobná chyba v našem nebeském úřednickém aparátu. Občas se takové věci stávají,“ zamručel Petr a podíval se po Pongovi a Serepesovi.

„Budete muset jít, mě čeká zkurveně hodně práce. Než odbavím tenhle dav a každého zapíšu do databáze, uteče pořádný kus věčnosti. No, ještě že tu mám něco proti únavě.“

Vyšel ve svém bílém hábitu z vrátnice, přešel k bráně a do malé klíčnické strčky strčil klíč a otočil jím. Brána se v naprosté tichosti pootevřela a vypustila ven bílé jasné světlo.

„Ty vole, ještě oslepnu,“ zakryl si Pong oči a následoval trpaslíky do bílého světla.

Stáli před velkým náměstím ze zlata tak ryzího, že i průzračný křišťál záviděl, obklopeném zlatými domy postavenými na základech z drahokamů.

„No to mě poser hlavu,“ neskryval Pong svůj údiv.

„To je co, ty vole. Pokaždý, když sem přijdeme, zíráme jako malý děti,“ řekl Serepes.

Město obklopovaly mohutné hradby s dvanácti branami a čeho si Pong okamžitě všiml, byl neskutečný cit pro čtvercovou geometrii.

„Půjdeme do chrámu na centrálním náměstí,“ ukončil Serepes kochání a vyrazil přes náměstí směrem k kopuli, která vyčnívala nad městem.

Cestou potkávali poletující duše, obláčky s odpočívajícími anděly a létající růžové slony.

„Je tady nějaký bordel?“ zeptal se Pong.

„Ses zbláznil? Tady seš v nebi, ty vole. Tady je každej šťastnej bez pozemských starostí,“ odpověděl Serepes.

„Tak doufám, že se tady dlouho nezdržíme,“ dodal.

Došli k velkému zlatému chrámu s blikajícím nápisem „Ráj“. Vstoupili dovnitř a zamířili k velkému kuleťému stolu, okolo kterého stáli nějací chlápci a něčem se dohadovali. Pong uslyšel známý hlas.

„Šéfe, ty vole, Šéfe, jste to vy!?“ rozeběhl se ke stolu.

„Pongu, co tady děláš?“ odpověděl hlas a postava se otočila.

Pong se zarazil, protože mu došla jedna drobnost. Všichni byly bělovlasé máničky, s bílým vousem a v bílých hábitech.

„Šéfe...?“

„Pongu, vítej,“ promluvila další bílá postava.

„Kde to sem?“

„V nebeském ráji, ty vole,“ odpověděla postava.

„Kdo jste?“ zeptal se zase Pong.

„Já jsem Bůh, Ježíš a jeho dvanáct učedníků a Šéfa si poznal,“ odpověděl Bůh.

„Proč vypadáte všichni stejně?“

„Protože v ráji jsme si všichni rovni,“ řekl Bůh.

„I ženský?“

„I ženský, vypadaj jako my, akorát mají kozy.“

„To si děláš prdel,“ zamručel Pong.

„Nedělám. A vůbec, co tady děláš?“

„Pátrám po Šéfovi.“

„Tak to si ho našel. A vůbec, jak se máš? Dlouho sme se neviděli,“ řekla jedna bílá postava.

„Ty vole, Ježíši!?! Já bych tě vůbec nepoznal. Dík za optání, mám se celkem dobře a sem rád, že sem našel Šéfa. Taky si ho odvedu sebou zpět domů, do naší podmořský jeskyně.“

„To nebude tak jednoduchý,“ pokračoval Ježíš.

„Proč by to nebylo jednoduchý? Známe se, mám lahváče, nějaký perník, zavoláme kozatý bělovlasý mařky s bílejma vousama a kozama a zapaříme.“

„Ty máš lahváče?“ skočil do rozhovoru Serepes.

„Jo, sebral sem jich pár Petrovi z ledničky,“ odpověděl Pong.

„Ten bude nasranej.“

„Nebude nasranej, pošleme mu pár basiček a ty Ondřeji skoč do chladáku pro studený a vem rovnou rum,“ rozhodl Ježíš, když viděl, že Pongova provokativní nabídka vyvolala v zástupu jeho apoštolů rozrušení.

„Jidáš, zavolej holky, tohle jednání se nám protáhne,“ dodal.

„Von je tady taky?“

„No jo, to víš protekce, stejně jako v tvým případě,“ zasmál se Ježíš a otevřel lahváče, který donesl Ondřej.

Učedníci nelenili a stůl se brzy zaplnil láhvemi a místnost vousatými ženami.

Pong připravil větší množství větších methamfetaminových lajn a počal rozhovor s bílým mužem, který měl Šéfův hlas.

„Šéfe, co si pamatujete poslední?“

„Pongu, utíkám a padám k zemi.“

„Co dál?“

„Otáčím se a vidím jak se na mě řítí klaun, pak mám chvíli výpadek a najednou stojím před Hitlerem v nějakým šíleným bordelu, kde po mě chtějí, abych pařil jako kdyby fakt šlo o nějaký život.“

„Šéfe, ten podnik znám.“

„Chvíli sem se zdržel, ale po nějakým čase sem si uvědomil, že je to pořád dokolečka a šel sem do prdele. Očistec nebyl špatnej, pohodička, neskutečná pohodička, tam se mi opravdu líbilo. Jenže zábavu mi přerušila nějaká výprava důchodců, která zemřela při havárii autobusu a musel sem vypadnout. S tím debilem na vrátnici nebyla žádná prdel, prošacoval mě, oblékl do tohodle příšernýho hábitu, nasadil paruku s přiblblým vousem a poslal mě mezi tyhle úchyláky. Kurva, proč ty vypadáš normálně?“

„Šéfe, jsem tu s partou magorů, kteří mě doprovázejí po mé cestě poznání,“ ukázal Pong rukou k trpaslíkům, kteří se náramně dobře bavili ve skupince s Bohem, Ježíšem, Jidášem a několika vousatými kráskami.

Ježíš si povšiml, že se k nim Pong otočil a vyzval oba dva, aby se přidali.

„Pongu, máme takovej problém.“

„Jakej problém?“

„Chápeš, že tvůj Šéf je mrtvej a už se nemůže vrátit zpět mezi živý?“

„Proč by se nemohl vrátit, když sem se dostal až sem. Já se bez Šéfa nevracím.“

„To prostě nejde, jednou je mrtvej a mrtví se vracet nemůžou.“

„Moment, ale co zombie a jiní nemrtví. Sám jednoho dobře znám. Mozeček. Šéfe, jemu se po vás tak stýská,“ oponoval Pong.

„Pongu, zombie jsou něco jinýho. Nemůže se vrátit, takovej je koloběh,“ řekl nekompromisně Ježíš a podíval se po Bohovi, který souhlasně kýval hlavou.

„Tak co mám dělat?“ zeptal se s nejistotou v hlase Pong.

„Hledat odpovědi na svý blbý otázky, který se ti honějí hlavou, ty vole zabeďnej,“ promluvil Bůh.

„Jasně,“ zamyslel se Pong a naprosto vůbec netušil, na co se má teda zeptat. Připadal si dost zoufalý, protože se dostal tak daleko a ničeho nedosáhl. Aby řeč nestála a než ho napadne něco chytřejšího, pokusil se blbě aspoň na něco zeptat.

„A co ste vlastně řešili, než sem přišel?“

„Pongu, otázku fungování ráje, máme menší problém,“ odpověděl Jidáš.

„Jakej můžete mít zrovna vy problém, když seš tu i ty, ty vole,“ drze reagoval Pong.

„Já nejsem problém, on je problém,“ ukázal Jidáš na Blázna.

„Cože?“ lekl se Pong.

„Neměl by tu být, ale prošel. Půlka z nás je pro, aby tu zůstal, druhá půlka je proti.“

„Proč?“

Máme prostě problém, na kterém se nemůžeme shodnout.“

„Jakej problém, nenapínej, ty vole,“ mružel Pong, protože svojí otázkou rozjel debatu, která ho naprosto nezajímala.

„Vždyť tu už je, tak co naděláte?“ dodal.

„Nenaděláme nic, já si to taky myslím, ale zbytek si není jist, jestli se může klon dostat do ráje.“

„Vy máte problémy,“ zamružel Pong, který si myslel, že je trápí něco horšího.

„Můžu odtud vypadnout? Tohle nemá smysl.“

Ježíš se podíval po Bohovi, ten se podíval se Serepese a jeho doprovod, Serepes se podíval na Ponga.

„Pongu, jestli chceš svoji cestu ukončit, stačí říct. Já se tady ještě chvíli zdržím.“

„Serepes, jsem ti vděčněj za hezkou procházku, ale naprosto zbytečnou. Kurevská ztráta času a mě asi nezbude nic jinýho, než se smířit s odchodem Šéfa do tohoto hodně pomatenýho místa.“

Podíval se po Ježíšovi.

„Zkuste ho občas poslat k Hitlerovi, ať se nenudí, trávit věčnost meditací není dobrá představa.“

„Uvidíme, musíme to probrat. Nenecháš nám nějakej perník?“ zeptal se ještě Ježíš.

„Ale jo,“ odsypal několik krystalů a otočil se zpět k Serepesovi.

„Teď mě vrat' zpět do reality.“

„Budiž, jak je tvoje přání. Holt se musíš, ty vole, vrátit úplně na začátek,“ řekl Serepes a luskl prsty. Zablesklo se a Pongovi proletěly hlavou dvě slova. Klon a začátek.

Otevřel oči a nad sebou viděl čtyři staré vousaté ksichty šaolinských Mistrů.

„Hele, už je zpět,“ promluvil jeden z nich.

Pong vypadal jakoby vypadl z rychlíku. Zpocený, zkroucený, posraný a pochcaný.

„Kurva, já smrdím,“ posadil se a velmi rychle si uvědomil v čem sedí.

„Běž se umýt do koupelny, už tam na tebe čekají a pak se vrat',“ řekl další z Mistrů.

V koupelně Ponga očekávali mladí nazí učedníci, aby splnili veškerá přání návštěvníka. Pong si odplivl, vzpomněl na lázeň ze svého snu, vyhnal mládež a umyl se sám.

Šaolinští Mistři seděli ve svých křeslech, kouřili dlouhé čínské dýmky s opiem a vyčkávali. Čekání jim nevadilo, protože po těch letech byli celkem vycvičení v trpělivosti.

Očištěný Pong se vrátil a usadil do připravené židle, aby vyslechl Mistry.

„Pongu,“ promluvil Mistr po pravici, „ty zmrde zsranej, málem si nám zdechnul.“

„Pongu,“ promluvil pro změnu Mistr po levici, „chtěli jsme tě nechat zdechnout.“

„Pongu,“ promluvil první prostřední, „bohužel tě nemůžeme nechat zdechnout.“

„Pongu,“ promluvil druhý prostřední, „ale nechali sme tě aspoň pořádně vycukat.“

Dramatická pauza, ve které Pong raději mlčí.

„Pongu,“ promluvili společně jedním hlasem, „dozvěděl ses kurva něco a nebo to bylo celý zbytečný? Chápej, jsme se za tebe zaručili a měl si kurevskou protekci, kterou sis vůbec nezasloužil. Bídny podělaný pozemský červe.“

Pong mlčel, snažil se ovládnout a neposlat je do prdele. Věděl, že tím by si posral život a už nikdy by se nemohl spolehnout na pomoc místních Mistrů.

„Mistři,“ promluvil potichu, „já vím, že se někdy nechovám jako řádný člen tohoto společenství a hrozně si vážím vaší pomoci, ale celá akce byla zbytečná, nic jsem se nedozvěděl tedy kromě toho, že do ráje se fakt nikdy dostat nechci a že se musím vrátit zpět na začátek.“

Opět drobná dramatická pauza.

„Pongu,“ promluvili znovu jedním hlasem, „tak přeci něco ses dozvěděl. Někdy je lepší začít znovu od začátku. To jest neměnnou pravdou, která pohání celý vesmír.“

Pong si pomyslel něco o tom, že je to moudro jak poleno, ale raději pomlčel a poklonil se.

„Teď zmiz, už na tebe čekaj kumpáni. Přichystali pro tebe oslavu. My nyní odejdeme meditovat a možná se večer ještě uvidíme,“ řekl jeden Mistrů, zvedli se a odpluli z místnosti. Pong osaměl, zvedl se a zamířil k východu.

Venku již čekala skupina mnichů s K-démonem, C-démonem, P-démonem a Kokotem.

„Pongu, teda to je parta šilenců. Takový kousky, který umí, si ještě neviděl.“

„Ale viděl, Kokote. Vidím, že ses seznámil s místní úderkou,“ zasmál se Pong a konečně mu spadl kámen ze srdce.

„Kokot je taky fajn,“ řekl K-démon „přichystali sme malou oslavičku.“

„Rád s váma zapařím, potřebuju vypláchnout hlavu a nechat si projít hlavou nový plán.“

„Pongu, dozvěděl jsi se něco?“ zeptal se zvědavě Kokot.

„Kokote, dozvěděl, všechno ti později povím.“

Večírek běžel na plný koule. Nad chrámem vybuchovaly ohňostroje, opilí mniši předváděli různé opilé triky, pošťuchovali se nunčaki, tyčemi a jiným zahradním náčiním.

„Pongu, jak to jako myslíš, že se musíš vrátit na začátek. Vždyť je to nesmysl, Kapitán Blázen je mrtvý a mrtvý zůstane.“

„Kokote, ale já mám mentální problém, chápeš?“

„Jaký máš problém?“

„Kokote, řekni mi jednu věc. Našlo se u těla Šéfa nějaký hulení?“

Kokot se zamyslel a pak stručně odpověděl.

„Nenašlo.“

„Tak vidíš, ty vole. Mě furt něco neseď. Chápeš? Šéf nehulil a nijak si nestěžoval.“

„To je skutečně divný,“ zarazil se Kokot.

„Kokote, ještě mi pověz. Našly se Šéfovy hodinky?“

„Nenašly,“ odpověděl rychle Kokot, kterému doteklo kam Pong míří.

„Pongu, to je fakt divný. To ses všechno dozvěděl díky Mistrům?“

„Ani ne, to mi poradil Serepes, abych se vrátil zpět na začátek. Víš jaký mám ještě podezření?“

„Jaký?“

„Šéf, kterýho zabili, byl klon,“ vypustil Pong z hlavy myšlenku, která mu tam těžce ležela.

„Jak to můžeš vědět?“ divil se Kokot.

„Kokote, šaolinská předtucha. Každopádně se musíme vrátit na místo, kde to všechno začalo,“ ukončil rozhovor Pong a sklonil se nad lajny.

Mejdan fičel a kolem svítání přišli Mistři se třemi muži s bílými vlasy a vousy a v bílých hábitech. Pong si jich hned povšiml a zamířil k nim.

„To není možný,“ vykřikl radostně, „vy ste se mi fakt nezdáli.“

„Proč bychom se ti měli zdát?“ rozesmál se Petr, „doufám, že máš ještě nějaký perník.“
„Petr, Ježíš a samotnej Bůh,“ smál se Pong a mával na Kokota, aby přišel.
„Mistři, já se omlouvám za své nadšení, ale vy se znáte s těmito pány?“ zeptal se nadšeně Pong.
„Samozřejmě, my mnoho známe,“ odpověděli společně s úsměvem ve obličejích.
„A kde ste nechali...?“ vzpomněl si Pong na své průvodce.
„Pongu, ty vole, tady sme,“ uslyšel známý hlas a otočil se. Byl to on, Serepes s Mrzákem a asistentem.
„Já myslel, že ste se mi zdáli a že vás už nikdy neuvídím,“ smál se Pong šťastím.
„To víš, vesmír je nepředvídatelný místo. Dáme lajny?“ zeptal se Serepes
„Jasně,“ odpověděl Pong.

Uběhl zase nějaký čas a Pong se Serepesem seděli u stolku a šňupali jednu lajnu za druhou.
„Hele, Pongu, je tady hrozná nuda. Nebude vadit, když pošlu Mrzáka dolů do vesnice pro nějaký děvky?“
„Víš jak jim bude trvat dlouho, než se sem nahoru vyškrábou?“
„To neřeš, máme svý metody.“
„Mistři budou nasraný, ale rozhodně jsem pro,“ nebránil se Pong další zábavě.

Jak vymysleli, tak se stalo. Znenadání se za krátký čas mezi pařícími mnichy objevilo větší množství spoře oděných žen. Pařba nabrala další obrátky. Hudbu, bedny a DJ komentovat ani nemá smysl, protože toto vše se objevilo už někdy kolem půlnoci.

Po obloze uběhlo několik Sluncí, než se účastníci unavili tak, že po klášteře ležely znavené postavy a spaly hlubokým spánkem. Uprostřed nástupiště mezi tou vši apokalypsou u kulatého stolu hráli Bůh, Ježíš, Petr, trpaslíci, Mistři, Pong a Kokot poker.
„Až dohrajeme, zábava skončí,“ řekl jeden z Mistrů.
„Mistře?“ pozvedl hlavu Ježíš.
„Každá legrace jednou skončí a tahle skončit musí. Pong projevil postřeh a nyní se musí vrátit na cestu. Náš úkol byl splněn a místní osazenstvo čeká náročný úklid. Vždyť je tady z toho kůlnička na dříví.“
„Fajn, máš pravdu, ale nesor. Ještě jsme nedohráli,“ řekl Bůh. Všichni ho raději poslechli a vrátili se ke svým kartám.

Loučení bylo těžké. Hlavy bolely a těla byla zničená.
„Pongu, již nikdy se sem nevracej a hlavně nikomu nikdy nevyprávěj o týhle akci. Šaolin je stovky let budovaná známka kvality a nějaký klepy o děvkách v klášteře nejsou žádoucí. Jasný?“
„Mistře, chápu. A děkuji vám,“ poděkoval Pong Mistrům, kteří ho s Kokotem vyprovodili k bráně, aby se ujistili, že skutečně odešel a chrámová brána se za ním bezpečně uzavřela.

Tím samozřejmě příběh nekončí, ale musíme si nyní odskočit zpět k Muskům, ke kterým dorazil Karlos dojednat další spolupráci.
„Ne, fakt vám nemůžu říci, kde je základna. Minimálně ne do té doby, než se vrátí Pong s Kokotem z cesty do Šaolinu,“ povídal u stolu panu Jednookému a dalším Muskům. Netřeba popisovat, že seděli v kamenné hale s vysokými stropy u mohutného dřevěného stolu, který se prohýbal pod tíhou jídla a pití.
„Pong a Kokot. Věříš, že něco vyřeší?“ zeptal se Jednooký.
„Jednooký, myslím, že jo. Něco je špatně, protože, když sem sem letěl, přišly mi výsledky genetického rozboru.“
„Co by mělo být špatně, Karlos?“ Jednooký se napil z láhve.
„Genetický srovnání nesedí.“

„Co tím chceš říct?“

„Ten mrtvej, ať to byl kdo to byl, nebyl Kapitán Blázen.“

„Jak nebyl Blázen?“

„Klon. Někdo ho naklonoval před pár měsíci.“

„Takže to nakonec dopadlo dobře,“ očitivně se Jednookému ulevilo a nejen jemu, ale i spolusedícím Muskům.

Karlos si je s vážným výrazem v obličejí prohlížel a nedalo mu to se zeptat.

„Helejte, že vy ste věděli, že ten mrtvej není Blázen?“

Jednooký se podíval s takovým zvláštním výrazem v obličejí, který jasně dával najevo, že neví co má říct.

„Jednookej, nesor, že vy ste to věděli?“

„Nevykládej si to špatně, Karlos, něco jsme tušili.“

„A to ste nemohli zavolat, poslat mejla nebo aspoň posla, abychom neztráceli čas? Co když je Kapitán v nebezpečí?“

„Karlos, poslouvej mě. Nemohli jsme nic říci, protože nemůžeme zasahovat do běžného chodu vesmíru.“

„To sou kecy,“ zamručel Karlos.

„Dobře, jsou to kecy, ale prostě to tak musí bejt. V Šaolinu Pongovi pomůžou s hledáním Blázna.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Znám tamní Mistry, fajn chlápci. Bráchové našeho Nejvyššího,“ zasmál se Jednooký a pozvedl láhev.

Karlos zakroutil hlavou a jal se drtit kokainový kámen, protože potřeboval uklidnit a nechat propadnout mozkovými filtry nové informace. Došlo mu, že se všechno vrací na začátek.

Do místnosti vstoupil Nejvyšší představený. Sedící Muskové povstali a pozdravili.

„Posad'te se. Musím vám něco říci, situace se komplikuje.“

„Nejvyšší, co se děje?“ zeptal se Jednooký.

„Vidím, že je tu Karlos, tak bude dávat pozor, aby nic nezapomněl, protože jejich čas se blíží.“

„Co se blíží?“ zvedl hlavu od kokainových lajn Karlos.

„Váš čas. Mluvil jsem s bratry ze Šaolinu a povídali, že Pong našel svoji cestu a vrací se na začátek.“

„Ty vole, to mě taky teďka napadlo,“ skočil do řeči Karlos.

„Všechno do sebe zapadá a kruh se uzavírá. Nyní se musíš vrátit domů a najít Blázna. Matkopíčač se stává silnějším a je mi schopen vzdorovat. Již brzo nebude potřebovat zařízení, které máte ve skladu na základně.“

„Moment, je toho na mě moc. Jakej kruh? Jak najít Blázna? Vy nevíte kde je? A Matkopíčač jak může zesilovat?“

„Karlosi, jed' domů a najděte Blázna. Nevím, kde se nachází, ale je živ a zdrav. Zatím. Co se týká Matkopíčače, musíme se poradit a budeme se radit velmi dlouho.“

„Dobře, dám s váma ještě pár panáků a povalím,“ řekl Karlos a sklonil se zpět nad lajny. Užil a posunul ták s hromadou Jednookému.

Bláznova posádka seděla v jídelně hluboko pod mořem a dychtivě hltala historky z Šaolinu.

„Musím se vrátit tam, kde to všechno začalo. Ke dveřím, ze kterých vyběhl falešný Šéf.“

„Navíc Jednookýho Nejvyšší cosi blábolil o uzavírajícím kruhu,“ dodal Karlos.

„Já teda na tyhle esoterický sračky moc nejsem, ale pravdou je, že Kapitánovo zmizení je nějaký divný. Máme už laboratoř potvřený z krevních vzorků a vlasů, že ten mrtvej byl skutečně klon. Takže bych navrhol vyrazit co nejdřív,“ konstatoval Jack a upil z láhve.

22. Těžké časy přicházejí

„Doprdele, práce zasraná,“ zamručel zkrvavený Blázen, zapálil joint a prohlížel mrtvého Klauna. „Zmrde jeden zasranej, už se mnou vyjebávat nebudeš,“ kopal jakoby rozhořčeně do mrtvého těla, protože marihuana mu sebrala veškerou agresí a rovnou začal balit další brko, aby srovnal myšlenky v hlavě. Bylo toho na něj moc a musí jednou provždy tyhle sráče z Temného kolegia vyřešit. Kdyby to byla aspoň parta starých dobřejších dýlerů, která vyhlásila starou dobrou válku gangů o území, ale ne, oni zmrdi chtějí nějaký krámy, který má ve sklepech a pořád zkoušejí zasraný fligny, jak se k nim dostat. Tohle už na něj bylo moc a došlo mu, že už nikdy nepojede za potenciálním klientem na jednání, ale nyní budou jezdit všichni zájemci do vzorkovny ve fabrice. Pochopil, že má jméno a jeho nová prodejna s továrnou na drogy uprostřed vesmíru přitáhla spoustu zájemců o legální nákup čehokoliv, co omámí mozek a tělo. Už nikdy se mu nestane, aby neodhadl zájemce o obchod a skočil takhle blbě do pasti. Ještě štěstí, že vzal sebou Ponga.

Blázen seděl na židli a přemýšlel. Doufal, že Pongovi dojde sled událostí a brzo se vrátí. Byla to jediná možnost, jak zachránit holý život. Přičemž všechno se zpočátku zdálo jako normální schůzka. Přiletěli s Pongem především, aby večer stihli jednání a návštěvu bordelu. Rozhovory proběhly v poklidu a přátelské atmosféře a Blázen s Pongem odcházeli v rozmarné náladě.

Bordel byl velmi luxusní v decentním rudém stylu. Blázna velmi těšila přítomnost několika pravých neklonovaných holek ze Země s certifikátem pravosti a možností na místě ověřit pravost. V týchle díře to naprosto nečekal, využil toho tedy a vyzkoušel jednu z nových funkcí hodinek, které objevil při čtení manuálu během jednoho srání. Hodinky uměly analyzovat genetický materiál a pátrat po příznacích použití klonovacích technik.

I tuhle fázi návštěvy vzdálené planety zvládli v pohodě a kdyby se náhodou při ranním návratu do hotelového pokoje nespletli, tak by realita běžela dál jinak a nikdo by si nevšiml, že Blázen není Blázen.

Vraceli se k ránu, místní hvězda už vycházela nad obzorem a vytvářela nebeské výjevy podobné polární záři, ale v modro-červených barvách.

Pozdravili hotelovou obsluhu, liftboy je vyvezl luxusním výtahem do třetího patra a zamířili k dveřím svého pokoje číslo 36. Nevšimli si nádherné ukázky náhodného jevu, který se stal pár sekund před otevřením výtahu dveřím pokoje číslo 39, na kterých se číslo devět převrátilo a změnilo v šestku. Pokoj byl o něco blíže, Blázen ani Pong si neuvědomili chybu a po kratším dobývání se do pokoje dostali.

Vstupní prostory byly podobné jejich ubytování a jak byli vyndaní, neuvědomili si, že jsou jinde. Blázen se šel rovnou vysrat a Pong zamířil do obýváku.

Kapitán vyšel ze záchodu a zamířil za Pongem do pokoje. Vešel a cosi ho mírně zarazilo. Na zemi leželi tři zpacifikovaní chlápci a na sedačce seděl chlápek, se kterým před několika hodinami dělal byznys a Klaun.

„Co to kurva má bejt, Pongu?“

„Šéfe, asi sme vlezli do blbýho pokoje.“

„No, ale to je mi náhodička,“ zamručel Blázen a zapálil brko.

„Povězte mi, co vy dva spolu máte. To není náhoda, že tady sedíte takhle vespolek, že jo?“

Obchodník chtěl něco říci a začínal se potit, jenže Klaun do něj strčil loktem na znamení, aby mlčel. To se Pongovi příliš nelíbilo, tak je oba udeřil plochou stranou meče přes obličej.

„Šéfe, něco nám tu páchne,“ řekl s takovým tím nekompromisním výrazem zabijáka, který by rád viděl krev.

„Budeme muset improvizovat,“ řekl Klaun.

„Co improvizovat?“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe já nevím, ještě sme nebyli v našem pokoji,“ odpověděl.

„Už se podívat asi nestihnete,“ rozesmál se Klaun, protože dveřmi vstoupili tři klauni v černém s nějakými paprskometry v rukou. Objevili se záblesky a Blázen s Pongem spadli na podlahu.

Pong otevřel oči a byl v nějaké kovové cele s malým zamřížovaným okénkem ve dveřích.

„Šéééééé!!!“ rozeřval se.

Blázen otevřel oči a ležel připoutaný na lehátku, do rukou zavedené hadičky s barevným proudícím roztokem a jakousi helmou pevně usazenou na hlavě, ze které vedl tlustý svazek kabelů do velké blikající krabice.

„Pacient se nám probouzí, musíme začít transfer paměti,“ ozval se hlas z reproduktoru.

„Co to kurva...?“ prolétlo Bláznovi hlavou, ale myšlenku přerušila prudká bolest, která ochromila celé jeho tělo.

Třásl se jako osika a zvrátil oči. Začínal ztrácet vědomí a okolní obraz mizel v trhlině nevědomí.

Počalo se však dít něco nečekaného. Hodinky na Bláznově ruce se rozzářily a malá jehla vypustila do těla várku nanobotů, kteří krevním řečištěm zamířili přímo do mozku a začaly ochraňovat synaptická spojení. Další várka nanobotů se vydala směrem k pokožce a vytvořily Faradayovu klec, která odvedla veškeré vnější elektromagnetické vlny mimo tělo.

Třetí dávka byla směs léků proti bolesti a pro rychlejší regeneraci.

Za velkým sklem muž v bílém laboratorním plášti prudce gestikuloval druhému muži. Odezíráním ze rtů se dalo vyčíst zhruba následující.

„Něco se posralo, systém se odpojil od mozku.“

„To není možný.“

„Podívej se na jeho ruku. Jeho hodinky nějak divně zářej.“

„Nikdo mu neprobral kapsy?“

„Ty vole, ne.“

„Co budeme dělat?“

„Já nevím. Vypneme to a počkáme?“

„Klaun bude nasranej, zabije nás.“

„Napadá tě něco lepšího?“

„Ne, ať uděláme co uděláme, jsme mrtví. Zkusíme aspoň získat ty divný hodinky.“

„Souhlasím.“

Postava přešla k velkému panelu a vypnula přívod energie.

Hodinky zareagovaly a deaktivovaly nanoboty v kůži.

Blázen otevřel oči, hodinky vyslaly elektromagnetický pulz a pouta okolo rukou, nohou a přes břišní pás se uvolnila. Kapitán se vysoukal z helmy, posadil a podíval na hodinky. Ukazovaly přesný čas.

„Ty vole,“ vytáhl hulení a začal balit brko. Zvedl se z operačního stolu a rozhlédl se.

Byl v klasické laboratoři, pokusná myš připravená k popravě. Jeho pozornost však zaujal druhý operační stůl, na kterém ležela postava. Přišel k ni a něco se mu nezdálo.

Na druhém stole ležel on sám, jeho vlastní kopie a vypadala živá. Pouta byla rozepnutá, tak pravou rukou lehce zatřásl ležícím Blázen a čekal jestli se něco stane.

Druhý Blázen otevřel oči a podíval se po Kapitánovi.

„Můžu si zahulit?“ zeptal se.

Kapitán Blázen mžoural očima a neochotně vydal jointa z ruky. Druhý Blázen po něm lačně chňapl a vydatně začal tahat.

„Hlavně ho nespář, ty vole,“ zkusil podotknout Kapitán, ale nakonec usoudil, že bude lepší umotat nový brko.

„Dík, ty vole. Hulení mě ty svině odepíraly. Máš s sebou Ponga?“ zeptal se ten druhý.

„Byl se mnou, ale kde je teď, to fakt nevím. Von si mě nebo nás najde. Ale ty mě, ty vole, pověz, co seš zač.“

„Já jsem ty, ale teď musíme zmizet, ti zmrdi ze zhora nás jdou sejmout.“

„Co uděláme?“ zeptal se Kapitán.

„To co obvykle. Zahulíme, najdeme nějaký zbraně a počkáme na ně. Oni jsou dva, my jsme dva,“ konstatoval druhý Blázen.

Rozešli se po laboratoři a pátrali po něčem, co by mohli použít jako zbraně. Nakonec dobře posloužila sbírka nerezových pitevních nástrojů, ze které vybrali nějaké sekáčky na kosti a dlouhé skalpely. Postavili se každý z jedné strany dveří a čekali až se otevrou.

Neuběhla dlouhá chvíle, dveře se pomalu otevřely a vstoupily dva bílé pláště. Ihned bylo jasné, že jsou to vědci a ne vycvičení bojovníci, protože se ani nerozhlédli, takže nestihli zaregistrovat dva sekáčky, rychle se přibližující k jejich hlavám. A když si uvědomili, kde se stala chyba, bylo už pozdě, protože vzduchem zasvištěly skalpely a bílé pláště skropil proud krve z proříznutých krkavic.

„Dobrá práce,“ pláclí si dlaněmi Blázni a potáhli z jointů.

Po schodech se dostali do horní části s pozorovatelnou a druhý Blázen se ihned vrhl k počítačům.

„Musím si něco ověřit a pak to tady zapálíme,“ stručně odpověděl a prsty mu kmitaly po klávesnici.

„Zmrdi zasraný,“ zamručel, „můžeme jít. Přesekej sekáčkem támhle ty žlutý trubky a jdi ke dveřím.“

„Co ses dozvěděl?“ zeptal se Kapitán.

„Nemáme čas, dozvíš se to, teď udělej, co sem ti řekl,“ zahuhlal s jointem v hubě druhý Blázen a vlezl pod stůl, kde otevřel spodní kryt panelu a začal se hrabat v drátech, které oholil a vyzkratoval. Objevila se jiskra a za chvíli začaly kabely doutnat.

Kapitán dokončil svůj úkol a z přesekaných trubek se vyvalila kapalina, která smrděla jako ropný produkt.

„Laboratorní benzín, jdeme, máme pár minut, než to tady všechno bude v jednom plameni,“ zakřičel druhý Blázen.

Vyběhli chodbou a další zamířili k nějakým dveřím a vběhli do místnosti plné počítačových terminálů.

„Kde to sme? Konečně mi vysvětli, co seš zač,“ se zvýšeným hlasem řekl Kapitán a balil joint.

„Já jsem tvůj klon, jestli si to ještě nepochopil. Ale tomu debilnímu Klaunovi nevyšlo několik věcí. Za první, ty vole, nebyl dobrý nápad přenést do mě kus tvýho vědomí. Už jen z toho, co sem věděl od okamžiku stvoření, mi bylo jasné, že Klaun je podělanej zmrd.“

„To vím, a ty další věci, který nevyšly?“ zeptal se Kapitán a podal ubalený brko.

„Dík, ty vole,“ natáhl druhý Blázen ruku a pokračoval.

„Za druhý sem se mu krapet nepovedl, já měl už od začátku divnej pocit, že rostu a stárnu poněkud zrychleně oproti těm zmrdům tady okolo. Podle údajů v počítači mám před sebou ještě tak rok. Ty vole, to by ses posral, žít s tímhle vědomím.“

„Hm, ty vole, to je hustý,“ významně pokýval Kapitán hlavou a potáhl z jointu.

„Co budeme dělat?“

„Odpojm požární systém, odpojm záložní zdroje a klimatizaci a celý to tady usmažím. Musíme všechno zničit, nikdo nás nesmí znovu naklonovat.“

„To je jasný, už po mě jdou zmrdi delší dobu.“

„Já vím, jde jim o vaše nebo vlastně naše skladiště.“

„Znáš jeho pozici?“ zeptal se Kapitán.

„Znám, ale neboj, budu mlčet jako hrob. Já jsem přeci ty,“ s klidem v obličeji se podíval klonovaný Blázen pravému Kapitánovi do očí. Ten z nich vyčetl sám sebe a uznal, že ten rok, než klon zemře, nějak přečká.

„Musíme udělat ještě jednu návštěvu,“ řekl klon a nepřestával pracovat s terminálem.

„Kam ještě chceš jít?“

„Do druhý laboratoře, musíme zničit naše biologický vzorky.“

„Ty nebyly v tý první místnosti?“ zeptal se zhuleně Kapitán.

„Ne, to byla jenom pitevní místnost,“ zamručel klon.

Kapitán Blázen nechal svůj klon pracovat a potichu sledoval skrz skleněnou stěnu velkou halu s řadami racků s výpočetními servery a datovými úložišti. Úspěšné odstavení systému poznal podle toho, že klimatizace ztichla a z útroh chladicího systému přestal proudit studený vzduch. Kapitán zvedl hlavu a podíval se na digitální teploměr. Teplota prudce rostla, druhý Blázen se hlasitě smál a hulil joint jako šílený.

„Teď přijde poslední špek, vypnu chlazení jednotek a do deseti minut se všechno začne smažit.“
Teplota stoupala rychleji, oba Blázni odhodili zbytky jointů, popadli zbraně a vyběhli na chodbu.

„Hele, není divný, že tu nikdo není?“ zeptal se Blázen, když vyčkávali příjezdu výtahu.

„Jsou tu všichni, akorát se o nich dozvíme, až se rozeřve alarm.“

„Ale vždyť jsi říkal, že jsi odpojil...?“

„O alarmu sem nic neříkal a navíc, až pronikne první kouř do chodeb, čidla jej zachytí.“

Výtah přijel a otevřel. Těžko říci, kdo byl víc překvapenější, jestli ti dva klauni a nebo oba Blázni.

Každopádně vyhrály reflexy dvou vyhulenců a sekáčky na kosti přesně zasáhly svá místa v horních částech těl Klaunů. Přeseknutá klíční kost, roztržštěných několik žeber s protrženými plícemi a sekáček za uchem zaseknutý do půlky lebky vykonaly své a oba šašci za celkem velkých bolestí a řevu zemřeli.

„Za chvíli nás objeví, musíme přidat tempo,“ řekl klon a zmáčkl tlačítko.

Výtah je vyvezl nad povrch, protože po zastavení jejich obličeje pohladilo sluneční světlo, proudící skrz velké okno.

„Dopiči, to je paráda,“ zhodnotil krásu světla druhý Blázen a rychle zamířil k dveřím s nápisem *‘Sklad úklidu’*.

„Proč je mají tady nahoře?“ zeptal se Kapitán.

„Správná otázka, protože pod svícnem je největší tma a nikdo by v místnosti pro uklízečku nehledal nádoby se vzorkama.“

Vstoupili do opravdové místnosti pro uklízečku. Regály s čistícími prostředky, košťata, hadry, kýble, teplá a studená voda a tomu všemu dominovala výlevka s kovovou mříží. Druhý Blázen pootočil jedním koštětem a regál s úklidovou chemií se odsunul.

Prošli krátkou kovovou chodbou do přechodové místnosti a překvapili tři strážce sedící u stolu, kteří hráli hru v karty.

Schytali každý několik nečekaných ran do hlavy. Vcelku nehezka scéna sledovat dva Blázny, divoce mlátící nerezovými sekáčky do hlav sedících strážců, kteří se hrouť k zemi a práci dodělávají skalpely.

„Trochu maso,“ posadil se vyčerpaně Kapitán k zakrvavenému stolu a začal motat rovnou dva jointy.

Klon se mezitím pro něco sehnul a vítězoslavně zvedl brokovnici.

„A má plnej zásobník,“ zasmál se, když cvičně zapumpoval.

Zapálili jointy, potáhli a vtrhli do místnosti se vzorky. Několika výstřely zneškodnili jednoho strážce a dva frajery v bílých pláštích.

„Co teď?“ zeptal se Blázen.

„Všechno musíme vylejt do odpadu,“ odpověděl druhý Blázen a v tu samou chvíli začal řvát alarm.

„Pospěš, máme málo času,“ dodal.

Měli vylitou asi polovinu nádob s chlazenými biologickými vzorky, když se ozval známý hlas.

„To sem vás překvapil, šmejdi.“

Kapitán se otočil a spatřil Klauna.

„Ty vole,“ vypadlo z něj.

„Jo, ty vole,“ zasmál se se Klaun, ale smích mu nevydržel dlouho, protože se otočil druhý Blázen s brokovnicí připravenou k výstřelu.

„Nevím, kdo koho překvapil, debile,“ zasmál se.

„Ha, koukám, že ste se už seznámili,“ roztáhl klaunský úsměv Klaun.

„Celkem jo, máme hodně společného,“ odpověděl druhý Blázen.

„Snad mě nechcete zabít, nejsem ozbrojen,“ pokračoval Klaun v provokativním duchu.

Blázni se po sobě podívali a pokrčili rameny.

„To si mám vysvětlit jak?“ zeptal se Klaun.

„Jenom jedním způsobem. Navíc přemýšlím, jestli má vůbec smysl se s tebou zmrde bavit,“ odpověděl druhý Blázen. Klaun se podíval po Kapitánovi.

„Ty s ním souhlasíš?“

„Hm, on je já. Proč bych nesouhlasil?“ odpověděl Kapitán a v duchu si pomyslel, že on sám by takhle tvrdý nebyl a popovídal si s ním, než by ho zabil.

„Tak to mám asi spočítaný, žejo?“ zeptal se jízlivě Klaun.

„Jo,“ odpověděl klonovaný Blázen.

„Nikdy mě nenapadlo, že umřu takhle blbě. Vždycky sem si přál padnout v bitvě.“

„To máš blbý, pověz mi zmrde, kde si sehnal moje genetický vzorky?“ položil Blázen otázku, která ho trýznila a nebyl si zcela jist svojí teorií.

„Nepochopil jsi to ještě?“ zasmál se Klaun, „sjíždíte bordely jako pomínutý a děvkám stačí vždycky jenom zaplatit.“

„Já sem si něco v tom smyslu myslel. Asi nemáme šanci se dohodnout? Tvoji páni mají se mnou jiný plány. Mám něco, co by hrozně chtěli, žejo?“ pokračoval Blázen v pokládání otázek.

„Naprosto přesně, žádná dohoda není možná, neznám přesné plány, jsem jenom služebník, který vykonává rozkazy.“

„Docela blbě plníš úkoly, nechal ses chytit jako malej školák,“ ukončil rozhovor druhý Blázen a podíval se po Kapitánovi.

„Mám ho teda zabít?“

„I když mě zabijete, nepomůžete si. Celej areál je hlídanej, nemáte šanci utéct. Nikde se neschováte, moji klauni vás najdou.“

„Má pravdu, zmrd jeden,“ zamručel Kapitán.

„Mám v hlavě plán. Důležitěj si ty a teď se vyválej támhle v tý velký louži krve,“ s důrazem v hlase řekl druhý Blázen.

„Ehm....???“

„Mám plán, ve kterém se obětuji, nemám totiž co ztratit, kromě roku života, chápeš? Zachráním ti tím tvůj zkurvenej život,“ odpověděl druhý Blázen a nepřestával mířit na Klaunovu hrud’.

„Dobře, dobře,“ zamručel Kapitán a šel se s jistým odporem vyválet v louži krve.

„A teď tam zůstaň ležet a dělej, že si mrtvej tak dlouho, dokud nebudeš mít stoprocentní jistotu, že je klid. Budou mě pronásledovat a půjdou po mě určitě všichni.“

„Věříš, že to vyjde? Nepočkáme, až nás najde Pong?“ zeptal se v krvi ležící Kapitán.

„Pong je tady taky, ale musí běžet se mnou, o něj se neboj.“

„Nebojím se o Ponga, ale proč musí běžet s tebou?“

„Protože, ty vole zhulenej, kdyby tady zůstal a já utíkal sám, rozdělí se na dvě skupiny a ta druhá vás dostane. Bůhví kolik jich tady je.“

„Pong by je všechny rozsekal.“

„Těžko, jestli sis toho ještě nevšiml, mají tu střelný zbraně,“ odpověděl druhý Blázen.

„Dáš mi nějaký hulení na cestu?“ zeptal se ještě.

„Nedám, stejně umřeš a byla by ho škoda, ale mám ubalený brko, tak si můžeme spolu naposledy vyhulit.“

„Fér,“ odpověděl klon, počkal až Kapitán krvavou rukou zapálil joint a podal mu ho. Pořádně si několikrát potáhl, vrátil brko Kapitánovi a vyfoukl kouř do Klaunova obličejce.

„Vy ste fakt dva debilové,“ rozesmál se Klaun.

„Fakt sem rád, že konečně zdechneš, kundo,“ řekl druhý Blázen.

„Nemáš na to, zmáčknout spoušť a vystřelit. Nedostaneš se odsud,“ smál se stále Klaun.

„O to se nestarej, můj útek už není tvoje starost,“ odpověděl Kapitán.

„Stejně tě moji lidi zabijou,“ smál se Klaun.

„Doprdele, to je debil,“ řekl druhý Blázen a z brokovnice vyšel výstřel. Klaun se s dírou v hrudi zhroutil, vnitřnosti rozprskly po stěně a z hlavně zbraně vycházel kouř.

„Tak to by bylo, o dalšího zmrda na světě míň,“ řekl Kapitán. Klon odhodil brokovnici, rozeběhl se a zmizel za dveřmi.

Kapitán Blázen ležel v louži krve a kouřil zbytek jointu. Měl ho skoro vykouřený, když dovnitř vtrhli dva klauni a okamžitě zamířili k mrtvému Klaunovi. Roztáhl ruce a dělal, že je mrtvý.

Jeden z klaunů k němu zamířil, ale protože si nechtěl ušpinit boty od krve, nepřiblížil se dostatečně blízko, aby ověřil, že je jeden z Bláznů skutečně mrtvý. Rozhodl se důvěřovat svému zraku a odhadu, což se mu zanedlouho těžce vymstí a Kapitánovi Bláznovi zachrání život.

„Tenhle zmrd je mrtvej,“ řekl druhému klaunovi a vrátil se k mrtvole Klauna.

„Vypadá dost mrtvej,“ řekl.

„Jo, to vypadá. Došlo tady k přestřelce a stopy vedou ven, musíme se okamžitě pustit do pronásledování.“

„Jo, ty vole, jdeme,“ řekl klaun a oba rychle zamířili ke dveřím.

Kapitán Blázen ležel v krvi ještě nějakou chvíli, alarm mezitím konečně utichl a když se nikdo nevracel, zvedl se a šel k mrtvole.

„Doprdele, práce zasraná,“ zamručel celý zkrvavený, zapálil jointa a pozoroval mrtvého Klauna.

Alarm, který se rozezněl, vytrhl Ponga z meditace.

„Něco se děje,“ prolétlo mu hlavou a rychle povstal. Všiml si, že žárovka začala blikat a hned potom se ozval tlumený výbuch. Datová úložiště se přehrála a paměťové krystaly explodovaly. Vypadla veškerá elektronika a zámek ve dveřích cvakl.

„A ty vole, náhodička v pravý čas,“ pomyslel si Pong a opatrně strčil rukou do dveří, které se mírně pootevřely. Pomohl jim silou a nahlédl do chodby. Musel najít své zbraně, takže prošel celou chodbu a zkontroloval všechny dveře. Místnosti byly opuštěné, nikdo nikde, ale nakonec našel v

jedné místnosti prosklenou skříň s uloženými zbraněmi. Obyčejná zasedačka s velkým promítacím plátnem, na první pohled pohodlnými křesly, ale na posezení pěkně zkurvenými, což Pong vyzkoušel na vlastní kůži, když se usadil, aby prohledal kapsy, jestli mu zůstal nějaký perník. Potěšen zjistil, že nikdo nezkontroloval obsah jeho narkotašky, udělal si tedy několik lajn a řádně se nabudil.

Když nabral nových sil, zvedl se a vyrazil podle svých instinktů směrem, ve kterém tušil minimálně východ. To, že byl pár pater pod zemí, si dobře uvědomoval z nápisů na stěnách chodeb, tak příliš neváhal a vydal se po směru šipek s nápisem „Výtah“.

Výtah přijel a spolu s ním tři klauni, kteří se skláněli nad dvěma mrtvolami klaunů, které nesly známky zásahů sekáčkem. Pong ucítil krev, vytáhl meč a než si tři klauni uvědomili, že jim zdrhl ještě jeden vězeň, bylo už pozdě a tato myšlenka již nedokázala opustit ústa tří padajících hlav. Pong otřel meč, vstoupil do kabiny a stiskl tlačítko s číslem ,0‘.

Byl velmi nadržžený zabíjet, mstít se a hlavně najít Šéfa. Výtah zastavil a vyplivl Ponga do davu klaunů, kteří řešili, co se vlastně stalo.

Nastalo rozhodně krátké ticho, které zakončil Pongův hlasitý pištivý kung-fu výkřik a poté nastala jatka, jaká ještě literárně umělecký svět neviděl.

Chodba se zaplnila krví, údy létaly vzduchem a hlavy padaly k zemi. Pong představil jedno ze svých dokonalých představení smrti, jako čaroděj se vznášel nad hlavami zmatených klaunů a kosil je meči během dlouhých kung-fu přeletů od jednoho konce chodby k druhému. Nejvyšší zabijácké umění, kterého se lze v Šaolinu naučit.

Pong brzo ukončil nastalý zmatek a zůstal sám v krvi zalité chodbě s ležícími hromadami masa a kostí se zakrvavenými cáry klaunských kostýmů, které ještě nedávno rozsávaly smrt a smutek. Teď bylo nutné najít Šéfa a opustit toto místo.

Zrovna ve chvíli, kdy vyběhl na dvůr zalitý slunečním světlem, se ozval výstřel, který Pong identifikoval jako zvuk brokovnice. Zarazil se a rozhlížel, zda-li se odněkud nevyvalí klauni.

Nevyběhli klauni, ale ve dveřích, kterými před malou chvílí přišel, se objevil Blázen a utíkal seč mohl směrem k lesu.

„Šéfééé, Šéféééé!? Jste v pořádku?“ křičel, ale Blázen se ani neotočil. Zanedlouho se začali objevovat mačetami či noži vyzbrojení klauni a velmi rychle přibývali další. Nerozhodoval se a rozeběhl za Bláznem.

Kapitán Blázen ve zkrvaveném oblečení stál uprostřed toho samého dvora, kde byl před chvílí Pong a rozhlížel se. Slunce rychle vysoušelo krev a její zápach začal přitahovat mouchy. Zaregistroval velkou vodní nádrž, vyndal hulení a oblečený do ní skočil, aby ze sebe spláchl nejhorší bordel.

Když uschl, ubalil brko a vyrazil k bráně, aby se pokusil zorientovat. Napadlo ho použít hodinky, pustil navigaci, která mu ukázala, že kousek nedaleko je autobusová zastávka a úplně náhodou za chvíli jeden autobus do města pojede. Blázen si pomyslel cosi o zkurveném náhodném jevu a vyrazil směrem, kterým ho naváděla navigace.

Došel k malé kovové zastávce, kde nikdo další nebyl, takže umotal joint a začal vyčkávat příjezdu autobusu. Podíval se na jízdní řád, kde pouze psali, že autobus jezdí pravidelně.

Vyhulil asi šest jointů, když uslyšel chrchlavý zvuk starého motoru. Po chvíli se v zatáčce vynořil rozhrkaný čmoudící autobus s oválným čumákem, který za velkého lomozu zastavil u zastávky a řidič velkou klikou otevřel dveře.

Kapitán Blázen se v první chvíli lekl, že vidí Freddyho, ale pořádně zaměřil svůj zhulený zrak na řidiče a uvědomil si, že je to jen starý černoš v pleteném svetru.

„Kam to bude, mladíku?“ zeptal se řidič.

Blázen vylezl po schůdcích a vytáhl z kapsy nějaké drobné, které hodil na kovový tácek.

„Stačí to do města?“

Řidič mince přepočítal a odpověděl.

„Bohatě, posaďte se někde vzadu, vpředu smrdí benzín a nedá se tu kouřit.“

Páka se přetočila, dveře zavřely a autobus trhavě rozjel, takže Blázen měl co dělat, aby neupadl.

Na zadních sedadlech sedělo několik důchodkyň, které pozorně prohlížely nového pasažéra.

„Panáčku, copak se vám stalo? Vypadáte poněkud zanedbaně,“ promluvila jedna z nich.

„Panímámo, to je na dlouhý povídání,“ odpověděl Kapitán.

„Panáčku, do města je cesta dlouhá a navíc z vás cítím hulení. Máte ještě nějaký?“ zeptala se další.

Blázen je sjel drsnáckým pohledem, pět obyčejných babek v sukních a šátcích, s nějakými proutěnými košíky zakrytými bílými hadříky.

„Babky jedny bláznivý,“ pomyslel si, ale hulení vyndal a ubalil brko.

Báby si s chutí zahulily a každá pochválila kvalitu matroše.

„Panáčku, máme jídlo a pití. Vidím, že jedete zdaleka, co takhle nám povyprávět odkud jste, jak jste se tady ocitl a kam míříte,“ pověděla další babka.

Blázen povzdechl a zamyslel se.

„Proč by ne.“

Babky vytáhly z košíků pečená masa, nějaké ptactvo, příbory, talíře a několik lahví s pivem a kořalkou. Blázen ocenil jejich bezedná zavazadla, ubalil brko a začal vyprávět.

Samozřejmě vynechal pár nepodstatných detailů, jako kde se nachází Země, čím se živí, proč přijel a kdo jsou konkrétně zmrdi, který ho serou.

Babky hltaly každé jeho slovo a chvílemi jim bylo na očích vidět, že si nejsou jisté, jestli si z nich pocestný nedělá blázný.

Cesta uběhla v poklidu, v rovných úsecích silnice párkrát i řidič přišel na šampri a brko, protože tyč mezi volantem a plynem fungovala místo automatu.

Proutěné košíky byly skutečně bezedné a báby z nich neustále tahaly nějaké pokrmy. Blázen už byl tak přežraný, že kdyby bývali nedojeli do města, vykecal by i to co nechtěl. Tyhle prosté venkovanky mají metody jak z člověka dostat informace, které by jinak nikdy neprozradil.

„Mladíku, kde budete chtít zastavit?“

„Když pojedete kolem bordelu, tak u něj vyskočím,“ odpověděl Blázen.

„Ale, mladíku, vy se nezdáte,“ zasmál se řidič, „ale jak je vašim ctěným přáním, náhodou pojedeme kolem.“

Blázen sbalil své náčiní, udělal poslední brko na rozloučenou, každou starou dámu objal a poděkoval za pohoštění. Zamířil uličkou k východu a zastavil u řidiče.

Podnik, kam mířil, poznal okamžitě. Řidič zabrzdil, otočil pákou a vypustil Blázna vstříc jeho osudu. Ten se otočil, zamával na rozloučenou, řidič zavřel a v dýmu zmizel.

„Ty vole, ještě že už sem tady. Snad Pongovi dojde rychle co se stalo a vyzvedne mě tady,“ pomyslel si a vešel do chrámu rozkoší.

Pong stál na známém nádvoří na tom samém místě, kde stál naposledy, když falešný Šéf vyběhl ze dveří.

Krvavé stopy ještě nezmizely, proto se po nich vydal a vlezl do chodby, která byla plná těl v počátku rozkladu. Hejna much létala jak šílená, jakoby se nemohly rozhodnout, kde usednout a naklást vajíčka. Šel pomalu chodbou a prohlížel stopy, které by mu mohly napovědět. Zastavil se u skladu úklidových prostředků, protože ho zaujaly pootevřené dveře s krvavými otisky rukou.

Vstoupil a hned pochopil, že to není obyčejný kumbál pro uklízečku, ale dobře zamaskovaný vchod. Došel až do laboratoře, kde našel mrtvého Klauna a nějaké další mrtvoly.

Zastavil se a začal meditovat. Vcítil se do místnosti a prohrábl jejími vzpomínkami, až objevil Blázna ležícího v louži krve a kouřícího jointa.

„Kurva, to bylo chytrý,“ řekl nahlas a podíval se k mrtvolám a došlo mu, že ve skvrně někdo ležel a v místě, kde končila ruka, byl odklepnutý kopeček popela. Uvědomil si, že stopy vedoucí od krve k židli jsou jeho Šéfa, že tu seděl, hulil a odešel.

„Jestli se odsud dostal, kam kurva šel? Kam by šel, abych ho našel?“ přemýšlel Pong, ale v duchu už se rovnou usmíval, protože odpověď znal.

„Do bordelu přece, kurva drát,“ vykřikl nahlas a začal se smát.

Vyběhl ven a pořádně prohlížel všechny krvavé stopy, až našel jedny, které ho zavedly k vodní nádrži, kde zmizely a zůstaly jen světle červené otisky vedoucí k bráně.

„Šéf se umyl a šel ven,“ pomyslel si Pong a vyrazil po mizejících stopách, které ho zavedly na autobusovou zastávku.

Prostudoval jízdní řád, dal pár lajn a začal čekat na autobus.

Nachodil sem a tam několik kilometrů, než se v zatáčce objevil rachotící kouřící starý autobus.

Zastavil a černý řidič v roláku pákou otevřel dveře.

„Kam to bude, mladíku?“ zeptal se řidič.

„Hm, nevzal jste v poslední době takovýho zvláštního chlapa, kterej furt hulí trávu?“

„Mladíku, pojedete a nebo si chcete povídat?“

„Hm, zadarmo asi nevozíte, žejo?“

„Mladíku, děláte si ze mě legraci?“ zamračil se řidič a natáhl po ovládací páce.

„Moment, jeden lístek do města,“ vyhrkl Pong a zašátral v jedné z hluboko ukrytých kapes. Vytáhl malou zlatou minci a hodil ji do plechové misky. Řidič se sklonil, vzal minci do mezi prsty a kousl do ní.

„Pěkněj kousek, mladíku,“ pověděl řidič, uschoval minci do kapsy a vysypal všechny mince, které měl.

„Drobné si nechte,“ mávl Pong rukou.

„Děkuji mladíku, běžte se posadit dozadu, vepředu smrdí benzín a nedá se tu kouřit,“ řekl řidič, zavřel dveře, nastartoval a vyjel ze zastávky.

Pong došel až dozadu, kde narazil na pět obyčejných důchodkyň v šátcích s velkými proutěnými košíky, které si ho zvědavě prohlížely.

„Panáčku, odkud jdete? Takového zvláštního cizince jsme tu ještě neviděly,“ zeptala se jedna.

„Zdaleka, panímámo, zdaleka,“ odpověděl Pong a posadil se.

„Poudejte, panáčku,“ řekla druhá.

„Tož paňmámy, já vám něco povím z dalekých krajin, kde žijí lidé jako já, ale povězte, máte něco v těch velikých košících? Mám hlad, že bych hřebíky chroupal.“

Babky zašátraly v koších a začaly vyndávat jídlo a pití. Maso, pečený ptactvo, pečivo, koláče, polévková terina, láhve s pivem a kořalkou. Nic nechybělo.

„Ty vole, ženský, jak se vám to tam všechno vešlo?“

„Panáčku, neznáš tajemství dámské kabelky?“ zasmála se jedna z babek.

„Hm, vlastně znám. Dámská kabelka obsahuje nekonečný množství předmětů,“ mírně rezignovaně odpověděl Pong.

Zábava se rozeběhla do plných obrátek a Pong vykládal své historky ze života. Jak vyrostl v Šaolinu, jak se naučil bojovým uměním, jaké podivné nepřátele poznal a koho zabil. Zvláště popisy zabíjení byly pro babky neuvěřitelně přitažlivé a vzrušující.

„Panáčku, můžu se zeptat na něco osobního?“ zeptala se babka, která doposud nic neřekla a jen sledovala spolucestujícího.

„Povídejte,“ odpověděl Pong.

„Nemáš perník? Cítím z tebe kvalitní chemku.“

Pong se zarazil a babky se podívaly na tu, která položila tuto zákeřnou otázku.

„Máňo...?“

„No co, holky?“

„Já se za ni omlouvám, ona to tak nemyslela,“ vložila se jedna z babek.

„Dámy, dámy, nehádejte se. Otázka už padla, tak musí náležitě přijít odpověď. Mám, dáte lajnu?“

Babky se zatetelily a jedna z nich pověděla.

„Hlavně to neříkejte starýmu, bude nasranej.“

„Neboj, nic se nedozví,“ odpověděla druhá a všechny společně sledovaly Ponga, jak drtí krystal na tenké a úhledné lajničky. Jakmile měl hotovo, babky vytáhly šňupátka z materiálu připomínající slonovinu a počkaly, až si Pong dá svoji dávku.

Jedna po druhé elegantně vyšňupla připravené čáry pika, když se zjevil řidič.

„Ale co to cítím a vidím, mladíček má perníček. Můžu dostat taky?“

Pong se po něm překvapeně podíval, odsypal další krystal a rozdrtil ho.

„Kdo řídí?“ zeptal se Pong.

„Autopilot,“ odpověděl řidič a vytáhl dvojité stříbrné šňupátko, jehož dvě větve se spojovaly v jednu velkou. Stručně řečeno, nasál dvě lajny najednou, zapálil cigaretu a šel usednout zpět za volant. Benzínové výpary se zavlnily, ale nevybuchly.

Zábava na chvíli zamrzla, ale pak se rozjela do dalšího levelu. Babky vytáhly viržinka, zapálily je a začaly vyprávět nějaký nesmysly, skákaly jedna druhé do řeči a bylo vidět, že účinná látka funguje přesně podle učebnice. Pong seděl, popíjel pivko a smál se od ucha k uchu.

„Blížíme se do města. Kde budete chtít zastavit mladíku?“ ozval se řidič.

Pong se zvedl a šel za ním.

„Já nevím, kde by Šéf vystoupil?“ zamyslel se Pong nahlas.

„U bordelu?“ odpověděl řidič.

„Jasně, že u bordelu. Jak to víš, ty vole?“ podivil se Pong.

„Nedávno jsem u jednoho takovýho podniku vyhazoval zvláštního cizince.“

„Vždyť sem se kurva ptal, když ste zastavil, jestli ste někoho zvláštního nevezl, to si děláte prdel?“ zamručel Pong.

„Nedělám, to sem ještě nebyl na perníku a neznali jsme se. Zásadně s cizími nehovořím o nikom ze svých zákazníků. Ale už se známe, tak vám mladíku můžu prozradit, že sem vezl divnýho člověka, byl celej od krve a hulil fakt skvělou trávou.“

„Tak to byl Šéf, kdy dorazíme k bordelu?“

„Za chvíli tam budem, jedna křižovatka, druhá křižovatka,“ zasmál se řidič.

Pong netrpělivě přešlapoval a těšil se, až uvidí známé dveře známého podniku.

Netrvalo dlouho a autobus zastavil. Pong se naposledy rozhlédl po autobusu, zamával babkám, podal ruku řidičovi a vystoupil. Dveře autobusu se s vrzáním zavřely a v smradlavém dýmu zmizel.

„Chrám naděje a rozkoše. Šéfe, už jsem konečně tady!“ vykřikl Pong a vtrhl do bordelu. Obsluha na recepci ho okamžitě poznala a zavolala k sobě.

„Pane Pongu, váš Kapitán čeká v soukromé lóži. Ketty vás zavede.“

„Vidím, že jsem očekáván,“ zasmál se Pong a spadl mu velký kámen ze srdce.

Ketty provedla Ponga dlouhou chodbou k Bláznově soukromé kóji. Poodhrnula závěs a ven se vyvalila známá vůně. Protáhl se škvírou v závěsu a zapadl do pohodlné kóje s oválnou sedačkou a výhledem na taneční parket a pódium, kde zrovna běžel nějaký kankán.

V sedačce seděla známá postava a vyfukovala oblaka kouře.

„Šéfe, Šéfe, konečně!“ vykřikl Pong radostně.

Postava se nadzvedla, pootočila a promluvila.

„Ty vole, Pongu, konečně. Co ti tak dlouho trvalo?“

„Šéfe, Šéfe, kdyby ste kurva věděl, co mám kurva za sebou, než sem vás našel. Vždyť ste byl chvíli oficiálně mrtvej.“

„To to trvalo, než vám došlo, že ten druhý byl obyčejnej klon,“ zasmál se Blázen a vrátil ku sledování představení.

„Šéfe, ale během tý doby jsem se neflákal, protože sem nevěřil, že ste mrtvej.“

„Fajn Pongu, tak si dej lajnu, najez se, popij, dívej na holky a můžeš mi celej ten příběh odvykládat.“

„Šéfe, bude to delší,“ řekl Pong.

„Nevadí, stejně mám nad čím přemejšlet, ta parta temnejch retardů mě totiž začíná pěkně srát. Kdyby se aspoň nechovali jako čůráci, ty vole, Pongu.“

„Souhlasím s váma, Šéfe,“ pokýval Pong hlavou, který nachystal několik obřích lajn a začal vyprávět přesně od okamžiku, kdy naposledy seděli v tomto podniku.

Pongovo vyprávění uteklo rychle a večírek se protáhl na několik dní. Navíc v jeden nestřežený okamžik dorazila doposud schovaná posádka včetně Franka a Možečka s Mazlíčkem, který se okamžitě stal středem pozornosti. Blázen během těchto dnů domluvil několik obchodů a Pong vychválil fabriku na výrobu perníku.

Kapka byla na cestě vesmírem a mířila do sluneční soustavy k měsíci Titan planety Saturn. Kapitán Blázen, Karlos, Pong a Kokot seděli ve velitelské místnosti, pili alkohol a spokojeně užívali drogy.

„Šéfe, já sem kurevsky rád, že se vracíme domů, tohle bylo naposledy, kdy jsem vyjel za obchodem ven.“

„Přesně tak, Pongu. Od příště všichni jezdí do fabriky,“ odpověděl Blázen a motal brko.

„Kapitáne, přišla zpráva od pana Jednookého,“ ohlásil Karlos.

„Co píše?“ zeptal se Kokot.

„Kapitáne, máme okamžitě vyrazit k naší fabrice, Ničitel prý chystá nějaký útok jako odpověď za zabití Klauna.“

„To se posrali, ne? Jedou po nás, vyjebávaj s náma, zkoušej finty a ještě mají tu zasranou drzost zaútočit na naše podnikání? Do píče, zmrdi zasraný,“ zařval Blázen a opakoval chvíli dokolečka,

„Kundy, kundy, kundy jedny zasraný!“

„Šéfe, Šéfe, uklidněte se. Je to už holt osobní, logika půjde stranou a vyhrajou emoce. A to je naše kurva výhoda, protože když se ti zmrdi nechali vyprovokovat, neovládli se a rozhodli mstít, začínají pomalu a nenápadně ztrácet nad sebou kontrolu.“

„Pongu, mluvíš jako Jednooký,“ zasmál se Blázen.

„Šéfe, to není prdel, Nejvyšší představený je brácha mých Mistrů ze Šaolinu a mám hodně důvodů si myslet, že teď půjde hlavně o udržení sebekontroly. Doporučil bych rychle otočit k fabrice a letět k ní nejvyšší možnou rychlostí.“

„Můj vůdce, souhlasím s Pongem,“ přidal se Kokot.

„Dobře, dobře, tak otočte tuhle plechovku a rychle do továrny. Sem se kurva těšil na moře, slunce, písek, pláže, bary a hodně rumu,“ zamručel Blázen a nervózně zapálil brko.

Vynořili se na hranici dosahu senzorů, dostatečně daleko, aby je případní útočníci neobjevili. Kokot s Karlosem spustili scanner a prohlíželi sektor, kde byla jejich gigantická perníková továrna.

„Můj vůdce, je obklíčená několika desítkami lodí, které neustále pálí do silového pole.“

„Pomůžou si nějak?“ zeptal se Blázen.

„Nepomůžou, máme technologii od Musků, kterou používají k ochraně svých planet.

„Fajn, můžeme se tam nějak bezpečně dostat?“

„Můžeme, prokličkujeme mezi nimi a než si všimnou, že jsme to my, projdeme silovým polem a vystrčíme na ně prdele,“ zasmál se Karlos a okamžitě začal programovat letovou trasu.

Ničitelova flotila zachytila Kapku právě v okamžiku, kdy se vysokou rychlostí přirýtila k zadní části nepřátelské flotily. Pochopili rychle, kdo se vrací, ale než se jim podařilo přesměrovat kanóny, Kapka prokličkovala mezi jednotlivými loděmi a zastavila před silovým polem, které se na krátký okamžik otevřelo. Kapka proletěla a za ní to stihly ještě dvě střely, které vyslala jedna z útočících lodí. Automatická obrana zareagovala rychle a dávka ze samoobslužných děl rakety zneškodnila.

Kokot zaletěl do doku a ihned po vystoupení s Karlosem a Pongem převzal od zaměstnanců obranu fabriky.

Seděli ve velíně a na velkých nástěnných monitorech pozorovali dění okolo továrny.

„Můj vůdce, 46 lodí různé palebné síly. Co budeme dělat? Já bych navrhoval všechny postupně zničit,“ řekl Kokot.

„Souhlasím,“ s jiskrou v oku se přidal Pong a bylo vidět, že by hrozně rád ovládal zbraňový systém.

„Já bych si nejdřív rád promluvil s někým, kdo těm šaškům velí, zničit je můžeme kdykoliv,“ zamyslel se Blázen a potahoval z jointa.

„Můj vůdce, když myslíte, zkusím navázat spojení,“ řekl Kokot a začal ladit vysílač.

„Šéfe, s nima se nedohodnete,“ mručel Pong.

„Pongu, já vím, nechci se dohodnout, chci vědět, kdo proti nám stojí a co chce.“

„Šéfe, zabít nás chce, to vím i já,“ pokračoval Pong a bylo vidět, že by fakt rád mačkal tlačítka ovládající zbraně.

„Ty vole, buď připraven na můj rozkaz, a už nepruď. Kokote, co to spojení?“

„Můj vůdce, navázáno, čekám až to na druhý straně někdo zvedne.“

„Aha,“ odpověděl Blázen a zapálil další brko.

Palba neustávala a obrazovka komunikátoru zrněla.

„Jak jsme na tom s energií? Vydržíme pár dnů?“ zeptal se zrudlý Blázen.

„Můj vůdce, roky vydržíme. K silovému poli máme od Musků i patřičně výkonné zdroje.“

„Fajn, ale nemůžeme tady bejt zavřený roky, musíme vydělávat,“ přemýšlel Kapitán nahlas.

„Šéfe, mám je konečně sundat z oblohy?“ zcela nečekaně se zeptal napružený Pong.

„Já nevím, ...“ začal Blázen s nějakou myšlenkou, kterou přerušilo jiné zrnění obrazovky. Zanedlouho se objevil obraz a v něm byla postava v černé kápi s tmavou skvrnou místo obličeje.

„Kapitán Blázen osobně, předpokládám,“ promluvila figura celkem normálním hlasem.

„Správně, Ničitel je zase vaše jméno, že?“ pokýval Blázen a vypustil oblak dýmu.

„Ničitel světů jméno mé,“ odpověděla postava.

„Fajn, tak jsme se představili a teď, o co jde?“ řekl Blázen.

„O nic, chci pomstít Klaunovu smrt,“ zasmál se Ničitel.

„Když nás zabiješ, nedostanete to, co od nás chcete,“ kontroval Kapitán.

„Mí páni už ten tvůj stroj nepotřebují, našli sami způsob jak vytvářet stabilní červí díry. Takže jsem dostal volnou ruku a můžu si dělat co chci.“

„To zní dobře, bude bitka,“ zasmál se velmi hlasitě Pong, zmáčkl jedno z tlačítek a k Ničitelovým lodím zamířili tři rakety, které přesně zasáhly své cíle.

„Pongu...?“ chtěl něco říci Blázen, ale protože by to bylo už zbytečný, obrátil svoji pozornost zpět k Ničitelovi.

„No vidíš to, já nevím, jak to slušně povědět, ale seš v prdeli i s celou tou svojí armádičkou,“ rozesmál se Blázen a Pong odpálil další tři rakety, z nichž jednu se podařilo Ničitelovým lodím zničit, ale zbylé dvě opět přesně zasáhly své cíle.

„Blázne, jste obklíčeni, nikdo se k vám ani od vás nedostane, tak proč to celý neukončit jako civilizovaní lidé? Vzdej se mi a ušetřím zbytek tvé posádky.“

Kokot se podíval po Bláznovi, pak po Pongovi a Karlosovi, zakroutil hlavou a vypnul zvuk.

„Můj vůdce, jeho podmínky jsou naprosto nepřijatelné.“

„Kokote, to je naprosto jasný, že se mu nevydám. Se posral debil,“ zamručel Blázen a mocně potáhl.

„Šéfe, můžu začít masivní ostřelování Ničitelovy flotily?“ zeptal se Pong a drtil krystal pika.

„Pongu, vidím to tak, že máš zcela volný ruce,“ odpověděl Blázen a naznačil Kokotovi, ať zase pustí zvuk, protože mu přišlo, že temný stín v kápi začíná být krapet nervózní.

„Hele, Ničiteli,“ začal mluvit Kapitán, „já nevím, jak ti to jednoduše říci, ale shodli jsme se na tom, že na tebe pěkně z vysoka serem a já se vzdávat nebudu.“

„Chápu to tak, že začíná dlouhá blokáda, kdy neuděláte ani jeden kšeft?“ zamručela temná skvrna.

„Nebude tak dlouhá, tady můj přítel a ochránce Pong má volný ruce vyzkoušet náš obranný systém. Otočte se, zmizte z našeho perimetru a neserte se už nikdy do našich kšeftů. To je, myslím, slušná a férová nabídka,“ odvětil Blázen.

„Ste se posrali, ne? Já jsem kurva Ničitel světů a nikdy neprohrávám,“ zakřičel Ničitel, otočil se a komusi mimo obraz vydal rozkaz.

„Připravte atomovky a na můj rozkaz je vysypte na tu hromadu plechu.“

„Víš, že to jen přinese zbytečný oběti na životech tvých lidí,“ zkusil ho Kapitán ještě zastavit.

„Já seru na své lidi, všichni jsou mí otroci a můžu si s nima dělat co chci. Příkážu jim zemřít a oni zemřou.“

„V tom případě otestujeme naše zbraňové systémy a ochranný pole,“ odpověděl stručně Blázen a naznačil Kokotovi, že má vypnout spojení.

„Vypusťte doprdele atomovky,“ křikl Ničitel, ale obrazovka začala zrnit.

„To je parta zasranejch kreténů, Klaune já tě pomstím. Kde sou ty podělaný atomovky.“

„Už letí,“ ozval se operátor od řídicího pultu.

Každá loď Ničitelovy flotily vypustila salvu atomovek, které se nekompromisně řítily k silovému poli.

Mohutná exploze pěkně zasvítla a plazmové vlny se rozutekly do okolního vesmíru a s sebou vzaly šest dalších lodí, málem včetně Ničitelovy, jemuž se podařilo na poslední chvíli uhnout.

Silové pole za velkých barevných efektů postupně pohltilo energii výbuchů atomových hlavíc a za nějakou hodinu se vyčistilo. Pozorovatelům z vesmíru odhalilo nepoškozenou továrnu, okolo které poletovala průhledná krabice, ve které byl výčep, bar, několik stolů s lavičkami a zrovna probíhal mejdan.

„Ty vole, voni si tam jen tak v pohodě pařej. Připravte *„Ničitele světů“!!!*“ opravdu temně zahučel Ničitel a udeřil oběma rukama do palubní desky takovou silou, až praskla a vytekl z ní tekutý krystal.

V průhledné létající krabici byla párty v plném proudu. Blázen a jeho posádka pozorovali barevný ohňostroj, který probíhal na vnější straně ochranného pole.

„Šéfe, vypadá to, že představení končí. Vždyť museli pochopit, že máme technologii Musků, proti které je jakákoliv známá zbraň nepoužitelná.“

„Co teda asi chtějí dělat dál?“ zamyslel se Blázen.

„Šéfe, nemůžou dělat nic, ale asi jim tam pošlu pár raket, aby se nám zase obloha pěkně rozsvítila,“ zasmál se Pong a stiskl tlačítko dálkového ovladače zbraňových systémů.

Kolem průhledné krabice velkou rychlostí proletělo několik raket, které pronikly polem a zamířily k nejbližším lodím.

Z Ničitelovy flotily se zableskla střelba a skoro všechny rakety byly ztraceny. Kromě dvou, které zasáhly své cíle.

„Šéfe, budu muset přidat na síle a množství,“ zamyslel se Pong a začal cosi rychle nastavovat.

Ničitelova flotila se přeskupovala a Ničitelova velitelská loď se natočila a otevřela jakýsi deštník, kterým zamířila na střed vesmírné továrny. Několik dalších podobných gigantických deštníků se otevřelo na jiných lodích, poté co se seskupili do pravidelného geometrického útvaru, který obklopil továrnu i se silovým polem.

„Ničiteli, nabíjení bude trvat půl hodiny,“ ohlásil operátor na palubním můstku.

„Dobře, držte do té doby formaci a snažte se zakročit proti jakýmkoliv Bláznovým útokům. Nesmíme ztratit další lodě.“

„Ničiteli, nikdy jsme nepoužili ‚Ničitele světů‘ na planetu chráněnou technologií Musků.“

„Všechno je jednou poprvý, chci pomstít Klauna, je vám to doopravdy všem jasné? Ještě někdo chce pochybovat o mých rozkazech?“ rozčílila se temnota v kápi a zastřelila jednoho z mužů na můstku. Posádka zmlkla a rychle se začala věnovat přípravě ‚Ničitele světů‘.

„Kapitáne, něco chystají,“ poznamenal Karlos, když zrovna upíjel z láhve a přitom sledoval dění na obloze.

„Můj vůdce, raději skončíme párty a vrátíme se do bezpečí továrny,“ oznámil Kokot Kapitánovi.

„Proč? Nejsme tu v bezpečí?“ zeptal se Karlos.

„Asi tu bude za pár minut pěkně horko,“ odpověděl Kokot a nečekal na připomínky, převzal řízení létající průhledné výletní krabice a zamířil s ní do doku.

„Můj vůdce, asi nás zasáhne silný energetický výboj,“ povídal Kokot, když šel s Kapitánem, Pongem a Karlosem rychle do velitelského můstku.

„Já ti furt nerozumím,“ odpověděl zadýchaný Blázen, když ve spěchu zapaloval joint.

„Podle databází Ničitel světů vládne zbraní, kterou může ničit celé planety.“

„Nám se snad nemůže nic stát. A nebo může?“ zeptal se s lehkou obavou v hlase Karlos.

„Můj vůdce, může, nemůže, to je otázka, ale pravděpodobně dojde k přetížení obvodů a přehřátí energetických zdrojů. Nevím jestli silové pole vydrží předpokládaný množství energie, které do něj Ničitel pustí.“

„Jak moc energie?“ zeptal se Pong.

„Moc energie, shoříme na popel,“ odpověděl Kokot.

Pong začal přemýšlet a když dorazili na můstek, vypadal, že má plán.

„Šéfe, co kdybychom jejich energii použili proti nim samotným? Vždyť to jeden z pilířů Šaolinského učení.“

V tu samou chvíli se nad Pongem zjevili čtyři Mistři, které vidí jenom čtenář, pokývali významně hlavami a dlouze si mnuli vousy, než zase zmizeli.

„Pongu, ty jsi hlavička!“ pochválil Číňana Kokot a hned začal provádět nějaké výpočty.

„Ničiteli, ‚Ničitel světů‘ je nabit a připraven vypustit svůj paprsek smrti,“ ozval se operátor.

„Výborně,“ zachechtal se Ničitel a mnul ruce, „jsou všechny lodě na svých pozicích?“

„Ničiteli, lodě připraveny.“

„Vypusťte Ničitele!“ zahlásil temným hlasem Ničitel a pozvedl obě ruce nad sebe. Operátor stiskl velké rudé tlačítko.

Z velitelské lodi vylétly čtyři paprsky, které zamířily k vedlejším lodím a dále se šířily, až vytvořily geometrickou síť okolo silového pole. Hroty deštníků namířených k povrchu továrny začaly jiskřit a zanedlouho z nich vylétl silný paprsek, který zastavilo ochranné pole a začalo ho pohlcovat.

„Kapitáne, systém zatím drží a zvládá pohlcovat přijatou energii, ale brzo budou všechny baterie nabité a budu ji muset přeměrovat,“ promluvil Karlos.

„Můj vůdce, ještě chvíli, musím celou operaci spočítat přesně, jinak se nám může stát něco opravdu nehezkého.“

„Co vůbec počítáš, Kokote?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Pongu, programuji něco jako ‚dotek smrti‘, ale v poněkud větším. Musím akorát přesně předem spočítat, kdy dojde k zhroucení pole, protože těsně před tím předvedu malý trik.“

„Jaký trik?“ zeptal se Karlos.

„Uvidíš.“

Uběhla asi hodinka a Kokot vypadal konečně připraven.

„Můj vůdce, simulace vypadá v pořádku, jsem připraven zahájit odvetu.“

„Už bylo načase, venkovní teplota překročila 350 stupňů a stále stoupá,“ ozval se Karlos.

„Zmrdi se poserou, až uvidí ten bengál, který sem připravil. Za pár minut to přijde,“ smál se pod slizkým knírkem Kokot.

Silové pole okolo továrny začalo jevit příznaky hroucení, změnilo barvy a teplota pod ním vzrostla o dalších 680 stupňů a na povrchu fabriky se začaly tavit antény, kamery a drobné předměty včetně velkého vývěsního štítu.

První z paprsků smrti prorazil pole a zamířil přímo k velitelskému můstku fabriky. Jeho cestu však přerušilo malé světélkující ‚nic‘, které se zčistajasna objevilo paprsku v cestě a okamžitě začalo přitahovat další paprsky, které se ohnuly, jakoby je do toho ‚nic‘ přitahovala velká neviditelná ruka gravitace.

„Co to kurva je?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, spolu s Doktorem jsem vytvořil malou nerotující černou díru se zasraně malým Schwarzschildovým poloměrem odpovídajícím frekvenci vlnění, kterým na nás útočí a o zbytek se postarala stará dobrá fyzika.“

„Hm, vůbec tomu nerozumím, ale očividně to funguje. Co teď?“ pokračoval Blázen a kouřil joint.

„Můj vůdce, nyní je to na Pongovi, který si určitě všiml, že nejsme chráněni polem a je nutné využít momentu překvapení,“ zavlnil se smíchem Kokotův knírek.

„Nejsem piča, všimnul jsem si a chystám masivní odpověď těm zasranejm zkurvysynům,“ zasmál se Pong a zmáčkl tlačítko. Ze všech žárem nepoškozených komor vyletěly rakety a mířily k lodím okolo fabriky.

„Ničiteli, něco se posralo. Mají zdroje od Musků a vytvořili malou kulovou černou díru. Musíme útok okamžitě přerušit nebo přijdeme o veškerou energii,“ křičela obsluha na velitelské lodi.

„Vypnout,“ nasraně zamručela temná Ničitelova tvář.

Operátor se pokoušel přerušit napájení zbraně, ale nedařilo se mu to.

„Ničiteli, nejde to přerušit, jsme v prdeli,“ obsluha propadla panice.

„Ničiteli, letí na nás velká salva raket,“ ozval se další operátor.
„Ničiteli, musíme něco udělat,“ morálka se začala hroutit.
„Nahodit motory a pryč odsud,“ rozkázal Ničitel a kdyby mohl, tvářil by se nasraně a cítil poníženě.

Velitelská loď silou motorů přerušila spojení od sítě ostatních lodí a odletěla právě v okamžiku, kdy rakety zasáhly své cíle a okolí továrny se ocitlo v jedné monstrózní atomové výhni. Lodě vybuchovaly a jejich trosky mířily všemi směry.

Kokotovi se podařilo opět spustit silové pole, takže před nejhorším byli ochráněni.

„Parádní divadlo,“ pověděl Karlos a natáhl dlouhou lajnu koxu.
„To se fakt povedlo, vopravdu jo,“ konstatoval Blázen a zapálil nový brko.
„Můj vůdce, musíme vyslat uklízeče, aby odstranili veškerý nepořádek. Nechceme, aby naši klienti utrpěli nějakou újmu při příletu.“
„Postarej se o všechno, Kokote. Já jdu obvolat pár klientů a pozítří uděláme mejdan,“ řekl Blázen, zvedl se z křesla a odešel.
„Šéf chce organizovat mejdan? Co se stalo?“ podivil se Pong.
„Pongu, viděl jsi jeho ustaraný obličej. Válku s kolegii jsme ještě nevyhráli, pouze jednu z bitev,“ odpověděl Kokot a připravoval rozkazy pro úklidovou četku.

Informace o porážce Ničitelovy útočné flotily se roznesla velmi rychle, protože to bylo poprvé a taky vlastně naposledy, kdy se někdo odvážil podniknout útok na fabriku.

O několik dnů později bylo okolí vesmírné továrny na pervitin Pong & Co obklopeno desítkami pozvaných i nepozvaných hostů, povětšinou obchodní partneři a věrní zákazníci.

Sešli se v největší hale s odkrytým výhledem do okolního vesmíru, kde na pódiu postával Blázen s Urghou, Kokotem a Pongem, dívali se na přicházející hosty, pili pivo a Kapitán hulil joint.

Jack s Karlosem rozjížděli párty a účastníci se dostávali do nálady.

„Tak já vás všechny vítám a chci poděkovat, že jste dorazili v tak hojném počtu. Pevně věřím, že dnešním dnem začíná něco velikého, jenž na dlouho ovlivní budoucnost vesmíru. Nechci vám lhát a některým z vás jsem to už řekl, tento konflikt je osobní a přerostl v něco, co ovlivňuje naši svobodu a základní právo užívat drogy a obchodovat s nimi v měřítku, v jakém uznáme za vhodné. Toto místo nepodléhá žádným pravidlům, protože tady platí naše pravidla. Nyní vás seznámím s naším plánem na zničení Temného kolegia a vybojujeme si právo na klidnou a bezpečnou existenci!!!“

Blázen pozvedl obě ruce, v hubě joint a v sále se setmělo.

Rozsvítil se projektor a spustila manažerská prezentace s grafiky plných obrázků spokojených lidí a s čísly na téma, proč můžeme být ještě lepší a jak porazit konkurenci a nepřitele. Vše v pozitivních barvách s humornými vložkami typu obrázek Boba Marleye s jointem, veselí sklízeči afgánského máku či vysmátý narkobaron ležící na hromadě bankovek a drahokamů.

Všichni sledovali projekci s napětím až do konce, než se rozsvítilo a nastalo ticho, které přerušil nějaký hlas.

„Ty vole, Blázne, to byla vyhulená kravina. Půjdeme ty zmrdy rozmrdat na hrudky mrdky?“

Blázen potáhl, sklonil se k mikrofonu a odpověděl.

„Jasně, ty vole.“

Dav zajásal, proběhla nějaká střelba do vzduchu a vyhazování čepic.

„Šéfe, fakt kurva štěstí, že sme nechali postavit tuhle vesmírnou stavbu neprůstřelnou i zevnitř,“ zašeptal Pong Bláznovi do ucha a v duchu byl velmi spokojený s průběhem věcí. Hrozně moc se těšil, že bude ve velkém zabíjet.

Osm temných kápí sedělo u kulatého kamenného stolu, na kterém bylo nespočet popelníků, láhví od kořalek, tácků s drogami a pár talířů s utopenci, tlačenkou s cibulí, chlebem a dvě špinavé lžíce.

„Mocný Matkopíchači, co budeme dělat? Toho Blázna už nepotřebujeme,“ zeptal se temně Čůrák.

Matkopíchač potáhl z jointu, upil z láhve a s temných hučením se nadechl.

„Nepotřebujeme ho, ale máme v něm nepříjemného nepřítele, spojence Musků.“

„Velký Matkopíchači, v tom by snad problém být neměl. Ničitel světů si s ním poradí, má své osobní důvody,“ pověděl jiný temný týpek.

„Obávám se, že neporadí. Blázen disponuje technologií Musků a Muskové již vědí, že Bláznovu technologii z jeho skladu nepotřebujeme.“

„Muskové nám nikdy nedovolí ovládat červí díry a podrobovat celé světy,“ temně povzdechl Šoustal.

„Nedovolí, Nejvyšší se mi pokusil nabourat do hlavy, ale úspěšně sem ho odrazil. Jenže se mu to může jednou podařit a to by byl náš konec,“ odpověděl Matkopíchač.

Najednou se rozrazily dveře a vběhl zadýchaný Ničitel světů. Temným sípavým hlasem ze sebe vyhrkl pár slov.

„Všechno v prdeli, ty zmrdi zničili většinu mejch lodí.“

Nastalo ticho, ve kterém bylo slyšet jenom těžké sípání.

„Povoláme zálohy a vyřešíme Musky. Mám plán,“ temně promluvil Matkopíchač a ostatním se viditelně ulevilo.

Ničitel světů se posadil ke stolu a přidal k oslavě a plánování temného spiknutí vedoucího k ovládnutí světa.

23. Počátek konce

Kapitán Blázen koukal z okna a s jistým zájmem sledoval muže v mnišských hábitech, kterak na velké zelené ploše zezadu obšť'astňují velké ovce a pár beranů.

„Bylo nutný se sejít tady v týhle úchylný bohem zapomenutý díře?“

„Úplně nutný to nebylo, ale uznej, že takový místo se jen tak nevidí. Sem skoro nikdo nejezdí, protože místní mniši věří, že pícháním ovcí udržují vesmír v chodu,“ odpověděl pan Jednooký.

„Já nevím, mě to přijde jako blbost,“ zamručel Blázen, odhodil vajgl a odešel s Jednookým zpět do velké kamenné jednací síně, kde u kamenného kulatého stolu v kamenných židlích seděli Muskové, několik mnichů, Kokot, Pong, Urga a pár obchodních partnerů.

„Normálně zaútočíme na domovskou planetu Temných zmrďů a smeteme je zbraněma z oblohy,“ hřímal zrovna Pong.

„Pongu, fakt pěkný řešení, ale nemůžeme použít barbarský metody,“ oponoval Jednooký.

„Jo, ale žvaníme tady už třetí den a nic lepšího sme nevymysleli,“ opáčil zase Pong a kupodivu podstatná část hostů významně zamručela. Pong ucítil jisté vnitřní sebeuspokojení.

„Dobře, dobře, čím déle tu žvaníme, tím více nabírá Matkopíchač na síle. Nejvyšší představený vám chce něco povědět,“ prohlásil Jednooký a upil ze sklenice.

„Přátelé, kolegové mniši,“ povstal Nejvyšší představený, „právě sem se posral a musím se jít převléknout do čistého.“

Všichni zmlkli a počkali, dokud se připosranou chůzí Nejvyšší neodšoural pryč.

„Ehm,“ zakašlal Jednooký, „je toho na něj v poslední době moc. Pokusy nabourat se Matkopíchači do hlavy ho vysilují a zanechávají následky.“

„Hmm,“ ozvalo se opět mručení a Pong znovu povstal.

„Viděli jste to sami, veškeré diplomatické snahy skončily k posrání, takže bych navrhl vrátit se k mému plánu a zachovat se jako řádní bojovníci. Dnes vychlastáme klášterní sklepy, vyfetujeme zásoby a zneuctíme všechny ovce!“

Pong se sklonil nad stol a demonstrativně natáhl mocnou lajnu.

Mniši mezi sebou něco šepotali a pak se jeden z nich opatrně ozval.

„Ovce ne, ovce prosím ne.“

Pong se protáhl, prohlédl si mnichy z pozice bojovníka a dodal.

„Dobře, ale když budou chtít dobrovolně, tak se nic snad nestane, ne?“

„Když budou chtít samy, z čisté lásky, tak asi ne. Nesmíme narušit běh vesmíru,“ opatrně špitl mnich a bylo na něm vidět, že není zcela ve své kůži.

Zábava se rozjela na plné koule a Pong začal s účastníky ladit detaily útoku.

„Obvolejte lidi z tohoto seznamu, dejte jim souřadnice týhle bohem zapomenutý díry a ať do týdne všichni přijedou,“ položil Pong na stůl papír a podíval se po ostatních.

„Vy tady chcete být týden?“ zeptal se opatrně další z mnichů.

„Zůstaneme zde tak dlouho, jak bude nezbytně nutné,“ odpověděl Pong, pozvedl láhev a společnost zahlučela.

Do týdne obklopoval klášter velký tábor a hemžil se figurami z celý Mléčný dráhy, které postavily opravdu velké stanové město.

Blázen se na celé to hemžení díval z jedné věží kláštera, kouřil joint a nevšiml si, že se k němu připojil mnich.

„Kapitáne, budeme muset tento potlach ukončit, mniši začínají divočet a docházejí nám ovce.“

„Hm,“ povzdechl Blázen, „co se dá dělat, ještě pár dnů, než Pong doladí plán invaze a pak vypadneme. Ty ovce vám samozřejmě zaplatím nebo rovnou pošlu dodávku velejemných merinek.“

Mnich se po Bláznovi podíval s nechápavým výrazem ve tváři.

„Pozemský speciální plemeno s opravdu jemnoučkou vlnou, hebounká na dotek a když budete chtít, můžou mít ovečky černou hlavičku.“

Tahle představa se mnichovi asi zalíbila, protože se otočil a zmizel uvnitř věže. Kapitán Blázen pokračoval v tichém pokuřování marihuany a sledování lidského válečného mraveniště, ze kterého šly dýmy táborových ohňů a duněla hlasitá hudba pařících žoldáků.

Kapitán Blázen seděl ve svém velitelském křesle na palubě Kapky a právě končil rozhovor s Kokotem, Pongem a Karlosem.

„Opravdu nebylo u mnichů špatně, ale byl čas to ukončit. Vždyť byli chudáci nešťastní, většinu ovcí se úspěšně podařilo sežrat. Moc živejch kusů těm nebožákům nezůstalo, musel jsem se zaručit, že jim zašlu mladé stádo merinek.“

„Šéfe, jasný, solidně jsme jim zdupali zahrádku,“ zasmál se Pong.

„To teda jo,“ zapálil Blázen joint a otočil k Kokotovi.

„Musíme vyřídit ještě jednu záležitost, nastav kurz k Nemrtvým.“

„Můj vůdce, co u nich budeme dělat?“

„Vyzvedneme pár atomovek, mohly by se nám hodit,“ odpověděl Blázen a pousmál se.

„Šéfe...?“ lišácky se podíval Pong, jemuž hlavou proběhla vzpomínka na radioaktivní perník.

Dveře se otevřely a na můstek vstoupil pan Jednooký s Nejvyšším představeným.

„Ááá, vidím, že jste se už ubytovali. Spokojení s kajutami? My tu žijeme trošku spartánsky a ubytování nemusí dosahovat kvalit, kterých jste uvyklí,“ uvítal je Blázen.

Karlos, který šel zrovna od vitríny s další láhví absinthu, zastavil u příchozích a mlčky jim podal otevřenou flašku.

Jednooký znalecky přičichl, napil se a podal láhev Nejvyššímu, který proti světlu prohlédl obsah a opatrně se napil.

Se slovy „máte to tady pěkný“ vrátil Nejvyšší láhev a rozhlížel se po můstku.

Karlos s Pongem drtili svoje fety, Blázen balil joint a Kokot se věnoval přístrojům.

Mnichům se hodně ulevilo, když konečně sehnali ovečky do jedné ohrady. Otec představený si s úlevou prohlížel stádo a v duchu se těšil, až půjde zase dát do pohybu vesmír. Otočil se a vydal vykonat nějaké nutné obřady.

V hlavní chrámové lodi probíhaly očistné rituály, když se za hlasité rány a prudkého světla na kůru zjevil Ničitel světů.

„Co tady chcete, divný člověče? Mejdan už skončil a všichni konečně odtáhli,“ zamručel otráveně opat.

„Jaktože mejdan už skončil?“ přeskočil Ničiteli hlas z temného tónu na obyčejný lidský. Samozřejmě zklamání hrál, protože si chtěl trošku užít legrace.

„Normálně, po měsíci konečně všichni odtáhli,“ odpověděl mnich.

„Nikdo nezůstal?“

„Naštěstí nikdo, co od nás chceš muži bez tváře?“

„Já nic? Přijel jsem navštívit přátele, kteří mě nepozvali a očividně sem se doslechl až příliš pozdě, kde se paří.“

„Ale to je velmi mrzuté,“ odpověděl opat a začínal se ošívát, protože byl natěšený na vůdce ovčího stáda. „Co chcete dělat?“

„Já? Nic, seberu se a zmizím, nebudu váš vyrušovat ve vašich meditacích. Čím se vůbec zabýváte?“ zeptal se Ničitel.

Opat povzdechl, protože nechtěl pokračovat v rozhovoru a stručně odpověděl.

„Mrdáme ovce, neasi ty vole,“ pak se zarazil, propleskl si tváře rukama a zastyděl se. Poslední měsíc byl obklopen mluvou, které nebyl uvyklý.

Temná skvrna Ničitelova obličej se podívala po opatovi a ten se začal potit.

„Čeho tím chcete dosáhnout?“ zeptal se.

„Bráníme tím konci vesmíru. Už musím jít, sbohem divný pane,“ odpověděl opat, otočil se a pomalu odešel, ponořen do svých ovčích myšlenek.

Ničitel se narovnal, rozhlédl a zmizel.

Lod' kroužící kolem planety byla v pohotovosti. Ničitel světů se vrátil rovnou na můstek a posádka jej pozdravila salutováním.

„Připravte vypuštění Ničitele světů na ty pomatený ovcomrdy,“ rozkázal a usadil se do svého tmavého kamenného křesla, ze kterého sledoval nabíjení zbraně a následnou destrukci planety.

„Vystačili jsme si sami, nebylo potřeba dalších lodí. Veliteli, myslím, že test našich vylepšení ‚Ničitele světů‘ dopadl na výbornou,“ ohlásil operátor.

„Taky bych řekl, teď zamiřte na místo setkání s flotilou,“ vydal Ničitel světů další rozkaz a ponořil se do své hlavy.

„Ty vole, sám Mozek, Játro a Střevo,“ zasmál se Blázen, když vystupoval z Kapky a mocně kouřil joint.

„Kokote, pojď mi tlumočit,“ otočil se Blázen k robotovi.

„Můj vůdce, tlumočení nebude potřeba, podařilo se mi dokončit slovník místního nářečí a nahrál jsem jej do našich překladačů. Měli bychom jim rozumět,“ odpověděl Kokot.

„Rád vás vidím, přítelé,“ roztáhl své mrtvé ruce Mozek, „kde máte Mozečka s Mazlíčkem?“

„No ty vole, Mozku, já ti rozumím,“ podivil se Blázen, „Mozeček hlídá náš domov. Jsme v ohrožení.“

„To je mi líto, přijeli jste si nejspíš pro pomoc, že?“ zeptal se Játro.

„Přijeli, potřebujeme ty nejsilnější atomovky, jaký dokážete vyrobit,“ odpověděl Blázen.

„Hmmm...,“ zamručel Mozek.

„Co ‚hmmm‘?“ zamručel Pong.

„Nic ‚hmmm‘. Fakt chcete ty nejsilnější?“ ujistil se Mozek.

„Jo, nějaký problém?“ zeptal se Blázen.

„Ne, ale výroba zabere pár dnů. Spěcháte?“ zeptal se Mozek.

„Pár dnů vydržíme. Zapaříme a pokecáme o životě,“ pousmál se Blázen a uklidněn v duši zabafal z jointu.

„Kolik jich budete chtít?“ zeptal se Střevo.

„Kolik poberem,“ odpověděl rychle Pong a musel vypustit dotaz.

„Chci váš perník, aspoň dvě kila. Prodáte mi?“

„Pongu,“ zasmál se Mozek, „to neřeš, atomovky naše náklady v pohodě pokryjou, dostaneš svý kila a nic nezaplatíš. My jsme dlužníci, protože kvalita našeho života se podstatně zlepšila od té doby, kdy jsme spustili továrnu. Běžte se ubytovat, sejdem se v našem novém baru.“

„Vy máteovej bar?“ uslyšel známá slova Jack.

„Jo, spousta chlastu a pořídili jsme holky. Máme spoustu nových zákazníků, kteří si chtějí ukrátit zábavou čekání na zboží,“ líčil Mozek vylepšení, která vymysleli.

„Vás doběhla civilizace, ne?“ rozesmála se Urga.

„Doběhla, zákazníci nejsou přivyklí našemu způsobu života. Vždyť to znáte, trocha radiace nemůže ublížit. V malých dávkách záření lečí, ve velkých uzdravuje. Jo, otevřeli jsme taky radioaktivní lázně. Léčíme kožní nemoci, nadměrnou chlupatost a provádíme transplantace umělých orgánů. Umíme vyrábět skvělé atomové baterie s velmi dlouhou životností,“ nečekaně se rozkecal Mozek.

Kapitán Blázen s ostatními jen s otevřenými nebo polootevřenými ústy s údivem poslouchali, kterak zombíci rozjeli byznys ve velkém.

Večerní sešlost byla v tradičním duchu těchto akcí, kdy se sejdou obchodníci s ledasčím jenom ne s biopaleopotraviny a ezoterickými potřebami. Alkoholu, drog a děvek bylo přehršel, nikdo nemohl říci, že by mu něco chybělo a všichni pařili, jakoby to měl být poslední den. Pokaždý je to stejný, konec světa by mohl přijít každou hodinu, tak hlavně nic zbytečně nepromarnit.

Asi čtvrtý nebo pátý den oslavy přátelství a obchodu vystoupil Mozek na pódium, poklepal na mikrofon a počkal až všichni utichnou.

„Vážení přátelé, právě mi naši vědci oznámili, že dokončili vývoj prototypu nové atomovky, které si vyžádal tady náš milý přítel Kapitán Blázen.“

Dav rozkalených existencí z různých světů hlasitě zajásal a křičel oslavná hesla. Mozek opět trpělivě vyčkal, až se hosté vykřičí z největšího nadšení, poklepal znovu na mikrofon a pokračoval.

„Proto bych si vás dovolil pozvat do horní vyhlídky na malou předváděčku. Prostě bude kurva velké ohňostroj!!!!“ vykřičel Mozek konec věty.

Hosté znovu propukli v jásot a ozvala se i nějaká vítězná střelba z útočných pušek.

Zábava se přenesla do prosklené vyhlídky, jejíž okna už Blázen dobře znal, ale ten výhled na radioaktivní hory svažující se do údolí, jímž vítr rozháněl radioaktivní písek, byl prostě fascinující. Mohl zírat na tuhle prazvláštní krajinu celé dny a stejně by výhled neomrzela. Ostatně nebyl sám, kdo měl tenhle názor. Slunce se pomalu přibližovalo k místu západu, když se údolím rozsvítilo jasné světlo a k nebi se začal zvedat hřib, který vrhal v zapadajícím slunci stín.

„Ty vole,“ vypadlo z Ponga, který zíral na tu neuvěřitelnou nádheru.

„Z toho čiší síla, ty vole svatý hovno,“ zamručel Karlos.

„Můj vůdce, bomba rozmetala půlku údolí, nic moc výkon,“ podotkl Kokot.

„Nikoliv, vědci akorát nepřidělali třetí a čtvrtou vrstvu, tohle byl jen test jádra,“ skočil do řeči Mozek, který poslouchal rozhovor.

„Bylo to hezký, ale já chci vidět skutečný test skutečný bomby,“ začal zvyšovat tón Blázen.

„V klidu, chtěl jsem vás trochu napnout. Až zapadne slunce, pokračujeme testem na naší měsíční střelnici,“ zasmál se Mozek a pokračoval ve sledování výbuchu.

Uběhla necelá hodina, než se oblak po explozi usadil, slunce zapadlo a nahradil ho velký měsíc, jehož povrch byl zvrásněn krátery po jaderných explozích.

„Přátelé, za chvíli provedeme test kompletní atomovky, raďte se usadit a věnujte prosím pozornost měsíci na obloze,“ řekl Mozek hostům a posadil se ke stolu vedle Blázna, který motal joint a čekal na další události.

Místností se rozlehl odpočet, po jehož ukončení se uprostřed měsíce na obloze objevil malý záblesk, který se rychle zvětšoval. Na vyhlídce zavládlo ticho.

Druhý záblesk na chvíli oslepil všechny pozorovatele a když se jim navrátil zrak, všimli si jedné zvláštní věci. Měsíc už na obloze nebyl. Mozek mlčel, rychle vzal do ruky dalekohled a prohlížel oblohu.

„Ty vole, Blázne, ona ta atomovka rozmetala celý měsíc úplně na sračky. Nic nezbylo, jen hromada šutrů, který nám zasviněj okolí. Kurva, to byl náš druhý měsíc.“

„Poslední?“ rýpla Urgha.

„Ne, ještě nám tři zbývají,“ povzdechl si Mozek, odložil dalekohled a nasál jednu z lajn, které připravil Pong.

Blázen mlčel a díval se po prázdném místě na obloze. Byl velmi spokojený, s tímhle arzenálem se nemusí ničeho bát.

„Šéfe, to je bomba, co?“ smál se Pong a i na něm bylo vidět, že se moc těší, až bude atomovky pouštět z orbity na nepřátelské planety.

„To je, jdeme to oslavit,“ zasmál se Blázen a vydal se zpět do baru.

Nemrtví dokončovali Bláznovu objednávku, zbývalo vyrobit několik posledních atomovek, když se mírně přiožralý a sjetý pan Jednooký naklonil k Bláznovi.

„Nejvyšší představený se ještě jednou pokusí o spojení s Matkopíchačem. A chce, abys taky byl u toho.“

„Já? Vždyť ten blázen starej nepřežije,“ podivil se Blázen.

„Jo ty a pojď rychle se mnou,“ řekl důrazně Jednooký, takže se Kapitán neochotně zvedl a šel s ním do Kapky.

Nejvyšší představený seděl ve skládacím křesle v kajutě, kterou si osobně vybral. Místností se nesl smrad z vonných tyčinek a v keramické míse doutnaly nějaké modlitební svítky.

„Přivedl jsem Blázna, jak jste požadoval,“ promluvil Jednooký.

Nevypadalo to, že by představený vnímal, ale po chvíli otevřel oči.

„Výborně. Jsem rád, že jste tady oba dva. Chci se pokusit naposledy o spojení s Matkopíchačem a pravděpodobně mě čeká smrt. Vy dva musíte dokončit práci, kterou začal tady Kapitán Blázen.“

„My dva?“ podivil se Jednooký a vzal Bláznovi joint.

„Jo, vy dva a nevyptávejte se jak debilové, nemám příliš sil a zbytečně mě vyčerpáváte. Teď Blázne ubal pořádný brko a Jednooký mi uvaří hérák a připraví stříkačku.“

Kapitán se zarazil, zmlkl a začal dle příkazu motat gigabrko. Jednooký pro změnu vytáhl z příručního zavazadla představeného ebenový narkobox, ze které vyndal krabičku s nápisem ‚hérák‘ a lžičku se stříkačkou.

„Docházím vám citronka,“ řekl Nejvyššímu, ale ten ho nevnímal a opakoval polohlasem nějaké mantry.

Když byli oba dva se svými přípravami hotovi, Nejvyšší otevřel oči, převzal od Blázna joint, který zapálil a velmi pomalu vykouřil. Do toho stále opakoval slova, kterým Oogle překladač nerozuměl. Jednooký připravil škrtidlo, podvázal Nejvyššímu pravou ruku a zkušeně vpravil do žíly obsah stříkačky. Vyndal buchnu, uvolnil škrtidlo a sledoval Nejvyššího jak upadá do snění.

„Si to nedělal poprvý, žejo?“ zeptal se Blázen, který balil další joint.

„Ne, nedělal. Každý má svého kostlivce ve skříni,“ odpověděl Jednooký a uklízel nádobíčko.

Nejvyšší představený se propadal do hluboké spirály obklopené hvězdami a galaxiemi. Kdyby měl čas, zvracel byl, ale zběsilý pád kosmickým toboganem zakončil v nádrži plné krve na nějaké zcela zničené planetě. Okolo nádrže nebo bazénu, čert ví co to původně bylo, postávali hrozní čtyřnozí tvorové s kostěnými výrůstky na hřbetech a tlamami plných velkých zubů.

„Co to kurva...?,“ proběhla hlavou Nejvyššímu představenému myšlenka a brodil se krví ke schůdkům.

Vylezl na souš, kde ho už čekala postava v černé kápi.

„Tak se ti nakonec podařilo, Starouši,“ zasmála se temně.

„Očividně jo, Matkopíchači,“ odpověděl stručně Nejvyšší.

„Co chceš dělat, budeme se prát jako malí kluci?“ zeptal se temně Matkopíchač.

„To zrovna asi ne, myslel jsem spíš, že bychom se posadili u stolu, něco pojedli, popili. Zahulíme, dáme lajnu a pokecáme.“

Matkopíchač vydal temný hrdelní zvuk.

„Si myslíš, že by to mělo nějaký smysl? Já už mám, co jsem chtěl.“

„Pokecali bychom o starých časech, zavzpomínali na dobu společného studia a třeba by se našlo řešení, jak tenhle problém civilizovaně ukončit,“ pokračoval Nejvyšší.

„Co by sis jako představoval pod pojmem ‚civilizovaně ukončit‘?“ zeptal se Matkopíchač temně.

Nejvyšší představený se zamyslel a odpověděl.

„Ukončili bychom to podle standardních pravidel, která platí pro bytosti na naší úrovni vývoje.“
„Si jako myslíš, že se dobrovolně zabiju?“ rozčílil se Matkopíchač a temně mručel.
„No, já jsem...“ zkusil odpovědět Nejvyšší, ale neměl čas dokončit větu, protože Matkopíchač pozvedl ruku nad hlavu představeného a z dlaně vystříkl paprsek energie, jenž zamířil do hlavy Nejvyššího.

Představený v křesle zachrčel a z úst mu začala vytékat krvavá pěna. Rty se rozpochovaly a počaly cosi šeptat. Jednooký rychle přiskočil, aby neztratil ani jedno slovo a pečlivě naslouchal.
„Co to říkal?“ zeptal se zvědavě jointa kouřící Blázen.
„Vydrž,“ odbyl ho Jednooký a kontroloval pulz představeného.
„Ty vole, von umřel,“ stihl ještě promluvit, když se začal Nejvyšší scvrkávat, až z něj zůstala jenom mumie.

„Co se to stalo?“ polekaně se zeptal Blázen.
„Něco z něj vysálo veškerou zbylou životní sílu a tělesnou energii. Doufám, že si ten zmrď na druhý straně ten hérák užije,“ mručel Jednooký a nad něčím přemýšlel.
„Co ti řekl než umřel?“
„Blázne, ty vole, souřadnice planety, kde se skrývá Temný kolegium. Teď se ale musíme postarat o pohřeb. Svolej posádku a dokonči nakládku, musíme okamžitě odletět,“ řekl Jednooký a začal chystat pohřební obřady, které musel vykonat.

„Kam poletíme?“ zeptal se Kokot, když byli všichni na palubě a Kapka se chystala ke startu. Pan Jednooký se sklonil nad ovládním a zadal souřadnice.
„Bude potřeba Doktorova spolupráce, je to na druhý straně Galaxie a musíme tam být rychle.“
Kokot neodpověděl, rovnou se spojil s Doktorem, kterého probudil a po odletu z planety Nemrtvých mu předal řízení.

„Kokote, zadaná planeta není v mapách,“ ozval se Doktorům hlas z reproduktoru.
„Záměr, ty vole, aby nám tam nejezdili turisté,“ řekl do mikrofону Jednooký.
„Aha, nějaká speciální planeta?“ zeptal se ještě Doktor.
„Jo a teď už zapni pohon,“ odsekl Jednooký a vypnul mikrofón.
„Čeká nás krátká cesta, musím jít za Nejvyšším,“ dodal.
„Kam bys chodil, je mrtvej a mrtvým zůstane. Napij se na jeho zdraví,“ ozval se Karlos a podal Jednookému láhev s absinthem.
„Nevím, aby se nezlobil, že ho dostatečně nectím,“ přemýšlel Jednooký.
„Já myslím, že ho ctíme dostatečně,“ napil se Karlos, podal jednookému druhovi láhev a tácek s lajnami kokainu. Pan Jednooký se zhluboka nadechl a užil omamnou látku, kterou zapil alkoholem. Kapka prolétla horizontem událostí a vydala se na poslední cestu Nejvyššího představeného.

Cesta uběhla rychle a se vši úctou vůči mrtvému. Červí díra vyplivla Kapku kdesi v zapadlém koutu vesmíru mezi různým harampádím plovoucím vesmírem, obklopující mrtvou planetu osvětlenou rudým sluncem.
„Můj vůdce, jsme v cíli, ale planeta nevypadá příliš živě,“ ohlásil Kokot.
„Však je to taky planeta mrtvých, nemůže vypadat na první pohled živě,“ zasmál se přiožralý Jednooký a připojil k vysílači malou krabičku.
„Co to..?“ chtěl ho zarazit Kokot.
„Ničeho se neboj, vysílač identifikačního kódu, jinak se nám nepodaří přistát a automatický obranný systém nás zničí. Co si myslíš, že je všechen ten bordel okolo?“ smál se stále Jednooký a vyslal signál.

Kokot s Karlosem mezitím provedli rychlý průzkum troskek a opravdu si ověřili, že jsou to trosky lodí a některé byly zatraceně starý.

Několik dlouhých desítek minut se nic nedělo, takže volný čas využili k dalším počtám mrtvému. Pak se ozvalo pípání připojeného vysílače a červená dioda se rozblikala.

„Konečně,“ zaradoval se Jednooký a napil se.

„Zasraně stará technologie, předci to tady vybudovali bytelný, ale všechno trvá neskutečně dlouho. Teď by měly dorazit souřadnice vstupního okna.“

Souřadnice přišly asi po dalších dvou láhvích absinthu, několika jointech a pořádných čárách drog.

„Máme je tady,“ oznámil Kokot, ani nečekal na odpověď od tryznu slavicí posádky a rovnou navedl Kapku udaným směrem.

Prolétli oknem v maskovacím štítu a uvědomili si, že se ocitli nad zelenomodrou planetou porostlou lesem a s horskými štíty pokrytými ledem a sněhem.

Palubní počítač přijal další souřadnice navigující loď pod jeden z horských hřebenů.

Přistáli na nevelké ploše obklopené trávníkem pod starým klášterem přilepeným k horské stěně. Vystoupili, Nejvyššího mumii vyvezli obřadně položenou na antigravitační plošinu a zamířili k postavě, která je očekávala.

„Jednooký, nečekal jsem, že tě tak brzo uvidím,“ pověděla postava s dlouhými bílými vlasy a takovým poněkud úchylným bílým vousem, v bílých hadrech a vůbec celá zbělalá.

„Otče Furo, zase jste o něco zbledl od mé poslední návštěvy,“ objal Jednooký bílého muže.

„To víš, jsem tu skoro sám, pořád zavřený v jeskyni a strážící klid předků.“

„Je mi to jasný, Furo. Asi víš proč jsem tady.“

„Nejvyšší zemřel, jinak bys tu nebyl. Jak se to stalo?“ zeptal se otec Fura.

„Povím ti to večer, teď nás ubytuj a asi bychom si dali něco k jídlu a pití,“ řekl Jednooký.

„Jasný, jasný, přivezl si nějaký fety? Dal bych cokoliv, co by mi vymazalo mozek,“ oznámil lehce nečekaně otec Fura své přání.

Blázen se nadechl a místo odpovědi nabídl rozkouřeného jointa. Otec Fura jej popadl a na pár potáhnutí zcela vyhulil.

„Nejdřív je to velký, pak je to malý a nakonec zůstane kopec sandy. Co to je, volové?“ zasmál se otec Fura, kterému se znatelně ulevilo.

„Joint, ne? Ty vole,“ zasmál se Blázen a začal v dlani balit další brko.

Ubytování bylo skromné, ale bar a hostinec byl dokonale zásobený jídlem a pitím všeho druhu.

„Všechno tady roste a žije, naprosto všechno, ale jenom žádný omamný rostliny a nebo aspoň jedovatý žáby. Hub je tady jak nasráno, ale smaženice se mi přejedla už kurevsky dávno a nevypatlavaj. Takže sem raději zalezlej v jeskyni a medituji nad zbytečností vlastní existence,“ propadal otec Fura melancholickým náladám a hromada lahví a rozsypané bílé prášky jasně říkaly, že kalba jede v plném proudu.

„Vy volové, kdyby ste věděli, jaká je tady zasraná nuda a neskutečnej klid. Nebejt tady Jednookýho, kterej se tu občas zastaví, zbláznil bych se. Vždyť mám návštěvy, jen když umře představený a to není zrovna často,“ padl Fura Jednookému do náruče a rozbřečel se jako malý dítě.

Asi třetí nebo čtvrtý den ráno se těžce ožralý a omámený Jednooký přestal sápat po Urghze a upadl na zem. Karlos s Blázнем se nad ním sklonili a smáli se mu. Otec Fura byl ostatně taky našrot a nahý křepčil na stole.

„Děvky, děvky, kdyby tady kurva byly nějaký děvky. Aspoň jedna jediná děvka, kdyby se našla, kurva,“ mružel Pong a drtil velký krystal perníku, který přitáhl vyndaného Furu a málem celý tác rozsypal, když se snažil strčit do nosu dlouhé brčko.

„Ty vole, měli bysme jít konečně pohřbít Nejvyššího, ty vole, Blázne,“ mumlal Jednooký, když se mu konečně podařilo zvednout a znovu upadnout.

„Ty vole, to bysme měli, ale až trochu vystrízlivíme,“ poplácal ležícího Muska Blázen.

„Kakapitáne, ppřišla zzpráva. Fflolotila jeje připřipravená,“ zjevil se zčistajasna Frank, který byl celou dobu zašitý u svých radiopřijímačů.

„Odpověz jim, že přiletíme jak nejdřív to bude možný, máme ještě povinnosti,“ odsekl Blázen a unaveně zapálil joint.

„Rorozkaz, Kakapitáne,“ zasalutoval Frank a raději se rychle zdekoval, protože tyhle častý pijatiky nedával.

Přeskočíme kataklyzma a totální destrukci baru a vůbec celého hostince, kde Fura v alkoholovém deliriu naházet nábytek na jednu hromadu uprostřed místnosti a zapálil. Pařili dokud barák kompletně do základů nevyhořel a pak usoudili, že nastal čas jít na chvíli ulehnout, takže postupně odpadli na místech, kde zrovna byli.

Zhruba o dalších deset hodin se začaly trosky lidí probouzet a Otec Fura propadl depresi, když viděl následky svého nezřízeného chování, takže ho musel Pong uklidnit několika lajnami pervitinu a Blázen mu ubalil velkého jointa.

Urgha přinesla z lodního baru ranní pivní vyproš'ováky a rozdala orosené lahváče zničeným kolegům.

Pan Jednooký vyexoval láhev, otřel ústa a sebral Furovi joint.

„Tak a můžu vyrazit. Kdo chce, může jít taky.“

„Já nikam nejdu,“ zamručel otec Fura a odešel uklízet bordel po pařbě.

Blázen se poradil s posádkou a rozhodli se, že půjde jen Kapitán, Pong a Kokot, zbytek zůstane odpočívat v místní pohodě. Lov divoké zvěře, ryb a ptactva či houbaření a zaplnění skladu potravin byl skvělý plán a Urgha se těšila, až si užije svých rybářských prutů.

Jednooký, Blázen, Pong a Kokot opustili spáleniště a vydali se do jeskynní márnice vyzvednout ostatky Jednookého.

„Nějak zezelenal,“ konstatoval Pong, když přenášeli tělo na zdobené pohřební máry podložené antigravitační plošinou.

„Posvátná plíseň, ale nechali jsme ho tu ležet trochu déle, tak trochu prorostl. Se nedá nic dělat, Kokote máš ho na starost, budeš tlačit,“ zamručel Jednooký na Pongovu jedovatou poznámku a zamířil do temného koutu jeskyně.

„Tak pojďte za mnou,“ ozvalo se ze tmy a Blázen s Pongem a Kokotem vyrazili za hlasem do tmy.

Prošli tmavou prudce lomenou chodbou a ocitli se v jiné, pochodněmi osvětlené, chodbě.

„Jo a dávejte pozor, kam šlapete,“ ozval se zepředu Jednooký.

„Proč?“ zeptal se Pong a došlápl na dlaždici, která se cvaknutím propadla.

„Čuráci, k zemi, říkal sem kurva dávejte pozor, kam šlapete,“ zakřičel Jednooký.

Pong srazil Blázna k zemi, když cosi zasvištělo vzduchem.

„Můj vůdce, jsou tady pasti,“ promluvil suše Kokot, kterému trčelo z hrudi několik šípů.

Pong s Bláznem zvedli hlavy a podívali se na něj.

„Si v pořádku?“ zeptal se Číňan.

„Jsem a co vy?“

„My sme taky v pohodě,“ postavil se Blázen, sebral ze země joint, který mu upadl a zapálil. Mezitím přišel Jednooký a hrozně se smál.

„Já sem vám to asi zapomněl říct, ale jsou tady jako v každý správný hrobce pasti proti vykradačům.“

„No to si nám neřek,“ huhlal Blázen.

„K čemu tady vůbec pasti sou? Vždyť tahle planeta je nedobytná.“

„Opatření poslední ochrany. No, kdyby všechno ostatní selhalo a vykradači se dostali až sem,“ vysvětloval Jednooký možný problém.

„Aha. Čekají nás ještě nějaký?“ zeptal se Kokot.

„Já nevím, záleží podle toho jak to tady Otec Fura od mé poslední návštěvy změnil. On se v tom systému furt hrabe a něco mění. Nějak musí zabíjet čas.“

„Dal ti mapu?“ optal se Blázen a kouřil joint.

„Nedal, on si stejně nepamatuje, co všechno změnil,“ smál se Jednooký.

„Aha, takže adrenalin,“ konstatoval s úsměvem Pong.

„Jenom malej, já to tady dobře znám, projdeme horou a na druhý straně uložíme Nejvyššího představeného k věčnému spánku po boku předků. Pokračujmež v cestě a Kokote, opatrně s těmi nosítky.“

Chodbou došli do umělé jeskyně, zastavili před velkými kamennými dveřmi s vytesanými symboly a postavami v různých erotických pozicích.

„Kde je našpuleno, tam je dovoleno,“ přečetl Jednooký text visící na kamenné klice.

„Co to je za píčovinu?“ zamyslel se Pong. Přemýšleli všichni, ale situaci zachránil až Kokot, který pronesl důležitou větu.

„Pongu, možná to až tak píčovina není, podívej se pořádně na ty reliéfy.“

„Přesně tak, zasraná hádanka otce Fury,“ zamručel Jednooký.

Krátká pauza byla přerušena hlomozem, když se všichni nahrnuli ke dveřím, aby pořádně prostudovali výjevy.

„Ty vole, to je slušnej bordel,“ smál se Blázen.

„Otec Fura byl vždycky prasák, ale tady pod klikou, kde bejvá klíčová dírka, je naprosto zcela jiná díra,“ ukázal Jednooký na vyzývavý výjev vyšpulené prdele s odhalenou štěrbinou lásky.

„No to je hustý, ty vole,“ prohlížel zvědavě Pong výtvar a rovnou strčil prst do otvoru.

„Jako živej,“ zasmál se a vykonal prstem několik erotických pohybů sem a tam.

Opět se ozvalo známé cvaknutí, Pong se lekl a strhl Blázna k zemi. Celkem zbytečná akce, protože dveře se zachvěly a ze spáry mezi kamennými futry vypadl jemný prach.

Kokot hmátl po klice, stlačil ji a se skřípotem otevřel.

„Můj vůdce, tady dlouho nikdo nebyl,“ řekl Kokot, když dveře otevřel a z chodby se vyvalil zatuchlý vzduch, ve kterém se zahýbaly obrovské pavučiny.

„Šéfe, to bude něco pro mě,“ zajásal Pong a vytáhl oba meče.

„Vypadá to, že pěkně povyrostli,“ sehnul se Jednooký k zemi a zvedl velkou svlečenou kůži sklípkana velikosti dospělého jelena.

„To bude maso, vypadá jedovatě,“ smál se Pong, vyrazil do chodby a začal prosekávat pavučiny.

„Jsou jedovatý,“ řekl potichu Jednooký.

„A hodně,“ dodal po chvíli.

Baterka položená na márách svítila Pongovi pod ruce na práci a Jednooký s Bláznem se ukrývali za Kokotem, který tlačil antigravitační plošinu s mrtvým Nejvyšším.

Kdesi před sebou uslyšeli hodně divný zvuk. Pong naslouchal a pak promluvil.

„Připravte se, pavoučci jsou tady.“

Ozvalo se syčení a z pavučiny vyběhl pavouk. Pong zatančil, odsekl mu kusadla, nohy a nakonec proklál chlupaté tělo mečem. Pavoučí vnitřnosti se vyvalily ven, ale nebyl čas je zkoumat, protože z chodby se ozýval zvuk přibližujících se dalších pavouků.

Pong uhýbal smrtícím klepetům, odsekával zadečky vystřelující vlákna, kterými se ho pavouci pokoušeli obalit.

Boj trval delší dobu a Blázen s Jednookým začínali být netrpěliví. Padlo několik jointů, začala kolovat láhev, když se Kapitán udeřil do čela a podíval se na hodinky.

„Pongu, baví tě to ještě?“ zeptal se.

„Šéfe, proč se ptáte? Mě vždycky bavilo chránit vás před nebezpečím,“ zakřičel Pong.

„Jasný, ale tvrdneme tady pěkně dlouho a nikam sme se nepohnuli,“ oponoval Blázen.

„No a máte Šéfe nějaký nápad?“

„Mám, použiju plamenomet v hodinkách.“

„Šéfe? Jakej plamenomet?“

„V hodinkách mám plamenomet, můžu ho použít.“

„Kurva, v těch malejch hodinkách je plamenomet??“ podivil se Pong.

„Jasně, dvě minuty smrtícího žáru,“ dodal Kokot a podíval se na Blázna.

„Můj vůdce, konec keců, vypalte ty svině z nory.“

Blázen nastavil hodinky, rozkázal Pongovi, aby se mu schoval za záda, namířil ruku do chodby a zmáčkl tlačítko. Z hodinek vystříkl proud jakési látky, která se rychle vzňala a spalovala vše na čem ulpěla. Kapitán pomalu postupovat dopředu a propaloval se chodbou jako plynový hořák ocelí.

Kokotem slíbené dvě minuty ohně vykonaly své, chodba byla dočista vypálená a na zemi doutnaly zbytky pavoučích těl. Smuteční průvod se vydal kupředu a překračoval hromádky popela. Docela se jim hodilo, že v hodinkách je i baterka, kterou si solidně posvětili na cestu. Pavouci zmizeli a ve světle si všimli, že sem tam leží na zemi lidská kostra.

„Vždyť si říkal, že sem nikdo nepronikne,“ zeptal se Pong.

„To budou asi pozůstatky předchozích pohřebních hostů. Podle zbytků oblečení soudím, že pár stovek letu tu už leží. Nikdy jsem si jich dřív nevšiml, jsou dávno mrtví,“ odpověděl Jednooký.

Zastavili před propastí z níž trčely kamenné sloupy.

„No, tady bychom měli přeskákat po sloupech, ale problém je, že některý se propadají a nás je málo, abychom zjistili, který přesně to jsou,“ řekl suše Jednooký a sebral Bláznovi brko.

„Co teda budeme dělat?“ zeptal se Pong.

„Nic, máme antigravitační plošinu. Nasedneme k Nejvyššímu a svezeme se s ním přes propast,“ odpověděl Jednooký a vrátil joint Bláznovi.

Nasedli k představenému tak, aby se nepřevážili, Kokot se nohou odrazil a ladně přepluli nad trhlinou v zemi na druhou stranu, kde sesedli na kamennou plošinu. Jednooký zkontroloval představeného, upravil mu košili a šel k panelu s opět netradičně kamennou deskou. Sfoukl prach a stiskl několik symbolů.

„Já jen doufám, že se tomu bláznovi Furovi nepodařilo změnit heslo, protože to je jediná věc, kterou nezná a neví, co je dál. Sem by už přístup mít neměl.“

Opět se ozvalo skřípání, znovu odpadl prach ze spár a deska zakrývající otvor ve stěně se odsunula.

„Ty vole, to se mi ulevilo,“ řekl s úlevou v hlase Jednooký, napil se z láhve a opět sebral Bláznovi joint.

„Dávejte bacha na padací pasti, šlapejte kam šlapu já a všechno bude v pohodě,“ řekl ještě.

„Hm a nemůžeme se ještě jednou svést s představeným?“ zeptal se Blázen, který zapálil preventivně předpřipraveného jointa.

„No,“ zamyslel se Jednooký, „vlastně bysme mohli.“

„Sorry, Nejvyšší, ale usnadníme si život,“ řekl Jednooký, vzal zase Bláznovi joint z ruky a usadil se u hlavy mrtvého. Ostatní se přidali a Kokot odrážením od míst ve stěně, která mu určil Jednooký, s plošinou proklouzl poslední chodbou, ve které bylo děsivé množství otvorů s připravenými šipkami. „Všechny jsou otrávený, stačí škrábnutí a kaput,“ naznačil pravou rukou podříznutí krku Jednooký a usmál se.

Louče se rozsvěcely a zhasínaly jak proplouvali chodbou. Spatřili několik mrtvých těl pavouků, ze kterých trčely otrávené šipky, pokuřovali jointy a popíjeli lahváče.

„Šéfe, před náma je světlo!“ ukázal mečem vpřed Pong.

„Už tam budem?“ otočil se Blázen k Jednookému.

„Šambala, město bohů,“ opáčil Jednooký.

„Cože?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, mytické království, kde žili Tibetští bohové,“ nahlédl Kokot do svých databází.

„Ne tak úplně bohové, vyšší bytosti, které již dávno zmizely v propadlišti dějin a zůstalo po nich akorát toto město, které dnes slouží jen mrtvým,“ zasnul se Jednooký a plošina narazila do schodů.

Slezli na zem a rozhlédli se. Byli ve velké jeskyni, jejímž prostředkem vedla dlážděná cesta zdobená sochami podivných modrých bytostí s choboty, desítkami rukou, psími hlavami a podobně.

„Ti tu jsou odjakživa,“ mávl rukou Jednooký a pokračoval v cestě za slunečním svitem.

Ocitli se na velké travnaté plošině uprostřed hory, ze které vedla úzká klikatá stezka dolů do údolí, ve kterém bylo veliké město se stříbrnými střechami s velkým chrámem uprostřed.

„Ty vole, to musíme sejít dolů?“ zeptal se znechuceně Blázen.

„Musíme,“ odpověděl Jednooký.

„A nemohli bysme si potřetí usnadnit cestu?“ zamyslel se lišácky nahlas Kapitán a podal Jednookému joint.

„Hm, ty vole, co mám dělat?“ přemýšlel Jednooký.

„Nic, nasedáme a klesáme. Kokote, zvládne to ta antigravitační deska, ne?“ zasmál se Pong, jemuž v těle stále obíhal adrenalin.

„Jasně, že jo,“ odpověděl Kokot a připravil plošinu k pomalému klesání.

Kdyby šlo o film a nebo divadelní představení, přišla by nyní velkolepá scéna plachtění protigravitační plošiny s mrtvým tělem a sedícími cestujícími, sestupující do zeleného údolí prosvětleného sluncem, které ze stříbrných střech házelo prasátka po okolních horách.

„Kurva pěkněj výhled,“ konstatoval Blázen a opravdu si vychutnával scenérii, která se mu naskýkala před očima.

Přistáli mezi domy na zeleném trávníku a teprve nyní si všimli, že se nachází v typickém asijském městě s úzkými uličkami, páchnoucí vařenou rýží a zcela opuštěném.

„Ty vole,“ divil se Pong a musel nalajnovat na nejbližším okenním parapetu několik lajn methamfetaminu.

„Dlouho sem tady nebyl, tak sem snad nezapomněl cestu,“ prohlásil Jednooký, chvíli se rozhlížel kolem dokola a pak ukázal rukou do jedné uličky.

„Tudy.“

Procházeli uličkami, hodně temnými uličkami, které se neustále zužovaly, až se museli protahovat jeden za druhým.

„Ty vole, kdo tohleto vymyslel,“ mručel Blázen a držel v některých místech ruku s jointem nad hlavou, aby se protáhl.

Každopádně někam dotlačili antigravitační katafalk, protože pan Jednooký zastavil u dveří opravdu starého a oprýskaného bistra s okny tak špinavými, že ven prosvítalo jenom blikavé světlo plynové lampy.

„Tak sme tady,“ řekl Jednooký a vstoupil dovnitř.

Ocitli se v opravdu malém bistru se dvěma stolky, několika židlemi, malým pultem a jednoduchou obrázkovou nabídkou M1 až M5. Polévka, rýže, nudle, zelenina a překvapení veselého skákajícího trpasličího kuchaře.

„Kde to sme?“ zeptal se Pong.

„Počkej, dozvíš se to. Kokote, dej prosímtě Nejvyššího támhle k jukeboxu,“ odpověděl Jednooký a cinkl zvonkem na pultě.

Nastala tradiční pauza, než se zpoza závěsu zjevila kovová postava připomínající ženu v asijském oblečení.

„Co byste rádi, drazí hosté?“ zeptala se.

„M6,“ odpověděl pan Jednooký.

„M6 povídáte,“ zamyslela se žena.

„Ano,“ potvrdil Jednooký.

„M7, ale nemáme,“ řekla žena.

„Nechci M7, chci M6 a už nezdržuj,“ řekl zase Jednooký.

„Jednooký, sám dobře víš, že musíme tímhle ověřovacím protokolem projít. Známe se dlouho, ale dneska jsi tady oficiálně.“

„Dáš nám najíst a napít? Máme za sebou dlouhou cestu a před tím sme trochu pařili,“ zeptal se Jednooký.

„Jasně, s otcem Furou a chcete mluvit s Stephenem před jídlem nebo až po jídle?“ zeptala se kovová žena.

„Po jídle, ne?“ podíval se Jednooký po ostatních. „Na androidku dobře vaří.“

„Já sem si říkal, že jsem potkal velmi zvláštní členku mého druhu,“ promnul Kokot svůj knírek a vytáhl z kapsy kolínskou.

„Nás chceš otrávit?“ zamával si Pong rukou před obličejem.

Pojedli výbornou polévku s výbornou smaženou rýží se smaženými sladkokyselými nudlemi v pálivé omáčce. Zapili vše rýžovým vínem a dorazili se rýžovou kořalkou, jointy a lajnami.

„Stephen vás již očekává,“ řekla během odnášení nádobí androidka.

„Fajn, pojďme. Dohlédneš na Nejvyššího?“ zeptal se Jednooký.

„Není problém, bude jako v bavlnce. Stejně je jeho tělo již na konci své fyzické pouti,“ odpověděla.

„Tak pojďte za mnou,“ zvedl se Jednooký a šel k závěsu za pultem.

Minuli kuchyni a vyšlápli po úzkém schodišti, které o pár metrů výše končilo před dřevěnými dveřmi. Jednooký zaklepal a umělý hlas povolil vstup.

„Stephene...“ začal Jednooký.

„Jednooký, ty šmejde jeden, dlouho sme se neviděli,“ odpověděl kovový hlas muže sedícího v invalidním vozíku u malého okna v malém pokoji s malým krbem, malou postelí, malým stolem a malou židlí. Bylo to velmi natěsno, ale vešli se nakonec všichni.

„To je Stephen, správce místního pohřebiště,“ představil muže na vozíku Jednooký.

„Máte někdo z vás perník? Po letech se zase dostanu ven a rád bych byl vyjetej jako kráva,“ vymrkal na komunikátoru kovovým hlasem Stephen.

„Cože kurva...? No mám,“ udivil se trochu Pong.

„Výborně, fakt výborně,“ jásal kovový hlas a bylo vidět, že má skutečně radost.

„Pane, jestli se můžu blbě na něco zeptat, ale vy jste ten Stephen...?“ vstoupil opatrně do rozhovoru Kokot.

„Tys jim nic neřekl?“ otočil svoji pozornost Stephen k Jednookému.

„No, chtěl jsem je trochu překvapit,“ špitl Jednooký.

„Jasný, šikmookej mi udělá pár lajn a já jim všechno stručně povím, než půjdeme do chrámu smrti uložit ostatky Nejvyššího a provést nutné rituály. Jednookej, na tohle není nikdo nikdy předem připravenej. Já už to uvidím po několikátý, ale tebe to bude bolet,“ řekl Stephen s vážností v kovovém hlasu.

„Co bude bolet?“ zeptal se Blázen a podal Stephenovi joint, který androidka vzala a vložila mu do úst.

„Uvidíte, taky vám o tom určitě neřekl,“ zasmál se vozíčkář.

„To neřekl,“ odpověděl Blázen.

„A určitě vám taky neřekl, že když se rituál nepovede, tak zemřete v krutých bolestech? Nebo řekl?“

Pong se zarazil, Kokot se zarazil a Bláznovi málem vypadl joint z ruky.

„Haha, měli byste se vidět, debilové. Kecal sem,“ zasmál se kovový hlas, ale nikdo další už ne.

„Jednookej...?“ podíval se Blázen.

„Hm... Všechno půjde podle plánu, v pohodě,“ odpověděl Jednooký s takovým divným výrazem v obličejí.

„Aha,“ řekl Blázen, ale nebyl si vnitřně jistý, jestli si z něj dělají prdel nebo nikoliv.

Krátké ticho přerušil Stephen, který se rozhodl povyprávět svůj příběh, jenž ale pro tento příběh není důležitým, protože popisovat několik set let nudy a občasného styku s mimozemšťany by byla ztráta času a nebo aspoň dalších pěti set stránek. Takže tuto část přeskočíme a přejdeme rovnou k odchodu do chrámu smrti.

„Můj vůdce, ty vole, skutečně to je ten Stephen,“ s jistým nadšením v očích řekl Kokot Bláznovi, když s funěním snesli vozík se Stephenem z pokoje do přízemí.

„Prosímtě, piču víme, kolik jich ve vesmíru ještě je. Není to poslední Stephen, kterýho ještě potkáme. Vsaď se ty vole,“ odpověděl Blázen, potáhl z jointu a rozhlížel se po opuštěných ulicích.

Stephen na vozíku je dovedl doprostřed města před chrám se stříbrnou střechou, který viděli z hory, přiložil ruku k čtečce otisků a černé dveře se s rachotem otevřely.

„Už je to dlouho, kdy jsem tu byl naposledy. Pár Nejvyšších sem už pohřbil a provedl rituál přenosu,“ řekl Stephen přes své mrkací mluvítko.

„Musíme chvíli počkat, než se vyvětrá zatuchlina.“

Blázen okamžitě pochopil a začal motat joint. Pong vytáhl své narkonáciní a nenechal se příliš pobízet.

Vypilo se pár láhví, než Stephen usoudil, že je bezpečné vstoupit. Zapalovačem zapálil malý knot čouhající z nádoby podobné křtitelnici a za malou chvíli se oheň po připravených trasách rozšířil po sloupech a podpěrách kopule a s efektem rozžal velká světla, která osvětlila celý chrám.

Příchozí si ihned všimli, že přesně uprostřed jsou dva stoly spojené přístrojem a po stěnách visí přivázání k sloupům mumifikování Nejvyšší představení.

Stephen se svým kolečkem zamířil rovnou ku stolům, následován Kokotem s antigravitační plošinou. Pomohl umístit tělo na jeden ze stolů a na druhý si lehl Jednooký.

„Co to kurva má bejt?“ zeptal se Blázen.

„Rituál přenosu paměti předchozích Nejvyšších. Stanu se novým Nejvyšším,“ odpověděl Jednooký, jehož hlavu pokryla kovová čepice s vyvedeným tlustým kabelem.

„Ty vole, vždyť ten chlap je pár tejdnu mrtvej, co bys chtěl přenášet?“ podivil se Blázen, který zcela neuctivě kouřil joint.

„Z paměťových záloh, každý Nejvyšší má povinnost zálohovat svoje vědomí a odesílat data pravidelně sem do databanky. Udělal to Stephen, že jo?“ otočil se Jednooký k vozíčkáři.

„Ehhh, nebyl zrovna důsledný, ale mám takovej divnej pocit, že asi tušil, co se stane a odeslal zálohu pár hodin před tím než zemřel.“

„Tak můžeme spustit rituál přenosu?“ zeptal se Jednooký.

„Myslím, že jo,“ odpověděl Stephen a spustil stroj.

Dráty zajiskřily, celá konstrukce ze začala chvět a Stephenovy prsty rejdlily po klávesnici přenašeče vědomí. Jednookému pouta bránila v křečovitých pohybech a z úst mu vytékala bílá pěna.

„Šéfe, nevypadá, že by to dal,“ promluvil Pong, který celý proces s napětím sledoval.

„Kdo ví, snad vědí co dělají,“ odpověděl Blázen.

„Občas se to nepovede a musí se najít nový kandidát. Jednooký si jako náhradníka vybral Blázna,“ ozval se Stephen.

„Cože?“ málem zase vypadl joint údivem Bláznovi z ruky.

„On ti to nepověděl, že?“ zasmál se Stephen.

„Ne, to teda ne, von je samý překvapení,“ zamručel Blázen a v duchu se modlil, aby ho tento osud minul.

„Všechno bude v pořádku,“ dodal Stephen a obrátil svoji pozornost k počítači.

Celá operace probíhala ještě asi dalších půl hodiny, během které Pong sehnal stolec, pár židlí a Stephen pustil rituální chrámové chóry, až se celá stavba otřásala a spirit stříkal do okolí.

„Hotovo,“ ohlásil Stephen, když byl přenos ukončen a podíval se na Ponga.

„Připrav mi krystal, nadrtím ho Jednookému do kapačky, aby se rychleji probral.“

„Jasný,“ odpověděl Pong a připravil směs, kterou nasypali Jednookému do výživy.

Jednooký se přestal třást a zanedlouho otevřel oči.

„Mami, tati, kde to jsme?“ zeptal.

„Synáčku, v nemocnici, měl jsi úraz hlavy,“ odpověděl Pong. Jednooký se na něj díval a mlčel.

„Pongu, si to ty?“ zeptal se opatrně.

„Synáčku, s někým si mě pleteš. Já jsem tvoje máma,“ řekl Pong.

„Mami, to nemůžeš být ty, vždyť jsi dávno mrtvá. Nehraj to na mě, ty jeden zkurvysynu,“ rozesmál se Jednooký a pouta věznicí jeho tělo se uvolnila.

„Sem dostal na probuzení slušnou dávku, žejo? Blázne, podej mi joint, ať se trochu uklidním. Mám v hlavě spoustu nových informací. Dnešním dnem jsem se stal Nejvyšším představeným všech Musků. Poklekněte, bídni červi.“

Stephen, Blázen, Kokot a Pong se po sobě podívali a netušili co mají dělat.

„Vy volové, to byl jen fór, kdybyste se viděli,“ rozesmál se Jednooký a vzal Bláznovi z ruky joint.

„Už zase,“ odplivl si Pong a napil z lahvičky, který stál na stole.

„Blahopřeju ti k jmenování, ale co budeme teď dělat?“ zeptal se Kapitán a balil nový brko.

„Musíme se vrátit zpět k naší flotile a pokračovat konečně podle plánu,“ řekl Jednooký.

„Ale nejdřív oslavíme moji novou funkci. Stephene, co bys řekl na malý výlet?“ zeptal se.

Madam Kawasaki všechny hrozně ráda viděla a přichystala takové uvítání, že si o něm ještě velmi dlouho okolní vesmír povídal. Celý týden trvající akce s nekonečným otevřeným konzumním lístkem pro všechny zvané i nezvané byla natolik výjimečná, že se o ní dozvěděl i samotný Matkopíchač, který vystříkl vztekem.

„Tuhle šanci sme proslali, zmrdi zasraní, skončeme to s nimi projednou,“ zvolal temným hlasem a udeřil rukou do kamenného stolu tak, až sklenky nadskočily a kapuce sedících zavlnily.

„Už to nebude dlouho trvat, ó mocný Matkopíchači,“ pozvedl Ničitel číši nad hlavu.

Kdesi v jednom koutě vesmíru se Kapka vynořila z červí díry.

„Vítáme vás, Nejvyšší představený. Ty vole, Jednooký, zpráva o tvým povýšení nás dostihla velmi brzo. Těšíme se, až tuto velkou událost pořádně oslavíme. Zaslechli jsme cosi o tom, co se dělo u madam Kawasaki,“ ozval se z reproduktoru hlas velitele jedné z lodí Musků.

„Trochu jsme se zdrželi, omlouváme se za to. Jsme všichni?“ zeptal se Jednooký.

„Ještě čekáme posledních několik lodí a pak můžeme vyrazit vstříc slavnému vítězství,“ odpověděl hlas v reproduktoru.

„Fajn, tak doražte na palubu Kapky, vypijeme pár skleniček,“ řekl Jednooký a ukončil komunikaci.

Do několika dnů se objevili poslední lodě a poté, co opilí bojovníci rozstříleli několik okolních asteroidů, Kapitán Blázen rozhodl ukončit celou sešlost a rozkázal vydat se vstříc nebezpečí.

„Kokote, Pongu, plán znáte, rozkazy máte, spusťte to, kurva,“ řekl Blázen ze svého velitelského křesla a balil joint.

Kapka přeletěla do čela flotily, Blázen se postavil před kameru a zapálil brko.

„Kokote, spusť přenos do všech lodí. Chci něco říci.“

„Můj vůdce, na váš rozkaz,“ odpověděl Kokot a vyslal signál ostatním lodím.

„Můžu, jo?“

„Můj vůdce, můžete,“ řekl Kokot.

„Asi mě všichni znáte,“ začal Blázen svůj projev.

„Všichni berete moje drogy, většina z vás s nima obchoduje a děláme spolu dobrou byznys. Vy máte naše fety, my máme vaše zbraně, chlást a děvky. Tady můj generál Pong, by mohl vyprávět, kdyby dostal prostor,“ pokračoval.

„Šéfe, já sem generál?“

„Jo, dočasně, než vyhraje tuhle válku,“ odpověděl Blázen a nenechal se zastavit.

„Nyní míříme do velké bitvy, kde se zbavíme zmrdu z Temného kolegia, protože sou to svině zasraný. Kurva.“

Z reproduktorů se ozvalo oslavné jásání, proběhly nějaké oslavné výstřely, jejichž střely jakžtakž minuly lodě a explodovaly v bezpečné vzdálenosti.

Kapka zapnula hyperprostorový pohon a zmizela. Postupně tak učinili další lodě a celá flotila postupně vyšuměla ve světelných záblescích.

„Ničiteli světů, jsi připraven splnit úkol a zničit Bláznovu flotilu?“ temně hovořil k Ničiteli Matkopíchač.

„Ó mocný, jsem, ale jste si jistý, že Blázen bude takový debil a zaútočí přímo?“ opovážil se zeptat shrbený Ničitel.

„Ničiteli, jsem si jistý, že něco chystá, ale my se musíme tvářit, jakože nic netušíme a myslíme si, že je debil. Chápeš?“ vysvětlil Matkopíchač temných hlasem.

„Ó mocný, chápu, ale co když Blázen počítá i s touto variantou?“ zeptal se ještě jednou Ničitel a z tónu hlasu bylo poznat, že si při pokládání otázky nebyl jist, jestli ji má vůbec předložit.

„Ničiteli, ty nicotný malý zmrde, prostě uděláš jak poručím a je mi úplně jasný, že s tebou Blázen vyjebe a objeví se tady. A teď pal do piče a udělej co máš udělat,“ zahučel velmi temně Matkopíchač a vypnul přenos.

„Ničiteli, my zdechneme?“ zeptal se operátor stojící nedaleko Ničitele.

„Cože?“ zamručel temně Ničitel, vytáhl malou zbraň a nechal operátora paprskem vypařit. Nastalo ticho.

„Ještě někdo si myslí, že zdechneme?“ zeptal se Ničitel velmi temným a zlým hlasem, rozhlížel se po své posádce a hledal jakékoliv známky čehokoliv, co by mohl označit za nesouhlas. Nikdo nehnul ani brvou, ani kapka nestekla po obličejích, žádný tlukot srdce nebyl slyšet, prostě ani v hrobě není takový ticho, jako nastalo na můstku Ničitele světů.

„Fajn, kretění. Teď nastavte kurz a řekněte ostatní lodím, kde si počkáme na ty zmrdy,“ řekl Ničitel a šel usednout do svého velitelského křesla.

Ničitel světů a jeho loďstvo se vynořilo na okraji solárního systému.

„Jsme tu první, budeme čekat a mezitím připravím uvítání. Míny, automatická děla a jiné válečné vychytávky. Dobít záložní zdroje a letectvo se připraví na boj muže proti muži,“ vydal Ničitel světů stručný rozkaz. Jeho flotila se začala přeskupovat a jednotky v okolním vesmíru rozmísťovaly zákeřné pasti.

„Ničiteli, něco máme,“ ozvala se obsluha radaru.

Kapka se vynořila z hyperprostoru a za ní vyskakovaly další lodě. Během této akce došlo k několika srážkám, které měly za důsledek zničení zanedbatelně malého množství plavidel.

„Šéfe, pár debilů se srazilo,“ hlásil Pong ze svého křesla.

„Můj vůdce, minimální ztráty. Myslím, že nás jejich radary zaregistrovaly. Není jich málo a sílu vyzbrojení zjistím, až se víc přiblížíme. Máme pokračovat podle plánu?“ řekl Kokot.

„Pokračujte, tahle oběť nesmí přijít vniveč,“ souhlasil Blázen .

Kokot zapnul podsvětelný pohon a začal se přibližovat k Ničitelově flotile.

„Šéfe, značně nás přecísňují a jejich útočná síla je několikanásobně vyšší než naší flotily.“

„Pongu, počítáš i naše atomovky?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe nepočítám,“ odpověděl s úsměvem Pong.

„Fajn, takže jim vyšleme pozdrav, přesně jak jsme se domluvili,“ pokračoval Kapitán a kouřil joint.

„Šéfe, všechny?“

„Všechny podle plánu,“ potvrdil Blázen.

„Šéfe, rozumím,“ odpověděl Pong, rozhlédl se a než stačil stisknout tlačítko, Kokot jej zastavil.

„Počkej, jsou všichni v bezpečné vzdálenosti?“

„Jo, sou, to vidím na monitoru, ne?“ řekl Pong, jemuž byl z hlasu cítit tón rozmrzelého člověka, kterého vyrušili během masturbace zrovna v nejlepším.

„Dobře, tak už je odpař,“ řekl Blázen. Pong stiskl tlačítko a z Kapky vylétlo několik desítek rychlých raket nesoucích atomové hlavice.

„Šéfe, já sem zvědavěj jakou práci ‚radiácci‘ od zombíků odvedou,“ řekl polohlasem Pong, aby nerušil ticho, které ovládlo velitelský můstek. Kapitán kouřil, Karlos upíjel z láhve absintu, Jednooký drtil Karlosův kokain, Pong drtil perník a Kokot se věnoval všemu ostatnímu.

Rakety letěly přesně dle Kokotova zadání, který trajektorie ještě vzdáleně korigoval, aby se vyhnuly obranným střelám vypuštěných z Ničitelových lodí.

Většinou z nich se podařilo proletět obranou sítí a explodovat v zadaných místech. Gigantická exploze zastínila výhled na hvězdy a celá Bláznova flotila si užívala výhled na radioaktivní výheň, ve které se tavily Ničitelovy lodě, jejichž štíty nedokázaly odolat síle výbuchů. Nemrtví odvedli skvělý kus práce.

Po nějaké době začaly docházet látky, které by podporovaly hoření, výhled se vyjasnil a odhalil pěknou spoušť. Kokot zapnul senzory a prozkoumával bitevní pole.

„Můj vůdce, slušný masakr, zůstala třetina a ta je ještě poškozená,“ oznámil Kokot.

„Výborně, síly jsou tedy vyrovnané, můžeme vyrazit je dobít,“ řekl Blázen a zapnul mikrofon. Reproductory zašuměly a ozvaly se výkřiky oslavující bezvadnou podívanou. Kapitán uklidnil posádky lodí.

„Právě jste viděli ukázkou našich možností a nyní jsou naše síly vyrovnané. Přejděte do útoku vším, co máte k dispozici. Vítězství bude naše!!!“

Odpovědí byl mohutný jásot a opět několik oslavných výstřelů směrem k nepříteli. Tentokrát bez škod na vlastních lodích. Blázen vypnul radio a podíval se po osazenstvu můstku, kde přibyl Jednooký.

„Teď přichází naše část plánu. Jsem si vědom našeho ne úplně čestného jednání, ale jinak to nepůjde. Nyní Kapitáne Blázne veď své vojsko do boje,“ oznámil všem a sebral Karlovi láhev absintu z ruky.

Flotila se vydala vstříc Ničitelovým lodím a jakmile se dostaly vzájemně na dostřel, tak započala řež, která měla prověřit sílu zbraní a odolnost štítů. V podstatě nastal chaos, ve kterém všichni stříleli na všechny.

Kokot zavedl Kapku směrem, kterým senzory detekovaly Ničitelovu velitelskou loď.

„Pongu, snaž se sestřelit všechno, co se k nám přiblíží a já se pokusím dostat jak nejbliž to půjde,“ mluvil Kokot s Pongem a ještě se otočil k Bláznovi.

„Můj vůdce, bude to jízda, držte se.“

Kapka kličkovala mezi střelami a přibližovala se k Ničitelově lodi.

„Pongu, buď připraven vyslat subprostorové miny jakmile se přiblížíme na dosah. Je ti to jasný?“ zeptal se Kokot pro ujištění, jestli si Pong pamatuje plán.

„Jasný, plecháči! Vyjebem s nima!“ zahulákal Pong a nepřestával se soustředit na obranu lodí.

Bitva stále zuřila a v bitevním perimetru postupně přibývalo zničených nebo těžce poškozených kosmických plavidel.

„Co mají ti buzeranti v plánu, do píče!? Rozumí tomu někdo?“ Ničitel povstal ze svého křesla a pozoroval přibližující Kapku, která se prozatím úspěšně vyhýbala zásahům.

„Ničiteli nevíme, vypadá to na sebevražedný útok, jejich jádro jede na plný výkon a zbraně mají nabitě,“ odpověděl jeden z operátorů.

„Jaké jsou šance, že nás poškodí?“ zeptal se temným hlasem Ničitel.

„Podle toho čím zaútočí. Vlastně vůbec nevíme, čím je Muskové vyzbrojili,“ řekl další operátor.

„To ste se posrali nebo co? To to nikdo dřív nevěděl?“ zaburácel Ničitel temně.

„My sme mysleli, že to víte,“ opatrně odpověděl jeden z operátorů.

„To si děláte prdel! Všechnu energii do štítů a veškerou palbou soustředit pouze na ty zmrdy!“ zařval Ničitel, až se temně rozkašlal.

Posádka ho poslechla a provedla rozkazy.

„Pongu, tvůj čas za malou chvíli přijde. Už jim došlo, že něco chystáme,“ řekl Kokot a veškerý svůj výpočetní výkon věnoval řízení a uhýbání střelám.

„Štíty nám dlouho nevydrží, převádím nepotřebnou energii,“ hlásil Karlos.

„Asi budeš muset vypnout v některých částech lodi podporu života, jinak se nám nepodaří dostat z dosahu výbuchu,“ dodal suše Kokot.

„Všichni na palubě se dostaví na velitelský můstek, vyhlašuji poplach,“ spustil lodní sirénu Kapitán Blázen a nepřestával kouřit brko.

Siréna řvala, z přístrojů vylétávaly jiskry a kouř, vše se otrásalo.

„Pongu, připrav se,“ promluvil klidným hlasem Kokot.

„Jsem připraven za, tři, dva, jedna ...“ odpověděl Pong a vypustil subatomární miny, které neomylně podle programu zamířily k silovému poli Ničitelovy loď, přísály se a zmizely v malém záblesku.

„Máme maximálně dvě minuty vypadnout z dosahu exploze, všechnu energii do motorů a zadních štítů,“ okamžitě plnil Kokot rozkazy, jež v podstatě vydával sám sobě, protože nikdo nebyl schopen požadovaných rychlých reakcí.

Nikdo nad tím ani nepřemýšlel, Blázen kouřil joint, Karlos sledoval motory a stav generátoru energie.

Ničitelova loď páčila vším možným za unikající Kapkou, která mířila k poli asteroidů.

„Nesmí nám uniknout! Střílejte!“ křičel temným hlasem Ničitel a jeho loď vyslala dávku raket, které vybuchly za Kapkou.

„Ještě jednou!“ zvolal podruhé.

„Ničiteli, máme problém. Subatomární miny se nám přísály na trup! Jsme v prdeli!“ zakřičel jeden z operátorů.

„Jaktože se jim podařilo projít naším štítem?“ zaburácel Ničitel, kterému došlo, že právě teď přišel jeho konec.

„Ničiteli, to už je jedno, miny se aktivovaly a otevírají subprostorovou trhlinu. Tohle bude hodně vošlivý,“ zakřičel další operátor a všichni ztuhli hrůzou. Jejich kosmoplán začal velmi brzo skřípat a prohýbat se. Ničitel temně zařval a poslední záblesk reality, který spatřil byl, jak Bláznova Kapka mizí za asteroidem. Pak se objevil výbuch.

Subprostorová trhlinka pohltila Ničitelovu loď a vše v blízkém dosahu. Jakmile si bojující strany uvědomily, že jejich vůdce jsou zničeni, stáhly se a vyčkávaly, než zpracují informace ze sensorů a zpracují data, které získali těsně před explozemi.

Velitelé lodí Bláznovy flotily dobře viděli zmatek a poslední minuty na velitelském můstku Kapky.

„Kapitáne, máme trhlinku na pravém lodním boku, probíhá prudká dekomprese,“ křičel Karlos.

„Kokote, udělej s tím něco!“ křičel zase Blázen na Ponga a pevně se držel velitelského křesla, aby nevypadl a neztratil joint, jak to s ním házelo.

„Můj vůdce, všechno se podělal, poslední exploze poškodily rozvody energie a trup má značná integrální poškození,“ řekl klidně Kokot.

„To říkáš jen tak? Klidně a bez emocí? Vždyť tu všichni zdechneme!“ vykřikl Jack, který by radši byl ve strojovně staré dobré ponorky.

„Šéfe, zbraňový systém nefungují, jsme totálně beze zbraní a úplně v prdeli,“ byl slyšet Pongův hlas.

„Můj vůdce, spustila se autodestrukce,“ oznámil Kokot.

„Cože kurva?“ řekli skoro společně.

„Důsledek masivního poškození, pravděpodobně nějaká pojistka v systému, aby loď nepadla do špatných rukou. Co já vím? Tenhle kód vidím poprvé v životě. Můj vůdce, bylo mi ctí s vámi spolupracovat,“ řekl Kokot, postavil se a zasalutoval.

Nebyl jediný a v posledních záběrech, které Kapka vyslala, byla Bláznova salutující posádka.

„Vážení, co říkají výsledky průzkumu místa exploze?“ zeptal se jeden z velitelů u stolu v poradní místnosti jedné z lodí.

„Data hovoří jasně, exploze pohonné jednotky. Nenašli jsme stopy, že by někdo přežil,“ odpověděl další.

„Co budeme dělat?“ padla jiná otázka.

„Ničitel je mrtvej, Blázen je mrtvej, další boj je celkem zbytečnej. Navrhoval bych otočit flotilu a vrátit domů,“ byla první reakce, která celkem dopadla na úrodnou půdu, takže po krátkém mlčení všichni usoudili, že nic lepšího nevymyslí.

Neuběhla ani hodina od smrtících explozí, válečné bojiště bylo opuštěno a zůstaly jen trosky plující tichem vesmíru.

24. Konec počátku konce

„Jste všichni v pořádku?!“ křičel Blázen a držel ruce na uších, aby neslyšel okolní rámus.
„Jo, jsme,“ odpověděl Jack a mocně se napil z láhve.
„Vypněte už někdo ten zsranej rámus, divadlo skončilo,“ zakřičel znovu Blázen.
Kokot poslechl, vypnul přehrávač a zvuk umírající vesmírné lodi konečně utichl.
„Doufám, že nám na to skočili a myslí si, že jsme mrtví,“ zamyslel se Pong a drtil krystal perníku.
„Musíme počkat na zprávu z mé průzkumné lodi, ale chvíli to potrvá. Kde jsme se vůbec ocitli?“ zeptal se Jednooký.
„Já nevím, senzory hlásí, že jsme obklopeni pevnou hmotou,“ odpověděl Kokot.
„Jak je to možný?“ ozvala se Urga.
„Moment. Vypadá to, že výbuch atomovky, který se měl vydávat za explozi motorů, mírně posunul druhý konec červí díry a my jsme se ocitli...“ mluvil Kokot až se zarazil.
„Kde jsme se ocitli?“ zvědavě se ptal Blázen.
„Můj vůdce, v jednom z měsíců obíhajícího kolem planety Temného kolegia.“
„Fajn, takže zatím o nás neví?“ zeptal se znovu Kapitán.
„Pravděpodobně zatím nejspíš ne,“ odpověděl Kokot a pečlivě studoval výstupy ze senzorů.
„Výborně, takže mám čas připravit plán uniku z měsíčního sevření,“ řekl jízlivě Blázen a začal balit nového jointa.

Bylo vypito několik lahví a vyfetováno pár gramů drog, než Kokot vítězoslavně zajásal.
„Heuréka!“
„Co, ty vole plechovej heuréka?“ zeptal se znaveně Pong.
„Mám to!“
„Co máš, ty vole, nenapínej,“ zahučel Karlos.
„Malej hyperprostorovej skok. Pane Jednooký, i naše stará technologie může být k něčemu dobrá,“ řekl Kokot.
„Je velká šance, že nás odhalí,“ oponoval Jednooký.
„S tím se počítá, Doktor vytvoří dostatečně velkou červí díru, která by měla odvést pozornost senzorů od měsíce. Dobrej plán, ne?“ pochválil se Kokot.
„Ty vole, docela jo,“ souhlasil zpovzdálí Pong a pozvedl láhev absinthu, kterou mu zrovna podal Karlos.

„Všichni připraveni?“ zeptal se Kokot.
„Jasně, spust' to,“ mávl rukou Blázen a v druhé ruce držel kouřící joint.
„Doktore, můžeš začít,“ řekl zase Kokot.

Nedaleko měsíce, ve kterém uvízli, se začal otáčet vesmírný odpad a zanedlouho se objevila anomálie, které se rozrostla do černé díry. Přesně v tento okamžik veškeré planetární senzory zaměřily svoji pozornost na nový objekt a proto vůbec nezaregistrovaly, že na odvrácené straně měsíce vznikla druhá anomálie, ze které vyplula Kapka a okamžitě zmizela pod maskovacím polem.

„Vypadá to, že nás nezaregistrovali,“ přemýšlel Kokot nahlas a kontroloval výstupy ze senzorů.
Karlos začal Kapku navádět na oběžnou dráhu a všichni si všimli, že je ještě červí díra otevřená.
„Doktore, můžeš to zavřít,“ řekl Kokot a Doktor odpověděl.
„Jasný,“ ozval se plechový hlas a před nimi se odehrálo zvláštní divadlo. Z červí díry vyjela velká nahá prdel a vysrala velký hovno směrem k planetě.
„Doktore...?“ ozvalo se udivených několik hlasů na můstku.
„Dovolil jsem si malý kvantový vůtepek,“ ozval se z reproduktoru kovový smích.

„Doktore...“ povzdechl si Blázen a mocně potahal z jointa.

„Kapitáne, já vím, už končím,“ zasmál se znovu Doktor a obří prdel zmizela v červí díře, která se s pšouknutím zavřela a zmizela.

Sondy, které vyrazily zkoumat díru, vypadaly zmateně.

„Chtěl bych vidět, jak se dole debilové tváří,“ zasmál se Pong a šňupl lajnu.

„Já taky, ale čeká nás práce,“ vstoupil do zábavy Jednooký, který se tedy také nijak nenudil a sjížděl s Karlosem kokain jakoby to byla mouka s cukrem.

„Kokote, prozkoumej planetu a zkus najít bezpečný místo, ne příliš daleko od paláce Temného kolegia,“ obrátil se Jednooký ke Kokotovi, který už věnoval svoji pozornost podrobnému skenu povrchu.

„Můj vůdce, našel jsem místo, kde můžeme přistát,“ ohlásil zanedlouho Kokot.

„Dobře, přistaň a buď pokud možno co nejméně nápadný,“ odpověděl Jednooký, aniž by čekal na Bláznovy rozkazy. Ten jenom mávl rukou, ať se udělá, co je potřeba.

Neviditelná Kapka zamířila k povrchu planety, pouze při průchodu atmosférou maskovací pole vykazalo malé výpadky, takže na planetě vyvolali v řídicím centru debatu, proč nezjistili ten meteor a jak byl asi velký. Ostatně gigantická prdel je stále zaměstnávala, protože si nedokázali tento vesmírný úkaz vysvětlit a museli poslat zprávu Temnému kolegiu.

„Nevím, jak si mám vysvětlit toto znamení neznámého původu, ale mám pocit, že si náma někdo pěkně vytírá prdel,“ temně hromoval Matkopíchač a členové kolegia temně přitakávali.

„Mocný, kdo by to mohl být? Nikdo nemá takovou ohromnou prdel a tak destruktivní hovno, který zničilo desítky hektarů už tak do mrtě zničeného území,“ zeptal se opatrně temně Šoustal.

„Netuším,“ zamručel Matkopíchač a napil se zhluboka z láhve.

Kapka přistála v malém údolí mezi vysokými horskými stěnami a stále zůstala maskována.

Kapitán Blázen se zvedl a podíval se na pana Jednookého.

„Já si dovolím vybrat, kdo s námi půjde.“

„Nemám problém, Kapitáne,“ poněkud vyjetě se zasmál Jednooký. Blázen potáhl z jointu a podíval se po posádce.

„Bude to klasika. Já, Pong, Kokot a Urgha, zbytek tady počká na další rozkazy. Nějaký námitky?“

„Kapitáne, žádný problém,“ odpověděl Karlos a zbytek posádky pokyvoval hlavou.

„To jsem rád, že si rozumíme. Váš čas určitě přijde, ale chceme ještě chvíli zůstat nenápadní,“ dokončil Blázen proslov k posádce.

Z maskovacího pole se vynořilo několik postav, které opatrně našlapovaly v rudém písku.

„Můj vůdce, kyslík je zde v nižší koncentraci, ale dýchatelný.“

„Taky sem si Kokote všiml, že jsem nezdechl,“ zasmál se Blázen a zapálil brko.

„Joint mi tady hoří, takže všechno je v nejlepším pořádku.“

„Šéfe, vy ste vtipálek, ale musím vám všem říct, že tahle planeta asi není tak úplně mrtvá, jak se původně zdálo,“ ozval se Pong.

„Co se ti nezdá?“ zeptal se Blázen.

„Tady na zemi leží nějaký polosežraný zvíře a hodně velký stopy vedou směrem naší cesty,“ řekl Pong a v hlase mu bylo cítit počínající vzrušení lovce a zabijáka.

„Šéfe, myslím, že tady se nudit nebudu,“ zasmál se a jal se zkoumat nejbližší okolí.

„Asi vyrazíme, ne?“ řekl netrpělivý Jednooký.

„Můžeme,“ hlasitě odpověděl Pong.

„Je to tady bezpečný?“ ozval se Blázen.

„Šéfe, nechci vám lhát, fakt není. Viděl jsem velký a nehezký věci, ale nezbyvá nám nic jiného než se vydat vstříc dobrodružství.“

„Pongu fajn, ale nemáme toho dobrodružství v poslední době hodně a nebylo by jednodušší vrátit se do Kapky a odletět na místo v klidu?“

„Blázne, to nejde, nemůžeme kolegiu jen tak zaklepat na vrata. Musí poznat naši sílu, jinak nás k sobě nepustí,“ rozhořčil se Jednooký.

„To sou zase ty vaše příšerný ezosračky, žejo?“ pokrčil rameny Blázen a potáhl otráveně z jointu.

Místní krajina byla věru vyprahlá, bez vegetace a po nebi se honily mraky olověné barvy.

„Můj vůdce, z mraků již velmi dlouho nepršelo, ale voda tady kdysi byla, nacházíme se v říčním korytu,“ komentoval Kokot místo, kterým putovali.

„Sem si taky všimnul, že je tady všechno nechutně rudý jako na Marsu,“ mručel Blázen a pokuřoval.

Říční údolí je vyvedlo do širé rudé pláně na jejímž druhém konci se rýsovaly další hory a silueta velké stavby.

„Přesně tam míříme, musíme projít přes planinu Smrti,“ řekl Jednooký.

„Ty vole. Jak víš, že se týhle rudý rovině říká planina Smrti? Vždyť jste neznali souřadnice planety?“ pocítil jistou nesrovnalost Pong.

„Pongu, rýpavý Číňane, to že jsme neznali místo, kde se tato planeta nachází, ještě neznamená, že neexistují popisy tohoto místa. Chápeš?“

„Nechápu,“ zamručel nervozně Pong, který současně sledoval planinu před sebou.

„Pongu, nelže ti, mám v databázi popis planety Temného kolegia,“ vložil se do rozhovoru Kokot.

„Dobře, ale teď mi dělá starost támhleten zvednutej prach,“ ukázal nevrle Pong rukou směrem k rudému oblaku, který se k nim přibližoval.

„Je to tady, Kokote rozdej všem zbraně,“ řekl Jednooký.

„Jaký zbraně?“ zeptal se vyděšeně Blázen.

„Plecháči, jaký kurva zbraně? Na ochranu a boj sem tady já,“ čítil se Pong a nepřestával sledovat oblak.

„Můj vůdce, my jsme se panem Jednookým dohodli, že se předem nic nedozvíte o potřebě každé ruky. Čeká nás těžký a lítý boj,“ řekl Kokot a začal vyndávat z příručního zavazadla ruční paprskometry v retro stylu padesátých let dvacátého století, které rozdál mezi Jednookého, Urghu, Blázna a sebe. Každý měl v jedné ruce zbraň nastavenou na zabíjení. Jediný Pong odmítl s tím, že má své meče a nikdy se jich nevzdá.

Skupina se postavila do obranné formace a vstoupila na rudou planinu. Oblak se zastavil a vypadal, že čeká.

„Musíme jít vstříc svému osudu,“ řekl Jednooký a přidal do kroku.

Netrvalo nijak dlouho, když se začaly z písku vynořovat první monstra s velkými zuby, mnoha očima, nohami vyzbrojenými drápy a sliz slintajícími tlamami. Jednooký spustil palbu a rychle se přidali další. Zrůdy se v záru paprsků rozpadaly na jednotlivé atomy, ale neustále se objevovaly další. Pongovy meče hrály kung-fu operu smrti a jejich vlastník si vyloženě užíval rozkoši.

„Šéfe, neuvěřitelný orgasmus. Čím dál tím lepší,“ křičel a nepřestával sekát a zabíjet.

Blázen s jointem v ústech páčil z obou zbraní a Kokot s Urghou nezůstávali pozadu.

Z pohledu neexistujícího ptáka by se celá scéna na planině jevila jako malá svítící tečka vystřelující velké množství paprsků všemi směry k desítkám stvůr přibližujících se k centru střelby. Kdyby se pták snesl o něco níže, spatřil by skupinu postav, jak se probíjí vpřed a zanechává za sebou řadu mrtvol a hromad popela.

Kapitán Blázen balil jednoho jointa za druhým a střílel. Ač měl původně obavu, že se nedokáže bránit, střelba z paprskometu a zabíjení zrůd ho bavila možná víc, než kdysi zabíjení dinosaurů. Byli prostě sehraný stroj.

Den se překlopil do své druhé poloviny a místní slunce začalo pomalu zapadat, když se přiblížili k velké hromadě kamení, která byla obklopená dorážejícími zabijáckými tvory, jenž se snažili svými dlouhými drápy cosi vytáhnout ze spáry.

V zapadajícím slunci se zablesklo větší množství paprsků a kreatury zmizely v oblaku výparů.

„Tady přespíme,“ řekl Jednooký.

„Tady?“ podivila Urgha.

„Ano, tady. Je tu jeskyně...“ začal povídat Jednooký, ale nedokončil myšlenku, protože se ozval Pong.

„Šéfe, tohle byste měl vidět.“

Skutečně se jim nic nezdálo, ale u malých kamenných dveří ve skalní spáře seděli dva zkrvavení a unavení muži, kteří někoho nápadně připomínali.

„Šéfe, to není možný, abych to byl já a vy,“ kroutil hlavou Pong.

„Ty vole, já nevim...“ skláněl Blázen nad svým druhým zkrvaveným ‚já‘.

„Ty vole, to je jasný, že nevíš, ale máš nějaký hulení a můžete někdo konečně otevřít ty zasraný dveře? Čekáme tady na vás pěkně dlouho, se podívejte jak sme zřízený,“ pozvedl hlavu druhý Blázen, zakašlal a vyplivl krvavý hlen.

„Cože...?“ nadskočil Blázen, ale tak nějak automaticky podal svému druhému ‚já‘ rozkouřený brko. Ten druhý po něm lačně chňapl a mocně, jakoby to bylo první brko toho dne, zahulil.

Pan Jednooký mezitím věnoval svoji pozornost kamenným dveřím a cosi šteloval v mechanismu.

„Pěkně dlouho tady nikdo nebyl,“ mručel a za ním nervózně postával Pong, který sledoval dění v okolní krajině.

„Šéfe, já tady nechci zůstat, až se úplně setmí,“ suše konstatoval a uvnitř se v něm začínala tvořit malá kulička nervozity.

S posledním slunečním paprskem zaznělo cvaknutí a těžké dveře se s rachotem otevřely. Urgha s Kokotem pomohli na nohy zkrvaveným dvojníkům a Pong zůstal poslední, aby všechny jistil, než zmizí uvnitř jeskyně.

Kokot rozsvítil oči a světlo odhalilo velkou místnost s postelemi, stolem, židlemi a to vše pokryté tlustou vrstvou prachu. Pan Jednooký u dveří otevřel malou krabici ve zdi, přepnul spínač a rozsvítil. Ihned poté zavřel dalším spínačem vchod a hlasitě si oddechl.

„Ty vole, tady byl někdo naposledy, když ještě na planetě rostla vegetace, uklidíme jen to nejnutnější, ale hlavně, že si máme kde odpočinout.“

„Kde to vůbec jsme?“ zeptala se Urgha, která si prohlížela obrazy po zdech, ze kterých rukou stírala prach, jenž skrýval spoustu zelené barvy a obrazy roztomilých živočichů.

„Turistická chata, před tím tu byl ráj, říkají staré spisy. Víc nevim, ale spíš mě trápí tady ti dva,“ odpověděl Jednooký. Urgha nic neřekla a šla pomoci Kokotovi uklidit stoly, ze kterých udělal improvizovaný jídelní a operační stůl.

Ze svého zavazadla vyndal termosky s čajem, lahváče, hromady masa, pečiva a lékařské náčiní.

Postupně ošetřil zkrvavené muže, aby zjistil, že Pongův dvojník je těžce zraněn a má odseknutou spodní čelist a jazyk. Nouzově mu rány zalepil lékařským kitem a Pong nachystal několik velkých lajn, které druhý Pong pokynutím hlavy velmi ocenil.

„Ty vole, ty seš hustej,“ ocenil naoplátku statečnost dvojníka Pong, když drtil krystal.

„Snad si můžeme konečně popovídat,“ posadil se Kapitán a ubalil brko. Druhému Kapitánu dal palici a trochu tabáku, ať si balí sám, protože viděl, že by se jinak ubalil k smrti.

Oba Blázni kouřili jointy, popíjeli pivo a druhý se rozvyprávěl.

„Já a Pong jsme z jiný reality. Bylo by to na hrozně dlouhej a nudnej brakovej román, kdybych vám měl odvyprávět všechny naše storky, ale stručně řečeno, abychom zachránili náš svět před absolutní zkázou, museli jsme se přenést sem do této reality na tuto planetu, kde jsme měli na tomto místě vyčkat příchodu svých druhých ‚já‘.“

„Aha,“ udiveně řekl Kapitán.

„A co tady máte udělat, že ste museli opustit vaší realitu?“ zeptal se Pong, který si očividně se svojí kopií z jiné reality telepaticky rozuměl.

„V pravý čas vám musíme pomoci a přitom zemřít,“ odpověděl druhý Blázen a druhý Pong souhlasně pokýval hlavou, až mu z nosu vypadával perník.

„To je nějaká hovadina, ne?“ podivil se ještě víc Blázen.

„Kdo je u vás Nejvyšší představený?“ zeptal se Jednooký.

„Vy, pane Jednooký,“ odpověděl druhý Blázen.

„Pak je vše jasné,“ Jednooký spokojeně zamručel.

„Co je kurva jasný?“ vyštěkl Blázen.

„Temný kolegium?“ zeptal se ještě jednou pan Jednooký.

„Kvůli těm zmrdům jsme tady,“ řekl druhý Blázen.

„Je to jasný,“ otočil se Jednooký k Bláznovi.

„Blázne, je to jasný. Reality jsou již propojené a pokud Temné kolegium nepřijde k rozumu, bude muset být zničeno.“

„Já teda doufám, že bude rozhodně zničeno. Kvůli tomu tady snad jsme, ne?“ promluvil Pong a napil se kořalky. Netrvalo dlouho a rozjela se menší seznamovací kalbička, během které došlo k vyprávění historek z různých realit, chlubení se hrdinskými činy, tedy hlavně Pongovými a hlavně se konzumovalo všemožné jídlo, pití a drogy ve velké míře. Moc toho do rána nenaspali a když pak stáli ve vycházejícím slunci nad rudou planinou, tak jim došlo, že vystřízlivět budou muset bojem. Aktivovali paprskometry a vydali se světlu vstříc.

Výprava posílená o dva nové členy se probíjela vpřed a zanechávala za sebou spáleniště s krvavými fleky, způsobených zkázonosnými meči Pongovými.

Dva Kapitáni Blázni kouřili jointy a chránili si vzájemně záda. Všichni si zabíjení strašlivých netvorů užívali, protože nasadili stabilní tempo a byli jak perfektně seřízené parní lokomotivy, které se valily kupředu a drtily vše před pod koly na prach a sračky.

Takhle to šlo v podstatě celé dopoledne, než se mlčky dostali na druhý konec planiny. Celou dobu spolu nepromluvili ani hlásku, jelikož stačily pohledy z očí do očí, aby pochopili vzájemných požadavků.

„Šéfe, vidíte, že telepatie funguje,“ zasmál se Pong a na chvíli zastavil, aby si prohlédl místo, kam došli.

Stáli na velké kamenné desce, před velkou kamennou zdí s velkou branou. Nestvůry zmizely a nastalo ticho.

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptal se Blázen.

„Musíme je propálit, Kokote vyndej ten krám, jak jsme ti říkal, že se bude taky hodit,“ řekl Jednooký.

Kokot položil na zem příruční zavazadlo, otevřel jej jak nejvíce mohl a vytáhl velkou trubku, tyče, nějaký krabice a dráty. Chvilí s Jednookým skládali jednotlivé předměty dohromady, až se jim podařilo složit opravdu velké dělo.

„Taky paprskomet, ale trochu výkonnější, než ty stříkačky, který máte v rukou,“ řekl Jednooký a tlačil před sebou válečný aparát blíž k bráně.

„Šéfové, asi jsme ještě neskončili. Podívejte,“ ukázal Pong rukou do planiny, kde se opět začal zvedat oblak rudého prachu.

„Bylo jasné, že se stáhli dočasně,“ špitla Urgha a dívala se naznačeným směrem.

Jednooký s Kokotem spustili paprskometové dělo, které začalo střílet dávky energie proti bráně a ta se pomalu rozpalovala do ruda.

„Snad baterky vydrží, nevím jestli by dokázal solární panel dodat dostatek energie,“ mumlal Kokot a prohlížel data na displeji ovládacího panelu děla.

„Vydrží, ale abychom vydrželi my. Chvilí bude trvat, než vypálíme díru,“ odpověděl Jednooký a s jistou nervozitou v oku pozoroval známý oblak, který se rychle přibližoval.

Pong si musel vzít slovo.

„Šéfe, teď všechno půjde podle mýho. Vidím, že s tím dělem to půjde pomalu a nechápu, proč jste nevzali nějakou ultrabrutální mimozemskou technologii, kterou bysme udělali díru jako prase raz-dva. Takže sestavíme obranou pozici, schováme se za velký šutry a budeme pálit z těch mrdek o stošest. Plecháč určitě vzal nějaký přenosný silový pole, tak ho postaví před ten pomalejší krám a budeme se modlit, že vydržíme, dokud se nepropálíme dovnitř. A je mi ještě divný, že se neobjevilo Temný kolegium. Něco mi říká, že o nás musí už dávno vědět.“

Nastalo dramatická pauza, protože Pong vyslovil pár zásadních otázek a všichni zaměřili svoje pohledy na Blázny, kteří kouřili jointy a dělali, že se jich to netýká.

Jednooký viděl, že musí něco udělat, tak se ujal slova.

„Do píče, vy mě fakt serete. Se nedokážete vyrovnat s tím, co se vám děje, si myslíte, že ste v nějakým geniálním příběhu, kde taháte z tašky jeden krám za druhým a všechno překonáváte za pomoci mimozemských technologií, který zvládnou naprosto všechno? Co se týče Temného kolegia, vědí o nás zcela jistě a čekají až k nim přijdeme.“

Ve skupině to zašumělo a Pong si dovolil ještě otázku.

„To sme se nemohli teleportovat přímo do jejich paláce a nebo se do něj aspoň prostřílet Kapkou?“

„Mohli, nemohli, tohle je debata o hovně. Mohli, jestli chceš znát odpověď, ale vsaď se, že by se s náma nebavili, ty vole. Já vím co dělám,“ zvýšil Jednooký hlas.

„Dobře, ty vole. Dej si lajnu, protože volný čas právě vypršel. Všichni za svý šutry,“ řekl Pong a zabil první stvůru, která se před ním vynořila z prachu rudé planiny. Hlava odpadla a čelisti mohutnými tesáky reflexivně cvakaly a drtily kameny.

Výprava se rozeběhla za velké kameny a spustila palbu z paprskometů. Silové pole chránící dělo odolávalo a brána žhnula žářem rozpáleného kovu.

Uběhlo několik hodin a situace se stávala nepřehlednou, protože netvorů neubývalo, naopak jich bylo víc a víc.

„Šéfové, já nevím jestli to zvládneme. Energie máme dost, ale aby nás jednoduše nepřechíslili!“ křičel Pong k Bláznům.

„Kokote, jak si na tom?“ otočil se Kapitán k robotovi.

„Můj vůdce, brána je rozpálená a začíná se neznatelně hýbat,“ odpověděl Kokot a Blázen si nebyl jistý, jestli náhodou v jeho hlasu neslyšel nejistotu a lež.

Blázen se podíval zpět k Pongovi a nic neříkal.

„Šéfové, chápu, je to v prdeli, ale musíme se bránit, seč nám síly stačí. Kurva, to je zabijačka jako prase!“ zahulákal Pong, jednou rukou střílel a druhou dorážel zraněný zrůdy.

Popel a mrtvá těla se hromadila před obránci a pomalu rostla do výše. Podívaná by to z ptačího pohledu byla neskutečně nevidaná, nekonečný proud ošklivých nestvůr mířících k jednomu zářícímu bodu a aby bylo ještě hůře, v dálce se vynořila gigantická monstra velikosti menších činžovních domů. Což ale Blázen a jeho společníci zjistili pozdě odpoledne, kdy se už museli stáhnout k silovému poli chránící paprskometové dělo, jelikož byli pomalu zasypáváni zbytky mrtvých zrůd a stále hůře se jim bránilo útokům směřujících z hory mrtvol dolů.

V tu chvíli se nad hromadou objevilo první ohromné monstrum a boj na krátkou chvíli ustal.

„Sme v prdeli. Kokote teď nebo nikdy,“ řekl Pong a v hlase mu byla cítit zmatená rezignace. Podíval se vyčítavě po Jednookém a ten jenom pokrčil rameny.

„Můj vůdce, brána se prohýbá, ale ještě pár minut to potrvá, než steče a vychladne, abychom mohli přejít.“

„Pičo, jebat, mrdat, tralala,“ zamručel Blázen a znovu spustil palbu. Nikdo si nevšiml, že jediný, kdo nestřílí je pan Jednooký, který si přiložil dlaně k uším, zavřel oči a začal šeptat jakousi mantru.

Ozubený kostěný barák s ostnatým krunýřem se pomalu prohrabával zbytky svých předchůdců. Odhrnula se poslední hromada a Bláznova skupina hleděla do velkých muších očí, které si je prohlížely.

Nastalo znovu ticho, které trvalo a trvalo a trvalo a ještě pořádnou chvíli trvalo, dokud nezačalo být nepříjemné až bolavé, protože nikdo nechtěl cuknout první. Skoro nekonečný filmový záběr stříhů z očí do očí, který nakonec přerušil jasný záblesk, jenž obvykle signalizuje nějakou významnou událost.

Všechny oči vzhledly k obloze, kde se na obláčku vznášel poslední Nejvyšší představený. Nastal bezprecedentní klid, ve kterém bylo slyšet jen několik srdcí a jeden tikající křemíkový krystal.

Ticho přerušil druhý záblesk, během kterého zmizely veškeré stvůry včetně té gigantické, jenž nedostala ani vteřinu navíc, aby se pokusila pochopit, co se vlastně děje.

„Ty vole, tak se mi to podařilo,“ zajásal Jednooký.

„Jo podařilo, ale že ti to trvalo. Sleduju vás celou dobu a nestačím se divit. Proč si ty vole nepožádal o pomoc dřív?“ smál se předchozí představený.

„Já jsem celou dobu myslel, že nám pomůžou tihle dva,“ řekl Jednooký.

„Ne, jejich čas ještě nenastal. Teď už mne nebude potřeba, musím zase o dům dál,“ odpověděl bývalý Nejvyšší představený.

„Moment, já bych se chtěl na něco zeptat, když už ste tady,“ zastavil Blázen ex-představeného, když už začínal mizet.

„Blázne, mám rozpité pivo a nechci, aby mi zvětralo, promiň ty vole, někdy příště. Ale můžu ti říct, že jsi na začátku konce počátku konce,“ Nejvyšší promnul vous a zmizel v oparu.

„Ty vole, ten mi toho řekl. Co to je za hovadinu, začátek konce počátku konce? Zase další ezosračky, já se z toho fakt už poseru,“ mručel Blázen a hutně potáhl z jointu.

Jednooký raději nereagoval a místo toho se podíval, v jakém stavu je brána. Kov právě změkkl a roztekl jak dlouho naložený hermelín.

„Kokote, možná je vhodný čas na malou oslavičku. Nějaký čas ještě potrvá, než kovová louže vychladne a my po ní budeme moci přejít.“

„Výborný nápad, dal bych si orosenýho lahváče,“ ohlásili se skoro současně Kapitáni Blázni.

Do palácové hodovní síně vstoupil posel, přiblížil se ke stolu, poklekl a udeřil čelem do podlahy. Z této pozice promluvil.

„Ó mocný Matkopíchači, přináším dvě špatné zprávy.“

„Co neseš, zmrde?“ temně zamručel Matkopíchač a kolegium se přidalo.

„Ó temní mocní, Blázen a jeho doprovod s tím zrádcem Jednookým prošli hlavní branou.“

„Víme, s tím si poradíme. Jakou druhou zprávu máš?“ temně promluvil Pičín.

„Ó mocní z nejmocnějších, vrátil se zbytek flotily a Ničitel světů je mrtev a většina lodí zničena. Ztráty jsou přímo průserově velkolepé.“

Posel se potil a očekával, že bude zabit.

„Ničitel je mrtev? No to se posrali, zmrdi zasraný. Tuhle bitvu vyhráli, ale až sem přijdou, vítězství v celé válce bude naše. Teď zmiz červe a ať se všichni připraví k poslední obraně paláce,“ Matkopíchač vydal temným hlasem rozkaz a rukou naznačil poslovi, ať jim rychle zmizí z očí.

„Tohle bude hustý, Jednooký stoprocentně očekává, že se vzdáme.“

Matkopíchač se usadil, podepřel hlavu dlaní, chvíli přemýšlel a pak se pořádně napil, vzal šňupátko a nechal zmizet v temném místě obličej dlouhou lajnu perníku, který vysypal z dýleráku s logem Pong & Co.

Jednooký se svým doprovodem přešel rozteklý vychladlý kov, který kdysi byl bránou a zamířili do nitra palácových zahrad se zbytky rostlin a stromů, jenž bývaly zelené a živé.

Prvním pohledem zjistili, že se změnili útočníci, kteří se je nyní pokoušeli zabít. Zrůdy a nestvůry zůstaly v pustině a nyní proti nim vybíhaly postavy v dlouhých kožených kabátech a plynovými maskami s dlouhými choboty na obličejích, vyzbrojené sekáčky na maso a dranzírovacími noži.

„Šéfové, jedna radost tohle zabíjet,“ smál se Pong, jeho nemluvný dvojník pokýval hlavou a meči odsekával údy a hlavy nepřátel.

Bláznové, Jednooký, Urgha a Kokot pálili ze svých paprskometů a škvařili útočníky za nechutného zápachu, až z nich odpadávaly hroudy spáleného masa a odkapával tuk.

Probíječka hordami zabijáků neustávala a zmrdů v plynových maskách ubývalo pomalu. Avšak Pongovy zkušenosti mistra kung-fu říkaly, že jakékoliv množství je množství omezené a dříve nebo později zabije posledního. To ho povzbudilo a s druhým Pongem nasypali na meče dlouhé lajny perníku, který velmi efektně vzájemně vyšňupli.

Vražedná mašinerie došla k velké skleněné budově. Vstoupili dovnitř a nestačili se divit.

„Ty vole, to mě poser,“ řekli skoro současně oba Blázni.

„Co to kurva...?“ podivil se Jednooký a údiv neskrýval ani zbytek skupiny. Ocitli se velkém skleníku plném vzrostlého konopí ve finálním stádiu zrání.

„To mě poser...“ mumlal neustále dokolečka Kapitán a ohmatával palice plné pryskyřice.

„Šéfe, já vím, že ste něco takovýho na takovém místě nečekal, ale kurva musíme jít, hrnou se sem zmrdi,“ ukázal Pong rukou k vstupu do skleníku, kterým se dovnitř drali maskovaní zabijáci.

„Je kurva škoda zničit takový nádherný místo,“ zamručel Kapitán Blázen.

„Šéfe, nedá se nic dělat, střílejte a přesouváme se ke druhému konci,“ pronesl suše Pong.

V tu chvíli se ozval Kapitán Blázen z jiné reality.

„Kurva, je mi to hrozně líto, ale náš čas nadešel.“

„Cože?“ zeptal se Kapitán Blázen z této reality.

„Tohle je chvíle, kdy musíme položit své životy, abyste mohli dokončit svoji misi, že jo Pongu?“ řekl druhý Blázen a otočil se k nemluvnému Pongovi, který držel dva zakrvácené meče. Pokynul souhlasně hlavou a vrátil se k boji s nepřítelem.

„Ale to snad nebude nutné,“ zkusila je zastavit Urgha vyloženě ženským úsměvem.

„Nemůžeme s vámi zůstat. Naše Urgha položila svůj život, abychom se mohli dostat až sem a mohli tak splnit úkol, který nám byl zadán. Toto je jediné zelené místo, o kterém hovořil náš Jednooký,“ vysvětlil druhý Blázen, jak se věci mají.

„Se nedá nic dělat, tak na rozloučenou dáme pár lahváčů, jointů a trošku pokalíme,“ navrhl druhý Blázen.

„Jo, to zní jako rozumnej nápad,“ odvětil Kapitán a podíval se po Kokotovi, který neváhal a vyndal ze zavazadla nějaké pití a jídlo.

Za zvuků válečné vřavy proběhla menší hostina a několik jointů na rozloučenou, Urgha si užila dlouhých objetí s jinou realitou a skupina se rozdělila.

„Dostaňte se co nejdál, až přijde ten správný okamžik, bude to zasraně velký,“ řekl závěrem druhý Kapitán Blázen a spolu se svým Pongem se vrhl do zabíjení.

Utíkali na druhý konec skleníku a u dveří se naposledy ohlédli. Dostali pár minut času, který museli využít jak nejlépe mohli. Vyšli ven a po oranžové půdě se běželi k druhé palácové bráně, která se rýsovala několik stovek metrů před nimi.

„Můj vůdce, přišel čas na laser ve vašich hodinkách,“ pověděl Kokot, když stáli pod branou.

„Už zase?“ zasmál se Blázen a raději moc nepřemýšlel, vložil joint do úst a začal laserem pálit díru do brány. Nebyla tak masivní jako první, takže práce celkem odsýpala.

„Šéfe, měl byste stejně zrychlit,“ ponoukal Blázna Pong, protože viděl, že ze skleníku vyběhli první postavy.

„Šéfe, asi prorazili,“ otočil se Pong k Bláznovi, když se ozvala mohutná exploze a doširoka rozlil mohutný oheň, který páлил vše, co mu přišlo do cesty.

„Šéfe, tak to byla asi ta chvíle, o které vaše ‚já‘ z jiné reality hovořilo,“ konstatoval Pong.

Blázen zíral, ale nepřestával řezat bránu.

„Pongu, ty vole, byli to hrdinové,“ ocenil oběť svého dvojníka a v tu chvíli odpadl kus kovu a odhalil díru dovnitř paláce.

„Ale teď čeká nás poslední etapa a konečně skončíme tohle sraní. Chci se válet v lehátku na pláži na Havaji, pít pivo a kouřit jointy,“ dodal.

„Šéfe, to já taky,“ souhlasil Pong a vstoupili do kamenné chodby.

Zpoza výklenků se proti nim vyřítla palácová ochranka v černých hábitech a andělskými křídly na zádech. Pong byl lehce překvapen létajícími černými anděly, ale tento malý problém nebylo ani třeba řešit paprskomety neb kung-fu hvězdice je sundaly tiše a rychle.

„Šéfe, zůstaňte mezi námi, Kokot na vás dohlídne zezadu a mistr Jednooký mi řekne, kudy kurva mám jít,“ zamručel Pong a současně zabíjel přibíhající ochranku.

„Pongu, pořád rovně až na úplnej konec k dalším velkým dveřím,“ odpověděl Jednooký a postavil se vedle něj.

„Zase dveře, ty vole, to je zkurveně plochej příběh, že plošší už ani bejt nemůže. Nešlo by tuhle pasáž přeskočit, že bysme se najednou ocitli na konci chodby?“ zamumlal Pong.

„Ne, nemohli, vítězství ve válce si musíš zasloužit.“

„Šéfe, já se z něj zblázním,“ podíval se Pong po Bláznovi, který pokuřoval joint a nic neříkal. Všichni mlčeli, tak se Pong dal do pohybu.

Zanechávali za sebou chodbu plnou mrtvol s křídly. Sem tam ležely odseknuté perutě, hlavy a jiné části údů. Pong se cítil suverénně a nepřátele likvidoval chirurgickou přesností a pan Jednooký prožíval jistou zbytečnost, protože na něj zůstaly jen drobky toho, co náhodou přežilo.

Postupně se probíjeli k velkým dveřím, které chránilo šest velkých oblud v sadomasochistických kožených oblecích s velkými sekerami a halapartnami, jejichž sádlo se třáslo i při drobném pohybu. „Uškvařte je paprskometama, ať se nezdržujeme, tohle věčný zabíjení mě začíná nudit,“ řekl Blázen a odhodil vajgl.

„Šéfe, teď ne, tyhle si chci vychutnat,“ odporoval Pong tónem, který nedával na vybranou, i když Jednooký se o to pokusil.

„Pongu...“

„Ne, ustupte,“ nedal si říct Pong a připravil se k boji. Šest sudů sádla vázaných v kůži pochopilo, že tenhle malej šikmookej prcek chce jít na férovku a zabušili rukama do svých hrudí.

„Šéfe, bude to rychlý, nebojte se,“ zasmál se Pong začal jeden ze svých kung-fu tanečků.

První tři obludy přišly o své ruce a nohy dřív, než si uvědomili, že Pong je zasraně rychlejší.

„Hele, dělá svoje oblíbený trupíky,“ sklonil se Blázen k Jednookému a podal mu čerstvě zapálený brko.

Urgha s Kokotem sledovali Pongův souboj a hlasitě mu fandili. Další dvě hroudy sádla Pong rozpáral od rozkroku ke krku a vyhřezlá střeva se zamotala sádelníkům mezi nohy, takže upadli a v bolestech se snažili vrátit své vnitřnosti do původního místo.

„To je taky jeho oblíbený trik,“ řekl Blázen a vzal si od Kokota lahev, který ho vyndal ze zavazadla. Jednooký obdivně pokýval hlavou a ťuknutí lahvičky se rozhodně nebránil.

Zbývající ochránce dveří byl nečekaně rychlý a Pong se rozhodl toho využít. Měl rád rychlé protivníky, kterým dával plané naděje na vítězství. Stačilo mu několikrát se poodkrýt, aby mohl soupeř provést výpad svými sekerami a při každém výpadu mu Pong ušetřil zásah mečem do tlustého těla tak, že po chvíli byl chlap pokryt krvavými řezy po celém těle.

Hora sádla nepochopila smysl celého Pongova snažení a neustávala v zuřivých útocích, který každý takový útok elegantně odrazil a opětoval. Kožený oblek pomalu odpaďoval a tlustých krvácel z celého těla.

„Už chápeš, čeho se Pong snaží dosáhnout?“ zeptal se Blázen Jednookého, přitukli si láhvemi a podali brko.

„Už jo, poněkud morbidní způsob, kterak nechat pomalu svoji oběť vykrváct, aniž by si toho v zápalu boje všimla.“

„Přesně tak,“ usmál se Blázen a upil z láhve.

Poslední obránce začal polevovat a uvědomil si svoji ztrátu krve. Byla to přesně chvíle, kdy mu hlavou prolétla myšlenka, že přichází konec, který bude tímto tempem přicházet zkurveně dlouho. Zapřel se o jednu ze svých seker a krátce přemýšlel.

„Ne, aby ses ty zmrde chtěl vzdát,“ zamručel Pong a usekl mu ruku, která svírala sekeru hrotem zaraženou v podlaze.

„Nechci, ale taky nechci dlouho umírat. Připravils mi pomalou sviňskou smrt, čůrákohule,“ řekl a díval se Pongovi do očí.

„Schválně, baví mě to, ale jestli chceš, můžu ti čestně zkrátit utrpení,“ odpověděl Pong a tlustý zkrvavený muž pokýval hlavou.

„Šéfe, tak já skončím a můžeme si jít pokecat s těma Temnejma debilama,“ otočil se k Bláznovi, který právě dopil láhev.

„Jo, skonči to, my už sme zase načatý,“ Kapitán podal Jednookému láhev a zapálil nové brko. Nastalo ticho, které přerušilo švihnutí meče, po kterém se ozvala dutá rána.

„Dobrá bitka,“ spokojeně se protáhl Pong a převzal od Kokota jedno lahvové. Jednooký překročil mrtvoly a zatlačil do pravého křídla dveří, které se zcela v tichosti pootevřelo.

„To sou snad první dveře, který nevržou,“ podotkla Urgha, když vešla do velké haly, v jejímž středu se nacházel velký kamenný stůl, okolo kterého sedělo několik postav v temných kápích.

„Zase debilové v černejch kápích,“ řekl Blázen, když kráčeli po kamenné podlaze k cíli svého putování. Pong ani neschoval meče, protože čekal, že bude pokračovat v zabíjení. Ale všechno nabralo poněkud jiný směr než plánoval.

„Jednooký, nový Nejvyšší představený nás poctil návštěvou i se svými nohsledy,“ pozvedla se jedna postava a promluvila temným hlasem.

„Šéf, není žádnéj nohsled,“ pozvedl Pong meč a pozvedl čepel meče směrem k postavě.

„Pongu, chvíli mlč,“ zastavil ho Jednooký a promluvil.

„Jsem to já a ty seš Matkopíchač?“

„Přímo osobně. Tito další veletemní pánové jsou Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot a Sráč,“ představil Matkopíchač sedící u stolu.

„Přijměte místo, máme si o čem povídat,“ temně dodal.

Kapitán Blázen s Jednookým přijali místo u stolu přetékačím jídlem a pitím. Kokot, Pong a Urgha zůstali stát a obzvláště Pong se tvářil velmi nepříjemně.

„Šéfe, to je fakt neodděláme? Máme příležitost, jakou už znovu mít nebudeme,“ naklonil se k Bláznovi.

„Ty vole, vždyť se nebrání a pozvali nás ke stolu, nejsme barbaři,“ odsekl Blázen a podíval se po Matkopíchači.

„A ty mi, ty vole temnej, řekni, proč se kurva nebráníte? Vždyť jsme vám zničili a pozabíjeli většinu armády.“

„Z jednoho prostýho důvodu, máte úroveň s nejste barbaři, jak si správně podotkl. Je mi potěšením, že se konečně poznáváme,“ temně se zasmál Matkopíchač a povolal ze stínu sluhu, který rozlil do sklenic připitek, nakrájel šunku a nachystal do misek kyselý okurky.

Matkopíchač nasál lajnu a pozvedl sklenici.

„Tak na život i po životě,“ temně zamručel a Temné kolegium povstalo, zvedlo sklenice do výše a taky temně zahučelo. Blázen zakroutil hlavou, zapálil joint a čekal až se zase všichni usadí.

Pong netrpělivě přešlapoval a bylo na něm vidět, že je fakt nasranej.

„Musím říct, že jsme velmi potěšeni stylem vašeho příchodu. Kdybyste přiletěli lodí a nebo se sem přímo teleportovali, byli byste dávno mrtví. Ceníme si úcty k našim tradicím,“ temným hlasem začal povídat k hostům.

„Sem to říkal,“ drcl Jednooký do Blázna a napil se.

„Také víme, že jste zabili Ničitele světa a zničili většinu naší armády. To byl mistrovský kousek a ten závěr v podobě skoku do našeho měsíce. To se vám povedlo, brilantní ukázka taktické strategie,“ pokračoval Matkopíchač temným hlasem.

„Šéfe, politický sračky mě nebaví, půjdu s Kokotem a Urhou vyčistit zbytek paláce. Máte s tím nějaký problém?“ zeptal se Pong Blázna.

„Já teda ne, palác jsme dobili, můžete jít loupit a znásilňovat. Temní snad nebudou mít problém,“ pousmál se Jednooký a podíval se po Matkopíchači.

„Právo dobyvatelů, běžte si užít dokud žijete,“ zasmál se Matkopíchač a šňupl další lajnu.

„Nebylo by lepší vydat rozkaz, aby se zbylé jednotky vzdaly? Vždyť budou zbytečný ztráty na životech,“ zeptal se Blázen.

„Šéfe a co já...? Nikdy není zbytečný vzít život nepříteli,“ skočil do řeči Pong.

„Nevadí, naklonujeme si novou armádu, jejich životy jsou pro nás naprosto bezcenný,“ temně se rozesmál Matkopíchač a kolegium přidalo své trošky temnoty.

„Magoři,“ zamručel Pong, promnul vous a s Urghou a Kokotem odešli z haly.

„Vy ste teda veselí týpci,“ řekl Kapitán, když konečně temný smích ustal.

„Někdy je to potřeba k dokreslení atmosféry, ale nyní bychom asi měli přejít k jádru věci, proč tu vlastně všichni sedíme. A vůbec, berte si. Jako doma,“ odpověděl Matkopíchač a zakousl se do okurky.

„Souhlasím,“ suše promluvil Jednooký a přestal si prohlížet sedící temné postavy.

„Co byste teda rádi teďka udělali?“ zeptal se Matkopíchač s drobnou ironií v temném hlasu.

Pan Jednooký se krátce zamyslel, potáhl z jointu a promluvil.

„Víme, že už nepotřebujete stroj, který má Blázen ve skladu. Já vím, že jste skoro dosáhli další úrovně a nemáte úplně čistý úmysl. Stálo nás hodně nervů a času, než jsme se dostali až sem a popravdě řečeno, já bych nejradši nebyl Nejvyšším představeným a tady Kapitán Blázen by se rád věnoval svému obchodu, který je jak vidím velmi úspěšný,“ narážel na dýleráky od perníku povalující se po stole.

„No a co chcete po nás?“ zeptal se znovu ironicky Matkopíchač a naznačil sluhovi, aby rozlil alkohol a nakrájel další maso.

„Hmmm. Mám pro vás férovou nabídku, kterou když přijmete, získáte tím šanci na přežití a relativně normální život,“ pokračoval Jednooký.

„Jakou férovou nabídku? Snad ne to co si myslím?“ rozesmál se Matkopíchač a kolegium se opět přidalo svým temných chórem opileckého smíchu.

Museli počkat, než se dochechtají, během čehož si Blázen s Jednookým ubalili nový jointy a něco málo pojedli.

„Můžeme pokračovat?“ zeptal se jízlivě Jednooký, když smích ustal.

„Ale jo, dokonči myšlenku, ať se ještě jednou pořádně zasmějeme,“ ozval se temný hlas.

„Fajn, vzdejte se, my vám vymažeme kus paměti a necháme vás žít někde na nějaký pěkný prosluněný planetě u moře,“ dokončil nabídku Jednooký a zmlkl, protože zase očekával prudkou reakci.

Dramatické ticho se protahovalo nekonečně dlouho. Temné kolegium vzájemně prohlíželo samo sebe a pak znovu vypuklo v pekelný temný smích. Blázen s Jednookým si povzdychli a pokrčili rameny.

„To nemá cenu,“ řekl Jednooký Bláznovi.

„Nemá, čekal si jinej průběh?“ pousmál se Kapitán.

„Doufal sem, že se vzdají. Měli bychom být na stejný úrovni, ale očividně nejsme, proto mi nemůžou a nechtějí věřit, jelikož prostě nevědí, co vím já,“ tajemně odpověděl Jednooký.

„Víš něco, co já nevím?“ zeptal se blbě Blázen.

„Já vím věcí, drahý Kapitáne, zakalíme a dám jim nabídku ještě jednou, aby vesmír nemohl říci, že sme to nezkusili.“

„Dobře. Jídlo je dobrý a kořalka se dá pít,“ řekl Blázen a zapálil si joint, který mu mezitím zhasl.

Seznamovací večírek běžel v plném proudu, řešili různé problémy a vztahy v okolním vesmíru. Snadno by se dalo zapomenout, že se nejedná o přátelskou obchodní schůzku a nikoliv o vyjednávání podmínek kapitulace. K návratu do reality přispělo i Pongovo hlášení.

„Šéfe, jste tam?“

„Pongu, sem. Co se děje?“ přijal Blázen hovor v komunikátoru.

„Šéfe, řídicí obranná místnost je zajištěna a veškerý odpor potlačen. Plecháč usoudil, že je bezpečno, tak zavolal Karlosovi, aby přiletěl s Kapkou.“

„Výborně Pongu, prohlídněte si to tady a sejďeme se u lodi.“

„Šéfe, rozkaz. Jo a zabijeme je nakonec?“

„Pongu, asi ne, nedají se tak jednoduše zabít. Už nejsou lidmi jako jsme my.“

„Šéfe, to mě sere.“

„Pongu, mě taky. Kapitán konec,“ Blázen ukončil hovor a podíval se po Jednookém.

„Přichází čas tohle sezení ukončit.“

„Souhlasím,“ odpověděl Jednooký a zakousl se do uzeného.

„Matkopíchači, musím vám podruhé nabídnout možnost dobrovolné kapitulace,“ začal Jednooký znovu opakovat nabídku. Kolegium se jenom uchechtlo a Matkopíchač promluvil.

„Ste se posrali, nikdy se nevzdáme a mozky si vymazat nenecháme. Co by to bylo kurva život?“

Jednooký se zamyslel a odpověděl.

„Nudnej, maloměšťáckej, ale neměli byste problémy. Ani do práce byste nemuseli chodit, dostali byste doživotní rentu.“

„V jiným čase, v jiný situaci a s jinejma účastníkama zájezdu by to byla velmi férová nabídka, ale my ji musíme odmítnout. My sme Temné kolegium a nikdy se nevzdáme,“ zvedl Matkopíchač svůj temný hlas, povstal a spolu s ním i ostatní. Temně se smáli jako šílení a několikrát oběhli stůl.

„Pomatení temní debilové přesvědčení o své výjimečnosti. Dohulíme a vyrazíme, náš čas a trpělivost vypršela,“ konstatoval Blázen a pomalu dokuřoval joint.

Jednooký se zamyslel a pak mlčky souhlasil, protože sám uznal, že vyčerpал veškeré možnosti. Navíc, čas neúprosně ubíhal.

Temné kolegium se po pár tanečcích v hale uklidnilo a znovu posadilo ke stolu. V tu samou chvíli se zvedl Kapitán Blázen s Jednookým, který řekl několik závěrečných slov.

„Svoji příležitost jste dostali, možná jste dosáhli vyšší úrovně, ale ne dostačující k tomu, abyste chápali velikost a komplexnost vesmíru. Jednoho dne tma rozerve váš vesmír na cucky. Ten den přijde dřív, než byste čekali.“

Nečekali na odpověď, protože věděli jaká bude. Další temných smích, který rozezněl kamennou halu a v ozvěnách se vracel zpět. Znělo to, jakoby se celé peklo smálo, ale Blázen s Jednookým příliš nevnímali a rychlými kroky odcházeli od stolu.

Kapitán Blázen po opuštění haly temných zhluboka oddechl.

„Ty vole, beznadějný případové.“

„Souhlasím,“ odpověděl Jednooký a rychle ubalil brko, protože se potřeboval uklidnit.

„Co s nima bude dál?“ zeptal se Blázen, který už měl ubaleno a právě brko zapaloval.

„Nic, dál už s nima nebude nic, svoji příležitost a poslední šanci dostali.“

„Že ty víš něco, co já nevím?“ podíval se s lehkou výčitkou ve tváři Blázen.

„Něco málo vím a pokud už neřvou detektory v lodi, tak určitě brzo budou,“ odpověděl mu Jednooký, konečně zapálil a zbytek cesty na nádvoří nepromluvil.

„Šéfe, odvedl jsem dobrou práci, žejo?“ vítal Pong Kapitána, když ho viděl přicházet.

„Pongu, slušná práce, všude čisto, klid a mír.“

„Šéfe a co s nima?“ ukázal Pong rukou k paláci.

„Nic, musíme odletět,“ odpověděl Jednooký a nastoupil do Kapky, která se za pár minut zvedla ze země a zamířila ke hvězdám.

„Mám z týhle mise takovej poněkud rozpačitej dojem,“ ozval se Karlos od řídicího pultu, kde zrovna drtil bílou hroudu kamení.

„Kapitáne, přidávám se s pochybnostmi, protože jsme ničeho nedosáhli,“ přidala se Urgha.

„Šéfe, s tímhle přístupem se do análů nikdy nezapišeme. Jako čůráci se honíme po celým vesmíru, válčíme, ničíme, podstupujeme rizika, abysme ty šašky našli a když je kurva najdem? Sednete si s

nima k jednomu stolu, chlastáte, žerete a žvaníte o hovnech? Kam se poděla slušnost a úcta k plánům?“ rozhořčil se Pong a šňupl methafetamin.

Blázen dobalil joint, rozhlédl se po posádce a v jejich očích viděl velké zklamání.

„Přátelé, myslím, že je pravý čas, aby nám pan Jednooký vysvětlil, proč jsme je nezabili. I já jsem doufal, že Pong smočí meč v jejich temném těle, aby z nich vypustil temnou duši.“

Jednooký se zhluboka nadechl, podíval se po Pongovi a začal mluvit.

„Asi musím s pravdou ven. Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť. Pongu, zkus mi useknout hlavu.“

„Cože, ty vole?“ vyděšeně vyjekl Pong.

„Vytáhni meč a usekni mi hlavu,“ zopakoval Jednooký požadavek.

„Neblázni, nemusíš páchat sebevraždu,“ křičela Urgha, kterou podivné přání velmi rozhodilo.

„Nechci se nechat zabít, ale musíte něco pochopit. Tak neváhej a zkus mi oddělit hlavu od těla,“ odpověděl Jednooký a díval se Pongovi do očí. Ten zkušeně poznal pohled, který věřil tomu co říká, tak tedy vytáhl meč a elegantním výpadem se pokusil setnout Jednookému hlavu z krku. Krve by se v nikom nedořezal, když ostří zasvištělo vzduchem a prošlo krkem, který jakoby vůbec neexistoval.

Hrobové ticho bylo přerušováno praskáním hořícího Bláznova jointu a pěkných pár minut trvalo, než se šok a překvapení přeměnili v mohutný údiv.

„Ty vole, ty seš jako nesmrtelný?“ zeptal se Pong.

„Ne tak úplně, ale běžné zbraně mi neublíží.“

„Fakt jo?“ zamručel Pong, vytáhl paprskomet a párkrát do Jednookého vystřelil. Jeho tělo pohltilo výstřel a vůbec nic se nestalo, tedy kromě toho, že si Jednooký říhl.

„To mě mrdej,“ odplivl si Karlos a Kokotova tvář po dlouhé době velmi znatelně změnila výraz.

„Mrdat tě nebudu, ale musíš přijmout fakta taková jaká jsou.“

„Jednooký, mám tomu rozumět tak, že Temný kolegium jsou stejní šmejdi jako ty?“

„Ne úplně jako já, ale velmi se přibližují mé úrovni bytí. Vy máte před sebou ještě pár tisíc let, než se pohnete dál. To je odpověď na tvoji otázku, Kapitáne Blázne,“ řekl Jednooký a potáhl z brka.

„Hm, je fajn mít tě na naší straně, ale co bude dál s kolegiem?“ zeptal se Blázen a mocně dýmil.

„Poradí si nimi zákony vesmíru, své dvě šance dostali a odmítli je. Tyhle zákony platí pro všechny a platí i pro nás, kteří jsme překročili práh vědění a oni ho překročili dříve než měli. Není důležité jak to udělali, důležité je, že to udělali a čeká je proto osud, který si vybrali.“

„Do prdele, zase ezokecy. Jednookej, nemůžeš to říct nějak jednoduše a srozumitelně?“ zamručel Blázen.

„Na každou svini se vaří voda a každá svině má svého řezníka,“ odpověděl Jednooký a napil se absintu, který mu podal Karlos.

„Ale to mě teda fakt sere. Celý to bylo zbytečný, zasraně zbytečný,“ nadával Pong a křečovitě drtil krystaly perníku.

„Pongu, nebylo to zbytečný, Temné kolegium zůstalo tam, kde mělo zůstat a jejich čas se krátí,“ uklidňoval ho Jednooký.

„Kecy, zase jenom kecy,“ mručel Pong a sázel jednu lajnu za druhou, aby zapomněl na krutou realitu.

Nemastný a neslaný mejdan, který spíše připomínal pohřební sešlost, přerušil Kokot.

„Tak já nevím, ale pan Jednooký měl asi pravdu.“

„Jak jako pravdu?“ zeptal se Jack a všichni zpozorněli.

„Můj vůdce, dálkové senzory právě zachytily, že hluboko ve vesmíru explodovala hvězda a právě teď dosáhl gamma záblesk solárního systému, který zrovna úplnou náhodou opouštíme.“

Znovu nastalo krátké ticho, které bylo potřeba, aby všem došlo, co to znamená a čemu právě unikli.

„Ty šmejde, tys to věděl?“ obořil se Pong na Jednookého a v tónu hlasu byla cítit spokojenost.

Jednooký mlčel a krčil rameny.

„Ne všechno, ale potřeboval jsem vás, abyste mi pomohli udržet Temné kolegium ve správný čas na správném místě.“

„Kapitáne, můžu vám vstoupit do rozhovoru?“ ozval se z reproduktoru Doktorův hlas.

„Co se děje, Doktore?“ zeptal se Kokot.

„Nic, ale jestli vám jde o tu hvězdu, která vybuchla, tak já o ní věděl už delší dobu. Mě se v mapě ukazují všechny významné události a před nějakou dobou se mi mapy aktualizovaly.“

„A to si nás nemohl informovat?“ řekl Blázen.

„Kapitáne, mě nenapadla souvislost, ale příště vám můžu všechny změny v mapách hlásit.“

„Doktore, říkej to příště spíš Kokotovi, mě tyhle informace vůbec nezajímají, spíš mě zajímá, co bude teďka dál.“

„Můj vůdce, teď odsud musíme co nejrychleji zmizet, protože zanedlouho záření spálí vše, čemu přijde do cesty. Nechceme tu být, až se tak začne dít,“ ozval se Kokot od ovládacích panelů.

„Ty vole, ty seš poeta,“ zasmál se Pong.

„Kokote, nezdržuj se kecama, nastartuj motory a ať sme odsud pryč. Jednookej už snad žádný další překvapení v rukávu neschovává,“ rozhodl Blázen, uvelebil se v křesle a zapálil další joint.

Pan Jednooký nic neřekl, zakroutil hlavou a vypadal celkem spokojeně.

Nebylo důvodu nebýt spokojený. Temné kolegium přestane brzo ohrožovat známý i neznámý vesmír a on se bude moci vrátit zpět domů, kde převezme zbytek funkcí Nejvyššího představeného. Ale před tím ho bude čekat velká inaugurační party, na který se sjedou všichni představení ze všech planet, které ovládají. Mejdan pro desítky tisíc účastníků, který se odehraje maximálně jednou za pozemské století. Už nyní věděl, že chce mít Kapitána Blázna a jeho posádku po svém boku, protože tahle parta pozemšťanů udělala pro celý vesmír víc než kdokoliv jiný a zaslouží si reklamu na jejich společnost Pong & Co v celém známém vesmíru. Rozhodl se, že Muskové uzavřou s Pong & Co exkluzivní dohodu o výhradních právech pro prodej omamných jedů a látek ve všech državách a koloniích, které ovládají. Kapitán Blázen takovou poctu odmítnout rozhodně nemůže a v duchu si představoval skvělou budoucnost.

„Mám takový nápad, kterým bych chtěl ocenit vaši odvalu prokázanou během této mise a taky bych jím chtěl vyjádřit vděčnost, za pomoc. Co byste řekli na to ...“

Jednooký začal představovat svoji vizi.

Temné kolegium sedělo stále u toho stejného stolu a probíralo své možnosti.

„Mocný Matkopíchači, všichni jsou mrtví,“ řekl temným hlasem Vohnout.

„Všichni ne, zůstal nám sluha,“ oponoval Matkopíchač.

„A kde vůbec je?“ zeptal se Sráč.

„Šel pro pro lahváče,“ odpověděl Matkopíchač a začal balit joint.

„Temný velký Matkopíchači, jaký vymyslíme plán?“ ozval se Análník.

„Se ptáte jak nějaký debilové z ústavu pro mentálně postižený. Co bysme dělali? To co vždycky, když se nám podělají plány. Zalezem, počkáme až všechno uklidní a zase potichu vylezeme,“ rozhořčeně řekl Matkopíchač.

„A kde je kurva ten zsranej sluha!?“

„Vaše Temnosti, už běžím,“ ozval se od dveří zadýchaný hlas sluhův, jemuž v síťovce cinkaly láhve s pivem.

„Velká mocná Veletemnosti, máme problém, máme kurva velký problém,“ hulákal až se zakuckával, když běžel halou ke stolu.

„Jakej zase problém, kurva?“ zamručel Matkopíchač a setřel pot ze svého temného čela.

„Velemocný temný Matkopíchači, senzory v řídicím centru detekují rychle vzrůstající úroveň gamma záření,“ se skloněnou hlavou odpověděl sluha.

„Cože?“ zamručel temně Matkopíchač a podíval se ostatních. „Musíme pryč, jinak všichni zdechneme!“

Temné kolegium rychle zvedlo temná pozadí ze židlí, každý vzal ze síťovky lahváče a zamířili chodbou k přistávacím plochám v zadní části palácového komplexu.

Míjeli hromady těl svých bývalých stráží a pomalu jim docházelo, jakého nepřítele měli proti sobě. Sráč zapnul mobilní detektor a věnoval se získaným údajům.

„Matkopíchači, daleko ve vesmíru explodovala hvězda a naši planetu brzo zasáhne hlavní proud záření.“

„Jak to, že sme se o tom nedozvěděli dřív? Ten zmrđ Jednookej něco tušil,“ temně hučel Matkopíchač.

„Temný veliteli, nechci být pesimista, ale Jednooký nám dal dvě šance a mohli jsme s nimi odejít,“ temně dodal Pičín.

„Vzdát se? Nikdy jsme se nevzdali a vždycky jsme vstali z popela jako Fénix. Ty vole, nezanášeš mezi nás pesimistickou náladu. To je to poslední, na co sem kurva zvědavej,“ vyjebal ho Matkopíchač. Temné kolegium umlklo a v tichu rychle šli ku své lodi.

Přistávací plocha byla pokrytá troskami kosmických lodí, které byly zničeny během příletu Karlose s Kápkou, ale jedna loď zůstala skoro netknutá. Velitelská loď Temného kolegia.

„Není to nějaký divný?“ zamyslel se Análník.

„Je, ale radši bych se v tom nepitval,“ odpověděl tiše Šoustal.

Zastavili před svojí lodí, obešli ji a neshledali žádných významných škod. Nastoupili a došli až do velitelského centra, kde se usadili do surrealistických křesel z lidských kůží.

„Matkopíchači, diagnostika nehlásí problémy, můžeme odstartovat,“ ohlásil z řídicího místa Vohnout.

„Pryč odsud,“ zavelel temně Matkopíchač a šňupl si lajny z podložky vyrobené z lidské pánve. Vohnout stiskl tlačítko a motor nenaskočil. Prudce prstem zabušil ještě několikrát do tlačítka, ale motory ani nezakašlaly.

„Veliký Matkopíchači, máme problém, musím se jít podívat do strojovny vo co de, protože čidla nic nehlásí,“ oznámil Vohnout kolegiu, zvedl se a odběhl pryč.

„No to mě poser, to mě fakt poser, mám divný tušení,“ temně sám pro sebe mručel Matkopíchač a začínalo mu docházet něco, co si dlouho nechtěl připustit a držel to na řetězu hluboko v hlavě.

„Matkopíchači, podívejte, co bylo ve strojovně přilepený na palivových člancích,“ temně sípal zadýchaný Vohnout a v ruce držel papírek s nějakým textem.

„Půjčili sme si zapalovací svíčky a přeházeli pár kabelů. S láskou Karlos a Jack,“ četl nahlas Matkopíchač, po přečtení papír roztrhl a opravdu hrozně vydal příšerné temné hrdelní vytí, které se neslo od lodí nad střechami paláce až daleko do planiny, kde vzbudilo pozornost zrůd, jenž přežily poslední masakr.

Smutné temné postavy Temného kolegia se pomalu ploužily zpět do paláce, pár metrů za nimi se vláčel sluha, který naplnil síťovky lahváči z lodního baru a ruční detektor začal řvát jak pominutý. Obloha potemněla a vrchní vrstva atmosféry počala světélkovat.

Dorazili zpět do místnosti a Matkopíchač se podíval po sluhovi.

„Jsi propuštěn z našich služeb. Dávám ti svobodu.“

„No ty vole a k čemu mi bude svoboda teď v tuhle chvíli?“ hlesl překvapený sluha.

„Můžeš zemřít svobodný, neasi?“ temně odsekl Matkopíchač, udělal místo na stole a sluhovi již dále nevěnoval pozornost. Ten se otočil a vyšel ven spáchat sebevraždu.

Společenství temných se po sobě dívalo a každý čekal, co řekne ten druhý.

„Domnívám se, že už nemusíme nic skrývat,“ temně ohlásil Matkopíchač. „Co myslíte?“

„Ó mocný Matkopíchači, poslední chvíle bychom měli prožít takoví jací skutečně jsme,“ odpověděl Šoustal a začal rozepínat černé knoflíky na černém hábitu. Ostatní členové kolegia se přidali a rozepnuli své oděvy, které padly na zem a odhalily drátěnou konstrukci, která vytvářela dojem lidské postavy a v jejímž středu byla pevná koule v níž seděl trpaslík.

Na stole stálo osm malých trpaslíků, kteří rozložili malé skládací rybářské židličky a jeden velký skládací stůl mezi sebe.

„Nemůžu uvěřit, že s náma takhle vyjebali,“ normálním trpasličím hlasem řekl Matkopíchač.

Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot a Sráč souhlasně zamručeli a překloupili jednoho lahváče, ze kterého nabrali vytékající pivo.

„Dlouho se nám dařilo, hodně dlouho, ale z tohodle se nevyvlíkneme,“ pozvedl sklenici Vohnout.

„Na život a ještě lepší smrt,“ reagovali trpaslíci, zvedli sklenice, přitukli si a naráz vypili.

„Netušil sem, že poslední pivo v životě bude taky to nejlepší pivo. Ubalte jointy a nasypejte lajny, pořádně to rozjedem,“ rozhodl Matkopíchač a sekáčkem na led odsekl z velkého krystalu kus perníku.

Světélkování se objevilo už i v hale u stropu a vytvářelo obrazce, jejichž krása byla přímo úměrná smrti, která s nimi přišla do místnosti.

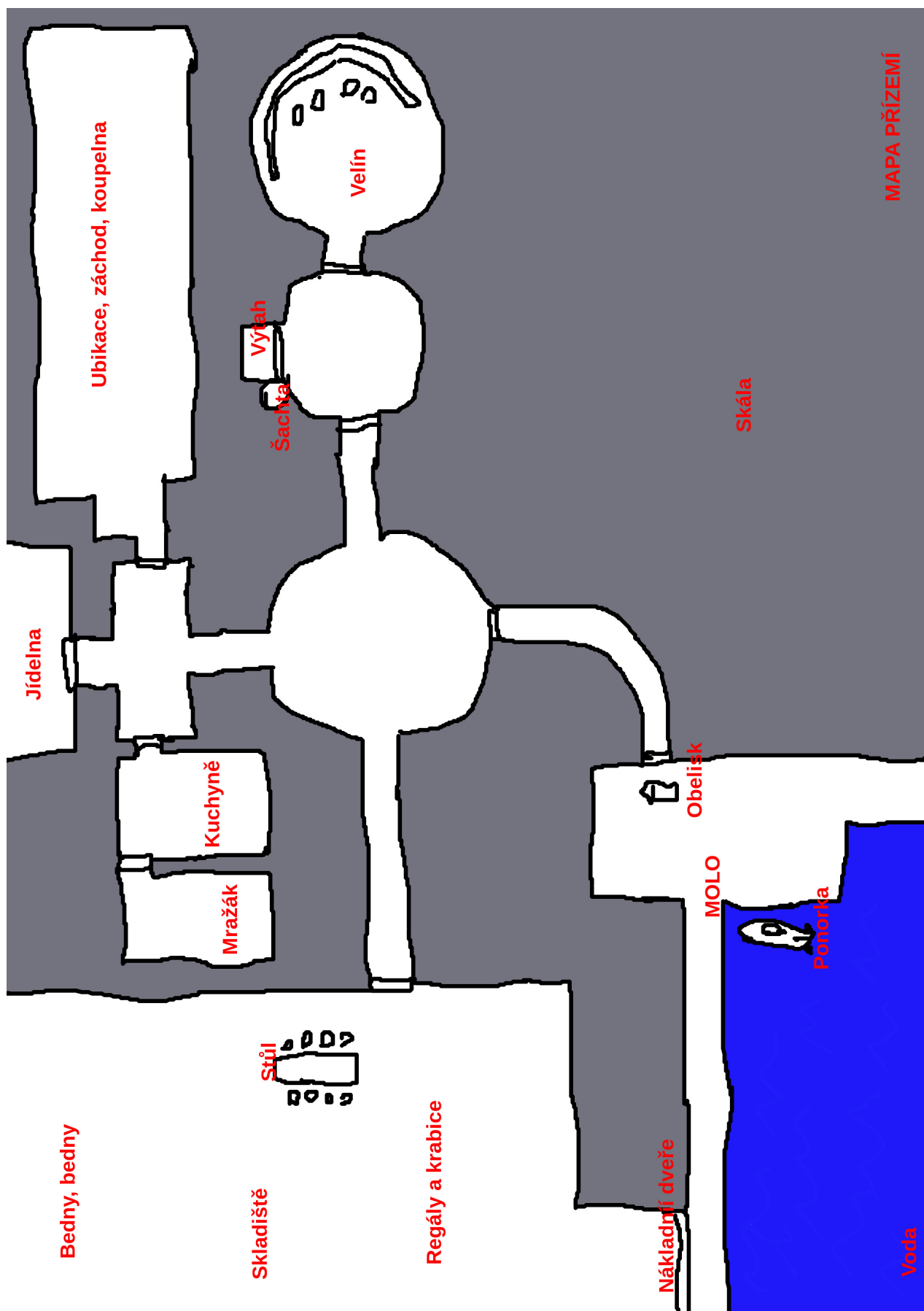
„Serepes mi říkal, že si máme dát na Blázna a jeho partu pozor,“ řekl Matkopíchač a byla to také poslední slova, protože jejich těla začalo spalovat gamma záření, které právě v plné síle zasáhlo planetu. Trpaslíci ani nehlesli a tiše seděli dokud jim to síly dovolily. Proměna v prach byla sice rychlá, ale zpočátku velmi bolestivá. Pak nastalo radioaktivní ticho, které přerušil vánek, jenž pronikl do paláce otevřenými dveřmi a rozfoukal hromádky popela.

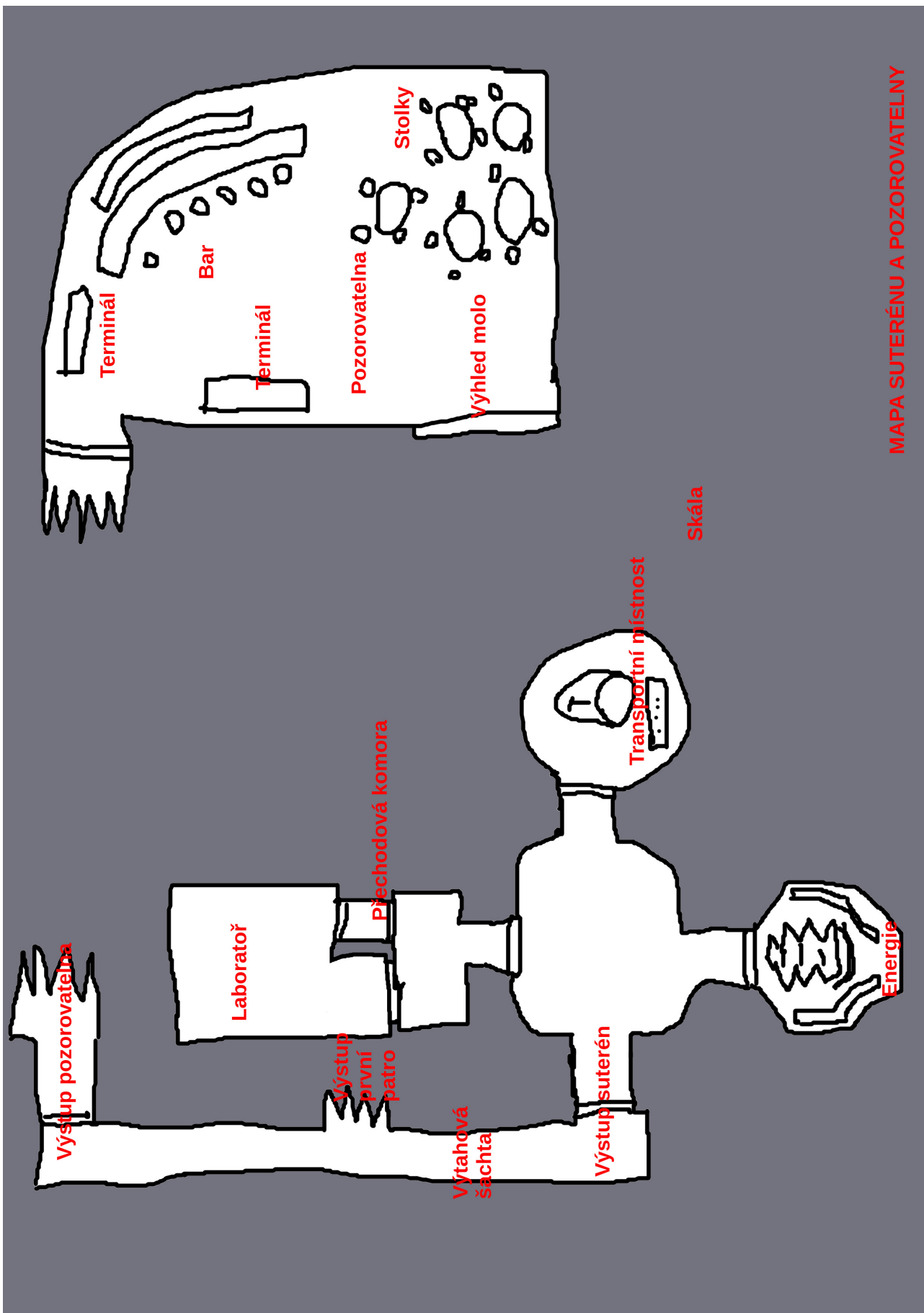
Hlavní planeta Musků.

Veškerá parkovací místa na orbitální dráze jsou plně obsazená a nově příchozí musí dlouho kroužit mezi okolními planetkami a měsíci, než najdou volnou pozici k zaparkování. Kapka měla naštěstí VIP výjimku, takže Kapitánovi Bláznovi a jeho posádce bylo dovoleno přistát přímo na povrchu.

Byla to jedna z těch slavností, která se velikostí zapíše do análů paření. Oficiální uvedení pana Jednookého do funkce nového Nejvyššího představeného bylo mohutné. Gigantická chrámová hala byla zaplněná a Blázen s posádkou měli čestné místo v první řadě. Kouřil brko a přemítal nad časy minulými. Kam to ze své malé kajuty v malé ponorce vlastně dopravoval.

25. Přílohy

MAPA SUTERÉNU A POZOROVATELNY

Obsah

1. Základna.....	3
2. Průzkum.....	25
3. Historie.....	46
4. Oprava.....	62
5. Titan.....	94
6. První krev.....	121
7. Odvrácená strana Měsíce.....	139
8. Myslitelé.....	183
9. Domácí mazlíček.....	237
10. V problémech.....	251
11. Podivný plán.....	282
12. Velká věc.....	309
13. Klauniáda.....	325
14. Výlet.....	348
15. Prozření.....	370
16. Pod kupolí.....	391
17. Země nemrtvých.....	409
18. Čas.....	431
19. Scénář.....	450
20. Hon.....	470
21. Pátrání po Bláznovi.....	489
22. Těžké časy přicházejí.....	506
23. Počátek konce.....	523
24. Konec počátku konce.....	542
25. Přílohy.....	559